DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KIZIL SARMAŞIK

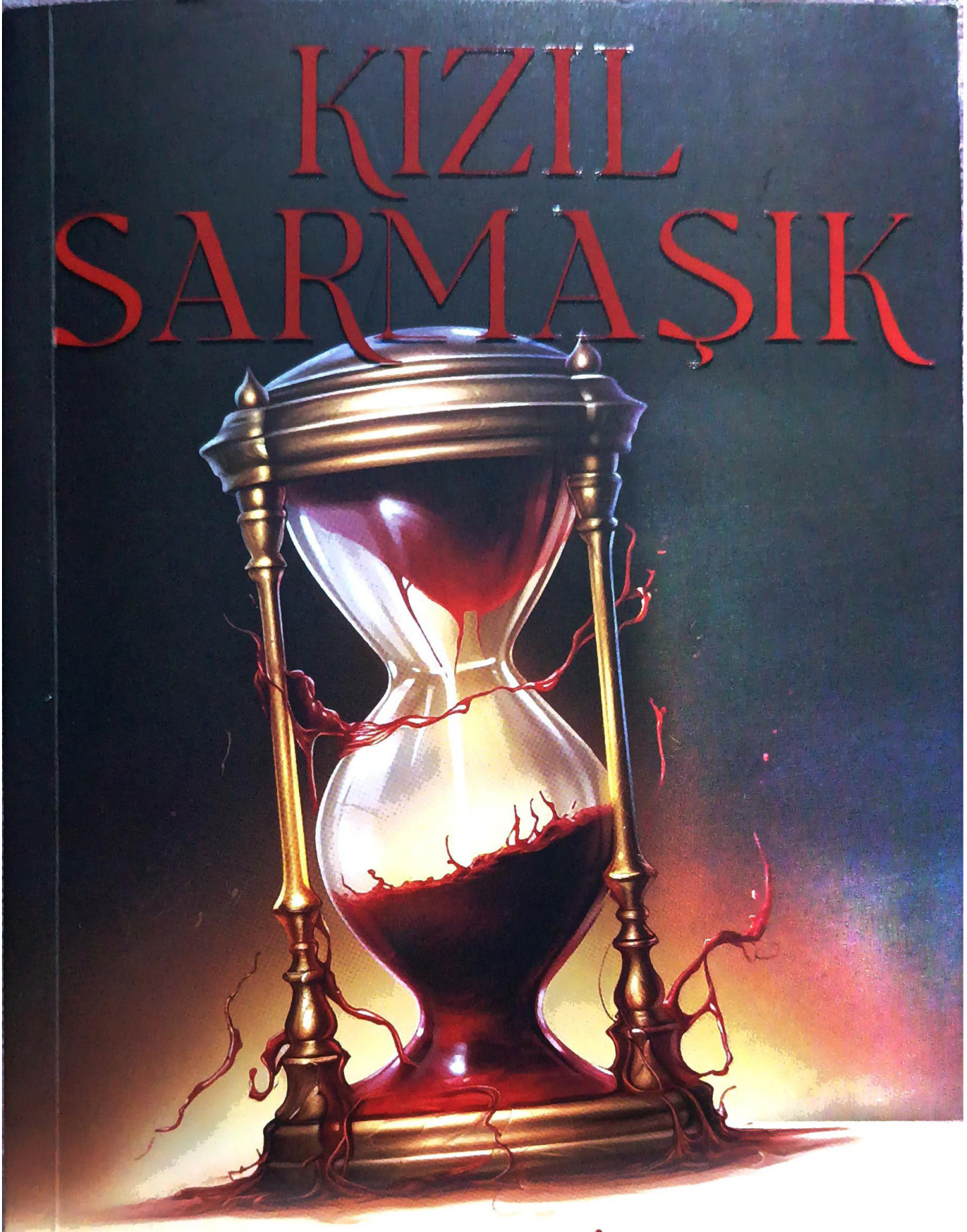

AYŞENUR İNCE

Parola

Bir ömre kaç nefes sığar? Kaç ölüm? Kaç kayıp? Kaç gözyaşı?

Leyla Emirsoy, kusursuz olduğuna inandığı hayatında her şeye sahipti. Aile, dostluk, aşk ve sadakat...

Yalnızca tek bir gecede sahip olduğuna inandığı her şeyi kaybetti. Her kayıp peşinde ihaneti, her ihanet peşinde bambaşka bir kâbusu sürüklerken yalnızlığın karanlığında bir yabancı tuttu elinden.

Komiser Eren Karahan...

Her şey bir planla başladı, iki yabancının oynadığı bir oyuna dönüştü. Sarmaşık misali etraflarını saran düşmanları avlamak isterlerken kalplerini esir düşürecek aşktan habersizlerdi...

"Bir ölümle son bulmayı hak ediyor benim hikâyem... Bir ölümle başladığı için belki de..."

Ayışığı Kitaplığı

/parolayayinevi
/parolayayinlari
/parolayayinlari
www.parolakitap.com

KIZIL SARMAŞIK

AYŞENUR İNCE

Parola

Sevdiklerini kaybedenlere...

Ve kaybettiğimiz tüm sevdiklerimize ithafen...

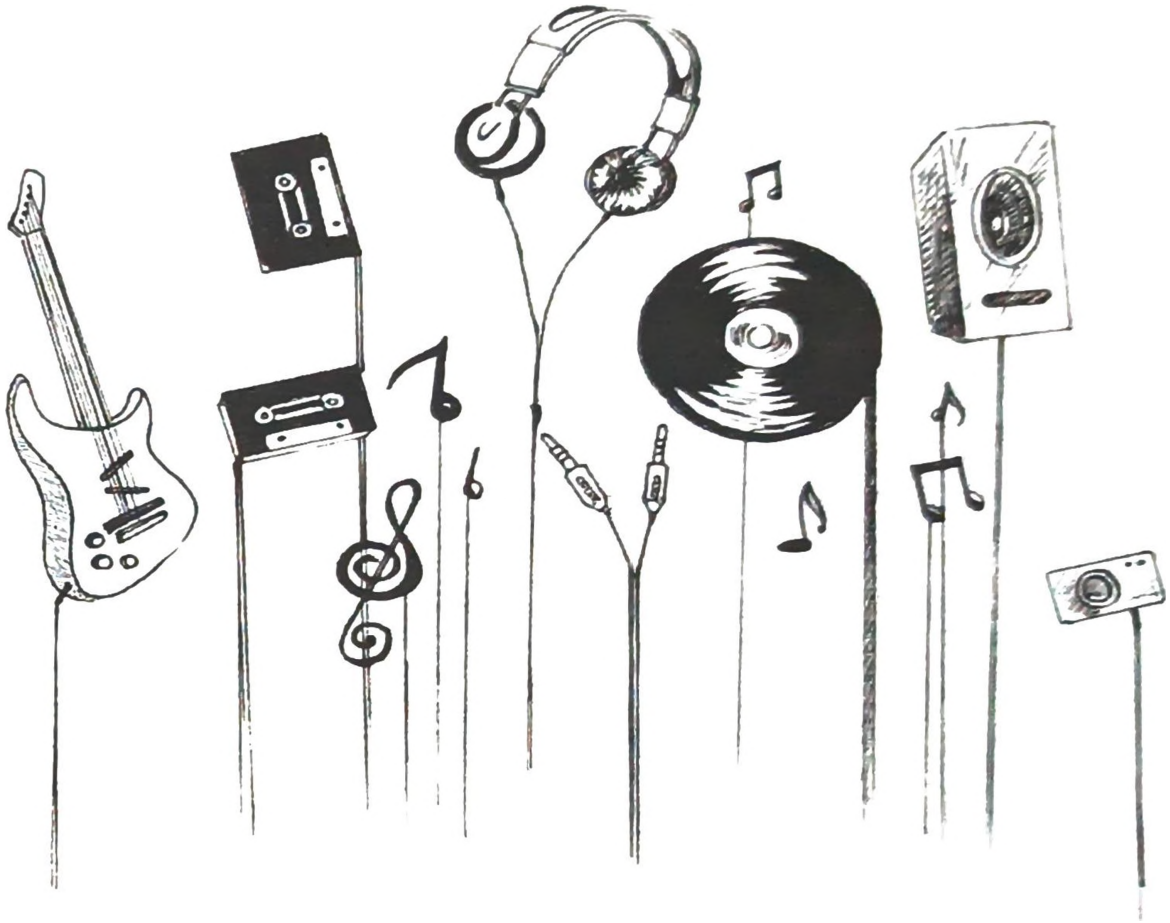

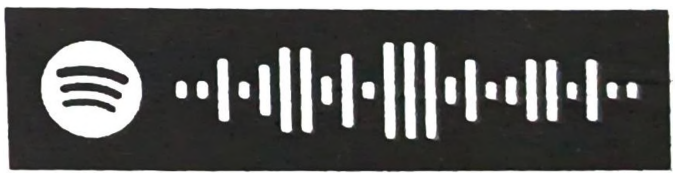

Ayışığı Kitaplığı

*İskender Pala, Kitab-ı Aşk, Alfa Yayınları.

Birinci Bölüm
İhanet

Leyla'dan

"Donnez-moi une suite au Ritz, je n'en veux pas! Des bijoux de chez Chanel, je n'en veux pas! Donnez-moi une limousine, j'en ferais quoi, papa lapa papa la..."

Zaz, bu sabah da güneşin doğuşuna mükemmel sesiyle eşlik ediyordu. Amabella bir Fransız'ın güne nasıl başlaması gerektiğini bir kere daha tüm sokağa anlatmak istercesine bu sabah da hoparlörleri kaldırıma taşımış olmalıydı. Bir İtalya şehrinde Fransızlarla dolu bir sokakta güne uyanmaksa, en az kulaklara dolan şarkının sözleri kadar mutluluk vericiydi.

Bu evde yepyeni sabahlara uyanmayı kesinlikle seviyordum.

Şarkının keyif verici melodisi açık penceremden kulaklarıma dolmaya devam ederken, dudaklarımda beceriksiz bir mırıldanmayla yatakta gerindim. Birkaç saniye miskin bir kedi misali buruşmuş çarşafın üzerinde kıvranıp dursam da, "Kapat şu lanet olası şarkıyı deli kadın!" diye üst katımdan bağırmaya başlayan yaşlı komşum Andre ile daha fazla huzur bulamayacağımı anladığımda yattığım yerden doğruldum. Buruşan çarşafı düzeltip havlumu elime alarak

banyoya doğru yürüdüğüm sırada ikisinin karşılıklı atışmaları çoktan Zaz'ın mükemmel sesini bastırmıştı.

Banyoya geçip ılık suyun altına girdiğim anda ayılan bedenim gevşerken, tenimden akıp giden su huzur vericiydi. Temizlenmekten ziyade kendime gelmek adına aldığım kısa duşun ardından havluyu bedenime sarıp küvetten çıkarken, kayıp bir taraflarını kırmamak adına dikkatle kapıya doğru ilerledim. Yeniden odama geçtiğim sırada atışmayı her sabah olduğu gibi yine Amabella'nın kazandığı odaya dolan hareketli melodiden anlaşılıyordu. Sıcak bir yaz gününe yaraşır şekilde sarı renkli kalın askılı yazlık elbisemi iç çamaşırlarımın ardından üzerime geçirdim. Kumral saçlarımı alnıma düşen perçemler dışında toplayıp sırtıma doğru salık bırakırken, yüzüme de sıcak tonlarda hafif birkaç dokunuşla canlılık verip parfümümü sıkarak odadan çıktım.

Salonla birleştirdiğimiz açık mutfağımıza doğru adımladığımda kahvaltının çoktan masada hazır olduğunu görmek keyfimi kesinlikle yerine getirmişti. İtalyanların kahve aşkı kendisini belki de en çok kahvaltı sofralarında gösteriyordu. Öyle ki sabah kahvaltısında kapuçino içmediğinizi gören herkes o saniye turist olduğunuzu da anlıyordu. Her ne kadar normal zamanda kahve türlerine karşı ilgim inkâr edilmese de kahvaltı denildiği anda her Türk gibi benim de vazgeçilmezim elbette ki şöyle demini almış, lezzetli bir Türk çayı oluyordu.

Burada yaşamaya başladığımız ilk yıllarda bir Türk olarak İtalyan gibi yaşamanın zorluğunu fazlasıyla çeksek de neyse ki yıllar içerisinde hayatımıza bir denge getirmeyi başarmıştık. Biz diye bahsederken, kendimden ve en yakın arkadaşım hatta kardeşim olan Büşra'dan bahsediyorum.

Düşünüyorum da evimden, ülkemden bu kadar uzakta tek başıma olsaydım, galiba bunca zaman burada olmaya dayanamazdım. İnsan ne denli rahat bir hayatın içinde de olsa yanı başında tanıdık, bildik bir sıcaklığı arıyordu garip bir şekilde.

O sıcaklık benim için Büşra'ydı...

Kendisi bildim bileli benim hayatımın bir parçası, belki de dost tanımını yakıştırdığım tek insandı. Hatta bazen dost demek de yetersiz kalıyor, sıcaklığını hiç bilemediğim o kardeş tanımına yerleştiriyordum onu. Hayatım yaşadığım zenginliğin ortasında hep bir şeylerin eksikliğini çekerek geçtiğinden olsa gerek, sahip olduğum şeylere sıkı sıkıya bağlanmaktan alamıyordum kendimi...

Babam gibi... Büşra gibi... Hayallerim gibi...

Bir yandan Büşra'nın benim için hazır bıraktığı kahvaltılıklardan atıştırırken, demleyip termosa boşalttığı çayımdan da bir bardak doldurdum. Sabah erkenden staj yaptığı şirkette olması gerektiğini akşamdan söylediğini hatırladığım için hiç aramaya yeltenmeyip, biraz telefonumdan ülkemde neler olup bittiğine dair bir şeyler okumaya başladım. Taş çatlasa yirmi dakika kadar uzatabildiğim kahvaltının ardından kendimi çok daha zinde hissettiğimden hızlıca mutfağı toparlayıp evden çıkacakken, masanın üzerinde titremeye başlayan telefonumu elime aldığımda yüreğimin sıcaklığı yüzüme yansımıştı.

"Babam!"

"Kızım... Leyla'm, nasılsın bir tanem?"

Babamın yüreğime dokunan sıcacık sesi yaz gününde içimi daha bir ısıttı. "İyiyim babam, ne yapayım, evden çıkacaktım şimdi. Sen nasılsın, ne yapıyorsun?" diye sorduğum sıra bir yandan da ipli sandaletlerimi ayaklarıma geçirmeye çalışıyordum.

"İyiyim ben de meleğim. Seni özlemek dışında hiçbir sıkıntım yok."

"Ben de seni çok özledim baba. Ama az kaldı, bak, birkaç haftaya temelli yamacına geleceğim yine. Bıkacaksın benden de kurtulamayacaksın," deyip neşeli bir hâlde kıkırdadığımda babamın homurtuları kilometrelerce öteden kulaklarıma doldu.

"Hadi oradan! Sen bir gel bakalım, kim kimden bıkacak göreceğiz... Bana bak Leyla Hanım, zaten yıllardır hasret bıraktın kendine, bir de gelip üç gün sonra evleneceğim diye tutturursan külahları

değişiriz seninle! Kırkına kadar dizimin dibinden ayırmayacağım seni, haberin olsun," demesiyle de kahkahayı patlatıp, "Seni bırakıp da gider miyim ben hiç babacığım," diye neşeyle şakıdım. Onunla atışmaya bayılıyordum.

"En kötü ihtimalle iç güveyi gelir müstakbel kocam, olmaz mı?" dediğimde babamın kıskanç homurtuları beni daha çok güldürürken, çantamı da aldığım gibi kapıyı ardımdan çekip kulağımda telefonla merdivenlerden inmeye başladım.

Konuşma sırasında babamın acil bir görüşmesi olduğunu söyleyip telefonu kapatmasıyla telefonu çantama atıp apartman kapısından çıkarken, "Liya!" diye seslenen kadını duyduğumda gülümseyerek yanına doğru adımladım.

"Günaydın Bella..."

"Günaydın güzel kız... Yine güneşi kıskandırmaya kararlısın bakıyorum... Ah! Ben de gençliğimde senin gibiydim ama şimdi şu hâlime bir bak... Her tarafım kırış kırış," diye mükemmel Fransız aksanıyla yakınmaya devam eden kadınla gülümsemem daha da genişledi. "Senin yaşına geldiğimde senin çeyreğin kadar güzel olsam yeter bana Bella. Sen ne kadar güzel olduğunun farkında değilsin," deyip benim için masaya bıraktığı kahveden bir yudum aldım.

Amabella ellili yaşlarının sonlarına yaklaşan ve kelimenin tam anlamıyla destansı bir güzelliğe sahip olan bir Fransız'dı. Yakınıp durduğu kırışıkları onun güzelliğinde öylesine önemsiz bir detaydı ki onu her gördüğümde yaşına rağmen sahip olduğu güzelliğine imrenmeden edemiyordum. Kendisiyle tanışmam Roma'ya gelip hâlen yaşamakta olduğum evime taşınmamla gerçekleşmişti. İtalya'da bir Fransız sokağı bulmak oldukça etkileyiciyken, bu sokakta bir Türk olarak yaşamak hem komşularım için hem de benim için oldukça heyecan verici olmuştu. Her ne kadar İtalyancam geldiğim ilk zamanlarda yeterli olmasa da Fransız Lisesi'nde okumamın artılarını burada fazlasıyla görmüştüm.

Amabella, daha doğrusu buradakilerin ona seslenişiyle Bella, yaklaşık yirmi sene evvel eşiyle evlendikten sonra buraya yerleş-

miş. Eski bir yazar olan Bella zaman içerisinde yazmayı bıraksa da kitaplarla bağını hiçbir zaman koparmamış. Buraya geldiğinde de şu an içinde bulunduğumuz, apartmanın girişinde yer alan kitap kafe tarzındaki mekânı açmış. Kütüphanelerin sıkıcılığından, kahve dükkânlarının gürültüsünden uzakta, öylesine keyifli bir mekândı ki tıpkı sokağın insanları gibi ben de *Bella'nın Dünyası'na* hayran olanlardandım.

"Şu yaşlı kadına yalan söylemekten vazgeç Liya! Sen böyle konuştukça kendisini hâlâ genç bir hanımefendi zannediyor."

Arkamızdaki masadan gelen tarazlı sesle ikimizin de bakışları o tarafa kaydı. "Seni yaşlı bunak! Yine ne için geldin de sabah sabah keyfimi kaçırıyorsun acaba?" diye söylenen Amabella arka taraftaki Andre'ye doğru ayaklarını yere vura vura ilerlediğinde kıkırdamadan edemedim.

Andre de sabah üst katımdan söylenip duran komşumuz, aynı zamanda da Amabella'nın eski kocasıydı. Yaklaşık bir sene önce boşanmış olsalar da birbirlerine hâlâ nasıl büyük bir aşkla bağlı olduklarını onları tanıyan herkes biliyordu. Boşanmalarının ardından Bella kocasını evden yollayınca Andre de şans eseri boşalan üst katı kiralamış, her türlü huysuzluklarına rağmen birbirlerinden kopamamışlardı.

Gerçek aşkın varlığına tanıklık ettiğim nadir insanlardandı Andre ve Bella... Bir de babam vardı elbette...

Aklıma gelenler bir anda yüzümdeki gülümsemeyi kırık bir tebessüme dönüştürürken, "Ben gidiyorum," diye seslenerek ayaklandım. Eski kocasına laf anlatmaktan beni duymayan Bella'yla kıkırdayıp çantamı alarak sokakta adımlarken, Fransız ve İtalyan mimarisinin tarifsiz bir karışımı gibi görünen sokağımda her karışa hayranlıkla bakmaktan alamadım kendimi.

Sonunda evime döneceğim için mutluydum ama yıllardır alıştığım bu sokaktan, bu şehirden ayrılmak da hiç kolay olmayacaktı. Kulaklığımı takıp ana caddeye doğru ilerlerken, bu sabah biraz geç kaldığımı fark edip yürümekten vazgeçerek taksiye atladım. Evime

fazlasıyla yakın olan bir pastacılık atölyesiydi son durağım. Liseden sonra sıkıcı bir ekonomi eğitimi için İtalya'ya gelmiş olsam da geçen her sene daha bir kasvete bulanan ruhumla okula daha fazla devam edememiş, soluğu gastronomi eğitimi alabileceğim bir yemek okulunda almıştım. Başlangıçta sadece bir hobi olarak kapısından içeri adım attığım okul hızımı alamadığım bir şekilde resmen hayatımı şekillendirmiş, kendimi ilk kez doğru bir şey yapıyormuşum gibi hissetmemi sağlamıştı.

Yemek yapmak sıradan bir şeydi. Kimilerine göre mecburiyet, sıkıcı bir angarya... Olsa olsa bir hobi... Bense garip bir şekilde o tezgâhın başına geçtiğim andan itibaren yalnızca elimdeki hamuru değil, geleceğimi de şekillendirmeye karar vermiştim. Babam başlarda okulu bırakmak istediğimi duyduğu için epeyce huysuzlansa da sonunda böyle daha mutlu olduğuma ikna olunca beni de kendi hâlime bırakmıştı. Sonrasında öylesine başladığım kısa dönem yemek okulu biter bitmez profesyoneller için olan bir okula başlamamla bir anlamda da yeni hayatım başlamıştı. Yemek yapmak başlı başına beni mutlu eden bir şeydi ama asıl tutkuyla bağlandığım şeyin özellikle pastacılık olduğunu keşfettiğimde de bir anlamda uzmanlık alanımı bulmuştum. Pasta ve türevleri sınırları olmayan bir hayal dünyasıydı ve ben geleceğimin o dünyada gizli olduğunu artık biliyordum.

Öyle böyle derken İtalya'da tam beş yıl geçirmiştik Büşra'yla... Büşra, Büşra diyorum da onu biraz daha anlatmam lazım belki de... Büşra'nın annesiyle babası ben kendimi bildim bileli bizim evimizde bizimle birlikte yaşarlardı. Annesi ev işleriyle ilgilenen çalışanlardan sorumluyken, babası da babamın emektar şoförüydü. Büşra da ailesiyle birlikte hayatıma girdiğinde tıpkı benim gibi yedi, sekiz yaşlarındaydı. Biz koca evde baba kız bir başımıza olduğumuz için onları da, evimizde çalışan diğerlerini de hep aileden bilmiştik. Ama Büşra'nın yeri benim için her zaman başkaydı. İlk arkadaşımdı o benim. Hiç sahip olamadığım kardeşimdi.

Bütün hayatımız birlikte geçmiş, babam ben neye sahipsem

tüm iyi niyetiyle ondan da esirgememişti. Aynı okullarda okuduğumuz gibi aynı hayatı paylaşmıştık. Yıllar evvel de biz lisenin başlarındayken acı bir kazayla Büşra'nın ailesi vefat edince, Büşra tam anlamıyla ailemizin bir parçası olmuştu. Babam ona da baba olmuş, ben elimden geldiğince kendi acımı unutup onun acısına ortak olmuştum. Hiçbir zaman ayrılmayan hayatlarımız burada da devam etmiş, babam Büşra'nın da burada benimle olması için tüm masrafları karşılamaktan çekinmemişti.

Şimdi de buradaydık işte. Bir avuç hâlimizle birbirimize yoldaş oluyorduk yıllardır...

Canlı sokaklarda anılara dalıp gitmişken, atölyenin önünde duran taksiyle ücreti ödeyip hızla içeri doğru koşturdum. İçeri adım atmamla beni kapı eşiğinde karşılayan şef vurucu İtalyancasıyla, "Geç kaldın Emirsoy!" dediğinde alt dudağımı ısırıp bana gülen diğerlerine huysuz bir bakış attım. "Bulaşıklar sende!" deyip ağzımı açmama fırsat vermeden arkasını döndüğünde de, "Emredersin şef!" diye huysuz İtalyancamla mırıldanıp önlüğümü giyerek devasa bulaşık yığınının başına geçtim.

Adelfo Valeria tartışmasız İtalya'nın en ünlü pasta şefi fakat dünyanın en huysuz, en katı kurallı hocasıydı. Tezgâhın başına geçtiğinde yaptıklarının Picasso tablolarından bir farkı olmazdı lakin yalnızca bir dakika bile geç kaldığınızda sizi buna pişman etmesini iyi bilirdi. Burası profesyonellerin pasta atölyesiydi, dünyaca ünlü pasta şefleri hep buradan çıkardı, dünyanın en gösterişli, en lüks mutfağına sahipti lakin burada bir tane bile bulaşık makinesi bulunmazdı. Çünkü şefe göre en caydırıcı ceza yöntemi bulaşık yıkatmaktı ve illaki her gün birileri hata yapar, o bulaşıkları da yıkardı.

Doğrusu haklıydı da... Ben en son iki hafta kadar önce telefonumu sessize almayı unuttuğum için bu cezaya katlanmak zorunda kalmıştım ve şimdi ne yazık ki yine buradaydım. Bu mutfakta soyadınızın ne olduğunun da banka hesabınızda kaç para olduğunun da bir önemi yoktu.

Burada Adelfo Valeria ne derse o olurdu.

Diğerlerinin kıkırtıları eşliğinde belim kopana dek bütün bir gün boyunca kirlenip duran bulaşıkları yıkamaya devam ettim. Vakit neredeyse akşamı bulduğunda ellerim buruş buruş olmuş, dizlerimde zerre kadar derman kalmamıştı. Atölyenin kapanış saati geldiğinde önlüğü fırlattığım gibi kendimi dışarı atarken, "Sakın bir daha geç kalayım deme Liya!" diye seslenen şefle bezgince başımı sallayıp kendimi dışarı attım. Bir de bu durum vardı tabii, adım Leyla olmasına rağmen insanlar kendi dillerine daha yakın bulduklarından olsa gerek bana Liya diye seslenmekten vazgeçmiyorlardı. Başlarda bu duruma sinir olsam da bir yerden sonra takılmayı bırakmıştım. Zira yabancılar için isimleri kısaltıp değiştirmek vazgeçemedikleri bir alışkanlık hâline gelmişti.

Atölyeden çıkmamla neredeyse havanın kararmaya başladığını görüp eve gitmek için yorgun hâlde adımlamaya başlamışken, telefonuma gelen mesajla duraksayıp çantamdan çıkarttım.

"Bizimkilerle Pave'deyiz, sevgilim. İşin bittiyse sen de gel, bu akşam harika bir dondurma çıkaracakmış Ade. Mutlaka gelmeni istedi, fikrini merak ediyormuş."

Dizlerimdeki dermansızlığa, bedenimi pelteye çeviren yorgunluğa rağmen okuduğum mesaj gülümsememe sebep olurken, kısaca *"Tamam, geliyorum."* yazıp mesajı gönderdim Cenk'e.

Cenk...

Kendisi Büşra'dan sonra buradaki hayatıma anlam katan bir diğer parçam galiba. Bilmiyorum, aitlik ekiyle hayatıma iliştirmek ne kadar doğru olur ama bir şekilde de hayatımın bir parçası o... Önce arkadaşım, şimdi de erkek arkadaşım.

"Onca yakışıklı İtalyan erkeğinin arasında gittin yine bir Türk buldun," diye çok takılmıştı Büşra ilk zamanlarda bana. Sanki ben alnıma Türk bayrağı asmışım da etrafta aranmışım gibi! Tesadüftü işte, Cenk'e göre de kader... Beni bulmak için düşmüş yolu buralara, öyle

söyler çoğu zaman... Utanırım öyle söylediğinde, bir gülümseme gelir yerleşir dudaklarıma...

Bense... Bilmiyorum, hayatta tesadüflere çok fazla inanan bir insan değilim hatta çoğu zaman kaderci olduğumu da söylerler ama bu hikâyeye kader demek Cenk'i de kaderim bilmek gibi oluyor ve bu nedense kalbime pek de doğru gelmiyor.

Of! Ne saçmalıyorum ben?

Cenk diyordum değil mi en son... Evet, Cenk... Buraya geldiğim sene tanıştık onunla, Amabella'nın kahve dükkânında. Dalgın bir anımda siparişimi Türkçe verince bakışları beni bulmuş, o günden sonra da bir an olsun ayrılmamıştı. Başlarda yabancı bir ülkede kendi ülkenden olan birini bulmanın heyecanıyla başlamıştı arkadaşlığımız, yıllara dağılmıştı sonrasında... Büşra başlarda pek haz etmese de sonradan o da Cenk'i çok sevmiş, yıllar içinde birbirimizden kopamaz hâle gelmiştik. Cenk de burada burslu olarak işletme alanında yüksek lisans yapıyordu. Önce dil okulu ardından yüksek lisans derken buradaki hayatını epeyce uzatmış, oldukça iyi bir şirketten gelen iş teklifini kabul edince de hayatına burada bir düzen kurmaya karar vermişti.

Buraya kadar elbette bir sorun yoktu. Asıl mesele daha sonra başlamıştı. Beni de kurmayı planladığı hayatına dâhil etmek istediğinde... Benden hoşlandığını söylemişti, pek ciddiye almamıştım. Sonra da sevdiğini söylemişti, inkâr edilemez derecede heyecanlanmıştım. Lisedeki kısa süreli hoşlanmalar gibi değildi çünkü bahsettiği, bir adamın bir kadına duyduğu aşka sahip olduğundan bahsediyordu.

Beni sevdiğini söylüyordu.

Bunu duymazdan gelmek diye bir şey olamazdı ki... Ben de yapamamıştım zaten. Gerçek anlamda ilk kez kalbime taklalar attıran bu adama hayır diyememiştim. Sonra da başlamıştık zaten. O sıralar hayatımda neyin değiştiğinin pek farkında değildim zira Cenk o günden önce de hayatımdaydı, o günden sonra da öyle olmaya devam etti. Yine yan yanaydık, yine birlikte konsere, sinemaya gidiyor,

yine gittiğimiz mekânlarda yan yana oturuyorduk. Galiba farklı olan o sıralar omzuma atılan koldu, bir de yürürken elimi saran güçlü el...

Sevgiliydik artık...

Yakışıklı, başarılı, bir dönenin bir kere daha değil, iki kere üç kere baktığı bir adamdı. Herkesin bakışları onda, onun masmavi gözleriyse ilk andan beri hep bendeydi. Babamdan sonra ilk kez bir adamın yanında bu denli değerli hissediyordum kendimi. Birilerinin gölgesinde gizlenerek, korunmaya muhtaç hâlde yaşamaya alışkın bir kız olmamıştım hiçbir zaman ama her genç kız gibi onun beni sahiplenişi, koruyucu tavırları hoşuma gidiyordu.

Yıllardır hayatımda olan adam bir senedir de sevgilim sıfatıyla yanımdaydı. Ne diyebilirim ki, dışarıdan bakan insanların imrendiği hatta kıskandığı bir hayatım vardı ve ben bunun için her an şükrediyordum.

Gelen mesajın ardından atladığım taksi beni arkadaşlarımın olduğu mekâna bıraktığında, yorgunluğuma rağmen yüzüme kondurduğum keyifli gülümsemeyle mekândan içeri girdim. Hafif bir müzik eşliğinde edilen sohbetler canlı mekâna daha bir can katıyor, masalarda oturan insanların neşesi kapıdan girdiğiniz anda sanki size de bulaşıyordu. Yüzümde gülümsemeyle bizimkilerin oturduğu masaya doğru adımlarken, herkesin burada olduğunu gördüğümde gülümsemem genişledi. Masaya yaklaştığım sıra Cenk'in yanında oturan Büşra'nın ona sanki öfkelenmiş gibi kısık sesle bir şeyler anlattığını gördüğümde, "Yine neye sinirlendin sen acaba?" diye kendi kendime mırıldanırken "Selam," deyip beni fark etmeleriyle Cenk'in diğer yanındaki boş sandalyeye yorgun bedenimi bıraktım.

"Hoş geldin, güzelim," deyip dudaklarını hafifçe yanağıma bastıran Cenk'le yüzümde sıcak bir gülümseme doğarken, diğerlerinin de selamlarına karşılık verip masaya bırakılan meyveli sodalardan birini yudumlamaya başladım.

Masada Cenk, ben ve Büşra dışında Cenk'in buradaki ev arkadaşı Sinan, onun kız arkadaşı Clara ve Sinan'ın kuzeni Semih ile kız arkadaşı Yağmur vardı. Cenk, Sinan, Semih ve Yağmur buraya zaten birlikte gelmişler, Semih'le Yağmur çift olduklarından ayrı eve çıkınca da Cenk'le Sinan şimdi oturdukları eve geçmişlerdi. Cenk ve benim tanışmamızın ardından arkadaşlarımız da birbirleriyle kaynaşmış, zamanla burada bir avuç Türk olarak ayrılmaz bir grup olmuştuk. Genel anlamda hepsini severdim, eğlenceli çocuklardı ve bu zamana kadar da bir kötülüklerini görmemiştim. Hepsi başarı bursuyla geldikleri için de oldukça başarılı, gelecekleri parlak gençlerdi. Aramızda yabancı olan sadece Sinan'ın kız arkadaşı Clara'ydı.

İtalyan olan Clara göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip, bana kalırsa oldukça da akıllı bir kadındı lakin nedense Büşra'yla yıldızları ilk günden beri barışmamıştı. Büşra oldukça neşeli, girdiği ortama da neşe katan biriydi ve Clara'nın çoğu zaman takındığı o soğuk maskesi hâliyle Büşra'yı rahatsız ediyordu. Açıkçası ben bugüne kadar bir kötülüğünü görmediğimden bu konuda yorumsuz kalsam da Büşra'yı bir türlü ona kötü kötü bakmaktan alıkoyamıyordum.

Keyifle geçen muhabbetlerin arasında bir yerlerde başlayan dondurma servisiyle ortam daha da neşelenirken, saatlerin nasıl geçtiğini de anlayamamıştık. Benim dışımdakiler iş dünyasının bir parçası olduklarından sohbet bir yerden sonra beni pek sarmayan sıkıcı iş konularına döndüğünde ister istemez içim sıkılsa da, "Baban bu konuda ne yapmayı düşünüyor Leyla?" diye soran Semih'le dikkatim dağıldı. Konunun ne olduğunu kaçırdığımdan, "Efendim, anlayamadım?" diye mırıldandım.

"Pardon ya ben de sana soruyorum ama hiç senlik konular da değil bunlar, değil mi? Şu son ihaleyi diyorum, sizin şirketin kazanacağı herkesin dilindeyken beklenmedik bir kayıp oldu. Şirket büyük bir sıkıntıya girdi diye yazıyor haberlerde de tabii asparagas haberdir muhtemelen..."

Semih'in söyledikleri ister istemez ortamın tadını kaçırırken, gerçekten de neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrimin bile

olmaması canımı sıkmıştı. Sabah konuştuğumuzda babamın sesi her zamankinin aksine sanki daha bir keyifsizdi ama ben bunun işle ilgili olabileceğini aklıma bile getirmemiştim. Tabii o da benim bu konulardan ne kadar sıkıldığımı bildiğinden lafını bile etmemiş, her sıkıntıyı kendi içinde yaşamak zorunda kalmıştı.

Canımın sıkıldığını fark eden Büşra, Semih'e ters bir bakış atıp elimi tuttu. "Sen ona bakma Leyla, abartıyor haberler, o kadar da ciddi bir sorun olduğunu düşünmüyorum. Hem Emirsoy camiasından bahsediyoruz, bir ihale dokunur mu hiç böyle bir imparatorluğa?" deyip göz kırptığında tebessüm etsem de bu daha ziyade konuyu kapatmak içindi. Yoksa derdim ne şirket ne de kaybedilen ihaleydi. Derdim babamdı. Onun sıkıntısını bir başkasından duymak çok zoruma gitmişti.

"Sen tabii iş dünyasına girmeden elini eteğini çekince baban kara kara düşünmüştür. Sahi ne olacak ileride, bunca işin başına kim geçecek?" diye soran Yağmur'la bakışlarım Büşra'ya kaydı. "Ben yoksam Büşra var. Onun işlerin hakkından geleceğine eminim," dediğim sıra, "Tabii bir de müstakbel damadı var... Ha Cenk?" deyip sırıtan Sinan'la yanı başımdaki Cenk bana bakıp mahcupça gülümserken, ister istemez ben de gülümsedim. İleride... Babam Cenk ile tanıştıktan sonra neden olmasın?

Akşamın kalanında sıkıcı iş konuları bittiğinden keyifle devam eden sohbetler vakti hepimize unutturururken, Cenk'in Büşra ile beni eve bırakıp yanımızdan ayrılmasıyla biz de kendimizi eve zar zor attık. Cenk'in bakışlarında artık bizi bir adım daha öteye taşıyacak bir şeyler yapmamı beklediğini görebiliyordum ama kendimi böyle bir şeye de hazır hissetmiyordum. Üstelik babam bana hiç bilmediğim bir dünyada tek başıma yaşamama izin verecek kadar güvenmişken, onun güvenini boşa çıkaracak bir adım atmak da istemiyordum.

Cenk... Biliyorum ki doğru adamdı ama beklemek zorundaydı. Biz gerçekten biz olacaksak, bu da zamanı gelince olmalıydı.

O günün ertesinde geçen üç gün benim adıma fazlasıyla tempolu, bir o kadar da anlam veremediğim şekilde huzursuz geçti. Babamla olan her konuşmamızda işlerle ilgili sorduğum soruları geçiştirmesi dikkatimden kaçmasa da yok yere canını daha fazla sıkmamak için sessizliğine uymaya karar verdim ben de... Yaklaşık üç hafta sonra bitecek olan eğitimim yüzünden bir yanım buradan kopacağım için buruk olsa da evime, yuvama ama en çok da babama kavuşacağımı bilen yanım içime sığmıyordu artık.

Öyle çok özlemiştim ki onu...

Yazları zamanımı orada geçirsem de, her tatilde, fırsat bulduğum her anda soluğu yanı başında alsam da temelli kalmak gibi olmuyordu hiçbir zaman. Bazen dayanamayıp her şeyi bırakarak geri dönmek istiyordum ama böyle zamanlarda bile beni durduran en başta babam oluyordu.

"Hayallerin için oradasın," diyordu her defasında. "İstediklerini başardığında ben yine seni evimizde bekliyor olacağım... Hiçbir şey için geç kalma, sen nereye gidersen git, ben seni hep burada bekleyeceğim."

Onun bana verdiği güçle yılları devirmiştim İtalya'da. Ayakta kalmayı öğrenmiştim en başta, tek başıma dünyada var olmayı. Yaşamayı, bir hayat kurmayı... Dost olmayı, dost bulmayı, sevmeyi...

Bambaşka bir hayatım olmuştu burada ve haftalar sonra buranın bana kattıklarıyla gerçek yuvama dönecektim. Mutluydum. Hayatta her şeye sahip bir insan ne kadar mutluysa o kadar mutluydum.

Tabii mutluluk sebeplerimden biri de buraya tek başıma veda etmeyecek oluşumdu. Büşra'nın benimle dönmesi şaşırılacak bir durum değildi belki ama Cenk'in de benimle birlikte dönmeye karar vermesi kendimi çok özel hissettirmişti. Buraya kendi hayalleri için gelmişti ama şimdi benim için dönüyordu. Ben içten içe aramıza giren mesafelerin ilişkimizi kaçınılmaz sona sürükleyeceğini düşünürken, bana benimle geleceğini söylemesi tüm doğrularımı tepetaklak etmişti. Benimle gelecekti. Benim için. Benimle olabilmek için.

Onun hayatıyla ilgili verdiği böylesi bir karar karşısında ben de daha fazla tutuk kalmak istemiyordum. Telefonda olacak iş değildi elbette ama döndüğümüzde ilk yaptığım şey Cenk'i babamla tanıştırmak olacaktı. Biliyordum artık, o doğru adamdı.

Dün gece olduğu gibi bu gece de yalnız kalacağım eve gitmeyi hiç istemesem de yağmurun habercisi gri bulutlar iyiden iyiye artmaya başlayınca, ıslanma korkusuyla adımlarımı hızlandırdım. Geçen gün aldığım ceza yüzünden kaçırdığım atölye çalışmasını mecburen bu akşam yapmak zorunda kaldığımdan vakit gece yarısına gelirken ancak çıkabilmiştim atölyeden. Her ne kadar burası illegal olaylara uzak bir yerleşim yeri olsa bile yine de gecenin bir yarısı sokaklarda olmak ürkütüyordu beni. Hızlı adımlarımla etrafı kolaçan ederek adımlarken, bir taksinin yanaştığını gördüğümde yürümekten vazgeçip taksiyi durdurdum.

Taksiye binmemle sağanak yağmurun bastırması kendimi fazlasıyla şanslı hissetmemi sağlarken, evin adresini verip sırtımı geriye yasladım. Büşra iki gündür staj yaptığı şirketin fuar çalışması için şehir dışındaydı. Cenk de Türkiye'ye dönme kararı aldığından şirketteki son işlerini bitirme gayretiyle gece gündüz çalışıyordu. Aslında bu gece yanımda kalması için onu aramak istiyordum ama zaten benim için yaptığı fedakârlığı düşününce iyice zamanını almaktan da çekiniyordum.

Bir yanım onun bu uzun zamandır beklediği davet için fazlasıyla mutlu olacağını söylüyordu ama yine de bu tür planlar yapmayı ülkemize dönene kadar ertelemeye karar verdim. Acelemiz yoktu ne de olsa, döndüğümüzde upuzun bir hayat yaşanmak için bizi bekliyordu. Yağmur dolayısıyla yavaş giden taksinin içinde karanlık sokağı izlemeye devam ederken, çalmaya başlayan telefonumu çantamdan çıkarıp yorgun bakışlarımı ekrana çevirdim.

Clara

İşte bu tuhaftı. Telefonuma numarasını kaydetmek dışında bu tarz bir diyaloğumuzun olmadığı Clara'nın gecenin bir yarısı beni araması ister istemez meraklanmama sebep olmuştu.

"Clara?"

"Leyla... Sana bir konum atacağım, hemen buraya gel, olur mu, acele et!" deyip telefonu suratıma kapattığında ağzım şaşkınlıkla açık kalsa da bir an sonra telefonuma gelen konumu açıp ne olduğunu anlamaya çalıştım. Gelen adrese dikkatle baktığımda bunun Cenk'in evi olduğunu fark etmem şaşkınlığımı ister istemez meraka hatta endişeye dönüştürürken, bu kızın gece gece benimle ne tür bir oyun oynamaya çalıştığını anlayamıyordum.

Birkaç kez telefonunu çaldırsam da her defasında meşgule atması gitgide daha fazla öfkelenmeme sebep olurken, en sonunda aklıma gelen ihtimalle yüzümde tuhaf bir gülümseme doğdu. Hadi ama sürpriz yapmak için böyle bir işe kalkışmış olamazdı, değil mi?

Clara'nın telaşla beni o eve çağırması, Cenk'in son zamanlardaki gizemli hâlleri ve şimdi de bu durum bir araya gelince aklıma başka bir ihtimal de gelmiyordu. "Gitsem ne kaybederim ki?" diye kendi kendime mırıldanıp taksi şoförüne gideceğim yeni adresi tarif ederken, içimde de nasıl bir durumla karşılaşacağımın tuhaf telaşı vardı. Yağmur ve Büşra'nın aksine Clara'yı kötü biri olarak görmediğime pişman olmamayı diliyordum tüm kalbimle. Onlar nedensizce bu kızda kötü bir şeyler olduğunu söyleyip duruyorlardı. Ben... Bilmiyorum işte, içgüdü diye bir şey varsa eğer, o bana Clara'nın kötü biri olmadığını söylüyordu.

Tabii şimdi Büşra bu hâlimi görse, "Bu kızın lafıyla buralara kadar neden geldin?" diye bir güzel çemkirir, sabaha kadar da demediğini bırakmazdı. Bir an onu arayacak gibi olduysam da vazgeçtim, zira gece gece nasıl bir mantıkla aradığımı bile izah edecek durumda değildim. Daldığım düşünce denizleri taksinin sokağın başında durmasıyla bir anda dağılırken, ücreti ödeyip araçtan indim. Bir an için sokak lambalarının aydınlattığı sokakta etrafıma bakınırken, ayağıma sürtünerek geçen sokak kedisiyle korkup yerimde sıçradım. "Hey!" diye seslenip oturduğu kaldırımdan kalkarak yanıma doğru hızla adımlayan Clara'yla ben de ona doğru adımladım.

"Bu saatte burada olmamızın mantıklı bir açıklaması var mı?"

diye biraz endişeli bir tonla söylendiğimde Clara bomboş bakışlarla yüzüme bakmaya devam etti. "Clara! Beni buraya çağırıp öylece susamazsın, ne oldu, sorun ne? Bak, eğer Sinan ile ilgili bir şeyse..." diye konuşmaya devam edeceğim sıra, "Sen o kızlardansın, değil mi?" diye alaylı bir kızgınlıkla sözümü kestiğinde ne demek istediğini anlayamadım.

"Ne?"

"O kızlardan mısın diyorum... Hani şu koşulsuzca inanan, herkesi kendisi gibi zanneden, her şeyin çok güzel olacağına inanan, o aptallık derecesinde saf kızlardan?"

Dalga mı geçiyordu bu kız benimle? Söyledikleri kesif bir öfkenin ve huzursuzluğun kanıma karışmasına sebep olurken, "İçtin mi sen? Kafayı yemişsin! Kızlar haklı, buraya gelmem hataydı," deyip öfkeyle ardıma döneceğim sıra, "Dinle!" deyip sertçe tuttu kolumu.

Gözlerinde gördüğüm his iğrenme miydi bilmiyorum ama garip bir şekilde bunun bana karşı olmadığını hissediyordum. Bir yanım çekip git dese de ayaklarıma komut veren yanım, "Ne istiyorsun benden?" diye direttiğinde birkaç saniye aynı boş bakışlarla yüzüme bakmaya devam etse de sonrasında kot ceketinin cebinden şıngırtılı bir sesle bir anahtar çıkarıp avucuma bıraktı.

"Ne bu?"

"Neyle karşılaşacağını bilmiyorum. Karşılaşacağın şeye ne tepki verirsin onu da bilmiyorum... Doğrusu seni de pek tanıdığım söylenemez ama..."

"Clara ne bu?" diye sertçe sözünü kestiğimde, "Daire numarasını biliyorsun," deyip arkasına döndü.

"Clara!" diye seslendiğimde bana dönen genç kadının gözlerinde ilk kez içime işleyen samimi bir ifade yakalarken, "Üzgünüm, Leyla... Daha fazla sessiz kalmak istemiyorum. Karar senin ama kendine daha fazla bunu yapma. Sana da daha fazla bunu yapmalarına izin verme," deyip yeniden arkasına dönerek hızlı adımlarla sokakta

kaybolduğunda yağan yağmurun altında sırılsıklam bir hâlde öylece kalakaldım.

Bir yanım attığım adımın hayatımı bir felakete çevireceğini, bunun bana yalnızca acı vereceğini, bas bas bağırıp kaçmamı telkin etse de geri döneceğim noktayı çoktan kaçırdığımı hissediyordum. Adımlarım yalnızca şüpheye esir düşen yanımdan aldığı komutlarla apartmandan içeri girdiğinde, üşenmeden üç katın merdivenlerini tek tek çıktım. Sanki kendimi hazırlamaya çalışıyordum. Sanki zaman kazanmaya çalışıyordum.

Ama bitti. Önüne geldiğim kapıda bir an için parmağım zile yaklaşsa da hızla geri çekilip avucumdaki anahtarı yuvasına yerleştirdim. Kapıyı açmamla kulaklarıma dolan yüksek sesli yabancı şarkı bir an için irkilmeme sebep olsa da kendime engel olamayarak içeri doğru ilk adımı attım. Kalbim yalnızca sıcak bir fincan kahveyi, romantik filmleri, keyifli sohbetleri paylaştığımız salona gitmek için can atsa da ayaklarım acımasızca çoktan tam ters istikamete doğru ilerlemeye başladı. Yalnız karşıya baktığımdan olsa gerek ayağıma takılan şeyle bir anda irkilsem de yerde duran tişörtü gördüğüm anda içimi saran his mide bulandıran bir tiksinmeye dönüştü.

O andan sonra bakışlarım yerde, odaya yaklaştıkça müstehcenleşen kıyafetlerdeydi. Bir tişörtün yerde olması dağınıklık olarak tarif edilebilirdi belki ama iki erkeğin yaşadığı bir evde hole fırlatılan bir sütyen ne anlama gelirdi?

Düşünmedim. Düşündüğüm anda kabullenmek zorunda kalacağım her şeyden son ana kadar kaçmak istedim. Yüksek sesli müzik sayesinde evde çığlık atsam bile kimse duymayacak olsa da nefes almaya bile korkarak parmak uçlarımda ilerlemeye devam ettim. İki oda bir salon bir ev içinde ne kadar çok yürümüş, ne kadar çok yorulmuştum.

Ama yol bitmişti sonunda. Doğru adamın kapısının eşiğinde, ne bana ne ona ait olan bir elbiseyle bakışıyordum şimdi. Sadece başımı çevirmem yeterliydi aslında da bu kadarına dayanabilir

miydim bilmiyorum. Görmesem mesela, yok sayabilir miydim?

Belki yapabilirdim. Ama yapmayacaktım. Bedenim olduğum eşikte eğreti bir şekilde kaskatı kesilse de yalnızca hafifçe başımı çevirdim içeri doğru.

Kapı ardına kadar açıktı.

O geçen bir saniyelik an boyunca yalan söyledi sanmıştım aslında. Oyun belki... Kızlar haklı olmalıydı. Clara kötü biri olmalıydı.

Ama olmadı.

Kızlar haklıydı. Bu hikâyede kötü olan birileri vardı ama o bana yalan dünyamın kilidini açan anahtarı veren kız değildi. Clara, bu hikâyenin kötüsü değildi. Kötü olan, çırılçıplak hâlde yatakta yatan adamdı. Kötü olan, o çıplaklığın üzerinde çırılçıplak hâliyle zevk çığlıkları atan kadındı. Kötü olan, sırtı kapıya dönük olsa da tam karşıdaki aynadan yüzünün yansımasını gördüğüm kadındı.

Kötü olan, zevk çığlıkları arasında, "Cenk!" diye haykıran kadındı...

Daha kötü olansa, o adamın kulaklarımı kanatırcasına, "Büşra!" diye haykırmasıydı...

Kötü olan, kötülüğün ummadığın anda beklemediğin insandan gelmesiydi. Kötü olan, kötülüğün ihanetle gelmesiydi.

Bu hikâyede çok fazla kötü vardı ama ben hepsinden habersizdim. Ta ki bu geceye kadar...

Peki ya ben kimim?

Ben, Leyla Emirsoy... Her şeye sahip olduğunu zannettiği anda ihanetin pençesinde hayatı mahvolan biçareyim. Sırtımı yaslayıp yere çöktüğüm duvar dibinde hayatın bana attığı ilk kazığa şahitlik edenim.

Ama ne acı ki son olmayacağından habersizim...

İkinci Bölüm
Günahkâr

Leyla'dan

Crazy in love...

Meşhur filmden sonra nasıl da diline dolanmıştı tüm dünyanın... Derman kalmayan dizlerimle sırtımı yasladığım duvardan usulca yere kaydığımda, hâlâ kulaklarımı çınlatıyordu Beyonce'un ateşli yorumu...

Birkaç hafta önce birlikte aldığımız ses sistemini düşündüm.

"Seninle baş başa dans etmek istiyorum," demişti. *"Birlikte film izlerken kullanırız... Birlikte sinemada izleyemediğimiz filmleri burada, baş başa izleriz..."*

Saatlerce dolaşmıştık en iyisini bulmak için... Görünen o ki değmişti. Hakikaten de en iyisini almıştık.

Büşra'yla üzerimizde pijamalarla uyumak nedir bilmeden sabahladığımız bir geceyi düşündüm sonra... Kız kıza, utana sıkıla da olsa edilen o arsız muhabbetlerden birine düşmüştük...

"Evlendiğimde kocamla tıpkı o filmdeki gibi etrafı saran tutkulu bir şarkı eşliğinde sevişmek istiyorum," demişti... Ben kızaran yüzümle elimdeki yastığı ona fırlatıp kıkırdarken, Büşra omuz silkip

müstehcen hayallerine dalmıştı. Gülüp geçmiştim o hâline. Yapardı elbet, kocasıyla ne yaşayacağı kimi ilgilendirirdi?

Dediğini de yapmıştı. Benden eksilen, ona eklenen bir fazlayla... Gelecekteki kocasıyla değil, gelecekte kocam olacağını düşlediğim adamla...

"Got me looking, got me looking so crazy in love..."

Şarkı güzeldi. Şarkı tutkuluydu. Eşiğin ardından gelen sesler de öyle... Her şey buraya aitti... Sesler... Çığlıklar... Şehvet...

Bir tek bendim buraya ait olmayan... Kusursuz bir tabloya fırçanın ucundan kazara damlayan saçma bir renk gibi kalakalmıştım eşiğin dibinde. Gözlerim yanıyordu ama bir damla bile akmamıştı yanaklarıma. Başımı ardı ardına yaslandığım duvara vuruyordum ama sızı saçlarımın arasından değil, göğsümün altından geliyordu.

Saniyelerdir çalmaya devam eden şarkı bitip de yerine bir başkası çalmaya başladığında, arada sessizlikle geçen o iki saniyede donup kaldım. Yine...

"Cenk... Sevgilim!"

Kapalı göz kapaklarım o saniye derin bir sancıyla aralandığında kursağımda düğümlenen hisle bakışlarımı sağ yanıma çevirdim. O saniye bakışlarıma değen, artık kime ait olduğunu bildiğim mahrem kumaş parçaları oluk oluk bir safranın midemde kaynamaya başlamasına sebep olurken, gittikçe yükselip gürültüyü arttıran şarkıyla birlikte sarsakça ayaklanıp ardıma bile bakmadan dış kapıya doğru koştum.

Elim ağzımda kapıdan çıkıp önümü göremez bir perişanlıkla merdivenlerden indiğim sırada hâlâ kulaklarımda çınlayan çığlıklar tüm benliğimi sanki katran kuyusuna düşmüşçesine bir kasvete buluyordu. Dış kapıya ulaşamadan çöküp kaldığım ikinci katın merdiven boşluğuna içimde biriken ne kadar zehir varsa boşalttım. Öğürdükçe boğazım acımaya, gözlerim engel olamadığım yaşlarla dolmaya başlasa da kustuğum zehrin kokusu aldığım nefese karıştıkça daha çok kustum.

Elim merdivenin demirinde, pantolonum kendi kustuğum ze-

hirle lekelenmişken, hâlâ kulaklarıma gelen şarkıyı duymamak için iki elimi sertçe kulaklarıma bastırdım.

Gitmiyordu. Susmuyordu. Gidemiyordum. Duymazdan gelemiyordum.

Allah'ım, bu gece biter miydi?

Titreyen kirpiklerim dakikalardır kuytulara gizlenen gözyaşlarımla ıslanırken, biraz olsun kendimde güç bulabildiğimde yerden destek alarak doğruldum. Ellerime bulaşan pislik midemi yeniden bulandırsa da sertçe üzerime silip sarsak adımlarla kalan basamakları da inerek kendimi apartmandan dışarı attım.

Sokağa adımımı atmamla yağmurun altında sırılsıklam kalan bedenim bir an için dudaklarımda buruk bir tebessüme sebep olurken, kirli avuçlarımı kaldırıp yağmur damlalarıyla temizlenmesine izin verdim. Yağmur sularına karışıp kaybolan her kir zerresi içimi saran kasveti biraz olsun temizlerken, dua edercesine semaya doğrulmuş ellerimle öylece karanlık sokakta yürümeye başladım.

Dakikalar geçti... Belki saatler... Önüme bakmadım... Kimseyi aramadım... Yolumu bulmaya çalışmadım... Sadece bekledim... Gece boyu durmaksızın yağan yağmurun beni üzerimdeki pislikten arındırmasını bekledim... Günaha giren onlardı ama ben kendimi çamura düşmüşçesine kirli hissediyordum... Sadece temizlenmek istedim... Bitsin istedim... Uyanmak istedim...

Kâbustu çünkü bu gece...

Yoksa değil miydi?

Değil iç çamaşırlarıma, sanki iç organlarıma değin ıslanmış hâlimle saatler sonra nasıl olduysa evimin kapısındaydım. Evimizin...

"Koltukları buraya koymamız çok iyi oldu Leyloşum... Sokağa bakan odaya karşılık banyolu oda benim... Sence duvarları boyasak mı böyle daha canlı bir renge? İyi ki birlikte geldik buraya Leyla, baksana

hep hayal ettiğimiz gibi kendi hayatımızı yaşayacağız burada..."

Titreyen ellerim çantamın fermuarını güçlükle araladığında paranın bile bir yere kadar kalite garantisi verdiği gibi gereksiz bir ayrıntı düştü zihnime. Çantamın içi, faturasında yer alan bol sıfırlara rağmen küçük bir havuza dönmüştü. Cüzdanım, telefonum, atölyede aldığım notlar için yanımdan ayırmadığım defterim... Hepsi su içindeydi. Umursamadım. Yalnızca elime değen soğuk metali kavradığım gibi anahtarı kilidin yuvasına sokup eskitme kapıyı araladım.

İçeri geçip kapıyı ardımdan kapattıktan sonra da kenara fırlattığım ayakkabılarımla adımlarım doğruca banyoya doğru ilerletti bedenimi. Üzerimde ıslanmaktan bedenime yapışan kumaş parçalarını güçlükle sıyırıp robotik hareketlerle sepete attıktan sonra, titreyen bedenimi yüksek küvetin içine bırakıp suyu açtım. Sıcak su saniyeler içinde bedenimden süzülürken, gözyaşlarım yağmurdan sonra kendilerine yeni bir sığınak bulduğu için minnettardım.

"Leyloşum gelsene ya, kardeş kucaklaşması... Hadi hadi, naz yapma, sen de bana küs kalmaya dayanamıyorsun işte... Of, kızım ya, ne inatsın, sarılsana!"

Sarılmıştım... Saçma sapan bir elbise için ettiğimiz kavgadan saatler sonraydı. İstese vereceğim hâlde benden habersiz, üstelik de o partide giyeceğimi bildiği hâlde dolabımdan alıp giydiği elbise için sinirlenmiştim. Saatlerce peşimde dolanmış, yetmedi ağlamıştı. Ben de kıyamayıp affetmiştim. Elbise kimin umurundaydı ki, kardeşimdi o benim... O giyse ne olacaktı, sanki başka giyecek elbisem mi yoktu? O güle oynaya günlerce seçmekle uğraştığım elbiseyi giymişti partide, bense ne için küstüğümü bile unutmuştum bir yerden sonra... Kardeşimdi o benim, dahası var mıydı?

Zehir misali bir damla yaş aktı yüzüme. Sonra bir damla daha... Düşündükçe dayanamadım. Kenarda duran lifi alıp sertçe kollarıma bastırmaya başladım. Ona sarılan, her koşulda onun için açık olan kollarıma...

"Kız kardeş sarılması Leyloşum..."

Bastırdım, bastırdım, bastırdım... Saatler önce çıplak bir elin

hoyratça sıkıştırdığı, okşadığı kolların bir zamanlar bana da sarıldığını düşündükçe midem yine o safra tadıyla kaynamaya başladı. Beyaz tenim neredeyse yaralı gibi kızarıp soyulmuşken, acıyı hissettiğim tek yer yine göğsümün altıydı.

Sonra başka bir ses yankılandı kulaklarımda...

"Saçlarını çok seviyorum, biliyor musun? Böyle parmaklarım yumuşacık tutamlarına karıştığında dünyanın en huzurlu, en mutlu adamı gibi hissediyorum... Aşk diyorlar buna Leyla'm, doğru mu dersin?"

Cenk...

Ne zaman bir kahve kokusu alsam, bana karşılaştığımız ilk anı düşündüren adam... Benimle alt katımdaki kafede saatlerce kitaplardan konuşan, bana kendi yazdığı şiirleri okuyan adam... Lisede çok sevdiğim bir edebiyat hocam vardı, *"Şiir bilen adamdan zarar gelmez Leyla,"* demişti bir keresinde...

Yalan mıydı?

Şiir yazardı Cenk, çok da güzel okurdu o şiirleri... O hâlde nasıl bu kadar kötü olabilmişti?

"Saçlarını çok seviyorum Leyla'm..."

Sesi akan suyun altında kulağımda çınlamaya devam ederken, kenarda duran tahta tarağı elime alıp âdeta yolarcasına saçlarımı taramaya başladım. Bir vakitler saçlarımı okşayan ellerin bu gece gezindiği günah mabedi aklıma takıldıkça göğsümün altındaki sancı daha da dayanılmaz bir hâle gelirken, bir yandan saçlarımı âdeta yolmaya, diğer yandan tenimi kazırcasına temizlemeye devam ettim.

Günah onlarındı, kirlenen bendim sanki... Günahkâr onlardı, lanetlenen bendim...

Acı vardı... Ama tenimde, saçlarımda değildi... Göğsümün altında, sırtımın ortasındaydı...

Yaşadığım alelade bir kaybediş değildi... Bunun adı ihanetti... Nefes alamıyordum, anlayamıyordum... O saatten sonra hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum... O gece benim kaybedişimi

anlatmıyordu... O gece benim aslında sandığımın aksine hiçbir şeye sahip olmadığımı öğrendiğim ilk andı...

Ve ne yazık ki son olmayacaktı...

O küvetin içinde, akan sıcak suyun altında ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama pembeden kırmızıya dönen tenim bir yerden sonra cayır cayır yanmaya başladığında tükenen gözyaşlarımla suyu kapatıp ıslak zeminden doğruldum. Bir an için başımın dönmesiyle bayılacak gibi hissetsem de güç bela duvara tutunup çıplak bedenimle küvetten çıktım. Bedenime sardığım havluyla ayaklarımı sürüye sürüye odama gidip tükenen bedenimi yatağa bıraktığımda saatin kaç olduğundan bihaberdim.

Sadece uyumak istiyordum. Uyumak ve kötü olan ne varsa hepsinden uzaklaşmak...

Uyku beni nereye kadar kendine saklamaya niyetliydi bilinmez lakin kulaklarıma doluşan, ruhumun kasveti aksine canlılık kokan seslerle irkildiğimde gözlerimi aralamam pek fazla uzun sürmedi. Bir an için her şeyin gerçekten de akılalmaz bir kâbustan ibaret olduğunu düşünüp derin bir soluk alacak olsam da bir an sonra saklandığım çarşafın altında yalnızca ıslak bir havluyla olduğumu gördüğümde, saatlerce ağlamaktan olsa gerek şiddetli bir ağrıyla sızlayan gözlerimi hissettiğimde kuruyan dudaklarımı sertçe birbirine bastırıp yutkundum.

Kollarımın hâlâ kızarık olduğunu gördüğüm vakit rüya olanın, dün gece değil de bu zamana kadar sahip olduğumu zannettiğim hayat olduğunu fark ettiğimde kursağımda yutkunamadığım bir düğüm daha acı verircesine soluğumu kesti. Sokaktan gelen neşeli şarkılara tezat, yıkılmış ifademle yataktan doğrulup dolaptan aldığım kuru iç çamaşırları ve kıyafetleri sarsak hareketlerle üzerime geçirdim.

Dolabın aynasında kabaran saçlarımla, ağlamaktan beyazına kan oturmuş gözlerimle karşılaştığım vakit korkuyla bir adım gerileyip başımı iki yana sallarken, kenardaki lastik tokayla saçlarımı sıkıca toplayıp arkamı döndüm. Yatağı toparlarken, etrafı düzenlerken aklımda ne vardı bilmiyorum ama o an için istediğim tek şey durup düşünmekten kaçmaktı.

Önce odayı, ardından neredeyse tüm evi topladım. Yetmedi, evde ne var ne yoksa her bir yanı kırkladım. Bir oda dışında her yeri arındırmak istedim. Kendimi arındırmak istediğim gibi... Orada öylece ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama vakit öğleni bulduğunda anahtarla açılan kapının sesini duyduğum vakit elimle düzeltip durduğum yastık parmaklarımın arasından kaydı.

"Leyla... Evde misin canım?"

Salonun ortasında ayaklarıma düşen yastıkla öylece kalakalmışken, odaya giren Büşra'nın mırıldandığı keyifli şarkı sardı bir anda dört bir yanımı... *Crazy in love...*

Kenara bıraktığı çantasıyla kendini fütursuzca bir rahatlıkla tekli koltuğa attığında da, dudaklarını kıpırdatan şarkıyı mırıldanmaya devam ettiğinde de öylece dikili taş gibi salonun ortasında durmaya devam ettim.

Birkaç saniye sonra ojeli tırnaklarından çektiği neşeli bakışları beni bulduğu vakit, "Leyla, bir şey mi oldu?" diye ilk kez bu denli sahte gelen endişeli sesi dün geceki safrayı yeniden mideme doldurken, ardı ardına yaşadığım aydınlanmalarla nefes alamadığımı hissettim.

Defalarca kez başka yerde kaldığı olmuştu Büşra'nın... Çoğu hafta sonu yakındığı şehir dışı fuarları olmuştu... Ne garip ki oflaya puflaya gittiği her geziden de böyle neşeli dönmüştü... Ne garip ki normal zamanda benimle baş başa kalmak için bahaneler üreten sevgilim de o vakitler hep meşgul olmuştu... Bitmeyen mesai saatleri...

Zekâsıyla övünen biri olmamıştım hiçbir zaman ama bu kadar mı aptaldım? Sahi, bu kadar mı kör olmuştu gözlerim?

"Leyla... İyi misin sen, bak korkmaya başladım," deyip ayaklanarak yanıma doğru bir adım atan kızla irkilen bedenim refleksle bir adım geriledi. "Ben..." dedim kursağımdaki safrayı yutar gibi bir tiksintiyle. "İyiyim... Sen de iyi görünüyorsun?" diye sorduğumda sesim bir imadan ziyade ayan beyan gerçeklik kokuyordu. Sahi, ne kadar iyi görünüyordu... Ne kadar mutlu, neşeli, hayat dolu... Her şeye sahip bir kadın gibi...

Hâlimde bir tuhaflık olduğunu sezse de her zamanki havalı tavırlarıyla bir anda odağı yine kendisine döndürdü. "Ben de iyiyim, biliyorsun, hep sıkılarak gidiyorum ama bizim şirketin fuarları epey eğlenceli geçiyor," diye keyifle şakıdığında onun aklına düşüp yüzünü güldüren hangi uygunsuz sahneydi bilmiyorum ama ben sadece tiksinti hissediyordum.

Nasıl bu kadar aptal olabilmiştim ben?

"Neyse... Ben gidip üzerimi değiştireyim, çok yorgunum, duş falan da alırım," deyip arkasını döndüğü sıra, "Saçların ıslak?" dememle adımı havada asılı kaldı. Birkaç saniye öylece kalıp yüzüne ustalıkla yerleştirdiği sahte gülümsemesiyle bana döndüğünde bakışlarındaki telaş midemi daha fazla bulandırdı. "Ya aslında sabah duş almıştım ama... Bilirsin beni, yola hiç dayanamıyorum," deyip yeniden arkasını dönüp odasına ilerleyeceği sıra, "Büşra?" diye seslendim. Adını bir daha ağzıma alabileceğimi zannetmezdim.

Sıkılgan bir tavırla bana dönüp, "Söyle tatlım," demesiyle birbirine kenetli ellerimi beyaza dönene değin sıktım. "Hani geçen ay aldığımız mavi elbisen vardı ya... Onu bu akşamlık alabilir miyim? Cenk'e yemek sözüm vardı da biraz özenmek istiyorum," dediğimde yüzünün anbean nefrete bürünüşüne ilk kez şahit oluyordum. Hayır, bana ilk kez böyle bakmıyordu ama ben bana böyle baktığını ilk kez görüyordum.

Bir an için bakışlarındaki nefrette beni boğmak istediğini düşünsem de, "Şey..." deyip alt dudağını ısırarak bakışlarını derli toplu salonda gezdirdi. "Tabii... Yani alabilirsin elbette ama aksilik bu ya, dün giydim ben o elbiseyi, fuar yemeğinde. Üzerine şarap dö-

külünce de mahvoldu, daha da temizlenmez diye attım ben onu," dediğinde bakışlarımda nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama binbir parçaya bölünen kalbim kahkaha atıyordu. Zira dün akşam o elbise, şehvetin etkisiyle parçalanmış bir hâlde sevgilimin koridorundaydı.

"Ama istersen şu kırmızı olanı giy... Ya da seç işte beğendiklerinden birini, zaten ne giysen yakışır," deyip arkasını döndüğü sıra, "Cenk'in beğenmesi önemli benim için. Söylesene, sen benden daha iyi bilirsin, Cenk senin hangi elbiseni daha çok beğeniyor?" dediğimde bu defa havada asılı kalan adımları değil, yalanlarıydı... Ve her biri o saniye tek bir cümleyle yerin dibini boylamıştı.

Amabella yine rahat durmuyor, eski kocasını delirtmek için son ses açtığı şarkıyla tüm sokağı inletiyordu. Ama yine de açık pencerelerden odaya dolan Fransız ezgileriyle harmanlanmış sıcak Roma rüzgârı buz kesen ruhlarımızı ısıtmaya yetmiyordu. Kaç saniye, kaç dakika geçti bilmiyorum ama ben onun benimkinin aksine ihanet hançeri saplanmamış sırtıyla bakışırken öylece put gibi durdu, kalakaldığı yerde...

Bir an sonra şaşkın ama yine ustaca yüzüne yerleştirdiği gülümsemesiyle, "Leyla sen ne..." diye konuşarak bana döndüğü sıra bakışlarımda gördüğü her neyse onu sustururken, yine her zaman olduğu gibi bakışlarını etrafta gezdirip sorunlardan kaçmayı seçti. Öylece olduğum yerde onun önce telaşa, ardından buram buram soluduğum bir korkuya karışmasını izlerken, "Ne demek istediğini anlamıyorum ama bu konuşma çok sevimsiz bir hâl almaya başladı. Biraz kafan karışmış belli ki ama düşününce bu konuşmanın ne kadar saçma bir hâl aldığını anlayacaksın!" diye sonlara doğru üste çıkmak adına kızgın tuttuğu sesiyle konuşmayı bitirdiğinde, dudaklarımda alaylı bir tebessümle başımı iki yana sallayıp birkaç adım gerimde duran tekli koltuğa oturdum.

"Haklısın aslında, lafa ortadan girmek saçma oldu. Baştan alalım o hâlde, tam olarak ne zamandır hayatımda bir yılan gibi sinsice var olmaya devam ediyorsun? Bakma öyle, gerçekten merak ettiğim için soruyorum, Cenk'le mi başladı yoksa daha öncesi de mi vardı?"

Dudaklarımdan buz gibi bir ses tonuyla çıkan her hecede bakışlarındaki korku kesif bir öfkeye büründü. "Leyla!" diye sus dercesine adımı ağzına aldığında, "Hak ver bana, lütfen. Konuşmanın saçma bir yere varmasını önlemeye çalışıyorum," diye alaylı bir tavırla konuştuğumda afallayan bakışları bir an yerinde sendelemesine sebep oldu.

"Ne... Ne saçmaladığını anlamıyorum ama inan bana, çok pişman olacaksın. Kes artık şu tavrını, ben varım, Büşra var karşında! Kardeşiz biz, sen beni ne ile itham ettiğinin farkında mısın?" diye öfkeyle söylendiğinde o ana kadar derinlerde tutmaya çalıştığım öfke sabırsızca dilime bulaştı. Hışımla yerimden kalkıp, "Sana inanmak mı? Haklısın aslında, belki de sadece şu an sana inanmalıyım çünkü pişmanlığım konusunda çok haklısın! Ama yanıldığın şey, bizim kardeş olduğumuz kısım... Kimsin ki sen, ha, kimsin? Ne kadar zamandır hayatımı ihanetinle kirletiyorsun, söylesene! Ne zamandır bir yılan gibi hayatımı zehirliyorsun!" diye nefretle soluduğumda o ana kadar dizginlemeyi başardığı öfkesine o saniye yenildi. İki eliyle omuzlarımdan ittirip iki adım gerilememe sebep olduğundaysa gözlerindeki ateş yüreğimi yaktı.

"Yılan değilim ben! Kötü değilim, kes artık! Dünya senin etrafında dönmüyor, duydun mu? Bu defa seçilen sen olmadın diye bana hakaret edemezsin! Bu defa istenen ben oldum diye hain olmam, anladın mı? Ben Cenk'i senden almadım, o beni istedi! Bana dokundu! Benimle gecelerce sevişti! Bu evde bile sevişti benimle, duydun mu? Sana dokunmayan adam gecelerce benim adımı haykırdı, duydun mu?"

Karşımda her sözü beynime kazımak istercesine çığlık çığlığa haykırmaya devam ederken, tek yaptığım bomboş bakışlarla bir yabancıya bakar gibi ona bakmaktı. Kimdi bu? Neyin hırsıydı? Ben bu nefreti hak edecek ne yapmıştım?

Ardı ardına, çığlık çığlığa söylediklerinden sonra karşımda nefes nefese bir hâlde rüyadan uyanmışçasına kendine gelip ne yaptığını anlamaya çalışırken dudaklarımdan dökülen tek söz, "Defol evimden!" oldu.

"Leyla..." diye adımı ağzına aldığı sıra "Defol evimden, defol hayatımdan!" diye çığlık atarcasına bağırmamla az önceki nefreti yeniden bakışlarında yer ettiğinde, "Gidemem zannediyorsun, değil mi? Uyan artık, sana muhtaç zavallı bir kız çocuğu yok senin karşında... Ben gidip hayatımı yaşayacağım, sen de bir zavallı gibi kimsesizliğinin ortasında çürüyüp gideceksin!" dediğinde onun kendi içinde ne yaşadığını anlayamıyordum. Bu neyin nefretiydi böyle? Ben ona kardeş olmaktan başka ne yapmıştım?

Bakışlarımda iğrenmeden başka tek bir anlam yakalayamadığında hırsla arkasına dönüp odasına girerken, dakikalar sonra çekiştirdiği sürgülü valizi ve kol çantasıyla odasından çıktı. Kapı eşiğinde aldığı hırslı soluklardan bana baktığını hissedebiliyordum ama pencereden bir an olsun bakışlarımı ayırıp ona dönmedim. İçim almıyordu artık. İhanetini değil, bunca zaman kardeş bildiğim insanın bana duyduğu bu nefreti hazmedemiyordum. Ben bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Ben onu sevmekten başka hiçbir şey yapmamıştım.

Menteşelerinden sökülürcesine sertçe kapatılan kapıyla çekip gittiğindeyse yalnızca evimden değil, hayatımdan da gittiğini biliyordum. Belki bir gün her şeyi unutabilirdim ama ağzından acımasızca dökülen son cümleyi hiçbir zaman unutamayacaktım.

"Ben gidip hayatımı yaşayacağım, sen de bir zavallı gibi kimsesizliğinin ortasında çürüyüp gideceksin!"

O pencere kenarında ne kadar kaldım, bilmiyorum ama bir an sonra dile döktüğü bir gerçek aklıma düştüğünde mideme dolan safra tadı yeniden kursağıma aktı. Banyoya güç bela koşup öğüre öğüre kusarken, kulaklarımda çınlayan bu defa dün gece çalan şarkı değil, onun sözleriydi.

"Bu evde bile sevişti benimle, duydun mu?"

Bu evde...

Benim evimde...

Belki de benim yatağımda...

Düşündükçe aklıma gelenlerle daha çok kusarken, dönen başımla, kararan gözlerimle banyonun soğuk zeminine bıraktım tükenmiş bedenimi. Gözlerimden akan yaşlar fayanslara, içli hıçkırıklarım banyonun duvarlarına çarparken "Neden?" diye sayıklıyordum durmadan. *Bunu bana neden yaptın?*

Ne garip ki ağlamamın sebebi kardeşim dediğim kızın sevgilimle seviştiğini söylemesi değildi. Ağladığım şey bunu söylerken, sanki çektiğim acıdan zevk almaya çalışmasıydı. Bu nasıl bir nefretti? Sevdim dese onu bile anlardım bir gün, kabullenirdim... Cenk benim hayatımın aşkı değildi. Bu senaryoda Cenk benim umurumda olan son şey bile değildi. Benim acım ihanete uğramaktan değildi, kardeşimin bana ihanet etmesineydi... Bunu nasıl anlamazdı?

Orada, o soğuk fayansların üzerinde ne kadar kaldım, bilmiyorum ama bir yerden sonra ayağa kalkmak zorunda olduğumu kavradığımda yerimden doğrulup yeniden duşa girdim. Kendi kokumdan tiksinir hâle gelmekten nefret etmiştim. Duştan çıktıktan sonra odama geçip yeniden üzerimi giyindiğimde saatin epeyce geç olduğunu fark etmekse afallamama sebep oldu. Bir an için bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşünsem de hayatımın iplerini elime almak zorunda olduğumu biliyordum.

İhanete uğramıştım, kabul. En acımasız şekilde gururumla oynanmıştı, tamam... Ama Büşra'nın yanıldığı bir şey vardı. Ben hiçbir zaman kimsesiz olmamıştım. Benim bir ailem, bu günah yuvasından çıkıp gittiğimde sığınacağım bir limanım vardı. O yüzden bana daha fazla bunu yapmasına izin vermeyecektim.

Yatağımın kenarında babamla olan fotoğrafımızın olduğu çerçeveyi elime aldığımda gülümsedim. "Sana ihtiyacım var baba. Kızını çok acıttılar, şefkatine ihtiyacım var," deyip burukça fısıldarken, fotoğrafa dudaklarımı bastırıp yerine geri bıraktım. Hemen sonra diğer çerçevede duran fotoğraf bakışlarıma takıldığında o iğrenme

hissi yine tüm hücrelerimi sararken, kardeşim denen kızla ve diğer yanında doğru adam sandığım pislikle olan fotoğraflarımı elime alıp öfkeyle odadan çıktım. Mutfak dolabından aldığım derin çöp poşetine bir an bile tereddüt etmeden çerçeveleri atarken, adımlarım raflara doğru ilerledi. Büşra'nın kupası, Cenk'in sevgililer gününde aldığı kupa, hepsi poşetin dibini boyladı.

Ardından hızlı adımlarla salona geçip onlara dair ne varsa elime aldığım gibi poşete doldururken de bir an olsun tereddüt etmedim. Buradan gidecektim, bir daha burada nefes almayacaktım belki ama giderken de ardımda onlara ait bir şey kalsın istemiyordum. Birlikte aldığımız süs eşyaları, mumlar, filmler, aksesuarlar... Hepsi poşetin dibini boyladı. Burası kolay olan kısımdı çünkü asıl zor olan onun odasına girmemle başladı.

Dolabındaki kıyafetlerini tıka basa doldurduğu bavuluna koymuştu belli ki ama daha birçok eşyası buradaydı. Belki sonra almayı düşünmüştü? Umurumda bile değildi. Çok istiyorsa çöpten toplayacaktı. Önce yatağın üzerindeki çarşafları sıyırdım sertçe.

"Bu evde bile sevişti benimle, duydun mu?"

Aklıma gelen görüntülerle midem çalkalanırken, hırsla çarşafları, yastık yüzlerini poşete tıktım. Yetmedi, yeniden gidip aldığım poşete çekmecelerinde ne varsa bakmadan, umursamadan tıkmaya devam ettim. Ona ait hiçbir şey kalmamalıydı burada. Elime ne geçerse umursamadan poşete koymaya devam ederken, bir an sonra kitapların arasından yere düşen kutuyu gördüğümde duraksadım.

Gebelik testi...

Hiç açılmamıştı. Ama alındığına göre hep ihtimal dâhilindeydi. Allah'ım, ben ne zamandır böylesi iğrenç bir yalanın içinde yaşıyordum? Ben bu kıza kardeşim diyordum! Ben bu adama bir gün kocam diyecektim!

"Allah belanızı versin! İkinizin de!"

O andan sonra da daha fazla düşünmedim. Evde onlara ait olabilecek ne varsa poşetlere tıkıp, işim bittiğinde de doldurduğum

dört koca poşeti evden çıkarak sokağa indirdim. Sokağın sonundaki çöp konteynerine bir an bile düşünmeden hepsini attığımda içimde anlık bir ferahlama hissi doğarken, bir daha ardıma bakmamak üzere adımlarımı apartmana doğru ilerlettim.

İçim boştu. Bomboştum. Bir sürü cevap vardı gözlerimin önünde ama sorular neydi, bilmiyordum. Herkesin cevaba ihtiyacı olurken, benim sorulara ihtiyacım vardı. Nedenlere ihtiyacım vardı. Yoluma bakmak için onları yolumdan çekmeye ihtiyacım vardı. Etrafımdaki hiç kimsenin bana istediğim cevapları vermeyeceğini düşünüp düşen omuzlarımla yukarı çıkacakken, aklıma gelen kişiyle duraksadım. Cenk'in arkadaşları Sinan, Semih... Benden çok Büşra'nın arkadaşı olan Yağmur... Sevgilimin yatağına giren Büşra... Beni kardeşimle aldatan Cenk...

O an anladım ki bunca zaman içten içe onların yanında kendimi eğreti hissedişim boşuna değildi. Onlar hep birbirlerini bilirlerdi, dışarıda kalansa hep bendim. Hep sonradan gelen, hep bir adım geride kalan... Gözümden akan yaşı sertçe silerken, bu defa öfkem kendimeydi. Bir tane bile dost edinemeyecek kadar aptal olmayı nasıl becerebilmiştim?

Saydığım isimlerin dışında biri vardı ki bana en uzak kişi olduğunu düşünürken bir bakıma hayatımı kurtarmıştı. Clara... Kendini bu işin dışında tutmak istediğini anlamıştım ama buna izin veremezdim. Hiç değilse bazı gerçekleri duymaya ihtiyacım vardı. Tüm bunlara sebebin sadece benim aptallığım olmadığını, onların da kötü olduğunu duymaya ihtiyacım vardı. Elimi cebime atmamla işimi görecek kadar para olması beni rahatlatırken, bir de yukarı çıkmakla uğraşmadan yoldan geçen bir taksiyi durdurup gideceğim adresi tarif ettim.

Sonuçlar umurumda değildi artık, benim nedenlere ihtiyacım vardı ve bunu da bana Clara verecekti.

Yirmi dakika kadar sonra geldiğim kulübün önünde duraklayan taksiden inip adımlarımı içeri doğru ilerlettim. Şehrin merkezinde, kaliteli sayılan bir kulüpte barmenlik yapıyordu Clara. Burada takıldığı gecelerden birinde tanışmışlardı Sinan'la. Sonra da hayatımıza girmişti bir şekilde. Dövmelerle kaplı kollarıyla, çoğunlukla seksapeliteye yakın bir çizgide tuttuğu gotik tarzıyla farklı bir kızdı. Lafını esirgemez, insanlara sevimli görünmek adına bir çabaya girmezdi. Bana göre bu umursamaz hâli onu çok daha çekici kılarken, Büşra ile Yağmur onun ucube olduğundan dem vururlardı. Şimdi sebebini anlamış olsam da o zamanlar bu tavırlarına bir anlam veremezdim.

Hatta Büşra'nın zaman zaman dedikleri aklıma geldiğinde acınası hâlime kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi.

"Çok yüz veriyorsun bu kıza Leyla. Bizim gibi değil bu, baksana, her gece barda kimlerle ne haltlar yiyordur kim bilir? Sinan'la olduğuna da bakma, kaç kere Cenk'i izlerken yakaladım, biliyor musun?"

Bilmiyordum. Çünkü ben öyle bir ana hiç şahit olmamıştım. Hatta çoğu zaman Clara, Cenk'e iğrenerek bakardı da nedenini anlamazdım. Ne aptallıktı ama... Benim göremediğim nelere şahit olmuştu gözleri, kim bilir?

Başımı iki yana sallayıp içeri geçtiğimde mekânın hâliyle henüz açılmadığını, etrafta temizlik görevlilerinden başka kimsenin olmamasıyla anladım. Clara'nın evini bilmediğimden şansımı burada denemek istemiştim ama buraya kadar boşa gelmiş olma ihtimalim de oldukça yüksekti. Şöyle bir etrafa bakınıp onu soracak birini bulmaya çalışırken, "Leyla?" diyen sesi duyduğumda hızla arkama döndüm. Son günlerde kendimi şanslı sayacağım tek şey onu burada bulmaktı herhâlde.

"Selam," deyip yanına adımladığım sıra bilekliklerle dolu elleriyle saçlarını dağıtıp, "Burada olmamalıydın," diye hoşnutsuzlukla söylendi. Onun pek de dost canlısı bir havada olmadığını anladığım an benim de yüzümdeki zoraki tebessüm kaybolurken, "Bir şeyler söyleyip öylece çekip gidemezsin. Bana bir anahtar verdin ve şimdi sahip olduğumu zannettiğim dünyam başıma yıkıldı. Cevaplara

ihtiyacım var Clara," dediğimde sözlerimden değil belki ama ses tonumdaki acınası tınıdan etkilenmiş olacak ki, "Gel benimle," deyip belindeki önlüğü çözüp kenara bırakarak çıkış kapısına doğru adımladı.

Peşinden ilerlememle dakikalar sonra kendimizi aynı sokakta sıradan bir kafede bulduğumuzda onun dikkati önündeki kahvede, benimkiyse sadece ondaydı.

"Anlat," deyip kahvesinden bir yudum aldığında şaşkınlıkla büyüyen bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Ben sana ne anlatayım, asıl sen anlat. Tüm bu şey... İğrençlik... Nasıl oldu da hiçbir şey anlayamadım ve sen nasıl oldu da yalnızca birkaç aydır hayatımızdayken her şeyin farkında olabildin?" diye sordum. Sinirden titreyen ellerimi birbirine kenetleyip bakışlarımı onlardan ayıramazken, "Senin hatan değildi," diye mırıldandı saniyeler sonra.

"Sen her normal insan gibi sevdiğin insanlara güvenmeyi seçtin. Ve bu güven öyle bir illet ki bazen gerçekten de insanın gözünü kör edebiliyor. Bak Leyla, ben ne seni tanırım ne de diğerlerini. Arkadaşlıktan, aşktan anladığım da doğrusu pek söylenemez ama bir şekilde hayatım Sinan'la kesişti ve ben de... Bilmiyorum, denemek istedim işte. Onu tanımaya başladım, tanıdıkça hoşlandım ve bir şekilde hayatında olmaya başladım. Birinin hayatına girdiğinde, birini hayatına aldığında ne yazık ki onunla gelenleri kapı dışında bırakamıyorsun. Sinan'dan gerçekten hoşlanmış olabilirim ama arkadaşlarından kesinlikle nefret ettim... Şey, burada seni ayrı tutuyorum çünkü senden hiçbir zaman diğerleri gibi rahatsızlık duymadım, senden yana da böyle bir şey hissetmedim..." dediğinde benzer hisleri paylaştığımız için başımı salladığımda bileklerindeki zincirlerle oynayarak devam etti konuşmaya.

"Cenk, Sinan'ın en yakını, üstelik ev arkadaşı olunca hâliyle hepinizden çok onu görüyordum. Başlarda kendi hâlinde zararsız biri olduğunu düşünüyordum, açıkçası seninle tanıştıktan sonra birbirinize çok yakıştığınızı da düşünmüştüm ama ne zaman ki ortama Büşra da dâhil olmaya başladı, o zaman bazı şeyler değişti.

İnan bana, senin etrafında yaşanan olayları izlemenle benim gibi size yabancı birinin ne olup bittiğini anlamaya çalışması çok farklı... Başlarda meraktan, sonrasında da adını koyamadığım bir huzursuzluktan dolayı bir arada olduğumuz ortamlarda seninle Cenk'i değil de Büşra'yla Cenk'i izlemeye başladığımda onların arasında tuhaf bir şeyler olduğunu anladım. Sonra bir gün... Haftalar önce kulübe geldiğiniz bir akşam, onları arka tarafta öpüşürken gördüm. Büşra sarhoştu ve bunun anlık bir saçmalama olduğunu düşünüp sessiz kalmaya karar verdim ama sonra şahit olduğum başka şeyler de oldu... Onların arasında bir şeyler vardı ve daha kötüsü senin dışında, arkadaşım dediğin herkes de bunu biliyordu. Yağmur, Semih... Ve Sinan..."

Hangisi daha çok acıtıyordu, artık bilmiyordum. Sadece bir yalanın içinde yaşamıyordum ben. Dostum dediğim insanların alay konusu oluyordum, kim bilir ne kadar zamandır? Göz pınarlarım sızlıyordu ama ağlamak istemiyordum. Hiçbiri buna değmezdi.

"Seni üzmek için söylemiyorum bunları ama bilmen lazım Leyla... Onlar, nasıl desem, gerçek değiller. Samimiyetten, dostluktan zerre kadar anladıklarını da sanmıyorum. Onlar senin baktığın yerden bakmıyorlar hayata. Hepsinde sahip olduğundan daha fazlasını isteme arzusu var. Hepsinde senin sahip olduklarına sahip olma arzusu var. Cenk, o beyefendi görüntüsünün altında senin aile şirketinin başına geçme hayalleri kuruyor mesela, biliyor musun? Sonra Yağmur ve Büşra yüzüne güldükleri anlara inat, senin yokluğunda dedikodunu yapmaktan çekinmiyorlar. Bildiğim kadarıyla Büşra senin eski arkadaşın ama Yağmur'la paylaştıklarını seninle paylaşmıyor. Diğerleri de onların bu durumlarını bilmelerine rağmen seslerini çıkarmıyorlar... Ve tüm bunlar iğrenç... Ben hiçbir zaman bu şüphemi dile dökmedim ama geçen akşam Cenk'le Sinan'ı ev hakkında konuşurken duyduğumda her şey tam anlamıyla oturdu yerine. Evde Büşra'yla olacağını, o yüzden bende kalmasını söylüyordu. Sinan da alay eder gibi kabul edip güldü ona. Ben... Senin onları görmeni istedim. Belki böylesi canını daha çok yaktı ama kendi gözlerinle görmesen inanmazdın. Senden ayrıldıktan sonra da beni

bekleyen Sinan'ın yanına gittim ve kıçına tekmeyi bastım. Ondan hoşlandığımı kabul ediyorum ama böyle bir iğrençliğe kayıtsız kalan biriyle zaten olamazdım..."

Clara sözlerinin bittiğini anlatırcasına gözlerime bakarken yalnızca, "Teşekkür ederim," diyebildim. Acıttığı doğruydu ama bu dürüstlüğe ihtiyacım vardı. "Dürüst olduğun için teşekkür ederim. Belki tüm bunların neden benim başıma geldiğine dair hâlâ bir cevabım yok ama hiç değilse bir yalanın içinde yaşamayacağım artık."

Sözlerimin ardından ayaklandığımda, "Sen iyi birisin Leyla. Onlardan daha iyisini hak ediyorsun," dediğinde de söyledikleri dudaklarımda buruk bir gülümsemeye sebep oldu yalnızca. Çünkü bu saatten sonra ne daha iyisinin ne de daha doğrusunun beni bulacağını zannetmiyordum. En yakın arkadaşımı kaybetmiştim. Aşka olan inancımı kaybetmiştim. Benim yerle bir olan güvenimin çatırtıları hâlâ kulaklarımda çınlarken, bu saatten sonra benden bir halt olmazdı.

Clara'nın yanından ayrıldıktan sonra eve gitmek istemedim. Bir süre boş boş sokaklarda dolansam da bir yerden sonra eve dönmek zorunda olduğumu da biliyordum. Geçtiğim her sokakta, attığım her adımda düşündüm. Biri, ikisi değil, hepsi yalandı. Ne arkadaşlıkları ne de samimiyetleri... Her şeyleri yalan, her şeyleri oyundu... Ama neden?

Düşünüp duruyordum ama bazı şeyleri hâlâ aklım almıyordu. Cenk, Büşra'yla benden önce de birlikte miydi? Büşra çocukken de mi benden bu kadar nefret ediyordu? Ben zaten onlara koşulsuzca güvenmişken, sırf makam mevki için mi oynamışlardı benimle?

Anlamıyordum... Hiçbir zaman da anlamayacaktım... Şu saatten sonra istediğim tek şey bu şehirde kalan birkaç haftamın da hızla geçmesiydi. Zaten ondan sonra hiçbirini bir daha görmeyecektim.

Hava usul usul kararmaya başladığı vakitlerde evin yolunu bulabilmiştim. Sokağa girmemle binaların altındaki dükkânlardan gelen neşeli sesler dudaklarımda buruk da olsa tebessüme sebep olurken, kimseyle konuşacak hâlim olmadığından hızlı adımlarla apartmana girip merdivenleri çıkmaya başladım. Dairemin katına gelmek üzereyken cebimdeki anahtarlığı çıkarıp başımı kaldırmamla kapımın önündeki merdivenlerde gördüğüm adam olduğum yerde kalakalmama sebep olurken, "Yok artık!" diye mırıldanıp hayret dolu bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Şaka mı bu? Gerçekten karşıma çıkacak kadar yüzsüz olamazsın!"

Dudaklarımdan tiksinircesine dökülen sözler karşısında ayaklanan Cenk yüzüme elle dokunabileceğim kadar somut bir utançla baksa da o saniye yalnızca onun çok ama çok iyi bir oyuncu olduğunu düşünüyordum.

"Leyla..."

Yüzümde tiksinir bir ifadeyle, "Adımı ağzına alma!" diye bağırıp, "Defol git evimden!" diyerek yanından geçeceğim sıra, "Leyla, lütfen..." diyerek kolumu tutmasıyla boşta kalan elimin sertçe yanağına yapışması bir oldu.

"Sakın. Bana. Dokunma!"

"Leyla, dinle beni, yalvarırım, hiçbir şey düşündüğün gibi değil!" diye anlamsız bir telaşla karşımda bir şeyler anlatışına hayrete düşerek bakmaya devam ederken, "Kardeşim dediğim kızla yatıyorsun! Söylesene tam olarak neresi düşündüğüm gibi değil?" diye alayla söylendiğimde iki eliyle yüzünü sıvazlayıp, "Leyla, yalvarırım!" diye yakardı.

Onun bu acınası hâli her saniye daha fazla midemi bulandırırken, "Üzerine kusmamı istemiyorsan çık git şuradan!" diye bağırdığımda üst katlardan gelen meraklı homurtularla daha çok bozuldu sinirlerim. "Hayatımın içine sıçtığınız yeter artık, çekin ellerinizi üzerimden!" diye yakınarak söylenip elimle merdivenleri işaret ettiğimde bana doğru bir adım atmasıyla bedenim huzursuzca gerilirken,

"Bu... Bunun ne kadar iğrenç göründüğünün farkındayım. Bu saatten sonra ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacağını da biliyorum ama sana yemin ederim, sana olan hislerim yalan değildi. Aptallık de, acizlik de hatta yoksunluk de... Ama bil ki senden başka hiç kimseyi sevmedim ben," deyip merdivenlere doğru yöneldiğinde utanmasam olduğum yerde kahkaha atacaktım. Yüzsüzlüğün de bu kadarı olurdu ancak!

Cenk'in umduğunu bulamadığı anda merdivenlerden ağır ağır inmesiyle ben de başımı iki yana sallayıp anahtarla kapıyı aralayarak içeri geçtim. Kapıyı ardımdan kapatıp salona geçtiğimde saatlerdir telefonsuz olduğumu anımsamamla babamın aramış olabileceğini düşünüp telaşla etrafa bakınırken, koltuğun üzerinde duran telefonu elime alıp kendimi de yana bıraktım. Ekranda epeyce kalabalığa sebep olan bildirimleri gördüğümde bakışlarım şaşkınlıkla büyürken, sandığımın aksine babamın değil de amcamın neredeyse yüz kez aradığını gördüğümde kalbimi saran endişeye mâni olamadım.

Sıkıntıyla saçlarımı karıştırıp amcamı aradığımda birkaç çalışa cevap verilmedikçe endişem önlenemez bir korkuya dönüştü. "Leyla, kızım..." diye ağlamaklı sesini duyduğumda, "Amca, ne oluyor? Kaç kez aramışsın, bir şey mi oldu? Babam... Babam iyi mi?" diye panikle sorduğumda kilometrelerce öteden kulağıma çalınan ses sonumun başlangıcıydı.

"Leyla... Kızım, baban... Babanı kaybettik Leyla'm..."

Üçüncü Bölüm
Ölüm

Leyla'dan

Bu hayatta canınızı en çok ne yaktı? Damarlarınızdan kayıp giden kan değil de oluk oluk bir acı oldu mu hiç? Milyarlarca insanı barındıran dünyanın ortasında bir başınıza kaldığınızı hissettiniz mi mesela? O dünya tek bir saniyede başınıza yıkıldı mı?

Cevabınız hayırsa eğer, sizin hiç babanız ölmemiş demektir.

"Leyla... Kızım, baban... Babanı kaybettik, Leyla'm..."

Önce bir hissizlik başladı parmak uçlarımda, telefon kayıp gitti taş zemine... Sonra damarlarımdan âdeta zehir misali süzülüp yüreğimi sardı o yakıcı his. Bir el acımasızca sıkıp attı sanki yüreğimi bir kenara... Titreyen bacaklarım büküldüğünde sertçe yere düşüşüm hayatımın özeti olurken, "Baba..." diyen soluğum çığlık olup sardı dört bir yanımı...

"Yok... Hayır, doğru değil... Olmaz ki... Olmaz... Babalar ölmez... Yalan! Yalan!"

Hiçbir şey umurumda değildi o saniye. Yere yasladığım avuçlarımla doğrulup ayaklandığım gibi telefonu elime alıp hızlı adımlarla odaya geçtim. Şuursuzca başımı iki yana sallayışım yalnızca saf bir inkârın pençesinde olduğumu gösterse de hiçbir şeyi kabullenmeden

hızla çantamı aldım. Pasaportun içinde olduğunu kontrol edip odadan çıktığımda ne hâlde olduğuma bile bakmazken, sanki yan komşuya gidercesine bir umursamazlıkla kapıyı ardımdan çekip ihanet kokan yıllarımı o eşikte bıraktım.

Evden ayrılışım, taksiye atlayıp havaalanına gidişim aynı uğursuz sessizlikte geçerken, yol boyunca çalıp duran telefonumu açmadım. Ne duyacaksam yalandı! Böylesi iğrenç bir oyuna asla gelmeyecektim. Babam beni evimizde bekliyordu. Ona gidecektim. Geri kalan her şey sadece koca bir yalandı.

Havaalanına varışımdan tam dört saat sonra kalktı İstanbul'a giden uçak. Sessizliğim geçen saatler boyunca devam etti. Tek bir damla bile düşmedi yanağıma. Çünkü ağlanacak hiçbir şey yoktu. Başımı ardıma yaslarken, yüzümde tebessümle babamı düşünüyordum. Çok sevinecekti beni gördüğünde. Şansım varsa o uyanmadan evde olurdum. Ah, babam!

İki saatlik yolculuk sona erdiğinde kapılar açılır açılmaz kendimi dışarı attım. Valiz beklemek zorunda olmadığıma şükredip doğruca boş bir taksiye yönelirken, yeni doğan günün güzelliği bile o an için önemsiz bir detaydı. Babama sarıldıktan sonra geri kalan her şeyi düşünebilir, bir şeyler hissedebilirdim.

Yarım saat kadar sonra taksi evin önünde durduğunda parayı şoföre uzatıp telaşlı adımlarla girişe yöneldim. Beni gördüğü gibi telaşla ayaklanan kapı girişindeki şoförümüz Musa amcanın şaşkınlıkla, "Leyla Hanım?" deyişini duymazdan gelip zile bastım.

Bir türlü açılmayan kapıya ellerimle sertçe vurup, "Açın şu kapıyı!" diye bağırmamdan saniyeler sonra evimizde çalışanlardan biri olan Mehtap ağlamaktan kıpkırmızı kesilen yüzüyle kapıyı açtığında hâlini umursamadan içeri girerken, "Baba!" diye seslenip merdivenlerden üst kattaki odasına doğru koşarak çıktım.

"Leyla Hanım?"

Doğruca babamın odasına girdiğim vakit dokunulmamış gibi düzgün duran yatağa boş bakışlar atarken, "Erken kalkmış olmalı," diye kendi kendime mırıldanıp banyonun kapısını tıklattım.

"Baba! Baba içeride misin?"

Değildi, biliyordum. Ama bu o an için kabul edeceğim son şey bile değildi. Ses gelmeyen banyonun kapısını açmaya cesaret edemediğimden usulca çöktüm dizlerimin üzerine. Başımı kapıya yaslayıp, "Seni bekliyorum baba. Sürpriz yaptım sana... Hadi gel..." diye fısıldarken, belki de o an için aklımı kaçırdığımın farkında bile değildim.

Başım kapıya yaslı hâlde orada ne kadar durdum, bilmiyorum ama biraz sonra omzuma yaslanan elle bakışlarım sağ yanıma kaydığında, "Kızım," diyen yaşlı gözlerle kesişti bakışlarım.

Kızım demeyin bana! Babamdan başka kimse kızım demesin artık!

Amcam sanki onu son gördüğümden daha da çökmüş suretiyle acıyla gözlerime bakarken, "Ne yapıyorsun burada?" diye şefkatle sorduğunda omuz silktim umursamazca. "Babamı bekliyorum."

"Leyla... Kızım, baban..."

"İçeride o amca, biliyorum. Erken kalkmıştır kesin..."

"Kızım, baban..."

"Amca içeride babam! Sen git, ben onu bekleyeceğim!" diye sertçe bağırmamla buz mavisi gözlerinden iki damla yaş akarken, "Baban içeride değil Leyla!" deyip sıtmaya tutulmuşçasına titreyen bedenimi göğsüne yasladı.

"İçeride..."

"Babanı kaybettik canım. Çok üzgünüm," dediğinde bir hıçkırık duvarlara çarparcasına dudaklarımdan firar ederken, bana sarılan bedenini sertçe itip, "Sus!" diye haykırdım avaz avaz. "Babam içeride!"

Sıkıntılı bir soluk alarak yanımdan kalkıp banyonun kapısını

sonuna kadar açtığında karşıma çıkan karanlık boşluk gözlerimi yummama sebep olurken, "Leyla..." deyip beni ayağa kaldırmaya çalışan amcamı sertçe ittim.

"Bırak! Baba! Neredesin baba?"

Ayağa kalkıp önüme kim geçerse iterek şuursuzca odaları gezdim. Etrafımda bana acıyan gözlerle bakan yüzlere aldırmadan ağlayarak odalar arasında koşup, "Baba!" çığlıklarıyla bulduğum her yere bakmaya ne kadar devam ettim, bilmiyorum ama bir an sonra bedenimi zapt etmeye çalışan kolların arasında kolumda hissettiğim yakıcı sızıyla tüm çırpınışlarım derin bir sessizliğe gömüldü. O andan sonrası benim için artık kurtulmak istemediğim dipsiz bir karanlıktı...

Kulağıma gelen fısıltılar vardı bir yerlerden... Acıyan söylentiler, iç çektiren hıçkırıklar... Gözlerimi aralamasam da uyanmıştım ne yazık ki... Beni bir sığınak misali gizleyen uykum kaybolurken, duyduğum seslerle ben o gün bir gerçeği daha kavramıştım. En kötü kâbuslar uyanıkken görülüyordu.

"Hâlâ uyanmaması normal mi Selim?"

"Birazdan kendine gelecektir Cevdet Bey. Sakinleştiricinin dozu yüksek değildi ancak hak verirsiniz ki yaşadığı hiç kolay bir durum değil. Gerçeklerden kaçmak için uykuya sığınıyor olduğunu düşünüyorum."

Sahi öyle mi yapıyordum?

"Tamam, sen yine de buradan ayrılma uyanana kadar. Yine kötü olursa biz yanlış bir şey yapmayalım."

Son duyduğum da amcamın yorgun sesi olurken, biraz sonra kapanan kapının ardından usulca aralandı gözlerim. Bakışlarıma değen yıldızlarla süslenmiş tavan gözlerimden birbiri ardına yaşların akmasına sebep olurken, akan her bir damla yastığımda soluk bir iz

bırakıp kayboldu. Çocukluğumda karanlıktan öyle çok korkardım ki bu etrafa ışık saçan yıldızları tek tek kendisi tavana dizmişti babam. Zaman içinde yaşım büyüdükçe odamın tarzı değişse de değişmeyen tek şey olmuştu o yıldızlar...

Bomboş bakışlarla öylece tavana bakmaya devam ederken, bir an sonra başımı hafifçe yana çevirdim. Komodinin üzerinde duran fotoğrafa dalıp gittiğimde acı dolu bir hıçkırık dudaklarımdan firar ederken, kabullenmenin o kesif sancısı benliğimi sarmaya başlamıştı. Hafifçe doğrulup çerçeveyi elime aldığımda fotoğrafa düşen gözyaşı gerçeklerin en saf kanıtı gibi belirirken, parmak uçlarımı üzerinde gezdirip, "Baba..." diye acıyla sayıkladım.

"Neden baba? Neden? Ben ne yapacağım şimdi? Kimsem kalmadı... Yerim, yurdum kalmadı benim... Daha kaç kere kimsesiz kalacağım ben... Herkes gitti ama sen nasıl gidersin? Beni nasıl bırakırsın bir başıma? Söz vermiştin baba... Bekleyeceğine söz vermiştin. Ben sözümü tutup sana geldim... Peki ya sen niye sözünü tutmadın? Niye yoksun yanımda?"

Acı bitmezdi. Hiçbir zaman dinmeyecekti. Acının her hâlini yaşamış bir insan olarak bildiğim tek şey buradan ayağa kalkmamın artık imkânsız olduğuydu. Bu hayatta çok şey kaybetmiştim belki ama her birinde sığındığım limanım babamdı. Şimdi onu kaybettiğimdeyse tutunacak bir dalım kalmamıştı artık...

Bu dünyadan çekip gidenler, beni mahvedenler hep başkalarıydı belki ama her defasında bir parçası daha ölen ben olmuştum.

Saniyeler mi geçti orada, saatler mi yoksa yıllar mı? Bilmiyorum... Bir önemi de kalmamıştı doğrusu... Bekleyenim yoktu ne de olsa, gideceğim bir yer yoktu. Kıyamete kadar burada böylece dursam ne kaybederdim? Kim umursardı artık beni?

Yine de beynimde çınlayıp duran bir hakikat vardı. Babama

veda etmemiştim. Son görev mi diyorlardı buna? Saçmalık! Bir görev değildi bu... Sevdiğinle bir arada olabilme şansına sahip olduğun son buluşmaydı... Vedaydı... Kalbim bunu nasıl kabullenirdi, bilmiyorum ama babama veda etmek zorundaydım. Hiç değilse bu kadarına ihtiyacım vardı.

Usulca doğrulduğum yataktan elimdeki çerçeveyi bırakmadan kapıya doğru ilerlerken, odadan çıkıp seslerin geldiği yöne çevirdim bakışlarımı. Bizim evimizdi ama sanki bizden başka herkes buradaydı. Tırabzanlara tutunarak merdivenlerden indiğimde adımlarım geniş salona doğru ilerlerken, kendi aralarında rahatsız edici bir gürültüyle konuşan herkes beni gördüğü anda sessizliğe gömüldü. Kimdi bu insanlar? Hepsini tanıyordum lakin hepsi de bir o kadar yabancıydı sanki bana...

"Leyla? Canım iyi misin?" deyip bana doğru adımlayan amcamla hafifçe başımı sallayıp kapıya en yakın koltuğa düşercesine oturdum. "Güzelim, başın sağ olsun. Ah Leyla, ne hâldeyiz bir bilsen, mahvolduk hepimiz," diye yakınan Feryal yengeme hafifçe bakışlarımı çevirip gördüklerimle yeniden önüme döndüm. Sabahın bu saatinde, böylesi bir günde dahi kusursuz topuzu, gösterişli elbisesi ve özel işçilik isteyen makyajıyla gerçekten de fazlasıyla perişan olmuş görünüyordu.

"Sağ ol yenge."

"Yüzünün rengi gitmiş, hemen bir şeyler hazırlasınlar sana..." diyen kadınla başımı iki yana sallayıp, "İstemiyorum," diye mırıldanırken, "Amca?" diye seslenip bedenimi bana dikkatle bakan yorgun bakışlı adama çevirdim.

"Cenaze... Ne zaman olacak?" diye bir avuç cam kırığı yutarcasına fısıldamamla amcam kucağında kenetli ellerini hafifçe sıkıp bakışlarını gözlerimden kaçırırken, "Cenazeyi... Adli tıptan aldıktan sonra..." demesiyle afallayıp, "Ne adli tıbbı?" diye sertçe kestim sözünü.

Bir türlü konuşmayan adamla daha da öfkelenip, "Amca söylesene, ne adli tıbbı? Babamın ölümüyle polisin ne alakası var?" diye

hiddetle söylenmemle yanı başımdakiler ellerini omuzlarıma yaslayıp bana destek olmaya çalışırlarken, amcamın güç bela dudaklarından dökülenlerle babam sanki orada, gözlerimin önünde bir kere daha ölmüş gibi hissettim.

"Cenaze... Otopsi için adli tıpta kızım... Baban... İntihar etti Leyla."

Tek bir an, yan yana gelmiş birkaç zavallı harf yığını tüm benliğinizi altüst etmeye yeter mi?

Yetiyormuş...

İntihar...

Bedenimdeki tüm kan sanki sihirli bir dokunuşla buz keserken, bir an etrafımda bana acıyan gözlerle bakan insanlarda gezdirdim bakışlarımı. Amcam, karısı, çocukları, tanımadığım doktor, evin çalışanları... Herkes... Şüphesiz bir kabullenişle içlerine sindirdikleri sözde gerçeği kabullenmemi bekliyorlardı karşımda.

Benim babam! İntihar etmişti, öyle mi?

Hah! Bu hayatımda duyacağım en saçma şeyden bile daha saçma olabilecek tek şeydi. Karşımdaki insanların acıyan bakışları bir an sonra yalının duvarlarında çınlayan bir kahkaha krizine girmeme sebep olurken, "Cevdet delirdi mi bu kız?" diye telaşla fısıldayıp yanımdan kalkarak kocasının yanına oturan yengem daha çok kahkaha atmama sebep oldu. Karnımı tuta tuta, içimi acıtarak attığım kahkahalar herkesin bir yerden sonra korku dolu bakışlarla yüzüme bakmasına sebep olurken kuzenim Ferit, "Leyla..." deyip elimi tutmaya kalktığında onu sertçe itip ayaklandım.

"Siz!" diye haykırdım öfkeli bakışlarımı her birinin üzerinde hayal kırıklığıyla gezdirirken. "Siz aklınızı mı kaçırdınız? Benim babam bile isteye hayatına son verecek, öyle mi? Kaza de, kalp krizi de, şeker koması de, her bir şeyi de ama intiharı nasıl söylersin?" diye nefes nefese nefretle soluduğumda, amcam yanıma gelip kollarımı tutarak beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Kızım, yapma bak, sakinleş, kendine zarar vereceksin. Gel

otur, konuşalım," deyip beni koltuğa doğru çekiştirdiğinde, "Amca bırak!" diye soluyup ittim onu. İnsana öfkeli zamanlarda akılalmaz bir kas gücü geldiği aşikârdı.

"Bu saçmalıkları dinlemeyeceğim!"

Ceketinin cebinden çıkardığı bir kâğıt parçasını elime tutuşturmasıyla anlamsızca yüzüne bakarken, duyduklarımın ağırlığından nefes almaya bile güç bulamıyordum artık.

"Bu mektubu baban bırakmış Leyla. Aslı incelenmek üzere poliste ama bir örneğini teslim aldık. İncelediler kızım, en az senin kadar ben de şoktayım ve çok üzgünüm ama yazı babana ait. Yazmış Leyla'm, kendi eliyle yazmış. Ben de inanamadım, ben de kabullenemedim ama... Ah! Kardeşim bize hissettirmese de içten içe bitirmiş kendini... Keşke böyle olmasaydı yavrum, keşke kabullenmemekte haklı olsaydın ama ne yazık ki gerçek bu. Silahla kendi kafasına sıkmış baban... Üzgünüm kızım, çok üzgünüm..."

Kirpiklerimde intihar edercesine asılı kalan gözyaşlarımla, bomboş bakışlarla elime tutuşturulan katlanmış kâğıda bakarken, "Herkes gitsin..." diye fısıldadım sessizce. Ne dediğimi anlamamış gibi şaşkınca yüzüme bakmalarıyla daha da öfkelenirken, "Herkes çıksın evimden. Gidin hepiniz. Gidin!" diye öfkeyle haykırıp afallayarak ayaklanan bedenleri dış kapıya doğru ittirmeye başladım.

"Ay, yok, bu kız iyi değil," diye söylenerek topukluları üzerinde koşturan yengemi çocukları takip ederken, evin çalışanları da sessizce çıktıklarında geride sadece amcam kaldı. "Leyla?" deyip yanıma yaklaşacağı sıra, "Amca, git!" diye öfkeyle bağırmamla gözyaşlarıyla ıslanan gözleriyle üzgünce yüzüme bakarken, "Dirayetli ol kızım. Sakın ola yanlış bir şey yapma," deyip kapıya doğru ilerlediğinde ardından kapıyı gürültüyle ittirip eşikte dizlerimin üzerine çöktüm.

Bir elimde babamla olan fotoğrafımız, diğerinde hayatımın en saçma iddiasını kanıtlamak istercesine duran kâğıtla öylece gözyaşlarımı akıtırken başımı defalarca kez ardıma vurup, ıslak dudaklarımla sayıklarcasına fısıldadım.

"İnanmam baba. Kimse inandıramaz beni. Ben bu acıyı bir kere

yaşamışken, sen bana bir kere daha yaşatmazsın. Sen bana bunu yapmazsın baba."

Dakikalar belki de saatler boyunca çöküp kaldığım eşikte öylece oturmaya devam etsem de elimde külçe gibi ağırlaşan kâğıt parçasına daha fazla kayıtsız kalamadım. Çerçeveyi kucağıma bırakıp katlanan kâğıdı araladığımda bakışlarıma değen karakteristik yazı hıçkırarak ağlamama sebep olurken, "Hayır..." diye sayıklayıp başımı inkâr edercesine iki yana salladım. Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum. Kimselere ait olamayacak kadar karakteristik olan bu yazı, babamın el yazısıydı.

Kızım.. Leyla'm.. Benim hayatımın yegâne anlamı...

Bir gün sana böyle bir mektup yazacağım aklımın ucundan bile geçmezdi. Karşına böyle bir haberle çıkacağımı düşünemezdim Ama hayat insana asla yapmayacağım dediği şeyleri de yaptırıyor, almam dediği kararları da aldırıyor güzel kızım..

Sana böyle bir acıyı yaşatmak istemezdim ama affet beni güzel kızım Hayat bu yaşlı baban için çok acı verici bir hâl almaya başladı ve ben buna dayanamıyorum artık. Hayatım boyunca hep bir şeyleri kaybeden biri olmaktan yoruldum Leyla... Seni düşündüğüm için bunca zaman ne hissettiysem içime attım ama artık yüreğimde birikenler bana fazla geliyor Leyla'm Çok uzun zamandır nefes almak istemiyorum ben. Anneni, sevdiğim kadını kaybetmenin acısıyla baş edemiyorum artık. Yetmezmiş gibi işlerimde yaşadığım başarısızlıklar da bana ağır geliyor. Sen de büyüdün artık, hayatla tek başına mücadele edecek kadar güçlüsün. O yüzden affet beni kızım. Ben artık yokum ama sen arkamda dimdik ayakta kal...

Şunu bil ve herkes de bilsin ki ölümümden, vermiş olduğum bu karardan hiç kimse sorumlu değildir. Bu benim kararım.. Beni seven herkesten yaşattığım bu acı için özür dilerim..

Leyla'm... Kızım, güç senin yüreğinde. Kim ne derse desin, ne yaparsa yapsın, doğru olan senin kalbinden geçen. Bunu sakın unutma, olur mu? Sakın!

Son bir şey... Son konuşmamızda bahsettiğin erkek arkadaşınla bu zamana kadar tanışamadığım için çok üzgünüm ama senin mutluluğunu her zaman hissedeceğimi unutma Leyla. Gücünün kalmadığını hissettiğin an çocukluğunu hatırla ve orada bul dayanağını meleğim... Bu hayatta ne yaptıysam hep senin içindi... Mutlu ol güzel kızım..

Seni çok seviyorum..

Baban...

El yazılı aslın bir fotokopisiydi elimdeki suret. Gözyaşlarımla incelip dağılacak hâle gelse de hayatımın en acı gerçeğini yüzüme vurmak için yeterliydi okuduklarım. Babamın yazısıydı bu... Babamın bana vedasıydı.

"Neden? Neden baba, neden? Neden beklemedin beni? Neden yetemedim ben sana? Canım çok yanıyor baba... Dayanamıyorum... Dayanamam ki ben buna... Ne yapmalıyım şimdi? Ben de mi gelmeliyim yanına? Alır mısın beni baba? Sarar mısın yine kollarınla... Çok acıyor baba... Benim kalbim bir kere daha çok acıyor..."

Elimdeki kâğıt düştü zemine. Saatler o kapı eşiğinde döktüğüm çaresiz gözyaşlarıyla akıp giderken, ölmek ilk kez bu kadar güzel geldi bana. Belki de onlar haklıydı... İkisi de bunu seçtiyse belki de ölmek kurtuluştu. Belki de kendi hayatımıza son vermek bizim kaderimizdi.

Şuursuzca dalıp gittiğim karşı duvara hissizce bakıp başımı yasladığım kapıya vurmaya devam ederken, biraz sonra çalan zille etrafımı saran ölüm kokusu bir an için dağıldı. O an anladım, ölüm henüz beni bulmamıştı.

Üst üste çalan zile aldırmasam da ısrarla kapıya da vurulmaya başlanmasıyla, "Leyla... Aç kızım kapıyı. Lütfen, hadi!" diyen tanıdık ses bu şehre ayak bastığımdan beri ilk kez yüreğimde ılık bir his doğururken, dönen başıma aldırmadan titreyen bacaklarımla ayaklanıp kapıyı araladım.

"İlyas amca... Babam..." deyip karşımdaki adama sıkıca sarıldığımda ilk kez özgürce gözyaşlarımı serbest bırakıp ağlarken, kaybetmenin acısını bu denli yüreğimde hissediyordum. İnkâr etmek neye yarardı? Babam gerçekten gitmişti.

Saçlarımı okşayıp benimle birlikte ağlayan adamla biraz olsun acımı paylaşabildiğimi hissederken, hafifçe uzaklaşıp yaşlarla dolu yüzüne çevirdim çaresiz bakışlarımı.

"Ölmek istedi diyorlar İlyas amca. Benim babam kendi canına kıymış diyorlar bana. Buna inanmamı istiyorlar..." deyip yeniden hıçkırarak ağlamaya başladım. Kendimi sanki tüm dünyaya bunun yalan olduğunu anlatmaya çalışır gibi çaresiz hissederken, "Leyla, beni dinle güzel kızım..." deyip kapıyı ardımızdan kapattı İlyas amca.

"Sen babanı kaybettin, ben de bu hayatta kardeşten öte bildiğim dostumu kaybettim. Ne olup bittiğini ben de sadece senin kadar biliyorum ama gerçek neyse bulup ortaya çıkaracağız. Sana söz veriyorum. Ama şimdi... Gidip babana veda edelim güzel kızım. Canın çok yanıyor, biliyorum ama... Biraz dayan, olur mu? Gidip babana veda edelim, sonra da gerçek her neyse arayıp bulalım. Çünkü benim tanıdığım Mustafa, bile bile ölüme gidecek bir adam değil. Senden tek isteğim, şimdi dik dur ve babana veda et."

Çocukluğumdan beri tanıdığım için mi yoksa herkesin aksine benim gibi düşündüğü için mi bilmiyorum ama İlyas amcanın söyledikleri bana hiç değilse birkaç saatliğine ayakta durabilme gücünü vermişti. Gözyaşlarımı silip yukarıya çıktığımda üzerime buradaki kıyafetlerimden siyah bir pantolonla tişört geçirip aynada beliren yansımama acıyarak bakarken, hayatım boyunca hep kaçıp durduğum siyahın bundan sonra tek rengim olacağını hissediyordum.

Ölüm belki de bana ilk kez bu denli yakındı lakin öleceksem bile gerçeği bilmeye ihtiyacım vardı.

İlyas amcayla evden çıktığımızda amcamların da arabalarında bizi beklediklerini görüp konuşmaya gerek görmeden İlyas amcanın arabasına binerken akıp giden yolda hayatımın nereden nereye sürüklendiğini düşünüyordum. Çok değil, sadece üç gün önce en büyük problemim yaptığım pasta kekinin istediğimden daha kalın olmasıyken, bugünümde dünyamın başıma yıkıldığını kabul etmek istemiyordum. Dün ihanetlerine uğradığım insanlar için acı çekerken, bugün babamın acısıyla onların varlığını çoktan unuttuğumu hissediyordum. Hep böyle mi olurdu sahi? Acının dermanı hep daha büyük bir acı mı olurdu?

Sonrasında geçen zamanı aklım idrak edemese de kalbim hiç unutmayacaktı. Hayatımda gördüğüm ikinci cenazeydi bu. Dışarıdan biri duysa şanslı sayardı belki de beni... Ne kadar az kayıp vermiştim sevdiklerimden...

Ama beni bilen, yaşadığım ıstırabın ne denli büyük olduğunu da bilirdi. Hayatım boyunca sadece iki kayıp vermiştim belki ama o iki kayıp tüm dünyaya bedeldi. Önce annem, şimdi de babam...

Annemin mezarının yanındaki boşluk dolmuştu bugün. Babam geç de olsa sevdiği kadına kavuşmuştu. Sevinmem gerekir miydi acaba? Babam bunca zaman bana aitken, bundan sonra da sevdiği kadına ait olacaktı ne de olsa... Hem de aynı kaderin aynı trajik sonuyla...

Mahşer meydanı gibiydi mezarlık... Tanıdığımdan çok tanımadığım bir sürü insan acılı gözlerle babama veda ediyordu. Bir mecburiyeti yerine getirmek zorunda olduğunu düşünüp gelenler kadar, gerçekten babama veda etmek için gelenler de vardı ve ben onları arkamızdaki gazetecilere değil de babamın mezarına yaşlı gözlerle bakmalarından anlıyordum.

Kılınan namazın ardından babamın üzerine atılan her kürek toprak yığını benim geçmişimin, geleceğimin, umudumun, hayallerimin, mutluluğumun üzerine de atılırken, hikâyenin sonuna geldiğimi biliyordum. Kimilerinin hikâyesi ölerek bitiyordu, kimilerinin de benim gibi ölüm acısıyla... Bildiğim tek şey geride kalan olmak ölümün en acılı hâliydi ve ben bununla baş edemeyecek kadar vazgeçmiştim artık yaşamaktan...

"Başınız sağ olsun."

Karşımda beliren orta yaşlı adama usulca başımı salladım. "Mustafa Bey, bu hayatta tanıdığım en kıymetli, en özel insanlardan biriydi. Onunla son projesi için birlikte çalışmıştık ve ben böylesine değerli bir insanla tanıştığım için kendimi çok şanslı hissetmiştim. Kaybınız için çok üzgünüm. Allah sabırlar versin," deyip yanımdan ayrılan adamın kim olduğunu anımsadığımda buruk bir his dolandı bakışlarımda.

Sınırda kuş uçmaz, kervan geçmez birkaç köy için okul projesi tasarlanmış ve babamın sponsorluğunda Yücesoy Holding ile çalışılmıştı. Az önce benimle konuşan da şirketin sahibi Levent Yücesoy'du. Babam bir keresinde ondan bahsetmiş, insanların ilerleyen yaşlarda da dost edinebildiğini söylemişti. *"Bir gün tanıştırırım sizi, yaşıtın çocukları var,"* diye bahsetmişti. Bu tanışmanın cenazesinde olacağını nereden bilebilirdi?

Sadece kameralara görünmek için burada olan kalabalık yavaş yavaş dağıldığında da geride yalnızca babam için burada bulunanlar kaldı. Tamamen örtülen toprağa doğru yaklaşıp dizlerimin üzerine çöktüğümde titreyen ellerim sanki ona dokunurcasına heyecanla toprağının üzerinde gezerken, kimselere duyuramadığım sesimi bir tek toprağın altında yatan bedenlere duyurdum.

"Ben bu hayatta iki kere öldüm. Birincisinde yeniden doğmama sebep sendin baba. Ama şimdi yoksun... Siz toprağın altında birbirinize kavuştunuz, peki ya ben ne yapacağım? Bana mutlu ol demişsin ya, ben nasıl yaşayacağım? Annesizliği hiç kabul edemeyen yüreğime babasızlığı nasıl öğreteceğim? Ben bittim anne... Ben tükendim baba... Bir insan iki kere

aynı acıyla sınanmaz... Ben ne günah işledim de ikiniz birden bana bunu reva gördünüz? Ben sizi sevmekten, size ait olmaktan başka ne yaptım da benim varlığım sizin hayata tutunmanıza yetmedi? Yine de... Umarım birbirinize kavuşmuşsunuzdur... Aslında çok üzülmüyorum, biliyor musunuz? Çünkü hissediyorum, çok yakında ben de size kavuşacağım..."

Omzumda hissettiğim sıcak elle bakışlarım yaşlı gözleri şefkatle parlayan İlyas amcayı bulurken, onun desteğiyle usulca ayaklandım. Çocukluğumdan beri tanıdığım, belki öz amcamdan bile daha çok amca bildiğim insandı İlyas amca. Babamın çocukluğundan beri arkadaşı, en hakikatli dostuydu. Yıllardır da şirketin başavukatıydı. Babamın gözü kapalı güvendiği ender insanlardan biri olduğundan ben de sebepsizce güveniyordum ona. Belki bakışlarında yer edinen şefkate, belki de bu kadar insanın içinde beni en çok onun anladığını düşünmeme teslim oluyordum.

Cenazenin ardından amcam onlarda kalmam için ısrarcı davransa da bugün hiç kimseyi görmeye tahammülüm yoktu sanki. İlyas amcanın da benimle gelmek istemesine karşı çıkıp tüm dünyayı ardımda bırakarak kendimi eve attığımda beni birkaç saatliğine de olsa ayakta tutan gücüm kaybolurken, ayaklarımı sürüyerek kendimi babamın odasına kilitleyip yatağın tam ortasına uzandım. Sanki birinin sağ yanımda diğerinin sol yanımda olduğunu hayal ederek gözlerimi yumarken, iki gözümden akan yaşlar yastıklarda soluk izler bırakıp kaybolduğunda o an için hikâyemin son noktası koyulmuştu. Tıpkı kumaşın üzerinde silik bir iz bırakıp kaybolan gözyaşları gibi çok yakında yok olup gideceğimi yüreğimin tam ortasında hissediyordum.

Üç gün...

Bir insanın üç gün boyunca kendini gönüllü bir esarete mahkûm etmesi mümkün müydü? Yaşamadan evvel "asla" diyeceğim şeyi bugün bildiğimden olsa gerek kabulleniyordum galiba... Ağzıma tek

lokma koymadan, hiçbir yere kıpırdamadan öylece bir yatağın içinde artık kuruyan gözyaşlarımla yatıyordum... Şey gibi... Ölü gibi...

Herkes kendine ölmek için başka türlü bir yol seçmişken, benimki de buydu belki de... Bir şeylerin acısını çıkarırcasına kendime eziyet edip bitirmek istiyordum bu hikâyeyi. Başkarakterlerini kaybeden bir hikâyenin zorla uzatılan devamı gibiydi artık hayatım. Sonunda varacağım bir yer yoksa neden yaşayacaktım ki daha fazla?

İşin tuhaf yanı kendimi buraya ölmek için kilitlememiştim belki ama niyetlenmediğim sonuç usulca bana yaklaşıyordu. Karşıdaki aynada beliren yansımam kireç kadar beyazdı. Susuzluktan kuruyan dudaklarım bir hayaletinki kadar rengini kaybetmişti. Parmaklarımın bile kıpırdamaktan aciz olduğunu hissediyordum. Başlarda ayağa kalkmak istemeyen bendim belki ama şimdi istesem de kalkabilecek gücü kendimde bulamıyordum.

Hayatım bir film şeridi gibi gözlerimin önünden geçmiyordu belki ama rengini kaybeden dudaklarımda buruk bir tebessüm peyda olmuştu.

Galiba sonunda ölüm beni de bulmuştu...

"Geliyorum anne... Geliyorum baba..."

Ayışığı Kitaplığı

Dördüncü Bölüm
Kimsesiz

Leyla'dan

Kapalı gözlerimin ardında ısrarcı bir hayat vardı sanki. Fark edilmek, yaşanmak için çabalıyordu. Çağırıyordu beni. Benliğimde hayat bulmak istiyordu yeniden...

Ama ben istemiyordum.

Elimin ince derisi üzerinde bir sızı vardı sonra... Kıpırdatamasam da damarlarıma karışan can suyunu taşıyan kollarım sızlıyordu. Ensemden omuriliğime doğru kayıp giden bir ağrı vardı dakikalardır. Belki de çok daha uzun zamandır oradaydı lakin ben varlığını yeni yeni hissediyordum.

Evet, asıl sorunum tam da buydu. Hissediyordum. Umduğumun, düşlediğimin aksine ölüm ne yazık ki beni bulmamıştı. En azından hâlâ hissetmeyi bilen bedenimi...

Ruhumun selası okunalı ise çok olmuştu.

Uyanmak istemiyordum. Hissetmek istemiyordum. Altında kaldığım dünyaya yeniden karışmak istemiyordum. Babamın benden gidişini kabul etmek istemiyordum. Zaten annesiz olduğumu bir kere daha hatırlamak istemiyordum. Ama...

Hiçbir şey benim istediğim gibi olmuyordu ne yazık ki... Sonsuza dek kirpiklerimin ardına saklanamayacağımı biliyordum. Ölene dek ölümü bekleyecek olsam da uykuya sığınarak ölemeyeceğimi de çok iyi biliyordum.

Çocukluğumdan beri çektiğim ıstıraplar yetmemiş olacak ki daha fazlasını önüme katacak hayat ölmeme bile izin vermiyordu. Ama bilmediği bir şey vardı. Yaşanacak her türlü acıyla yoldaş olan benliğim bu saatten sonra iflah olmayacaktı.

Sanki hayatın bana çektirdiği manevi acılar yetmezmiş gibi bile bile canımı acıtmak istercesine elimi çekiştirdiğimde, muhtemelen serum takılı olduğundan iğnesi kırılıp keskin bir sızıyla tenimi bereledi. Yoğun ışığa maruz kalan gözlerimi araladığımda sandığımın aksine odada tek başıma olmadığımı anlamak gerilmeme sebep olurken, yanı başımdaki sandalyede uyuya kalan kuzenim Ferit kendime geldiğimi hissetmişçesine irkilerek gözlerini araladı.

Elimden akan kanı fark eden mavi irisleri telaşla büyürken, "Ah, Leyla!" diye kızgınca söylenip endişeyle elimi tuttu. Hemen ardından, "Hemşire!" diye seslenerek aralık kapıya doğru hızla adımladı. Bir an sonra genç bir hemşire yanıma gelip kırılan iğneyi çıkararak yeni bir serum iğnesi taktığında geçen zaman boyunca olup biteni boş gözlerle izlerken, "Serumunuz zaten bitmek üzere Leyla Hanım. Doktor bey de birazdan burada olur, sonrasında sizi taburcu edeceğiz," deyip gülümseyerek yanımızdan ayrıldığında bakışlarımı yüksek tavana çevirip soluk beyazında kaybolmak istedim.

"Bahse girerim ki elini bilerek yaraladın," diyen Ferit'e herhangi bir cevap vermezken, "Niye kıyıyorsun kendine Leyla?" diye iç çekip elimi elleri arasına aldığında bakışlarımı ondan tarafa çevirip huzursuzca elimi çektim. Ellerinin arasından kayan elimle hüzünlü mavileri gözlerimi bulsa da kimsenin hüznüne derman olamayacak kadar bitkin hissettiğimden bakışlarımı yeniden tavana çevirdim.

"Eskiden de böyleydin. Bir şeylere öfkelendiğinde acısını başkalarından değil, yine kendinden çıkarırdın. Öfke duyduğun insanı bile acıtmaz, yine kendi canını acıtırdın. Şimdi de öyle yapıyorsun,

değil mi? Tek fark sadece bu defa kendine öfkelisin... Niye Leyla, ölmeyi başaramadın diye mi?"

Kızgındı bana, hissedebiliyordum. Doğru söz her zaman mı can yakıyordu, bilmiyorum ama benliğimi saran öfke, aldığım nefese duyduğum nefret, canımı fena hâlde yakıyordu. Haklıydı. Canımı yakmak istiyordum. Elime fırsat geçmişken ölmeyi bile beceremediğim için kendimden nefret ediyordum. Bir kere gözlerimi açmışken hayata, dönüşü olmayacağını biliyordum. Acı çeke çeke yaşamaya devam etmek belli ki benim kaderimdi... Yetmiyordu hayata çektiklerim, yetinmiyordu...

Bitmemişti. Hayat çektiğim bunca acıyla bile yetinmemiş olacak ki ölmeme bile izin vermemişti. Bundan sonrası ise benim için bitmek tükenmek bilmeyen bir ıstıraptan fazlası olmayacaktı.

Boş bakışlarım üzerimde hissettiğim Ferit'in ısrarlı bakışlarını bulduğunda yine huzursuzlanmaktan alamadım kendimi. Kötü hiçbir şey yoktu o bakışlarda lakin ben artık kimsenin gözünün değdiği yerde olmak istemiyordum. Kimseyle bir anı paylaşmak, kimseyle gülüp, ağlamak istemiyordum. Tek istediğim unutulup, yok sayılmaktı. Ölmeyi beceremesem bile hiç değilse bir ölü kadar uzak olmak istiyordum hayata...

"Sormayacağını tahmin ediyorum. Üç gün oldu seni hastaneye getireli..." diyen üzgün sesiyle bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdim. Gözlerime değen mavileri buruk da olsa gülümserken, "Sen mi buldun beni?" diye sormamla başını iki yana sallayıp sandalyesinde hafifçe doğruldu.

"Ben... Yalnız kalmak istediğini bildiğimden gelemedim yanına... Bizimkiler de öyle ama İlyas abi kapına gelip de sesini duyuramayınca telaşlanmış. O bizi arayınca geldik, çilingirle açtık kapıyı... Sana biraz zaman vereyim isterken, neredeyse seni kaybedecekmişim... Bak... Anlıyorum, inan ki ne hissettiğini anlıyorum ama nasıl bu kadar vazgeçersin yaşamaktan Leyla?"

Karşımda hüznü öfkeye bulanan adamın söyledikleri başka zaman olsa yüreğime dokunacak, belki de beni hüngür hüngür ağla-

tacakken şimdi sanki duygularımdan arınmış gibiydim. Hiddetine karşı verdiğim tek tepki bomboş bakışlar olduğunda bu onu daha da öfkelendirirken sıkıntıyla sarı saçlarını karıştırıp yerinden kalktı.

"Ben bir doktora bakıp geleyim. Serum da bitti zaten," deyip sıkıntılı bir soluk alarak odadan çıktığında aynı boş bakışlarla yeniden tavana dönerken, "Biten benim... Ama toprağa karışmadan kimse kabul etmeyecek," diye sessizce mırıldandım. Bu çaresizlik değil, kabullenişti. Benim için yaşamaktan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Ferit'in dermansız bakışları yeniden hatırıma düştüğünde ister istemez canım sıkılırken, her şeye rağmen hâlâ birilerinin hüznüne sebep olma düşüncesi canımı yakıyordu. Gerçi Ferit hep böyleydi. Belki de kan bağıyla bağlı olmanın ne demek olduğunu bana gerçek anlamda yaşatan tek insandı. Amcamın oğlu olması bir yana, eskiden beri yakın bildiğim bir avuç insanın arasındaydı. Zaman zaman bana karşı aşırı düşkün oluşu beni bunaltsa da onun sevgisine de ilgisine de her zaman güvenirdim. Yaşlarımız da yakın olduğundan tüm hayatımız az çok birlikte geçmişti.

Geçmişin silik anıları saliselik bir an için de olsa bana nefes aldırırken, bir vakitler Büşra'nın ona sırılsıklam âşık olduğunu anımsadığımda yüzüm düştü. Bir zamanlar bize mutluluk veren anılarımız şimdilerde nasıl da canımı yakar olmuştu böyle?

Biraz sonra Ferit orta yaşlı bir doktorla yeniden yanıma döndüğünde ben daldığım dehlizlerden sıyrılırken, doktor bey tüm bilgeliğiyle bana kendime ne yaptığımı anlatmaya çalıştı. Kendimi aç bırakmışım! Susuz bırakmışım! Bedenime eziyet etmişim! Hatta ruhuma, tüm benliğime!

Tüm bunları yaptığımın farkında bile olmadığımı düşünmesiyse ayrı bir ironiydi. Konduramıyordu tabii ama yanılıyordu. Ben bir şeyler yapıp sonunda aç kalmamıştım. Ben aç kalmak için hiçbir şey yapmamayı seçmiştim. Her neyse... Sonunda hâlâ nefes aldığıma göre birilerine bir şeyler anlatmaya çalışmanın da bir anlamı yoktu. Onlar beni ölümün kıyısından çekip aldıklarına sevinedursunlar, ben yalnız kaldığımda kendi beceriksizliğime ağlamaya devam

ederdim ne de olsa... Yapmadığım şey değildi kendime ağlamak...

"İyi beslenmek ve dinlenmek bu süreçte çok önemli. Ama dinlenmek dediysem, kendinizi yatağa hapsetmenizden bahsetmiyorum Leyla Hanım. Sizi mental olarak yormayacak, strese sokmayacak meşgalelerle uğraşın. Açık havada yürüyüş yapın mesela bol bol... Sonra..."

"Tamam doktor bey. Aile mezarlığımıza gide gele epeyce yürüyüş yaparım dediğiniz gibi."

Doktorun sözlerini kesen cümlelerim bir anda ortamı buz keserken, karşımdaki adamın iyi niyetine rağmen taşıdığı mahcubiyetini görsem de umursamadım. Hayatımda ilk kez kaba olacaksam, herhâlde bundan daha doğru bir zamanlama olamazdı.

"Şey... Tabii... Kusura bakmayın. Tekrar geçmiş olsun. Hemşire hanım da serumu çıkardığına göre taburcu olabilirsiniz," diyen doktor kibarca selam vererek yanında hemşireyle odadan ayrıldığında Ferit biraz kızgın biraz da mahzun gözlerle yüzüme bakmaya devam ederken, "Çıkalım artık şuradan," deyip, hafifçe dönen başıma aldırmadan yatakta doğruldum. Daha fazla burada kalamazdım. Biraz sonra hazırlanmamla birlikte hastaneden ayrıldığımızda bedenim biraz daha toparlanmış olsa da benliğim birkaç gün içerisinde yaşadıklarımdan sonra tamir edilemez derecede harabeydi.

Otoparka geçip arabaya bindiğimizde yolculuğumuz sessizce devam ederken, "Leyla..." diye seslenmesiyle bakışlarımı yoldan alıp Ferit'e çevirdim.

"Amcamın... Yedisi ya hani... Bizde mevlit olacak bugün," dediğinde buz kesen göz pınarlarımdan ılık bir damla acıtarak yanağıma süzülürken hafifçe başımı sallayıp, "Önce eve geçelim. Üzerimi değiştirmek istiyorum," dediğimde, "Tamam," demesiyle başımı yeniden cama yasladım.

Yedisi... Yedi koca gün... Ne ara olmuştu? Benim için toprağına döktüğüm gözyaşlarından sonra günler geçmemişti oysaki. Ben orada takılı kalmıştım. Şimdiyse başkalarınca unutulmaya yüz tutan acımız bugün yeniden hatırlatılacaktı etrafa...

Eve geçmemizle soğuk duvarların ıssızlığı içimi biraz daha buz keserken, merdivenleri ağır ağır çıkarak odama geçtim. Günlerdir temizlik yüzü görmeyen bedenimi banyoda suyun altına bıraktığımda artık ağlamak bile mümkün olmazken, yapabildiğim tek şey belki biraz daha kaçabilmekti... Sadece biraz daha...

Banyodan çıkıp odaya geçtiğimde hızla üzerimi kuruladıktan sonra gece karası simsiyah bir elbiseyi elime alıp iç çamaşırlarımın ardından üzerime geçirdim. Islak saçlarımı kurutmadan sıkıca toparlayıp aşağı indiğimde düz siyah ayakkabılarımı da ayaklarıma geçirirken, daha fazla ıssız bir mahzeni andıran dört duvarın arasında kalmadan kapıyı aralayıp dışarı çıktım. Gürültüyle çektiğim kapının ardından hızlı adımlarla yeniden arabaya geçtiğimde her ne kadar Ferit'in bakışlarını üzerimde hissetsem de varacağımız noktaya kadar başımı cama yaslayıp gözlerimi kapadım.

Amcamın Beykoz'daki görkemli villasına geldiğimizde bahçenin etrafında toplanan gazeteciler şimdiden bunalmama sebep olurken, demir kapıdan içeri girdiğimizde etrafın tahmin ettiğimden daha da kalabalık olması hislerimi allak bullak etti. Bir yanım babam için dua edecek bunca insanın varlığına sevinse de hâlâ biraz olsun aklı başında olan yanım, bu kuru kalabalığın babam için değil de kendileri için geldiklerini tahmin edebiliyordu.

Günlerdir hastanede olmamın etkisiyle bitkinleşen bedenimi âdeta sürüyerek içeri doğru ilerletirken, "Sen uyurken bizimkiler sürekli hastanedeydi. Bugün burada olmaları gerektiği için uğrayamadılar yalnızca," diye bir şeyleri açıklamaya çalışan Ferit'le başımı sallayıp, destek olmak adına koluma girmesine ses etmedim. Geniş holden salona doğru ilerlediğimiz sıra etraftaki süslü kalabalık şimdiden ruhumu yormaya başlamışken, birçoğunun burada ne işleri olduğunu dahi bilmiyordum.

"Ah çocuklar, geldiniz nihayet!"

Abartılı bir tavırla yanımıza doğru adımlayan yengem, "Güzelim, nasılsın? Daha iyisin, değil mi? Ah bendeki de soru işte, nasıl iyi olacaksın ki bunca şeyden sonra?" diye ağlamaklı bir sesle etrafa hâlimi duyurduğunda, "Anne!" diye sertçe çıkıştı Ferit. Ters bakışlarla annesinin yüzüne bakarken, "Neyse çok ayakta kalma da geç sen şöyle hemen tatlım," diyen kadın beni koltuklara doğru çekiştirdiğinde ayakta kalıp millete malzeme olmaktansa ona ayak uydurmayı tercih ettim.

Söylediklerinde bir art niyet arayacak değildim, zira Feryal yengem kendimi bildim bileli zaten böyle patavatsız bir kadındı. Kenara geçip misafir gibi oturduğumda birkaç dakika boyunca tanıdık tanımadık bir sürü misafir başsağlığı dilemek adına yanıma gelip bana sarılırken, acıların paylaşılarak azaldığı söyleminin nasıl da saçmalıktan ibaret olduğunu düşünüyordum. Çünkü söz gelimi birçok insan benim acımı paylaşıyordu ama yüreğimi saran kasvet bulutları biraz olsun yok olmuyordu.

Demem o ki ya bu söz yalandı... Ya da acımı paylaşan kimseler...

Bir zaman boyunca okunan dualarla, hocanın güzel sesinden etrafa yayılanlarla biraz olsun içim ferahlasa da yine düşünmek için bile erken davrandığımı anlamam zor olmadı. Duaların ardından misafirlere ikramlar servis edilmeye başlandığında öylece başıma attığım uzun şalın ucuyla oynarken, yanı başımdan gelen fısıltılarla biraz olsun ferahlayan yüreğim buz kesti. Merak ediyordum da bu kadar kötü olmak zor değil miydi?

"Ne oldum demeyeceksin ne olacağım diyeceksin. Bak bizim çocuklara örnek gösterirlerdi zamanında şu kızcağızı ama geldiği hâle bak..."

"Öyle deme canım, ne varmış kızın hâlinde? Hem baksana, koskoca imparatorluğun tahtına tek başına kurulacak şimdi... Bizimkiler on sene çalışsalar şu duruma gelemezler... Şans işte, ağzında gümüş kaşıkla doğunca böyle oluyor..."

"Boş versene hayatım, yarın öbür gün bu sahipsiz kuşu biri kaptı mı gör bak, ortada imparatorluk falan kalıyor mu? Hem Allah

çirkin şansı versin diye boşa demiyorlar. Su gibi kız ama iflah olmaz bu saatten sonra... Annesi öyle, babası böyle, baksana, ailecek hasta belki de bunlar... Kendini öldürmek kolay mı ayol?"

"Ay ne bileyim canım! Şimdi sen öyle deyince de bir kötü oldum ben... Ama bak, bir konuda doğru diyorsun... Sonuçta aklı beş karış havada bir genç kız, bunca iş güçle nasıl baş edecek? Aslında benim oğlanla bir tanıştırsak bu kızı... Hem o rahat eder hem de biz bir gün yüzü görürüz..."

"Hiç bekleme derim Selma. Baksana, böyle günde başını yaslayacak bir omza da ihtiyacı var kızın. Seninkinden iyisini bulacak değil ya? Çöpsüz üzüm de oldu şimdi. Ayol daha iyisini nerede bulacaksın? İstediğin gibi eğer, büker yetiştirirsin."

Kadınların kendi aralarında fısıldaşmaları bittiği an elleriyle gizledikleri gülüşmeleri midemin hiddetle çalkalanmasına sebep olurken, sözde oğlu için bana talip olmaya niyetlenenin bana doğru yaklaşacağını fark etmemle ayaklanıp meraklı bakışlara aldırmadan kalabalık salondan çıktım. Merdivenleri etrafa aldırış etmeden hızla çıkıp kendimi banyoya attığımda dizlerim daha fazla dayanamadığından tükenmiş bedenimi yere bırakırken, ellerimi dudaklarıma bastırıp hıçkırıklarımı engellemeye çalıştım. Alamadığım her soluk kursağımda düğüm olurken, yaşamaya devam etmenin benim için yalnızca eziyetten ibaret olacağını bugün bir kere daha anlamıştım.

İnsanlar kötüydü. Benim baş edemeyeceğim kadar kötü...

Orada öylece ne kadar durdum, bilmiyorum lakin soğuk suyla yüzümü yıkayıp biraz olsun toparlanarak banyodan çıktığımda evdeki sessizlik kendini belli ediyordu. Aheste adımlarla yeniden aşağı indiğimde kalan birkaç misafirin uğurlandığını görüp kimseye derdimi anlatacak hâlim olmadığından gitmelerini beklerken, biraz sonra aşağıya inip salona doğru adımladım.

İçeri girmemle amcamın bakışları beni bulduğunda hızla yanıma gelip bana sarılırken bu hayatta ondan daha yakın kimsem olmadığını idrak ettiğim an sarılmasına hızla karşılık verdim. Artık yalnızdım. Ailesizdim. Kimsesizdim.

"Leyla... Kızım hiç değilse biraz toparlayana kadar burada bizimle kalmanı istiyorum," dediğinde itiraz edecek olsam da, "İtiraz duymak istemiyorum. Zaten öldük öldük dirildik sen hastanedeyken... Yapma kızım, aklımız sende kalacağına sen burada bizimle kal," dediğinde merhametli bakışlarına kayıtsız kalamayıp başımı salladım. Ve o günden sonra başladı benim için bilmediğim, tanımadığım yepyeni hayatım...

Günlerim çoğunlukla bana verilen odada kendi sessizliğimi dinleyerek geçerken, ev sakinlerini ancak yemek saatlerinde görebiliyordum. Öte yandan yengemin bitmek tükenmek bilmeyen misafirleri burada geçirdiğim zamanları daha da zorlaştırırken, bir girdap gibi içine yuvarlandığım bu bilinmezin ortasında sürüklenip duruyordum.

Babam gideli iki hafta olmuştu...

Sonbahara dönen ılık günlerden birinin sabahında daha amcam ve ailesiyle yine bir kahvaltı sofrasını paylaşırken, yaptığım yalnızca tabağımdaki bir parça peyniri didiklemek olsa da hiç değilse kendimi odama kapatmadığım için memnundular. En azından amcam için geçerliydi bu durum. Zira kahvaltının ardından hava almak için geçtiğim bahçede havuzun kenarında otururken, yanıma adımlayan Filiz'in söyledikleri bir anlamda bana tanıdıkları sürenin sonuna geldiğini gösteriyordu.

"Bak... Kardeşim diye beni bile karşına aldığın Büşra en acı gününde ortada yok. Amcamın öldüğünü bütün haber siteleri yazdı ama hanımefendi kalkıp gelmek bir yana, gün aşırı sosyal medya hesaplarından sevgilisiyle aşk pozları paylaşıyor. Hayır, anlamıyorum ki ne ara buldu böyle yakışıklı adamı da bu derece samimi pozlar verecek kadar yakınlaştılar... Sen tanıyor musun?"

Gözüme sokarcasına yüzüme tuttuğu tablette büyütülen fotoğ-

raf sabah sabah yediğim bir lokma peyniri de mideme fazla görmüş olacak ki çalkalanan midemle ayaklanıp yine kusmamak için derin bir nefes aldım. Kenarda duran ekşi limonatayı yudumlayıp biraz olsun kendime gelmeye çalışırken, insanları bu derece tanıyamamış olduğumu görmek bir kere daha yaktı canımı.

Göreceğimi bile bile sadece canımı yakmak için paylaşmıştı o fotoğrafı. Biliyordum. Çünkü bizim evde, muhtemelen daha önce benim yokluğumda çekilmiş bir fotoğraftı.

"Bu evde bile sevişti benimle."

Çığlıkları geldi yine aklıma... Yaşadığım ıstırabı bile bile bunu yapmaktan çekinmemişti. Anlayamıyordum. Bir insan nasıl bu denli kötü olmayı başarabilirdi?

"Onca sene kıçındaki don bile amcamın parasıyla alındı ama hanımefendinin umurunda değil... Ee ben dedim ama hak etmeyene bu kadar değer..."

"Sus artık Filiz!" deyip bağırarak sözünü kesmemle gözleri şaşkınlıkla büyürken, "Hâlâ mı arkadaşına toz kondurmuyorsun yoksa? Şu hâlinle bile!" diye alayla söylendiğinde ellerimi öfkeyle sıktım. Bir haftalık acıma süresinin sonunda karşımda yine sıkıştığı anda can yakan dilini çıkardığını görmek fazlasıyla yeterken, daha fazla uğraşmaya gerek görmeden arkamı döndüğüm gibi bahçeden içeri doğru adımladım. Filiz hep böyleydi. Ferit bana ne kadar yakınsa, o bir o kadar uzaktı. Sevmezdi beni, bilirdim. Kabullenmek istemezdi. Küçüklüğüne verirdim ben de... Aldırış etmezdim canımı yakan sözlerine ama bugün olmazdı. Beni hem babamla hem de Büşra'yla vurmasına katlanamazdım.

Eve geçip çantamı aldıktan sonra korumaların birinden boş bir arabanın anahtarını alıp yola çıktığımda aldığım hızlı soluklar içime attığım öfkenin yansıması olurken ardı ardına sertçe direksiyona vurup, "Allah belanızı versin!" diye defalarca kez bağırmaya devam ettim.

Acı hissi geçen her saniye yerini saf bir nefrete bırakırken, boş yolun ortasında sertçe frene asılıp arabayı durdurdum. Telefonu

elime alıp birkaç arama yaptığımda yalnızca dakikalar sonra içimdeki har biraz olsun dinerken, yine de bunların hiçbirinin bana yaşattıkları acının bedeli olmayacağını biliyordum. Ama en azından Büşra Hanım ölümüne bile saygı duymadığı adamın ona uzattığı elden mahrum kaldığında yüreğim az da olsa soğuyacaktı ...

Dakikalar sonra yeniden çalan telefonumu açtığımdaysa karşı taraftan duyduklarım belki ihanetlerinin bedeli, belki de yeni bir savaşın başlangıcıydı.

"İsteğiniz üzerine Büşra Aktan'ın erişimine açılan tüm banka hesaplarına ve kredi kartlarına bloke konuldu. Ayrıca Büşra Aktan'ın ve Cenk Saygın'ın şu anda çalışmakta olduğu şirketlere daha önce yine sizin talebiniz üzerine Mustafa Bey'in referansı öne sürüldüğü gibi şimdi de tam aksi yöndeki düşünceleriniz ilgili firma sahiplerine iletildi. Nasıl ki işe alımlarda babanızın referansını dikkate aldılarsa, şu aşamada sizin ricanızı da kesinlikle kırmayacaklarını size iletmemi istediler Leyla Hanım."

Anlamadığım, daha doğrusu detaylarıyla ilgilenmediğim birkaç bilgi daha verip telefonu kapattı yöneticimiz Serkan Bey. Tüm bu konuşmanın sonunda beni ilgilendiren tek şeyse Büşra'nın babam sayesinde elde ettiği ne varsa elinden alınacağıydı... Filiz'in tabiriyle giydiği dona kadar!

Bana yaptıkları önemli değildi. Umurumda bile değildi ama babamın vefatına bile böylesine büyük bir terbiyesizlikle karşılık vermişlerken, onların iğrençliklerine daha fazla göz yumamazdım. Onların haberi bile olmadan sırf şimdi çalıştıkları şirketlere girebilmeleri için ben babamdan yardım istemiştim. Onlar her şeyi tek başlarına elde ettiklerini zannetseler de aslında bugün bulundukları konumlara bile babamın tek bir ricası ile gelmişlerdi. Ama mademki onların babama bile saygıları yoktu, o hâlde ben de daha fazla buna izin veremezdim. Hesap kapanmıştı. Bundan sonra ne hâlde olacaklarıysa umurumda bile değildi. Herkes kendi başının çaresine bakmayı öğrenecekti.

Arabayı çalıştırıp yeniden yola çıktığımda yolun sonunda var-

dığım yer beni afallatsa da ilerleyen adımlarıma mani olamıyordum. Arabadan inip eski demir kapıyı ittirerek açtığımda eve doğru attığım her adım ruhumdan bir parçayı daha alıp götürürken, gözlerimden tek damla akmayışı olsa olsa tükenmişliktendi.

Bahçedeki ağaçlar yazın sıcağıyla kurumuş, evin etrafı unutulmak istercesine bakımsız kalmıştı. Bir vakitler en mutlu gülüşlerime ev sahipliği yapan bahçe şimdi bir harabeyi andırıyor, benliğim yaşadığım tüm bu anların en başından itibaren koskoca bir kâbustan ibaret olmasını diliyordu... Ama biliyordum ki değildi. Yolun sonunda uyanıp aileme sığınamayacaktım. Bana bakan herkesin bakışlarında gördüğüm gibi kimsesiz kalmıştım ben artık...

Etrafın ıssızlığı içimi biraz daha üşütürken, bir zaman boyunca boş bakışlarla etrafa bakınsam da sonrasında kenarda duran posta kutusunun altındaki gizli bölmede duran anahtarı elime aldım. Belki bir tahmindi ama burada olacağına emindim. Görünen o ki yeri hiç değişmemişti.

Kapıyı aralayıp içeri girdiğimde havasız kalan ortam bir an için öksürmeme sebep olurken, yanılmadığımı ortamın el değmemişliğinden bir kere daha anladım. Bırakıp gittiğimiz günden beri buraya hiç kimse gelmemişti.

Uyuşan ayaklarım âdeta sürünerek gıcırdayan parkelerin üzerinde ilerlerken, kulağıma dolan sesler o an sanki bir ninninin en güzel nağmeleriydi benim için...

"Leyla'm... Hadi, babanı da al gel güzel kızım, yemek hazır..."

"Dikkat et Leyla'm... Ah, Mustafa! Ödüm kopuyor bir gün takılıp düşecek şu merdivenlerden diye..."

"Hayatım, kızımız ele avuca sığmıyorsa unutma ki sana çektiğinden... Sen de böyle değil miydin? Az koşturmadım peşinden..."

"Ah Mustafa, ah! Ben ne diyorum, sen ne diyorsun? Leyla! Hadi kızım seni bekliyoruz..."

Onlar beni beklerdi de ben gitmez miydim? Giderdim. Koşarak gider, düşe kalka dizlerimi kanatır, yine de yanlarına vardığımda

ağlamazdım. Annemin bir gülüşü, babamın bir sarılışı yeterdi. Hep yetmişti. Belki de şimdi yaşadığım bu yoksunluk hissi de bundandı. Onlar yoktu, ben eksiktim. Hep eksiktim.

Bu evde doğmuştum ben. Bu evde çınlamıştı ilk gülüşlerim, ağlayışlarım, nazlanışlarım... Bu evde öğrenmiştim aile olmayı... Ve yine bu evde öğrenmiştim ilk kez eksik kalmayı...

Parmaklarım duvarlarda kayarak ilerlerken, birkaç adımla önünde durduğum banyonun önünde öylece kalakaldım. Kapalı kapı bir tokat gibi geçmişin en acı hatırasını yüzüme vururken, sanki o kapıyı açmak geçmişi yeniden yaşamak gibi hissettirdi bir an için...

Bu defa gıcırtıyla iteklediğim kapının ardında kesif bir karanlıktan fazlası yoktu belki ama ben yıllar evvel bu kapının ardında gördüklerimi hiç unutamamıştım.

Yedi yaşındaydım... Mutlu olmak, hayatı tatmak için en güzel yaştı belki de... Bilemiyordum ki o vakte kadar daha fazlasını yaşamamıştım. Öyle bir mutluluk, öyle bir heyecan sarmıştı dört bir yanımı... Birinci sınıfın yaz tatiliydi. Yüzme kursunun düzenlediği yarışmada birinci olmuş, ailemi gururlandırabileceğim ilk başarımı elde etmiştim. Elime tutuşturdukları denizkızını andıran kupaya baktıkça içim içime sığmıyordu. Seyircilerin arasında gülen gözlerle beni alkışlayan babamı gördükçe yerimde duramayıp ona koşmak istiyordum. Mutluydum. Çok mutluydum... Tek burukluğum annemin o gün orada beni izleyememiş olmasıydı. Babamın, annemin hasta olduğu için evde kaldığını söylediğini anımsıyorum hayal meyal... Yine de *"Olsun,"* demiş, mutlu kalmaya devam etmiştim. Annem göremese de ben ona kupamı gösterdiğimde sürpriz olacaktı. Çok mutlu olacaktı... Tıpkı benim gibi...

Okuldan eve gelene kadar geçen yolun bitmek bilmediğini anımsıyorum. Araba durur durmaz aşağı atlamış, koşa koşa gitmiştim kapıya kadar... Küçük ellerimle sabırsızca kapıya vursam da açılmamıştı bir türlü. Küçüklüğümden beri hiç sevmezdim beklemeyi... O gün de bekleyememiştim. Babam kapıyı açar açmaz içeri

koşmuş, *"Anne! Sana bir sürprizim var, hemen gözlerini kapatman lazım!"* diye heyecanla seslenmiştim, merdivenleri ikişer ikişer çıkarken...

Odalarına doğru ilerleyecekken, beni durduran banyo kapısının altından sızan su olmuştu. Rengi bir garipti, hiç sevememiştim. Kapının kilitli olmadığını şans bilip zorlanarak da olsa açtığımdaysa, orada annemin son dileğimi yerine getirdiğini görmüştüm.

Gözleri kapalıydı.

Ama dahası hayatım boyunca görmekten kurtulamayacağım kâbuslarımın başlangıcıydı. Ağzına kadar dolan küvetin içinden yerlere taşan su kapıyı açtığım an ayaklarıma da bulaşmıştı. Renksiz suyu ürkütücü bir pembeliğe bürüyen kaynaksa gözlerimi alamadığım tek yerdi. Annemin bileğinden akan kan, içinde yüzdüğü küveti korkunç bir renge bürüyordu geçen her saniye... Annem kıyafetleriyle su dolu küvetin içinde gözlerini kapamıştı. Bileğinden akıp duran uğursuz renkse benim kimsesizliğimin başlangıcıydı...

Yıllar sonra bir kere daha ne ara oturup kaldığımı bile bilmediğim o eşikteydim. Annem burada gitmişti benden. Kendi canına kıyarken, çocukluğumu da yanında götürmüştü. Ben o günden sonra hiç çocuk olamamış, bir tek babamın kanatları altına girdiğimde hissetmiştim o saf duyguyu... O günün ardından babamla birlikte buradan taşınıp, en acı hatıramızı bu duvarların ardına gömsek de hiçbir zaman unutamamıştık.

Babam unutamadığı için bugün o mezarlıkta, annemin yanındaydı. Şimdi yaslandığım duvarın ardında geçmişin hayaletleri, elimde belki yüzlerce kez okuyup her satırını eskittiğim babamın mektubuyla düşünüyordum. Hangi günahın bedeliydi bunca azap?

Yeniden ve yeniden okuyordum her satırı. Babam ölümünden kimsenin sorumlu olmadığını söylüyordu bir kere daha... Sonra bakışlarım son satırlara kaydığında tuhaf şekilde daha önce önemsemediğim birkaç kelimede takılı kaldı bakışlarım... Hep daha öncesinde takılıp kaldığımdan belki de sanki ilk kez fark etmiştim.

Son bir şey daha... Son konuşmamızda bahsettiğin erkek

arkadaşınla bu zamana kadar tanışamadığım için çok üzgünüm ama senin mutluluğunu her zaman hissedeceğimi unutma Leyla.

Son konuşmamız...

Bahsettiğim erkek arkadaşım...

Cenk?

Ama... Nasıl?

Hayır. Hayır, ben babama Cenk'ten hiçbir zaman bahsetmemiştim. Ben ilkokulda âşık olduğumu sandığım sınıf arkadaşımdan beri babama hiç kimseden bahsetmemiştim. Bizim aramızda geçen böyle bir konuşma yoktu. Benim bir erkek arkadaşım varken bile babamın ondan haberi yoktu. Ben söylememiştim. Ben babama hiç kimseden bahsetmemiştim. Böyle bir an hiç yaşanmamıştı.

"İşaret... İşaret bu..." diye sayıkladım titreyen parmaklarımla sanki bir cevap ararcasına elimdeki kâğıdı okşarken. "Bana bir şey anlatmaya çalıştın sen, değil mi baba? Sen yapmadın bunu... Sen yapmadın..." Sonra sanki bir büyü gibi bir başka satıra takılı kaldı bakışlarım... Daha önce nasıl fark edememiştim?

Leyla'm... Kızım, güç senin yüreğinde. Kim ne derse desin, ne yaparsa yapsın, doğru olan senin kalbinden geçen. Bunu sakın unutma, olur mu? Sakın!

Doğru olan senin kalbinden geçen... Doğru olan kalbimden geçen!

"Anlattın sen bana... Anlattın! Ben nasıl göremedim bunu? Ben nasıl anlayamadım? Sen yapmadın bunu baba... Bir başkası aldı seni benden!"

Telaşla oturduğum yerden ayaklanıp nefes nefese bir hâlde evden çıktığımda aklım allak bullaktı ama yolun sonunda vardığım yer beni yine şaşırtmamıştı. Hızla bastığım frenle arabayı durdurup nefes nefese emniyet binasından içeri doğru koştuğumda yine düşünmeden hareket ettiğimi biliyordum ama kendime de engel olamıyordum. Söylemek zorundaydım. Birileri beni dinlemek zorundaydı.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün yüksek ve fazlasıyla kalabalık binası içerisinde telaşla Cinayet Bürosu'nu ararken, etraftaki telaşa rağmen benim ekstra telaşlı hâlim bakışları üzerime çekmeme sebep oluyordu. Memurlara sorarak Cinayet Bürosu'nun olduğu kata çıktığımda karşıma dikilen memura kim olduğumu ve ne için burada olduğumu telaşla anlatırken benimle birlikte iç taraflarda bir bölüme doğru ilerlediğinde onu takip ettim.

"Orhan komiserim, hanımefendi Mustafa Emirsoy dosyası hakkında görüşmek için gelmiş," diyen memurla genç bir komiser oturduğu sandalyeden doğrulup merakla yanıma doğru yaklaştı. "Mustafa Emirsoy'un kızıyım ben, ismim Leyla. Babamla ilgili çok önemli bir şey anlatmam lazım size," dememle genç adamın kaşları merakla havalanırken, arka masada oturan polislerin meraklı bakışları da beni buldu.

"Ben bir amirimle görüşeyim Leyla Hanım, siz biraz bekleyin lütfen... İhsan! Hanımefendiye çay getir oğlum," diyen Orhan komiser tam karşıdaki odaya geçtiğinde parmaklarımı kırarcasına oynayarak beklemeye devam ederken, biraz sonra Orhan komiser kapıyı aralayıp beni içeri çağırdığında koşarak yanlarına ilerledim.

"Cinayet Büro amiri, Gökhan Altay ben," deyip elini uzatan orta yaşlı adamın elini sıkıp, "Leyla Emirsoy," diyerek sabırsızca karşısındaki sandalyeye oturduğumda kapıyı kapatan Orhan komiser de meraklı bakışlarla karşıma oturdu.

"Öncelikle başınız sağ olsun Leyla Hanım."

"Teşekkür ederim."

"Babanızla ilgili bir durumdan bahsetmişsiniz. Nedir sizi bu denli telaşlandıran?" diye merakla soran Gökhan amirle çantamdaki mektubu çıkarıp önüne bırakırken, "Bu mektup hakkında konuşmak istiyorum," deyip derin bir soluk aldım.

"İntihar mektubu hakkında mı?" diyen adamla kursağımda sert bir düğüm olurken, "O bir intihar mektubu değil. Birileri bunu babama yaptı ve bu mektup sadece kendilerini gizleme yöntemi. Babam orada yazmış... Benim babam ölmedi, öldürüldü Gökhan

Bey!" dediğimde karşımdaki adamın kısılan bakışları önce önündeki mektubu ardından Orhan komiseri ve sonunda yeniden beni buldu.

"Leyla Hanım, bakın sizi gerçekten çok iyi anlıyorum. Acınız çok taze ve bir şeylere umut bağlamak istiyorsunuz ama bu dediğiniz... Bakın adli tıp incelemesi, barut izi testi, olay yeri inceleme raporları, kısacası her şey bunun bir intihar olduğunu gösteriyor."

Karşımdaki adamın söylediği her bir söz kırılan umudumu kesif bir öfkeye bürürken, "Beni dinlemiyorsunuz bile! Size anlatıyorum, bakın babam burada bir konuşmadan bahsetmiş ama biz öyle bir konuşma yapmadık... Sonra bana kendi hislerime güvenmemi söylemiş ve ben başından beri babamın böyle bir şey yapmayacağına inanıyorum... Hem sonra..." diye telaşla karşımdaki adamlara bir şeyler anlatmaya çalışırken ikisi arasındaki inanmayan bakışları fark ettiğim an sözlerim duraksadı.

"Bana inanmıyorsunuz, değil mi?"

"Bakın..." diyen Gökhan amir yerinden kalkıp adımlayarak yanıma oturduğunda hâlime acıyan şefkatli bakışları yüzümü bulurken, o bakışlardan ölesiye kaçmak istedim. Bana acımasını istemiyordum, bana inanmasını istiyordum. Beni avutmasını istemiyordum, beni dinlemesini istiyordum. Ama ne onlar beni duyuyordu ne de ben kendimi anlatabiliyordum.

"Leyla Hanım, meslek hayatım boyunca yüzlerce cinayet vakasıyla da intihar vakasıyla da karşılaştım. Emin olun, her katil ardında mutlaka bir iz bırakır. Olay yeri defalarca kez incelendi, raporlar hazırlanırken günlerce başında sabahladı ekibim. Babanızın... Sizi üzmek istemiyorum ama kendi başına silah dayayarak intihar ettiği kesin. Bir sürü teknik terim sıralayabilirim size burada, silahın duruşu, kurşunun isabet hızı, silahı tutan eldeki barut izi... Üstelik silah da babanızın adına kayıtlı ruhsatlı silahı... Ve en önemlisi de olay yerinde bıraktığı mektup... Siz belki duygusal olarak bir çıkış yolu arıyorsunuz ama üzgünüm ki tüm deliller olayın bir intihar vakası olduğunu doğruluyor."

Karşımda beni dinlemek bir yana ısrarla kendi doğru bildiği saçmalığı anlatıp beni de buna inandırmaya çalışan adama daha fazla umursamaz kalamadım. Bir kere önüme atılan yemi yutmuş ve kısacık bir an da olsa babamın bunu yapacağına inanmıştım ama aklım başıma gelmişti. Babam ölmemiş, öldürülmüştü ve buna sebep olan canavar her kimse onu bulmadan ben de yaşamayı bırakmayacaktım.

"Ben bu saçmalıkları dinlemek istemiyorum. Ardına sığındığınız o raporlarda ne yazdığı da umurumda bile değil. Babamın katili ortalıkta elini kolunu sallayarak gezerken, siz bana burada hâlâ çocuk muamelesi yapıyorsunuz. Araştırın! Bu sizin işiniz değil mi? Bir ipucu var ortada, babam işaret bırakmış diyorum size! Yeniden açın bu dosyayı, bulun babamın katilini!" deyip ayaklandım. İki adam karşımda, umutsuz vaka olduğumu düşünürcesine yüzüme bakmaya devam ederken, "Üzgünüm Leyla Hanım ama bu dediğiniz mümkün değil. Sadece mağdur yakınlarının hislerine dayanarak kapanmış bir dosyayı yeniden açamayız. Mevcut tüm deliller ortada ve son derece açık," diyen Gökhan amir sanki çocuk avuturcasına bir sesle karşılık verdiğinde başımı hayal kırıklığıyla iki yana salladım.

"Siz... Yanlış yapıyorsunuz. Bile bile o katilin ortalıkta gezmesine göz yumuyorsunuz! Ama ben vazgeçmeyeceğim. Sonunda öleceğimi de bilsem vazgeçmeyeceğim!" diye acı çekercesine bağırıp odanın kapısını sertçe açtım. Tam o an karşı karşıya kaldığım yabancı yüzle bir an için afallasam da sonrasında karşımda dikilen uzun boylu adamın omzuna sanki az önce olanların öfkesini çıkarırcasına sertçe çarpıp etraftaki meraklı bakışların arasında dolu dolu gözlerimle çıkışa doğru ilerledim.

Koridoru dönmek üzereyken mektubu içeride unuttuğumu fark edip kendime küfrederek gerisin geriye odaya doğru ilerledim. Fütursuzca kapıyı açmamla az önce çarptığım adam yeniden çatılı kaşlarıyla karşımda belirirken, mektubun onun elinde durduğunu fark ettiğimde sertçe elinden alıp aynı rüzgârla arkama dönerek tek kelime etmeden odadan çıktım.

"Sorun mu var? Kimdi o kadın?" diyen sesin çarptığım adamdan geldiğini tahmin ederken, Orhan komiserin bana acırcasına verdiği cevap sol yanımda hiç kapanmayacak olan yaramın yeniden kanamasına sebep oldu.

"Önemli bir şey değil Eren komiserim... Babasının intihar ettiğini kabullenemeyen acılı bir kız çocuğu sadece..."

Beşinci Bölüm
Yeşil

Leyla'dan

Bunca yıllık hayatım boyunca çok fazla sıfata layık görülmüştüm. Yakışıklı yakışıksız onlarca laf kalabalığı beni anlatmak için kullanılmış, kimiyle mahcup olurken kimine gülüp geçmiştim. Yeri gelmiş baba parasıyla sefa süren bir mirasyedi olarak da tanınmış ama üzülmemiştim. Çünkü sırtımı babamın parasına yaslayıp bomboş bir insan olarak yaşamadığımı biliyordum. Dedim ya bir mirasyedi olarak anılmak, beni tanımayan insanlar tarafından alaya alınmak bile canımı yakmamıştı ama bugün ilk kez hiç tanımadığım biri, hakkımda belki de adımdan başka en ufak bir şey bile bilmeyen biri iki lafıyla dünyamı başıma yıkmayı başarmıştı.

Babasının intihar ettiğini kabullenemeyen acılı bir kız çocuğu sadece...

Bu kadardım onların gözünde... Acınası, zavallı, belki de hastalık derecesinde takıntılı bir kız çocuğu... Daha fazlası değil... Ne dersem diyeyim, daha fazlası olamamıştım gözlerinde... Olamayacaktım da... İnanmıyorlardı çünkü bana...

Oysaki ben anlatmaya çalışıyordum onlara canhıraş... Bir dinleseler, bir benim baktığım yerden baksalar, göreceklerdi gerçeği ama... Görmüyorlardı... Dinlemiyorlardı... Belki umursamıyorlardı

bile... Babamın ölümünün kapanıp giden, arşivin tozlu raflarına fırlatılan bir dosya olarak kalması işlerine geliyordu belki de...

Emniyetin gürültülü binasından çıkıp kendimi yine telaşlı bir kalabalığın hüküm sürdüğü bahçeye attığımda elimi göğsümü dövercesine atan kalbime yaslayıp nefes almaya çalıştım. Bir panikatak krizinin eşiğinde miydim, bilmiyorum ama nefesim daralmaya, gözlerim kararmaya başladığında daha fazla ayakta kalmaya güç bulamadığımdan bacaklarımı sürüyerek kenardaki tahta banklardan birine oturdum. Ellerim histeri krizine girmişçesine titremeye devam ederken, yeniden yukarı çıkıp o lafları eden adama gerçekleri haykırmakla oturduğum bankta hıçkıra hıçkıra ağlamak arasında kalakaldım.

Sonuçta ikisini de yapamadım. Ne yeniden konuşacak gücüm vardı artık ne de dökebilecek tek damla gözyaşım... Yalnızca umutlarım, mutluluklarım değil, gözyaşlarım da günbegün kaybolup gitmişti benden...

Oturup kaldığım yerde ne kadar daha kalabildim, bilmiyorum ama biraz olsun kendime geldiğimde daldığım düşüncelerden çalmaya devam eden telefonumla sıyrıldım. İsteksizce çantamdan çıkardığımda bulanık bakışlarım ekranı okumaya çalışırken, iç çekercesine bir soluk alıp aramayı yanıtladım.

"Efendim Ferit?"

"Aklımı kaçırmamı istiyorsan emin ol çok az kaldı! Neredesin sen Leyla?" diyen bariton sesi kulaklarımda yankılandığında telefonu hafifçe uzaklaştırıp sıkıntıyla nefes alsam da ne kadar endişelendiğini ses tonundan anladığımdan çıkışmak istemedim. Samimiyetine inandığım insanlar artık bir elin parmakları kadar bile kalmamışken, onları da kaybetmek istemiyordum.

"İyiyim ben Ferit, lütfen sakin ol. Canım sıkkındı, öyle biraz hava almak istedim sadece."

"Yüz kere falan aradım seni Leyla! Birini olsun açsaydın, ben de bu kadar telaşlanmazdım!" diye söylendiğinde diyecek bir şey bulamadığımdan, "Üzgünüm," diye mırıldandım. Esasında üzgün-

lüğümün bu durumla bir ilgisi yoktu ama o haklıyken de daha fazla uzatmak istemiyordum.

"Tamam... Her neyse, neredesin şimdi, gelip alayım seni," dediğinde, "Eve geçerim ben, boş ver," desem de, "Olmaz!" deyip yeniden kesti sözümü. "Madem canın sıkkın, bu akşam dışarıda yiyelim yemeği. Evde annemler yüzünden rahat rahat iki lokma bile yiyemediğini biliyorum. En azından bu akşam doğru dürüst yemek yemeni istiyorum," dediğinde, "Saçmalama! Ne alakası var?" diye mırıldansam da haklı olduğu sugötürmez bir gerçekti. Her akşam sofrada dönen ve her defasında ucu bana dokunan muhabbetler yüzünden sofradan kaçıp duruyordum günlerdir.

"Leyla! Hadi canım, uzatma da söyle yerini. Bu akşam dışarıdayız," dediğinde daha fazla laf dalaşına girecek gücü kendimde bulamadığımdan, "Tamam," diye mırıldandım. "Araba var bende, buraya gelmene gerek yok. Mekânın konumunu at sen, ben de geçiyorum," dediğimde, "Tamam. Görüşürüz güzelim," demesiyle de kapattık telefonları. Derdim yemek falan değildi ama belki bugün olanları Ferit'le konuşmak bir şeyleri değiştirmem için bir yol olabilirdi. Çünkü biliyorum ki o beni dinler, bana inanırdı.

İhtiyacım olan tek şey de buydu aslında. Birisine sesimi duyurabilmek...

Yeniden yola çıktığımda Ferit de konumu göndermiş, yoğun bir trafiğin ardından neyse ki gideceğim adrese ulaşabilmiştim. Sarıyer Sahili'nde nezih bir mekândı geldiğim yer. Valeye anahtarı bırakıp içeri geçtiğimde deniz kenarında adımıza rezerve edilmiş masaya doğru adımladım. Yerime oturup iyotlu deniz kokusunu içime çekerken, karşı taraftaki geniş masadan gelen neşeli kıkırtılar ister istemez bakışlarımın o tarafa kaymasına sebep oldu.

Çocuklar... Ne kadar masum ve güzellerdi.

Mutlu, kalabalık bir aile vardı karşımda. Genç bir adam kucağındaki küçük kızına bir şeyler yedirmeye çalışıyor, diğer yanındaki güzel kadın da yanındaki sandalyede oturan oğlan çocuğuyla tatlı tatlı konuşuyordu. Karşılarında orta yaşlı ama etrafa buram buram aşk saçan bir çift de kucaklarındaki tatlı kız çocuğuyla, yanı başındaki oğlan çocuğuyla gülüşürlerken yüzümdeki silik tebessüme engel olamıyordum.

O kadar mutlu, o kadar güzellerdi ki...

Bir de dönüp kendime baktım dalgınlıkla... Ruhum çekilmişti sanki... Ne annem, ne babam, ne kardeşim ne de bir sevdiğim vardı... Kendimi kalkıp şu suya atsam, insanların düşüneceği belki de tek şey ailemin kaderini yaşadığım olurdu. Ne de olsa çoğunun gözünde hastalıklı bir çiftin hastalıklı varisiydim. Annem de babam da canına kıymıştı, ya ben neden yapmayacaktım?

İnsan umut etmek için hep bir şeylere tutunurdu ya hayatında, ben de sadece bunu yapmıştım aslında... Yıllar evvel annemi kanlar içinde gördüğüm o korkunç günden sonra beni sıkı sıkı göğsüne bastıran ve beni asla bırakmayacağını kulağıma fısıldayan babama tutunmuştum. O vakte kadar arkadaş bildiğim çocuklar, "Annesi kendisini kesmiş," laflarıyla benden kaçtıklarında, bana âdeta vebalıymışım gibi davrandıklarında, bir gün karşıma dost diye çıkarılan Büşra'ya tutunmuştum.

Çünkü onlardan başka hiç kimsem yoktu.

Bu ne hazin bir sınavdı ki ikisini birden aynı zamanda kaybetmiştim. Birinin yokluğuna diğerinin desteğiyle dayanma gücüm bile acımasızca elimden alınmıştı. Haftalar önce ikisinin sevgisiyle mutluyken, bugünümde birinden mahrum diğerinden iğrenir olmuştum. Ve bugün olanlar da bardağı taşıran son damla olmuştu belki de... Bunca zaman yüreğimde yaşattığım, kardeşim dediğim kız âdeta bir irin gibi akıp gitmişti yüreğimden. En az benim kadar ona da baba olan adamın kaybına bile zerre saygı duymuyorsa, artık onu düşünerek heba edeceğim tek bir saniyem bile olmayacaktı.

Dalgın bakışlarımla bir süre daha denizi izlemeye devam eder-

ken, "Çok beklettim mi?" deyip karşıma oturan Ferit'le bakışlarımı ona çevirdim. Üzerindeki gri takım elbisesiyle, geriye taralı gür sarı saçlarıyla her zaman olduğu gibi yine kusursuzluğun resmini çiziyor, etraftaki hayran bakışları üzerine çekmekten geri durmuyordu. Çekici olduğunun bilincinde olduğundan olsa gerek, üzerinde taşıdığı ego bulutu âdeta hayran bakışlarla arasına buzdan bir duvar örüyordu. Küstah değildi belki ama öz güveninin haddinden fazla olduğu inkâr edilemezdi.

"Yok, yeni geldim ben de zaten," dediğimde mavi gözleri kısılarak yüzüme kenetlenirken, "Ağladın mı sen?" diye sorduğunda omzumu silkip başımı iki yana salladım. "Hayır... Açık hava çarptı herhâlde, boş ver," deyip geçiştirircesine elimi salladığımda inanmadığı gözlerinden okunsa da beni bunaltmamak için sessiz kaldığını gözlerinde görebiliyordum. Ne diyebilirim ki her zaman düşünceli biriydi.

Biraz sonra siparişlerimizin gelmesiyle yemeğe başladığımızda daha çok onun konuştuğu, benimse hiçbir şekilde ilgimi çekmediğinden boş boş kafa salladığım sohbetimiz devam etti. Ara ara bakışlarım kahkaha seslerinin geldiği mutlu masaya takıldığında yüzümde istemsizce bir tebessüm doğarken, "Hatırladın mı? Levent Yücesoy... Cenazede yanına gelmişti," diyen Ferit'le masadaki orta yaşlı adamı nereden tanıdığımı anımsadım. Levent Yücesoy... Babamın iş yaptığı son kişi, bir anlamda da son dostuydu.

"Yanındakiler çocukları mı?" diye sorduğumda Ferit o tarafa doğru bir bakış atıp başını sallarken, içeceğinden bir yudum alıp hafifçe geriye yaslandı.

"Yanındaki karısı, kucağındaki de çocukları... Adam aynı anda hem dede hem de yeniden baba olmayı başarmış. Karşısındakiler de oğlu ve ailesi... Levent Bey hemen hemen işlerden elini çekti sayılır, artık oğlu ilgileniyor şirketle..."

"Ne güzel bir aile..." deyip iç çekerek yeniden denize döndüğümde Ferit de hüzünlü bakışlarla bana dönerken, "Evde canını mı sıktılar Leyla? Bak annem ya da Filiz bir şey dediyse... Yani canını

sıkan şey eğer..." diye rahatsızca söylendiğinde bakışlarımı yeniden yüzüne çevirdim.

"Babam intihar etmedi Ferit. Ona bunu başkası yaptı."

Dudaklarımdan dökülenlerle mavi gözleri şaşkınlıkla büyürken, ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bakışlarını etrafta gezdirdi. "Leyla... Konuşmadık mı bunları?" diye rahatsızca söylendiğinde yine kafayı yediğimi düşünmeye başladığını anlarken, "Herkes konuşuyor ama kimse beni dinlemiyor!" deyip gayriihtiyari elimdeki çatalla oynadım.

"Düşünmekten aklımı kaçırmak üzereyim ama gerçek gün gibi ortada. Babam Ferit, babam! Ne hâle geleceğimi bile bile yapar mı bunu kendine? Her kimse bunu yapan aşağılık pislik, her şeyi düşünmüş ama babamla aramızdaki bağı hesaba katamamış. Ben hissediyorum, biliyorum... Yapmadı bunu, birisi kıydı babama... Ve her kimse bulup kendi ellerimle geberteceğim onu!"

Ruhsuz bakışlarım kaygılı mavilerinden çekildiğinde aldığı sıkkın soluk yine aynı lakırdıları duyacağımı anlatıyordu aslında. Zira, "Leyla..." deyip aldığı derin solukla alnını sıvazlayarak konuşmaya başladığında da yanılmadığımı anlamış oldum.

"Bak... İnan ki bunu ben de çok düşündüm. O gün... Polisler bizi arayıp da olanları anlattığında amcamı görene kadar her şeyin bir kâbus olduğundan öylesine emindim ki... Ne zaman ki babam göğsünü tutup olduğu yere yığıldı, o vakit anladım hiçbir şeyin kâbus olmadığını... Biz gittik oraya Leyla... Bunları anlatıp canını daha fazla yakmak istemiyorum ama gördüm o hâlini... Yazdığı mektup, kullandığı kalem öylece önündeydi. Tuttuğu silah elinden..."

"Tamam, sus!" dedim keskin bir acıyla. "Bunların hepsini ben de biliyorum ama bir de bilmediklerimiz var. Babam o dağ evine neden gitti mesela? Biz oraya hep birlikte giderdik kış tatillerinde... Diyelim ki siz haklısınız, kendine yaptı bunu... Niye oraya gitsin? Madem annemin acısına dayanamayıp yaptı bunu, o zaman eski eve gitseydi... Ya da şimdiki evimizde odasında yapsaydı... Şirketteki odasında yapsaydı... Neden orası? Neden şehrin dışına gitmek is-

tedi? Madem tek kurşunla bitirecekti hayatını, neden orada olsun istedi? Neden aptal bir mektup bırakmak yerine son kez arayıp yalandan da olsa sesimi duymadı? Aksiyon filmi bile izlemeyen babamın neden adına kayıtlı bir silahı var? Belki de bir düşmanı vardı... Kendini ondan korumak için almıştı o silahı da... Nedenler çok Ferit ama cevaplar yok! Bir şey var, anlıyor musun? Bizim bilmediğimiz ama buralarda birisinin bildiği bir şey var... Ve o her neyse beni babamdan etti, kimsesiz bıraktı..."

Nefes nefese hatta ağlayarak söylediklerim karşımdaki adamı da bir anda çaresiz bırakırken, bir an sonra etraftaki bakışların da üzerimize kilitlendiğini anlamış, acıyan bakışlar altında kendimi daha da kimsesiz hissetmiştim. Yalnız olduğumu en derinden hissettiğim andı bu belki de... Çünkü kimseye derdimi anlatamıyordum. Kimse bana acımayı bırakıp da söylediklerime inanmıyordu.

Biraz sonra Ferit'in etrafa attığı ters bakışlarla masalardaki yüzler kendi dünyalarına dönerlerken, "Seni anlıyorum. Gerçekten..." deyip masada duran elimi tuttu Ferit. "Acın çok yeni ve bir umut..." diye yine boş laf kalabalığı yapmaya başladığında hayal kırıklığı dolu bakışlarımı devirirken, "Neyse... Belki de sen haklısın. Kapatalım bu konuyu," deyip elimi elinin altından çektim. Kimsenin beni anlamayacağını kabullenip kendi yoluma bakmalıydım belki de...

Hiç tadım olmasa da daha fazla acıyan bakışlara maruz kalmak istemediğimden önüme dönüp yemeğime devam ettiğimde Ferit de rahatlamış bir soluk alıp önüne döndü. Sessizce yemeğe devam ettiğimiz sıra, "Ferit?" diyen yanı başımızdaki sesle bakışlarım istemsizce o yana kayarken, gördüğüm tanıdık yüzle bakışlarımı Ferit'e çevirdim.

"Ceyda, senin ne işin var burada?" diye sertçe söylenmesiyle huzursuzca çatalı tabağın kenarına bırakırken, şu durumda bu saçmalığı asla çekemeyeceğimi biliyordum. Ceyda, Ferit'in uzatmalı sevgilisi olmakla birlikte bir dönem kafayı fena hâlde bana takmıştı. Sadece yazları burada olmama rağmen bir arada olduğumuz her anı işkenceye çevirmeyi başarmıştı. Bana kalırsa Ferit'e saplantı

derecesinde âşıktı ve benim onun sadece kuzeni olduğumu bir türlü kabullenememişti.

Hülyalı bakışlarını sevgilisine çeviren Ceyda, "İşin olduğunu söyleyince sürpriz yapmak için şirkete gelmiştim. İşinin yemeğe çıkmak olduğunu bilseydim seninle gelirdim," dediğinde Ferit rahatsızca sevgilisine bakarken, Ceyda teklifsizce karşımdaki sandalyeyi çekip sevgilisinin yanına oturdu.

"Bir türlü bir araya gelemedik seninle de Leyla. Baban için çok üzgünüm," dediğinde rahatsızca başımı sallarken, "Ama daha iyi görünüyorsun. Filiz pek dışarı çıkmadığını söylüyordu... Baksana, işkolik sevgilimi bile buraya getirebildiğine göre epey iyileşmişsin," dediğinde bazı şeylerin hiç değişmediğini bir kere daha anlamış oldum.

Ferit mahcup gözlerle yüzüme bakıp ardından ateş saçan bakışlarla sevgilisine döndüğünde ortamın gerginliği her yanı sararken, "Saçmalamayı kes Ceyda! Emrivakilerden hoşlanmadığımı bildiğin hâlde niye buraya geliyorsun? Senin yanımızda olmanı istesem zaten çağırırdım, değil mi?" diye sertçe tısladı. Ceyda'nın dolan kahve gözleri korktuğumun başıma geldiğini anlamamı sağlarken, daha fazla beklemek istemedim.

Çantamı alıp ayaklandığım gibi, "Neyse... Siz birlikte devam edin, zaten ben pek havamda değilim," dediğimde Ferit de hızla ayaklanıp karşıma geçerken, "Tamam, birlikte geçelim eve," dediğinde daha fazla sıkıntı istemediğim için başımı iki yana salladım.

"Hayır, gerçekten, sen kal. Hem biraz kendimle kalmak bana iyi gelecek," deyip zoraki gülümsediğimde isteksizce başını sallarken, "Görüşürüz Ceyda," deyip onun kin dolu bakışlarından kaçarcasına restorandan ayrıldım. Filiz, Ceyda, Büşra, Yağmur... Hayatımdaki insanlar neden benden bu denli nefret ediyorlardı, bilmiyordum ama gerçekten yorulduğumu hissediyordum artık. Hayatımın her köşesinde kimsesiz kalmak öyle zordu ki... Sevilecek hiçbir yanım yok muydu benim?

Arabaya atlayıp eve geçmek üzere yola çıktığımda da rastgele

radyodan açtığım bir şarkıyı dinlerken, düşünmeye devam ettim. Yalnızlığın bir mükâfat, bir şans olduğunu düşünen insanlara hayret ediyordum artık. Her şeyi geçtim, insan yüreğinden geçenleri anlatmak için bile olsa yanında birini istiyordu ama kimsesiz olduğunda ancak duvarlarla, aynalarla konuşabiliyordun. Çünkü bir tek onlar sana acıyan gözlerle bakmıyordu...

Eve geçtiğimde amcamın da gelmiş olduğunu görüp ona selam vererek yukarı çıktığımda, kendimi önce duşa atıp ardından aşağı inmek istemediğimden yatağa uzandım. Farkında olmadan daldığım uykudan aşağıdan gelen seslerle sıyrılırken, herkesin bir şekilde hayatına devam ettiğini görmek ilk kez bu denli canımı yaktı. Anlaşılan kaybeden yalnızca bendim, belki de bu yüzden acımı da tek başıma çekmeye mahkûmdum...

O geceyi odamın kapalı ışığı altında sessizce geçirirken, gelip giden kimsenin de olmaması bir yandan beni rahatlatsa da diğer yandan yüreğimin burkulmasına sebep oldu. Yemeğe çağırmak için bile kimse gelmediğinde altına kıvrıldığım yorgana daha çok sığınırken, belki de hayatımın gerçeğiyle yüzleşmeye bugün başlamam gerektiğini düşünüyordum.

Ne de olsa artık tek başımaydım...

Alışmak... Ne tuhaf bir kelimeydi. Hele anlamı... İnsanın inanası gelmiyordu çoğu zaman. Hele ki mevzubahis acı olduğunda düşünüyorduk ister istemez, o denli can yakan bir duyguya insan nasıl alışabilirdi?

Esasında anlamıştım geçen zaman içinde. Alışmak diye bir şey yoktu. Unutmak vardı, o da gerçekten sevenler için değil de bir acının kıyısında köşesinde gezenler içindi. Bizim bahçıvan Yahya amca alışmıştı mesela babamın ölümüne. Şirketteki çalışanlar alışmışlardı. Muhabirler bile alışmış, peşimi bırakmışlardı. Çünkü eskimiş, bir

haber değeri kalmamıştı artık babamın ölümünün. Yengem alışmıştı bir vakitler bu evin taziye evi olduğuna. Filiz alışmıştı, amcasının ölümüne. Ferit de öyle... Hatta amcam... Belki diğerleri kadar değil ama o da alışmıştı. Alışmayıp da ne yapacaktı, sonuçta bir ailesi vardı. Herkesin koskoca bir hayatı vardı.

Bir tek ben alışamamıştım galiba... Başka bir hayatım olmadığı için belki de... Üstelik bu defa yıllar boyu babamın desteğiyle üzerini örttüğüm annesizliğim de omuzlarıma binmiş, ölüm acısını hem sağ yanımda hem de sol yanımda hisseder olmuştum. Zaman ilaç olur, demişlerdi. Olmadı. Geçer, demişlerdi. Geçmedi. Sanki herkes bile isteye kandırmaya devam ediyordu beni. Ne yaralarım kabuk bağlıyordu ne de ben alışıyordum. İçine düştüğüm bu bilinmezlik denen çukurda aldığım her nefesle dibe batmaya devam ediyordum günbegün...

Bir ay daha geçmişti, geçen onca günün üzerinden. Düşünün ki geçtiğimiz günlerde babamın kırk mevlidini bile yapmış, sanki ona dair olan bir sayfayı da böylece kapatmıştık. En azından benim dışımdaki insanlar için böyleydi bu. Bundan sonra senenin yalnız bir günü yeniden hatırlanacak, ardından da hatıraların tozlu sayfalarında yaşamaya mahkûm edilecekti yeniden...

Babam gideli tam elli gün olmuştu bugün... Onun benden çalındığına dair gördüğüm kâbuslarla feryat figan uyanmıştım her yeni sabaha... Yengem, Filiz hatta amcamla Ferit bile akıl sağlığımdan şüphe eder olmuşlardı yavaş yavaş. Zira bütün vaktimi elimden düşürmediğim mektubu okuyarak geçirmemi hesaba katarsak, o kadar da haksız olmadıklarını düşünürdü insan. Bir mektup hep elimde, onlarca fotokopisi de bana ayrılan odanın duvarlarındaydı. Yapılan imla hatalarına, eksik bırakılan noktalama işaretlerine kadar her zerresi ezberimdeydi ama yine de bir umut bırakamıyordum. Belki diyordum, belki satırlar arasına gizlenmiştir aradığım katil...

Yoktu ama... Belki de vardı ama ben aptallığımdan yine göremiyordum.

Geçen bunca zaman içinde yaptığım bir diğer şey de babamın

tanıdığı kim varsa karşısına geçip kelimenin tam anlamıyla hesap sormak olmuştu. Sanki herkes benden bir şeyler gizliyordu, herkes suçluydu artık gözümde... Artık ben de korkmaya başlamıştım kendimden... Gerçekten aklımı kaçırıyor olabilir miydim?

Yepyeni ama benim için hiçbir anlam ifade etmeyen bir güne daha uyandığımda başım gece boyu uyuyamamış olmamın cezasını çektirircesine âdeta zonklarken, uykusuzluktan kızaran gözlerimle kendimi odadaki banyoya zor attım. Sıcak bir duş almak biraz olsun benliğimi kendine getirirken, odada üzerimi giyinip sarsak adımlarla dışarı çıktım. Günlerdir hapsolduğum odanın duvarları üzerime üzerime gelirken, biraz olsun hava almak iyi gelecekti.

Aşağı indiğimde herkesin kahvaltı için bahçede olduğunu görüp yanlarına doğru adımlayacakken, bir anda kulaklarıma dolan seslerle olduğum yerde kaskatı kesildim.

"Bunca zamandır sabrediyorum ama burama kadar geldi artık Cevdet. Dostlarımı bile evime çağıramaz hâle geldim bu yüzden. Leyla'nın iyi olmadığı ortada, belki de hastaneye falan yatırmalıyız onu... Önüne gelene katil gözüyle bakıyor kız yahu, aklını kaçırmış. Anladık acısı var, biz de sabrediyoruz ama..."

Feryal yengemin can acıtan sözleri, "Anne!" diye sertçe söylenen Ferit'le kesilirken, "Annem haklı abi. Leyla delirmiş gibi davranıyor ama sen bunu bir türlü kabullenmek istemiyorsun. Hem yengem de amcam da intihar edecek derecede ruh sağlıklarını yitirmişlerse, belki bu hastalık Leyla'da da vardır. Belki de yalnız kendine değil, etrafındakilere de zarar verir, olamaz mı?" diyen Filiz sanki yadsınamaz bir gerçeği savunurcasına kendinden emindi.

Gerçekten hasta olduğumu düşünüyorlardı.

"Saçma sapan konuşma Filiz! Ben senin derdini çok iyi biliyorum ama şu an oturup senin kıskançlık krizlerini konuşmaya vaktim yok. Leyla hasta falan değil, sadece acısı çok büyük ve etrafında onu anlayan kimse olmadığını düşünüyor. Şu söylediklerinize bakılırsa da ne kadar haklı olduğu ortada! Bu lafları onun yanında da edip canını sıkmayın yoksa ben sizin canınızı fena sıkarım!"

Ferit'in sertçe söylediklerinin ardından ayaklanmasıyla telaşla ardıma dönüp hızla merdivenleri çıkarak odama geçtiğimde kimsesizliğim bir kere daha yüzüme vurulmuş gibi hissediyordum. Evet, hiç değilse beni anlamaya çalışan bir Ferit vardı ama yeter miydi? O da bana inanmıyordu ki, sadece boşa bir koruma içgüdüsüyle beni korkunç cadılara karşı korumaya çalışıyordu. Hep böyle değil miydi zaten? Çocukken yaramazlık yaptığımızda bile Feryal yengem suçlunun kim olduğuna bile bakmadan bana kızar, Ferit de her defasında annesiyle kavga ederdi. Ya da Filiz eskiden beri ne zaman benimle uğraşsa yine önüme geçer, karşısındaki kardeşi de olsa beni korumaya çalışırdı.

Şimdi de yaptığı bundan fazlası değildi, biliyordum. Yine onlara karşı beni korumaya çalışıyordu ama içten içe o da ailesi gibi düşünüyordu. Yoksa niye bana psikoloğa gitmek isteyip istemediğimi soracaktı? O da iyi olmadığımı hissediyordu. Esasında ben de iyi olmadığımı biliyordum ama mesele onların zannettiği gibi delirmiş olmam değildi. Mesele günler geçmeye, her şey unutulmaya başlamışken, benim hâlâ kimseye kendimi anlatamamamdı.

Yine de az önce duyduklarımdan sonra daha fazla burada kalamayacağımı biliyordum. Bu zamana kadar amcamı kıramadığımdan bunca hoşnutsuz bakışa katlanmış olsam da her şey bir yere kadardı. Daha fazla düşünmeden ayaklanıp önce buradaki eşyalarımı bir çantada toparladım. Duvarda asılı kâğıtları da tek tek toparlayıp çantama attıktan sonra odadan çıktığımda herkesin hâlâ evde olduğunu gelen seslerden anlarken, elimdeki çantalarla merdivenleri inip çalışanların meraklı bakışları altında salona geçtim.

Beni ilk fark eden yengem olurken, bakışlarındaki parlama bile doğru karar verdiğimi anlamamı sağlamıştı. Burada bir sığıntı gibi kalamazdım daha fazla.

Annesinin bakışlarını fark eden Filiz de aynı hoşnutlukla bana dönerken, "Ne oluyor kızım? Ne bu çanta böyle?" diye rahatsızca söylenen amcama doğru ilerledim.

"Bunca zaman yanımda olduğunuz için minnettarım ama artık

evime dönmeliyim amca. İyi hissediyorum kendimi, gerçekten," deyip tebessümle ona baktığımda karısına ters bir bakış atıp, "Olmaz öyle şey. Hem burası da senin evin, sen bana kardeşimin emanetisin. Bırakmam seni hiçbir yere!" dese de kararımdan cayacak değildim. Onları üzmek istemiyordum ama hiçbiri beni anlamaz, bana inanmazken burada olmak boğuyordu artık beni...

"Amca... Ben gerçekten iyiyim. Evet, bazı şeyleri kabullenemiyorum ama zamana ihtiyacım var. Bu süreçte de kendimle kalmam lazım. İnan, böylesi daha iyi olacak," dediğimde Ferit öfkeli bakışlarıyla yanıma adımlayıp sertçe elimdeki valizi çekiştirdi.

"Tek başına gitmene izin veremem! Ne yapacaksın koca evde bir başına? Daha kötü olacaksın!" dediğinde kararımdan ne derece hoşlanmadığını mavi gözlerinde okurken, "Ferit..." deyip çantayı kendime çekerek sıkıntıyla soludum. "Ayağa kalkmak için kendime gelmem lazım. Burada olmuyor... Hem gittiğim yer neresi sanki, ayrıca yalnız da olmayacağım, evde onca çalışan insan var," dediğimde rahatsızca gözlerime bakarken, "Aaa... Rahat bırakın kızı, kendisi için en iyi olanı o bilir elbette," deyip telaşla yanımıza gelen yengemle gülmemek için zor tuttum kendimi. Birinin beni vazgeçireceğinden öyle korkuyordu ki!

Ayaküstü ne kadar konuşursak konuşalım, onların sözleri beni kararımdan döndürmeye yetmemiş, vedalaşmamızın ardından Ferit'le birlikte evden ayrılmıştım. Onca zamandan sonra yeniden buraya dönmek fazlasıyla can yakıcı olsa da kaçmakla bir yere varamadığım da ortadaydı. Evimizin emektar çalışanları ne kadar üzgün olduklarını her hareketleriyle gösterirlerken, burada geldiğim yerden daha iyi olacağımı şimdiden hissedebiliyordum.

Ferit akşamüzeri evden ayrıldığında güç bela benim için hazırlanan yemeklerden atıştırırken, bunu bile bir yerlerde düşüp kalmamak için yapıyordum. Çünkü düştüğüm anda bana el uzatacak kimsem olmadığını ne yazık ki çok iyi biliyordum...

O günün üzerinden bir hafta daha geçmişti. Kendi evimde, babamla binbir anımıza sahip yuvamızda az da olsa toparlandığımı hissederken, bir ayda elde edemediğim huzuru yalnızca bir haftada kendi yuvamda yaşar olmuştum. Huzur dediysem, hiç değilse kapalı kapılar ardında delirdiğim söylentileri duymamaktan bahsediyordum elbette... İyiydim... Böylesi bir durumda ne kadar iyi olabilirsem o kadar iyiydim... Ölüme çeyrek kala, son nefesimi vermeden önce yapmam gereken son şeyin bilincinde olduğum için iyiydim.

Onu bulacaktım!

Yoksa hayata yeniden tutunduğum, yaşamak için güç bulduğum falan yoktu. İstediğim tek şey onu bulmaktı. Gerisi ölümse, o da kabulümdü artık...

Geçen zaman içinde hayat akıp gitmeye devam ederken, hiç hazzetmediğim konular da bir bir önüme dökülmüştü. Babamın vasiyeti açıklanmış, bir anda sahip olduğumuz her şey kalemin ucunda saklı tek bir imzama bağlanmıştı. Daha evvel holdingin yüzde elli hissesi babamda, yüzde otuz beş hissesi amcamda, yüzde üçer hissesi Filiz ve Ferit'te, kalan yüzde dokuz hisse de bana aitken, şu an babamın sahip olduğu yüzde ellilik pay bana devredilmişti. Bunun anlamı bundan sonra şirket adına alınacak tüm kararlarda tek başıma söz sahibi olmam demekti ve ben böylesi bir durumla ne halt edeceğimi bile bilmiyordum.

Bırak şirket işlerinden anlamayı, birkaç rakamın yazılı olduğu bir kâğıdı görmek bile beni bunaltırken ezileceğimi bile bile böylesi bir yükün altına girmek istemiyordum. Her şey bir yana babamın bunca emeğini heba etmekten de, o şirkete hayatını bağlamış insanlara zarar vermekten de deli gibi korkuyordum. Bu yüzden de en doğrusunun yetkileri amcama devretmek olduğuna karar vermiştim. Henüz kendisiyle konuşma fırsatım olmamıştı ama durumumu bildiğinden bir şey diyeceğini de zannetmiyordum. Şu hayatta yapmak istediğim tek ve son şey o katili bulmakken, bir de dilini bile bilmediğim bir dünyanın içine giremezdim.

Geçen neredeyse iki aya yakın zaman içerisinde bir arpa boyu

kadar bile yol katedememiş olduğumu bilmek gücümü tüketse de umudumu kaybetmiyordum. Bir yerlerde görmem için bekleyen bir şeyler olmalıydı. Biliyordum ve eninde sonunda bulacaktım onları...

Yepyeni bir güne daha babamın defalarca kez talan ettiğim çalışma odasında bir şeyler arayarak başlarken, artık evin çalışanlarının da bu hâllerime alıştıklarını görüyordum. Zira biraz sonra yardımcım Zehra elinde bir tepsiyle yanıma geldiğinde ona teşekkür ederken, hiç değilse güç toplamak adına kahvaltılıklardan atıştırıp bir yandan da önümdeki dosyaları kurcalamaya devam ettim.

Lanet olsun!

Tek kelime bile anlayamıyordum!

Belki de iş dolayısıyla babama düşman olan biriydi aradığım... Belki bu anlaşma metinlerinde gizliydi ismi ama anlayamıyordum ki! Biraz daha bakındım kâğıtlara... Vakit neredeyse öğleni bulmuş olsa da ben yine bir arpa boyu bile yol katedememiş olmanın sıkıntısıyla başımı ellerimin arasına alıp çaresizce oflarken, çalmaya başlayan telefonla daldığım boşluktan irkilerek sıyrıldım. Telefonu elime aldığım an ekranda gördüğüm isim haftalar sonra ilk kez gülümsememe sebep olurken, bana fırlatılan bir can yeleği gibi tutundum gelen çağrıya.

"İlyas amca?"

"Leyla... Kızım, nasılsın?"

"İyiyim... Yani daha iyiyim, asıl sen nasılsın? Derya nasıl, her şey yolunda mı?" diye sorduğumda, "Merak etme, biz de çok iyiyiz. Onlar da gayet iyi, sana da selamları var," demesiyle rahat bir nefes aldım. Cenazeden sonra desteğine en çok ihtiyaç duyduğum İlyas amcayken, onun başına gelenlerle mecburen yollarımız ayrılmıştı bir süre. İlyas amcanın kızı Derya yurt dışında yaşıyordu ve hamileydi. Benim hastanede olduğum günlerde o da arabayla kaza yapmış, bir de doğumu yakın olduğundan durumu epey tehlikeli bir hâl almıştı. Hâliyle İlyas amca ve eşi de o gün kızlarının yanına gitmişler, epey sancılı günler geçirmişlerdi birlikte. Neyse ki Derya şimdi iyiydi ve bebeğini de sağlıkla kucağına alabilmişti.

Başkalarının kaderinin benimki kadar acımasız olmaması her şeye rağmen beni mutlu ediyordu.

İlyas amca bana gerçekten inandığını yüreğimde hissettiğim tek kişiydi. Babam ona öz kardeşinden bile daha yakındı ve o da en az benim kadar babamı tanıyor, onun böyle bir şey yapmayacağına yürekten inanıyordu. Biliyorum, derdi beni avutmak değildi. Kabullenmediği için değil, inanmadığı için söylüyordu bunları. Ve sonunda yaptığımız konuşmayla kaybetmeye yüz tutan umutlarım yeniden canlanmıştı.

Her ne olup bittiyse, bunu birlikte ortaya çıkartacaktık.

Sonrasında geçen birkaç gün boyunca İlyas amcayla telefon konuşmalarımız devam etmiş, en nihayetinde kendisi de bu sabah ülkeye dönmüştü. Telefon konuşmalarımız boyunca benden yalnızca ona haber vermeden tek bir adım bile atmamamı istemiş, ben de ona duyduğum güvenle nasihatine uymuştum. Hisselerle ilgili imza meselesini de aceleye getirmememi söyleyince nedenini pek anlamasam da dediğini yapmıştım. Zaten amcam da iş konusunda yaptığımız konuşmalarda üstü kapalı şekilde yetkileri elimde tutmam gerektiğini, bunun dışında her anlamda bana istediğim desteği zaten vereceğini belirtince imza devri meselesini de askıya almıştım.

Esasında zaten şirkette işler yıllardır çalışmaya devam eden sadık yöneticilerimiz sayesinde sorunsuzca yürümeye devam ediyordu. Anladığım kadarıyla benim tek yapmam gereken, karar aşamasına gelmiş evraklara imzayı atıp süreçleri başlatmaktı. Yöneticilerin hemen hepsi babamın güven süzgecinden geçerek bugün sahip oldukları konumlara geldikleri için de içim rahattı bu konuda. Babam onlara güvenmişse, elbette ben de güvenmeye devam edecektim.

Neyse ki dün akşam yaptığımız son konuşmanın ardından bugün için İlyas amcayla haberleşmiştik ve ben sanki her şey bir anda

yoluna girecekmişçesine bir heyecanla ve garip bir mutluluk hâliyle belki de o acı günden sonra ilk kez iştahla benim için hazırlanan sofranın başına oturdum. Emektar çalışanlarımız bu hâlimi kendilerince iyileşmeme yorup güzel dileklerini kahvaltı boyunca bana aktarırlarken, her birine gülümseyip temiz yüreklerine karşılık vermek istedim.

Onlara göre olanları kabullenmiş, gerçekle yüzleşmiş ve sonunda deli hâllerimi bir kenara bırakarak hayata yeniden dönmüştüm. Böyle düşünmeleri sorun değildi. Ne de olsa gerçekler ortaya çıktığında herkes benim delirmediğimi de anlamış olacaktı.

Kahvaltının ardından hazırlanıp evden çıktığımda tuhaf şekilde içim içime sığmıyordu. Her şeyin bir film senaryosu misali bir anda olup bitmeyeceğini elbette ki biliyordum ama yine de heyecanlanmama engel olamıyordum bir türlü. İlyas amcanın attığı konuma doğru yola çıktığımda ilk başta neden ofisinde ya da evinde buluşmadığımızı anlayamasam da bir bildiği vardır diye düşünerek çok üzerinde durmadım. Ömerli köyü taraflarında baraj kenarında dizilen eski evlerden birine doğru yaklaştığımda internet çok az çekse de doğru yerde olduğumu kapının önünde beni bekleyen İlyas amcayla anlarken, arabayı durdurup kafa karışıklığıyla dışarı çıktım.

İlyas amcadan başka biri beni böylesi bir yere çağırmış olsa korkmadan edemezdim ama belki de babamdan sonra en çok güvendiğim insandı o. Yanlış bir şey yapmazdı.

"İlyas amca," deyip yanına adımlayarak özlemle sarıldığımda o da şefkatle sarılıp içten bir şekilde gülümsedi. "Hoş geldin güzel kızım. Kusura bakma, epey yorduk seni buraya gelene kadar ama böyle olması daha doğru. Hadi gel içeri," deyip beni eve doğru ilerlettiğinde ne kadar şaşkın olsam da kapı girişinde ayakkabılarımı çıkarıp peşinden içeri doğru adımladım. Dışının köhneliğine rağmen içerisi otantik bir şekilde döşenmiş olan eski köy evinin salonunda karşıma hiç tanımadığım bir adam çıktığında endişeli bakışlarımı İlyas amcaya çevirirken, "Korkma kızım. Çok eski dostum Tekin, bize çıktığımız bu yolda yardım edecek," demesiyle ne diyeceğimi

bilemedim. Karşımdaki heybetli adam ellili yaşların ortalarında, yaşına rağmen oldukça dik duruşlu ve güven verici görünüyordu ama insanlardan korkar hâle gelmiş olmam benim suçum değildi herhâlde.

"Merhaba," dedim çekinerek karşımdaki adama elimi uzatırken. "Leyla ben..."

"Merhaba Leyla," dedi tok sesiyle Tekin Bey. "Ben de Tekin Önder... Emekli emniyet amiriyim."

Karşımdaki adamın İlyas amcanın dostu olmasının yanı sıra aynı zamanda eski bir polis olması bir anda tüm korkularımı silip süpürürken, "Ben... Çok memnun oldum," diye heyecanla karşılık verdiğimde iki adam da hâlime gülümsediler.

Tekin Bey'in, "Hadi şöyle geçelim," demesiyle birlikte koltuklara yöneldiğimizde ben sabırsızca konuşmaya başlamalarını beklerken Tekin amir, "Biri daha katılacak aramıza, gelmek üzeredir," dediğinde meraklı bakışlarımı refleks misali yeniden İlyas amcaya çevirdim. İlyas amca güven verircesine gözlerini kırptığında neler olacağının merakına düşerken, bir iki dakika sonra kapı tıklatıldığında, "Hah! Geldi bizim oğlan," deyip ayaklanan Tekin amir kapıyı açmak üzere odadan çıktı.

"İlyas amca, neler oluyor? Kim geldi?" diye sorduğum sıra o cevap veremeden Tekin amir yeniden salon kapısından içeri girdiğinde bakışlarım merakla ona dönerken, peşi sıra içeri giren genç adamla kaşlarım istemsizce çatıldı. Bu adam... Nereden tanıyordum ben bu adamı?

Benim bakışlarımdaki huzursuzluğun aksine karşımdaki genç adam neden burada olduğunu biliyormuşçasına bir rahatlıkla karşımıza dikildiğinde İlyas amca ayaklanıp, "Hoş geldin evlat, İlyas Sarıca ben," diyerek genç adama elini uzattı.

"Memnun oldum. Eren Karahan ben de..."

Eren komiserim...

Duyduğum isimle beynimde yankılanan haftalar öncesine ait

sesleniş karşımdaki genç adamı nereden hatırladığımı anlamamı sağlarken, diğerlerinin keyifli bakışmalarının aksine kaşlarımın istemsizce daha fazla çatılmasına engel olamadım. Neler oluyordu burada?

"Oturun şöyle çocuklar, konumuz uzun," diyen Tekin amirle aklımda biriken soruların ağırlığıyla rahatsızca koltuğa geri otururken, karşımda keskin yeşil gözleriyle pürdikkat bana bakan adama kaşlarımı çatmaktan da geri duramıyordum. Bir an sonra bakışlarım rahatsızlıkla İlyas amcayı bulduğunda, "Neler olduğunu anlatacak mısınız artık?" diye söylenmemle hafifçe çattığı kaşlarıyla yüzüme bakarak söze başladığında kalbimin telaşla hızlanmasına engel olamadım.

"Bugün burada aynı amaç için bir araya geldik Leyla. Tekin ve Eren bize babanın katilini bulmamız konusunda yardım edecekler," dediğinde heyecan yüklü bakışlarım karşımdaki adamları bulurken, hiç beklemediğim anda bir an sonra sözü devralan Tekin amirin dudaklarından dökülenlerle hapsolduğum yeşil gözlerin esaretinde kaskatı kesildim.

"Burada bugün her şeyi uzun uzadıya konuşacağız ama önce bilmeniz ve derhâl yapmanız gereken bir şey var. Eren, Leyla... Hiç vakit kaybetmeden evleneceksiniz çocuklar!"

*İtalo Calvino, Görünmez Kentler, Yapı Kredi Kültür Yayınları.

Altıncı Bölüm
Yağmur

Eren'den

"Komiserim! Az da bize bıraksaydın... Her zaman denk düşmüyor böylesi, biliyorsun."

Tepemde sinek gibi vızıldayıp, annesinin paçalarına yapışan çocuklar gibi ısrar etmeye devam eden Yavuz'a omzumun üzerinden ters bir bakış atıp, bileğimde ağırlık yapan son yumruğu da altımda debelenmekten usanmayan herifin suratına geçirdim. Muhtemelen birkaç yumruk evvel kırılan burnundan oluk oluk akmaya devam eden kan elime bulaştığından iğrenircesine üzerindeki gömleğe sürtüp, hımbıl bedenini fırlatırcasına yere savurarak arkama döndüm.

"Amma çene yaptın lan! Al oyna, sonra da ilçe emniyete teslim edip öyle geç merkeze," dediğim sıra arkamı döndüğüm an gelen inleme sesiyle arkama döndüğümde, Yavuz'un yerde yatan leşin karnına postallarıyla sertçe bir tekme geçirmesine elbette ki şaşırmadım. Şimdiye kadar çok bile dayanmıştı.

Ellerimde kalan lekelerle yüzümü buruşturup hızlı adımlarla eski inşaatın dışına çıktığımda köşedeki ağacın altına oturmuş, ileri geri sallanan kızı gördüğüm an adımlarımı biraz daha hızlandırdım. "Ulan Yavuz! Dayak merakına bir başına mı bıraktın kızı?"

diye sinirle söylenip ürkütmekten korkarcasına temkinli adımlarla usulca yanına yaklaştım. Varlığımı hissettiği an beyazına ağlamaktan kan oturan kapkara gözleri gözlerimi bulurken, çığlık atmaktan son anda vazgeçtiğini çipil çipil bakan gözlerinde yakaladım. Her şeye rağmen tedirgin olmasından korkarak biraz uzağında çimlerin üzerine oturduğumda uzun kirpiklerinin altında ürkek bir ceylan yavrusu gibi korkarak bakan gözleri ilk andaki gibi yine öfkelenmeme sebep oldu.

Kör şeytan kalk, git en baştan ağzını yüzünü dağıt, anasından emdiği sütü fitil fitil burnundan getir o hayvanın dese de elimden bir felaket çıkmaması için derince soluklandım.

Karşımdaki kız yırtılan elbisesinin omzunu tenini saklamak istercesine çekiştirip, bir yandan da korku dolu gözlerle yüzüme bakmaya devam ederken, "Korktuğunu biliyorum ama ne o ne de bir başkası yaklaşamaz artık sana," dediğim an anlık bir mutlulukla parlayan gözleriyle gülümsedi. Çocuktu daha be!

"Benim adım Eren, sen hâlâ söylemeyecek misin adını?" diye sorduğumda ıslak bakışları tedirginlikle karşımızda kalan eski inşaata takılırken, kimsenin gelmiyor oluşundan aldığı cesaretle, "Z-Zeynep benim adım," diye ürkekçe kekeleyerek fısıldayıp biraz daha büzüldü oturduğu köşede.

"Zeynep demek... Benim de kuzenimin adı Zeynep, biliyor musun? Biraz deli doludur ama çok tatlıdır. Sen de öyle misin Zeynep?" dediğim an hafifçe tebessüm edip başını iki yana salladı. "Hımm... Anladım, sen aklı başında Zeyneplerdensin o zaman," deyip gülümsediğimde biraz daha rahatlamış olacak ki belli belirsiz tebessüm edip hafifçe omzunu silkti.

Bir an sonra bakışları ellerimdeki kan lekelerine takıldığında solgun yüzü daha da beyazlasa da, "Onu dövdün mü?" diye buz gibi bir sesle sorduğunda bedenini saran irkilme gözlerimden kaçmadı. "Seni bu kadar çok üzmesinin hesabını sordum diyelim," dediğimde kara gözleri parlayarak gözlerimi bulurken, "Teşekkür ederim," diye iç çekerek fısıldadığında yüreğimi saran sıkıntıyla iç çektim.

Keşke daha evvel gelebilseydim be Zeynep...

Keşke sana da, senin yaşadıklarını yaşayanlara da gözünüzden tek damla yaş akmadan yetişebilseydim...

"Zeynep... Biraz daha iyiysen karakola gidelim mi birlikte? Hem ailene de haber veririz, seni çok merak etmişlerdir," dediğimde gözleri telaşlı bir korkuyla büyürken, bir anda hıçkırarak ağlamaya başlayıp başını korkuyla iki yana salladığında ne olduğuna bir anlam veremedim.

"Hayır! Hayır, lütfen kimseye haber verme. Bak, ben kendim giderim, tamam mı, sen arama sakın kimseyi. Lütfen abi, lütfen!" diye sayıklayıp elleriyle yüzünü kapayarak ileri geri sallanmaya başladığında ne yapacağımı bilemediğimden elim ayağıma dolaşırken, koca koca adamların karşısında gelmediğim duruma şu en fazla on iki, on üç yaşında olan kız çocuğunun karşısında düştüm.

"Tamam. Tamam, bak sakin ol. Kimseye haber vermeyeceğim," dediğimde ıslak ıslak bakan gözleri yeniden yüzümü bulurken, "Peki, bana neden bu kadar korktuğunu anlatmak ister misin?" diye sorduğumda sertçe yutkunup küçük, bereli elleriyle oynamaya başladı. Başını kucağına eğip belki saniyeler belki de dakikalar sonra anlatmaya başladığı şeylerse tam da duymaktan korktuğum ama ne yazık ki en başından beri tahmin ettiğim gerçeklerdi.

"O... Şey... Annemin... Kocasının oğlu... Babam üç sene önce öldü benim. İnşaatta çalışıyordu, bir gün düştü ama kurtulamadı. Sonra... Annem şimdiki kocasıyla evlendi... Ben istemedim, yalvardım ama dinlemedi beni. Anneannem bile kocasız kadın olmaz, koca kızla sana yetecek kadar aşımız yok dedi anneme... Almadılar bizi evlerine, annem de millet arkamdan konuşup adımı çıkaracağına evlenip yerimi yurdumu bilirim dedi... Evlendi o adamla... O adamın kahvede kumar oynamaktan başka başımıza açtığı bir dert yoktu ama geçen sene askerden gelen oğlu da bizimle yaşamaya başlayınca... Kötüye gitti her şey... O işte... Hep pis pis baktı bana, bulduğu... Ya- yakaladığı her yerde do- dokunmaya çalıştı ama ben hep kaçtım, izin vermedim... Sonra bir gün anneme söyledim..."

Karşımda donuk bakışlarla konuşan kızın söyledikleri her kelimesinde kursağımda düğüm olurken, bir an sonra susup sertçe ellerini sıkmaya başlamasıyla az evvel muhtemelen Yavuz'un alıp kenara bıraktığı şişeyi alıp kapağını açarak uzattım. Sudan iki yudum alıp dolu dolu gözlerle yüzüme baktığında göğsümün tam ortasına külçe gibi bir ağırlık çökerken, duyduklarım koskoca bir adam olduğumu unutup ağlayacak hâle getirdi beni.

"Söyledim bir gün anneme... Belki dedim, belki gideriz o evden ya da ne bileyim onu gönderir... Ama annem ne yaptı, biliyor musun? Odanın ortasında evire çevire dövdü beni, belki bir saat... Saçlarımdan öyle sert çekti ki ellerinde kaldı. Kollarımı öyle çok sıktı ki tırnak izleri kaldı. Ama hiçbiri söyledikleri kadar yakmadı canımı... Bana ne dedi, biliyor musun abi? Yaşına başına bakmadan altına mı yattın oğlanın, dedi. Baban mezarında ters dönüyordur, dedi. Senin sürtüklüğünü göreceğine iyi ki ölmüş, dedi. O gün sakın kimseye ağzını açtığını duymayacağım diye bağırıp defalarca kez vurdu ağzıma. Bir an, tek bir an bile inanmadı bana. O günden sonra okula bile yollamadı beni. O evdeyken odaya kilitledi beni ama beni korumak için değil, onu ayartmayayım, kendine laf getirmeyeyim diye yaptı bunu. Ben yine de mutlu oldum ama... Hiç değilse o pisliğin yüzünü daha az görüyordum artık."

Sonlara doğru yüzünde buruk bir tebessümle yerdeki çimlere dalıp giden kız içimde hiç bilmediğim bir baba şefkatini açığa çıkarırken, bu saatten sonra bu kızı o leş kargalarına yem etmeyeceğimi çok iyi biliyordum.

"Peki, bugün?" diye sorduğumda buz gibi bakan gözleri yeniden bana dönerken, "S- sadece... Babamın mezarına gitmek istemiştim," dediğinde gözlerinden akan yaşlarda bu kızın canını yakan kim varsa boğmak istedim.

"Bugün, babamın ölüm yıl dönümü... Annem yine izin vermedi evden çıkmama ama ben bu sefer dinlemedim onu. Bir ara komşusu gelince fark ettirmeden çıktım evden. Ama bilemedim... O pislik de takip etmiş beni. Boş sokakta karşıma çıkıp buraya kadar sürükledi.

Koca elini ağzıma bastırdığından sesimi kimseye duyuramadım. Sonra... Sonra..." deyip yeniden sarsılarak ağlamaya başladığında kendime mani olamayıp çığlık çığlıya ağlayan kıza şefkatle sarıldığımda bir an için ürkerek uzaklaşacak olsa da benden ona bir zarar gelmeyeceğini anlamış olacak ki bir an sonra kesik hıçkırıklarla sakinleşti.

Gerisini anlatmasına gerek yoktu, zaten hikâyenin kalanını da ben biliyordum. Hayat ne garipti ki o an yolumuzu buraya düşüren o şerefsiz torbacıya bile şükrettim. Bir muhbirden gelen telefonla aradığımız adamın bu civarlarda dolandığını öğrenince ekipten Yavuz'la arabaya atlayıp soluğu bu izbe mahallede almıştık. Neredeyse bir saat dolanıp en sonunda elimiz boş döneceğimize küfrederek arabaya doğru ilerlerken, Zeynep'in çığlıklarını duyduğumuz an koşarak inşaattan içeri girmiştik.

O haysiyetsiz piç kurusu kızı tozun toprağın üzerine yatırmış, üzerini yırtmakla uğraşırken -çok şükür ki daha kötüsü olmadan- Zeynep'i pençelerinden çekip almıştık. Sonrası bildiğimiz hikâyeydi zaten. Yavuz'a kızı dışarı çıkarmasını söylemiş, o herifi de adını unutacak hâle gelinceye dek dövmüştüm. Yetmiş miydi? Yetmemişti elbette... Hiçbir zaman da yetmezdi öylelerine...

Bir kadına, çocuğa hatta hayvana bile dokunacak kadar insanlıktan nasibini alamamış yaratıklarla aynı dünyada yaşamaya devam ettikçe, onlar hâlâ bir yerlerde nefes almaya devam ettikçe de yetmeyecekti. Onlar olduğu sürece dünya hiçbir zaman daha güzel bir yer olmayacaktı. Biz belki bugün daha kötüsü olmadan Zeynep'e yetişebilmiştik ama ya daha öncesi? Bu kız yaşadığı o azap dolu günleri unutabilecek miydi? Peki ya diğerleri? Attığı çığlıkları duyuramayanlar bir gün seslerini duyurabilecekler miydi?

Bilmiyordum. Bu konuda hiçbir halt bilmiyordum ama esasında bildiğim tek bir şey vardı. Gücüm yettiğince, mazluma dokunmaya yeltenen o elleri kırmak için hep orada olacaktım.

Çünkü biliyorum, Zeynep son değildi. Ne yazık ki olmayacaktı da... Ama ben yetişebildiğim her çığlığa koşmak için hep o eşikte olacaktım.

Saatler sonra elimizde kalan leşi ilçe emniyete teslim edip kendisine en fiyakalısından gerekli özeni göstermeleri hususunda da uyarımızı yaptıktan sonra Zeynep hakkında konuşmak için merkezde Sosyal Hizmetler'den gelen görevliler ile görüştük. Reşit olmadığı için pedagog ve Çocuk Büro memurlarıyla gerçekleşen görüşmeden sonra duyduklarım öfkemi daha da harlasa da hiç değilse onun artık emin ellerde olacağını bilmek biraz olsun rahatlatıyordu beni... Ne acı ki o küçük kız için bu saatten sonra gideceği her yer, annesinin yamacından çok daha güvenli olacaktı...

Neredeyse vakit akşamı bulduğu sıra bizim bürodan içeri girmemizle kaşları çatık hâlde karşıma dikilen Cihan amirle burun buruna gelmek omuzlarımı dikleştirmeme sebep olurken, "Amirim!" diye saygılı bir tavırla baş selamı verdiğimde Cihan amir pos bıyıklarıyla oynayıp ardımdan sallana sallana gelen Yavuz'a ve sonra da bana huysuz bir bakış attı.

"Neredesiniz lan siz sabahtan beri?" diye söylendiğinde yine ters tarafına denk geldiğimizi anlayıp sessiz kalsak da, "Ulan süper kahraman mısınız oğlum siz? Torbacı peşine düşün diye yollarız, pezevenk toplarsınız, çete lideri yakalayın diye yollarız, torbacı peşine düşersiniz. Oğlum görev tanımı diye bir şey var, hiç duymadınız mı siz? Yukarıdakiler ensemde boza pişiriyor kaç zamandır şu dosya kapansın diye ama beylerimiz hâlâ eğlence peşinde!" diye söylenmeye devam ettiğinde, "Ama amirim... Önümüze düşmüş olaya sırt mı çevirseydik?" diye arkamdan efelenen Yavuz'la Cihan amirin kaşları biraz daha çatıldı.

"Lan hayta! Çocuk mu var sizin karşınızda oğlum, kim size arkanızı dönüp gidin dedi? Hadi kızı kurtardınız, ilçe emniyete teslim edip niye dönmüyorsunuz? Ama yok, paşalarımız adamın kolunu bacağını tek tek kırmadan rahat edemezler, değil mi? Lan herif komaya girecekmiş neredeyse! Sabahtan beri müdürlerden

papara yiyorum sizin yüzünüzden, bu kaçıncı oğlum? İki eli birden kırmak ne lan!" diye âdeta kükrediğinde Yavuz, "Hadi be! Girdirememiş miyim komaya? Hâlbuki son yumruk bayağı iyiydi..." diye kendi kendine mırıldandı. Cihan amir, "Lan!" diye kükrediğinde Yavuz biraz daha arkama saklanırken, ekibin kalanı da hâlimize gülmemek için kendilerini zor tutuyorlardı. Ne de olsa bu sıklıkla yaşadığımız bir durumdu.

Sigarayı yeni bırakan Cihan amir her olayda olduğu gibi yine fırçasını kayıp söylene söylene odasına ilerlerken, ben de arkamda saklanan Yavuz'u itekleyip, "Hilmi, bir kahve!" diye seslenerek masama doğru adımladım. Başımı ellerimin arasına alıp alnımı sertçe ovuştururken, hissettiğim yorgunluğa rağmen bir günü daha bir işe yarayarak geçirmiş olmanın mutluluğunu yaşıyordum.

Organize Şube Komiseri Eren Karahan... Benim hayatım, içinde telsiz sinyallerinin yankılandığı bu dört duvardan ibaretti.

"Kahveniz komiserim," diyen çaycımız Hilmi kahvemi önüme bırakıp uzaklaşırken, daha kahvemi bile yudumlayamadan çalmaya başlayan telefonla sıkıntıyla oflayıp, "Bir beş dakika huzur be kardeşim. Beş dakika!" diye söylenerek telefonu elime aldım. Uzun zaman sonra ekranda gördüğüm isim bir anda sanki beni görüyormuş gibi irkilip yerimde saygıyla doğrulmama sebep olurken, "Amirim?" diye açtığım telefondan sadece dakikalar sonra hayatımın sil baştan yazılmaya başlayacağını elbette ki o zaman bilmiyordum.

Ama öğrenecektim... Hayatımın bundan sonra tek tabanca geçmeyeceğini de, bu dört duvardan ibaret kalmayacağını da o telefon konuşmasından sonra öğrenecektim.

Leyla'dan

"Burada bugün her şeyi uzun uzadıya konuşacağız ama önce

bilmeniz ve derhâl yapmanız gereken bir şey var. Eren, Leyla... Hiç vakit kaybetmeden evleneceksiniz çocuklar!"

Bir oyunun içinde debelenip durduğumun uzun süredir farkındaydım aslında. İlk çelmeyi annemin gidişiyle yesem de o vakitler sıkı sıkıya elimi tutan babam sayesinde ayakta kalmayı başarmıştım. Bir çocuk olduğum zamanlardan beri sanki tüm insanlık düşmem için uğraşıyordu ama ben bir şekilde derme çatma da olsa bu acımasız hayata bir yerlerden tutunmaya çalışıyordum.

Neden, bilmiyorum ama... Ne vardı ki sanki yaşamak için bunca mücadele edecek? Hele ki sevdiğim herkes tek tek benden gitmişken...

Ölüm kolaydı, olasıydı hatta şu an fazlasıyla da cazipti benim hayatımda ama ben hâlâ direniyordum. Üzerime kurulan oyunlara rağmen başrolü olduğumu sandığım hayatımda başkalarının oyunlarının kuklası olarak var olsam da hâlâ direniyordum. Ama oyunlar hiç bitmiyordu. Önümdeki sayfa hiçbir zaman tertemiz bir beyazlıkta olmuyor, her daim hayatta kalmak için çözmem gereken bulmacalar önüme dizilmeye devam ediyordu.

Ve ben her defasında hayata tutunmak için elimi tutacak bir ele muhtaç olurken, anlamadığım oyunların içine düşmeye devam ediyordum. Düşünüyordum da fazla mı saftım ben? Ya da sandığımın aksine salak mıydım? Çünkü anlamıyordum... Etrafımda olan hiçbir şeye ne kadar düşünürsem düşüneyim, bir anlam veremiyordum.

Haftalardır babamın kimselerin varlığına inanmadığı katilini arıyordum mesela... Bugün bile buraya bunun için gelmiştim. Sanki bu kapıdan içeri girdiğimde bir sihirli değnek ortaya çıkacaktı da dumanların arasında belirecekti aradığım katil. Hatta belki de belirmişti de ben farkında değildim. Hep güvendiğim yerden vurulmuştum ya, acaba şimdi de mi aynısı oluyordu? İlyas amca mıydı yoksa babamın katili? Yoksa hiç tanımadığım, polis olduklarını söyleyen bu adamlar mı? Ferit miydi acaba ya da Filiz? Büşra bana bir kazık da babamı öldürerek mi atmıştı? Belki de amcamdı? Yengem? Bahçıvan Yahya amca mıydı acaba? Evdekilerden biri miydi yoksa?

Yoksa ben miydim?

Aklımı kaçırdığım bir an gelip babamı mı öldürmüştüm?

Deliriyordum... Belki bu vakte kadar değildim ama şimdiden sonra delirdiğimi hissediyordum. Etrafımda dönen bunca oyun bana fazla geliyordu. Babam öldürülmüştü benim! Bu hayatta doğru bildiğim bir tek bu kalmıştı... Hoş, ona da kimseyi inandıramıyordum ki...

Pardon... Sözde karşımdaki bu üç adamdan başka!

Hâlâ kulaklarım uğulduyordu. Boş bakışlarla içine hapsolduğum yeşil gözlere bakmaya devam ederken, başrolünü paylaştığımız bu şok haberin içerisinde ondan da bir tepki bekledim o an. Çünkü bir an önce evlenmemiz gerektiğini söylemişti Tekin amir. Ben tek başıma evlenmeyeceğime göre yaşadığım şoku en az benim kadar onun da yaşaması gerekiyordu.

Gerekmiyor muydu?

"Ben... Yanlış duydum sanırım," deyip bakışlarımı bana kudretli bakışlarla bakmaya devam eden Tekin amire çevirdiğimde onun yıllara meydan okuyan sertleşmiş sureti hiç de yanlış duymadığımı anlatırcasına bana bakmaya devam ediyordu. "İlyas amca?" diye bu defa da bakışlarımı diğer yandaki adama çevirdiğimde, "Sakin ol kızım. Her şeyi tek tek anlatacağız sana," demesine artık ne tepki vereceğimi bilmiyordum.

"Siz!" dedim yine de bir an sonra hiddetle ayaklanarak. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz? Ben babamın katilini bulmanın derdindeyim! Ne evlenmesinden bahsediyorsunuz? Nasıl bir oyun bu? İlyas amca sen de mi arkamdan iş çevirenlerdensin yoksa? Allah'ım, güveneceğim bir kişi bile yok muydu benim hayatımda?" diye inlercesine haykırıp odanın içinde sağa sola adımlarken, "Leyla... Kızım kafanın karışmasını anlıyorum ama bizi dinlersen hak vereceksin," dediğinde sesindeki kendinden emin tını içime dokunsa da yine de bu söylediklerine bir anlam verebilmem mümkün değildi.

Evlenmek nereden çıkmıştı? Hem de adından başka hiçbir şey bilmediğim bir adamla!

"Otur şöyle, hadi!" deyip yeniden koltuğa oturmamı sağlayan İlyas amcayla, "Ben çayları getireyim, biraz aklımız açılsın," diye söylenip ayaklanan Tekin amir mutfağa geçerken, hâlâ ifadesiz gözlerini üzerimden çekmeyen adam da tek kelime etmeden peşinden ilerledi. Onların odadan çıkmasıyla hırsla İlyas amcaya dönüp, "Ne yapmaya çalışıyorsun İlyas amca? Kim bu insanlar?" diye sinirle sorduğumda koskoca adam karşımda çocuk gibi oflarken, sinirden ellerimle oynasam da kısık sesle konuşmaya başladığında merakıma yenilerek onu dinlemeye başladım.

"Leyla... Kızım aklının karışmasını gayet iyi anlıyorum ama eğer bana, bize güvenmezsen bu yolda yürüyemeyiz. Bak, baban benim için bir kardeşten bile daha fazlasıydı ve sen her şeyden önce onun bana emanetisin. Saçları kırlaşmaya başladığından beri babanın ağzındaydı bu laf... 'Bana bir şey olursa kızım sana emanet,' der, dururdu. Ben de onun emanetine gücüm yettiğince sahip çıkacağıma mezarı başında söz verdim... Görüyorum seni, farkındayım ki senin tek derdin babanın katilini bulmak ama benim bir derdim buysa diğeri de seni korumak... Tek başıma bunu başaramayacağımı bildiğim için de en yakın dostumdan yardım istedim. Tekin'le gençlik yıllarımızdan tanışırız biz. O polis ben avukatken az kesişmedi yollarımız. Gözüm kapalı güveneceğim ender insanlardan biridir Tekin. Onun güvendiği adama da aynı şekilde güvenmekten bir an olsun çekinmem..." dediğinde hâlâ aklımdaki sorulara bir cevap bulamazken, "Bunların hiçbirisi neden evlenmem gerektiğini açıklamıyor!" diye sinirle söylendiğimde hafifçe gülümsedi.

"Kızgınsın."

"Kızgın mı? İnan, bu şu an hissettiğim şeyleri tarif etmek için fazla yetersiz kalır. Tanımadığım etmediğim adamı karşıma çıkarmış, evleneceksin diyorsun. Vallahi sen o adamlara güvenmiş olabilirsin ama ben artık kendime bile güvenemez hâldeyim. Hem ne belli o adamın da bir şekilde bu işe bulaşmadığı? Belki de yardım bahanesiyle hayatıma sızıp düşmanımla iş birliği yapacak? Zaten geldiğinden beri de bir tuhaf bakıyor..." dediğimde gelen gürültüyle

bakışlarım kapı girişine kayarken, az önce ifadesiz bakan yeşillerin sanki ateş almışçasına öfkeyle harlandığını gördüğümde bir an için irkilmekten alamadım kendimi.

Kızmıştı.

Hah! Kimin umurundaydı?

Eren çay tepsisini sertçe sehpaya bırakıp az önceki yerine oturduğunda aynı öfkeli bakışlarla yüzüme bakmaya devam ederken, "Birbirinize güvenmeden bu yola çıkmanın zaten bir anlamı yok çocuklar," diye söylenen Tekin amir de peşi sıra içeri girip yerine oturduğunda istemsizce bu iki adama öfkeyle bakmaktan alamadım kendimi.

"Kusura bakmayın ama babamın kimselerin hatta komiser beyin iş arkadaşlarının bile varlığına inanmadıkları faili meçhul katilinin peşine düşmüşken, ilk kez gördüğüm insanlara öyle kolayca inanamıyorum ben. Buraya İlyas amcanın bana yardım edeceğine inanarak geldim. O size güveniyor olabilir ama ben sizi tanımıyorum. Bir de gelmiş evlenmekten bahsediyorsunuz?" dediğimde hiç olmadığım kadar öfkeliydim ve başka zaman olsa utanacağım tavrımdan utanasım da gelmiyordu şimdi.

"Haklısın... Söylediğim şey pek akıl kârı değil, farkındayım ama bu üzerine düşünüp de aldığımız bir karar. Bak kızım, açık konuşmak gerekirse İlyas bana gelip babanın öld... Yani bu meseleyi anlattığında başta bu işe karışmak istemedim. Fazlasıyla meşakkatli geçen onca yıldan sonra emekli olmuşken, yeniden polisliğe soyunmaya niyetim falan da yoktu ama bunu benden isteyen kardeş bildiğim adam olunca öylece çekip gidemedim. Ve sonra sen... Sen beni şimdi tanıdın belki ama daha en başında İlyas bana bu olayı anlattığında ben bu olayla birlikte senin de peşine düştüm. Gördüm seni... Emniyetteki çırpınışlarını, etrafındaki herkese çaresizce bir şeyler anlatmaya çalışmanı... Hepsini gördüm ve o an karar verdim bu işe kalkışmaya. Bunun için de önce öğrencim, sonra da evladım olan adama gittim. Eren'le ne zamandır bu işin peşindeyiz ama şunu bil ki ortada babanın ölümünün bir intihar değil de cinayet olduğunu ispatlayacak hiçbir delil yok..."

Tekin amirin âdeta bir baba şefkatiyle söyledikleri öfkeyle

parlayan gözlerimin umutsuz gözyaşlarıyla dolmasına sebep olurken, "O zaman... Neden buradasınız şimdi? Madem hiçbir şey yok ortada, neden bana yardım etmek için buradasınız?" diye tükenmiş bir sesle sorduğumda duyduklarım iki damla gözyaşının yanaklarımdan akmasına sebep oldu.

"Çünkü... Senin vazgeçmediğin umuduna biz de inandık. Ortada senin inandığın şeyi ispatlayacak hiçbir şey olmasa da sana yardım edeceğiz. Ama bu yolun sonunda seni neyin beklediğini bilemeyiz Leyla. Bunu bil ve öyle çık bu yola. Eğer... Eğer baban gerçekten de intihar etmişse..." dediğinde, "Öyle bir şey yok!" diye bağırıp hırsla ayaklandım. Güzel konuşuyorlardı, belki tam da istediğim şeyi yapıp bana inanıyorlardı ama yetmezdi.

"Evlilik falan olmayacak!" dedim hırsla karşımdaki yeşil gözlere bakarken. Sanki beni kendisiyle evlenmeye zorlayan oydu da sabahtan beri süregelen suskunluğuna olan hırsımı ondan çıkarmaya çalışıyordum.

"Madem polissiniz, madem işiniz bu, madem bana yardım etmek istiyorsunuz, o zaman bunu bir nikâh olmadan da yapabilirsiniz, öyle değil mi? Hem anlamıyorum ki hadi ben babamın katilinin peşindeyim, siz hiç tanımadığınız biriyle evlenmeyi nasıl kabul edebiliyorsunuz? Sabahtan beri ağzınızı açıp tek kelime bile etmediniz!" diye Eren'e dönüp söylendiğimde, "Burada konuşulanların benim için herhangi bir görevden hiçbir farkı yok. Yoksa bakışlarınızdan gördüğüm kadarıyla sandığınızın aksine sizinle evlenmeye meraklı falan değilim küçük hanım!" diye imayla karşılık verdi sözlerime. Öfkeden kulaklarıma kadar kızarırken, küstah bakışlarının tenime iğne gibi battığını hissediyordum. Tıpkı o gün gibi bugün de omzuna çarpıp gitmemek için zor tutuyordum kendimi. Ne küstah adamdı bu böyle!

"Ne münasebet!" diye huysuzca çemkirdim bir an sonra. Aman Allah'ım, bu ben miydim?

"Öyle falan bakmıyorum ben! İmada falan da bulunmadım, sadece bu olan biteni anlayamıyorum hepsi bu! Her neyse, daha fazla uzatmanın bir anlamı yok. Bana başka bir yol söyleyin," deyip

bakışlarımı Tekin amire çevirdiğimde sanki beni köşeye sıkıştırdığının farkındaymışçasına bir rahatlıkla geriye yaslanıp yüzüme baktı. "Bu işe kalkışacaksanız bu evlilik şart. Üzgünüm kızım ama bizim yardımımızı istiyorsan bize güvenip, bu oyunu da bizim kuralларımıza göre oynamak zorundasın," dediğinde sıkışıp kaldığım çaresizlikte her saniye daha da artan öfkemle kenarda duran çantamı hışımla elime alıp odadan çıkmadan evvel son kez baktım karşımdaki kendinden emin yüzlere.

"Ben buraya oyun oynamaya değil, babamın katilini bulmaya geldim Tekin Bey! Size yardımlarınız için çok teşekkürler ama görünen o ki ortak bir noktada buluşmamız mümkün değil. Ben kendi başımın çaresine bakıp, ne yaşayacaksam da tek başıma yaşayacağım. Size iyi günler!"

Son bakışım yine harlı yeşil gözlere takıldığında oradaki tuhaf duruluk garip bir şekilde beni daha da öfkelendirirken, İlyas amcanın ardımdan seslenmelerine aldırmadan evden çıktığımda kesinlikle doğru kararı verdiğimi düşünüyordum. Şimdiden bu denli karşı karşıya gelmişken, o adamla aynı cephede savaşmam zaten mümkün olamazdı. Hem evlilik de neydi Allah aşkına? Her şeyi geçtim, hadi benim yoktu da o adamın bir hayatı yok muydu? Olmazdı... Böyle bir şey asla olamazdı!

Arabama atlayıp eve geçtiğimde İlyas amcanın ısrarlı aramalarına en sonunda yanıt verip, kararımın kesin olduğunu söyleyerek telefonu kapattığımda artık onun desteğinden de mahrum olduğumu biliyordum. O adamların karşısında beylik laflar edip durmak kolaydı da şimdi ne yapacaktım? Hayatım boyunca bir bıçağı bile elime yalnızca pasta keki kesmek için almışken, şimdi faili meçhul bir katili nasıl avlayacaktım?

Çaresizlik, umutsuzluk her saniye biraz daha benliğimi sararken işimin her geçen saniye daha da zorlaştığını biliyordum. Yatağıma kıvrılıp bir elimde babamın mektubu, diğer elimde aile olarak çekildiğimiz çocukluğumdan kalma son fotoğrafla öylece uykuya dalmayı beklerken, farkına vardığım tek bir gerçek vardı.

Bugün dünden daha kötü bir gündü... Yarınsa bugünden çok daha kötü bir gün olacaktı...

Ertesi sabah yepyeni bir güne daha başladığımda dün sabahın aksine içimi âdeta kasvet bulutları sarmıştı. Oysa dün İlyas amcayla görüştükten sonra bir şeylerin değişeceğine nasıl da inanmıştım. Aslında değişmişti de... Tek müttefikimi de kaybetmiştim neticede...

Bugüne neresinden başlayıp, hangi hayal kırıklıklarının elinde kalacağını bilemediğimden isteksizce yatakta dönüp dururken, dışarıda âdeta sağanak şeklinde yağan yağmurun sesini duymak yataktan kalkmak için belki de tek motivasyonumdu. Eskiden beri yağmuru bir başka severdim. Hele ki böylesi yazdan kalma günlerde gelmişse, başımın üzerinde yeri vardı.

Yataktan kalkıp önce odanın penceresini aralayarak deniz kokusuna karışan yağmur kokusunu usulca içime çektim. Aldığım ferah koku tüm duyularımı usulca açarken, odanın ferahlaması adına pencereyi açık bırakıp odanın içindeki banyoya doğru adımladım. Duş alıp biraz daha kendime geldikten sonra özensizce siyah bir elbiseyi alıp üzerime geçirdiğimde dolabımdaki renkli giysilere hâlâ tahammül edemez hâldeydim.

Oysa bir zamanlar ne hayallerim vardı bugünler için... İstanbul'un en renkli en hayat dolu pastanesini açacaktım burada. Mutlu olduğum tek şeyi yaparken, orada başka insanları da mutlu edecektim. Gökkuşağının her bir tonuna bulanan hayallerim şimdilerde kapkara bulutların gölgesinde yok olurken, artık hayatımda hayal kurmaya yer olmadığını bilmek bile çok acı veriyordu.

Düşündükçe daha fazla çıkmaza düştüğüm her konuyu aklımdan defedip saçlarımı da kuruttuktan sonra odadan çıktığımda kara kara bugün işe nereden başlamam gerektiğini düşünüyordum. Belki de şirkete geçip, biraz da babamın oradaki odasını kurcalamalıydım. Aheste adımlarla indiğim merdivenlerin ucunda çalışanlarımızdan Merve sanki biraz tedirgin bir hâlde yanına yaklaşmamı beklerken,

"Hayrola Merve?" deyip karşısına geçtiğim sıra önce elindeki beyaz zarfı uzattı.

"Nedir bu?"

"Az önce geldi Leyla Hanım. Özel bir kurye getirdi," dediğinde üzerinde yalnızca adımın yazılı olduğu zarfı elime alıp çatılı kaşlarımla kenarından yırtarak açarken, "Bir de şey efendim..." diye gergince mırıldandığında endişeli bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Söyle Merve. Çekinme, ne oldu?"

"Dün birkaç kez Cenk Saygın isimli biri aradı efendim. Sanırım arkadaşınızmış," dediğinde duyduğum isimle beraber midemde yine o iğrenme hissi baş gösterdi. "Akşam geç geldiğiniz için size haber veremedim, bu sabah da yeniden aradı. Kendisine isterse telefonunuzdan ulaşabileceğini söyledim ama şey... Sanırım engellemişsiniz, cep telefonunuzdan ulaşamadığını ama konunun çok önemli olduğunu hatta hayati bir durum olduğunu söyledi," dediğinde daha fazla dinlemek istemediğimden, "Bir daha ararsa cevap vermeden kapat. Hatta avukatlara söyleyin, gerekirse savcılığa şikâyet etsinler," deyip elimdeki zarfı aralayarak içindeki beyaz kâğıdı çıkardım.

"Yüzsüz pislik! Utanmadan hâlâ ne yüzle arayabiliyorsun?" diye kendi kendime söylenip kâğıdı ters çevirdiğim sıra gördüğüm yazıyla nutkum tutulurken, o an aklımda ne Cenk ne de başka bir şey kalmıştı. Beyaz kâğıdın ortasında bilgisayarda yazılmış olan iki satırlık cümle haftalar sonra ilk kez kalbimin bin bir duyguyla çarpmasına sebep olmuştu.

"Aradığını o kâğıt parçalarında bulamazsın Leyla. İki saat içinde kaybının başladığı yere gel, sana istediğin şeyi vereyim."

İki cümle... Bilgisayarda yazılmış iki cümle o saatten sonra düşünme yetimle birlikte her şeyimi kaybetmeme sebep olmuştu. Bunu bana gönderen her kimse, babamın katilini aradığımı biliyordu. Onu nerede aradığımı biliyordu. Babamın katilini biliyordu... Aman Allah'ım! Belki de katilin ta kendisiydi bunu bana gönderen...

O an her duygu vardı içimde. Heyecan, hırs, nefret, umut hatta

mutluluk... Ama bir tek korku yoktu. Olabilecek en kötü senaryo gittiğim yerde babamın katiliyle yüzleşmekti ve mesele şu ki ben de zaten tam olarak bunu istiyordum. O yüzden daha fazla düşünmeden arabanın anahtarını alıp evden çıktığımda ayaklarım arabaya doğru heyecanla koştururken, bahsettiği yerin neresi olduğunu hiç düşünmeden tahmin edebilmiş olmak da ayrıca çarptırıyordu yüreğimi...

Kaybımın başladığı yer... Yani babamın öldürüldüğü dağ evi...

Son anda yanıma almayı akıl edebildiğim çantamı diğer koltuğa atıp arabayı çalıştırarak garajdan çıktığımda yüreğim heyecandan âdeta ağzımda atarken, bundan sonra olacakları düşünüyordum. Karşıma kimin çıkacağını bilmemek bile aklımı kaçırmama sebep olacakken, boynumdaki zincirin ucunda sallanan annemle babama ait iki alyansı sıkıca sardım avucumla.

"Bitiyor... Size kavuşmama çok az kaldı."

Umut çok acımasızdı. Çok da tehlikeliydi. O an katili bulma umudu bana öyle bir güç vermişti ki geri kalan her şeyi unutmuş, neyin içine sürüklendiğimi bile düşünmeden öylece ucunda ölüm olan bu yola fütursuzca koyulmuştum. Yüzümde tuhaf bir tebessüm hâliyle orman yoluna saptığım sıra sağanak yağmurun etkisiyle karşıdan gelen kereste kamyonunu son anda fark edip direksiyonu sağa kırdığımda olası bir kazadan da son anda kurtulup rahat bir nefes aldım. Fakat yeniden yolu ortaladığım sıra hızımı azaltmak adına frene bastığımda bir şeylerin ters gittiğini anlamak zor olmadı.

Yumuşak basmayı bırakıp sertçe yüklenmeme rağmen frenin hiçbir şekilde tutmaması o an yüzüme âdeta tokat gibi çarparken, bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun altında tutmayan bir frenle son hızla göz görmeyen yola girdiğimde adını dilimden düşürmediğim ölümün nefesini ilk kez bu denli ensemde hissettim. Silecekler durmaksızın çalışsa da yağmurun şiddetinden göz gözü görmezken, dün gece aklımdan geçenlerin ne kadar doğru olduğunu şimdi bir kere daha anlıyordum.

Bugün gerçekten de dünden daha kötü bir gündü... Ve en acısı da bugünden daha kötü olacak bir yarın olmayacaktı benim için...

Yedinci Bölüm
Kıyamet

Leyla'dan

Bir vakitler hayatımda kötü giden hiçbir şey yok diye düşündüğüm o güzel ama tepeden tırnağa sahte zamanlarda bir film izlemiştim. İzlemiştik... Büşra ile...

Peşinde amansız bir katil kol gezerken burnunun dikine gidip gece vakti izbe sokaklara giren o sersem kıza ne laflar etmiştim. Katilinden gelen çağrının peşine düştüğü için, kendi ayaklarıyla ona gidip de hayatını bitirdiği için nasıl da deli olmuştum izlerken... Polisi arasana demiş, arkadaşına söylesene diye yakınmış ama yaptığı saçmalığa bir türlü hak verememiştim.

Tepeden tırnağa aptallıktı yaptığı...

Oysa bilmeden ne kadar da peşin hükümlü davranmışım. Şimdi anlıyorum.

Ama nereden bilebilirdim ki? Bir gün acımasız bir katilin de benim peşime düşeceğini, kendi ayaklarımla bir an bile düşünmeden ona gideceğimi nereden bilebilirdim? Oysa başıma gelenler bir film sahnesi olsaydı, yaşananlar ne kadar da apaçık görünürdü seyirciye... Katilim bana bir not göndermiş, tıpış tıpış ayağına gelmemi buyurmuştu.

Ve ben de onu avlama ümidiyle bir an bile düşünmeden yola koyulmuştum...

Ava giderken avlanacağımı ise bir an bile hesaba katmamıştım. Oysa her şey nasıl da ortadaydı. Nasıl ucuz bir oyunun içine düşmüştüm de anlayamamıştım. Öldürmeye giderken aslında ölüme gittiğimi nasıl da bilememiştim.

Sanki kıyamet kopuyordu tam şu an. Amansız bir kışın ortasında bile görmediğim kadar şiddetli bir yağmur âdeta göğü yararcasına üzerime yağıyor, gündüz vakti olmasına rağmen çoğalan kapkara bulutlar yüzünden önümü göremediğim bir ortamda âdeta ölümüme direksiyon sallıyordum. Bir an önce gideceğim yere varma hevesiyle gaza öylesine yüklenmiştim ki şimdi frenlerin tutmadığı arabanın içinde çaresizce savrulacağım anı bekliyordum.

Yağmur damlalarına çarparak son süratle ilerlediğim arabanın içinde dudaklarımda şaşkın bir kıvrılmayla donakalmış bir hâlde ilerlerken ne hissetmem gerektiğini bilmiyordum. Bu şehre ayak bastığım günden beri ölümden bahsedip duruyordum lakin ölüm bana ilk kez bu kadar yaklaşmıştı belki de...

Havanın bu denli kötü olmasına, gideceğim yerin şehrin bu kadar uzağında olmasına belki de şükretmeliydim. Hiç değilse kıyısından yöresinden geçtiğim araçlar giderek azalıyordu da en azından bir başkasına zarar vermekten kurtuluyordum.

"Anne... Baba... Belki içimde bir yerlerde mutlu hissettiğim için kızıyorsunuz bana ama... Kendime engel olamıyorum... Dayanamıyorum artık... Özledim sizi... Çok özledim... Çok yoruldum..."

Bomboş bakışlarım durmaksızın çalışan sileceklerin savrulduğu ön camdan bir an olsun ayrılmazken, tüm dikkatimi yanından geçtiğim araçlara çarpmamaya verip derin nefesler aldım. Bunların aldığım son nefesler olduğunu düşünmek bana korkudan ziyade içimde ağlama isteği doğuran garip bir haz verirken, etrafımı saran gök gürültüsüne karışmış uğultuya bir an sonra ısrarla çalmaya devam eden telefonun zil sesi karıştı. Yan koltuğa attığım çantadan gelen sesle bir an için başımı sağ yana çevirsem de dalgınlıkla direk-

sinin hâkimiyetimi kaybettiğimde savrulan araçla bir anda dakikalardır olmadığım kadar panikledim.

Umursamak istemesem de sanki acı çeken bir kuş gibi bağıra bağıra çalmaya devam eden telefon iyiden iyiye sinirlerimi bozmaya başladığında delirmiş gibi, "Sus artık!" diye bağırsam da çalmaya devam edişiyle öfkelenip dikkatimi yoldan ayırmadan bir elimle telefonu alıp kim olduğuna bakmadan kulağıma yasladım.

"Leyla! Kızım neredesin sen?" diyen sesin İlyas amcaya ait olduğunu anladığım an istemsizce ifademe buruk bir tebessüm konarken, hiç değilse sevgisinin gerçekliğine güvendiğim birine veda edebildiğim için mutlu hissettim kendimi.

"İlyas amca..." deyip sustuğumda, "Kızım nereye gidiyorsun sen? Evine geldik, az önce telaşla çıktığını söylediler," dediğinde sesi öylesine korkmuş geliyordu ki gittikçe daha da hızlanan arabayla sanki neyin içine düştüğümü ilk kez anlıyor gibiydim. Ölüme gidiyordum ben... Ölüyordum...

"Ben... Arabadayım..."

"Leyla? Kızım ne oluyor, sesin çok tuhaf, nereye gidiyorsun sen?"

"İlyas amca... Ben... Sana her şey için çok teşekkür ederim. Belki istediğim şeyi başaramadım ama senin yanımda olman bana güç verdi. Arkamdan üzülecek pek kimsem kalmadı ama... Sen üzülme, olur mu? Böyle olması gerekiyormuş..." dediğimde, "Leyla! Kızım sen ne diyorsun?" diye muhtemelen ağlayarak bağırmasıyla arabaya bindiğimden beri ilk kez akan gözyaşlarımla yutkundum.

"Arabanın frenleri tutmuyor İlyas amca... Çok hızlıyım ama duramıyorum... Buraya kadarmış... Hakkını helal et."

Titreyerek gelen, "Ne?" deyişinin ardından acı bir haykırış ve birtakım hışırtılar kulağıma dolarken, "Neredesin?" diyen güçlü sesi duyduğumda afalladım.

"Sen de kimsin? İlyas amca..."

"Eren ben! Neredesin, söyle Leyla!" dediğinde sesindeki o güçlü

ve bir o kadar buyurgan tını şu durumda bile tüylerimi diken diken ederken, "Ölmeden önce duyacağım son sesin sana ait olacağını tahmin edemezdim komiser," deyip gülümsedim. Ruh hâlim öylesine darmadağındı ki ne dediğimi bile bilemez hâldeydim.

"Duyacağın son ses bana ait olacaksa bile o an şimdi değil," demesinin hemen ardından çarpılan kapı sesi ve gürültüyle çalışan bir arabanın motor sesi kulağıma dolarken, onun telaşla yola koyulduğunu anlamak güç değildi. Ama mesele şu ki bunun bir önemi yoktu bu saatten sonra...

"Şimdi telefonu hoparlöre al ve direksiyonu iki elinle sıkıca kavra!" dediğinde sanki görecekmiş gibi omuzlarımı silkerken, "Geç kaldın komiser. Burası hikâyenin sonu," diye vazgeçmişlikle mırıldandığımda aldığı öfkeli solukları buram buram hissettim.

"Ölmeye senin kadar heveslisini de hiç görmedim!" dediğinde sesindeki alaylı tını bir anda hüznümün öfkeye dönüşmesine sebep olurken, "Ölürken bile beni sinirlendirmeyi başardığın için kendini tebrik etmelisin o hâlde!" diye öfkeyle bağırdığımda dişlerinin gıcırtısı buradan bile duyuldu sanki.

"Nereye gidiyorsun? Gideceğin tek yöne girdim ama birazdan yol ayrılacak. Nereye saptın Leyla?" dediğinde gerginliği telefon sinyallerini geçip yüreğime dokunurken, bir yabancının hiç tanımadığı birisi için böylesine endişelenmesini anlayamıyordum. Sahi ailem dediğim insanlar bile varlığımdan bihaberken, bana el olan birinin benim için endişelenmesi mümkün müydü? Hâlâ var mıydı böyle insanlar?

Varsa bile ben neden ölüme giderayak rastlamıştım onlardan birine? Neden bu kadar geç kalmıştım umut etmeye?

"Riva..." diye mırıldansam da sesim duyulmaz bir fısıltı kadar çıkmıştı. Durmaksızın yağmaya devam eden yağmur sanki benim atamadığım çığlıkları da atarken, "Dediğimi yap hemen! Telefonu hoparlöre alıp direksiyonu iki elinle sıkıca kavra! Ve gözünü asla yoldan ayırma!" dediğinde giderayak öfkelenmenin hiçbir anlamı olmayacağını bildiğimden bağırışını duymazdan geldim.

"Frenler tutmuyor... Çok hızlıyım... Bu yolun sonu gelmeyecek, biliyorum. Sadece... Bu kadar erken olacağını düşünmemiştim," diye kendi kendime mırıldanırken, "Geriye benden ne kalır, bilmiyorum ama soran olursa... Ölüme değil, ailesine gitti de komiser," diye çaresiz bir yorgunlukla devam ettiğimde sanki gaza daha da yüklenişinin sesini duymuş gibiydim. Bana yetişmeye mi çalışıyordu? Neye yarardı ki artık?

"Öleceksin yani, öyle mi? Gittiğin yere kadar gidecek, sonunda da ölüme bırakacaksın kendini," dediğinde, "Evet..." diye kabullenmişlikle mırıldandım. "Hep istediğim gibi," diye devam ettiğimde öfkeli hırıltısı kulaklarımı doldurdu.

"Hep istediğin gibi demek! Yanılıyorsun aslında, hep istediğin gibi değil. Aradığın o katil var ya hani, onun istediği gibi koşuyorsun ölümün kollarına! Bir zavallı gibi tam da istediğini veriyorsun ona! Ölümünü bırakıyorsun avuçlarına! Şu ana kadar içimde hâlâ bir şüphe vardı belki ama asıl şimdi emin oldum. Baban ölmedi, öldürüldü Leyla! Ve sen onun katilini bulmak yerine şimdi vazgeçerek onun seni de öldürmesine izin veriyorsun! O sana bir tuzak kurdu, sense kurtulmaya çalışmak yerine acizce ölümü kabulleniyorsun! Onun istediği gibi!"

Bağıra çağıra söylediği her bir söz kulaklarımda yankılanırken, tokat misali yüzüme vurduğu her bir gerçek pes eden yanımda yankılandı.

"Emniyette müdürün suratına 'Babamın katilini bulun!' diye haykıran o güçlü kız nerede şimdi? Karşıma geçip babasının katilini bulacağını söyleyen o kız nerede?"

"Ben..."

"Kimsin sen? Ben söyleyeyim, korkağın tekisin! Savaşmadan pes eden herkes gibisin. Birazdan öleceğini söylüyorsun ya, söylesene ne olacak sonra? Ben söyleyeyim! Belki birkaç kişi arkandan iki gün ağlayacak ama sonra herkes yoluna bakacak. Daha da önemlisi ne, biliyor musun? Babanın katili elini kolunu sallayarak sizin elinizden çaldığı o hayatı yaşayacak! O katil günahlarının bedelini

ödemeden her gün nefes almaya devam ederken, sen toprağın altında çürüyeceksin!"

"Yeter, sus artık!"

"Ben sussam ne değişecek? Yaşamaktan bu kadar çabuk vazgeçtiğin için, katiline direnmeye bile cesaret edemediğin için babanın kemikleri sızlayacak!" diye bağırdığında artık çığlık çığlığa ağlıyordum. Söylediği her şey harfi harfine doğruydu ve bunları kabullenmek her saniye daha fazla yakıyordu canımı.

"Ne yapayım? Ölüyorum işte, ölüyorum!" diye çığlık atarcasına bağırdığımda çakan şimşek etrafı bir anda beyaza bürümüş, yankıları sanki benliğimde çağlamıştı. Gerçekten kıyamet mi kopuyordu, bilmiyorum ama benim kıyametimin kopmasına çok az kalmıştı.

"Ölüm karşında değil, ölüm senin kafanda! Önce ne istediğini sor kendine. Ölmek mi istiyorsun... Yoksa yaşamak mı?" diye bağırdığında hızla gitmeye devam eden arabanın içinde tek bir saniye düşündüm. Evet, hâlâ ölmek istiyordum. Çünkü bu hayatta yaşamaya devam etmeyi dileyeceğim tek bir sebebim bile kalmamıştı. Ama bir yandan da şu vardı ki şimdi ölmek istemiyordum. Hayatımı mahveden o katilin oyununa kurban giderek ölmek istemiyordum. Umut ışığımı elimden alan o pisliği mutlu ederek ölmek istemiyordum. Onu bulmadan, hesap sormadan ölmek istemiyordum.

"İstemiyorum," diye fısıldadım ne istediğimin bu saatten sonra hiçbir anlamı olmadığını bilmeme rağmen. "Ölmek istemiyorum... İstemiyorum ama ne anlamı var?" diye ağlayarak bağırdığımda nefretle direksiyona sertçe vururken, "Direksiyonu sıkı tut, bir anlık boşlukta savrulursun... Ve şimdi dikkatini dağıtmadan dikiz aynasına bak!" dediğinde söylediklerinden hiçbir şey anlamasam da sesinde öyle otoriter bir tını vardı ki dediğini yapmaktan başka çarem yokmuş gibi hissediyordum.

Bakışlarımı bir saniye için dikiz aynasına çevirdiğimde uzaktan bir arabanın benim arkamdan geldiğini fark edip telaşla, "Biri beni takip ediyor... Takip mi ediliyorum?" diye korkuyla bağırırken, "Ölümden korkmayan o kız nerede?" diye dalga geçercesine söylen-

diğinde kaşlarımın çatılmasına mani olamadım. Sinir bozmaktan başka bir halt bilmez miydi bu adam?

Bir an sonra, "Arkandan gelen benim," demesiyle tuhaf bir şekilde rahatladığımı hissederken, "Şimdi sana dediğim gibi telefonun sesini açarak kucağına bırak ve sıkıca kavra direksiyonu. Sonra da az ileride karşına çıkacak yol ayrımında sol taraftan gireceksin," dediğinde ilk söylediğini hızla yapsam da devamında neden bahsettiğini anladığımda afallamama mani olamadım.

"Ama... Ama orası..."

"Biliyorum... Yolun bir yanı uçurum ama başka çaremiz yok Leyla. Bu saatlerde bu yoldan çok fazla kereste kamyonu geçer ve onlardan biriyle karşı karşıya kalırsan..."

"Ya çarparım ya da savrulurum."

"Evet... O yüzden hızını azaltacak bir şeyler yapabilmem için bu yola girmen lazım ve şimdi de bana güvenmek zorundasın," dediğinde ona güvendiğim herkesten nasıl kazıklar yediğimi anlatmak istedim bir an...

Yüzümde acı bir gülümsemeyle, "Ben güvenen yerlerimden yok olalı çok oldu komiser. O yüzden benden asla yapamayacağım bir şey isteme... Sana güvenemem, ben bu saatten sonra hiç kimseye güvenemem ama dediğini yapacağım. Çünkü biliyorum, başka çarem yok," deyip gelen yol ayrımıyla sol tarafa saptığımda artık hayatımın pamuk ipliğine bağlı olduğunu biliyordum. Bir arabanın altında kalsam bile belki yaşama şansım vardı ama yolun bir tarafında kalan uçurumdan düştüğüm anda hiçbir kurtuluşum olmayacaktı.

Telefonun diğer ucundan gelen sesler bir an için kesilse de, "Bunu o arabadan indiğinde konuşuruz öyleyse. Şimdi direksiyonu sıkıca tutup sağa yaklaşmanı istiyorum," dediğinde aldığım komutla dediğini yapıp uçurumdan uzaklaşarak dağ yamacına yaklaşırken, biraz sonra arabanın arka tarafına hafifçe dokunmaya başlamasıyla ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Anlamıştım da kalkıştığımız bu işin sonunu düşünmek her saniye daha da fazla gerilmeme sebep olurken bu defa da kendim için değil, onun için korkuyordum.

Çünkü iki arabanın yan yana gitmesine izin vermeyecek kadar dar olan yolda beni iyice köşeye sıkıştırarak kendisi de yanımda ilerlemeye başlamıştı. O bana hafif hafif çarptıkça aracın hızı az da olsa düşerken, yolun gitgide daralması beni daha da ürkütüyordu ve bunu aldığım derin soluklarla ona duyurmaktan çekinmiyordum.

"Yol çok daraldı. Uçuruma çok yakınsın, böyle devam edemeyiz!" dediğimde, "Dikkatini bana değil, sadece yola ver!" deyip yeniden hafifçe çarpmasıyla sallansam da toparlanıp iyice sağ yana yanaştım. "Hayatını tehlikeye atıyorsun! Bu yolun sonu uçurum!" diye bağırdığımda, "Çok konuşuyorsun," deyip yeniden çarptığında bu defa dikkatim dağıldığından araba biraz daha savruldu.

Attığım korku dolu çığlıkla onun arabasının tekerleklerinin neredeyse uçurumdan taştığını görüp, "Dikkat et!" diye bağırıp daha da paniklerken, "İnsan hiç tanımadığı biri için bunu niye yapar ki?" diye fısıldadığımda duymamış olacak ki cevap vermedi. Bir an sonra hızını biraz daha arttırıp bu defa daha sert çarptığında attığım çığlık onun arabanın içinde yankılanan güçlü sesine karışırken -eğer ki buradan sağ salim kurtulursak- söylediklerinin gerçekliğini uzun zaman düşünüp duracağımı çok iyi biliyordum.

"Çünkü bu hayatta hâlâ iyi insanlar var Leyla."

Var mıydı sahi? Öyleyse ben niye inanmıyordum artık?

Bana hâlâ kıyametin kopacağını düşündüren gürül gürül bir yağmurun altında çakan şimşeklerle, uçurumun kenarında yanımda hiç tanımadığım bir adamla ölüme gidiyordum. Bu yolu eskiden beri çok iyi biliyordum. Arabayla girmeye kimse cesaret edemezdi. Çünkü bir tarafı alabildiğine uçurumdu ve yolun sonundaki o emsalsiz uçurum manzarasını görmek için bile insanlar yürüyerek ya da bisikletleriyle gelmeyi tercih ediyorlardı. Şimdiyse biz yan yana iki araba o kaçınılmaz sona doğru gidiyorduk. Yolun sonunda ölmek hâlâ bana o kadar da korkunç bir ihtimal gibi gelmiyordu ama peşim sıra onun da geleceğini düşünmek... İşte o ihtimal ödümü koparıyordu...

Ben burada, tam şu an ölebilirdim ama o ölemezdi. Şu an sa-

dece beni kurtarmak için ölüme süren bu adam burada ölemezdi. Ölmemeliydi! O yüzden kendimden çok onun için kurtulmak istiyordum. Çünkü uçurum tarafında olan oydu ve ben ölmüşsem o çoktan ölmüş olacak demekti.

O yüzden biraz daha sıkı sarıldım direksiyona. Tüm dikkatimi telefondan gelen sesine yönlendirip verdiği komutlara harfi harfine uyarken, "Şimdi zamanı geldi. Dikkatli ol!" deyip hızını arttırarak önüme geçtiğinde artık iyiden iyiye yavaşlamış olsam da hâlâ deli gibi korkuyordum. Biraz daha önüme geçtiğinde arabasını önüme kırıp durmasıyla gözlerim istemsizce kapanırken, kaçınılmaz sonu beklediğim anda korkunç bir çarpma sesi etrafı sarmadan evvel arabanın içinde duyulan son şey de yine onun buyurgan sesiydi.

"O arabadan indiğinde evleneceğiz Leyla. Artık itiraz etme şansın da kalmadı."

Ardından çığlığıma karışan korkunç bir metalin metale çarpma sesiyle nefesim kesildi. Başımı ne kadar kendimi geriye yaslasam da sertçe direksiyona çarpmama engel olamadım ama etrafımda dönmeye başlayan dünyanın ortasında saniyeler sonra algılayabildiğim şey arabanın sonunda durmuş olduğuydu. Ve takla atmamıştım. Ve suyun dibini boylamamıştım. Muhtemelen alnımın tam ortasında devasa bir şişlik vardı ama... Kurtulmuştum!

Ölüme bu kadar heves etmişken kurtulduğuma bu denli sevinmek tahminlerimin çok ötesinde olsa da yüzümdeki kırık tebessüm bir an sonra arabanın açılan kapısıyla dağıldı. Zonklayan başımı sol yanıma çevirdiğimde hafifçe içeri eğilen adamın yemyeşil gözleri belki de yeni hayatımın ilk resmi olurken, "İyi misin?" deyip çattığı kaşları, kısılan gözleriyle alnıma baktığını gördüğümde bakışlarının değdiği yerde hissettiğim sızıya rağmen belli belirsiz başımı salladım.

Ölümün kıyısından çekip almıştı beni biraz evvel... Alnımdaki küçücük sızı neydi ki?

Kamaşan gözlerimle bayılacakmışım gibi hissederken, arabadan çıkmaya yeltendiğimde kolumdan kavrayıp dışarı çıkmama

yardımcı oldu. Hâlâ sağanak şeklinde yağmaya devam eden yağmura rağmen yere basmak, nefes almak kendimi biraz daha iyi hissettirirken ön tarafı çöken arabama baktıkça başıma gelen şeyi daha iyi anlıyordum.

Ölüyordum ben... Karşımda duran bu adam olmasaydı eğer ölüyordum.

Ne zaman ki parmak uçları alnıma değdi, irkilerek sıçradım yerimde. Bakışlarım gözlerini bulduğunda orada tanıdık bir şeyler bulma hissi aklımı bulandırırken, "Ölümden döndük..." diye fısıldadım afallayarak. Sanki her şeyin farkına yeni yeni varıyordum.

"Yabancısı olduğum bir şey değil," demesiyle kaşlarım çatılsa da dudaklarım eğreti bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Çok tuhaf bir adamsın komiser," diye mırıldandığımda hafifçe omuz silkip o da tebessüm etti.

"Öyle derler genelde..."

Kim diyordu, ne diyordu, o an hiçbir şeyin farkında değildim. Tek bildiğim karşımda duran bu adama artık kırık dökük de olsa bir hayat borçlu olduğumdu.

Gök yarılırcasına yağan yağmurun altında kıyamet kopacak diyordum ya hani, o kıyamet burnumun dibine kadar girmişti de haberim yoktu aslında. Asıl kıyamet yüreğimin tam ortasında kopacaktı da usulca vaktinin gelmesini bekliyordu. Ve en acısı da bana ölümü istetecek bunca şey yaşadığım hâlde daha canımı yakacak hiçbir şey yaşamadığımı o vakitler bilmiyordum.

Hayatın sillesi yüzüme vuruldu diye düşünürken, en ağır darbeyi şimdi içine hapsolduğum bu yeşil bakışlı adamın yamacındayken yaşayacağımı bilmiyordum... Ben her şeyi bildiğimi sandığım o vakit aslında hiçbir şey bilmiyordum.

Yağan yağmur, çakan şimşekler, sanki unutulmuşçasına hâlâ kolumda duran yabancı bir el ve karşımda adından fazlasını bilmediğim bir adamla öylece dururken, ilk kez korku dolu ama söylemeye korkacak kadar da güvende hissediyordum. Kayıp ilanlarındaki

yüzler gibi kimsesiz kaldığım bu savaşın ortasında ilk kez kendimi yalnız hissetmiyordum.

İşte bu yüzden ilk kez korkuyordum.

Bu savaşın sonunda bana olacaklar için değil, benimle bu savaşa girecekler için korkuyordum. Geri dönülemez bir yola girdiğimiz bu adamla yolun sonu bizi nereye çıkarır bilmiyordum ama her şeye rağmen uzun zaman sonra ilk kez kendimi kimsesiz hissetmiyordum.

Yağan yağmurun altında öylece sessiz sedasız ne kadar kaldık bilmiyorum ama ardımdan, "Leyla!" diyen korku dolu sesi duyduğumda daldığım düşüncelerden sıyrılarak uzaklaşıp arkama döndüm. Arabadan inip çamura bata çıka yanıma doğru koşturan İlyas amcayı gördüğümde ben de ona doğru adımlarken bana sıkıca sarılıp, "Ah be kızım!" diye âdeta baba şefkatiyle yakındığında ağladığını görmek daha da yaktı canımı. O an engel olamadığım bir sinir boşalmasıyla hıçkıra hıçkıra sığındığım şefkatli kollarda ağlarken ne düşüneceğimi, ne hissedeceğimi bilmiyordum. Kollarına sığındığım adam kaç yaşında olduğuna aldırmadan benim için gözyaşı döküyordu. Hiç tanımadığım bir başka adam az evvel benim için ölümün kıyısına yanaşmıştı. Belki de hâlâ bir umut vardı yaşamak için. Kim bilir?

Saatler sonra geçen gün bir umutla geldiğim evde üzerime sardığım battaniyeyle öylece oturuyordum. Alnımı çarptığım için önce geçiştirme çabalarım umursanmadan hep birlikte hastaneye gitmiştik, şimdi de yeniden Tekin amirin eski köy evine gelmiş, oturuyorduk. Karşımdaki üç adam benim hayatım üzerine kurulan tuzakları çözebilmek için dakikalardır kafa kafaya vermiş tartışırlarken, ben öylece ısınmak için omuzlarıma sardığım kahverengi battaniyeyle camdan yağmaya devam eden yağmuru seyrediyordum.

Keşke bu yağmur dünyadaki kiri pası olduğu kadar kötüleri

de, kötülükleri de temizleyecek kadar güçlü olabilseydi diye düşünüyordum umutsuzca... Ama bunun ne kadar imkânsız olduğunu da biliyordum ne yazık ki... Sanki dünya her geçen dakika daha da kirli bir yer hâline geliyordu ve işte tam da bunun sonuydu kıyamet... Bizim kıyametimiz...

Daldığım düşüncelerden bir an sonra omzuma yaslanan elle sıyrılırken, ne ara yanıma gelip oturduğunu anlayamadığım İlyas amcanın bana şefkatle baktığını gördüğümde istemsizce gülümsedim. Vardı... İyi insanlar hâlâ vardı dünyada...

"Seslendim ama dalmışsın. Biraz daha iyi misin?" diye sorduğunda belli belirsiz başımı salladım. "Ömrümden ömür gitti. Bir daha sakın Leyla, asla bu kadar umutsuz, vazgeçmiş görmeyeceğim seni kızım. Biliyorum, şimdi tüm dünya üzerine geliyor ama geçecek. Geçmese bile alışacaksın. Yeniden dimdik ayağa kalkıp, seni canlarından çok seven annen, baban için yaşamaya devam edeceksin. Onlar da senden bunu isterlerdi," dediğinde mahcubiyetle eğdiğim başımı salladım. Haklıydı. Kendim için değilse bile onlar için, bize bunları reva göreni bulup hesap sormak için yaşamak zorundaydım.

"Diğer meseleye gelince de..." diyerek konuya giren Tekin amirle bakışlarımı ona çevirdim. "Aslında başından beri şüphelendiğimiz ama sana söyleyemediğimiz şeylerden biri de buydu Leyla," dediğinde afalladım.

"Katilin benim peşimde olması mı?"

"Evet... Elinizde en ufak bir delil var mı diye sorarsan, hayır, yok. Ama yılların kanıma işlediği sezilerimi soruyorsan, işte onlar bana en başından beri bunu söylüyor. Bunu babana yapan her kimse derdi ya para olmalı ya da çok büyük bir nefret. Ve babanın senden daha yakın kimsesi olmadığını da düşündüğümüzde iki seçenek de seni açık hedef hâline getiriyor. Bu öyle çetrefilli bir durum ki şu an hepimiz sanki çamurla bulanan bir suyun içindeyiz. Hiç kimseyi bilemeyiz, kimseden emin olamayız. Özellikle de sen Leyla. Şu durumda kimseye güvenemezsin, güvenmemelisin," dediğinde bakışlarım istemsizce Eren'e kayarken, onun bakışların-

dan da arabada ona söylediğim şeyleri anımsadığını anlamıştım.

"Ama Eren'e güveneceksin. Onun da sana güvenmesine izin vereceksin," dediğindeyse afallayan bakışlarımı yeniden Tekin amire çevirdim.

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sana daha evvel söylediğimiz şey hâlâ geçerli Leyla. Biz bugünden itibaren kollarımızı sıvadık ve düşmanımızı bilmediğimiz bir savaşa giriyoruz seninle. Ama biz ne kadar yakınında olursak olalım, bu savaşta en yakın silah arkadaşın Eren olacak. Hem sana aradığını bulman için yardım edecek hem de seni koruyacak," dediğinde, "Benim korunmaya ihtiyacım yok!" diye istemsizce gerilerek sesimi yükseltsem de karşımdaki adam yine itiraz kabul etmez tavrıyla başını salladı.

"Öfkelisin, canını hiçe sayıp düşünmeden hareket ediyorsun ve bugün de anladığın üzere bu savaşta avcı olduğun kadar av konumundasın. Herkesin bir yerlerde korunmaya ihtiyacı vardır Leyla. Bunu acizlik olarak düşünme, üstelik Eren polis, hem de çok iyi bir polis ve bu da onun işi. Seni en iyisine emanet etmedikçe bu işe kalkışamayız... Eren'in sürekli senin yanında olmasını düşmanını şüphelendirmeden açıklayabileceğimiz tek yol bu. Üstelik babanın vefatıyla sana kalan mirası düşündüğümüzde de... Eğer ki bunu yapan kişinin derdi paraysa, sana zarar vermesini engelleyecek şey de yine bir evlilik olacak," dediğinde istemsizce bakışlarım yeniden Eren'e kaydı. Onun arabada söylediği şeyi anımsadığımda ne düşüneceğimi bilemedim.

"O arabadan indiğinde evleneceğiz Leyla. Artık itiraz etme şansın da kalmadı."

Şimdi de karşımda öylesine kendinden emin, konuyu çoktan kapatmışçasına rahat bir hâldeydi ki benimle ölüme yürüyen karşımdaki bu gamsız adam mıydı diye düşünüyordum... Bir de ne demişti... Ölüme alışkınım... İnsan bunu nasıl böyle rahatça söyleyebilirdi ki?

Bakışlarım bu defa da bana beklentiyle bakan İlyas amcaya takıldı. "Kızım... Neler olduğunu sen de gördün. Karşımızdaki her kimse belli ki çok tehlikeli ve biz seni yalnız bırakamayız. Biraz olsun

hatırım varsa sende, lütfen bu defa kestirip atma. Başka çaremiz olsa zaten böyle bir şeye kalkışmazdık," demesiyle bakışlarım istemsizce karşı duvardaki motifli eskitme kilimin detaylarına takıldı bu defa da. Ve o an beklentilerinin aksine tepkisiz kaldım. Çünkü bugün ilk kez nasıl bir düşmanla karşı karşıya kaldığımı anlamıştım. Ben bir katilin peşinde olduğumu düşünürken, aslında o en başından beri benim peşimdeydi.

Bir süre daha sessizce dalıp gitsem de en sonunda daha fazla uzatmanın bir anlamı olmayacağını bildiğimden sıkıntılı bir solukla bakışlarımı Eren'e çevirdim. "Cevap vermeden önce biraz konuşabilir miyiz?" diye sorduğumda aynı durgun bakışlarla başını salladı. "İsterseniz bahçedeki çardağa geçin çocuklar, hem temiz hava iyi gelir," diyen Tekin amirin tavsiyesine ikimiz de uyup ayaklandık. O önde ben arkada sessizce evden çıkıp hâlâ yağmaya devam eden yağmurun altında üzeri kapalı çardağa adımladığımızda, bir süre boyunca sessizliğimizin gölgesinde yalnızca yağan yağmurun sesini dinledik. Bir an sonra aldığı içli nefesle, "Seni dinliyorum," diyerek konuşmaya başlamamı beklediğini ifade ettiğinde de gergin bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Ben... Her şeyden önce teşekkür ederim," dediğimde sanki önemsiz bir şeyden bahsetmişim gibi belli belirsiz omuz silkti. "Gerçekten! Hayatımı kurtardın," dediğimde saatler önce yaşadığım her an bir kere daha gözlerimin önünden geçmişti.

Ölebilirdim. Ölebilirdik. Ve karşımda duran bu adam hiçbir şeyi olmayan bir yabancı için kendi hayatını tehlikeye atmıştı. Kim yapardı ki bunu?

"Yaptığın... Buna karşılık gelecek bir şey olduğunu zannetmiyorum. Sen kendi hayatını tehlikeye atma pahasına benim hayatımı kurtardın. Doğrusunu söylemek gerekirse frenlerin tutmadığını fark ettiğim ilk an içimde öleceğime sevinen bir yanım vardı, bunu inkâr edemem. Yaşamak... Artık öylesine zor öylesine eziyet geliyor ki bana, ölüm belki kurtuluştur diye düşünüyorum uzun zamandır."

Bakışlarında yer edinen afallama beni istemsizce gülümsetse de

şu durumda yalan söylemek istemiyordum. Ölmeyi gerçekten istemiştim.

"Ama sen... O söylediklerin öyle sert bir tokat gibi çarptı ki yüzüme, işte o an ilk kez yaşama tutunmak istedim. Kendim için değilse bile o katili bulmak için, babam için hayatta kalmak istedim. Bu yüzden sana teşekkür ederim. Ve... Özür dilerim... O gün burada söylediklerim saçmalıktı. Sen, diğerleri, hepiniz benim için buradasınız ama ben belki de öfkeme yenilip saçma sapan davranıyorum. Sadece... Ne yapmam gerektiğini, kime güvenmem gerektiğini bilmiyorum ve..."

"Korkuyorsun..."

"Evet..." dedim yeniden gözlerine bakarak. "Korkuyorum. Ölmekten değil ama kandırılmaktan, kullanılmaktan, hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum. Çünkü çok yoruldum artık. O kadar paramparçayım ki toparlayamıyorum. Şimdi de yalan söylemeyeceğim, sana güvenmiyorum. Seni tanımıyorum bile... Gerçi ben artık tanıdığım insanlara bile güvenmiyorum ya... Her neyse... Diyeceğim o ki güvenmesem bile başka çarem olmadığını biliyorum artık. Ben, bu saatten sonra bana dediğiniz şeyleri yapmaya hazırım ama aklıma takılan bir şey var..." dediğimde hafifçe yerinde doğrulup bana doğru merakla eğildiğinde ne kadar üzerime vazife olmayacağını bilsem de sormaktan başka çarem olmadığını da biliyordum.

"Bu... Ne kadar kâğıt üzerinde formalite bir evlilik olsa da anladığım kadarıyla bizden başka herkes bunun gerçek bir evlilik olacağını düşünecek. Benim bunu neden yapacağım ortada ama sen... Anlıyorum, bir görevden farkı olmadığını söylüyorsun ama bu çok fazla değil mi? Hayatında biri var mı ya da ne bileyim işte, bu durumdan zarar görecek..." diye gözlerimi kaçırıp utançla devam edeceğim sıra, "Yok," demesiyle bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Yok?"

"Yok."

O yok dedikten sonra artık daha fazla söyleyecek bir şey bulamıyordum. Eğer ki hayatında biri olsaydı, böyle bir işe zaten

kalkışmazdı diye düşünüyordum ister istemez. Kim sevdiği biri varken formaliteden de olsa bir evlilik yapardı ki zaten?

"O zaman... Tamam," dedim kaçacak hiçbir yeri kalmayan bir kedi uysallığıyla. "Gereken neyse yapalım. Hayatını bir de bu şekilde işgal edeceğim için de şimdiden özür dilerim," diye mahcubiyetle mırıldandığımda, "Yemek yapmaktan anlar mısın?" diye sormasıyla şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Fena sayılmam," diye sahip olduğum onlarca sertifikayı unutmuşçasına garip bir gizemle mırıldandığımda yine aynı rahat tavrıyla gülümseyip hafifçe geriye yaslandı.

"O hâlde sen de yaptığım fedakârlıkların karşılığını sabah kahvaltıları ve akşam yemekleriyle ödersin, olur mu?"

Söylediği şey şu gergin ortamda bile bozulan sinirlerimle istemsizce kıkırdamama sebep olurken, neyin içine düştüğümü hâlâ bilmesem de an itibariyle bir kere daha anlamıştım.

Hakikaten de fazla garip bir adamdı bu komiser.

O gün çardakta yaptığımız konuşmanın üzerinden sanki ışık hızıyla iki gün daha geçmişti ve an itibariyle belki de hayatımın en trajikomik resminin ortasındaydım. Üzerimde simsiyah günlük bir elbiseyle, yanı başımda tıpkı benim gibi siyah kotu ve siyah tişörtüyle siyahlara bürünen bir adamla, diğer yanımızda olayın sahteliğini unutmuşçasına gülerek bizi izleyen iki yaşlı adamla koskoca bir evlendirme dairesinde karşımızda dakikalardır saçma sapan espriler yapıp kendi kendine gülen nikâh memurunun sorduğu soruyu idrak etmeye çalışıyordum.

"Siz Mustafa kızı Leyla Emirsoy. Hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan Eren Karahan ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

Demek soyadı Karahan'dı. Daha evvel duymuş muydum, bilmiyorum ama bundan sonra belirsiz bir süreliğine taşıyacağım

soy ismini bile tam şu an öğreniyor olmam ayrı bir komediydi.

"Evet."

Evet, kabul ediyorum. Ama baskısız ve etkisiz değil, tam aksine ensemde kimliği belirsiz bir katilin nefesini hissederken, yanı başımdaki adamı kendimle birlikte tehlikeye atmanın vicdan azabını iliklerime kadar hissederken ve en önemlisi de sahte bile olsa kıyılan nikâhımda kimsesizliğimin yüzüme vuruluşunun sancısıyla kabul ediyorum.

"Siz Cemal oğlu Eren Karahan. Hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan Leyla Emirsoy ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?"

"Evet."

Evet, o da kabul ediyor. Hakkıyla yerine getirdiği mesleği uğruna hiç tanımadığı biriyle saçma sapan bir evcilik oyununa girmeyi kabul ediyor.

"Sizler de şahitlik ediyor musunuz?"

"Evet."

"Evet."

"Ben de Kadıköy belediye başkanının bana vermiş olduğu yetkiye dayanarak sizleri eş ilan ediyor, bir ömür boyu mutluluklar diliyorum."

Atılan imzaların ardından neşeli nikâh memuru en güzel temennilerle bir iki de hanımcı espri patlatıp nikâh cüzdanını bana uzattığında şaşkın şaşkın elimdeki deftere bakarken bakışlarımı bir an sonra benimle birlikte ayaklanan adama çevirdiğimde belki de sahteliğin ortasındaki gerçek ilk kez yüzüme çarpmıştı.

Her şey oyun olsa da ben artık Leyla Karahan'dım. Ve saniyeler evvel öğrendiğim soyadını aldığım karşımdaki adamsa, yaşayacağımız kıyametin ortasında sırtımı yaslayacağım tek müttefikimdi. Bir bilinmezliğin ortasında çok daha derin bir bilinmezliğe doğru sürüklenirken artık bildiğim tek bir şey vardı.

Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı...

Sekizinci Bölüm
Yuva

Leyla'dan

Hayat evimizin penceresinden baktığımız manzarada değil, hiç girmediğimiz sokak aralarında gizliydi... Belki izbe bir sokağın kuytusunda atılan çığlıklarda, belki yaşıtları pamuklara sarılarak büyütülen beş yaşında bir çocuğun soğukta buz tutan ellerinde, belki de bir tas çorba için gururunu hiçe sayıp kendisine acıyan insanlara el açan bir çaresizin gözlerinde...

Gerçek hayat benim baktığım kusursuz boğaz manzarası değildi. Gerçek hayat benim sahip olduğumu sandığım kusursuz yaşanmışlıklar da değildi. Gerçek acı da olsa yüzüne tokat gibi çarpılandı. Tıpkı kimsesizliğim gibi... Tıpkı ötelenmişliğim, aldatılmışlığım, hiç sevilmemişliğim gibi...

Hakikatler de aslında hikâyenin vurgulanan noktalarında değil, önemsenmeyen satır aralarında gizliydi. Tıpkı içine düştüğüm bu tuhaf, garip ama tepeden tırnağa hakikatlerden uzak an gibi...

Üzerimde ruhunu kaybetmiş siyah bir elbise, elimde hiç tanımadığım bir adamla hayatlarımızı birleştiren bir evlilik cüzdanı ve yanı başımda hayatımı kurtaran ama hakkında neredeyse hiçbir şey bilmediğim bir adamla nasıl da hakikatin kıyısından bile geçemeyecek kadar sahte ama bir o kadar da gerçektim.

Soyadım bile bana ait değildi birkaç dakikadır... Leyla Karahan'dım ben artık... Kendime bile yabancıyken, kimseye ait olmadığım kadar başkalarının gözünde hiç tanımadığım o adama ait bir kadındım...

Bakışlarım sanki önemsemezcesine masanın kenarına bıraktığım ama o saniyeden beri gözlerimi üzerinden çekemediğim evlilik cüzdanında öylece takılı kalmaya devam ederken, hayatımın en gerçekçi yalanına benimle ortak olan üç adamsa sanki hiçbir şey olmamışçasına ortaya söyledikleri serpme kahvaltıyı talan etmeye devam ediyorlardı. Benim tek yapabildiğim şu gerginliğimi biraz olsun üzerimden atabilmek adına söylediğim açık çayı yudumlamak olurken, müstakbel sahte kocamın sucuklu yumurtanın dibini iştahla sıyırması hakikaten hayret vericiydi.

Evet, sanırım durumun abesliğine takılan tek kişi bendim. Onlara göre altı üstü evlenmiştik, bu kadar kafaya takacak bir şey yoktu anlaşılan...

Yarım saat kadar önce gerçekleşen nikâhın ardından dördümüz bundan sonra neler olacağını konuşmak için sahilde hoş bir kafeye gelmiştik ama benden başka herkesin ilgisi bir anda masaya dizilen yiyeceklere kaymış, bana da sıkıntıyla onları beklemek kalmıştı. Neyse ki üç erkeğin iştahıyla çarçabuk tükenen tabaklar bir bir önümüzden toparlandığında beyler kahveleri de söyleyip esas meselemize odaklanırlarken, pürdikkat onları dinlemeye başladım.

Her bir ağızdan ortaya atılan cümleler bir yerden sonra aklımın pazar yerine dönmesine sebep olurken, "Bir dakika..." deyip üzerime çevirdim her birinin bakışlarını. Neyse ki sesimi duyduklarında benim de burada olduğumu hatırlamışlardı.

"Şimdi ben ne anladığımı söyleyeyim, siz de yanlışım varsa düzeltin. Evlendiğimiz haberini gizli tutacağız ama aynı zamanda bu haber yarın sabah sızacak. Ve aslında saklamaya çalıştığımız haberi de biz sızdıracağız ama kimse bunu bilmeyecek."

Yüzlerinde şaşkın hâlimden doğan bir gülümsemeyle bana bakan adamlara kaşlarımı çatarak karşılık verirken, "O zaman neden

en başında ilan etmeyip gizlemeye çalışıyormuş gibi davranıyoruz?" diye sorduğumda Tekin amir "ah bu çocuklar" dercesine başını iki yana sallayıp bana çevirdi bakışlarını.

"Bu evlilik senin hem kalkanın hem de silahın olacak Leyla. İlan etme gerekçemiz kim olduğunu bilemediğimiz o katil her kimse, ona senin artık yalnız olmadığını ve eğer ki derdi servetinse artık seni öldürerek buna sahip olamayacağını göstermek... Gizleme durumuna gelince de... İnsanlar bu haberi duyduklarında Eren'in kim olduğunu daha doğrusu polis olduğunu öğrenecekler ve bunun babanın katilini bulmak için ayarlanmış bir oyun olduğunu anlamamaları için oyun içinde bir oyun daha oynamak zorundasın. Bu masadan kalktığımız andan itibaren sen artık babasının intihar ettiğini kabullenen bir Leyla olacaksın," dediğinde, "Ama..." deyip huzursuzca yerimde kıpırdansam da, "İnsanlar senin hâlâ bir katilin peşinde olduğunu düşünürlerse işimiz hiç kolay olmaz kızım," dediğinde kabullenmek zorunda kaldım. Haklıydı. Delirmiş gibi davrandıkça o katilin tuzaklarına düşmeye devam edecektim ve o zaman tüm bu yaptıklarımızın hiçbir anlamı kalmayacaktı.

"Yarın sabah bu haber duyulduktan sonra da aynı evde yaşamaya başlayacaksınız," dediğinde de Eren'le afallayan bakışlarımız birbirlerini bulurken, ikimiz de bunun olacağını bilmemize rağmen yine de şaşırmadan edemedik. Ne tuhaftı ki hiç tanımadığım bir adamla aynı çatı altında yaşayacaktım.

Bir dakika... Hangi çatı?

"Peki, nerede yaşayacağız?" diye sanki yeni farkına vardığım bir merakla sorduğumda Eren sırtını geriye yaslayıp, "Tabii ki benim evimde," diye başka bir seçenek yokmuşçasına söylendiğinde küstahlığına karşı gözlerim kısıldı. "Unuttuysan hatırlatayım, benim de bir evim var komiser!" diye homurdandığımda, "Leyla, kızım..." deyip koluma yasladığı eliyle dikkatimi çekti İlyas amca.

"Kızım sizin evde onca çalışan varken bu oyunu gizlemekte çok zorluk çekersiniz. Evinde yaşayan herkesi ne kadar sevip saydığını biliyorum ama yine de böyle bir durumda kimseye güvenemezsin.

Hem inan bana sadece ikinizin olduğu bir evde kendini daha rahat hissedeceksin. Çünkü şu saatten sonra tüm dünyaya karşı başlattığın bir oyunun içinde olacaksın ve öyle çok bunaldığın anlar gelecek ki nefes alacağın tek yer de sadece ikinizin olduğu bir ev olacak," dediğinde itiraz edeceğim her an söylediklerinin haklılığı aklıma kazınırken, yine ve yine çaresizlikle kabullenmek zorunda olduğumu biliyordum.

Tıpkı soyadım gibi artık sığındığım ev de bana ait olmayacaktı.

Kahvaltının ardından dağılacağımız sıra İlyas amcanın beni eve bırakma teklifini geri çevirip, biraz hava alma bahanesiyle sahilde yürümeye verdim kendimi. Belki de kendimle baş başa kalabildiğim son saatlerimdi ve biraz olsun nefes almak istedim. Ne garip ki yaşadığım her şey benim kararımmış gibi görünse de hiçbir şey benim kontrolümde değil gibiydi.

Aylar evvel buraya geleceğim günlerin hayallerini kurarken, ne kadar da çok şey olurdu aslında aklımda. Tıpkı az evvel olduğu gibi boğazda enfes bir kahvaltı yapacaktım mesela... Ama bunu yaparken avı olduğum bir katili nasıl avlayacağımı düşünmeyecektim...

Ya da şimdiki gibi sahil boyu saatlerce yürüyüp en aşk dolu şiirleri dinleyecektim bir vakitler sevgisine, aşkına inandığım adamdan... Ama şimdiki gibi hiç tanımadığım bir adama ait olduğumu gösteren bir nikâh cüzdanı olmayacaktı çantamda...

Kafamda her an, her saniye bambaşka sorular belirse de birine bile verecek bir cevabım yoktu ne yazık ki... Ölmek istiyordum ama bir yandan da ölümden kurtulmak için çabalıyordum... Gitmek istiyordum ama sığabileceğim hiçbir yer kalmadığını bildikçe daha çok yanıyordum... Belirsizlik hayatımın en saf özetiydi belki de ve ben bunun nereye kadar devam edeceğini bile bilmiyordum. Şu an hayatımdaki tek gerçek o katili yakalama arzumdu ve o da gerçek olursa...

Sonrası yoktu... O yüzden kendimi kandırıp, hiçbir vakit olmayacak hayallerin peşinden koşmayacaktım daha fazla...

Neredeyse bir saat boyunca sahilden başlattığım yürüyüşüme devam ederken, daha fazla bir şeylerden kaçamayacağımı bilerek eve gitmek üzere caddenin kenarından geçen bir taksiyi durdurdum. Yaşadığım o korkunç anlardan sonra bir daha direksiyon başına geçebileceğimi dahi sanmıyordum.

"Beykoz'a gideceğiz," deyip bakışlarımı camdan dışarı çevirdiğimde akıp giden hayatı yaşamak bana artık bir vakitler izlediğim masalsı filmler kadar imkânsız gelirken, biraz sonra taksi şoförünün telefonu çalmaya başladığında dikkatim bana seslenen genç adama çevrildi.

"Özür dilerim, eşim hamile de açmak zorundayım telefonu," deyip taksiyi sağa yanaştırıp durduğunda anlayışla başımı salladım. Telefonu açar açmaz, "Feride'm," diyen adamın sesindeki aşk dolu yakarış istemsizce gülümsememe sebep olurken, bir vakitler yaşadığımı sandığım sahteliğin aşk olmadığını sanki yeni yeni anlıyordum. Aşk, bir yabancının sevdiğine seslenişinde bile bu kadar ayan beyan hissedilirken bana sunulan yalanlar aşk olamazdı... Hiçbir aşk bu denli ucuz oyunlara alet olamazdı... Yaşadığım hayatın en acı yanı da buydu belki de... Hiçbir zaman gerçek aşkı bilemeden ölüp gidecektim günün birinde...

Bir süre genç adamın eşiyle ve muhtemelen kızıyla olan konuşmalarını camdan dışarıyı seyrederek dinlerken, garip bir şekilde masal dinlemiş bir çocuk kadar huzur bulduğumu hissediyordum. Böylesi bir aşkın yalnızca birkaç dakikasına tanık olmak bile bu denli içimi ısıtırken yaşamayı hayal bile edemiyordum...

Kısa zaman sonra telefonu kapatan genç adam, "Kusura bakmayın hanımefendi," dediğinde, "Önemli değil," deyip tebessümle omuz silkerken, yolun geri kalanı da etrafı saran aşk kırıntılarından kalma huzurla geçti. Eve gelmemle ücreti ödeyip taksiden inerek bahçedeki çiçeklerle ilgilenen bahçıvanımıza bir baş selamı verip içeri geçtiğimde, tam kapıdan girmek üzereyken

karşılaştığım Ferit'le yerimde kıpırdanıp bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. Sanki çevirdiğim oyunları anlayacakmış gibi telaşlanmıştım.

"Neredesin sen?" diye kızgınlıkla sorduğunda tavrına istemsizce kaşlarımı çatıp içeri geçerken, "Ben buradayım da asıl sen ne hâldesin böyle?" diye sorduğumda yeri döven adımlarıyla peşimden salona adımladı. Üzerindeki gri renk takım elbisesiyle yine göz kamaştırıcı ve bir o kadar da can yakıcı görünüyordu.

"Arabanı tamire vermişsin. Ön tarafı perte çıkaracak kadar ne yaşadın sen Leyla? Kaza yaptığın hâlde bana, bize nasıl haber vermezsin? Aklım çıktı arabayı o hâlde görünce! Sana da bir şey oldu zannettim."

Ferit'in öfkesine karışan endişeli hâliyle ne kadar yumuşayacak olsam da takıldığım ayrıntıyla kaşlarımın çatılmasına engel olamadım. "Sen benim arabamın tamirde olduğunu nereden biliyorsun? Beni mi takip ediyorsun?"

Sorumla gergin hâli bir an boş bulunmasıyla paniğe dönüşürken, "Konumuz bu mu şimdi? Mesele senin kaza yaptığın hâlde beni adam yerine koyup haber bile vermemiş olman!" diye sinirle bağırıp üste çıkmaya çalışmasına kanacak değildim. Bazı insanlar bağırarak konuştuklarında haklı olduklarını zannediyor olabilirlerdi ama sesi yüksek çıkan her zaman haklı olmuyordu.

"Hayır Ferit... Meselemiz tam da bu. Benim hayatımda benden başka herkesin söz sahibi olmasından çok sıkıldım ben artık, anlıyor musun? Beni merak ediyorsan gel, sor. Beni takip ettirme!" dediğimde bakışları hayal kırıklığıyla gölgelendi. "Beni başkalarıyla bir mi tutuyorsun? Senin için nasıl endişelendiğimi, seni hayatımda nasıl bir yere koyduğumu hiç anlamayacaksın, değil mi?" deyip başını hüzünle iki yana sallayarak yanımdan geçtiğinde onu kırdığım için üzülsem de haklı olduğumu bilirken pişman olamıyordum.

Hele ki yarın ortaya çıkacak sürprizle Ferit'in nasıl bir tepki vereceğini bile kestirememek daha da gerilmeme sebep olurken, daha fazla ayakta dikilmeden merdivenleri çıkarak önce odama ardından

banyoya geçtim. Sıcak bir banyo yapmak yarın sabah itibariyle içine düşeceğim savaştan evvel iyi bir hazırlık olabilirdi.

Ertesi sabaha aralık kalan perdeden yüzüme vuran günün ilk ışıklarıyla gözlerimi açarken, bugünden sonra olacakları aklıma bile getiremediğimden dolayı yataktan çıkmak istemiyordum. Öte yandan bu oyuna hiçbir kazançları olmadan sadece bana yardım edebilmek için giren insanları, özellikle de hayatını bu saçma sapan oyunla tepetaklak eden Eren'i düşündükçe kaçmanın şımarıklıktan farksız olmadığını da biliyordum. Bir an önce kolları sıvamalı ve yaşanacak ne varsa yaşamalıydım.

Odamdaki banyoda elimi yüzümü yıkayıp kendime gelmemin ardından yeniden içeri geçerek dolabın kapağını araladım. Babamı kaybettiğim günden beri gözümün gördüğü tek renk siyah olsa da etrafımdaki insanları bu yalana inandırmak için artık bundan vazgeçmek zorunda olduğumu da biliyordum. O yüzden dolabın kenarına itelediğim renkli kıyafetlere bir bakış atıp isteksizce su yeşili tonlarındaki şifon elbiseyi elime aldım. Pijamalardan kurtulduktan sonra elbiseyi üzerime geçirip, aynanın karşısına geçerek uzayan saçlarımı salaş bir örgüyle topladım.

Ruhunu kaybetmişçesine solan yüzüme hafif bir makyajla renk verdiğimde kendimi sanki asırlar sonra ilk kez böylesine hayat dolu görüyordum. Tabii ne zaman ki aynadaki yansımamın bakışlarına takıldığımda, bunun sadece bir hileden ibaret olduğunu da anlıyordum. Hayat dolu falan değildim. Öyle ya, ruhu ölmüş bir insanın tabutunu ne kadar süslerseniz süsleyin, bu gerçeği değiştiremezsiniz. Ben de ruhu ölenlerdendim. O yüzden de suratıma sürdüğüm iki boyayla yaşama sevincimi yeniden kazanmayacaktım.

Yine de hiç kimse gözlerime bakacak kadar yakınımda olmadığından dolayı başkalarını bu tuzağa düşürmek kolay olacaktı. Hep dedikleri şey sonunda gerçek olmuştu işte... Zamanla tüm

acılar unutulduğundan ben de unutmuş, yeniden hayata dönmüştüm...

Onlar öyle sansınlardı en azından...

Odadan çıkıp merdivenleri inmeye başladığım anda aşağıda toplanan evin çalışanları hararetle fısıldaşırlarken, beni gördükleri anda telaşla dağılmalarından oyunun başladığını da anlamıştım. Yine de bozuntuya vermeden merdivenleri yavaşça inip salona geçtiğimde kahvaltının çoktan hazır olduğunu görüp yerime kurulurken, "Günaydın Leyla Hanım," diye yanı başımda beliren Merve'nin hayrete düşmüş bakışlarına gülmemek için kendimi zor tuttum... Gülmek ha... Bu da haftalar sonra bir ilkti...

"Günaydın Merve... İyi misin sen? Yüzün bembeyaz olmuş?" diye sorduğumda genç kız kucağındaki gümüş işlemeli tepsiye sıkıca yapıştı. "İyi-yim... Şey, tabii ben çayınızı getireyim," deyip arkasını döndüğü an, "Çayımı getirmişsin ya Merve?" dediğimde daha da kızaran yanaklarıyla mahcupça başını eğdi. Merve yıllardır bizimle yaşayan emektarlarımız Gülfem teyze ile Yahya amcanın yıllar sonra mucize gibi doğan kızlarıydı ve okuldan artakalan zamanlarda ne kadar iznimiz olmasa da ailesine yardım etmek için ev işleriyle ilgileniyordu. Babam tıpkı Büşra gibi onun da bütün eğitim masraflarını üstlenmişti ama Merve'de olup Büşra'da olmayan ve benim bunu çok geç anladığım bir şey vardı...

Vefa...

Büşra kendisine babalık yapan adamın ölüsüne bile saygı duymazken, 16 yaşındaki Merve kendi babasını kaybetmişçesine o günden beri kuytu köşelerde gözyaşı döküyordu. Onlar hiçbir şeyin farkında olmadığımı düşünseler de yaşadıklarımdan sonra gerçek olan sevgileri kapalıyken dahi görüyordu gözlerim...

"Tamam, hadi sen işine bak. Başka bir şey istemiyorum," dediğimde hızlı hızlı başını sallayıp odadan çıkarken, masanın üzerinde duran gazeteleri ne kadar merak etsem de elimi sürmedim. Bir an sonra telefonuma gelen mesajla kahvaltıma ara verip telefonu elime aldığımda tanımadığım numaradan gelen mesaj meraklanmama

sebep olurken, yazanı okuduğumda kaşlarım çatılsa da gülümsememe engel olamadım.

Karım olmaya numaramı kaydederek başlayabilirsin.

–Kocan

Yüzümde farkında olmadan beliren gülümseme etrafımda beni gizli gizli izlediğini zannedenlere de tam olarak inanmalarını istediğim şeyi verirken, numarayı kaydedip ardı ardına gelen diğer mesajları görmezden gelerek telefonu kenara bırakıp yeniden kahvaltıma döndüm. Bir süre daha masa başında oyalanıp son günlerde yemediğim kadar fazla şeyi yaşadığım gerginlikle mideme yollarken, biraz sonra tekmelenircesine çalmaya başlayan kapıyla oyunun başladığını da anlamış oldum.

En fazla bir dakika kadar sonra âdeta kulaklarından dumanlar çıkararak odaya giren amcam, şeytani parıltılarla etrafı kolaçan eden yengem ve dedikodu kokusunu almışçasına gözleri parlayan Filiz'le rolüme uygun bir şaşkınlıkla masadan kalkıp, "Amca, hoş geldiniz... Neler oluyor böyle, nefes nefese kalmışsınız?" diye sormamla bir anda etrafımı sardılar kafes misali.

"Asıl sana sormak lazım ne olduğunu... Bütün haber siteleri senin gizli nikâhınla çalkalanıyor!" dediğinde yalandan bir hayret nidasıyla telaşlı bakışlarımı yengeme çevirdim. Yıllarca konken partilerinde dirsek çürütmüş bu kadını kandırmanın ne denli zor olduğunu bilsem de elimden geleni yapmaya çalıştım.

"Ama siz nasıl..." diye ağzımın içinde geveledeğim sıra amcam nefes alamıyormuş gibi gömleğinin yakasını çekiştirip, "İnkâr bile etmiyorsun, öyle mi? Yalan değil yani bu yazılanlar?" diye hışımla gazeteyi yere fırlatıp kendini koltuğa bıraktığında Filiz bana kınayan bir bakış atıp babasının yanına ilerledi. Ben de sanki bilmiyormuşum gibi telaşla yerdeki gazeteyi elime alıp yazılanları okumaya başladım.

Eren'den kimliği tespit edilemeyen şahıs diye bahsetmeleri bir an için kıkırdamama sebep olurken, "Bir de gülüyor musun? Helal olsun vallahi, biz bile hâlâ amcamın acısını yaşarken, sen ne çabuk

atlatmışsın böyle?" diye alayla söylenen Filiz'le elimdeki gazeteyi sertçe ayakucuna fırlatıp havada savurduğu bileğine yapıştım sertçe.

"Senin o dilini koparırım Filiz!" diye bağırdığımda benden bunu beklemiyor olacak ki korku dolu gözlerle annesine çevirdi başını. "Kendine gel Leyla. Kız yalan mı söylüyor sanki? Biz senin için yemeden içmeden kesilmişken, senin şu tavrına bak!" diye ağlamaklı sesiyle söylenen yengemle alayla başımı iki yana sallayıp, "Bilmez miyim benim için ne kadar üzüldüğünüzü!" diye ağzımın içinde homurdandım. Sonrasında amcama dönüp, "Üzgünüm... Böyle öğrenmeni istemezdim," dediğimde hayretle yüzüme bakmaya devam ederken, yerinden kalkıp beni elimden tutup çekiştirerek yeniden koltuğa oturdu.

"Kızım... Bak, ben senin amcanım. Hatta baban sayılırım artık. Biliyorum, zor şeyler yaşadın, hâlâ da yaşıyorsun ama benimle konuşabilirsin her şeyi. Burada ne yazarsa yazsın, ben inanmıyorum. Senin gibi aklı başında bir kızın yapacağı işler değil bunlar. Söyle bana, neler oldu? Biri mi zorladı seni ya da başka bir şey mi oldu, ha amcam, hadi söyle bana?" dediğinde ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissetsem de Eren'e ve diğerlerine verdiğim sözü hatırlayınca bunu yapmak zorunda olduğumu biliyordum. En azından şimdilik... Belki amcamla yalnız kaldığım bir vakit ona da tüm bunların bir oyun olduğunu anlatıp, rahat bir nefes almasını sağlayabilirdim.

Başımı mahcubiyetle eğip parmaklarımla oynarken, "Doğru amca... Evlendim ben," dediğimde kapı eşiğinden gelen tok sesle bakışlarım oraya kayarken, Ferit'in donakalmış bakışlarıyla elindeki telefonu yere düşürdüğünü gördüğüm vakit daha büyük bir sıkıntı sardı yüreğimi. Kızacaktı... Çok kırılacaktı bana...

"Sen..." deyip sendeleyen bedenini ardındaki kolona yasladığında kızmasını beklesem de bu denli yıkılışına bir anlam veremedim. "Kim bu adam? İtalya'dan mı? Okuldan mı?" diye soran amcamla yeniden ona çevirdim bakışlarımı.

"Hayır."

"Nereden o zaman? Daha geleli kaç gün oldu da âşık olacak adam bulup evlendin?" diye hırsla soruşuyla hazırlıksız yakalandığım sorusu karşısında verecek cevap bulamadığımdan panikledim. Fakat, "Göreve gittiğim zaman tanıştık, geçen sene," diyen artık yabancısı olmadığım sesi duymamla heyecanla yeniden kapıya çevirdim bakışlarımı.

Gelmişti. Buradaydı.

Ferit'in yanından geçip salona adım attığı andan itibaren tüm bakışlar artık herkesin gözünde kocam olan adama çevrilirken, "Sen de kimsin, necisin be adam? Tüm bunlar ne demek oluyor? Bu kızı kimsesiz görüp servetine konmayı hayal ediyorsan, çok beklersin! Kapı gibi amcası var burada!" diyen amcam kimsesizliğimi asıl kendisinin sözleriyle yüzüme vurduğunun farkında bile değildi.

"Sizinle bu şekilde tanışmayı ben de istemezdim ama şartlar böyle gerektirdi. Karımın amcası olarak elbette size saygım sonsuz ancak bir kere daha onun canını yakacak bir yakıştırmayı ağzınıza alırsanız da karşınızda beni bulursunuz," diye cevap veren Eren'le amcam inme inmiş gibi donakalırken, beklediğim tepki geç de olsa Ferit'ten geldi.

"Sen kimsin lan?" diye bağırıp sertçe kolunu kavradığı sıra Eren mesleki becerilerinin getirdiği bir çeviklikle kolunu kurtarıp bir de üzerine Ferit'in kolunu sırtına doğru büktü. "O ele kola bir sahip çıkalım önce!" deyip sertçe ittiğinde Ferit öfkeyle yeniden Eren'e yaklaşacakken, "Yeter artık, uzatmayın!" diyerek girdim aralarına.

"Leyla bu herif kim? Ne yaptı sana da böyle bir oyunun içine düştün sen?" diye bağıran Ferit'le oyunumuzun anlaşılma ihtimalinden korkup telaşla Eren'e bakarken, onun sorun yok dercesine göz kırpmasıyla rahat bir nefes alıp yeniden Ferit'e çevirdim bakışlarımı. O benim için belki de buradaki herkesten daha kıymetliydi, daha başka bir yerdeydi ve ona karşı bu oyunu oynamak canımı yakıyordu ama çaresizdim. Bir kere bu yola girmişken geri dönemezdim. Yanımda biri olacaksa bu duygusal anlamda hiçbir şey

hissetmediğim biri olmalıydı ki aklımdan başka bir şeyi duymama engel olsundu... Tıpkı Eren gibi...

"Ferit..." deyip sinirle titreyen ellerini kavradım. "Oyun falan değil bu, kimse de bana bir şey yapmadı, ben sadece-"

"Sen sadece ne? Âşık mı oldun yoksa?" diye alaylı bir öfkeyle haykırdığında, yalanımın en inandırıcı silahını kuşanmaktan başka çarem kalmamıştı artık.

"Evet," dedim, bana şokla bakan gözlere dimdik bakarak. "Âşık oldum!"

Sözlerimin üzerlerinde yarattığı şokun etkisi kaybolmadan yerinden hışımla doğrulan amcam, "Ne idiği belirsiz bir adama-" diye söze başlamıştı ki Eren amcama elini uzatıp, "İstanbul Emniyet Müdürlüğü Organize Şube Komiseri Eren Karahan," dediğinde amcamın az önce yaşadığı şok şimdinin yanında solda sıfır kalırdı. Suratı bir anda ifadesizleşen amcamla yengem koluna girip, "Ay adama inme mi indireceksin sen Leyla!" diye bağırıp, "Gel hayatım," diyerek amcamı kolundan çekiştirdiğinde ben olanları idrak etmeye çalışırken Eren'in havada asılı kalan eli bir anda, "Ben de Filiz. Çok memnun oldum tanıştığıma," diyen sesle tutulduğunda önümde birleşen ellere gözlerimi kısarak bakmaktan alamadım kendimi.

Anlaşılan Filiz Hanım yine iş başındaydı...

Neredeyse doğduğu günden beri hayat felsefesini benim sahip olduklarımı elde etmek üzerine kuran kızın hâlâ değişmediğini görmek aramızdaki kan bağını düşündükçe canımı yakarken, bir an sonra hâlâ donmuş gözlerle bana bakmaya devam eden Ferit'in yanına adımladım. Resmen beş dakika içinde ailemi tepetaklak etmeyi başarmıştım. Hoş, ne aileydik ama!

"Ferit..." deyip elini tutacağım sıra bana hayal kırıklığıyla bakıp başını iki yana salladığında içimde bir şeyler kırılırken, "Bu sen olamazsın," deyip tek kelime etmeme bile izin vermeden arkasını dönüp gittiğinde çaresizlikle düştü omuzlarım. Bir an sonra amcam yanımıza adımlayıp, "Bu saçmalık... Bu şey her neyse... Buna inanmıyorum, anladınız mı beni?" diye söylenerek elini aramızda

gelişigüzel savurduğunda Eren'le bakışlarımız kesişirken, ağzımı açmama bile izin vermeden elimi sımsıkı kavrayıp beni kendine çektiğinde bir an için boş bulunarak afallayan bakışlarla baktım yüzüne.

Bir an sonra oyunun çoktan başladığını anlatan bakışlarına uyup amcama dönerken, "Amca... Her şeyin size fazlasıyla garip geldiğinin farkındayım ama ortada inanmayacak hiçbir şey yok," deyip elimi hafifçe sıkan elinden güç alarak omuzlarımı dikleştirdim.

"Eren'le geçen sene tanıştık ve o zamandan beri birbirimizi tanıyoruz. Aramızda adını koyduğumuz bir şey yaşanmamıştı, ta ki ben buraya dönene kadar... Uzun zaman sonra babam için emniyete gittiğimde karşılaştık ve yeniden görüşmeye başladık. Bu zor zamanlarımda onun desteği olmasaydı toparlanamazdım," deyip bana şüpheyle bakan yengeme bir bakış atarak yeniden amcama çevirdim bakışlarımı.

"Siz de biliyorsunuz ki bir ara aldığım nefesten bile şüphe eder hâle geldim. Sanki herkes, her şey suçluydu gözümde ve ben aklımı kaçıracaktım neredeyse... Ama Eren yanımda oldukça bazı şeyleri kabullenmek daha kolay oldu. Biliyorum..." deyip sözlerimin canımı yakacağını bile bile konuşmaya devam ettim.

"Babam öldü ve geri gelmeyecek. Tıpkı annemin de gelmediği gibi... Onlarsız öylesine kimsesiz kaldım ki bu yalnızlık beni de içine çekmeden bir aile kurmak istedim sadece. Eren'le birbirimizi seviyoruz ve bu zor zamanlarımda onun desteğiyle daha da iyi olacağımı biliyorum."

Söylediklerimle hafifçe çenesini kaşıyan amcam hâlâ inanmamış olacak ki şüpheli bakışlarını üzerimizde gezdirirken, "Yani artık bir katil aramıyorsun, öyle mi?" diye merakla soran yengemle içim acıyarak başımı iki yana salladım.

"Hayır, aramıyorum."

Evet, arıyorum. Kim bilir belki de burada, benim çatımın altında aradığım... Ama bulacağım. Eninde sonunda bulup ona hesabını soracağım. Hepiniz de göreceksiniz. Delirmediğimi, sadece hayatımın çalındığını hepiniz göreceksiniz.

Amcam daha fazla konuşacak hâli kalmadığını söyleyip ailesini de toplayarak yanımızdan ayrıldığında Eren'le salonun ortasında baş başa kaldık. Tam bir şey söyleyeceğim sıra kapı eşiğinden bizi izleyen çalışanların yansıması karşı duvardaki aynaya vururken, hafifçe başımı sallayıp, "Sevgilim," diyerek Eren'e çevirdim bakışlarımı.

Ona seslenişimle beraber şaşkın bir balık misali büyüyen gözlerine gülmemek için kendimi zor tutarken, başımla çaktırmadan dışarıdakileri işaret ettiğimde neyse ki durumu anladı. Öte yandan ben de İlyas amcanın kastettiği şeyi çok iyi anlamıştım. Bu evde yaşamamız hâlinde nefes almaya bile imkân bulamazdık muhtemelen.

"Sen otur, ben de eşyalarımı toparlayayım. Sonra da çıkarız birlikte," dediğimde başını sallayıp koltuğa geçmesiyle, "Merve?" diye seslenip kapı eşiğinde hayretle bizi izleyen kızdan müstakbel kocam için bir kahve getirmesini rica edip hızlıca yukarı çıktım. İki valize ancak sığan eşyalarımı toparlayıp fazla oyalanmadan odadan çıktıktan sonra şoförümüz Erhan'a seslenip valizleri aşağı indirmesini rica ederek hızlı adımlarla salona indim.

"Merve, söyler misin herkes buraya gelsin," dememle genç kız hızla başını sallayıp içeri geçtiğinde ben de tedirgin hâlde parmaklarımla oynayıp inandırıcı olmak adına sakin kalmaya çalıştım. Sadece birkaç dakika içinde bütün çalışanlar tedirgin bir hâlde salonda toplandıklarında hepsinin yüzlerindeki işinden olma korkusu yüreğimin burkulmasına sebep olurken, düşündüğüm şeyin ne kadar doğru olduğunu bir kere daha anladım.

"Bu sabah hepimiz için epey hareketli başladı. Merak ettiğiniz bir sürü şey olduğunun farkındayım. Hepiniz çocukluğumdan beri hayatımda olan, en acı günümde de en mutlu anlarımda da benimle bu hayatı paylaşan insanlarsınız. Babam da ben de sizleri hep ailemiz gibi gördük, hissettik. Aynı çatı altında bir hayatı paylaşınca böyle oluyor belki de... Öncelikle şunu söyleyeyim, her birinizin üzerimde çok emeği var, o yüzden de hakkınızı helal edin," dememle mutfaktan sorumlu Gülfem teyze, "Helal olsun Leyla kızım," deyip yaşlı

gözlerini oyalı yazmasının ucuyla sildiğinde burukça tebessüm edip iki adımla yanına adımlayarak ellerinden öptüm.

Ardından yanı başındaki bahçıvanımız Yahya amcanın ellerinden de öpüp diğerlerine de içten bir şekilde gülümserken, "Hepinizin az önce öğrendiği gibi ben evlendim," dediğimde şaşkınlıkları hâlâ yüzlerinde okunsa da tedirginlikleri de bir o kadar belirgindi.

"Bundan sonra da burada değil, Eren'le birlikte onun evinde yaşayacağım ama sizin asıl bilmeniz gereken kısım şu... Bu evin her köşesi babamın hatıralarıyla dolu ve ben ne olursa olsun, bu evi kapatmayacağım. Burada yaşamasam da baba evimin kapısı her daim açık olacak. Hem burası sadece benim değil, yıllardır sizlerin de evi. O yüzden de herkes buradaki yaşantısına devam edecek," deyip şoförümüz genç delikanlı Erhan'a çevirdim bakışlarımı.

"Erhan sadece sen artık burada değil, şirkette çalışmaya başlayacaksın ama aynı şekilde yine burada kalmaya devam edeceksin. Merve..." deyip bu defa da konuşmaya başladığımdan beri gözyaşlarını tutamayan genç kıza döndüm. "Biliyorsun, babam da ben de zaten senin çalışmanı hiç istemiyorduk, o yüzden sen de bundan sonra sadece okuluna odaklanacaksın, anlaştık mı?" deyip gülümsediğimde genç kız hıçkırıp bir anda boynuma sarılırken, uzun zamandır kimseyle sarılacak kadar yakın olmadığımı fark etmek bir an için afallamama sebep oldu.

"Peki, siz de iyi olacak mısınız?" diye sorduğunda bir an için nemli bakışlarım birkaç adım ötede dikkatle beni izleyen Eren'in güven veren bakışlarına takılırken, istemsizce oradan aldığım güçle tebessüm ederek başımı salladım.

"Olacağım."

Evdeki ve işteki düzeni tek tek izah ettikten sonra Eren'le evden ayrıldığımızda saatlerdir bastırmaya çalıştığım tedirginliğim yeniden gün yüzüne çıktı. Lafla söylemek, insanları kandırmak kolaydı da hiç tanımadığım bir yabancıyla aynı evi paylaşmak nasıl olacaktı?

Yarım saatlik bir araba yolculuğunun ardından Eren'in apartman dairesi olan evine geldiğimizde arabadan indiğim andan itibaren

içimi tuhaf bir heyecan sararken, onun bana izin vermeden valizlerimi alıp binadan içeri girmesiyle ben de etrafa ürkek bakışlar atarak peşinde ilerledim. Dördüncü kata çıkmamızla Eren kapıyı açıp içeri girmeden evvel eşikte ayakkabılarını çıkardığında ben de ona uyup ayakkabılarımı çıkararak içeri geçtim. Belirsiz bir süreliğine tek sığınağım olacak bu evin hayatımda neleri değiştireceğini elbette ki o zaman bilmiyordum.

Valizleri kapı eşiğinde bırakmasının ardından uzun bir holde ilerleyip salon olduğunu tahmin ettiğim yere girdiğimizde itiraf etmeliyim ki beklediğimden çok daha fazlasıydı karşımda bulduğum. Dağınık, paspal bir bekâr evi beklerken oldukça şık ve geniş bir salonla karşılaşmak ister istemez şaşırmama sebep oldu. Beklediğim uyumsuzluğun aksine füme rengi, oldukça büyük bir köşe takımı yere kadar uzanan pencerelerin önüne konumlandırılmış, yerdeki gri tonlarındaki halıyla, tam karşıya konumlandırılan modern tarz kitaplıkla ve televizyon ünitesiyle oldukça hoş bir uyum yakalanmıştı. En çok da pencere kenarındaki saksı bitkilerini görmek afallamama sebep olurken, "Kız kardeşimin işleri," diye mırıldandığında aklımdaki sorunun cevabını almıştım.

Buraya bir kadın eli değdiği o kadar belliydi ki...

"İtiraf etmeliyim ki evin çok güzelmiş," dediğimde memnuniyetle tebessüm edip kendini koltuğa bırakırken, "Bana kalsa bir siyah koltukla halletmiştim ama dekorasyon konusunu bizim cadıya bırakınca ortaya burası çıktı," dediğinde kitaplığa doğru adımlayıp, çerçevelerdeki fotoğraflarda gezdirdim bakışlarımı.

"Kesinlikle doğru bir şey yapmışsın bu işi kardeşine bırakmakla. Ne kadar zevkli olduğu ortada."

Çerçeveyi elime alıp iki güzel kızı kanatları altına aldığı fotoğrafa tebessümle bakarken, "İkisi de mi kardeşin?" diye sorduğumda yerinden kalkıp yanıma doğru adımladı.

"Sayılır aslında. Sarışın olan kardeşim Ela. Diğeri de halamın kızı Zeynep ama Ela'dan bir farkı yoktur," dediğinde kızların güzelliğine hayran olmaktan alamamıştım kendimi. Bir yandan da

hiç tanımadan imrenmiştim aralarındaki güçlü bağa. Biriyle böyle yakın olabilmek ne kadar güzel bir duyguydu. Ben de bir vakitler böylesine yakın olduğum bir dosta hatta kardeşe sahip olduğumu düşünürdüm, oysaki yaşadığım ihanetten fazlası değildi...

İstemsizce buğulanan gözlerimle çerçeveyi yerine bırakıp bakışlarımı etrafta gezdirirken, "Aslında üzerinde çalışmamız gereken bir konu var," deyip koltuğa ilerlemesiyle ben de peşi sıra adımlayıp biraz ilerisine oturdum.

"Ne konusu?"

"Bu sabah da gördüğün gibi insanlar bizi sorguya çekecekler ama biz birbirimiz hakkında isimlerimizden fazlasını bilmiyoruz. Tanışma hikâyemizi bu sabah anlattığım şekilde devam ettiririz ama bir anda evlenmeye karar verecek kadar âşık bir çift olduğumuza insanları inandırmak için bundan fazlasına ihtiyacımız var," dediğinde haklılığıyla başımı salladım. "Sen başla o zaman... Kimdir bu Eren Karahan?" diyerek koltukta geriye yaslandım.

"Başlayalım o zaman... 30 yaşındayım. Dediğim gibi Organize Şube'de komiserim. İzmirliyim. Polis olmak çocukluk hayalimdi. Annem Esra, babam Cemal. Bir kız kardeşim var, ismi Ela. O da İstanbul'da yaşıyor hatta evli ve bir kızı var. Kocasının ismi de Güney. Ela gastronomi okudu, şimdi de Güney'in ailesinin sahibi olduğu restoranda çalışıyor," dediğinde istemsizce gülümserken müstakbel görümcemle bir ortak noktamız olmasına sevinmiştim.

"Brokoli dışında yemek ayırt etmem ama onu ağzıma bile sürmem. Tatlı olan hiçbir şeyden hoşlanmam. Hele ki pastayı kapıdan içeri sokmam," dediğinde kıkırdarken, kaşlarını merakla havalandırmasıyla, "Devam et," deyip toparlandım.

"İlk anda aklıma gelenler bunlar, biraz da sen anlat," dediğinde kendimden bahsetmek tuhaf hissettirse de şu an bu yaptığımızı bir çeşit iş gibi gördüğümden derin bir nefes alarak konuşmaya başladım.

"25 yaşındayım. Annemle babam Bursalılar ama ben burada doğmuşum. Liseden sonra ekonomi eğitimi için İtalya'ya gittim

ama benim için işkenceden farksız olduğunu anladığım an okulu bıraktım, sonra da yapmaktan mutlu olduğum tek şeyi yaparak bir yemek kursuna kayıt oldum. Sonra da aşçılık okuluyla devamı geldi ama asıl alanım pastacılık," dediğimde kaşları şaşkınlıkla havalanırken, "Buraya döndüğümde tek hayalim düşlediğim pastaneyi açmaktı ama..." deyip sertçe yutkundum. "Hiçbir şey benim planladığım gibi olmadı."

Bana bakarken bulutlanan gözlerini görmek istemsizce omuzlarımı dikleştirmeme sebep olurken, kimsenin bana acımasını istemediğimden dik durmaya zorladım kendimi.

"Babam Mustafa, annem Reyhan... Babamı nasıl kaybettiğimi tüm insanlık gibi sen de biliyorsun zaten. Annem de... Ben yedi yaşındayken intihar etti," dediğimde bakışlarındaki kırılma yutkunmama sebep oldu. Derin bir nefes alıp üzerimdeki kasveti atmak adına başımı iki yana sallayarak gülümsemeye çalıştım.

"Öyle işte... Kardeşim yok, akrabalarım da amcam Cevdet ve ailesi, onlarla da zaten sabah tanıştın. En sevdiğim renk, en sevdiğim çiçek yok çünkü hepsini bir başka seviyorum. Et fazla sevmem ama balık yemeyi çok severim. Başka da pek bir şey yok galiba," dediğimde bakışlarındaki sıcak ifade nedensizce içime dokunurken, "Neyse... Asıl sormam gereken başka bir şey var," dediğimde meraklı bakışlarını yüzüme çevirdi. "Sor bakalım."

"Hiç âşık oldun mu?" diye sormamla birkaç saniye donup kalmış gibi gözlerime bakarken, "Oldum," demesiyle sebepsizce daha fazla meraklandığımı hissettim.

"Yaa... Kime?"

"Sana."

Bir anda ağzından dökülen iki heceyle deminden beri elimde tuttuğum telefon kayıp yere düşerken, "Ne?" diye şaşkınlıkla sormamla birkaç saniye daha gözlerime bakıp sonrasında erkeksi bir tavırla kahkaha attı.

"Tamam, tamam, sakin ol. Sana bilmen gereken cevabı söyledim

sadece. Sonuçta insanlara inandırmaya çalıştığımız şey bu ve sen de buna inanmalısın, öyle değil mi?" dediğinde nedensizce hem bozulup hem de rahat bir nefes alırken, bu oyunbaz adamla işimin hiç de kolay olmadığını bir kere daha anlamıştım.

Bir gün için fazla stres yaşadığımı hissetmemle, "Daha sonra devam etsek olur mu? Ben de bu arada eşyalarımı yerleştireyim," dediğimde başını sallayıp ayaklanırken, önden gidip valizleri alarak koridorun sağ tarafında kalan iki odadan birisinin kapısını aralayarak içeri geçti.

"Burası senin odan. Odada banyo olduğu için rahat edersin diye düşündüm. Dolaptaki çarşaflar da havlular da yeni alındı, o yüzden rahatlıkla kullanabilirsin," deyip gülümsediğinde mahcubiyetle başımı salladım. "Bu kadar zahmet verdiğim için özür dilerim ve sana çok teşekkür ederim." dememle yine önemsiz dercesine elini havada savurup, "Keyfine bak. Ben zaten çıkıyorum, gece de nöbetim var, o yüzden evde olmayacağım. Anahtarın yedeği girişteki askıda duruyor, mutfak da dolu, aklıma gelen ne varsa almaya çalıştım ama eksik bir şey olursa alt sokakta market var, oradan isteyebilirsin. Numarası dolabın üzerinde," deyip odadan çıktığında peşi sıra ben de kapıya kadar adımladım.

"Görüşürüz," deyip arkasını döndüğünde bir an sonra eli ensesinde tebessümle yeniden bana dönerken, "Tuhafmış," dediğinde ne demek istediğini anlayamadım.

"Tuhaf olan ne?"

"Birinin seni yolcu etmesi... Neyse görüşürüz."

Son sözlerini söyleyip çıkıp gittiğinde bir süre kapanan kapıya boş boş bakarken, arkamı dönüp sırtımı çelik kapıya yaslayarak derin bir nefesle gözlerimi yumdum. Kelimenin tam anlamıyla bir bilinmezliğin ortasında sürüklenmeye başladığımı hissederken, içten içe bugünün aslında sonuma giden başlangıç olduğunu çok iyi biliyordum.

Her son bir başlangıç olabilirdi lakin her başlangıcın da bir sonu vardı ve ben bugün o sona ilk adımı atmıştım.

Dokuzuncu Bölüm
Av ve Avcı

Ayışığı Kitaplığı

Eren'den

Böylesine garipseyecek kadar çok mu zaman geçmişti yalnız olmadığım günlerin üzerinden? Bıraktığım yerde hâlâ birisinin olduğunu bilmek bu kadar eskilerde mi kalmıştı sahi?

Merdivenleri ikişer üçer hızla inerken, düşündüğüm her bir saçmalıkla başımı iki yana salladım. Evet, biraz tuhaf bir durumdu ama meselenin odağından uzaklaşıp gereksiz detaylarla yormamalıydım kafamı. Ardımda bıraktığım kıza varlığımla verdiğim sessiz sözler aklımdan bir an olsun çıkmazken, omuzlarıma kütlelercesine yük almışçasına bir yorgunlukla derin bir soluk alıp apartmandan çıktım.

Vakit neredeyse öğleni bulmuşken, daha fazla gecikmeden arabama atlayıp yolların boş olmasından da yararlanarak kısa zamanda merkeze ulaştım. Gerçeklerin duyulmasına belki de ramak kaldığını bilmenin sıkıntısıyla arabayı otoparka bırakıp binadan içeri girerek bizim kata çıktım. Yoğun bir gün daha benim için başlarken, nedensizce bugünün diğerlerinden çok daha farklı hissettirdiğini düşünmekten çok uzun süre kaçacaktım...

"Günaydın komiserim," diyen genç memura selam verip

koridorda hızla adımlayarak bizim bölüme geçtiğimde ortadaki yuvarlak masanın etrafına toplanmış ekip arkadaşlarım takıldı bakışlarıma.

"Selam... Sıla, kahve..." deyip boş sandalyeyi çekip oturduğumda çaylak memurumuz Sıla hızla kahve makinesinin yanına koştururken, "Komiserim erkencisiniz," diyen Yavuz gevşek sırıtışıyla masada duran krakerleri ağzına tıkıştırdı. "Tıkınmana bak sen," deyip önümdeki dosyayı çekip sayfaları kurcalarken, "Bir sıkıntı yok değil mi?" diye endişeyle soran Seda'ya çevirdim bakışlarımı. Komiser muavini olarak bizim ekipte başladığı görevinde yakın zamanda komiserlik rütbesini almış, amirimizin ve tabii ki bizlerin de isteğiyle başka bir ekibe geçmeyi kabul etmemişti. Kişilik olarak ne kadar naif ve zarif bir genç kadın olsa da değme erkeklere taş çıkartacak kadar cesur ve korkusuz bir polisti. Sonunu düşünmeden ne denli tehlikeli olursa olsun, her göreve gözü kapalı girer, ne amirlerini ne de kendisini bir kez olsun utandırmazdı. Öte yandan ekipte de herkes onu kardeşi gibi sever, aileden sayarlardı...

Tabii ben de...

"Yok bir sıkıntı."

Öte yandan sadece Seda değil, ekibin her bir ferdi ailenin parçasıydı burada. Amirimiz Cihan Korkmaz sert ve bir o kadar otoriter tavrına rağmen hepimizin ikinci babasıydı. Bu ekibin her bir ferdini kendisi özel olarak seçmiş, yıllar içinde de ne kadar doğru tercihler yaptığını üstlerine bir bir ispat etmişti. Tabii onun bize olan sonsuz güvenine karşılık olarak bizler de onu mahcup etmemek için sonsuz bir sadakat ve inançla izinden gitmeye devam etmiştik.

Ekipte Cihan amirden sonra gelen isim de hiç kuşkusuz Cemal başkomiserdi. Namıdiğer Oflu Cemal... Bu namın bir sebebi kanının son damlasına kadar Karadenizli olmasından ve memleket sevdasından geliyorsa, bir sebebi de karşısına çıkan düşmana çektirdiği oflardan, acı dolu inlemelerden geliyordu. Pek konuşmaz, konuştuğu zaman da karşısındakine verecek tek kelime cevap bırakmazdı, Cemal başkomiser. Yaşı neredeyse 35 olmuşsa da bakışlarına takılıp

giden onun yolu yarıladığını değil de çoktan tamamlayıp her şeyden vazgeçtiğini düşünürdü. Öyle dertli bakar ama derdini dökecek tek laf da etmezdi. Ekibin hatta merkezin her bir ferdi de ondan ölesiye korkmalarına rağmen bir ağabey gibi sonsuz saygı duyar, ağzından çıkan her sözü emir kabul edip yerine getirirlerdi.

Sonra Yavuz vardı. Cemal'den sonra onu anlatmak için çok fazla söze de gerek yoktu çünkü Cemal neyse Yavuz onun tam tersiydi. Bir kere insanı canından bezdirecek kadar geveze, adamı deli edecek kadar çapkın ve zaman zaman da katil olmak isteyeceğiniz kadar firlamaydı. Ama tüm çocukluğunun dışında o da geleceği çok parlak tertemiz bir polisti. Onun da akademiden sonra ilk görev yeri bizim ekipti ve hiçbirimizin de onu kolay kolay bırakmaya niyeti yoktu.

Saydıklarım dışında teknik işlerimizle ilgilenen Mustafa, genç memurlarımız Sıla, Tarık ve bizim bölümde çalışan diğerleri de ailenin ayrılmaz birer parçasıydı. Çocukluğumdan beri mutlu, kalabalık bir ailenin parçası olarak büyümüş olsam da burası benim için bambaşkaydı. Şu kapıdan içeri girdiğim andan itibaren dünyanın geri kalanı benim için önemsiz oluyordu. O andan itibaren hayatım burası, önceliğim ekibimle girdiğim her görevde onları sağ salim tutmak, ailelerine, yuvalarına kavuşturmak oluyordu.

Ama içten içe biliyordum ki bugünden itibaren dünyanın geri kalanı benim için geride bırakabileceğim bir yer olmayacaktı. Çünkü her ne şekilde olursa olsun, kendisi bana ait olmasa da sorumluğu bana ait, bana emanet biri vardı artık hayatımda.

Şimdiye kadar bana en yabancı en uzak insanken belki de bugün en yakınım...

Kâğıt üzerinde de olsa korumaya yemin ettiğim karım...

Leyla Karahan...

"Komiserim, kahveniz," diyen Sıla'yla daldığım düşüncelerden sıyrılıp başımı hafifçe sallarken, "Sağ ol Sıla," deyip kahveden bir yudum aldım. O sıra kenardaki masada önlerindeki dergiyi heyecanla okuyup fısıldaşan iki memurla bakışlarım istemsizce o tarafa kayarken kulağıma gelen sesleriyle gülümsemeden edemedim.

"Yahu ne şaşırıyorsun, sosyetede böyle oluyor bu işler. Baksana, kız koskoca servetin sahibi, Çırağan'da düğün yapacağına gitmiş, nikâh dairesinde basmış nikâhı. Herhâlde çok âşık."

"Ay ne biliyorsun, belki de hamile falandır. Yoksa aceleyle niye evlensinler öyle."

Son duyduğum cümleyle kaşlarım istemsizce çatılırken elimdeki fincanı sertçe masaya bırakıp, "Eda!" diye bağırmamla beklenmedik bu çıkışım karşısında tüm bakışlar bana çevrildi.

Elleri titreyerek yanıma koşturan kız, "Komiserim?" dediğinde hâline kızsam mı gülsem mi bilemezken, "Senden istediğim raporlar ne oldu? Sabah önümde olsun dedim ama öğlen oldu, hâlâ göremiyorum," dememle telaşla sağa sola bakınırken, koşarak kenarda duran masanın üzerindeki dosyayı alıp, "B- Burada hazır hepsi," diyerek titreyen elleriyle önüme bıraktı.

Az önceki bağırışıma tezat yumuşak bir sesle, "Sağ ol," dememle biraz rahatlayıp başını sallarken arkasını dönüp gideceği zaman, "O dergileri de evinizde okuyun, dedikodu yapmaya gelmiyorsunuz buraya," dediğimde utanarak başını eğip, "Özür dilerim komiserim," diyerek usulca yerine adımladı.

Biraz sonra odasının kapısını gürültüyle açarak hışımla dışarı çıkan Cihan amir, "Öğlen olmuş, suç çeteleri bit sürüsü gibi şehrin dört yanını sarıyor ama bizim ekip hâlâ kısır partisinde!" diye kükrediğinde masanın etrafındaki herkes çil yavrusu gibi dağıldı. Ben de tam tam ekibin arkasından çıkmak üzereyken, "Eren bekle!" diye seslenmesiyle ensemi kaşıyıp sıkıntıyla arkamı döndüm.

"Odaya!" deyip içeri geçtiğinde peşi sıra sıkıntıyla adımlarken, odaya girmemle, "Kapıyı kapat!" deyip yerine geçmesiyle ben de kapıyı kapatıp masanın önüne doğru adımladım. "Dikilme yalı kazığı gibi ayakta, otur şuraya," dediğinde sessizce koltuğa otururken "Vazgeçmişsin?" demesiyle konunun ne olduğunu anlamam zor olmadı.

"Öyle oldu, amirim."

"Öyle oldu demek. Oğlum sen deli misin, divane misin? Bu görevin senin için de geleceğin için de ne kadar iyi olacağını en iyi sen biliyorsun. Lan kaç zaman gitmek için kıçını yırttın, şimdi de öyle oldu deyip kestirip atıyor musun?" diye kızgınlıkla söylenip elinde oynadığı kalemi masaya fırlattığında sıkıntıyla nefes aldım.

Narkotik Şube ile ortak yürüttüğümüz bir operasyon vardı ve süresiz bir zaman için Fransa'ya gidip, göreve orada devam etmem gerekiyordu. Daha doğrusu ben ve Narkotik Şube'den komiser Serkan'la aramızda kimin gideceği konusunda amansız bir rekabet vardı ve en sonunda gidecek olan kişi olarak beni seçmişlerken, ben gidip vazgeçtiğimi söylemiştim. Göreve en ufak bir zarar gelmeyeceğini biliyordum çünkü Serkan da bu göreve aylarını harcamış, en az benim kadar istekli ve başarılı bir komiserdi ama öte yandan bunun meslekteki geleceğim açısından çok büyük bir kayıp olduğunun da farkındaydım. Uluslararası düzeyde bir uyuşturucu baronunu yakalama şansını kendi elimle geri çevirsem de başka çarem yoktu.

Çünkü o görevi istediğim günlerin çok uzağındaydım artık. Ve kendi geleceğimden önce düşünmem gereken biri vardı hayatımda...

Benden bir şey duymadıkça daha da sinirlenen Cihan amir, "Kaç zamandır bir şey var sende, fark etmediğimi sanma sakın ama gel, kendin anlat diye bekliyorum," dediğinde az önceki kızgınlığına inat, bu defa endişeli bir sesle konuşmaya devam etmesiyle istemsizce bakışlarımı kaçırdım. Belki de en çok onlardan gizli iş çevirdiğim için kendimi mahcup hissediyordum. Çünkü biraz evvel ekibi düşünürken aklımdan geçirdiğim her şey doğruydu. Buradaki herkes bu ailenin bir parçasıydı ve ben onlardan gizli bir iş çevirirken, içten içe onlara ihanet ettiğimi hissediyordum.

Ortamı saran sessizlik uzadıkça Cihan amir daha da sıkıntıyla nefes alırken, "Sus bakalım. Elbet öğreneceğim ne gizlediğini," deyip kapıyı işaret ettiğinde saygıyla ayaklanıp bir baş selamı vererek odadan çıktım. Evet, öğreneceklerdi ama ne tepki vereceklerini tahmin bile edemiyordum.

Günün geri kalanı yoğun bir çalışma temposuyla geçerken, vakit neredeyse gece yarısını bulduğunda ancak çıkabildim merkezden. Arabaya atladığım sıra yanımdaki kapının açılmasıyla Cemal başkomiser de yanıma kurulurken, "Tekliyordu yine benim düldül. Tamire bıraktım, birkaç gün seninleyim," deyip emniyet kemerini taktığında ben de kemerimi takıp başımı hafifçe sallayarak arabayı çalıştırdım.

Cemal'in her zamanki hâlinden, benim de bugün ekstra konuşasım olmadığından gece yarısı boş sokaklarda süren yolculuğumuz apartmanın önüne gelişimizle sessizce sonlanırken, arabadan inip yan yana binaya doğru aynı sessizlikle adımladık. İkimizin de alışkanlığından olsa gerek asansöre binmek yerine ağır ağır merdivenleri çıkmamızla Cemal üçüncü kata geldiğimizde, "Hayırlı geceler," diyerek kendi dairesinin önüne adımladı. "Sana da," deyip elimle selam vererek üst kata çıktığımda anahtarla kapıyı açıp bir anlık unutkanlıkla anahtarı portmantodaki tabağın içine fırlattım.

Sessiz evde yankılanan gürültüyle artık burada yalnız olmadığım aklıma geldiğinde sessizce küfredip kapıyı usulca kapatırken, ayakkabıları girişte çıkarıp yorgun adımlarla salona ilerledim. Işıkların kapalı oluşundan Leyla'nın uyuduğunu tahmin ederken, odasının kapalı kapısı altından süzülen loş ışıkta tahminimde yanılmadığımı gösteriyordu. Bir an için öylece evin ortasında ne yapacağımı bilemeyerek dikilsem de en sonunda odama geçip üzerime giyecek bir şeyler alarak yeniden çıkıp banyoya geçtim. Fazla gürültü etmeden hızlı bir duş alıp üzerimi banyoda giyinerek dışarı çıktığımda ortalığın hâlâ sessiz oluşuyla odama ilerleyecekken, midemden gelen canhıraş gurultulara dayanamayıp bir şeyler atıştırmak için rotamı mutfağa çevirdim.

İki lokma peynir almak için buzdolabını açtığımda gördüğüm yemek kaplarıyla bir an için şaşkınlıkla kalakalırken, gözlerimi kısıp yeniden kapakları araladığımda gülümsemeden edemedim. Çorbasından pilavına, sebze yemeğinden etli yemeğine hatta tatlısına kadar dört dörtlük hazırlanan her bir parça gözlerimi kamaştırırken,

yemeklerden yiyeceğim kadar ısıtarak kendime gece gece hiç hesapta olmayan bir ziyafet çektim.

Tıka basa doymuş olsam da tezgâhın üzerinden bana göz kırpan şekerparelere de kayıtsız kalamazken, bir tabağın içine üç tane alıp onları da memnuniyetle mideye indirdim. Tatlıyı sevmediğim gerçekti ama onlar gece gece bana bakarken nasıl kayıtsız kalabilirdim?

Nefes alacak kadar bile yerim kalmamışken hafifçe şişen mideme elimi yasladım. "İtalya'da nasıl öğrendi bu kız bunları?" diye kendi kendime söylenirken, "İnsan kültürünü birkaç yılda unutmuyor öyle komiser," diyen sesle neredeyse geriye doğru sandalyeden düşecektim.

Bana kapı eşiğinde tek kaşını kaldırarak bakan kızı gördüğümde ne zamandır beni izlediğini tahmin edemediğimden utanarak bakışlarımı kaçırırken, kendimden geçercesine yemek yiyişimi görmemiş olmasını umuyordum en azından.

"Uyandırdım mı?"

"Yok, alışkanlık benimkisi. Gece birkaç kez uyanırım öyle," dediğinde hafifçe başımı sallayıp masadaki kirli tabakları makineye yerleştirdim. "Bu arada eline sağlık, yemekler bir harikaydı," dediğimde eline aldığı bardağa su doldurup yudumlarken, "Afiyet olsun. Hem anlaşmamız da böyleydi, değil mi?" dediğinde bir an neden bahsettiğini anlayamasam da sonrasında aramızda geçen konuşmayı anımsayınca gülümsedim.

"Öyle."

"Kahve içer misin?" diye sorduğunda, "Olur ama ben yaparım sen de içersen?" diye karşılık vermemle itiraz edecek olsa da inatçı bakışlarımla başını hafifçe sallayıp mutfak masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdu. "Yemek konusunda eline su dökemeyeceğimi kabul ediyorum ama Türk kahvesinde iddialıyımdır. Nasıl içersin?" diye sormamla, "Sade," dediğinde cezveyi ve kahve kabını elime alıp hızlıca kahveyi hazırlayarak, piştikten sonra doldurduğum fincanı önüne bıraktım.

Bir süre ortamdaki sessizlikte ikimiz de öylece boş masaya dalıp gitsek de, "Şimdi ne olacak?" diye buruk bir fısıltıyla sormasıyla bakışlarımı yüzüne çevirdim. Onu hiç tanımıyordum ama merkezde gördüğüm ilk andan beri her defasında öylesine kırılgan bakıyordu ki... "Neden bu kadar acı çekiyor bu kız?" diye düşünmeden edemiyordum... Annesi, babası, belki içinde çok daha fazlası...

"Bir tuzak kurduk seninle. Düşmanının o tuzağa düşmesini bekleyeceğiz," dediğimde buruk bakışları yüzümü bulurken, "Yem olduk yani?" diye acı çeken bir alayla söylenmesiyle omuz silkip gülümsedim.

"Avcı olduk demeyi tercih ederim."

"Peki, nasıl bu kadar emin oluyoruz bu tuzağa düşeceklerinden? Öylece hiçbir şey yapmadan bekleyecek miyiz?" dediğinde kahveden bir yudum alıp hafifçe geriye yaslandım. "Açıkçası hiçbir şey yapmadan duracağım günler emeklilik planlarım arasında... O yüzden de kendisini avcımız sayan avımız bize yaklaşsın diye çalışacağız bundan sonra. İlk bombayı senin sürpriz evlilik haberinle patlattık ama onu asıl tutuşturan şey yarın sabah ortaya çıkacak," dediğimde merakla yüzüme bakmaya devam ederken, boşalan kahve fincanlarını sudan geçirerek makineye bırakıp bana hâlâ şaşkınlıkla bakan Leyla'ya geceye karışan son sözlerimi söyledim.

"Bu hayatta en korkusuz olduğunu söyleyen insanların bile bir korkuları vardır Leyla. İzlenmek... Sana o tuzağı neden kurdular, biliyor musun? Çünkü pes etmediğini, durmadan babanın ölümüne sebep olan birinin olduğunu insanlara anlatmaya çalıştığını gördüler. Senden başka hiç kimse babanın ölümünün bir cinayet olabileceğini düşünmüyordu... Polis bile... Ama sen durmadan bunu söylemeye devam ettikçe korktular. Çünkü öylesine kusursuz bir plan hazırlamışlardı ki herkesi hatta polisi bile şüpheye düşürmeden buna inandırmışlarken, senin çıkıp avaz avaz bir katilden bahsetmen planlarını bozdu. Bu yüzden de seni öldürmek istediler. İnsanların aklı daha fazla karışmadan seni susturmak istediler ama olmadı. Biz onların planını bozduk. Ve şimdi ne yapacağız, biliyor

musun?" deyip bana hâlâ merakla bakan kıza doğru iki adımla yaklaşarak aramızdaki somut mesafeleri kaldırdım.

"Evlendiğini öğrendiler ama kiminle evlendiğini bilmiyorlar. Şimdi de bunu vereceğiz onlara. Beni bilecekler. Beni araştırmaya başladıklarında da başlarının fena hâlde belada olduğunu öğrenecekler. Onlar beni araştırdıkça ben onlara daha fazla yaklaşacağım. Senin artık tek başına olmadığını ve beni, bir polisi babanın ölümünün bir intihar olmadığına inandırdığını düşünmeye başladıklarında da telaşlanacaklar. Bu telaş onlara hata yaptıracak ve onların hata yaptığı yerde de kimin av kimin avcı olduğunu biz göstereceğiz. Biz bu tuzakta yem değiliz Leyla. Biz tuzağın ta kendisiyiz."

Söylediğim her bir sözle bakışlarını saran merak usulca inanca hatta sanki güvene dönüşürken, uzun kirpikleriyle yeşil gözlerini bir süre gizledi. Bir süre gözleri kapalı öylece karşımda dururken, sonunda yeniden gözlerini araladığında bu defa orada gördüğüm aydınlık bir an için afallamama sebep oldu. O an anladım ki bakışları silahtı bu kızın. Adamı yüreğinin tam ortasından vururdu da kimselere duyurmazdı.

"Ben..." dedi bir an sonra ışıldayan gözleri hâlâ gözlerime bakarken. "Bir söz verdim kendime. Daha doğrusu vermek zorunda kaldım. Beni hep güvendiğim yerlerden öldürdüler ve ben bir söz verdim. Bir daha ne olursa olsun, kimseye güvenmeyeceğim diye. Ama sen... Şimdi böyle konuşuyorsun ya, ben bu sözümün altında eziliyorum. Nasıl oluyor, onca şey yaşadıktan sonra hâlâ nasıl oluyor, bilmiyorum ama sana güveniyorum komiser. Kim bilir, belki sen de beni oradan öldüreceksin. Belki bir de senin ellerinde un ufak olacak kalbim ama son umudum buysa değer. Belki bir gün çok pişman olacağım bunu söylediğim için ama yine de söyleyeceğim. Sana güveniyorum... Bana her şeyi yap ama sakın güvenimi boşa çıkarma, olur mu? Neyse... İyi geceler..."

Başka da bir şey söylemedi. Daha ne söyleyip de ayakta tutacaktı ki zaten beni. Varlığıyla omuzlarıma, sözleriyle de yüreğime tonlarca yük bırakıp gitti sanki. Ve ben tam da o an anladım

yanıldığımı. Bakışları değil, sözleriydi silahın ta kendisi. Ve ben, beni alnımın çatından, yüreğimin tam ortasından vuracak o silahın önüne çoktan kendi isteğimle geçmiştim.

O gece aramıza bırakılan son sözlerin ağırlığıyla son bulduğunda odalarımıza geçip kapıları ardımızdan kapattık. Kapısını ardından kilitlediğini duyduğumda bir an için irkilsem de ona hak vermemek elde değildi. Bana ne kadar güvendiğini söylese de içten içe bunun için daha çok zamanımız olduğunu da biliyordum. Çünkü güven iki sözle kırılırdı ama iki sözle asla kazanılmazdı. Ama biliyorum ki böyle kalmayacaktı. Ben onun güvenini kazanmak için uğraşmayacaktım. Ben sadece doğru bildiğim şeyleri yapacaktım ve bu da bana güvenmesini sağlayacaktı. Alarmı kurup yorgun bedenimi yatağın üzerine bırakırken, "Zaman..." diye fısıldadım. Bizi daha güzel günlere götürecek tek şey zaman olacaktı...

Ertesi sabah alarmın baş ağrıtan sesiyle uyandığımda bir an için yorgun gecenin sersemliğiyle nerede olduğumu idrak edemesem de bir an sonra yan odada uyuyan kızı anımsadığımda hızla alarmı kapatıp ellerimle yüzümü sertçe sıvazlayarak yatakta doğruldum. Saat daha 07.00 bile olmamışken uyanmak benim için işkenceden farksız olsa da mecburen ayaklanıp ayaklarımı sürüyerek odadan çıktım. Banyoya geçip elimi yüzümü yıkadıktan sonra yeniden odaya geçtiğimde akıl edip buraya taşıdığım kıyafetlerimi üzerime geçirip yatağı da toparladım. Yalan yok, evde bir başkasının olduğunu bilmek insana sinir bozucu mecburiyetler de yüklüyordu. Mesela bu sıcakta üstüm çıplak evde gezmek istesem de artık mümkün değildi. Ya da banyodan çıkıp belimde havluyla evde dolaşmak belirsiz bir zaman boyunca sadece hayal ürünüydü. Bir de sağda solda kıyafet bırakma lüksüm elimden alınmıştı ki galiba bu en fenasıydı.

Hâlime söylenerek yatağı toparladıktan sonra yine sessizce odadan çıkıp kapıya doğru adımladım. Tam ayakkabılarımı giyeceğim

sıra, "Kahvaltı yapmadan mı gideceksin?" diyen sesle yine boş bulunup irkilirken, "Bence bu aniden ortaya çıkma işine bir son vermeliyiz," diye mırıldanarak arkama döndüğümde belinde önlükle ellerini kaldırıp, "Korkutmak istememiştim," diye muzipçe söylendiğinde kaşlarımı çattım.

"Senden korkmadım tabii ki. Sadece boş bulundum ve... Gülüyor musun sen?" diye çatılı kaşlarla söylenmemle gülen yüzü bir anda solarken ellerini beline bağladığı önlüğe bastırıp, "Şey... Çay hazır, kahvaltı da... Atıştırmak istersen mutfakta," deyip odasına doğru ilerlediğinde, "Leyla?" diye seslensem de neden birden böyle olduğuna anlam veremedim. Onu doğru dürüst tanımadığım için de neye kızıp kızmayacağını bilemediğimden çaresizce mutfağa adımlayıp kendime çay koyarak kurulan sofranın başına geçtim.

"Kızım hiç mi uyumadın sen, anlamadım ki?" diye mırıldanıp şaheser gibi görünen sofraya bir bakış atarak tabağıma bir şeyler doldururken, "Bizim cadı seni görse fena kıskanır," deyip biraz yiyeceklerin güzelliğiyle biraz da Leyla'nın geri gelmesi umuduyla masanın başında oyalandım. Ama ben burada oldukça gelmeyeceğini anladığımda da onu daha fazla odaya hapsetmemek için ayaklanıp çayın altını kapatarak kirli bulaşığı makineye bırakıp mutfaktan çıktım.

"Ben çıkıyorum!" diye seslendiğimde içeriden bir ses gelmezken çaresizce düşen omuzlarımla anahtarı alıp ayakkabılarımı da ayaklarıma geçirerek evden çıktım. Aşağı inip arabaya doğru adımladığımda Cemal'in de kaportaya yaslanmış hâlde beni beklediğini görüp sıkıntıyla bir baş selamı verirken, onun da her zamanki meymenetsiz bakışlarıyla başını sallayıp yan koltuğa geçmesiyle arabayı çalıştırıp merkeze doğru yola koyuldum. Birbirinden bet suratlarımızla ortama saldığımız negatif elektrik hakikaten şahaneydi sabah sabah!

Merkeze gelmemizle arabadan inip binadan içeri girdiğimizde ikimiz de aklımızda, yüreğimizde ne varsa her zaman olduğu gibi yine kapının dışında bıraktık. Çünkü buraya girdiğimiz andan itibaren hem masum insanların hem de ekip arkadaşlarımızın hayatları bizlere emanetti ve burada kafa karışıklığına hiçbir zaman yer yoktu. Organize katına çıkmamızla beraber etraftan, "Günaydın baş komiserim... Günaydın komiserim..." seslenişleri yükselirken, selamlarımızı verip bizim bölüme doğru ilerledik. Koridoru sapıp bizim tarafa geçtiğimiz ilk anda masanın etrafında toplanan kalabalığın karmaşa dolu bakışları aynı anda bizi -daha doğrusu beni- bulurken ellerindeki gazeteleri, telefonları gördüğümde az çok ne olduğunu da anlamıştım.

Duruma tek yabancı olan Cemal, "Hayırdır?" deyip kalabalığa tek kaşını kaldırarak sert bir bakış atarken, Yavuz elindeki gazeteyi uzatıp, "Komiserimiz bu sabah da manşetlerde ama her zamankinin aksine üçüncü sayfada değil, magazin sayfalarında bu defa," dediğinde Cemal de gazeteye üstünkörü bir bakış atıp boş bir sandalyeyi çekerek oturdu. O sıra odasından çıkan Cihan amir, "Eren, odama!" diye bağırdığında derin bir soluk alırken, "Amirim, eğer konuşacağınız şey gazetede yazanlarsa gizleyecek bir şeyim yok, burada da konuşabiliriz," dediğimde Cihan amir sakallarını kaşıyarak, kafası karışık bir hâlde yanımıza doğru adımlayıp masanın başköşesindeki sandalyeye oturup gazeteyi eline aldı.

"*Cemiyette bomba etkisi yaratan sürpriz nikâhın gizemi çözüldü. Leyla Emirsoy'un sürpriz bir nikâhla evlendiği kişinin Organize Şube'de görevli komiser Eren Karahan olduğu öğrenildi...* Bu haber ne oğlum?" dediğinde herkesin şoka girmiş bakışlarla yüzüme bakmasına tepkisiz kalmak güç olsa da mesleki tecrübelerimi ilk kez kendi hayatım için kullanmaktan çekinmedim.

"Söyleyecek pek fazla bir şey yok... Yazılanlar doğru, evlendim ben," dediğimde Yavuz'un, "Yuh!" diye böğürüşüyle Cihan amir "Çüş!" deyip ona ters bir bakış atarken, "Ne güzel! Hayırlı uğurlu olsun evladım!" diye yalandan bir tebessümle söylenip bir an sonra,

"Lan!" diye kükreyerek ayaklandı. "Oğlum sen bizimle dalga mı geçiyorsun? Ulan biz aile değil miyiz? Ne bu böyle gizli saklı nikâhlanmak?" dediğinde her kafadan başka türlü sesler çıkarken, "Amirim, kusura bakmayın, tabii ki ben de sizden gizli olsun istemezdim ama böyle olması gerekiyordu," deyip bir sandalyeye de ben oturdum.

Bir an sonra daha sakin bir sesle, "Bu işin içinde başka bir iş mi var Eren?" diye sorduğunda omuz silkip yeniden yüzüne bakarken, "Aşk var amirim, yetmez mi?" dememle yere düşen bardakla bakışlarım ayakta öylece kalakalan Seda'ya çevrildi. Onun sert ama bir o kadar da kırılgan bakışlarla bana bakmaya devam etmesiyle bakışlarımı huzursuzca ondan çekerken, "Komiserim iyi de hiç bahsetmedin. Yahu nasıl, hangi ara âşık oldun da evlenmeye karar verdin?" diye merakla söylenen Yavuz'a çevirdim bu defa da bakışlarımı. Dalgayı bırakıp şok evresine geçmişti.

O an günlerdir üzerinde çalıştığım senaryo bir kere daha gözlerimin önünden geçerken, belki de bu plandaki en büyük şansımın geçen sene bir yurt dışı görevi için İtalya'ya gitmek olduğunu biliyordum. Çünkü bizim hikâyemizdeki en büyük boşluk tanıştığımız andı ve bu da benim herkesin bildiği bir zamanda İtalya'da yani Leyla'nın yaşadığı yerde olmamla cevap buluyordu.

O yüzden de en hakikatli yalanımla, "Geçen sene..." diye başladım söze. Ailem dediğim insanlara yalan söylemek vicdanımı sızlatsa da mecburum diyerek avutuyordum kendimi. Leyla için... Onun hayatı için... Bir gün her şey bittiğinde anlatırdım ne de olsa... Oyun bittiğinde, Leyla gittiğinde...

"İtalya'ya gittiğimde tanıştık. İnsanın âşık olmak için senelere, uzun uzun zamana ihtiyacı yokmuş, onunla anladım. Bazen tek bir bakış yetiyormuş beklediğini bulmaya. Ben de hiç ummadığım bir yerde buldum onu. Ama arkadaştan fazlası olmadı tabii. O oraya aitti, ben de buraya. Döndüm sonra... Bir sene geçti ve hiç ummadığım bir yerde, benim yuvamda, burada çıktı karşıma. Babasını kaybetmiş... İntihar olduğunu kabul edemediği için de buraya gelmiş bir umut. Yolumuz yeniden kesiştiğinde bu defa bırakmadım onu.

Bırakamadım... Tek isteğim acılarını dindirmek, ona yaşamak için yeniden bir umut vermekti, ben de elimi uzattım. Âşık olduğum kadına yuva olmak istedim, o da kabul etti. Düğün dernek kuracak hâlimiz yoktu bizim, bu konuda da herkesin anlayış göstermesini bekliyorum. Size tuhaf geldiğini biliyorum ama aşk böyle bir şey işte. İnsan önce sevdiğini düşünüyor âşık olduğunda..."

"Vay anasını sayın seyirciler... Aşka bak be..."

Yavuz'un geveze sesiyle çarpık bir gülümseme dudaklarımı sararken bakışlarımı etrafta gezdirdim. Bir yerlerde okusam -yalan yok- etkilenirdim bu satırlardan. Biraz Külkedisi, biraz Pamuk Prenses, biraz da Kibritçi Kız'dık belki ama masalsı bir aşkımız vardı kâğıt üzerinde. Kusurlar vardı, kafalara oturmayan boşluklar vardı ama zaten bunun böyle olması gerekiyordu. Çünkü tamamen kusursuz bir yalana kimse inanmazdı. Mesleğin bana öğrettiği en önemli şeylerden biri de buydu belki de...

Söylediklerimle az öncekine inat bu defa daha inanan bakışlarla yüzüme bakarlarken, "Ne diyelim evlat, hayırlı olsun o zaman," diyen Cihan amir az evvel oturduğu yerden usulca ayaklandı. "Yalnız bu böyle kalmaz. Kutlamak için uygun zaman değil belki ama gelinimizle bir an önce tanışmak istiyorum," deyip gülümsediğinde tebessümle başımı sallarken, diğerlerinin de heyecanlı ve mutlu bakışlarla beni tebrik etmeleriyle gülümsedim. En son Seda yanıma adımlayıp, "Tebrik ederim komiserim," deyip ağzımı açmama bile izin vermeden arkasını dönerek ilerlediğinde Yavuz da peşi sıra adımlarken, "Hayırlı olsun," diyen Cemal'e de hafifçe gülümsedim.

"Eyvallah."

Biraz sonra yanıma adımlayan memur Eda, "Komiserim ben... Dün için çok özür dilerim," dediğinde mahcubiyeti yüzünden okunurken, "Sorun değil Eda. Yalnız bir daha tanımadığın insanlar hakkında ne konuştuğuna dikkat et," dememle hafifçe başını sallayıp kıpkırmızı suratıyla yerine geçti. Gün boyu merkezin koridorlarında bizim mükemmel aşk masalımız dilden dile dolaşırken, kusursuz bir şekilde geçtiğim ilk adımla derin bir nefes aldım. Bugün

itibarıyla kapanı kurmuştuk. Şimdi sabırla o farenin deliğinden çıkmasını bekleyecektik.

Benim aşk hikâyem ne denli keyifli bir dedikodu malzemesi olsa da herkese, İstanbul bir türlü rahat durmadığından bütün bir gün yine koşturmacayla geçti. Şu sıralar peşinde olduğumuz kaçakçılık çetesine yaptığımız baskınlar bütün bir gün boyunca düşünmemi engellerken, vakit yine akşamı bulduğunda bu gece nöbetçi olmadığım için toparlandım. Cemal de yine arabasız olduğundan benimle gelirken, apartmana girip yukarı çıktığımızda bu defa dairesinin önüne gelmemizle Cemal anahtarını çıkaramadan kapı ardındaki ürkek bakışlı genç kadın tarafından açıldı.

"İyi akşamlar Ayşe," dememle, "İyi akşamlar Eren abi," deyip bana hafifçe tebessüm ederken "Sabah görüşürüz başkomiserim," deyip elimle selam vererek yukarı doğru hızlı adımlarla çıktım. Vaktin erken olduğunu fark edip kapıyı anahtarla açmak yerine zile bastığımda biraz sonra kapıyı açan Leyla bana telaş hatta korku dolu gözlerle bakıyordu. "Ne oldu?" diye endişeyle sorup içeri geçtiğimde kapının önüne dizilmiş kalabalık ayakkabı topluluğu soruma cevap olurken, sıkıntıyla ensemi kaşıyıp oflayarak içeri adımladım.

Salona girmemle koltuklara kurulmuş bizim kızları kucaklarında çocukları, yanlarında kocalarıyla gördüğümde, "Tam da sırasıydı," diye ağzımın içinde mırıldanırken, "Dayı!" diye paytak adımlarla yanıma doğru koşturan Eda'yı kucağıma alıp, "Dayıcığım," diyerek pembe yanağına öpücük kondurdum. Hızla ayaklanan Ela, "Abi?" diye imayla seslendiğinde, Zeynep de kızını Rüzgâr'ın kucağına bırakıp aynı imayla, "Abi?" diye seslenirken, Zeynep'in oğlu Emir, "Baba ben Melek'le değil de bu ablayla evlensem olur mu?" diyerek gülücüklerle yanı başımdaki Leyla'yı işaret ettiğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. O sıra kızların dostu Gülce'nin eteğine yapışan kızı Melek eliyle sertçe Emir'in kafasına

vurup ağlamaya başladığında bir anda salonu saran bu kaostan nasıl kurtulacağımı bilemezken bana can simidi gibi yetişen zil çaldığında, "Ben kapıya bakayım," deyip neyle karşılaşacağımı bile düşünmeden koşar adım kapıya ilerledim.

Kapıyı açmamla yüzü kıpkırmızı kesilen annemi, elinde bavullarla bana bittin sen dercesine bakıp sırıtan babamı gördüğümde daha büyük bir kaosun içine düştüğümü anlarken, "Buyurun cenaze namazına!" diye ağzımın içinde homurdanarak içeri geçmeleri için kenara çekildim.

Onca planı ustalıkla kurarken atladığım o küçücük detayın ne olduğunu şimdi anlamıştım.

Onca şeyi düşünürken, bizimkileri hiç hesaba katmamıştım.

*William Shakespeare, Antonious ve Kleopatra, İş Bankası Kültür Yayınları.

Onuncu Bölüm
Sürpriz

Leyla'dan

Kendini bir yerlere ait hissetmenin ne demek olduğunu unutalı çok zaman oldu. Düşünüyorum da ortalama bir insan ömrünün üçte biri gelip geçti belki hayatımdan ama geriye dönüp baktığımda hatırlamak istediğim anılar bir elin parmaklarını geçmiyor. Hoş, onlar da yüreğime kaybettiklerimi hatırlatmaktan başka bir işe yaramıyor ya...

Öyle işte...

Ben de *"her neyse"* deyip geçiyorum her defasında olduğu gibi. Geriye dönüp bakmamakta buluyorum çareyi. Öyle geri dönülemez şekilde kaybettim ki sahip olduğum tüm güzellikleri, o yüzden düşünmek de istemek de hiçbir işe yaramıyor artık. Bir avuç dolusu kimsesizlik ve kesif bir hayal kırıklığıyla öylece kabulleniyorum yeni hayatımı.

Ait olmadığım bir yerde daha bir sığıntı misali çatısına sığındığım adama minnet edebiliyorum yalnızca... Buyum çünkü ben, artık sadece bu kadarım... Hiçbir zaman, hiçbir yere, hiç kimseye ait olamayacak olanım...

Eren'in evden gidişinin ardından saklandığım odadan çıkışım-

la birlikte duvarlar yine üstüme üstüme gelse de çaresizce etrafıma bakındım. Herhâlde hayatımın hiçbir anında kendimi bu denli işe yaramaz hissetmemiştim. Günler öncesine kadar bir meczup misali babamın meçhul failini ararken bile biraz olsun işe yaradığımı hissederken, şu an içinde mahkûm gibi kalakaldığım evde ne yapacağımı bilemez hâldeyim. Dün gün boyu vakit geçsin diye yaptığım yemeklerle biraz olsun işe yaradığımı hissetsem de bugün yine aynı boşlukta savruluyorum. Ve ne yapacağımı kesinlikle bilmiyorum.

Eren'in kibarca buyurduğu emirlerden sonra bir süre ortalıklarda da görünmemem gerektiğinden boş boş evin içinde dolaşırken, en nihayetinde delirmenin kıyısından dönerek soluğu bu defa da banyoda aldım. Eren arada bir evi temizlemek için birinin geldiğini söylemişti ama görünen o ki ne bu ev ne de ben daha fazla bekleyemeyecektik. Bulabildiğim tüm temizlik malzemelerini ortaya çıkarıp sıvadığım kollarımla kendimi bu defa da kimyasalların arasında kaybederken, hiç değilse birkaç saatliğine de olsa kısıldığım kapandan kurtulmanın tadını çıkardım.

Evet, benim gibi bir hayatın içerisindeyseniz eğer, camları silmek bile size kendinizi özgür hissettirebiliyordu işte...

Vakit neredeyse akşama dönene dek yeterince temiz olan yerleri dahi eskilerin tabiriyle kırkladıktan sonra âdeta kimyasal atık deposu gibi kokmaya başladığımı fark etmemle kendimi de hızlıca banyoya attım. Ne kadar kâğıt üstünde kocam olsa da yabancı bir adamla aynı evi paylaşmanın tedirginliğini üzerimden atamadığımdan hem odamın hem de banyonun kapısını kilitleyip hızlıca yıkandım. Üzerimdeki yorgunluk hâliyle duşakabinden çıkıp havluya sarınarak odaya geçtiğimde içeriden ses gelmemesinin rahatlığıyla biraz miskince yatakta uzandıktan sonra dolabın karşısına geçip iç çamaşırlarımı ve mürdüm rengi günlük elbisemi üzerime geçirdim. Saçlarımı da kurulayıp topladıktan sonra etrafı

da toparlayıp odadan çıkarken, daha hole adım atmamla çalan zille beraber derin bir nefes aldım.

Eren gelmiş olmalıydı ve zamanlamam kesinlikle şahaneydi.

Hızlı adımlarla holü geçip bir rehavet anıyla deliğe bakmadan, "Hoş geldin," diyerek kapıyı açtığımdaysa gördüğüm yüzlerle birlikte kapana kısılmanın ne demek olduğunu tam da o anda anladım.

"Merhaba yengeciğim."

Hayatım boyunca kendime karşı hiç duymadığım bir sıfat nasıl bu denli tüylerimi ürpertebilirdi, bilmiyorum ama karşımda tüm kuşkularıyla ela gözlerini büyü yaparcasına üzerime dikmiş hâlde duran güzel kadını gördüğüm andan itibaren hiç olmadığım kadar tedirgin hissettim kendimi.

Zira kâğıt üstündeki kocamın kardeşi, bir nevi kâğıt üstünde görümcem olan, simasını resimlerden tanıdığım güzel kadın tam karşımdaydı. Ela... Üstelik savaşa geldiğini ispatlarcasına arkasına aldığı ordusuyla beraber...

"Hoş... Hoş geldiniz..."

Ben yalnızca bakışlarıyla bile beni kıskaca alan kadının bakışlarına ne şekilde karşılık vermem gerektiğini düşünürken, bacaklarımızın arasından sıvışan üç küçük çocuk içeri doğru koşturduklarında silkelenerek kendime gelip hafifçe yana kaydım içeri geçmeleri için. En önde hâlâ gözlerini üzerime dikmiş Ela, yanı başında Zeynep olduğunu tahmin ettiğim güzel kadın ve yanlarında kızıl saçlı genç bir kadınla daha içeri geçerlerken, peşlerinde eşleri olduğunu tahmin ettiğim üç genç adam da eşlerinin aksine mahcup bakışlarıyla selam verip hızlıca içeri geçtiler. Buraya zorla sürüklendikleri her hâllerinden belliydi.

Onlar hâliyle yolu bildiklerinden holü geçip salona girerek gözden kaybolurlarken, benim o an tek düşündüğüm kapıdan çıktığım gibi buradan kaçıp gitmekti. İçeride beni sorguya çekmek için sıraya girmiş kalabalığın karşısında tek kelime etmek bile o an için imkânsız görünürken, çaresizce kapıyı kapatıp derin bir nefes alarak

içeri doğru adımladım. Bu yüzleşmeyi beklediğim doğruydu ama hem bu kadar erken olacağını hem de yanımda Eren olmadan onlarla karşı karşıya geleceğimi düşünmemiştim. O yüzden de çaresizce düşen omuzlarımla içeri girecekken çalan kapıyla birlikte bakışlarım heyecanla büyürken, bu defa gelenin Eren olduğunu umarak soluk soluğa kapıyı açtım.

Yorgun bakışları beni gördüğü an telaşlı bir hâle bürünürken, "Ne oldu?" diye endişeyle sorup içeri geçtiğinde bir şey söylememe bile gerek kalmadan kapının önüne dizilmiş kalabalık ayakkabı topluluğunu gördüğü anda anlamış olacak ki sıkıntıyla ensesini kaşıyıp, oflayarak içeri adımladı. İçeride onu bekleyen cümbüşle bir anda öylece kalakalırken, saniyeler sonra yeniden çalan zille beraber asıl hengâmenin ne olduğunu ikimiz de tam o an anlamış olduk. Zira içeridekiler az gelmiş olacak ki kâğıt üzerindeki kayınvalidem ile kayınpederim de yanlarında valizleri, bakışlarında onlarca soru işaretleriyle tam karşımızdaydılar.

Eren karşılarında tutulup kaldığından ne yapacağını bilemez hâlde öylece dururken, hiç değilse oyunumuzun ilk anda elimizde patlamaması adına yüzüme sıcak olmasını umduğum bir gülümseme yerleştirerek, "Hoş geldiniz," deyip sırayla ellerine uzandım. Neyse ki *"Sen kim oluyorsun da oğlumuzla habersizce evleniyorsun?"* deyip suratıma tükürmek yerine ellerini öpmeme izin verip bir de gülümsediler de şuracıkta düşüp bayılmaktan son anda kurtuldum.

Benim ilk atağımla birlikte Eren de silkelenerek kendine gelip, "Anne? Baba? Hoş geldiniz... Yahu niye haber vermediniz ki geleceğinizi?" diye şaşkınlığını sempatikliğe vurup sırayla annesiyle babasının elini öperken, benim suratıma yemeyi beklediğim şaplak annesinin elini öptüğü sıra Eren'in ensesine indi.

"Eşek sıpası! Sen tenezzül edip bize evlendiğini bile haber etmezken, biz sana neyin haberini verecektik, ha?" diye kızgınlıkla söylenen kadın, "Ay! Bak yine tansiyonum fırladı!" diyerek söylene söylene içeri doğru adımladı. Eren'in babası da biraz kızgın ama

daha çok oğlunun hâline eğlenir bir bakış atıp karısının peşinden içeri geçerken, "Şimdi ne yapacağız?" diye bağırırcasına fısıldayıp telaşlı bakışlarla Eren'e döndüm. Hem aramızda soğukkanlı olan oydu hem de mevzubahis onun ailesiydi. Bir zahmet donup kalmak yerine alacaktı ipleri eline.

Hâlâ eli ensesinde dalıp gittiğini fark ettiğimde, "Eren!" diye çığlık atarcasına kısık sesle bağırarak koluna vurup kendine gelmesini sağlarken, beyefendi başını sağa sola sallayarak gülümseyip, "Gel de ailemizi karşılayalım karıcığım," diyerek elimi tuttuğu gibi beni yanı başında salona doğru çekiştirdiğinde bu adamın normal olmadığını bir kere daha anlamış oldum.

Ne kadar salona girdiğimiz anda elimi elinden kurtarsam da gören çoktan gördüğünden bakışlarımı utançla üzerimize dikilen bakışlardan kaçırdım. "Hepiniz yeniden hoş geldiniz," dediğinde homurtuların selamlaşmalara karıştığı birkaç saniye geçti o karmaşada. Bir an sonra Eren'in annesi oturduğu yerde kısılı gözlerini üzerimizde gezdirip, "Artık lafı ağzında gevelemeyi bırakıp da konuşsan mı diyorum," deyip bana yandan bir bakış attığında ben telaşla ne diyeceğimi bilemez hâlde karşımdaki kadına ürkek gözlerle bakarken Eren hafifçe önüme geçti. "Anne, karımın üzerine gitme," dediği anda annesi ayaklandığı gibi karşımıza dikilip Eren'in koluna yapıştı.

"Eşek sıpası! Ben ona mı diyorum, sana diyorum, sana! Biz neciyiz burada ha, bostan korkuluğu mu? Evlendiğini gazeteden öğrenecek kadar mı elim ben sana oğlum ha, söylesene? Yazıklar olsun bana! Ben ne kötü anneymişim ki o dedikoducu Naciye geldi de bana kendi oğlumun evlilik haberini verdi. Bir tane oğlum var, ben böyle mi öğrenecektim bunu, ha?" deyip üzüntüyle karşımızda ağlamaya başladığında sebep olduğum bu durum yüzünden içim parça parça dağılırken, etraftakiler de az önceki şamata hâlinden sıyrılıp hüzünle baktılar ağlayan kadına. Eşi yanımıza gelip karısının koluna girip koltuğa doğru çekiştirdiği sıra kadıncağızın üzüntüden yığılacakmış gibi görünen hâli beni de allak bullak ederken, bir an

daha çok oğlunun hâline eğlenir bir bakış atıp karısının peşinden içeri geçerken, "Şimdi ne yapacağız?" diye bağırırcasına fısıldayıp telaşlı bakışlarla Eren'e döndüm. Hem aramızda soğukkanlı olan oydu hem de mevzubahis onun ailesiydi. Bir zahmet donup kalmak yerine alacaktı ipleri eline.

Hâlâ eli ensesinde dalıp gittiğini fark ettiğimde, "Eren!" diye çığlık atarcasına kısık sesle bağırarak koluna vurup kendine gelmesini sağlarken, beyefendi başını sağa sola sallayarak gülümseyip, "Gel de ailemizi karşılayalım karıcığım," diyerek elimi tuttuğu gibi beni yanı başında salona doğru çekiştirdiğinde bu adamın normal olmadığını bir kere daha anlamış oldum.

Ne kadar salona girdiğimiz anda elimi elinden kurtarsam da gören çoktan gördüğünden bakışlarımı utançla üzerimize dikilen bakışlardan kaçırdım. "Hepiniz yeniden hoş geldiniz," dediğinde homurtuların selamlaşmalara karıştığı birkaç saniye geçti o karmaşada. Bir an sonra Eren'in annesi oturduğu yerde kısılı gözlerini üzerimizde gezdirip, "Artık lafı ağzında gevelemeyi bırakıp da konuşsan mı diyorum," deyip bana yandan bir bakış attığında ben telaşla ne diyeceğimi bilemez hâlde karşımdaki kadına ürkek gözlerle bakarken Eren hafifçe önüme geçti. "Anne, karımın üzerine gitme," dediği anda annesi ayaklandığı gibi karşımıza dikilip Eren'in koluna yapıştı.

"Eşek sıpası! Ben ona mı diyorum, sana diyorum, sana! Biz neciyiz burada ha, bostan korkuluğu mu? Evlendiğini gazeteden öğrenecek kadar mı elim ben sana oğlum ha, söylesene? Yazıklar olsun bana! Ben ne kötü anneymişim ki o dedikoducu Naciye geldi de bana kendi oğlumun evlilik haberini verdi. Bir tane oğlum var, ben böyle mi öğrenecektim bunu, ha?" deyip üzüntüyle karşımızda ağlamaya başladığında sebep olduğum bu durum yüzünden içim parça parça dağılırken, etraftakiler de az önceki şamata hâlinden sıyrılıp hüzünle baktılar ağlayan kadına. Eşi yanımıza gelip karısının koluna girip koltuğa doğru çekiştirdiği sıra kadıncağızın üzüntüden yığılacakmış gibi görünen hâli beni de allak bullak ederken, bir an

için her şeyi unutup bir annenin acısına sebep olmanın ağırlığıyla büküldü boynum.

Hâline daha fazla dayanamayıp ne olacaksa olsun dercesine, "Efendim, aslında işin doğrusu..." deyip öne atılarak gerçeği söyleyecekken, Eren son anda elimi tutup beni durdurarak annesine doğru adımladı. Dizlerinin üzerine çöküp kendisine oturduğu koltukta küskünce bakan kadının ellerini elleri arasına alırken, "Sana söyleyecektim aslında," dediğinde olan biteni ailesine kendisinin anlatmak istediğini düşünerek sırtımı iki adım gerileyerek duvara yasladım. Ancak Eren konuşmaya başladığında ağzım açık hâlde öylece kalakaldım.

"Niyetim senden, sizden gizli iş çevirmek değildi be annem ama bekleyemedim. Öyle çok sevdim ki bir anımız bile ayrı geçsin istemedim."

Bir anda salondaki tüm bakışların bana dönmesiyle yere düşmekten sırtımı yasladığım duvar sayesinde son anda kurtulurken, utançtan ne yapacağımı bilemediğim için ağzımda bir şeyler geveleyerek salondan ayrılıp hızlı adımlarla mutfağa geçtim. Bir beş dakika kadar ellerimi ovuşturarak sağa sola adımlayıp ne halt edeceğimi düşünürken, daha şimdiden her şeyi elime yüzüme bulaştırdığımı düşünüyordum. Tabii o an bu hâllerimin içeridekiler için âdeta bir utangaç yeni gelin imajı çizdiğinin farkında bile değildim.

Olduğum yerde ileri geri adımlayıp dururken, kulağıma dolusan zil sesiyle istemsizce irkildim. Sesin tezgâhın üzerinde duran telefonumdan geldiğini anlamamla o yana adımlarken, İlyas amcanın aradığını görmemle yabancısı olduğum bir yerde bir tanıdığa rastlamışçasına bir mutlulukla açtım telefonu.

"İlyas amca?"

"Leyla... Nasılsın güzel kızım?" dediğinde sesindeki şefkat tınıları buz tutan kalbime dokunurken, "İyiyim," diye mırıldandım, bir an için içeride beni bekleyen kaosu unutarak. "Vakit öldürüyorum her an."

"Sanki sıkılmış gibisin. Sesin bir tuhaf geliyor," dediğinde beni

bu kadar iyi tanıması istemsizce gülümsememe sebep olurken, "Hayatımın en keyifli günlerini yaşadığımı söyleyemem tabii..." diye mırıldandım kısık sesimle. Bir an sonra içeridekiler aklıma geldiğinde yüzüm istemsizce düşerken, "Bu oyunun altından kalkamayacak gibiyim ben, İlyas amca," diye mırıldandım, elimin altındaki peçeteyle oynarken.

"Neden böyle söyledin? Bir şey mi oldu?"

"Bizimkilere söylerken ne kadar inandırıcıydım, bilmiyorum ama biraz önce Eren'in ailesi, arkadaşları geldi buraya. Elim ayağıma dolandı karşılarında, görsen utançtan tek laf edemedim, yüzlerine bile bakamadım," dediğimde bir an için attığı kahkaha kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. "Niye gülüyorsun ki şimdi?" diye küskünce söylendiğimde de verdiği cevap kaşlarımın hayretle havalanmasına sebep oldu.

"Benim şaşkın kızım, istemeden herkese tam da bekledikleri şeyi vermişsin belli ki. Siz normal bir evlilik yapmış olsaydınız da ailelerden gizli iş çevirdiğiniz için aynı böyle elin ayağına dolanmayacak mıydı? Bilirim ben seni, yalan söylemeyi hiç beceremezsin zaten. Hem merak etme ben eminim, Eren gereken neyse yapmıştır. Onun için profesyonelce yerine getirdiği bir görev bu, merak etme, hataya yer vermeyecektir," dediğinde biraz olsun rahatladığımı inkâr edemezdim.

"Haklısın galiba... Neyse beni boş ver, sen nasılsın? Derya nasıl oldu, her şey yolunda değil mi?"

"Evet canım, merak etme, tehlikeyi de atlattılar çok şükür. Biz iyiyiz kızım, sen bunca sıkıntının arasında bir de bizi merak etme ama bak, ben seni ne için aradım... Şimdi sana bir adres atacağım, yarın sabahtan buraya gelmeni istiyorum," dediğinde istemsizce meraklandım. "Ters bir durum yok, değil mi? En son beni bu şekilde bir yere çağırdığında evlenmemi istemiştiniz," diye telaşla sormamla hafif bir kahkaha atıp, "Yok kızım, merak etme. Bu sefer ben sadece aracıyım," deyip içli bir nefes aldı telefonun öbür ucunda.

"Leyla... Umudunu kaybettiğini biliyorum ama inan bana, hâlâ

güzel şeyler de oluyor bu hayatta. Olacak da... Yeter ki sen inanmaktan vazgeçme, olur mu?" dediğinde güzel olan hiçbir şeye inancım kalmadığından diyecek lafım olmazken, "İyi akşamlar yavrum, sabah görüşürüz," deyip telefonu kapattığında bir süre kulağıma yaslı telefonla öylece ayakta kalakaldım.

İyi şeylere inanmak...

Çok geç değil miydi artık bunun için?

Bir süre öylece seramik tezgâha dalıp gitmişken, koluma değen elle istemsizce irkilip sıçradım. "Leyla, iyi misin? Korkuttum mu? Dalıp gitmiştin, özür dilerim," diye endişeyle konuştuğunda Eren'i bulan bakışlarım farkında olmadan rahatlamamı sağlarken, "İyiyim, dalmışım," diye mırıldanıp telefonu kenara bıraktım.

Bir an sonra aklıma gelenlerle hafifçe kaşlarımı çattım. "Ailene yalan söylemekle hata yapıyoruz. Hadi benim durumum, yaşadığım bilinmez ortada ama senin ailen bu yalanı yaşamayı hak etmiyor. İçeri girip anlatalım onlara işin doğrusunu, her şeyin bir kurmaca olduğunu bilsinler. Annenin o hâli içimi parçaladı, hiçbir anne bunu hak etmez," dediğimde bakışları şefkatle gölgelenirken, itiraz edercesine başını iki yana salladı.

"Olmaz... İnan bana, ben de onları kandırmaktan hiç hoşlanmıyorum ama küçücük bir açık her şeyin bir anda tepetaklak olmasına sebep olabilir. Bu sadece bir oyun değil Leyla, aynı zamanda mesleki açıdan benim için çok önemli bir görev ve ben bunu hakkıyla yerine getirmek istiyorum. Bu oyunu kurduysak her şeyiyle inandırıcı olmalı. Bizden başka birinin gerçeği bilmesini göze alamam," deyip hafifçe gülümsedi.

"Hem o kadar da kötü düşünme, annemin yıllardır tek derdi beni evlendirmekti zaten. Şimdi de içten içe bana kırılsa da ondan mutlusu yok," dediğinde pek inanasım gelmese de daha fazla sesimi çıkaramadım. Ne de olsa ben de en başında bana söylenen her şeyi yapacağıma dair söz vermiştim. Emir komuta ondaysa ve doğru olanın böylesi olduğunu söylüyorsa yapacak bir şeyim olamazdı.

"Sen öyle diyorsan... Peki, şimdi ne olacak?" diye sormamla

yeniden elimi kavrayıp beni içeri doğru çekiştirirken, artık bu konuyu da konuşmamız gerektiğini kafama not ettim. Her an elimi tutmak da neydi Allah aşkına?

İçeri girmemizle yine birleşen ellerimiz bakışlara yakalanırken, kızgınlığa bulanan bir utançla elimi çekip bana gülümseyerek bakan gözlere çevirdim bakışlarımı. "Gel kızım," diyen Eren'in annesiyle bir an için ne yapacağımı bilemezken, Eren'in gözlerini yumup aralamasıyla ondan güç alıp adının Esra olduğunu hatırladığım kayınvalideme doğru adımladım ürkek adımlarla. Ürkekliğim yeni gelinliğimden değil, yalancının teki olduğumdandı elbette...

Ben ne yapacağımı bilemez bir şaşkınlıkla öylece karşısında dururken, bir anda bana sarılmasıyla sarındığım şefkatli kollar arasında kaskatı kesildim. Esra Hanım hafifçe uzaklaşıp, "Ailemize hoş geldin güzel kızım," deyip pek aşina olmadığım bir içtenlikle gülümsediğinde Eren'in ben içerideyken onlara neler anlatmış olabileceğini düşünüyordum kara kara. Dakikalar evvel bana temkinli gözlerle bakan kadın, şimdi sanki yıllar evvel kaybettiği evladını bulmuşçasına bir şefkatle bakıyordu ve ben böylesine hiç alışık değildim.

O an sesim, dirayetim nereye kaçmıştı, bilmiyorum ama saygısızlık olmaması adına güçlükle, "Hoş buldum," diye mırıldanıp tebessüm etmeye çalıştım. Onun ardından da yanı başındaki eşi Cemal Bey de aynı samimiyetle bana elini uzatıp, "Öp bakalım gelin kızım," dediğinde yine içtenliği, hele ki babacan tavrı karşısında elim ayağıma dolaşırken aynı şaşkınlıkla onun da elini öpüp gülümsemeye çalıştım. Sonrasında ne olduğumu bile anlayamadan az evvel bana kuşku dolu gözlerle bakan kızlar tarafından tek tek içtenlikle kucaklanırken, kapı eşiğinde hâlime gülmemek için kendini zor tutan Eren'e kızgınlıkla bakmamak için dişlerimi sıktım. Nasıl da eğleniyordu komiser bozuntusu!

Nasıl oldu, hangi ara oldu, bilmiyorum ama bir anda kendimi kızlarla salondaki masayı hazırlarken bulduğumda, hiç değilse dün gün boyu can sıkıntısından fazla fazla yaptığım yemeklere şükrettim. Aslında en başta Eren'in babası çok kalabalık olduğumuzdan

ailecek bir yemeğe çıkmayı teklif etmişti ama nasıl olduysa çenem açılmış, evde fazlasıyla yemek olduğunu, burada yiyebileceğimizi söyleyivermiştim. Sofraya sıra sıra dizdiğim yemekleri gören Esra Hanım sanki o andan sonra bana daha da bir sıcak bakarken, kâğıt üzerindeki kayınvalidemin gözünde ev hanımlığımla da bir puanı kaptığımı anlamıştım.

Yemeklerimin ilk misafirlerimiz tarafından keyifle yeniyor olması az da olsa moralimi yerine getirirken, bu şamatanın ortasında bir an için de olsa kâbuslarımdan sıyrıldığımı inkâr edemezdim. Neşeyle geçen yemek faslı ufaklıklardan birinin Eren'le aramızda olan boşluğa sıvışıp, "Eren dayı, bu abla artık senin gelininmiş ya hani, peki ne zaman gelinlik giyecek?" demesiyle bir anda bozulurken, bu zamane çocuklarının tehlikeli birer silahtan farksız olduklarını düşünüyordum yine.

Eren'in sessizliği diğerleri tarafından da pek hayra yorulmadığından Esra Hanım ufaklığı kucağına alıp, "Kuzum, Leyla ablanız şimdi gelinlik giymeyecek ama size söz veriyorum, onun düğününü yaptığımız zaman hepinize gelinlik alacağım, anlaştık mı?" diyerek konuyu kapattı. Ufaklık neşeyle cıvıldayıp kuzenlerinin yanına koştururken, masanın üzerinde duran elimi tutan Esra Hanım'ın söyledikleriyle yine yerin yedi kat dibine girmek istedim.

"Güzel kızım, Eren bahsetti, çok yakın zamanda babanı kaybetmişsin. İnan ki çok üzüldük, Rabb'im gani gani rahmet eylesin. Anneciğini de çok küçük yaşta kaybetmişsin; inan, ne denir, ne söylenir bilmiyorum ama şunu bil ki buradaki herkes artık senin ailen. Bundan sonra beni de bir annen, eşimi de -yeri dolmaz elbet- ama bir baban say. Kızlar senin de kardeşlerin. Sakın kendini yalnız hissetme, olur mu? Az evvel söylediklerimi de çocuk avuntusu gibi düşünme bak, ben çok ciddiyim. Böyle bir köroğlu bir ayvaz kimsesizler gibi nikâh kıymışsınız ama biz bunu kabul edecek değiliz. Şimdi acın çok büyük ama inşallah biraz zaman geçtiğinde -mesela olur ya seneye evlilik yıl dönümünüzde- size dillere destan bir düğün yapacağız, anlaştık mı?"

Karşımda bana tüm içtenliğiyle, sevgisiyle, tüm anneliğiyle bakan, baktıkça, konuştukça yüreğimi dağlayan kadına utancımdan diyecek tek kelime bulamazken, gözlerimden engel olamadığım ılık yaşlar süzüldüğünde başımı eğip, "Ben... Çok özür dilerim," diye mırıldanarak sandalyeden kalktığım gibi kendimi mutfağa attım. Elimi tezgâha yaslayıp durduramadığım yaşları hıçkırıklara katarken, ardımdan gelen Eren kapıyı kapatıp bana doğru üzgün bakışlarla adımladığında elimin tersiyle gözyaşlarımı silip ona çevirdim tükenmiş bedenimi.

"Bu... Bu çok ağır..."

"Leyla..."

"Eren! Ben kendimi iğrenç bir insan gibi hissediyorum. Bu zamana kadar etrafımda güvendiğim kim varsa beni de böyle kandırdı, böyle aptal yerine koydu. Bizim içerideki insanlara yaptığımız gibi! Ailene yaptığımız gibi! Bize koşulsuzca inanan, güvenen insanlara yaptığımız gibi! Bak, şimdi benim de onlardan bir farkım kalmadı. O insanlar temiz kalpleriyle benim acıma üzülürlerken, ben onları kandırmak istemiyorum. Belki bir ay sonra, belki bir yıl sonra, hayatlarından hiç olmamış gibi çekip gideceğimi bilirken, onların hayallerine ortak olamam. Benim sonum kötü olacak, ben biliyorum. Bana bağlansınlar, sonra da canları yansın istemiyorum. Biz... Yanlış yaptık. En başta yanlış yaptık. Düşmana kurduğumuz tuzağa herkesi çekiyoruz, bu haksızlık! Ben... Ben..."

Krize girmişçesine ellerimi etrafa savurarak söylediklerim bir anda bedenimi mengene gibi saran kollarla kesilirken, kulağıma süzülen ılık nefesin, "Sakin ol... Sakin ol..." diye fısıldayışıyla parmak uçlarımdan saç tellerime değin uyuştuğumu hissettim. Bir an sonra başını hafifçe geriye çektiğinde bakışlarımız birbirini bulurken, cam gibi parıldayan yeşil gözlerde kendi yansımamı ilk kez bu denli yakından görüyor olmak hazırlıksız yakaladı kalbimi.

"Leyla... Onlara her şeyi anlatabilirim, her şeyi! Ama evliliğimizin sahte bir anlaşmadan ibaret olduğunu anlatırsam, bunu neden yapmak zorunda olduğumuzu da anlatmam gerekir. Bilmediğimiz

bir düşmanın, iz bırakmayan bir katilin önünde tuzak olacak bir evlilik yaptığımızı anlatsam sence ailem nasıl tepki verir? İhtimal başka, bilmek başka Leyla. Annem benim bir katilin peşinde olduğumu, üstelik onu yakalamak için böylesine büyük bir oyunun içinde olduğumu bilse sence gözüne uyku girer mi? Bu hengâmenin ne kadar süreceği belli değilken bunu onlara nasıl yaparım? Bırak onlar mutlu, huzurlu hayatlarını yaşamaya, arada da bizim oyunumuza mutlu olacakları kadar dâhil olmaya devam etsinler. Şimdi ne desek, ne kadar uğraşsak korkacakları için bizi anlayamazlar ama bir gün her şey bittiğinde bunu neden yaptığımızı anlattığımızda inan bana, bizi anlarlar. O yüzden böylesinin sadece bizim için değil, onlar için de doğru olan şey olduğunu anla artık, olur mu?"

Söyledikleri öyle doğru geliyordu ki her defasında, onun aklıselim sözleri benim panikle dilimden dökülen her şeyi bertaraf ediyordu eninde sonunda. Tıpkı şimdi de olduğu gibi. O yüzden de yine mahcubiyetle başımı eğip, "Tamam. Biliyorum, haklısın," dediğimde aldığı derin solukla hafifçe benden uzaklaşırken, ben de etkisinden sıyrılmanın rahatlığıyla toparlanmaya çalıştım. Sonrasında içeri geçtiğimiz andan itibaren herkes ne kadar güzel yürekli insanlar olduklarını gösterircesine az evvel olan şeyleri yok sayarak akşamı devam ettirirlerken, ben de elimden geldiğince onlara ayak uydurmaya, Eren'i mahcup etmemeye çalıştım. O benim yüzümden ailesinin karşısında bunca saçmalığa katlanırken, en azından ben de onun için bu kadarını yapabilirdim.

O gece için korkularımdan biri de Eren'in anne ve babasının gece burada kalacak olmaları olsa da zannediyorum yeni evli çifti rahatsız etmek istemediklerinden olsa gerek geç saatte diğerleriyle birlikte kalkıp kızlarının evine geçtiklerinde Eren'in de en az benim kadar rahatladığını görebiliyordum. Zira bir akşam yemeği bile bu denli zor geçmişken, bir de aynı odaya tıkılı kalma komedisi bu akşam için kaldırabileceğimizden çok fazlaydı.

Giden misafirlerin ardından birlikte önce salonu, ardından da mutfağı toparlasak da sanki baş başa kaldığımız andan beri sessizlik

yemini etmiş gibiydik ikimiz de. En sonunda yapacak başka bir iş kalmadığında, "İyi geceler," deyip odama doğru adımladığımdaysa yeminini bozan Eren, "Leyla," diye ardımdan seslendiğinde yorgun bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Efendim?"

"Ben... Aslında eve geldiğim an soracaktım ama hengâmeden bir türlü fırsat bulamadım. Bu sabah... Ben seni kıracak bir şey mi söyledim?" dediğinde bir an için neden bahsettiğini anlayamadığımdan bakışlarım hafifçe kısıldı.

"Gülüyor musun sen?"

Zihnimi yokladığımda sabah yaşadığımız o kısa ama belki de en sahici anımız aklıma geldiğindeyse bakışlarım istemsizce buğulanırken, hafifçe başımı iki yana sallayıp tebessüm etmeye çalıştım.

"Hayır... Bir şey yok, gerçekten. Yani seninle ilgili. İyi geceler."

"Sana da..."

Odaya girmeden evvel duyduğum son şey yine onun sesi olurken, yorgun bedenimi kapıya yaslayıp gözlerimi yumdum. Sabah, gülüyor musun diye sorduğunda sanki yüzüme tokat yemişim gibi hissettiğimi elbette ona söyleyemezdim. Çünkü evet, gülmüştüm. Bir an, sadece kahrolası tek bir an hayatımın kapkara gerçekliğini unutmuş, yaşadığımız yalanı gerçekliğim yaparak mutlu hissetmiştim kendimi. İşte buydu gizlediğim... Hakkım olmadığı hâlde bir an için mutlu olmak...

Aldığım derin solukla kapıyı kilitleyip dolaba doğru adımlarken, üzerimi değiştirip yorgun bedenimi yatağa bıraktım. Yarının ne getireceğini bilemeden bir günü daha ellerim bomboş kapatırken, tek dileğim hiç değilse rüyamda aileme kavuşmaktı...

Ertesi sabah yine alışkanlıkla erkenden kalkıp kahvaltıyı hazırlarken, Eren'e de İlyas amcayla olan konuşmamızdan ve evden çı-

kacağımdan bahsettim. Anladığım kadarıyla onun da bu meseleden haberi vardı ki önümü ardımı sorgulamadan evden ayrıldığında ben de üzerimi değiştirip evden çıktıktan sonra yoldan geçen bir taksiyi çevirerek gideceğim adrese doğru yola koyuldum. Zaten bir daha kolay kolay araba kullanabileceğimi zannetmiyordum.

Biraz sonra Anadolu Hisarı yakınlarında denize nazır bir mekânın önüne geldiğimizde telefonda kayıtlı adresi kontrol ederken, ileride İlyas amcanın aracını da görmemle doğru yer olduğuna kanaat getirip ücreti ödeyerek taksiden indim. Tabelası örtülü mekâna şöyle bir göz atıp içeri geçtiğimde gördüğüm rengârenk ortam bir an için haftalardır içinde debelendiğim kasvetli dünyamdan sıyrılıp sanki harikalar diyarına düşmüşçesine afallamama sebep olurken, merakla etrafta gezen bakışlarım bana doğru gelen İlyas amcayı bulduğunda şaşkınlıkla ona doğru adımladım.

"İlyas amca burası..."

"Tanıdık geliyor, değil mi?" demesiyle hayretle etrafa bakarken, "Evet, hayallerimden," dediğimde babacan bir tavırla gülümseyip koluma girerek beni mekânda gezdirmeye başladı.

"Yeni iş yerin hayırlı olsun diyelim o zaman."

"Nasıl?" dedim, donakaldığım anda ağzım açık kalmış bir hâlde. "Bu da nereden çıktı, hem... Yani burası..." dediğimde şaşkın bakışlarımı hayallere dalar gibi etrafta gezdirirken, hâlâ olanlara bir anlam veremiyordum. Evet, İtalya'dan döndüğümde kendi yerimi açma hayalim vardı ve bundan babama da bahsetmiştim ama...

"Babam?" dedim bir an sonra yaşadığım aydınlanmayla. "Babam mı hazırlamış burayı?"

Karşımda tebessümle başını sallayan adama gözlerimde yaşlarla bakarken, "Sen gelmeden önce hazır olmasını istiyordu aslında. Her şey... Yani böyle olmasaydı, sen bu zamanlarda dönecektin ya, o da buna göre ayarlamıştı her şeyi. Ne anlattıysan senin hayal ettiğin gibi olsun diye uğraştı. Bakışlarına bakarsak da olmuş galiba," dediğinde söyleyecek tek kelime bile bulamadığımdan bize bu acıyı yaşatana bir kere daha lanet ediyordum.

Hayalimi gerçeğe dönüştüren adamı, hayattaki tek varlığımı benden alan, hele de böylesine kalleşçe bir yalanla ölüsüne bile leke süren o katile olan nefretim aldığım her nefeste bir kat daha artarken, sanki arafta sallanıyormuş gibi hissediyordum kendimi.

Bir yanım ölüme koşa koşa gitmek isterken, bir yanım babamın benim için hayal ettiği bu mutluluğu dibine kadar yaşamak istiyordu. Bu hikâyenin sonu nereye gidecek bilmiyordum ama bildiğim ve asla unutmayacağım tek bir şey vardı.

O katil her kimse onu bulacaktım. Ve sonu benim gözlerimin önünde, ölümü benim ellerimde olacaktı.

Etrafa attığım hayranlık dolu bakışlar, içimde anbean büyüyen kana susamış yanıma karışırken, kaybolduğum arafın ortasından çalan telefonumun sesiyle sıyrıldım. Çantamdan çıkardığım telefonun ekranına baktığımda gördüğüm kayıtlı olmayan numarayla boş bulunup telefonu açarken, kulağıma dolan tanıdık ama bana bir o kadar da uzak olan sesin sahibinin söyledikleriyle öylece kalakaldım.

"Leyla... Leyla'm, Cenk ben... Sakın kapatma! Sana anlatacak çok önemli şeylerim var Leyla... Babanla ilgili!"

On Birinci Bölüm
Zaaflar

Leyla'dan

Şu hayatta bir insanı tehlikeye sürükleyecek belki de en kötü şeydir zaaflara sahip olmak. Birinin zaafı olmak ya da bir başkasının sizin zaafınız olduğunun bilinmesi...

Çünkü düşman dediğin en çok onu kullanır, insanı zaaflarından vurmaya çalışır. Çünkü insan o zaafı uğruna yaşar, onun uğrunda ölür belki de... Ben de bir vakitler birinin zaafıydım... Babamın... Sonunda birileri belki de beni kullanarak almışlardı babamı benden. Hiçbir şey yapamamıştım. Ruhum bile duymamış, hayatımda sırtlan gibi yer alan zavallı iki mahluğun derdine düştüğümden belki de o benim adımı sayıklayarak son nefesini verirken, ben kilometrelerce uzakta saçma sapan insanlar yüzünden acı çekmiştim. Onun benden koparılıp alınışını hissedememiştim...

Ve tıpkı babamın olduğu gibi, her insanın olduğu gibi, benim de bir zaafım vardı bu hayatta... Babam... Şu hayatta uğruna yaşayıp, uğrunda öleceğim tek insan...

Ne garip ki canımdan öte canım sadece babam değildi aslında, bir de annem vardı ama onunla yaşadığım günlerin çok uzağında kaldığımdan mı yoksa başka bir sebepten mi bilinmez, ikisini

yüreğimin terazisinde aynı kefeye koyamıyordum bir türlü. Belki bunun bir sebebi de beni varlığına en çok ihtiyaç duyduğum zamanlarda bırakıp gittiği için ona karşı bir türlü dinmeyen çocuk yanımın küskünlüğüydü... Annem gittiğinde çok acı çekmişti çocuk yanım, çok ağlamıştı. Zaten o günden sonra da bir daha hiç o küçük Leyla olamamıştım ben. Annelerini kaybeden çocuklar bunu anladıkları an büyürler derler ya, ben de öyle büyümüştüm işte. Çok üzülmüş, çok acı çekmiştim ve bir gün o sancılı acılar yüreğimde kabuk bağlamaya başladığında geriye koskoca bir kırgınlık, koskoca bir küskünlük kalmıştı. Beni bırakıp giden annemi ne kadar sevdiysem, o kadar da küsmüştüm o günden sonra...

Ama babam... O her şeye rağmen -ne kadar büyürsem büyüyeyim- benim gölgelerin arasında gizlenen o çocuk yanım olmaya hep devam etmişti. En yakınım, en özelim, bu hayatta asla vazgeçemeyeceğim emsalsizim olmuştu. Çocukluğumdan beri gülmek istemediğim anlarda bile sırf o benim için mutlu olsun diye gülmüş, o bana yetemediğini düşünmesin diye öksüzlüğümü unutmuş gibi yapmıştım... Sonra da unutmuştum galiba bir yerlerde... Çünkü çok sevmişti babam beni... Hem bir baba hem de bir anne gibi... Tastamam, koskoca bir aile gibi...

Ama ne zaman ki babamı da kaybetmiştim, onu da almışlardı benden, işte o zaman öksüzlüğüm yetimliğime karışmış, kimsesizlik hiç silinmeyecek bir iz misali yüreğime kazınmıştı. Kaybolmuştum ben o izin gölgesinde. O kimsesizlikte... Çünkü ben hayatımda ilk kez kimsesiz kalmıştım...

Bu yüzden de bana uzatılan her ele inanır, her umudun peşinden gider hâle gelmiştim. Bu uğurda neredeyse ölecek, hatta tek derdi bana yardım etmek olan Eren'in bile ölümüne sebep olacaktım. O uçurumun kıyısı bana belki de en çok bunu öğretmişti. Kimseye güvenmemekte değildi kurtuluş. Doğru insanlara güvenmekti sadece... Çünkü onlar kalleş değillerdi diğerleri gibi... İnsanı zaaflarından vurmaya çalışmıyorlardı...

Kulağıma yaslı telefondan durmaksızın gelen, "Leyla! Leyla

duyuyor musun beni? Orada mısın?" diyen sesi duydukça sadece bunları düşünüyordum. Hayat ne ironikti. Hele ki bu insanlar nasıl da yüzsüzlerdi böyle...

Hâlâ adımı seslenen Cenk'in sesine daha fazla tahammül edemeyeceğim için, "Kes artık!" diye kısık sesle sertçe söylenip, etraftaki işçilerle konuşan İlyas amcanın dikkatini çekmemek için arka tarafa doğru ilerledim. Bahçeye açılan arka kapıdan dışarı çıktığımda yüzüme vuran serinlikle öfkeyle kızaran yüzüm biraz olsun rahatlarken, "Bir daha sakın beni aramaya kalkma! Hele ki babamın adını o pis ağzına almaya cüret etme yoksa mahvedene kadar seninle uğraşmaktan çekinmem, duydun mu beni?" diye yalnız olmamın etkisiyle bağırıp, "Leyla!" diyen sesini umursamadan telefonu yüzüne kapattım. Aradığı numarayı da engelleyip öfkeyle bunalan boynumu sıvazlarken, bunların yüzsüzlüklerinden nasıl kurtulacağımı bilmiyordum. Hayatım bu denli arapsaçına dönmüşken, bir de bu pisliklerin hâlâ yüzsüzce ayaklarıma dolanma çabaları beni deli ediyordu.

Cenk'in babamla ilgili bir şey bilme ihtimalini düşünmüyordum bile, zira o kadar çok oyun oynamıştı ki bana bunca zaman, yine onlardan biri olduğunu anlamamak elde değildi. Aklı sıra hâlâ beni parmağında oynatabileceği, her sözüne inanan o aptal kız zannediyordu ama bilmediği çok önemli bir şey vardı. Ben bunca zaman onların oyunlarına kurban gittiysem, bu sadece benim salaklığımdan ya da onların zeki olmalarından kaynaklı değildi. Sadece benim hayatımda değer verdiğim insanlara duyduğum koşulsuz güvendendi. Ben onlara, en yakın arkadaşıma ve beni sevdiğine inandığım adama güvendiğim için hiçbir hareketlerine şüpheyle yaklaşmamıştım ama o tren çoktan kalkmıştı. Bundan sonra değil sözlerine inanmak, seslerini duymaya bile tahammülüm yoktu. Olamazdı!

Bir süre derin nefesler alıp biraz olsun kendime geldiğimde adım attığım bahçenin güzelliğinin de yeni yeni farkına varıyor gibiydim. İçerisi ne kadar güzelse, bahçesi de bir o kadar güzeldi bu mekânın. Yemyeşil çimlerle, duvar kenarlarına dikilen taze fidelerle,

duvarların üzerlerine yerleştirilmiş saksı çiçekleriyle, mis gibi kokularla, sarmaşıklarıyla öylesine güzeldi ki... Uzun zaman sonra unuttuğum o huzur duygusunu hissetmiştim sanki burada...

"Bahçeyi bir başka seveceğini tahmin etmiştim."

Ardımdan gelen İlyas amcanın sesiyle tebessümle ona dönerken, yanına doğru birkaç adımla yaklaşıp gülümsedim. "Nasıl sevmem? Sanki benim saklı cennetim gibi, baksana şu güzelliğe."

"İsmini de buldun galiba," deyip muzipçe göz kırptığında bir an için neyi kastettiğini anlamasam da sonrasında farkına vardığım şeyle ister istemez gülümsedim. *"Saklı Cennet"* diye farkında olmadan mırıldanıp bakışlarımı etrafta gezdirirken, o an orada bedenimi saran hayali kolların babama ait olduğunu kalbimin en derinlerinde hissediyordum. Sanırım burasını benim cennetim yapan asıl şey de onun buradaki varlığı olacaktı... Çünkü burası tıpkı onun gibi kokuyordu... Onun bana bahşettiği huzur gibi...

İlyas amcayla mekânı biraz daha gezdikten sonra zihnimi şimdiden meşgul eden onlarca fikirle ayrıldım oradan. Ne garip ki sabah buraya gelmeden evvel kendimi son derece vasıfsız, bir o kadar da işe yaramaz hissediyordum ama burayı gördükten sonra sanki bir şeylere yeniden tutunmuş gibiydim. Kim bilir, belki de burası aklımı kaçırmama biraz olsun engel olur, hedefime ulaşana dek hayata tutunmama vesile olurdu.

Tabii İlyas amcayla sadece yeni işimi konuşmamıştık bu sabah. Bana ne kadar işlerin yolunda olduğunu söylese de ara sıra şirkette de görünmem gerektiğini tekrarlayıp durmuştu defalarca. Bir de amcamın bu olanlardan sonra son derece öfkeli olduğunu ve kontrol edilemez kızgınlığını da çalışanlardan çıkarmaya başladığını söylemişti. Onu kızdırmak ya da üzmek elbette ki istediğim bir şey değildi ama öyle bir yola girmiştim ki bir kere, ister istemez onu da hayal kırıklığına uğratmıştım.

Yengem Feryal'in ve kızları Filiz'in beni nedensizce çocukluğumdan beri bir türlü sevemediklerini biliyordum elbette. Bu yüzden onların söyledikleri ya da yaptıkları herhangi bir şey beni

üzmüyordu artık ama amcam ve Ferit için aynı şey geçerli değildi. Onlar benim bu hayatta ailem dediğim, elimde kalan bir avuç insandı ve çocukluğumdan beri bir kez olsun sevgilerinden şüphe duymadığım için de onları üzmüş olduğumu bilmek ister istemez canımı yakıyordu.

Kolay değildi elbette hissettikleri yoksa kim babalık yapmak için uğraştığı yeğeninin hiç tanımadığı bir adamla habersizce evlenmesini öylece kabullenip sindirebilirdi ki?

Aslında onları son gördüğüm o günden sonra gerçekleri söylemek için bir hevesle ayaklanıyordum ama her defasında İlyas amcaya ve diğerlerine verdiğim gizlilik sözü elimi kolumu bağlıyordu. Hele de şimdi Eren bu oyundan hiçbir çıkarı olmamasına rağmen ailesine yalan söylemeyi göze almışken, bu saatten sonra benim de bu gizlilik sözünü tutmaktan başka çarem kalmıyordu. Sadece inanıyordum ki zamanı geldiğinde, her şey bir bir ortaya çıktığında insanlar bunu neden yaptığımızı da anlayıp bize hak vereceklerdi...

İlyas amcanın yanından ayrılıp kendimi biraz hava almak için sahile attığımda tüm bunları düşünürken, Ferit'in günler sonra beni araması da sanki bir işaret gibi gelmişti. Görüşmek istediğini söylediğinde ister istemez biraz olsun durumları toparlama inancıyla onu yanıma çağırdığımda da hiç değilse eskisi gibi olmanın heyecanı sarmıştı içimi. Herkes bir yana, Ferit hayatımda yeri hep özel olan insanlardan biriydi. Zaman zaman hiç sahip olamadığım abim, zaman zaman koruyucu meleğim, zaman zaman da en yakın dostumdu ve ben bu yüzden onu da kaybetmek istemiyordum. Belki her şeyi anlatamazdım ama en azından kurduğumuz yalana onu inandırmayı başarıp, mutluluk oyunumla mutlu olmasını sağlayabilirdim. Çünkü bilirdim ki o hep benim mutluluğumu düşünürdü...

Yaklaşık yarım saat kadar sonra oturduğum kafeden içeri girdiğinde de gülümseyerek ayaklanıp, yanıma gelmesiyle ona sarıldım sıkıca. Yine göz kamaştırıcı, etraftaki hayran gözler için yine fazlaca akıl bulandırıcıydı.

"Hoş geldin. Özledim seni," deyip gülümsememe kırgın da olsa

buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bize arkasını dönen sen-sin," deyip hafifçe uzaklaşarak sandalyeyi çekip oturduğunda düşen omuzlarımla ben de karşısına oturdum.

"Saçmalama! İnsan ailesine arkasını dönebilir mi? Ben sadece-"

"Sen sadece âşık olmuştun, değil mi? Neyse Leyla, uzatmayalım bu konuyu. Olan oldu, sen olmak istediğin yerdesin madem, bana doğruyu söyle... Mutlu musun şimdi?" diye keskin bakışlarıyla içimi görürcesine bakıp sorduğunda kucağımda kenetli ellerimi güç almak istercesine sıkıp, eğreti bir şekilde gülümsemeye çalıştım.

"Mutluluk mu? Ne mutluluğundan bahsediyorsun sen Ferit? Sence şu hayatta mutlu olmaya benden daha uzak kimse var mıdır, bir düşün bakalım. Babam öldü benim! Toprağının kokusu hâlâ avuçlarımda, biliyor musun? Ağladıkça avuçlarımı yüzüme sürüyorum ya, o kokuyu duydukça ölesim geliyor benim. Ölmek istiyorum ve bunu denediğimi sen de biliyorsun... Mutlu değilim ben, bir gün olur muyum, onu da bilmiyorum ama neden yaptın bunu diye sorarsan, işte orada başka bir şey var. Huzur... Güven... Ben Eren'e güveniyorum. Onun yanında hiç değilse kendimi öldürmek fikri gelmiyor aklıma. Onun varlığı beni hayatta tutuyor desem, inan ki yalan söylemiş olmam. O bana bir umut veriyor, ben de ona inanıyorum. Kim bilir, belki yaralarım da kabuk bağlar bir gün, ben de yaşamayı yeniden severim. Belki bir gün mutlu bile olurum yeniden."

Aslında buraya gelmeden hatta kelimeler dudaklarımdan dökülmeden evvel planladığım şey Ferit'i çok mutlu olduğum yalanına inandırmaktı ama sonra bir yerlerde okuduğum bir satır geldi aklıma.

En inandırıcı yalanlar, gerçeğe en yakın olanlardır.

Ben de bu yüzden döktüm ortaya yalanlarla bezeli gerçeğimi. Tabii ki mutlu değildim. Kim benim yaşadıklarımı yaşayıp da mutlu olabilirdi ki? Ama evet, Eren'le yaşama tutunmak için bir umudum vardı. Bu doğruydu. Sadece onların sandığının aksine aşk için değil, intikam içindi ama bunu bilmeleri de zaten gerekmiyordu...

Söylediklerim Ferit'i az da olsa ikna etmiş olacak ki bu defa hiç olmazsa kırgın değil, yalnızca üzgün bakıyordu gözlerime. Sanki bir parça da yaralı... Bilemiyordum tabii belki de bana yetemediklerini düşündüklerindendi bu hâli... Ama hiç değilse o andan sonra elimi kavrayıp, "Her ne olursa olsun, ben hep yanında olacağım," dediğinde üzerimden sanki bir yük kalkmış gibiydi. Hiç değilse beni anlamış, o da beni bırakıp gitmemişti.

Birlikte güzel bir yemek yiyip, olduğu kadar keyifle sohbet ettikten sonra ayrıldığımızda da her şeye rağmen daha iyi hissediyordum kendimi. Amcamla da arayı düzelttikten sonra belki de her şey şimdikinden çok daha kolay olacaktı benim için...

Nedensizce bugün bir türlü kendimi duvarların arasına hapsetmek istemediğimden Ferit'in yanından ayrıldıktan sonra da dolaşmaya devam ettim. Zaman öldürmek istercesine hevessiz bakışlarla vitrinlerde göz gezdirip boş boş sokakları arşınlamaya devam ederken, ilgimi çeken bir mobilya mağazasını fark ettiğimde anlık gelen bir hevesle kendimi kapıdan içeri attım. Kafenin iç dekorasyonu tam hayallerimdeki gibi şahaneydi ve bir kaşığın dahi yerini değiştirmek istemiyordum ama gördüğüm o muhteşem arka bahçeden sonra aklıma beni uzun zaman sonra heyecanlandıran bir fikir gelmişti.

Saklı Cennet sadece bir pastane olarak kalmamalıydı. Eğer istediğim şeyi başarabilirsem, arka bahçede o geniş alanla çocuklar için mini bir pastacılık kursu açabilirdim. Bu fikrin ve düşündükçe gözlerimin önüne gelen manzaraların hevesiyle mobilyacıyı arşınlayıp, benimle ilgilenen mekân sahibinin çağırdığı tasarımcıyla da görüşerek istediğim ürünlerin siparişini verdim. On gün içinde tamamlayacaklarını söylediklerinde keyiflenerek oradan ayrılırken, uzun zaman sonra ilk kez sokaktan geçen tasasız bir insan kadar mutlu ve hayat doluydum ama o an için bunun farkında bile değildim...

Ve işin en büyülü yanı da buna sebep olan yine babamdı... Hiç

kavuşamayacağım kadar uzakta olsa bile bir şekilde beni hayatta tutmayı yine başarıyordu...

Vakit neredeyse akşama dönmek üzereyken taksiyle eve geçtiğimde de bahçe kapısından içeri girip, apartmana doğru adımlamaya başladım. O sıra ellerinde oldukça fazla alışveriş torbasıyla önümde ilerleyen kadını gördüğümde bakışlarım istemsizce ona takılırken, yürüyüşündeki aksaklığı ve ellerindeki ağırlıklarla neredeyse düşmek üzere olduğunu fark etmemle yanına doğru telaşla adımlayıp son anda, "Yardım edeyim," diyerek poşetlere uzandım. Kibar sesiyle, "Sağ olun, ben hallediyorum," dese de poşetler fazla ağır göründükleri için, "Ama olur mu, bu hâlde taşıyamazsınız," dediğimde bir anda bakışlarını yüzüme çevirmesiyle oldukça genç hatta belki de benden küçük bir genç hanım olduğunu şaşkınlıkla fark ettim. "Gerek yok!" diye sertçe söylenip aksak adımlarla binaya doğru ilerlemeye başladığında da arkasında öylece kalakaldım.

Bir an sonra öfkesinin sebebinin beni yanlış anlamasından kaynaklandığını fark etmemle telaşla apartmandan içeri girerken, asansöre peşi sıra son anda yetişip kendimi de içine attım. Bir türlü ne diyeceğimi bilemediğimden dudaklarımı ısırıp dururken, "Şey... Ben az önce öyle demek istemedim yani poşetler çok ağır diye-" diyerek konuşmaya çalışsam da asansörün kapısının açılmasıyla genç kadın soğukça, "İyi akşamlar," diyerek poşetlerle birlikte kendini dışarı attı. Durduğumuz katın bizim dairenin alt katı olduğunu fark etmemle üzgün gözlerle kapanan kapının ardından bakarken, düşen omuzlarımla üst kata çıkıp eve geçtim. Gün boyu etrafımda esen keyif rüzgârları sanki bir anda yok olmuştu. Bir başkasının sizin yüzünüzden üzüldüğünü bilmek gerçekten de berbat bir histi.

Geç saatte eve gelen Eren de kaçan keyfimden payına düşeni fazlasıyla alırken, yemek faslımız da hayatımızda ortak olan tek konuyu konuşarak geçti. İlyas amcayla beraber babamın ofiste tuttuğu kendine özel dosyaları incelemeye başladıklarını söylediğinde sessizce onu dinlememe takılmış olacak ki en sonunda dayanamayıp, "Neyin var senin? Oysa bugün çok mutlu olacağını düşünmüştük,

pastaneden de mutlu ayrılmışsın," dediğinde elimdeki çatalı tabağın kenarına bırakıp tek kaşımı kaldırarak bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Sen beni kontrol mu ediyorsun?"

"Saçmalama! Tabii ki de seni kontrol ediyorum, unuttun galiba, seni korumak benim ilk görevim," dediğinde alaylı hâline gözlerimi devirirken, "Benimle ilgili şeyler için araya başkasını sokma, lütfen," deyip sudan bir yudum aldım.

"Konuyu dağıtmaya çalışmayalım istersen. Hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum ama en başında birbirimize her zaman açık olacağımız konusunda söz vermiştik... Şimdi söyle bakalım, sorun ne?" diye sorduğunda önemsizce omuz silkerken, en sonunda eve geldiğim zamandan değil de sabah yaşadığım o tatsız olaydan bahsetmeye karar verdim. Sonuçta Eren benim özel meselelerimle, duygu durumumla ilgilenecek değildi. Onu ilgilendiren yalnızca babamla ilgili olan şeylerdi.

"Aslında... Bilmiyorum sabah bir şey oldu ve ben bunu başlangıçta önemsiz bulup unutmaya çalışsam da sonrasında bütün gün beynimi kemirip durdu."

Sözlerimle o da çatalını kenara bırakıp hafifçe sandalyede ardına yaslanırken, "Babanla mı ilgili?" diye sorduğunda huzursuzca başımı salladım.

"Evet... Sabah beni biri aradı. Tanıdığım, yani İtalya'da olan biri."

"Arkadaşın mı?"

"Hayır! Yani evet, kısa bir zaman öncesine kadar öyleydi."

"Ve?"

"Of! Şu spot lambayı da ortaya koyalım, iyice sorgu odasına dönsün burası Eren," diye huysuzca söylendiğimde, "Tamam, sustum," deyip ellerini teslim olurcasına havaya kaldırırken, sıkıntılı bir nefes alıp onun bilmesi gerektiği kadarını anlatmaya başladım.

"Arayan kişinin ismi Cenk Saygın. En son İtalya'daydı ama şu an nerede, ne yapıyor, en ufak bir fikrim yok. Onunla olan iletişimimi

de bağımı da İstanbul'a gelmeden evvel tamamen kestim zaten. Numarasını da engellemiştim ama bugün başka bir numaradan aradı beni. Benimle görüşmek istediğini, konunun babamla ilgili olduğunu söyledi. İnanmadım tabii! Yani o babamla ilgili bir şey bilmez, bilemez... Babamı hayatında hiç görmedi bile. Muhtemelen bana bir şekilde ulaşmak için bu bahaneyi kullanıyor ama... Of..." deyip ellerimle sertçe saçlarımı geriye taradım.

"Ya bir şey biliyorsa? Olamaz, biliyorum ama ne bileyim işte," deyip sıkıntıyla iç çekerken, bir anda güçlü eli masanın üzerinde duran elimi kavradığında aldığım nefes kursağıma takıldı ve buğulu bakışlarım onun durgun ama bir o kadar sıcak bakan yeşil gözlerini buldu.

"Sakin ol. Bak, şöyle yapalım, sen o seni aradığı numarayı ver bana, ben de nereden aramış, neyin peşindeymiş bir bakayım. Bir daha başka bir numaradan aramaya kalkarsa da mutlaka haberim olsun ki gerekirse yüz yüze gelir, derdi neymiş, ne biliyormuş, anlamaya çalışırız, tamam mı?" dediğinde annesinden nasihat dinleyen küçücük bir çocuk gibi sessizce başımı sallarken, bugün onun karşısında ilk kez bir şeyi fark ediyordum.

Ben dengemi kaybetmiş hâlde öylece boşlukta savrulurken, bu adam benim dengemi buluyordu. Ben kendi kâbuslarımda, kendi korkularımda, kendi nefretimde savrulurken, beni kendime getiriyor, olmam gereken hâle bürünmemi sağlıyordu. Ve şok edici bir farkındalıkla bugün Ferit'e söylediğim yalanın gerçekliğiyle yüzleşiyordum.

Ben... Bir türlü akıllanmayan aptal Leyla, yine koşulsuzca birine güveniyordum. Ve görünen o ki başım yine fena hâlde dertteydi...

O akşam başkaca bir şey konuşulmadan sessizce sonlanırken, kendime duyduğum kızgınlık ve garip bir şekilde girdabına kapıldığım utançla kendimi odama attım. Ertesi sabaha da yine aynı duyguların karmaşasında uyanırken, kahvaltıdan sonra Eren'in evden ayrılmasıyla silkelenip kendime gelmeye çalıştım. Tabii Eren gitmeden evvel yarın akşam kız kardeşine yemeğe davetli olduğumuzu

söyleyip cevap vermemi beklemeden evden kaçtığından şimdiden yarının gerginliği etrafımı sararken, yine hırsımı, stresimi evden çıkarıp etrafı temizlemeye giriştim. Vakit öğlene geldiğinde işlerim bitmiş olduğundan duş alıp rahatlayarak kendimi salona atacakken, çalan kapı ziliyle holün ortasında panikle öylece kalakaldım.

"Yine ailesi mi geldi acaba? Of ama tek başıma elime yüzüme bulaştırmadan ne halt edeceğim ki ben?"

Düşen omuzlarım ve gergin bedenimle sıkıntılı soluklar alarak kapıya adımlarken, kapıyı açmamla gördüğüm manzara karşısında şaşkınlıkla kalakaldım.

"Merhaba... Müsaitseniz bir kahve içmek için geldim."

Dün asansörde kırgın bıraktığım, alt komşum olan genç kadın elinde kek dolu bir tabakla, yüzündeki tebessümle karşımdaydı ve sanırım bu benim hayatım boyunca en fazla şaşırdığım anlardan biriydi.

"Hoş... Hoş geldiniz, tabii, buyurun lütfen," deyip içeri girmesini aynı şaşkınlıkla izlerken, uzattığı tabağı teşekkür ederek alıp kendisini salona doğru yönlendirdim. O sessizce tekli koltuğa geçtiğinde bir an ayakta öylece kalakalırken, ne yapacağımı bilemediğim için zaman kazanmak adına kahvesini nasıl istediğini sorup telaşla mutfağa adımladım. Kahveleri hazırlayıp, getirdiği keki de ikramlık tabaklara koyduktan sonra elimde tepsiyle yanına geçtiğimde zarif güzelliği karşısında ister istemez tebessüm etmekten alamadım kendimi. Bembeyaz teni, uzun kahve saçları, efsunlu gibi bakan çakır gözleri, zarif hâlleriyle öyle masum, öyle güzel bir genç kadındı ki...

"Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun. Ben de kek için çok teşekkür ederim."

Bir süre ortamdaki sessizlik öylece aramızda gidip gelirken, dün geceden beri utandığım kabahatimi daha fazla omuzlarımda yük olarak taşımak istemedim. "Ben... Dün için gerçekten çok özür dilerim. İnanın, kötü niyetle bir şey söylemek istemedim, sadece poşetleri çok ağır görünce... Konuştukça batıyorum değil mi, gerçekten

çok utanıyorum," deyip mahcubiyetle yüzüne baktığımda dünkü kızgın hâline nazaran bugün tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Öncelikle sizi bizi bırakalım istersen, komşuyuz neticede. Söylediklerine gelince de gerçekten önemli değil. Ben de gereksiz alınganlık yaptığımı fark ettim zaten, onun için gelmek istedim. Bir de Eren abinin eşi olduğunu duyunca-"

"Eren'i tanıyor musun? Ah, bendeki de soru, tabii aynı apartmanda oturuyorsunuz sonuçta," dediğimde yine aynı sevimlilikle gülümsedi.

"Tanıyorum tabii ama sadece komşu olduğumuz için değil. Benim eşim Cemal'le aynı ekipteler," dediğinde habersiz olduğum için şaşırarak yüzüne bakarken bozuntuya vermemek adına, "Ah, öyle mi?" deyip gülümsedim. Eren benim hayatımdaki her detaydan haberdarken, ben onun hayatında neredeyse hiçbir şeyden haberdar değildim ve bu mesele işleri karıştırmadan bunu onunla konuşsam iyi olacaktı.

"Bu arada tanıştık ama isimlerimizi bilmiyoruz. Ben Ayşe," dediğinde içten bir şekilde uzattığı eli sıkarken, "Ben de Leyla. Çok memnun oldum seni tanıdığıma Ayşe," deyip sıcacık bir şekilde gülümsedim. Bu zamana kadar yalan dostluk rüzgârlarında savrulup durduğumdan, hâliyle tam da o anda aslında bu hayatta sahip olacağım en yakın dostumla tanıştığımın farkında bile değildim.

Ayşe'yle biraz daha sohbet ettikten sonra yeniden görüşme temennileriyle evden ayrılığında nedensizce içimi garip bir heyecan kaplarken, onunla sohbet ettiğim sıra zamanın nasıl geçtiğinin bile farkına varmadığımı fark ettim. Sahi, insan az evvel tanıştığı birine nasıl böylesine ısınabilirdi ki?

İçten içe bacağının durumu için kendimi üzülmekten alamasam da hayat dolu bakışları karşısında da hayranlık duymadan edemedim. Eren ne derdi, bilmiyorum ama madem bu evlilik oyununa başlamıştık bir kere, ben de bana sunulan fırsatları değerlendirip komşularımızı bir akşam yemeğine davet edecektim mutlaka...

Kendi kendime kurduğum planlarla öğleni akşam ederken,

Eren'in bugün erken geleceğini haber vermesiyle sofrayı da onun geleceği saate göre hazırladım. İtiraf etmeliyim ki başlarda fazlasıyla tedirgin olacağımı düşünsem de onunla paylaştığım sofralar son derece keyifliydi. Yabancı bir adamla aynı evi paylaşmak başka zaman olsa kulağa deli saçması gibi gelecekken, yaşandığında o kadar da korkunç hissettirmemişti. Muhtemelen bunun en önemli sebebi o yabancı adamın Eren olmasıydı. Çünkü zaman zaman ortaya çıkan odunsu hâllerine rağmen son derece centilmen, asla sınırları ihlal etmeyen hatta kendi özgürlük alanını dahi bu sebeple daraltan bir adamdı ve bu yüzden ona karşı duyduğum mahcubiyetin yanında minnetim katbekat fazlaydı. Öyle ki kendi evinde sırf ben rahat edeyim diye misafir gibi davranmaktan duyduğu rahatsızlığı bile bu zamana kadar bir kere olsun hissettirmemişti.

Biraz sonra çalan kapıyı açtığımda onu içten bir gülümsemeyle karşılarken, bir an kapı eşiğinde afallayarak kalsa da sonrasında silkelenerek o da gülümseyip içeri geçti. Ben sofradaki eksikleri tamamladığım sıra o da üzerini değiştirip salona geldiğinde bir şey söyleyecek gibi olduğunu hâlinden anlarken, "Sorun ne?" diyerek karşısına geçtiğimde duymayı beklediğim asla bu değildi.

"Şu verdiğin numarayı araştırdım. Cenk Saygın adına kayıtlı olduğu doğru ve bilmen gereken... Şu an İtalya'da değil, İstanbul'da..."

On İkinci Bölüm
Güven

Leyla'dan

Sanki rüzgârda savrulan cansız bir yaprak gibi yaşıyordum hayatı. Rüzgâr beni ne yöne savurursa oraya uçuyor, boynuma görünmez iplerle bağlanan düğümün ucundan kim çekerse o yöne gidiyordum. İşin en acı yanıysa bunu hep her şey olup bittikten sonra, tam da, "Artık kimse benim hayatımda söz sahibi olamaz," dediğim anda fark ediyordum.

Ne yazık ki yanılgılarım hiç bitmiyordu. Ne kurtulabiliyordum onlardan ne de yok sayabiliyordum. Hayatımı altüst eden kim varsa, usanmadan benimle uğraşmaya devam ediyordu. İstesem de istemesem de... İzin versem de vermesem de...

Omuzlarımdan sırtımın ortalarına doğru koruyucu bir yele gibi süzülen saçlarımı tararken, işte tam da bunları düşünüyordum. Ne kadar saçma bir hayat yaşadığımı ve hâlâ da ısrarla yaşamaya devam ettiğimi...

Bir zamanlar her teline ayrı özendiğim, hiç boya değdirmesem de özene bezene bakıp süslediğim saçlarım bile ne yazık ki ruhum gibi ölmüş geliyordu artık bana. Sadece saçlarını taramak bile zulüm olur muydu insana?

Bana oluyordu.

Hiçbir şey yapmak istemiyordum artık. Öylesine öldürmüşlerdi ki beni tam da yaşamayı sevdiğim yerden, şimdi nefes almak bile işkence gibi geliyordu ruhuma... Öylece bıraksalardı beni bir kuytuda, kırık dökük de olsa mutlu olduğum o günlerin gölgesinde avutsaydım kimsesiz kalbimi, olmaz mıydı? Kimse bu denli düşman olmasaydı bana da dünyanın en basit hayatını yaşayıp hiç değilse mutlu ölseydim, mutlu olduğum için ölmekten korksaydım, olmaz mıydı?

Sadece yirmi beş yaşındaydım oysaki... Ölmeyi bu denli istemek için daha çok erken değil miydi? Âşık olacaktım daha... Dünyanın en saçma bahanelerine sığınıp sevdiğim adama nazlanacaktım... Belki bir bayram sabahı önce kime gitsek kavgası yapacaktık onunla, eğer ki benim gidecek bir baba evim kalsaydı...

Ya da kaybolan bir çorabın üzerine saatlerce didişip dünyanın en saçma kavgasını yapsak da sevecektik birbirimizi. Çok sevecektik...

Anne olacaktım ben... Unuttuğum o annelik duygusunu kendi çocuklarıma anne olurken tadacaktım yeniden...

Sevecektim... Sevilecektim... Belki de ilk kez tastamam bir ailem olacaktı... Eksik kalmayacaktım...

Ama olmamıştı... Olmayacaktı da... Annem bizden gittiği gün boynuma dolanan o lanetin etkisindendi belki de... Ben yalnız kalmaya mahkûmdum... Mutsuzluğa, kimsesizliğe hep mahkûm kalacaktım...

Elimdeki ahşap oymalı tarağı aynanın önüne bırakırken, buruk bir tebessümle baktım yeniden. Annemden bana kalan, daha doğrusu bana kalsa da elimi uzatmaya cesaret edebildiğim birkaç parça şeyden biriydi sadece bu tarak. Onu hatırlamaktan, düşünmekten kaçıyordum çoğu zaman lakin bu tarakla saçımı taradığı günler hatırıma düştüğünden bundan kopamıyordum bir türlü... En azından bu kadarını hak ediyordum...

"Leyla, hazır mısın?"

Tıklatılan kapının ardından gelen sesle daldığım geçmişten bir rüzgâr misali sıyrılırken, hafifçe başımı iki yana sallayıp kendime gelmeye çalıştım. "İki dakikaya geliyorum," diye içeriye doğru seslenip son kez aynada nasıl göründüğüme bakarken, bir an için düştüğüm duruma gülmemek için kendimi zor tuttum. Ne yaşıyordum ben hakikaten?

Üzerimde uzun zaman sonra giymeye cesaret edebildiğim kırık beyaz elbiseyle, belimi saran gümüş işlemeli ince kemerle, dozunda makyajımla tam da bir yeni gelin portresi çiziyor olmalıydım. En azından hiç kimse gözlerime uzun uzun bakıp da oradaki karanlığı görmezse...

Bu akşam söz verdiğimiz için Eren'le birlikte onun kız kardeşinin evine, bir nevi aile yemeğine gidiyorduk. Eren'in anne ve babası da hâliyle orada olacaklardı ve yeni baştan sorguya çekileceğim düşüncesi tüylerimi diken diken etse de sakin kalmaya çalışıyordum. Oyunun bir parçası diye avutuyordum kendimi lakin zaman zaman neyin içine düştüğümü sorgulamadan da edemiyordum böyle... Evet, itiraf etmek hiç kolay olmasa da Eren'e, bana olan desteğine içten içe güveniyordum ve elimden geldiğince de onun kurallarına uyarak işleri daha da zora sokmamaya çalışıyordum ama yeri geliyor, tüm bunlar fazla geliyordu işte.

Babamın katili elini kolunu sallayarak ortalarda geziyordu, kan bağıyla bağlı olduğum tek ailem olan amcam sakladıklarım yüzünden bana sırt çevirmişti ve hayatımın en iğrenç anısı olarak hafızamda yer edinen Cenk sülük gibi peşimden buralara kadar gelmiş, bu şehirde aldığım nefesi dahi katlanılmaz kılmayı başarmıştı.

Onun İstanbul'da olduğunu duymak işleri daha da sevimsizleştirmekten başka hiçbir şeye yaramamıştı tabii... Eren dün akşam eve gelip de Cenk'in İstanbul'da olduğunu söyledikten sonra bir anda gözümün önüne gelen tüm o iğrenç görüntülerle haftalar sonra yeniden midem ağzıma gelmiş, soluğu önce banyoda peşi sıra da hiçbir şey söylemeden odamda almıştım. Eren ne kadar endişelenip has-

taneye gitmemiz konusunda dil dökse de yalnız kalma isteğim onu da pes ettirmiş, dün gece böyle anlamsız bir şekilde son bulmuştu.

Tüm gece binbir saçma teoriyle onun neden buraya geldiğini ve ısrarla bana ulaşmaya çalıştığını düşünsem de işime yarayacak tek bir cevap bulamamıştım. En sonunda beş parasız kalmış olma ihtimali aklıma geldiğinde de zaten düşünmeyi bırakmıştım. Tek korkum, daha doğrusu huzursuzluğum, peşinde zavallı sevgilisini de sürüklemiş olma ihtimaliydi ki böyle bir durumda ne yapacağımı düşünmek bile istemiyordum. Bunca kâbusun ortasında bir de onu görürsem, yapacaklarımdan artık ben bile korkuyordum...

Gece sabaha kavuştuğunda kendimi daha iyi hissedişim Eren'i de rahatlatmış olacak ki akşamı hatırlatarak evden ayrılmış, ben de yeniden görücüye çıkma gerginliğiyle bütün bir günü stres altında geçirip durmuştum.

Ve günün sonunda aynanın karşısındayken, hiç değilse Eren'i ailesinin yanında mahcup etmeyecek kadar iyi göründüğüme inanmak istiyordum. Bu oyunda üzerime düşen çok az şey vardı ve ben de hiç değilse bu kadarını becermek zorundaydım. Aynanın karşısında son kez elbisemi düzeltip uzun ceketimi de çantamla birlikte koluma alarak odadan çıktığımda holde aceleyle adımlasam da kapı girişinde beni bekleyen Eren'i fark ettiğimde bir an için duraksamadan edemedim.

Onu nikâhımız da dâhil olmak üzere hep spor kıyafetlerle, deri ceketle görmeye öylesine alışmışım ki şimdi üzerinde bedenini saran beyaz bir gömlek görmek ister istemez afallamama sebep oldu. Bir an sonraysa sanki damatlık giymişçesine bakakaldığımı fark ettiğimde utanarak kendime gelip yanına doğru adımlarken, "Çıkalım mı?" diye sormasıyla, "Hazırım," deyip ayakkabılarımı da ayaklarıma geçirdim.

Birlikte arabaya binip yola çıktığımızda uzun zaman sonra ilk kez bir akşam dışarı çıktığımı fark etmek yine tuhaf hissettirirken, "Bir sorun olmayacak," diyen sakin sesini duyduğumda bakışlarımı ona çevirdim.

"Neden birden böyle söyledin?"

"Çünkü gerginliğin sanki etrafında bir duvar gibi zaman geçtikçe yükseliyor ve ben de diyecek başka bir şey bulamıyorum. Sakin ol... Kabul ediyorum, biraz fazla meraklı bir ailem var ama bu gece seni daraltmayacaklardır."

"Daraltmak değil... Yani öyle hissettirmiyorlar bana, gerçekten. Sadece... Sürekli yalan söylemek zorunda kalıyoruz ve benim de bu konuda ne kadar beceriksiz olduğum ortada," dediğimde beni bulan bakışlarındaki gülümseme içimi ısıttı. Duymamı istemez gibi mırıldanarak, "İyi ki böylesin zaten," deyip yeniden bakışlarını yola çevirdiğinde de bir an için kirpiklerinin gölgesinde öylece kalakaldı bakışlarım. Bir an sonra utançla pencereden tarafa döndüğümde son zamanlarda hissettiğim tuhaf şeyler bir bir aklıma düşerken, sanki Eren düşündüklerimi duyacakmış gibi saçma bir telaşa kapılıp sormadan radyoyu açtım. O an çalmaya devam eden şarkının tam aramıza düşen sözleriyse, kelimenin tam anlamıyla benim acımasız talihimin eseriydi.

Sen bilirsin aslında, aklımdan geçenleri... Zaman her şeyi çözer, şu beklemek olmasa... Gözlerimi açsam da sen çıksan karşıma... Gel beni azat et, kayboldum karanlıkta... Ben bizi unutmam, gitmek yakışmaz bana... Yolcuyuz hayatta, sen gel otur yanıma...

Kendi düşüncelerime kapılıp gittiğimden tam olarak nereye gittiğimize bile dikkat etmezken, biraz sonra araba durduğunda istemsizce bakışlarımı dışarıya çevirdim. Bir evin değil de bir restoranın önünde olduğumuzu fark etmemle meraklı bakışlarımı Eren'e çevirirken, "Bizimkiler son anda fikir değiştirmişler. Burası Güney'in yani bizim eniştenin ailesinin mekânı. Ela da zaten burada çalışıyor. Daha rahat oluruz dediler, ben de sorun olmayacağını düşündüm," dediğinde hafifçe başımı salladım.

Araçtan ineceğim sıra, "Ah! Yine unutuyordum, bir şey daha var," dediğinde merakla yüzüne bakarken, içeri yansıyan renkli led ışıklar altında ceketinin cebinden siyah bir yüzük kutusu çıkardığında şaşkınlıkla kalakaldım. Bu hâlim ona komik gelmiş olacak ki er-

keksi bir şekilde gülüp, "Şimdiye kadar nasıl kimse sormadı, hayret ediyorum," diyerek kutudaki sade alyansları çıkardığında aklım yeni yeni başıma gelirken, kendi alyansını parmağına takıp benimkini de takmam için uzattığında hâlimizin tuhaflığına gülerek alyansı parmağıma geçirdim. Tam da yüzük parmağıma uygun olmasıyla şaşıracakken, "Banyoda bıraktığın bir yüzüğüne göre ayarlattım," dediğinde anlayışla gülümsedim. Sessizlik yemini etmişim gibi başka bir şey söylemeden araçtan indiğimde, Eren de peşim sıra inip anahtarı valeye bırakarak yanıma adımladı. Birkaç adım yanımda ilerledikten sonra, "Leyla?" demesiyle bakışlarımı karanlıkta daha bir yoğun görünen orman yeşili gözlerine çevirirken, "Elini tutabilir miyim? Yani içerisi malum... Biraz yakın görünsek fena olmaz," deyip elini uzattığında istemsizce heyecanlandığımı hissettim.

O an heyecandan elimin terlediğini fark etmekse daha beter utanmama sebep olurken, çaktırmadan avucumu elbiseme sürüp uzattığı eline elimi bıraktığımda sarındığım hisler içerisinde kendimi ilk kez bu denli savunmasız hissettim. Daha evvel de elimi tuttuğu olmuştu, hatta bu yerli yersiz davranışları yüzünden onu uyarmayı bile düşünüyordum lakin şimdi...

Bu defa hissettiklerim çok başkaydı. Adını koyamadığım, hiç bilmediğim ama sanki hep içimde bir yerlerde gizlenen bir duygu birleşen ellerimizin içerisinde filizlenmeye başlamıştı ve ben yaşadığım onca şeye rağmen -uçurumun kıyısında ölümün kokusunu almış olmama rağmen- ilk kez korktuğumu hissediyordum. İlk kez hissettiğim bu duygular karşısında ne yapacağımı bilmiyor, bir an için her şeyi unutup onlara kapılıp gitmekten deli gibi korkuyordum.

El ele restorana doğru parmaklarımızda yüzüklerimizle adımladığımız sıra aldığım nefeslerle hem kendime gelmeye hem de yaşadığım bu tuhaf duygulardan sıyrılmaya çalışırken, içeriye girdiğimiz sıra etrafta pek kimsenin görünmediğini fark etmemle meraklandım. "Erken mi geldik acaba?" diye mırıldanıp Eren'e döndüğüm sıra onun da ne olup bittiğini anlamadığı yüzünden

okunurken, birkaç adımla döndüğümüz duvarın ardında, "Sürpriz!" diye bağıran kalabalıkla ikimiz de olduğumuz yerde telaş içerisinde donakaldık.

Zira Eren'in ailesiyle sıradan bir akşam yemeği yiyeceğimizi düşünürken, kelimenin tam anlamıyla kandırıldığımızın farkına varıyorduk ikimizde. Karşımızda süslenip püslenmiş en az yirmi kişi vardı ve hepsinin merak dolu bakışları bizim üzerimizdeydi. Tahminlerimde yanılmıyorsam da hepsi Eren'i tanıyordu.

"Oyuna geldik," diye ağzının içinde mırıldanan Eren yüzüne yerleştirdiği sahte ama geniş bir gülümsemeyle benimle birlikte kalabalığa doğru adımlarken, "Düğünü geciktirmiş olabiliriz ama bu küçük de olsa bir kutlama yapmayacağız anlamına gelmiyor, öyle değil mi?" diye gülümseyerek yanımıza geldi Eren'in annesi. Kollarını açıp ikimize birden sarıldığında Eren'le şaşkın ördek yavruları gibi birbirimize bakakaldık. Görünen o ki sürpriz evlilik kutlamamızın tam ortasına düşmüştük.

Annesinin ardından babası ve sonrasında geçen akşam evde ağırladığımız diğerleri tek tek yanımıza gelip bizi tekrar tebrik ederlerken robotik hareketlerle, zoraki gülümsemelerle karşılık verdim her birine. Tanıdık simaların ardından sarışın, çok hoş bir kadın yanında eşi olduğunu tahmin ettiğim genç bir adamla yanımıza geldiğinde kim olduklarını bilmediğimden meraklı bakışlarımı pot kırmamak adına Eren'e çevirirken, "Rüya ve Ege Aras... Arkadaşlarım," diye mırıldandığında tebessümle bu güzel çifte çevirdim bakışlarımı.

"Çok tebrik ederim," diyen Rüya bana sarıldığında samimiyeti karşısında gülümseyip sarılmasına karşılık verirken, Eren'e elini uzatan Ege'nin biraz soğuk durduğunu fark etsem de bir anlam veremediğimden üzerinde durmadım. Sonrasında yanımıza gelen güzel ikizlerin de onların çocukları olduğunu öğrenmemle bu güzel aileye hayranlıkla bakmaktan kendimi alamazken, bu defa da hiç tanımadığım başka bir gruba doğru adımladığımızda Eren'in, "Bizim ekip," diye çaktırmadan kulağıma mırıldanmasıyla istemsizce kasıldım.

Bunca polisin arasında kendimi ele vermeden yalan söylemeyi nasıl başaracaktım acaba?

"Sakin ol. Ne kadar gerilirsen, o kadar çok dikkat çekersin," deyip elimi hafifçe sıkan Eren, "Amirim," diye coşkuyla söylenip orta yaşlı bir adama sarılırken, "Baskın basanındır evlat!" deyip kahkaha atan adam da Eren'e babacan bir tavırla sarıldığında birbirlerine duydukları sevgiyi az çok anlamıştım. Sonrasında bana dönen tecrübeli bakışlar merakın aksine aynı babacan tavırla gülümseyip, "Öp bakalım elimizi gelin hanım," dediğinde sıcakkanlılığına kayıtsız kalamayıp gülümseyerek uzattığı elini öptüm. O an ister istemez Eren'in ne kadar şanslı olduğunu düşünüyordum. Etrafındaki insanlar öyle sıcak öyle çıkarsız görünüyorlardı ki utanç vericiydi belki ama içten içe onu kıskanmadan edemiyordum. Çünkü benim hayatımda hiç böyle insanlar olmamıştı.

Cihan amirin ardından ekibin diğer üyeleriyle de tanıştığımda hepsinin bana fazlasıyla sıcak yaklaşması kasılan bedenimin gevşemesini sağlarken, yalnızca adının Seda olduğunu öğrendiğim genç kadınla göz göze geldiğim sıra istemsizce bakışları karşısında üşüdüğümü hissettim. Belki de abartıyordum ama nedense benden pek hoşlanmış görünmediğini düşünmek istemsizce huzursuz olmama sebep oldu. Yaşadığım bu huzursuzluk da beş dakika kadar sonra mekâna giren yeni komşum Ayşe ve eşi Cemal'le son bulurken, sanki burada bir tanıdığa rastlamışım gibi hissetmek hayret vericiydi. Ayşe ile sadece yarım saat vakit geçirmiştim ama tuhaf şekilde onu kendime haddinden fazla yakın hissediyordum.

Akşamın ilerleyen saatlerinde İlyas amca da aramıza bir nevi kız tarafı olarak katıldığında kendimi çok daha iyi hissederken, amcamları çağırdığını ama gelmek istemediklerini söylediğinde canım sıkılsa da belli etmemeye çalıştım. Belki de böylesi daha iyiydi. Gelseler belki de bu güzel insanları yok yere üzeceklerdi ve ben şu ortamda bununla baş edemezdim.

Eren'in ailesini, ekip arkadaşlarını tanıdıkça ona olan hayranlığım sanki daha da artmış gibiydi. Öyle güzel bir hayatı vardı ve

o hayatın içinde öyle güzel sevdirmişti ki insanlara kendini, gıpta etmemek elde değildi. Anne ve babası dünya iyisi insanlardı gerçekten. Üzülmeyeyim, kırılmayayım diye etrafında pervane olan kadın bana çok uzun zaman evvel unuttuğumu sandığım anne şefkatini tattırıyordu sanki yeniden. Kuytu köşede kimseler fark etmezken, bir bileklik geçirmişti bileğime. Ama öyle sıradan bir takı değildi bu, belli ki aile yadigârıydı. "Sen de ailemizin bir parçasısın artık," demişti bana. Kabul etmekte çekinsem de itiraz kabul etmemiş, bir de beni sıkıca sararak yüreğimin toz tutan yerlerine dokunmuştu. Sanki annemmiş gibi... O an öyle çok utanmıştım ki onları kandırdığım için. İlk kez bu denli bir telaş sarmıştı içimi, her şeyin ortaya çıkacağı güne dair...

Sonra kız kardeşi Ela, dünyalar tatlısı Eda'nın annesi, müstakbel görümcem. Meslektaş olduğumuzu duyar duymaz daha bir heyecanlanmış, hangi ara olduğunu bile anlamadan bana pastane için binbir fikir vermeye çalışmıştı. Sonra Zeynep, Eren'in kardeşten öte gördüğü kuzeni. Güzelliğini genlerinden ziyade güzel yüreğinden aldığını anlamam için beş dakika sohbet etmem yetmişti onunla. Belli ki çok mutlu bir kadındı ve bu yüzden de etrafına daima mutluluk saçıyordu. Eşi Rüzgâr'la, oğulları Emir ve kızları Eylül ile öyle güzel bir aile olmuşlardı ki onlara bakmak beni hem mutlu ediyor hem de canımı yakıyordu. Canım yanıyordu çünkü onlara baktıkça hep hayalini kurduğum ama asla sahip olamayacağım hayallerimi görüyordum. Çünkü ne öyle sevip sevilecektim ben ne de böylesi güzel bir aileye sahip olacaktım.

O an bir yandan Zeynep ile sohbet ederken, bakışlarım az ileride kucağında yeğeni minik Eda'yla dans eden Eren'i bulduğunda hayranlık yüklü bakışlarımı onlardan çekemedim ve tüm kalbimle, sanki bu hayattan dileyeceğim tek ve son şey buymuşçasına bir aidiyetle yürekten fısıldadım.

Eren... Umarım benim hiçbir zaman sahip olamayacağım o mutlu hayallerin hepsine sen sahip olursun bir gün... Şimdi son nefesimi senin sayende alıyorum ya, o nefes kesilene kadar bunun için dua etmeye de-

vam edeceğim... Umarım bir gün, benden ve tüm bu saçmalıklarımdan kurtulduğunda çok ama çok mutlu olursun... Bunu öyle çok hak ediyorsun ki...

Sanki yürekten fısıldadıklarımı duymuşçasına beni bulan bakışlarıyla yanıma adımlayıp, yetmez gibi bir de herkesin ortasında beni dansa kaldırdığında bu gece fazlaca hissettiğim o tehlikeli duygular bir kere daha kalbimi esir alsa da bunca insanın ortasında teklifine kayıtsız kalamadım. Belki de kalmak istemedim...

Güçlü kolları belimi sardığımda ellerim yerlerini bilirmişçesine omuzlarına düşerken bakışlarımı dipsiz bir ormanı andıran gözlerinden çekemiyordum. Bu gece nedendir bilmem, çok zayıftım ve kaçmaya dermanım kalmamış gibi hissediyordum. Sanki ne kadar kaçsam, kaçtığım her şeye daha fazla yaklaşıyordum. Sadece bir gece mola versem ne çıkardı? Sadece bir kere dans etsek ne kaybederdim?

Çalan müziğin ritmine kendini bırakan bedenlerimiz salınmaya başladığında bakışlarım nedensiz dolarken, "Fazla mı ileri gittim?" diyen huzursuz sesiyle fısıldadığında başımı iki yana salladım.

"Hayır..."

"Kimsenin aklında başka bir şey kalmasın diye... Ama rahatsız olduysan," diye endişeyle devam ettiğinde, "Hayır Eren. Sorun değil," deyip etrafta bize gülümseyerek bakan yüzlerde gezdirdim bakışlarımı. "Herkes mutlu görünüyor. Hiç değilse şu oyunun birilerini mutlu ettiğini görmek güzel."

Bir geceliğine de olsa mutlu hissedebilmek çok güzel...

O andan sonra Eren de fazla düşünmeden kendini ana bırakırken, tek dansımız tüm geceye yayıldı. Bu tuhaf ama sıcacık gecenin sonu dansımızla ve vedalarla son bulduğunda ikimiz de üzerimize düşen görevi yerine getirmiş olmanın rahatlığıyla ayrıldık oradan. Eren'in annesiyle babası yarın sabahtan İzmir'e dönecekleri için vedalaşma faslı da epey uzun sürerken, en sonunda tüm iyi dilekleriyle uğurladık onları kızlarının evine. Eren formalite icabı bu gece kalmaları için eve davet etse de sanırım bizi rahatsız

etmeme düşüncesiyle kabul etmediler. Buna sevinmediğimi söyleyemezdim, zira evin durumu ortadaydı ve Eren'le aynı odada kalma düşüncesi bu dengesiz ruh hâlimle asla baş edebileceğim bir şey değildi. Belli ki benim kafamda bir şeyleri oturtana kadar biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Diğerleriyle orada ayrılsak da mekâna taksiyle gelen Ayşe ve eşi Cemal'i de dönüş yolunda yanımıza aldık. Aynı yere gideceğimiz için onlardan da itiraz gelmezken, eve giden yolculuk tuhaf şekilde haddinden fazla sessiz geçti. Bizim durumumuz malumdu da ara ara dikiz aynasından izlediğim Ayşe ile Cemal'de de bir tuhaflık olduğu gözümden kaçmamıştı. Kavga etmiş olabileceklerini düşünüp ister istemez üzülsem de ikisini doğru dürüst tanımadığım için bir şey de diyemedim. Sadece laf arasında ikisini bir akşam yemeğine davet ettiğimde Eren'in şaşkın bakışları beni bulsa da umursamazca omuz silkip üzerinde durmadım. Madem bir evcilik oyunu oynuyorduk, bu sadece el ele ortalarda gezmekle olmazdı. Komşularımızı evimizde ağırlamak da akıllıca bir davranış olabilirdi.

Eve geçtiğimizde ikimiz de gecenin yorgunluğuyla kendimizi odalarımıza attığımızda odamın kapısını kilitleyip kendimi de doğruca banyoya attım. Sıcak suyun altında tüm gece kastığım bedenim usulca gevşerken, pijamalarımı giyip yorgun bedenimi yatağa bıraktığımda günler sonra belki de ilk kez aklımda olan şey peşinde olduğumuz katil değildi.

Uykuya dalana dek aklımda olan tek şey bu gece Eren'le ettiğimiz danstı...

Ertesi sabah vakit erken olduğundan mahmur bakışlarla uyanırken, kendimi daha iyi hissettiğime kanaat getirerek hızlıca elimi yüzümü yıkayıp üzerimi de değiştirerek odadan çıktım. Koridordan geçeceğim sıra Eren'in de banyodan çıkmasıyla bir anda bedenlerimiz çarpıştığında hazırlıksız yakalandığımdan düşecek gibi sende-

lesem de son anda kolumdan kavrayıp ayakta kalmamı sağladı. Yaşadığımız romantik komedi filmlerinden fırlama bu trajikomik anın etkisiyle hâlimize gülme isteğim ağlama isteğime karışırken, ıslak saçlarından kayıp gelen damlalar elimin üzerine düştüğünde irkilip hafifçe bedeninden uzaklaştım. Tabii ki üzerini banyoda giyinmişti, hiçbir zaman beni rahatsız edecek bir duruma sebebiyet vermiyordu ama dün geceden sonra bu sabah hazırlıksız yakalandığım bu durum ister istemez huzursuz olmama sebep olmuştu.

"Ben... Mutfağa gideyim," deyip bir şey söylemesine fırsat vermeden hızla mutfağa adımladığımda da ellerimi tutunma ihtiyacıyla tezgâha yasladım. "Allah'ım ne oluyor bana böyle?" diye yakarırcasına fısıldayıp sıkıntıyla iç çekerek kendime gelmeye çalıştım. Ne oluyordu böyle?

Ben aynı bendim, Eren aynı adamdı, başımdaki belaların bir tanesi bile çözülmediği gibi artarak çoğalıyordu ama sanki içimde bir şeyler değişiyordu. Sanki yıllarca bastırdığım her şey hiç olmayacak bir zamanda ortaya dökülüyordu ve ben buna engel olamıyordum.

"Kendine gel Leyla! Kendine gel!" diye sessizce kendimi azarlayıp, silkelenerek çayı ocağa koydum. Kendi düşüncelerimden kaçarcasına hızla kahvaltı sofrasını hazırlarken, Eren de ekmek alacağını söyleyerek evden çıkmış, on dakika sonra da geri gelmişti. O her zamanki gibiydi. Hiçbir şey olmamışçasına kahvaltısını ediyor, bir yandan da benimle sohbet etmeye çalışıyordu ama ben içimi saran bu karmaşada öylesine kaybolmuştum ki çoğu söylediğini duymuyordum bile. En sonunda da düşen suratıyla, "Eline sağlık," diye mırıldanıp ayaklanarak kapıya doğru ilerlediğinde öylece arkasından bakarken, çarpan kapının sesiyle sıkıntıyla oflayıp elimde öylesine tuttuğum çatalı sertçe tabağa bıraktım.

Durduk yere adamın da canını sıkmış, hayatımda düzgün giden tek şeyi de kendi ellerimle bir güzel mahvetmiştim.

Ağzımın tadı kalmadığından Eren'in peşi sıra ben de ayaklanıp sofrayı toparladım. Evde doğru dürüst yiyecek bir şey kalmadığından yine düşünmekten kaçma arzusuyla kendimi yemek yapmaya

versem de aklımda soru işaretleri gibi beliren düşüncelerle ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Yüzümü basan sıcakla banyoya geçip soğuk suyla elimi yüzümü yıkasam da bir türlü rahatlayamıyordum. Bir süre ellerimi lavabonun kenarına yaslayıp öylece allak bullak görünen aynadaki yansımama diktim bakışlarımı. Sayısını unuttuğum bir kez daha yeniden sordum kendime. Ne oluyordu bana böyle? Belki konuşacak bir arkadaşım olsa içimde biriken şeyleri ona anlatır, biraz olsun rahatlardım ama bunu düşündüğüm anda bile aslında ne kadar yalnız olduğum bir tokat gibi yüzüme çarptığında olduğum yerde öylece kalakaldım.

"Aptalsın sen Leyla! Şu hayatta tek başınasın! Ne yaşadığını, neden burada olduğunu ne çabuk unuttun? O zavallı kalbini durdurmak için verdiğin çabayı ne çabuk unuttun? O hissettiğin saçma sapan heyecanı hak ettiğini mi sanıyorsun sen? Kim var senin hayatında? Kimin kalbinde yerin var senin? Bir tane arkadaşın mı var? Hayır! Bir sevdiğin mi var? Hayır! Sadece içinde debelendiğin bu saçma sapan evcilik oyunu var! O insanlar seni ailelerine aldılar diye mi unuttun her şeyi? Onlar seni almadılar ki hayatlarına, Eren'in sevdiği kadını aldılar. Sen o yalanın suretinden başka bir şey değilsin ki ne çabuk unuttun? Tüm bu şamata sadece bir oyun, ne çabuk unuttun?"

Sanki karşımda düşmanım varmışçasına öylesine bir hınçla haykırıyordum ki aynadaki yansımama tüm gerçeklerimi, ağzımdan çıkan her sözün ardından yüreğim sıkışıyor ama yine de durduramıyordum kendimi.

"Hiç akıllanmayacaksın, değil mi? Yalan olan mutluluklara kapılmaktan hiç vazgeçmeyeceksin. Zavallısın sen Leyla! Parmağına kendi elinle taktığın bir halkadan bile mutluluk umudu çıkardığın için zavallısın! Tüm o insanları kandırmak için yapılan bir dansla bile o aciz kalbini çarptırdığın için zavallısın!"

Bağıra çağıra söylediğim her bir söz sanki dün geceden hatta belki de daha öncesinden beri içimi saran o sıcacık hisleri âdeta buz kristallerine çevirirken, banyonun mermer zemininde dizle-

rimin üzerine çöküp içim boşalırcasına hıçkıra hıçkıra ağladım.

Ne zaman ki gözyaşlarım artık akmaz oldu, ne zaman ki yüreğim daha bu sabah olduğu gibi heyecanla bir kuş gibi çırpınmaz oldu, ne zaman ki ben yine kupkuru bir bedenden ibaret o gerçek Leyla oldum, işte o vakit kapıldığım hayal âleminden çıktığım gibi düşüp kaldığım yerden de doğrulup soğuk suyla yüzümü yıkadım.

Kurulanıp banyodan çıktığımda içeriden gelen telefon sesiyle istemsizce yüzümü buruştururken, kimseden bir telefon beklemediğim için ayaklarımı sürüyerek isteksizce salona doğru adımladım. Telefonu elime almamla bir sabit hattan arandığımı görüp sıkıntıyla iç çekerken, arayanı tahmin etsem de bu meseleyle daha fazla uğraşmak istemediğim için yüzümü buruşturarak telefonu açtım.

"Alo?"

"Leyla... Lütfen bu defa kapatma."

Tabii ki yanılmamıştım. Belli ki istediğini almadan asla vazgeçmeyecekti.

"Kapatmıyorum. Ama bu seni dinlemek istediğim için değil Cenk, artık hayatımdan tamamen defolup gitmeni istediğim için. Derdin neyse söyle ve bir daha da hayatıma bulaşma!" dediğimde adını ağzıma almak bile midemi bulandırsa da ayakta kalmaya çalıştım. Onun zavallı varlığı beni yıkamazdı.

"Tamam. Tamam, beni dinlediğin için çok teşekkür ederim. İnan bana, her şey için o kadar üzgün-"

"Cenk! Senin saçma veryansınlarını dinlemek için açmadım bu telefonu. Derdin neyse söyle artık!" diye nefretle soluduğumda, "Tamam," deyip sanki soluk soluğa kalmışçasına iç çekti.

"Sana daha önce de söylemeye çalıştım ama beni dinlemek istemedin. Ben buraya sana babanın ölümüyle ilgili çok önemli bir şey söylemek için geldim Leyla," dediğinde alayla gülümsedim. "Dur tahmin edeyim. Karşılığında da para istiyorsun, değil mi?" dememle "Leyla!" diye inlercesine adımı fısıldadı. "Hayır tabii ki!"

"Ne diyeceksen bir an önce söyle ve kapat o zaman."

"Olmaz... Yani telefonda anlatamam. Lütfen şimdi buluşalım ve-"

"Senin yanına gelecek kadar aptal olduğumu düşünmüyorsun değil mi?" diye alayla söylendiğimde, "Sana zarar vereceğimi mi düşünüyorsun?" diye çaresiz bir sesle sormasıyla nefretle soludum. "Sen kimsin ki bana zarar vereceksin? Sadece o aşağılık suratını görmek istemiyorum. Sesini duymak bile midemi bulandırırken, bir de suratını görmeye katlanamam," dediğimde bir süre sessiz kaldı.

"Ben... Tamam... Madem beni bu kadar istemiyorsun hayatında, o zaman benden tamamen kurtulmak için son kez çık karşıma. Senin istediğin yerde buluşalım. Sana yemin ederim, bu beni son görüşün olacak. Lütfen Leyla, baban için," dediğinde babamı diline dolaması bile canımı yaksa da ondan tamamen kurtulmak için başka çarem olmadığını düşündüğümden en sonunda huzursuzca, "Tamam," diye söylendim. "Bir saat sonra sana atacağım adreste ol!" deyip telefonu yüzüne kapattığımda, "Umarım doğru olan şeyi yapıyorumdur," diye mırıldanarak ayaklanıp hazırlanmak için odaya geçtim.

Bir saat sonra ona gönderdiğim adreste bulunan kafeden içeri adım attığımda içeride bir iki müşteri ve mekânın sahibinden başka kimsenin olmadığını görüp sıkıntıyla dışarı açılan bölüme adımlarken, Cenk'in köşedeki masada tek başına oturduğunu gördüğümde yüzünü görmeye bile tahammülüm olmasa da kendimi kasarak yanına doğru adımladım.

Beni fark ettiği an parlayan gözleriyle ayaklanıp bana doğru yaklaşacağı sıra hızla geriye adımladım. "Tamam," deyip çaresiz görünen bakışlarla yerine oturduğunda ben de sıkıntıyla karşısına oturup telefonu da masanın üzerine bıraktım.

"İyi görünüyorsun," dediğinde yüzsüzlüğü karşısında hâlâ di-

yecek söz bulamazken, "Ne söyleyeceksen söyle!" deyip bakışlarımı yüzünden başka her yerde gezdirdiğimde, "Seni çok özledim Leyla'm," demesiyle iğrenerek baktım yüzüne.

"Bakma bana öyle... Bildiğim ne varsa anlatacağım ama madem bu seni son görüşüm, hiç değilse bunları söylememe izin ver," dediğinde sinirle ayaklandım. Telaşla, "Tamam, dur!" diye bağırıp beni durdurmaya çalışınca sertçe yerime oturup, "Konuş artık!" diye nefretle söylendiğimde elleriyle yüzünü sıvazlayıp konuşmaya başladı.

"Ben... Aslında çok daha önce gelecektim buraya ama işler öyle ters gitti ki... Uçak bileti alacak parayı bile zor buldum... Sana çok kötülük yaptığımı, canını hiç hak etmediğin şekilde yaktığımı biliyorum ama telafi edebilmek için ne yazık ki elimden hiçbir şey gelmiyor. Leyla... Şunu bil ki sana yaşattığım o... O rezilliğe rağmen ben bu hayatta sadece seni sevdim."

"Çok komiksin gerçekten ama biraz daha bu saçmalığa devam edersen gideceğim," dediğimde hüzünle bakan gözleri eskiden olsa aptal gibi kanacağım kadar gerçekçi dururken, şimdi buz tutan kalbim için hiçbir anlam ifade etmiyordu.

"Tamam, dinle o zaman... Bak, sen gittikten sonra her şey altüst oldu. Büşra kapıma dayandı, kendince kurduğu mutluluk hayallerine beni de katmaya çalıştı ama benim tek derdim ondan bir an önce kurtulmaktı. Evet, biliyorum, şu an yüzüme tükürmek istiyorsun ama gerçek bu... Düşündüğünün aksine senden sonra onunla bir ilişkim falan olmadı benim. Ben Büşra'yı hiçbir zaman sevmedim, kalbim hiçbir zaman onun için atmadı ama o benim bu hayattaki en büyük aptallığımın mimarı oldu. Uzun uzun anlatsam dinlemeden gideceğini bildiğim için kısa kesiyorum. Seninle tanıştığımız günden itibaren seninle olan anlarım hayatımın bu zamana kadar yaşanmaya değer tek anlarıydı. Sen varsan ben bu hayatta bir adamdım, sen yoksan piç kurusunun tekiydim... Sen varken iyi olan neyim varsa ortaya çıkıyordu ama sen olmadığında içimde gizlenen kötü yanım ortaya çıkıyordu sanki... Ben uzun zaman o yanımı hep yok saymaya çalışsam da işte o... Büşra... Buna hiç izin vermedi. Aptal

değilim, bizi tanıştırdığın ilk günden beri bana bakışlarını hep hissettim ama çok uzun süre görmezden geldim. Çünkü seninle her şey öyle güzeldi ki..."

Bunları duymak bana acı verdiği kadar sanki bir bilinmezliğe gömülen geçmişi de su yüzüne çıkarıyordu. O yüzden belki de susturmuyordum onu. Bilmek, duymak istiyordum... Bana bunu neden yaptıklarını...

"Sonra... Sadece tek bir gece yaptığım aptalca bir hata her şeyi mahvetmeye yetti. Seninle kavga ettiğimiz bir gece kendimi kaybedecek kadar içmiştim ve ilk kez onu görmezden gelemedim. İçkiye suç bulmayacağım elbette, ben adam olsaydım, kalbim senin için atarken onunla yatmazdım ama... Yaptım işte... Ve o gece benim dibe çöküşümün başlangıcı oldu. Başlarda onu reddedişlerimi beni yattığımızı sana söylemekle tehdit ederek bertaraf etti. Sonra..." deyip yüzüme bakamıyormuş gibi bakışlarını yere eğdi. Hâlâ utanabiliyor olması hayret vericiydi.

"Sonra... Seninle... Yani biz birlikte-"

"Tamam, kes!"

"Özür dilerim... Üç kuruşluk zevkime yenildim işte. Sanki bu saçma sapan döngü böyle gidermiş gibi, hiçbir şey ortaya çıkmazmış gibi ben de kapıldım bu lanete. Seni severken onunla olmaya devam ettim. Ama onca zaman içimde ona karşı zerre bir duygu oluşmadı ve zaman geçtikçe Büşra da bunu fark etti. Fark ettikçe daha da hırçınlaştı ve benim anlam veremediğim bir ruh hâline bürünmeye başladı. İşte ben onca zaman anlamadığım şeyleri çok sonra anlamaya başladım."

"Neden bahsediyorsun?"

"Büşra da aslında bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu. En başından beri... Seninle olmam onun canını yakmıyordu mesela ama senden ona gidişlerim deli gibi mutlu ediyordu onu... İşte o zaman anlamaya başladım. En başından beri beni istediği yoktu onun. Derdi senin sahip olduğun bir şeyi senden almaktı sadece."

Duyduklarıma şaşırmıyordum artık. Üzülmüyorum demek bile geliyordu içimden ama kolay değildi işte... Hayatınıza ortak ettiğiniz, kardeş bildiğiniz bir insanın sizden bu denli nefret ettiğini duymak insanın canını çok yakıyordu.

"Sen her şeyi öğrenip gittikten sonra da bu yüzden başlarda sakindi, senin acı çektiğini düşündüğü için... Ama sonra işten çıkarıldığında ve evsiz kaldığında yine deli gibi davranmaya başladı. Bende kalmaya kalkıştı ama ben izin vermeyince de Yağmur'da kalmış bir süre. Onlar da kendi akıllarınca sanki bizim düzelecek bir ilişkimiz varmış gibi bizi bir araya getirmeye çalıştılar. Bir gece aynı mekânda toplandık. Bir ara Büşra çalan telefonla telaşla yanımızdan uzaklaştığında sanki bir şey hissetmişim gibi dayanamayıp ben de peşinden gittim. Telefonda kimle konuştuğunu bilmiyorum ama ona istedikleri şeyi yaptığını, beş parasız ortada kaldığını ve ona hak ettiği ödemeyi yapmazlarsa sana her şeyi anlatacağını söyledi. Başta neyi kastettiğini anlamadım ama sonra babanın ölüm haberlerini gördüm. O günden çok kısa bir zaman sonra da Büşra eskisinden çok daha fazla bir lüks içinde yaşamaya başladı. Sonra bir gün, sen gittikten kısa bir zaman sonra bende kaldığı bir geceyi anımsadım. Kâbusla uyanmış, benim de uyandığımı fark etmeyerek oturup telefonunda babanla ikisinin olduğu eski bir fotoğrafı açıp, "Özür dilerim," diye sayıklayarak ağlamıştı. O zamanlar onun dengesiz ruh hâlleri yüzünden bu hâline bir anlam verememiştim ama sonra o telefon konuşması ve bir anda gelen bu kaynağı belirsiz para beni şüpheye düşürdü. Haberlerde babanın intihar ettiğini söylüyorlar, biliyorum ama yine de bunları bilmen gerektiğini düşündüm. Bu yüzden de buraya döner dönmez sana bunları anlatmak istedim."

Sözleri son bulduğunda içim çekilircesine tenim buz keserken, öylece olduğum yerde donakaldım. Söylediği her bir saçmalığın gerçek olma ihtimali bile kanımı dondururken, Cenk masada duran elime elini uzatacağı sıra omzuma yaslanan elle öylece karşıya bakakaldı. Omzuma yaslanan elin sahibi adam yanıma oturup az evvel Cenk'in tutmaya yeltendiği elimi sahiplenircesine sımsıkı kavrarken, ona dönen bakışlarım artık sadece minnet içermiyordu.

Koskoca dünyada aslında hep tek başıma olduğum bugün bir kere daha acımasızca yüzüme vurulmuşken o elimi tutmuş, sanki tüm dünyaya benim yanımda olduğunu bir kere daha göstermişti. Cenk birleşen alyanslı ellerimize saf bir nefretle bakarken, Eren hafifçe öne eğildi. "Yerlerde sürünen üç kuruşluk adamlığını da alıp buradan defolmak için sadece üç saniyen var. Yoksa etraftaki görgü şahitlerini de yanımıza katıp geceyi nezarethanede geçirmen için bir bahane bulmaya inan ki hiç üşenmem," dediğinde Cenk gözlerinde beliren telaşla ve yüzüne çöken kaybetme hissiyatıyla ayaklanıp yanımızdan geçti.

İki adım atmıştı ki peşi sıra Eren de ayaklanıp, "Bunu unuttun," dediğinde yüzünü Eren'e dönerken, suratında âdeta bomba gibi patlayan ve muhtemelen burnunu kıran sert yumrukla inleyerek sendeleyip yere düştüğünde Eren ellerini silkeleyip hiçbir şey olmamış gibi yeniden yanıma oturdu. Az ileride çay ocağının başında duran gence dönüp, "Ali! Şu boşları toparla oğlum ayakaltından," dediğinde onun hiç görmediğim bu maço hâllerine hayretle bakarken, içeriden gelen iki genç adam yüzü tek yumrukta dağılan Cenk'i kollarından kavrayıp dışarı doğru sürüklediklerinde bir an için ne diyeceğimi bilemedim.

"Yanıma gelmeyeceğini, kendini belli etmeden uzaktan izleyeceğini söylemiştin?" dediğimde yaramazlık yaparken yakalanmış bir çocuk mahcubiyetiyle baktı yüzüme. "Herif konuştukça ellerim kaşındı, ben ne yapayım? Dua etsin, etrafta bu kadar insan var," deyip o an önüne bırakılan çaydan bir yudum aldığında az evvel duyduğum o korkunç şeyleri sanki bir an için unutmuşçasına gülümsedim.

Cenk aradıktan hemen sonra yaşadığımız o tuhaf gerginliğe rağmen Eren'e haber vermiş ve onun ayarladığı buluşma yerini Cenk'e bildirmiştim. Masaya oturmadan evvel de telefonla birkaç masa ileride oturacak Eren'i arayıp her şeyi duymasını ve kayda almasını sağlamıştım. Bu zamana kadar türlü aptallıklar yapmış olabilirdim ama tabii ki buraya ondan habersiz gelecek kadar da kafayı yememiştim. Ne de olsa bu oyunda birlikteydik.

Yalan yok, şimdi onun buradaki varlığı bana kendimi güvende hissettirdiği kadar içimde öldürmeye çalıştığım ne kadar duygu varsa da inatla gün yüzüne çıkarıyordu. Sanki ben git dedikçe, o buradayım diye haykırıyordu ve yaşadığımız bu kısacık anda bile ben bu yüreği sıcacık adamın sıcağını sımsıkı sardığı elimde hissediyordum. O an anlıyordum aslında, sadece dudaktan kalbe bir yol yoktu, bir de böylesi vardı. Yürekten bakışa, o sıcacık güven veren bakışlardan yeniden benim buz tutan yüreğime...

O an belki de ilk kez bu denli içimde hissediyordum ama hâlâ tam anlamıyla farkında değildim. Ben bu adama fena hâlde kapılıp gidiyordum ve her şeyin farkına vardığımda, hem kendimi hem de onu mahvettiğimde, ne yazık ki geri dönmek için çok geç olacaktı...

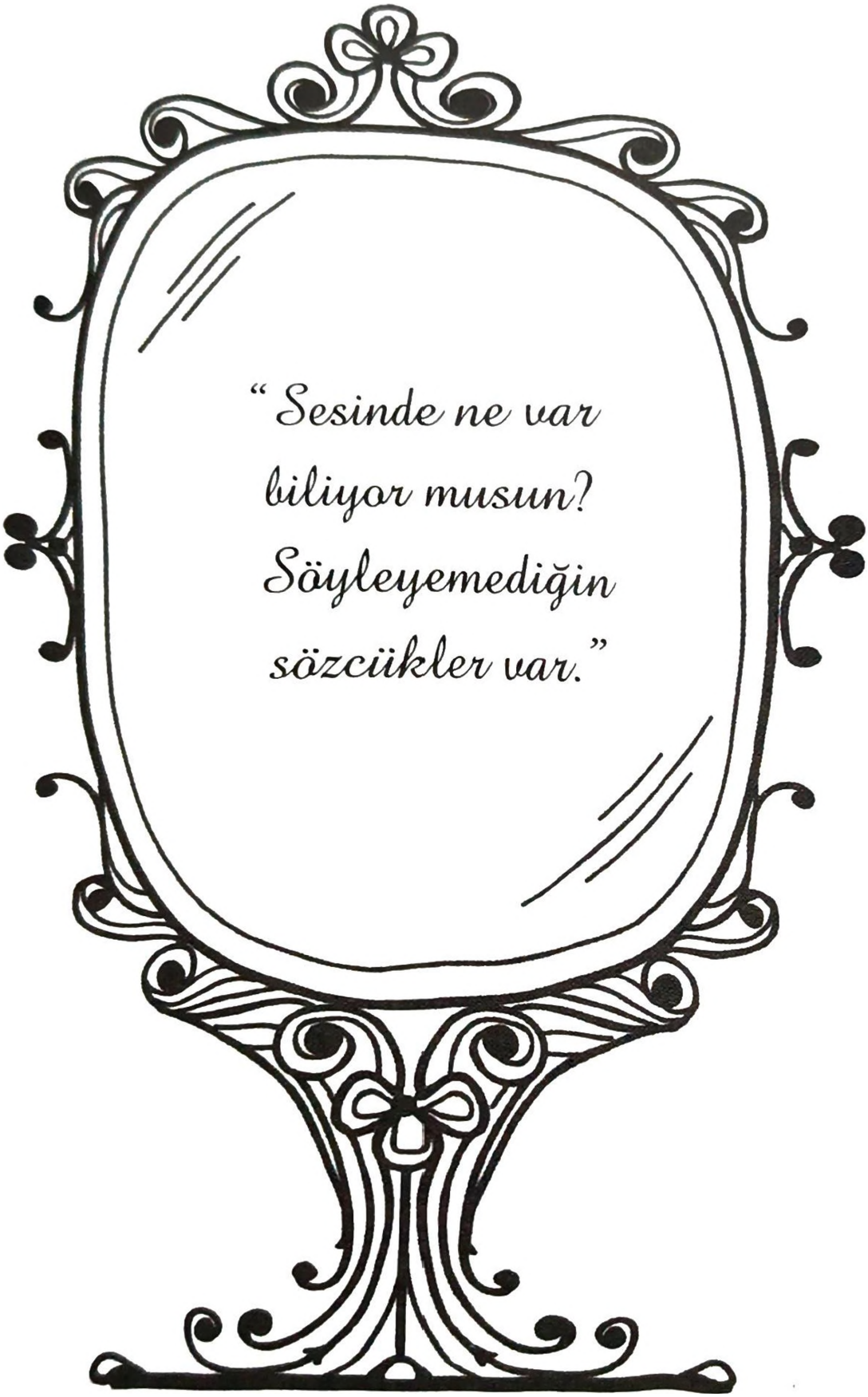

*Cemal Süreya, Sevda Sözleri, Yapı Kredi Kültür Yayınları.

On Üçüncü Bölüm
Kıskançlık

Leyla'dan

Kötülük neydi? Sınırları var mıydı? Nerede başlar, nerede biterdi mesela? Her insanın içinde gerçekten de bir cani, bir katil gizli miydi? Her insan bir gün mutlaka kötü olmayı seçer miydi?

Ya da asıl soru şu olmalı belki de... Kötü olmak bir seçim midir?

Bile isteye bir başkasının canını yakmak, ona zarar vermek her zaman bir mecburiyet mi yoksa insanın kendi seçimi midir?

Kara günlerimin bana sorgulattığı yepyeni bir soru daha...

Düşünüyorum. Zaman geçtikçe, yol aldıkça sorularıma cevap bulacağımı zannederken tam aksine her yeni gün bir bilinmeze daha yuvarlanıyorum sanki. Cevabını bilemediğim, belki de asla veremeyeceğim bir soru daha yüreğime, aklıma çivi gibi çakılıyor ama ben yine hiçbir şey yapamıyorum...

Cenk... Benim hikâyemin kötülerinden biri o... Ama söyledikleri... Bunları bana kötülük olsun diye mi söylüyor yoksa gerçekten bana yardımcı olmak mı niyeti?

Emin olamıyorum... Daha doğrusu emin olamamaktan ziyade, kendime vereceğim cevaptan korkuyorum. Daha Büşra'nın

ihanetini sindiremeyen benliğimin onun bir de babamın ölümüyle bağlantısı olduğunu kaldırabileceğini hiç sanmıyorum.

Yaşadığım her acı, yediğim her darbeden sonra daha fazlası olmaz zannediyorum ama her defasında da yanılıyorum. Eğer bu doğruysa... Ucundan kıyısından da olsa Büşra'nın babamın ölümünde parmağı varsa... İşte o zaman yapacaklarımdan ben bile korkuyorum. Çünkü eğer bu doğruysa, bunun adı ihanet olmaz... Bunun adı bile bile ölüme koşmak olur ve ben de koştuğu o noktada o ölümü ona yaşatmak için hazır olurum...

O yüzden bu kadarını yapmamış ol Büşra...

"İnmeyi düşünmüyorsun anlaşılan."

Kendi düşüncelerim arasında kayboluşum yan tarafımdan gelen sesle son bulurken, rüyadan uyanmışçasına irkilerek bana seslenen Eren'e döndüm.

"Efendim?"

"Geldik diyorum... İyi misin sen? İstersen bir hastaneye uğrayalım?" deyip endişeli bakışlarını yüzümde gezdirdiğinde bakışlarımı camdan dışarı yöneltirken, evin önüne geldiğimizi fark edip soluklanarak başımı iki yana salladım.

"İyiyim, endişelenme. Bu onlardan yediğim ilk darbe değil sonuçta. Öldürmeyen acı oldular benim için, her darbelerinde biraz daha güçleniyorum."

Biraz hüzün biraz da kendimle alay edercesine söylediklerim pek hoşuna gitmemiş olsa da her zaman sınırlarını bilen biri olduğundan yine üzerime gelmedi. "Tamam o hâlde. Akşama görüşürüz," demesiyle hafifçe tebessüm edip, "Görüşürüz, kolay gelsin," diyerek araçtan indim ve apartmana doğru adımladım. Kafeden ayrıldıktan sonra oyalanmadan eve geçmiştik ve yol boyunca hiç konuşmadığımıza bakılırsa bugünün sorgusu akşama kalmıştı. Anlaşılan duyduklarımdan sonra biraz olsun kendime gelmemi istiyordu. Tabii ben duyduklarımdan ve karşısında düştüğüm bu rezil durumdan sonra günün birinde gerçekten kendime gelebilecek miydim, işte orası tam bir muammaydı...

Yukarı çıktıktan sonra bir süre boş boş ne yapacağımı bilemediğimden ayakta dikilsem de Cenk'in karşısında kendimi kasmaktan vücudumun acıyacak derecede kaskatı kesildiğini hissetmemle kendimi doğruca banyoya attım. Üzerimdekilerden kurtulup küvetin tabanına yorgunca oturarak sıcak suyu açtığım ilk anda tenime çarpan suyla irkilip biraz daha kasılsam da su ısındıkça gevşedim, rahatladıkça yüreğimde biriktirdiğim ne varsa yine suyun sırdaşlığına güvenerek gözyaşlarımla serbest bıraktım. Yalnız olduğum anların dışında kim olursa olsun, başkalarının yanında güçlü biri gibi durmaktan öylesine yorulmuştum ki yeniden ayağa kalkmak için biraz olsun kendimi bırakmaya ihtiyacım vardı.

Her yeni güne bir şeylerin yoluna gireceği umuduyla uyanıyordum ama cevap bulmak için koştuğum her durakta yeni bir hayal kırıklığıyla ellerim bomboş geri dönüyordum. Şimdi bile ne için bu denli ağladığımı bilememek öyle çok zoruma gidiyordu ki bunca kötülüğü hak edecek ne günah işlediğimi düşünmekten beynim çatlıyordu.

Cenk'in Büşra'nın babamın ölümünde parmağı olduğunu söylemesi bile tek başına kanımı dondurmaya yetiyordu ama öte yandan öylesine aşağılık bir adamdı ki onun sözüyle hareket edip gerçeklerden uzaklaşmak da istemiyordum. Sonuçta güvenilmez adamın tekiydi... Öte yandan diğer söyledikleri...

Büşra'nın onu sevdiği için değil de sırf benim canımı yakmak için, benim olana sahip olmak için bana böylesi bir ihaneti reva gördüğünü söylemesi...

Aklım almıyordu böylesi bir kötülüğü... Duyduğum andan beri düşünüp duruyorum geçmişi... Annesi babasıyla hayatıma girdiğinde masum bir çocuktu, tıpkı benim gibi... Nasıl da sevinmiştim onu ilk gördüğümde. Bir kardeşim hatta tek bir arkadaşım bile olmadığı için nasıl da sorgusuz sualsiz dünyama almıştım onu yüreğimden taşan sevgimle. Sadece ben mi? Babam da evladı bilmiş, benim sahip olduğum hiçbir şeyi ondan esirgememişti. Hele de ailesini kaybettikten sonra onu evlat bilmiş, bir gün olsun kimsesizliğiyle boynunu bükmesine izin vermemişti.

Para için desem? Zaten istemeden her şeye sahipti. Aile desem? Benim neyim tamdı da onu kıskanacaktı? Babam zaten ikimizin de babasıydı... Tam aksine etrafta ışıldayan o, ardından bakan bendim hep. Neyin kiniydi bu, nasıl bir nefretti?

İşin acı yanı Cenk'i benden alması değildi çünkü zaten Cenk hiçbir zaman benim hayatımın aşkı olmamıştı. Bunu onları gördüğüm o rezil anın içinde bile anlayabilmiştim. Çünkü o zaman da canımı yakan Cenk'in değil, Büşra'nın ihaneti olmuştu. O yüzden de şimdi asıl derdim neden benden bu denli nefret ettiğiydi. Bir sebebi olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Suyun altında kaldıkça vücudum rahatlasa da ruhum hâlâ aynı ıstırabın ortasında debelenmeye devam ettiğinden buraya gizlenmenin bana bir faydası olmayacağını anlayarak çaresizce ayaklanıp hızlıca durulanarak küvetten çıktım. Havluya sarınıp evde tek başıma olmanın rahatlığıyla odama geçtikten sonra üzerimi giyinip saçımı da kurulayarak odadan çıktım. Tam o sıra telefonuma gelen bildirimin sesiyle adımlarımı portmantoya doğru ilerletip, çantamın içindeki telefonumu çıkardım. Eren'den iki çağrı olduğunu görüp meraklansam da peşi sıra attığı mesajı görmemle kötü bir haber olmadığı için rahat bir nefes aldım.

"Cemal'le Ayşe bu akşam uygunsak yemeğe gelmek istiyorlar. Ne dersin? Zor bir gündü, istersen erteleyebilirim."

Bir an için ertele diyecek olsam da sonrasında bu kasvetli ruh hâlinden ancak bu şekilde kurtulabileceğimi düşünerek, "Sorun yok, gelsinler tabii." diyerek mesajını yanıtladım ve telefonu kenara bırakarak hızlıca mutfağa doğru adımladım. Bir akşam için de olsa herkes gibi bir gün geçirmek biraz olsun nefes almamı sağlardı belki de...

Kolları sıvayıp mutfağa geçtiğimde geçen akşam alışveriş yapmak için beni markete sürükleyen Eren'i de içten içe tebrik ettim. Oturduğum yerde oflayıp dururken, "Alışverişe gidelim," diye tutturmuş, tek başına halletmesini söyleyince de, "Ben anlamam," bahanesiyle beni de yanında sürüklemişti. Sanki haftalar öncesine kadar tek başına yaşamıyormuş gibi...

Alışveriş sepetiyle yan yana rafların arasında gezindiğimiz o yarım saatlik an sanırım, bu vakte kadar yaşadığım en kayıtsız en sıradan ama en keyifli andı... Ta ki Cenk hortlayıp da hayatımın ortasına bomba gibi düşene kadar...

Yine nasıl olduysa aklıma düşen Eren'le kendi kendime kızıp önlüğümü takarken, malzemelerin bolluğundan da cesaret alarak aklımda oluşturduğum menüyü hevesle hazırlamaya giriştim. Neredeyse iki saat boyunca durmaksızın mutfakta koştururken, saatin epeyce geçtiğini fark etmemle son kontrolleri de yapıp ocağı ve fırını kontrol ederek hızlıca odama geçtim. Neyse ki öncesinde yıkandığım için duş alma derdim olmazken, dolabımdan çıkardığım ve uzun zamandır giymeye cesaret edemediğim zümrüt yeşili elbiseyi alarak üzerime geçirdim. Saçlarımı da hafifçe dalgalarla şekillendirip salık bırakırken, hafif bir makyajla da solgun yüzüme renk vererek boy aynasının karşısına geçtim. Gördüğüm görüntüden mutlu olarak odadan ayrıldığımda uzun zaman sonra içimden gelerek hazırlandığımı fark etmem bir an için afallamama sebep oldu.

Evet, daha evvel Eren'in ailesinin karşısına çıktığımızda da özenerek hazırlanmıştım ama o daha ziyade sanki bir role hazırlanmak gibi mecburiydi benim için. Şimdiyse belki de ilk kez burayı gerçekten kendi evim gibi hissederek bütün gün hazırlık yapmış, kendimi de mecburiyet hissederek değil, içimden gelerek hazırlamıştım.

O an koridorun ortasında bunun nedenini sorgulamak bile dünyanın öbür ucuna kaçma isteğimi tetikleyeceğinden telaşla nefes alıp verirken, çalan kapı zili imdadıma can simidi gibi yetişti. Koşar adım kapıya gidip derin bir nefes alarak kapıyı açtığımda karşımda bulduğum adam az önce aldığım nefesin sanki yumru gibi boğazıma takılmasına sebep olurken aptal bir kız çocuğu gibi gözlerimi kaçırıp, "Hoş geldin," diye sesim titreyerek mırıldandım. Allah'ım, ne oluyordu bana böyle?

Çok şükür ki Eren tuhaflığımı fark edemeyecek kadar yorgun olduğundan, "Hoş buldum," diyerek hâlime kayıtsızca içeri geçti. "Ben onlar gelmeden bir duş alayım," deyip önce odasına, oradan

da kıyafetlerini alarak banyoya geçtiğinde hâlâ arkasından aval aval baktığımı fark edip yüzüme hafif bir tokat attım.

"Kendine gel Leyla! İyice sıyırdın sen!" diye sinirle homurdanıp salona adımlarken, masanın üzerini toparlayarak şık bir sofra kurmaya koyuldum. Sofra kurulduğunda Eren de hazırlanmış bir şekilde salonda belirmiş, etrafa yaydığı parfüm ve duş jeli kokusuyla bir an için sanki beynim tüm algılama yetisini yitirmişti. Eren yanıma adımlayıp, "Sen hâlâ iyi görünmüyorsun Leyla. Keşke başka güne erteleseydik," dediğinde istemsizce daha da fazla hissettiğim koku karmaşasıyla afallarken, "Hı? Yok... İyiyim ben, gerçekten!" diye saçmalayıp, tam o sıra çalan zille, "Geldiler!" diye telaşla bağırarak kaçarcasına kapıya doğru koşturdum. Daha fazla rezil olmadan bu geceden nasıl sağ çıkacağımı da kara kara düşünmeye başlamıştım.

Kapıyı açmamla Eren de peşi sıra yanımda belirirken karşımızda bulduğum güzel çifte, "Hoş geldiniz," diye şakıyarak gülümsedim. Cemal ve Ayşe, "Hoş bulduk," diyerek içeri geçtiklerinde selamlaşma ve kucaklaşma faslından sonra Eren onları salona yönlendirirken, ben de yanlarında getirdikleri tatlı paketini alıp mutfağa bırakarak yeniden salona geçtim. Yan yana koltuklara geçen çiftin dışarıdan ne kadar da hoş göründükleri kapı eşiğinde yeniden gözüme çarparken, "İsterseniz sofraya geçelim. İşten geldiniz, eminim herkes açtır," dememle onlar masaya geçtiler, ben de beğenmelerini umut ederek yemekleri servis edip yerime geçtim.

"Galiba ilk misafiriniz biz olduk," diyen Cemal'le birlikte Eren'le birbirimize bakıp manidar bir şekilde gülümserken onun, "Aynen başkomiserim," demesiyle ben de bana tebessümle bakan Ayşe'ye gülümsedim. Nedensizce kendimi yakın hissettiğim bu genç hanım, bundan sonraki hayatımın en kıymetli parçalarından biri olacaktı lakin o sofra başında daha bir sürü şeyden bihaber olduğum gibi bundan da habersizdim.

Yemeklerimin beğenilmesi keyfimi daha da yerine getirirken Eren'le Cemal'in dostluğuna, ekiptekilerin hayatlarına dair epeyce şey öğrenme fırsatım da oldu. Garip olansa o sofra başında karşımdaki güzel çifte dair pek bir şey duyamayışımdı. Hani neredeyse bizim gibi formalite bir evlilikleri olduğunu bile düşünecektim ama pek öyle bir duruma da benzemiyordu. Birbirleri hakkında neredeyse hiç konuşmuyorlardı, zaten genel anlamda Cemal baskın, Ayşe sakin bir yapıdaydı ama yemek sırasında onları inceledikçe dikkatimi çekenler de ister istemez düşüncelerimi değiştiriyordu. Ana yemekte yer alan havuçları Ayşe'nin tabağından alıp kendisi yiyen Cemal, daha Cemal tadına bakmadan onun yerine çorbasına tuz ekleyen Ayşe, sonra bir ara içtiği kola genzine kaçan karısı öksürünce sanki ecel gelmiş gibi telaşla etrafında pervane olan Cemal... Tüm bunlar formalite ya da sevgisiz bir evlilik için fazla geliyordu bana ama ikisi arasında garip bir durum olduğu da sugötürmez bir gerçekti.

İyiden iyiye ev sahipliğinden dedektifliğe soyunduğumu fark etmemle utanarak kendime gelirken, yemek faslının ardından kahve faslı için de koltuklara geçtik. Her ne kadar tatlı yapmış olsam da onların getirdiği fıstıklı baklava daha cazip göründüğünden kahvelerin yanında tatlıları da servis ederek yeniden yanlarına geçtim. Sofrayı toparlama sırasında bana eşlik eden Eren bir an için yine hayal âlemine dalmama sebep olsa da, "Bu gerçek bir evlilik olsaydı da yapar mıydı?" acaba diye düşünüp kendi kendime kıkırdamadan edemedim.

Kahve eşliğinde gece aynı keyifle devam ederken, bir ara mevzu iş durumuna geldiğinde hevesle yakında açılacak olan pastanemden bahsettim ben de.

"Ne güzel, yakın olmasına da çok sevindim. Sık sık ziyarete gelirim artık," diyen Ayşe'yle gülümserken, bir anda aklıma gelen soruyu aceleciliğim tutmuş olacak ki ağzımda tutamadım.

"Ayşe... Çalışmayı düşünürsen eğer, benimle çalışmanı çok isterim," dediğimde Ayşe hiç beklemediği bu teklif karşısında şaşkınla yüzüme, ardından da yanında oturan kocasına baktı. Acele ettiğimi

düşünerek, "Kusura bakmayın, patavatsızca oldu biraz. Öyle aklıma gelince tutamadım kendimi," deyip mahcupça gülümsesem bile bir yandan da Cemal'e bakıyordum çekinerek. Keyifli biri olsa da biraz sert bir mizacı vardı ve durduk yere Ayşe'yle aralarında bir sorun çıkmasını asla istemezdim.

Ama Cemal beni şaşırtarak, "Güzel bir teklif aslında," dediğinde Ayşe de sanki duyduğuna şaşırmış gibi hızla başını kocasına çevirip, "Sorun olmaz mı?" diye garip bir endişeyle sorduğunda ikisi arasında kesinlikle bir şeyler olduğunu anlamıştım. Belki de fazla abartıyordum. Şu Agatha Christie takıntıma biraz ara versem iyi olacaktı.

"Ne sorun olabilir ki? Sen mutlu olduktan sonra..." diye mırıldanan Cemal sanki karısını şaşırtmaya ant içmiş gibi gözlerine bakmaya devam ederken, oturduğu yerde kıpırdanan Ayşe bir an sonra neşeyle parıldayan gözlerini bana çevirdi.

"Ben... Yani çok isterim. Çok uzun zamandır aklımdaydı ama hiç uygun bir ortam oluşmamıştı... Ama ne iş yapacağım ki? Becerebilir miyim acaba?" diye sorduğunda heyecanına gülümsedim. "Sen kabul ettikten sonra altından kalkamayacağımız bir durum yok. Haftaya açılışı bir yapalım, zaten su akar, yolunu bulur sonra," deyip keyifle cevap verdim. Hiç hesapta yokken ortaya çıkan bu fikirle hayatım hiç ummadığım bir rotaya doğru dümen kırıyordu ve o an hissettiğim tek şey saf bir mutluluktu. Sabahtan beri içimi saran kasvet sıcacık bir sohbetle toz bulutu gibi dağılırken gerçek bir şeyler yaşamanın verdiği mutluluğu belki de ilk kez tadıyor, bu yüzden de ölüme koşa koşa giden ben ilk kez o yolda tökezliyordum. Kim bilir, belki de yaşamak o kadar da kötü bir şey değildi...

Gecenin ilerleyen saatlerinde komşularımız alt kattaki evlerine geçerlerken, biz de Eren'le birlikte mutfağı toparladık. Tek başıma halledeceğimi söylesem de beni takmayıp kirli bulaşıkları makineye dizen adam, sanırım ölmeden önce başıma gelen en güzel şey olarak tarihteki yerini alacaktı.

İşimiz bittiğinde ikimiz de pestile dönmüş olsak da birer

yorgunluk kahvesi daha içme teklifini reddedemeyerek salona geçtik. Bir süre salonu saran sessizliğin tadını çıkarırken, "Ayşe'yi sevdin sen," demesiyle yorgun bakışlarımı ona çevirdim.

"Sevilmeyecek biri mi ki?" diye sormamla hafifçe yerinde kaykılıp kahvesinden bir yudum aldı.

"Hayır, tam aksine dünya iyisidir. Aslında daha ilk anda arkadaş olabileceğinizi tahmin etmiştim ama sen yine de beni şaşırttın."

"Neden?"

"Seni tanıdığım günden beri intikamını alıp ölmekten bahsediyorsun ama bu akşam çok başkaydın... İlk kez gözlerinde kayıtsızlık gördüm. Sanki her şeyi unutmuş, mutlu olmaya karar vermiş gibiydin," dediğinde beni böylesine kitap gibi okuması istemsizce telaşlanmama sebep olurken haklılığını kabul etmeden duramadım.

"Arkadaşların bana iyi geldiler. Uzun zaman sonra kendimi yalanların, oyunların, düzenbazların olmadığı bir yerde gibi hissettim," deyip ben de kahvemden bir yudum alarak derin bir nefes aldım. "Aslında biliyor musun, maziyi düşünürsem belki de ilk kez... Madem bugün geçmişim ortaya dökülüp duruyor, o yüzden bunu da bilmende bir sakınca yok. Benim hayatımda babamdan başka kimseyle gerçek bir anım olmamış Eren. Ben mi çok salaktım yoksa onlar mı çok kötüydü, bilmiyorum ama yıllarca hayatımda olan herkes kandırmış beni... Sevdim derken kandırmış, güven derken kandırmış. Ben de hep kanmışım. İşin en acı yanı da bunu ancak şimdi görebiliyorum... Biliyor musun, seni tanıdıkça kıskanmaya başladım galiba... Öyle güzel bir ailen, öyle sevgi dolu dostların var ki insan imrenmeden edemiyor. Benim sadece babam varmış, o da gitti... Hani diyorsun ya bana ölüme koşuyorsun diye, ben bu hayatta niye durayım ki?"

Sözlerim miydi ağır gelen yoksa yaşadıklarım mı, bilmiyorum ama o karşımda hep heybetli bir çınar gibi duran adamın omuzları sanki çaresizlikle büküldü. Onu bu hâle getirmek bile kendimden nefret etmeme sebep olurken hüznümü alaya alıp, "Üzülme komiser,

o kadar da değil. Daha acınacak noktaya gelmedim," deyip ayaklandığımda bir refleksle o da ayaklanıp karşıma dikildi.

"Ben varım."

"Anlamadım?"

"Hani diyorsun ya bir tek babam varmış, o da gitti diye... Şimdi bir de ben varım. Bunun sadece söylemekle bir anlam ifade etmeyeceğini biliyorum ama şimdilik elimden bu kadarı geliyor. Ben varım Leyla... Hayatındaki onca şerefsize rağmen yanında ben varım. Adına ne dersen de, beni hayatında hangi sıfatla tutarsan tut, ben orada olacağım. Bu iş bittiğinde, bu oyun son bulduğunda ben yine yanında olacağım. Bir sürü boktan insanın biri sürü yalanla hayatına sızdığını biliyorum ama ben yalan söylemiyorum. Ben bu hayatta hiç kimseye yalan söylemedim, sana da söylemiyorum. Sadece bunu bil, olur mu?"

Her bir sözü merhemdi sanki, kırılan güvenime değip iyileştiriyordu. Sadece korumuyordu bu adam beni, şimdi de kalkmış bana güven diyordu. Herkes seni kandırmış olsa da ben yapmam, diyordu. O an o yeşiller gözlerime yemin edercesine bakarken, bir kuş olup çırpındı yüreğim. İzin vermemi bekledi sanki, izin versem gidip konacaktı o yeşillere. Karşımda heybetiyle tüm dünyaya karşı yanımda duran bu adamın göğsüne konacaktı.

İlk kez... Hayatımda ilk kez hiç istemediğim bir şey istedim o an. Karşımda duran bu adama sarılmak, göğsünde soluklanmak istedim. Ama o bana baktıkça elim ayağıma, yüreğim korkularıma karıştı. Kırılan hayallerim ayaklarımın altına cam kırıkları gibi batarken, bir adım uzağımda duran, sığınsam saracakmış gibi duran adama gidemedim.

Nedenini bilemeden başımı eğip, "Ben... Uyumak istiyorum artık," diyerek yanından geçip salondan dışarı doğru bir adım attım ama dudaklarından dökülen seslenişle adımlarım eşikte öylece kalakaldı.

"Leyla... Bir şey daha var."

"Ne?"

"Bu gece... Çok güzel olmuşsun... İyi geceler."

Sahi, iyi miydi geceler? Bilemedim ki... İyi sandığım geceler hep yalan dolan çıkmışken, nasıl bilecektim iyi bir gece olacağını? "Belki..." diye sayıkladım, odama doğru ilerlerken. "Belki bir gün anlarım."

O gecenin üzerinden tamı tamına on gün geçti. Eren o gece o konuşma sanki hiç yaşanmamış gibi aynı kayıtsız, aynı alaycı, kimi zaman da aynı uyuz adam olmaya devam etti ama ben aynı kalamadım. Tüm gün karşı karşıya geldiğimiz her an ben de oyununa ayak uydursam da gece olup el ayak çekildiğinde düşündüm. Bu gece iyi olacak mıydı?

Gün geçtikçe yüreğimden aldığım cevaplarsa kelimenin tam anlamıyla ölmekten beter bir hâle gelmeme sebep oldu. Bazı akşamlar Eren'le yiyorduk yemekleri, kimi zaman Cemal'le Ayşe de bize eşlik ediyordu. Bir akşam dışarı çıkmıştık mesela birlikte, o geceler güzeldi. Bazı geceler de Eren nöbete kalıyor, eve gelmiyordu. İşte o zaman tutuşmuştu ilk kıvılcım. O geceler iyi denemeyecek kadar berbattı. Ama yalnız olduğum için değil, Eren evde olmadığı için...

Bu gerçekle yüzleşmeye başladıkça ne yapacağımı bilemez olmuştum. Kimi zaman bir oyunun içinde olduğumuzu unutup ona bakarken dalıp gidiyordum da kendimi dövesim geliyordu. Akşamları kapı çalınca koşarak açmaya gidiyordum da bacaklarımı kırasım geliyordu. Hele dün gece...

Sonunda hazırlıkları tamamladığımız pastanemin açılışını yapmıştık birlikte. Eren'in dostlarını, ailesinden burada olanları, tabii bir de benim çağırabileceğim birkaç tanıdığı çağırmış, nasıl da eğlenmiştik. Eğlenmek dediysem, herkes mutlu olunca ben de huzur bulmuştum işte, o kadar... Ama ne olduysa misafirlerin baskısıyla kendimizi ortada bulup yine dans etmiştik ve ayrılmak öyle

zor gelmişti ki o an, kendime duyduğum öfkeden hiç olmayacak saçma bir bahaneyle ona sataşmış, durduk yere kavga çıkarmıştım. Kavga dediysem, ben söylenmiştim işte, o da dinlemişti sadece...

Baskılayamadığım, tam aksine her geçen gün sanki daha da çoğalan hislerimi artık gizleyememekten korkuyordum ve bu da beni deli ediyordu. Daha kendime itiraf etmeye bile korkarken, Eren anlarsa nasıl bakardım yüzüne? Nasıl derdim biz bir oyun oynuyoruz ama ben gerçek olmasını düşlüyorum diye...

O bana hayatımda olacağını söylemişti ama kastettiği duygusal bir yakınlık değildi ki sonuçta. Bir dost hatta belki bir ağabey gibi hayatımda olmak istiyordu. Ben kendi hayal dünyamda onu büyütüp dururken, o kim bilir neler düşünüyordu. Yok demişti ama belki de gerçekten yüreğinde bir başkası vardı. Belki de o zaman doğru söylemişti ama şimdi vardı. Nereden bilebilirdim? Nasıl emin olabilirdim?

Ayrıca hayatında, yüreğinde kimse olmasa bile ne anlamı vardı ki? Bir kere olsun, her zamankinden farklı mı bakmıştı sanki bana? Benden hoşlandığını düşünmeme sebep olacak küçücük bir hareketi mi olmuştu?

Hayır... Kendim çalıp kendim söylüyordum bu hikâyede. Görünen o ki bundan sonra da böyle olacaktı. En iyisi unutmaktı. Zaten başka çarem mi vardı?

Açılışı dün yapsak da pastanemizi müşterilere bugün açmıştık. Tabii Ayşe'yle birlikte. Bu geçen zamanda hazırlıklar konusunda da bana fazlasıyla yardım etmiş, gün geçtikçe ne kadar doğru bir karar verdiğime emin olmamı sağlamıştı. Şimdilik iş bölümü yapmıştık ve o şekilde hareket ediyorduk ama gelecekte işlerin durumuna göre neler olacağını zaman gösterecekti.

İlk günümüzün fazlasıyla bereketli geçmesinin o tatlı yorgunluğuyla akşam birlikte eve geçtiğimizde ben de yorgun bedenimi eve girer girmez yine duşa attım. Sonrasında hızlıca kurulanıp üzerimi giyinerek salona geçtiğimde ayarlanmış gibi tam o an kapı çalarken, yorgun adımlarla kapıya doğru ilerledim.

Cemal'le Eren'i yan yana gördüğümde gülümseyerek "Hoş

gel-" diyecek olsam da Eren'in sargılı kolunu gördüğüm an yüreğim ağzıma geldi.

"Bu ne? Ne oldu sana?" diye apartmanı ayağa kaldırırcasına korkuyla bağırmamla iki adam da telaşım karşısında ne yapacaklarını şaşırırlarken, "Neyse kardeşim, seni emin ellere teslim ettiğime göre ben eve geçiyorum. İyi akşamlar yenge," deyip merdivenlerden aşağı inen Cemal'e cevap bile veremedim. O an gözümün gördüğü, kulağımın duyduğu sadece Eren'di.

Diğer koluna girip içeri geçmesine yardım ettiğimde sargılı koluna baktıkça içim bir tuhaf olurken, koltuğa oturup soluklanmasıyla ben de telaşla hemen dibine oturdum.

"Ne oldu koluna?"

"Sakin ol Leyla. Amma telaş yaptın sen de. Ufak bir iş kazası işte," dediğinde yüzünün renginin atmasından hiç de öyle olmadığı fazlasıyla anlaşılıyordu.

"Nasıl bir kazaymış bu?"

"Önemsiz," dediğinde iyice sinirlenirken, "Eren!" diye diretmemle homurdanıp, "Kurşun sıyırdı," diye cevap verince gözlerimden akan yaşa mâni olamadım.

"K- Kurşun mu?"

Gözyaşım onu afallatmış olacak ki, "Ne oldu şimdi?" demesiyle daha da kötü olurken, "Niye bana haber vermedin ki?" diye söylenmemle verdiği cevap daha da moralimi bozdu.

"Rahatsız etmek istemedim."

Söylediği karşısında öfkelenmeme mâni olamayıp, "Karınım ben senin, ne rahatsızlığı!" diye bağırmamla sözlerim ikimizin ortasına bomba gibi düştü. Utançla yanan yüzümle telaşla ayaklanıp, "Yani... Herkes öyle biliyor sonuçta, haber vermeliydin," diye gözlerimi kaçırarak mırıldandım. Bir an sonra, "Aç mısın?" diye sormamla, "Biraz," deyip başını sallayınca yüzüne bakamadan içeri geçip çorbayı dolaptan çıkararak ona kadar ısıttım. Kendimi rezil etmekte üstüme yoktu doğrusu... Nasıl da öyle fütursuzca çıkıvermişti ağzımdan

"karnım" kelimesi... Anlamış mıydı acaba? Hoş, anlamasa ne olacak, bu gidişle benim dile dökemediklerimi bile benden önce anlayacaktı bu adam... Ah, Leyla! Ah!

Kendime öfkelenerek çorbayı kâseye alıp yanına da ekmek bırakarak yeniden içeri geçtiğimde tepsiyi önündeki sehpaya bıraktığım sıra kapı çalınca kim olduğunu tahmin edemeyerek kapıya doğru ilerledim. Kapıyı açmamla genç bir adamla sarışın hoş bir kadını karşımda görüp merakla yüzlerine baksam da bir an sonra onların Eren'in ekip arkadaşları olduğunu anımsamamla utanarak gülümseyip, "Hoş geldiniz, geçin lütfen," diyerek içeri buyur ettim. Salona geçtiklerinde ben de peşleri sıra ilerlerken, "Yavuz, Seda hoş geldiniz," diyen Eren hafifçe toparlandığında, "Geçmiş olsun komiserim," diyen genç adam da Eren'in karşısına oturdu.

"Kusura bakma, ifadeler anca bitti. Hastaneye gelemeyince biz de eve uğrayalım dedik. İnşallah rahatsız etmemişizdir."

"Ne rahatsızlığı oğlum, saçmalama!" diyen Eren ayakta duran genç kadına dönerken, "Sen de hoş geldin Seda," dediğinde, "Hoş buldum, geçmiş olsun," diyen genç kadın da Eren'in yanına oturdu. O sıra Eren sağ kolu sargılı olduğu için ve sol elle yemeye de alışık olmadığı için kaşığı bile doğru dürüst tutamazken, tam yemesine yardım etmek için ona doğru bir adım atacağım sıra Seda kâseyi ve Eren'in elindeki kaşığı eline aldı. "Zor olur öyle, ben yardım edeyim," deyip gülümseyerek dolu kaşığı Eren'e doğru uzattığında olduğum yerde âdeta taş kestim.

Sevgilim dediğim adamı, kardeşim dediğim kızla bir yatağın içinde çırılçıplak hâlde sevişirken gören ben o vakit zerre kıskançlık hissetmezken, şimdi karşımda duran ve hayatımda doğru dürüst ilk kez gördüğüm bir kızı deli gibi kıskanıyor, yırtıcı bir kaplan gibi üzerine atlayıp âdeta parçalamak istiyordum. O an bu vakte kadar yabancısı olduğum ama şimdi sadece bir saniye içinde hissettiğim dürtüler nefes almamı bile imkânsız kılarken göz göze geldiğim Eren'le kesişen bakışlarım avaz avaz tek bir cümleyi haykırıyordu.

O kadının uzattığı çorbayı içersen, elimden çekeceğin var komiser!

On Dördüncü Bölüm
Misafir

Leyla'dan

İnsan gerçekten de çok garip bir varlıktı. Misal ben... Beş dakika öncesine kadar adını dahi bilmediğim bir insandan nasıl oluyordu da böylesine nefret edebiliyordum? Daha doğrusu nefret miydi bu hissettiğim? İçimi sıkıyordu, canımı yakıyordu hatta midemi bulandırıyordu ama aynı zamanda beni güçlendiriyordu da... Sahi, nefret böyle mi olurdu?

Düşündüm. An itibarıyla yaşadığım bu sevimsiz his yıllar öncesini anımsattı bana. Çok sevdiğim, yaldız işlemeli bir aynam vardı eskiden... Daha doğrusu annemin aynası. Yaşıma göre eski işiydi ama ben ona bakıp içinde annemin olduğu hayaller kurmayı ne de çok severdim... Ya elimde olurdu o ayna ya da içine pamuklar doldurduğum ahşap kutusunda... Öyle özenle korur, en ufak bir çizik almasından deli gibi korkardım... Sanki beni anneme bağlayan son düğümdü o ayna ve ben onun da gitmesinden korkardım...

Ama bu hayatta tüm korkularım gibi o da buldu beni. Okuldan geldiğimiz bir vakit Büşra yukarı çıkmış, ben de bahçede biraz oyalanmıştım. Lisenin ilk senesiydi. Yaşadığım bu yeni heyecanı hevesle bahçıvanımız Yahya amcaya anlattıktan sonra yüzümde

yorgun ama içten bir gülümsemeyle merdivenleri çıkıp odama doğru adımlamıştım. Yaklaştıkça yükselen sesler istemsizce telaşlanmama sebep olduğunda da koşar adım odaya girmiş, odaya girdiğim an ayakucumda parçalara ayrılan aynama dolan gözlerimle bakakalmıştım.

Tam karşımda Büşra ile Filiz duruyordu. Ne olmuştu, neyin kavgasına tutuşmuşlardı da olan benim aynama olmuştu, bilmiyorum ama annemden kalan hatıram onların ellerinden kayıp ayakucumda parçalara ayrılmıştı. Filiz eskiden beri bana ait ne varsa kendisinin olsun ister, elde edemeyince de hırsla zarar vermeye kalkışırdı. Büşra'nın dediğine göre o gün de öyle olmuştu. Filiz aynayı almak istemiş, Büşra da ondan almaya çalışırken olanlar olmuş... Filiz de aksini iddia etmeyince inanmıştım ben de... Aklıma başka bir ihtimal gelmemişti... Ama yaşanan bunca şeyden sonra düşünüyorum da belki de Büşra bile isteye kırmıştı o aynayı. Bizden küçük, üstelik de benden nefret eden kuzenime suçu atmak da kolayına gelmişti...

Şimdi yıllar sonra neden bu anıyı hatırladığımı düşündüm. Ve o an yaşadığım farkındalıkla tüm bedenimin kasıldığını hissettim. Daha evvel bana ait olan o aynaya dokunmaya kalkan kim olursa olsun, her defasında canına okumuştum. Bana ait şeyleri isteyen, elimden alan çok olmuştu ama o ayna başkaydı. Çünkü onu başka türlü sahiplenmiştim. Bu yüzden de başka türlü kıskanıyordum.

Tuhaf olansa şimdi hissettiğim şey o günlerden farklı değildi. Yine yüreğimde herkesten başka bir yere koyduğum bir şeyi, birini kıskanıyordum. Eren'i kıskanıyordum. İçten içe Eren'in bana ait olduğunu düşünüyordum.

Karşımda Eren'e, kâğıt üzerinde de olsa kocam olan adama çorba içirmeye kalkışan kadına da bu yüzden nefretle bakıyordum. Nefretle... Aman Allah'ım, ben ne yapıyordum böyle?

Kendimi ayan beyan rezil ettiğimi düşündüğüm an bakışlarımı üzerlerinden çekip, "Çay içersiniz, değil mi?" diye sordum Yavuz'a dönerek.

"Zahmet olmazsa," deyip gülümsemesiyle ben de gülümserken, Seda'ya da hızlı bir bakış atıp mutfağa geçtim. Çay tepsisini hazırlayıp ellerimi tezgâha yaslayarak hızlı hızlı soluklanırken, bir yandan da kendime gelmeye çalışıyordum. Bu ben değildim. Ben bunu yapamazdım. Ben Eren'i sahiplenemez, onu kıskanamazdım.

Kendime söylenerek tepsiyi hazırladıktan sonra derin bir nefes alıp yeniden içeri geçiyordum ki zilin çalmasıyla tepsiyi kenara bırakıp kapıya adımladım. Kapıyı açmamla Ayşe ile Cemal'i karşımda bulduğumda istemsizce gülümsedim. "Duyunca çok merak ettim. Eren abi iyi mi?" diye telaşla soran Ayşe'ye gülümseyip, "İyi yaptınız. Hadi geçin," diyerek onları da içeri buyur ettim. Önümde misafirlerimiz, elimde tepsiyle salona geçtiğimdeyse çayları ikram ederken, Eren'in önünde duran çorbadan hâlâ tek yudum almadığını görünce istemsizce kaşlarım çatıldı.

"Neden içmedin? Beğenmedin mi?" diye sorduğumdaysa bakışları gözlerimi bulurken, "Canım istemedi şimdi. Sonra içirirsin sen," deyip tebessümle Cemal'le Ayşe'ye dönmesiyle dikilip kaldığım yerde ne diyeceğimi bilemediğimden, "Çay getireyim ben," diye mırıldanarak yeniden mutfağa geçtim. Bu neydi şimdi? Az önce acıkan adama ne olmuştu da birden canı istemez olmuştu?

Düşündükçe bu işten kendime pay çıkarmaya kalktığımı anladığımda da başımı iki yana sallayıp dudaklarımdaki gülümsemeyi silmeye çalışarak çayları doldurdum. İçeri geçtiğimde odadaki herkes birbirini çok iyi tanıdığından hâliyle keyifli bir muhabbet vardı ve ben de ister istemez onlara yabancı olduğumdan servisi yaptıktan sonra köşedeki tekli koltuğa oturup onları izlemeye başladım.

Eren, Cemal ve Yavuz anladığım kadarıyla Eren'in vurulduğu bu olayla ilgili konuşuyorlardı. Ara ara kaşları çatılsa da keyiflerinin yerinde olduğu her hâllerinden belliydi. Diğer tarafta da Seda ile Ayşe kırk yıllık ahbap misali gülüşerek sohbet ediyorlardı. Demek ki araları epeyce iyiydi. Ayşe genel anlamda içine kapanık bir kadındı ama Seda ile bu kadar iyi anlaştığına göre onu seviyor olmalıydı. Esasında sevilmeyecek bir tarafı da yoktu kızın. Güzeldi bir kere...

Sonra ışıl ışıl bir gülümsemesi vardı. Kötü deselerdi de inanmazdı insan. Belki bir tek ben inanırdım...

Ah! Kimi kandırıyorum ki kız kanatsız bir meleğe benziyordu. Eren'e de âşıktı belli ki... Kim bilir ne zamandır seviyordu? Sahi Eren de sevmiş miydi onu? Ama sevse bana söylerdi, sonuçta evlilik için tek şartım buydu. Bir oyun için de olsa hiçbir kadının acısına sebep olmak istemezdim.

Acaba Eren'in haberi yok muydu? O zaman kesin salaktı bu adam. Kızın gözlerinden fırlayan kalpler beş dakikada odanın dört bir yanına savrulmuşken bunca zaman bunu nasıl göremezdi? Şöyle bir baktım ikisine. Uzun koltuğun iki ucunda, benim de tam karşımda oturuyorlardı. Aslında yakışıyorlardı. Aslında bayağı bayağı yakışıyorlardı. Hani oğlan yakışıklı, kız güzel olunca zaten aksi mümkün müydü? Meslektaşlardı da... Sırt sırta verip dünyayı da kurtarırdı bunlar. Akşam da eve gelip pembe panjurlu evlerinde boy boy çocuk yaparlardı...

Peki, ben ne yapsaydım şimdi... Gidip ütü mü yapsaydım acaba?

Bir anda omzumdan sertçe sarsılmamla, "Ay!" diye bağırarak kendime gelirken, Ayşe'nin telaşla omzumu kavrayıp, "İyi misin?" diye sormasıyla afallayarak baktım yüzüne. Bir an sonra odadaki herkesin endişeyle yüzüme baktığını görmemle ne olduğunu anlamazken, "Deminden beri sesleniyoruz sana. Sanki donup kalmış gibiydin?" diye telaşlı hâliyle durumu açıklayan Ayşe'ye şaşırarak bakarken, "Ben..." deyip koltuktan usulca ayaklandım.

"Kusura bakmayın. Gece uyuyamayınca böyle dalgın olurum ben. Bir yüzümü yıkayıp geleyim," dediğimde salondan çıkmamla ardımdan gelen kıkırtılara başta bir anlam veremezken, banyoya girdiğim an ne söylediğimi fark ettiğimde kendimi küvette boğmak istedim.

"Gece uyuyamadım da ne demek, aptal Leyla! Ah, Leyla! Ah!"

Yüzümü yıkayıp salona geçtiğimde neyse ki benim rezilliğimi bırakıp başka konulara gülüşmeye başlamışlardı da ben de rahat bir nefes almıştım. Neyse ki hasta ziyaretini dozunda bırakıp kısa süre

sonra kalktıklarında da Eren'e çorbasını içirmiş, hiç değilse ona duyduğum minneti bu şekilde yardımcı olarak göstermeye çalışmıştım. Aldığı ilacın etkisiyle uzandığı koltukta uykuya dalınca da üzerinden kayan battaniyeyi düzeltip yeniden karşısındaki koltuğa oturdum. Bir zaman boyunca sessizlikle elime aldığım kitabı okumaya devam etsem de bakışlarım istemsizce ona takılıyor, ben de buna mâni olamıyordum. Haftalardır aynı evi paylaşsak da şu anki durumumuz bambaşkaydı. İlk defa bir adam benim yanımda uykuya dalıyordu. Ve o adam herkesin gözünde benim kocamdı. Yüreğimse herkesin inandığı bu yalana herkesten çok inanmaya başlamıştı sanki...

Kapılıyordum bu adama. Keşkelerim çoğalıyordu günbegün. Belki ile başlayan cümleler kurmaya başlıyordum. Olmazlar aklımdan çıkıp gidiyor, acaba deyip bir hayale kapılıyordum. Söz konusu karşımda masumca uyuyan bu adam olduğunda aklımla yüreğim ne yazık ki aynı telden çalmıyordu. Ve ben tüm benliğimle yüreğime uyup ona kapılmak istesem de aklımı dinlemek zorunda olduğumu biliyordum.

Olmazdı. Bizden olmazdı. Kimse benimle mutlu olamazdı bu hayatta. O yüzden de en iyisi onun mutluluğu için dua etmekti. Ben gittikten sonra belki Seda'yla belki de bir başkasıyla çok mutlu olurdu. Olsundu zaten. Bunu öyle çok hak ediyordu ki...

Gece bir ihtiyacı olabileceğini düşündüğümden ben de salondaki koltukta uyuyup kalsam da sabah yine ondan önce uyanmıştım. Aldığı ağrı kesici ilaçlar epey ağır uyku yapıyor olmalıydı. Ayşe bugünlük pastanede tek başına idare edebileceğini söyleyince de rahatlamıştım. Hiç değilse Eren'le rahat rahat ilgilenebilirdim.

Bu düşünceyle vakit neredeyse öğlene gelmek üzereyken uyanan adama güzel bir kahvaltı hazırlığına da girişmiştim ki beyefendi iki arada bir derede giyinip işe gideceğini söyleyince ne kadar dil döksem de mâni olamamıştım. Anladığım tek şey bu adamın hakikaten manyağın teki olduğuydu...

Eren gidince benim de evde kalmam için bir sebep kalmadığından ben de toparlanıp pastaneye geçtim. Ayşe tek başına iyi idare

etse de öğlen olduğunda müşteriler çoğalınca gelmekle iyi yaptığımı da anlamıştım. Pastaneyi açtığımız zaman menü tamamen benim hazırladığım ürünlerden oluşuyordu ama yeni hafta itibarıyla Ayşe'nin tarifi iki tatlıyı da menüye ekleyecektik. Ona boşu boşuna iş teklifinde bulunmadığımı bana her yeni günle bir kere daha ispatlıyordu. Sürprizlerle dolu biriydi Ayşe ve ben onun bize gösterdiklerinin bizden gizlediklerinin yanında hiçbir şey olduğunu düşünüyordum. Belki bir gün birbirimize hikâyelerimizi anlatacak kadar çok güvenebilirdik...

Öte yandan babamın bana yokluğunda bile yapabildiği sürprizi sayesinde kendime uğraş edindiğim pastanede işler her geçen gün biraz daha yoluna giriyordu. Şimdilik Ayşe'yle birlikte işlerin altından kalkabilsek de böyle giderse bir elemana daha ihtiyacımız olacak gibi görünüyordu. Belki de işe ihtiyacı olan bir öğrenciyle anlaşıp bir taşla iki kuş birden vurabilirdik. Mutfak kısmı büyük oranda benim kontrolümde olsa da Ayşe'nin fikirleri de son derece önemliydi. Garip şekilde içimde anlamını çözemediğim o yakınlık devam ediyordu ona karşı. Hayret etmeden de edemiyordum bu yüzden... İnsanlardan bu denli kazık yemişken, hâlâ birilerini sevebiliyor olmam inanılır şey değildi doğrusu...

Ayşe vitrin bölümündeki örnek pastalardan birini az evvel gelen anne kız için paketlerken, elimdeki işi bitirdiğimden ben de o tarafa doğru adımladım. Genç bir anne yanında en fazla dört beş yaşlarında olan kızıyla tatlı tatlı konuşurken, onlara imrenmeden edemedim. Yaşıtlarım o kadının yerinde böyle güzel bir çocuğun annesi olma hayalleri kurardı belki ama ben tam aksine o küçük kızın yerinde olmak isterdim... Sahi, böylesi bir anı yaşamayalı asır gibi hissettiren kaç yıl geçmişti yüreğimden?

"Anne... Buradaki pastalar da çok güzel ama ben denizkızı gibi olmasını istiyorum, öyle olmaz mı?"

"Hayatım ama bak bunlar da çok güzel. Tam da sevdiğin gibi çilekli."

Annesinin tatlı tatlı ikna edici sözleriyle küçük kızın yüzü asıldı-

ğında ister istemez kendime engel olamayarak yanlarına adımladım.

"Merhaba, yardımcı olabileceğim bir konu var mı?" diye gülümseyerek sordum. "Denizkızı gibi olan bir pasta istiyorum!" diyen küçük kızla gülümsediğimde annesi de bakışlarını bana çevirip durumu izah etti. Yarın kızının doğum günü olduğunu ve böyle uğraştırıcı bir sipariş için önceden gelmesi gerektiğini bildiğini, o yüzden de burada olan pastalardan birini alacağını söylese de o an benim için o küçük kızın doğum günü dilediğini gerçekleştirmekten daha önemli bir iş yoktu. İsterlerse pastanın akşamüzeri hazır olabileceğini söylediğimde de kadın bu yüzden epeyce şaşırsa da teşekkür ederek kızıyla pastaneden ayrıldığında hızla kolları sıvayıp mutfağa adımlayarak işe giriştim.

Daha evvel okulda bu tarz pastaları fazlasıyla yaptığım için de işler tamamıyla kontrolümde ilerledi. Ayşe çalışma hızıma duyduğu hayranlığı fazlasıyla dile getirdiğinde de ona gülümsemeden edemedim. Öte yandan elime aldığım bu işi kendimi dünyadan soyutlayarak yaptığım için de biraz olsun ruhuma nefes aldırmış gibiydim...

Saatler sonra pastanın hazır olmasıyla sahibinin gelmesi de eş zamanlı olurken, şimdiden küçük bir denizkızını andıran doğum günü kızını mutlu ederek uğurladığımızda yaşadığım gün de biraz olsun anlam kazanır olmuştu...

Yorgun bedenimle bahçedeki sandalyeye oturduğumda da biraz sonra Ayşe elinde iki fincan çayla geldiğinde, "Harikasın!" deyip gülümseyerek uzattığı çayla kurabiye tabağını önüme aldım.

"Çalışırken farkına varamadım ama acıkmışım," deyip kurabiyeden birini ağzıma attığımda ağzımın tadı da yerine geldi doğrusu. Ayşe de karşıma oturup bir süre boyunca sessizce bahçeye yeni ektiğimiz çiçek fidelerine dalıp gitse de sessizlik iyiden iyiye mayışmama sebep olduğundan, "Sen de sever miydin masalları?" diye öylesine soruverdim. Sorarken önünü ardını düşünmediğim şeylerin dönüp dolaşıp yine yüreğime dokunması da benim âdetimdi...

Ayşe fidelerden aldığı durgun bakışlarını bana çevirdiğinde gülümsese de tebessümündeki o kırıklık çok tanıdıktı.

"Severdim... Küçükken pek evden dışarı çıkamadığım için annem masallarla, ninnilerle oyalardı beni," dediğinde durgun bakışları öne doğru uzattığı sağ bacağında takılı kalırken, yine istemeden de olsa canını sıktığım için kendimi kötü hissettim. O hüzünle bacağına bakmaya devam ettikçe benim bakışlarım da hüzne boğulurken elimi elinin üzerine bırakıp, "İyi misin?" diye sorduğumda hafifçe omuz silkti.

"İyiyim. Küçük Ayşe'nin canı kadar yanmıyor bu Ayşe'nin canı... İnsan alışıyor zamanla," deyip çayından bir yudum aldığında bakışlarım yeniden eteğinin altında gizlenen bacağına kayarken, "Nasıl oldu?" diye sormaktan alamadım kendimi.

"Doğuştan... Evde doğmuşum ben. Köyde kara kış zamanı... Ya böyleymişim ya da sonradan olmuş, bilmiyorum ama doktor gördüğünde geç kalınmış işte... Olsun, öldürmüyor ya beni... Aksaya aksaya da yaşamaya devam ediyorum hayatı..."

Yüzü gülse de sesindeki isyan öylesine yüreğime dokundu ki ağzımı açıp bir şey de söyleyemedim. Bir hâl vardı bu kızda, sanki tüm dünyanın derdini sırtına yük etmiş gibi bir tuhaftı ama çözemiyordum bir türlü... İnsanları anlamakta pek de marifetli olmadığım ortadaydı zaten...

"Peki, sen sever miydin masalları?"

Konunun hangi ara bana döndüğünü anlayamasam da bir an sonra eskiden kalma anıları anımsadığımda burukça gülümsedim. "Severdim... Çok eskiden... Annem anlatırdı küçükken... O öldükten sonra da başkasından dinlemek istemedim... Bazen tek başıma onun elinin değdiği masal kitabını okurdum ama o da aynı olmazdı tabii..."

"Ne zaman kaybettin anneni?" diye sorduğunda da gözlerimin önüne gelen unutmak istediğim ama hiçbir zaman unutamadığım günün anısıyla yeniden doldu gözlerim. Bakışlarımı gökyüzüne çevirip biraz nefes alsam da konuşmanın garip bir şekilde iyi geldiğini inkâr edemezdim.

"Yedi yaşındaydım... Okuldan geldiğim bir gün kanla dolu bir küvetin içinde buldum onu. İntihar etmiş," dediğimde gözlerinden

geçen hüzün yüreğime dokundu. Elimi tutup, "Desene, aynı kaderi yaşamışız," diyerek nemli gözleriyle gözlerime baktığında ne diyeceğimi bilemedim.

"Sen... Sen de mi?"

"Benim annem... Ruhu hastaydı onun... Aslında çok iyiydi, çok merhametliydi, dünyalar güzeliydi ama sanki bu dünyada yaşamak ona ağır geliyordu... Dayanamadı bir gün, attı kendini dereye..." dediğinde yüreğimin sızladığını hissettim.

"Peki, baban?"

"Babam... Babam da deli bir kadınla topal bir çocuğa dayanamadı galiba... Annemden sonra o da çekti, gitti. On yaşındaydım onu son gördüğümde. Bir daha da hiç görmedim."

Sonlara doğru bakışlarını saran ruhsuzlukla dayanamayıp hafifçe eğilerek ona sarıldığımda sanki kendi yaralarıma sarılıyormuşum gibi hissettim. İçten içe hissettiğim hüzün anlattıklarıyla anlamını bulmuştu. Bambaşka diyarlarda aynı acılarla sınanmış iki küçük kız çocuğuyduk biz. Ve galiba hep orada kalmıştık...

Bir süre öylece sarılı hâlde sessiz gözyaşlarımızı akıtsak da sonunda burunlarımızı çekerek birbirimizden ayrıldığımızda kıkırdamadan edemedik hâlimize. Nasıl olmuştu da yollarımız kesişmişti anlayamasak da iyi ki diyorduk şimdi... Çünkü aynı acının altında döktüğün gözyaşının bile bir anlamı vardı bu hayatta...

Üzerimizdeki kasvetli havayı dağıtmak istercesine, "Peki, en sevdiğin masal neydi küçükken?" diye sorduğumda bakışlarındaki hüznün yerini bu defa çok başka türlü bir hâl alsa da hafifçe gülümseyip, "Yeşil ile Avcı'nın masalı," dediğinde merakla baktım yüzüne.

"Ben hiç duymadım bu masalı," dediğimde de usulca salladı başını.

"Bu bizim oraların hikâyesi aslında. Ben bu masalı sadece dinlemedim, aynı zamanda anbean yaşandığına da şahit oldum," dediğinde sesindeki hayranlık parıltıları dikkatimden kaçmazken,

"Merak ettim ama şimdi. Anlatmayacak mısın?" diye sorduğumda gülümsedi.

Tam söze gireceği sıra telefonumun çalmaya başlamasıyla söylenerek telefonu elime aldığımda da İlyas amcanın aradığını görmemle keyifle açtım telefonu.

"İlyas amca?"

"Merhaba güzel kızım. Nasılsın bakalım?"

"İyiyim, pastanedeyim şimdi. Sen nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"Yolunda, merak etme. Yalnız Leyla, senin imzalaman gereken epeyce evrak var kızım, o yüzden mümkünse şirkete gelebilir misin? Evrakları sana gönderirdim ama hem bir karışıklık olmasın hem de insanlar şirkette seni görsünler istiyorum. Biliyorsun, baban senin istediğin şekilde yaşamanı istedi hep ama burası da onun hayatıydı. Şimdi tamamen bırakmak olmaz güzel kızım. Biz yapılması gerekeni her daim yapsak bile çalışanlar bu şirketin en başında senin olduğunu bilerek hareket etmeliler," dediğinde iş konularından hiçbir şey anlamasam da ona hayır diyemezdim. Haklı olması bir yana bunu en başta babama borçluydum. Amcam da Ferit de üzerlerine düşeni fazlasıyla yapıyorlardı ama babamın adına hareket etmek bana düşüyordu.

"Tamam İlyas amca. Ben birazdan çıkar, şirkete geçerim," dediğimde de, "Tamam güzel kızım. Geldiğinde görüşürüz," demesiyle kapattık telefonu.

"Benim şimdi çıkmam lazım Ayşe. Sen de geç olmadan kapatırsın," deyip bahçeden içeriye doğru adımlarken, "Şu senin meşhur masal da başka güne kaldı," dediğimde gülümseyip, "Dile gelmek için vakti varmış demek ki," diyerek o da peşim sıra içeri geçti. Toparlanmamın ardından biraz sonra çağırdığım taksiyle şirkete geçtiğimde daha kapıdan içeri adımımı atar atmaz tüm gözler bana dönse de acemilikten titreyen dizlerime inat, olabildiğince serinkanlı ve kendimden emin görünmeye çalıştım. Çünkü bu hayatta hele ki babamın canına kasteden bu kapının ardındaki dünyada kimseye güvenilmeyeceğini biliyordum artık...

Yanından geçtiğim çalışanların selamını ufak baş işaretleriyle alıp yönetici asansörüne binerek babamın odasının olduğu kata çıktım. En üst kat sadece yönetim kurulu üyeleri için tahsis edilmişti ve katın bir ucunda babamın diğer ucunda da amcamın odası bulunmaktaydı. İlyas amca da babamın yan tarafındaki odasında çalışmaya devam ediyordu. Belki bu şirkette çalışmaya başladığında hukuk departmanındaki avukatlardan sadece biriydi ama zaman içinde hem başarısıyla hem de babamın güvenini kazanarak bundan daha fazlası olduğunu göstermişti. Öyle ki şirkete kattığı değer öylesine büyüktü ki zaman içinde özellikle babam tarafından kendisine hisse dahi verilmek istenmişti ama İlyas amca bunu kabul etmemişti. Bunun sebebinin hep böylesi ağır bir sorumluluğun altına girmek istememesi olduğunu söylüyordu ama ben bundan daha fazlası olduğunu biliyordum. Çünkü o zamanlar amcamın buna şiddetle karşı çıktığını ve aile şirketine bir yabancıyı bulaştırmak istemediğini hatta bu yüzden babamla kavga bile ettiğini hâlâ unutmuş değildim.

O vakitler bizim aklımız beş karış havada olsa da bu tartışmalara şahit olan İlyas amca da babamın tüm ısrarlarına rağmen hisse devri teklifini kabul etmemişti. Ama buna rağmen onun bu şirketin başarısında babamdan sonra en büyük paya sahip olduğunu da herkes çok iyi bilirdi. Öte yandan şimdi o olmasaydı, biliyorum ki ben asla bu hengâmeyle başa çıkamazdım. Belki bir köşede annem gibi canıma kıyar, belki de babamın öldüğü yerde ölümün beni de gelip almasını beklerdim. Tükenmiştim çünkü. Gücüm kalmamıştı. Ama İlyas amca bana destek olmuştu. Sadece acımı yaşamam için değil, inandığım gerçeğin peşinde koşmam için de... İyi ki vardı... İyi ki benim yanımdaydı...

Adımlarım onun odasına doğru ilerleyecekken gayriihtiyari amcamın odasına bir bakış attığımda üzerinde fazla düşünmeden o tarafa doğru ilerledim. Haftalardır görüşmüyorduk ve ben ondan gizlediğim şeyler için ister istemez vicdan azabı çekiyordum. Sekreterinin müsait olduğunu söylemesiyle kapıyı çalıp içeri girdiğimde de her zamanki gibi masanın başında kâğıtlarla boğuştuğunu görmek gülümsememe sebep oldu. Zaman zaman zor bir adam

olabilirdi ama amcamdı işte. Şu hayatta kan bağım olan başka kimim kalmıştı?

Bakışları beni bulduğunda çehresi hafifçe kasılsa da, "Amcacığım," deyip kapıyı ardımdan kapattığımda gülümseyerek adımladım yanına doğru. Kayıtsızlığına aldırmadan ona sarılıp öptüğümde huysuzca da olsa sarılmama karşılık verse de bana hâlâ kızgın olduğu her hâlinden belliydi.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum... Habersiz geldim ama imzalanacak evraklar varmış. Gelmişken seni de görmek istedim," deyip masanın diğer tarafındaki koltuğa oturduğumda, "Bir şey içer misin?" diye sormasıyla başımı iki yana salladım.

"Yok, kalsın şimdi. Seni görmek istedim ben. Hâlâ mı küssün yeğenine?" diye mahcup bir tebessümle söylendiğimde bakışlarındaki sertlik az da olsa kırılsa da eski kurttu tabii... Kolay kolay affetmeyecekti beni.

"Ne haddime küs olmak! Hoş, küssem ne fayda, sanki bizi adam yerine koyduğun mu var?" diye sertçe söylendiğinde ister istemez yüzüm asıldı. "Amca, yapma böyle. Sen benim baba yarımsın. Seni önemsememek ne demek? Ben sadece beni anlamanı istiyorum, o kadar," desem de, "Her neyse! Olan oldu zaten, daha fazla konuşmayalım bu konuyu," diyerek kestirip attı.

"Aslında geldiğin iyi oldu, benim de seninle konuşmam gereken bir konu vardı," dediğinde merakla yüzüne bakmaya devam ederken, "Şirket düzeni bu şekilde devam edemez Leyla. Çocuk oyuncağına döndü bu iş iyice!" demesiyle hafifçe yerimde dikleşip anlamayarak baktım yüzüne.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğim açık. Çok büyük bir acı yaşadık ve abimi kaybettik ama burada da binlerce insanın ve ailelerinin sorumluluğu bizim üzerimizde. Sen zaten şirket işlerinin içinde olmayı hiçbir zaman istemedin. Bunun için okulu dahi bırakıp mutlu olduğun

şeyi yaptın ve bu konuda seni sonuna kadar destekliyorum ama bu şekilde olmaz Leyla. Sen şu anda bize bağlı tüm şirketlerin son sözünü söyleyecek kişi konumundasın ama belki de burada ne iş yaptığımızdan bile bihabersin. Öyle İlyas'ın önüne koyduğu kâğıtları imzalamakla olmuyor bu işler. Önüne sayfalarca anlaşma metinleri geliyor mesela, okuyor musun? Hayır! Okusan anlar mısın? Yine hayır! Üstelik senin körü körüne güvendiğin adam bu şirket için aslında bir yabancı. Burası bir aile şirketi ama baban da sen de bunu bir türlü anlamadınız!"

Amcamın son derece gergin bir tavırla söyledikleri ister istemez benim de gerilmeme sebep olurken, söylediği çoğu şeye hak versem de babam hakkında söylediğini asla kabul edemezdim.

"Babam bu şirket için hep en iyi olanı istedi amca!"

Sertçe söylediğim cümle karşısında amcam sanki fazla ileri gittiğini hissetmiş gibi kararsızca etrafına bakınsa da sonrasında ayaklanıp karşımdaki koltuğa oturarak devam etti konuşmaya.

"Leyla... Kızım bak, beni yanlış anlama. Ben tabii ki abimin bu şirket için neler yaptığının farkındayım ama ne yazık ki o artık yanımızda değil ve bu geminin de yürümesi gerekiyor."

"Bunu ben de biliyorum ve bunun için de elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Sorun ne peki?"

"Sorun senin altından kalkamayacağın bir sorumluluk yüklenmek zorunda kalman. Bak... Bunu seninle bir süredir konuşmak istiyorum ama beni yanlış anlamandan korkuyorum," dediğinde hâlindeki tereddüt ister istemez merakımı arttırırken, "Söyle lütfen," diye diretmemle nihayet çıkardı ağzındaki baklayı.

"Hisselerini bana devretmeni istiyorum. En azından son sözü söyleyebilmem için gerekli olan kadarını. Bak... Bunu başkası duysa belki fırsatçılık olarak görür ama mesele asla bu değil. Bunu biliyorsun. Sen de benim evladımsın ve benim için önce çocuklarımın, yani sizin mutluluğunuz gelir ama bu şirketi yönetebilecek konumda değilsin, Leyla. İlyas'ın ağzından çıkan neyse ona göre hareket ediyorsun ve ben buna daha fazla seyirci kalamam. Evet, iyi

bir insan, iyi bir avukat olabilir ama bu şirket benim! Yani bizim! Burası bir aile şirketi! Senin, Ferit'in ve Filiz'in geleceği burası... Ve ben çocuklarımın geleceğini, bunca yıllık emeğimi bir yabancının keyfine bırakmaya katlanamıyorum artık. Sen istediğin gibi yaşamaya devam et ama bırak, burada işleri ben halledeyim, olur mu?"

Bir insanı tanımak için kaç yıl gerekirdi? Onunla yaşamak, onunla yaşlanmak şart mıydı mesela? O zaman nasıl olur da kırk yıllık evli çiftler bile şiddetli geçimsizlikle boşanabilirlerdi? Onca sene birbirlerini tanıyamadıkları için mi yoksa sonunda tanıştıklarına mutlu olmadıkları için mi? Olur olmadık yerlerde aklıma gelen o tuhaf sorulardan biriyle daha karşı karşıyaydım şimdi.

Karşımdaki adam... Amcam... Belki tüm iyi niyetiyle konuşuyordu benimle, belki de gülen yüzünün ardında o da beni sırtımdan vurmak için bekliyordu. Anlayamıyordum ne yazık ki... Gerçek neydi, göremiyordum... İnsanlar yapmıştı işte bunu bana... En yakınım dediğimi bile sorgulayacak hâle gelmiştim...

Söyledikleri işime geliyordu aslında. Haksız da sayılmazdı, burada ne iş yapıldığından bile haberim yoktu benim. Ama mesele bu değildi. İyi niyetle başlayan bu konuşmada yerine oturmayan bir şeyler vardı. İşte tam o an tesadüf mü bilmem, babamın bana bıraktığı sözde intihar mektubunda yazdıkları geldi aklıma...

Ben artık yokum ama sen arkamda dimdik ayakta kal Leyla'm... Kızım, güç senin yüreğinde... Kim ne derse desin, ne yaparsa yapsın, doğru olan senin kalbinden geçen... Gücünün kalmadığını hissettiğin an çocukluğunu hatırla ve orada bul dayanağını meleğim...

Doğru olan benim kalbimden geçen... Dayanağım çocukluğumda...

Kare kare görüntüler geliyor gözümün önüne. Babamın yanı başındaki adamı hatırlıyorum sürekli. İlyas amca hep oradaydı. Hep babamın yanındaydı. Amcam... Amcam bu hikâyede sanki hep gölgelerde kalmış gibiydi... Hep hayatımdaydı ama yüreğimde bıraktığı his neden İlyas amca kadar değildi?

İşte tüm bu sorular içten içe vermem gereken cevabı fısıldadı

bana. Yine bir yanlışın pençesinde miydim, bilmiyorum ama hiç değilse yüreğime doğru geleni yapıyordum bu defa...

Bir süre öylece boşluğa baksam da sonrasında usulca ayaklandım koltuktan. Bana beklentiyle bakan gözler ruhumun daralmasına sebep olsa da hiç değilse yüreğim rahattı bu defa...

"İyi niyetinin farkındayım ama bunun doğru olmayacağını düşünüyorum amca. Bu hisseler babamın bana emaneti ve ben sen de dâhil kimseye bırakamam onları. Çünkü bu benim görevim. Evet, haklısın, işlerden anladığım söylenemez ama bu konuda İlyas amca gibi senin de bana yardımcı olacağından hiçbir kuşkum yok. Sonuçta her şey bu şirket için... Şimdi gidip üzerime düşenleri halledeyim ben, olur mu? Sonra görüşürüz. Evdekilere de çok selam söylersin."

Amcamın söyleyecek sözü mü kalmamıştı yoksa beklemediği için nutku mu tutulmuştu, bilmiyorum ama odadan çıkarken hiçbir şey söylemedi. Ben de kendimden zerre kadar emin olmasam da içten içe doğru yaptığımı düşünerek İlyas amcanın yanına geçtiğimde hiç değilse babamın nasihatine uyduğum için mutluydum. Güç benim yüreğimdeydi ve ben bundan sonra sadece yüreğimin sesini dinleyecektim...

İlyas amca bana aciliyeti olan tüm işlerden ve anlaşmalardan detaylıca bahsettiği için vaktin nasıl geçtiğini de anlamadım. Şirkette olduğum için Eren'le alakalı durumdan konuşamamıştık ama laf arası bir sıkıntı olmadığını söylemiştim. Vakit neredeyse geceye yaklaştığında da şirketten anca çıkabilmiş, şoförlerin birinden beni eve bırakmasını rica etmiştim. Bu araç işine de bir çözüm bulmam gerekiyordu. Belki de korkumun ne durumda olduğunu çözebilmek için direksiyon başına geçmem şarttı.

Saat epeyce geç olmasına rağmen Eren'in merak edip aramamasına içten içe bozulsam da telefonu çantamdan çıkardığım an şarjının bitmiş olduğunu görmemle telaşlandım. Belki de aramıştı ve kapalı olunca kim bilir neler düşünmüştü? Aman canım, ne düşünecekti adam... Kim bilir belki de daha gelmemişti bile...

Düşünceler eşliğinde eve gelmemle binadan içeri geçip yukarı

çıktığımda endişeyle zili çalsam da saniyeler sonra kapı Eren tarafından açıldığında onu görünce bir an ne diyeceğimi bilemedim. O ise benim tam aksime kızgınlıkla, "Öldüm meraktan! Telefonun neden kapalı senin?" diye kısık sesle beni azarladığında içten içe bu endişesinin hoşuma gittiğini inkâr edemezdim.

İçeri geçip, "Kusura bakma, şarjım bitmiş. Şirkete geçmiştim ama bu kadar geç kalacağımı düşünemedim," dediğimde biraz daha rahatlayarak yüzüme bakarken, "Anladım... Bu arada içeride bir misafirin var. Yarım saattir seni bekliyor," dediğinde montumu çıkarıp merakla baktım yüzüne.

"Misafir mi? Kimmiş?" deyip salona doğru adımlayarak içeri geçtiğimde gördüğüm manzara karşısında adımlarım beton dökülmüş gibi olduğu yerde duraksarken, elindeki kahve fincanını sehpaya bırakıp gülümseyerek ayaklanan kadın, "Merhaba Leyla. Özledim seni," dediğinde belki de ilk kez nefreti bu denli kuvvetli hissettim.

Büşra aylar sonra tüm fütursuzluğuyla tam karşımdaydı ve pisliğini temiz kalan son sığınağıma da bulaştırmayı başarmıştı.

Ayışığı Kitaplığı

On Beşinci Bölüm
Hikâye

Leyla'dan

Aslında dünya güzel bir yerdi... Kötüler olmadığında... Etraf kir, pas içinde kalmadığında... Duygular karanlığına gömülmediğinde... Hayal kırıklıkları insanın boyunu aşmadığında...

Yaşamak da güzel şeydi... Hele ki yaşama tutunmak için bir sebebin olduğunda...

Yaşamakla ölmek, umut etmekle vazgeçmek arasında adına araf dedikleri bir yer vardı ya hani... Ben sanki uzun zamandır oradaydım. Babamın gidişiyle tutunmayı bıraktığım hayatıma Eren'in gelişiyle tutunmaya çalışıyordum artık. Ne kadar yanlış, ne kadar haksızlık olduğunu bilsem de...

Eren Karahan... Hiç hesapta yokken benim hayata tutunma sebebim olmuştu ve en acısı da onun bundan haberi bile yoktu...

Şimdi tam karşımdaydı. Benim için endişelenmişti. Beni merak etmişti. Daha önce kimseler beni merak etmemiş gibi tatlı bir mutluluk sarmalamıştı benliğimi bir anda. Saniyelik bir anın içinde her yalan, her sır, her oyun gerçeğe dönüşmüştü sanki. Kapı eşiğinden salona adım atana dek dünyanın en mutlu en tasasız insanı

olmuştum ben... Ta ki mazinin çamuru bir kere daha yuva bildiğim yere bulaşana kadar...

Büşra...

Onca yaşanan şeyden sonra karşımdaydı. Üzgün değildi. Mahcup değildi. Hele pişman hiç değildi. Tam aksine fütursuzca gözlerime bakıyor, kin dolu bakışlarıyla âdeta asırlarca içinde sakladığı nefretini kusuyordu. O an acı gerçek bir kere daha çarptı yüzüme. Bu nefret yeni değildi. Ben onu ilk günden beri severken, aslında o benden ilk günden beri nefret ediyordu.

"Merhaba Leyla. Özledim seni."

Kara gözleri yüreğimi delip geçmek istercesine bir kinle üzerimdeyken, dudakları safi alay saçıyordu. O an varlığı burada, yıllar sonra yuva bildiğim duvarların arasındayken, belki de nefreti ilk kez bu denli kuvvetli hissettim.

Bir an için boş bakışlarla yüzüne bakıp salonun eşiğinde öylece dursam da bir an sonra yanıma yaklaşan Eren'in kokusu aldığım nefese karıştığında sanki bir rüyadan uyanmışçasına irkildim. "Ne işin var senin burada?" diye iğrenircesine haykırdığımda da öfkem onu hem şaşırtmış hem de eğlendirmiş olacak ki daha bir alayla baktı yüzüme.

"En yakın arkadaşım evlenmiş. O beni düğününe çağırmamış olsa da ben onu tebrik etmek istedim tabii ki," dediğinde ellerimi sıkıp gerginliğimi bastırmaya çalışsam da fayda etmiyordu. Öylesine aşağılık öylesine zavallı bir insandı ki yüzüne baktıkça midem bulanıyor, aklımda ona dair olur olmadık vahşet sahneleri canlanıyordu.

"Sen!" dedim, bir an sonra tüm nefretimi sesime yansıtırcasına. "Sen nasıl aşağılık, nasıl zavallı, nasıl ikiyüzlüsün! Sen nasıl bir şeytansın?"

Yüzüne haykırdıklarım alaylı bakışlarında bir kırılmaya sebep olurken, elleriyle yalandan bir alkış tutup küstahça kıkırdadı.

"Bak sen bizim masum Leyla'ya... Evlilik sana nasıl da yaramış. Yıllar sonra dilin çözülmüş," dediğinde çıldırmamak için kendimi

zor tutarken, bir an sonra öfkemin onu sadece eğlendirdiğini fark ettiğimde ben de alayla baktım yüzüne. Şöyle bir bedenini süzüp, "Hangi rüzgâr attı seni benim kapıma? Yine yanında sığıntı olacağın kimseyi mi bulamadın, yoksa yeni sahibin de mi bastı sana tekmeyi? Duyduğuma göre Cenk de seni kapıya koymuş?" diye söylendiğimdeyse afalladı.

Sözlerim tam da tahmin ettiğim gibi alaylı hâlini tuzla buz ederken, "Sen!" diye haykırıp parmağını hiddetle sallayarak bana doğru bir adım yaklaştı. "Laflarına dikkat et! Sen kim oluyorsun da beni aşağılayabiliyorsun?" diye haykırdığında yalandan bir kahkaha atarken, "Ben!" deyip ona doğru bir adım yaklaşarak şöyle üstten bir bakış attım.

"Ben Leyla Emirsoy Karahan! Tek bir sözümle senin bir sinek kadar değersiz olan varlığını yeryüzünden silecek gücün sahibiyim. Şu üzerindeki kıyafetleri bile benim paramla almışken, bunu bilmediğini söyleyemezsin herhâlde!"

Öfkelenmişti. Bunu titreyen ellerinden, seğiren gözlerinden anlıyordum ama yine de karşımda güçlü kalmaya çalışıyordu. O an farkına vardım ki aslında o da yerlerde süründüğünün farkındaydı ama aptalca bir yanılgıyla benim canımı yakarak zevk alacağına inandırmıştı kendini. Buraya bile bunun için gelmişti belki de... Ama ne ben eski Leyla'ydım artık ne de karşımdaki kadının bendeki yeri eskisi gibiydi... O yüzden de anlayacaktı. Kimin karşısına çıktığını anlayacak, bir kere daha yoluma çıktığına pişman olacaktı.

"Sen kendini güçlü mü sanıyorsun Leyla? Sen... Biliyor musun, sen bir zavallısın! Yıllarca dost bildiğin tek kişi bendim ve ben de seni hiçbir zaman sevmedim! Kimsen yoktu senin benden başka! Hiç kimsen! Benim arkadaşlarımı kendi arkadaşın zannettin! Benim hayatımı kıskandın! Benim neşemi, mutluluğumu, hayata karşı duruşumu kıskandın! Çünkü sen hep ötekiydin! Kimse seninle olmak istemezdi! Bak, Cenk bile istemedi seni! O da bana geldi! Beni seçti! Allah bilir şu yanındaki adamı ne şekilde kandırdın da evlendin? Yoksa paranı mı teklif ettin?" diye alaylı bir kahkaha

atarak söylendiğinde Eren'in bir hamle yapacağını hissettiğim an bileğinden kavrayıp bana bakmasını sağladım. Bakışlarımda okudukları durup her şeyi bana bırakması için yeterli olurken, Eren'in karşısında bunları konuşmaktan utansam da daha fazla sessiz kalmayacaktım.

"Güzel yazmışsın, tebrik ederim. Anlaşılan kimsesiz gecelerinde kendini bu masalla avutuyorsun... Ama ben sana bu masalın bir de gerçeğinden bahsedeyim... Kendimi hiçbir zaman güçlü sanmazdım ben. Aksine hep zayıf olduğumu, kötü olan hiçbir durumla baş edemeyeceğimi düşünürdüm. Ta ki size kadar! Siz gösterdiniz bana aslında ne kadar güçlü olduğumu... Aslında hepinizin hayatında ışık olan bendim! Sizlerse sadece benim etrafımda dönen zavallı, değersiz birer pervaneydiniz! Ben hiçbirinizin hayatında olmak istemedim ama her biriniz tek tek benim hayatımda olmak için can attınız... Ailenle beraber evimize geldiğinde daha sekiz yaşındaydın. Ve şimdi hatırlıyorum da o zaman bile gözünü diktiğin tek şey benim oyuncaklarımdı! Sen ilk önce onlar için yaklaştın bana. Bense düşünmeden hepsini seninle paylaştım çünkü senin için dünyalar olan o oyuncakların değeri benim için sıfırdı!"

Sözlerimin ruhunda yarattığı zelzele gözlerinden okunurken, bir an bile pişman olmaksızın devam ettim konuşmaya.

"Oyuncaklarımla yetinmediğinde bu defa da kıyafetlerime geldi sıra. Onları da istedin. Ben de bir an bile rahatsızlık duymadan hepsini seninle paylaştım. Neden, biliyor musun?" diye sorduğumda gözlerindeki hırsın yanında soru işaretleri bir bir parıldarken sanki sorusunu duymuş gibi verdim cevabını.

"Annen ve baban için... Sen o zaman da tıpkı şimdi olduğun gibi bencil, doyumsuz ve talepkârdın. Sana ait olmayan her şeyin hırsını o güzel insanlardan çıkardığını gördüğüm için neyim varsa paylaştım seninle. Sen değil, onlar üzülmesin diye! Babamla konuştum, bana ne alıyorsa sana da alsın istedim. Biz bir çatının altında yaşayan bir aileydik ve ben bu ailede kimse mutsuz olmasın istedim. Yoksa senin uğruna gözyaşı döktüğün o oyuncağın benim için bir değeri

yoktu ama senin annenin, babanın döktüğü gözyaşlarının değeri benim için her şeyden fazlaydı."

Bir iki saniye tanıdım ona. Bakışlarında gördüm geçmişle yüzleşmesini. Dile dökmese de hep utandığı ailesini belki de yıllar sonra hatırlattım ona. Bir yandan da yüreğim ferahladı sanki. O güzel insanlar böyle kötü kalpli bir evlatları olduğunu görmemişlerdi hiç değilse...

"Ben seni arkadaş hatta kardeş bildim, doğru. Ama bu sana ihtiyaç duyduğum için değildi. Tam aksine, sen bana ihtiyaç duyduğun içindi! Sonra arkadaşlarından bahsettin... Hangi arkadaşlar bunlar? Yanınızda olduğum her an benim etrafımı saran, beni her yere çağırıp duran arkadaşlar mı? Hani sırf sözde beni paylaşmak istemediğini söyleyerek beni uzak tuttuğun arkadaşlar... Aslında kıskandığın ben değildim o zaman da. Kıskandığın ben varken hiçbirinin seni görmeyişiydi, öyle değil mi? Çünkü sen hep zavallı bir basamaktın. Hepsi bana yaklaşmak için senin üzerine basıp geçtiler!"

"Sen!"

"Dur! Daha bitmedi hikâye... Bir de Cenk meselesi var tabii... Önce beni tanıdı Cenk, beni gördü. Bana âşık oldu. Ve ben onu seninle tanıştırdığım an tarih yine tekerrür etti. Sen yine bana ait olan bir şeyi istedin. Ne de olsa huylu huyundan vazgeçmez, öyle değil mi? Elinden gelen her şeyi yaptın ona sahip olmak için ama işe yaramadı. Ve sen de sonunda en aşağılayıcı kozunu kullandın. Bedenini sundun ona! Ucuz bir et parçasından ibaret olduğunu gösterdin! Çünkü başka hiçbir şansın yoktu!"

"Kes sesini! Hepsi saçmalık bunların!" diye çıldırırcasına haykırdığında da durmadım. Durmayacaktım.

"Hani diyorsun ya Cenk beni seçti diye... Sen onun için hiçbir zaman bir seçenek olmadın ki! Sen onu istediğin için değil, ben Cenk'i istemediğim için seni yatağına aldı o. Ben bana dokunmasına izin vermediğim için seni kullandı. O yüzden de beni kaybettiğini anladığı an kıçına tekmeyi bastı, yalan mı?"

Ellerini farkında olmadan saçlarına atıp çekiştirmesi her saniye

kontrolünü biraz daha kaybettiğini anlamamı sağlarken, son sözlerimi de yine başım dimdik söyledim. Yani başımdaki adam bunun da oyunun bir parçası olduğunu zannediyordu belki ama varsın, öyle zannetsindi... Oysaki bu benim hayatımın belki de tek gerçeğiydi...

"Yine de sana teşekkür ederim. Belki de siz bu kadar rezil insanlar olmasaydınız, ben hayatımı sizin kirinize bulamaya devam edecektim ve hayatımın aşkı olan adamı da asla bulamayacaktım. Şimdi daha fazla çamurunu evime bulamadan defol karşımdan. Senin kirli bedenine parmağımın ucuyla dokunmayı bile midem kaldırmaz ama biraz daha karşımda durmaya devam edersen aynaya bakacak bir yüz bile bırakmam sende... Defol!"

Hırsla kenarda duran çantasını alıp birkaç saniye nefretle yüzüme baktıktan sonra, "Bu burada bitmedi. Pişman edeceğim seni!" diye tıslayıp omzuma çarparak yanımdan geçtiğinde başımı alayla iki yana sallarken, biraz sonra kapının çarpma sesi evin içinde yankılandığında bedenimi yığılırcasına zemine bıraktım. Bir zaman boyunca öylece parke zemine dalıp ne hissedeceğimi bilemeyerek nefes alıp versem de omzuma yaslanan el beni göğsüne çektiğinde daha fazla dayanamayarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Ama belki de ilk kez canım yandığı için değil, tam aksine huzur bulduğum için ağlıyordum. Bana huzuru bahşeden adamın kollarında...

Döktüğüm her damlada sanki Büşra'nın hayatıma bıraktığı bir leke daha silinip giderken, yüzümü göğsüne biraz daha yasladım. Sırtımı okşayan güçlü elleri şefkatle sarıp sarmalarken tüm benliğimi kokusunda soluklandım uzun uzun. Keşke sonsuza dek bu anda kalabilseydik...

Fakat bir zaman sonra biraz olsun kendime geldiğimde usulca sıyrıldım sığındığım adamdan. Bakışlarındaki parıltılar yıldızlı bir geceyi anımsatırken kuruyan dudaklarım sanki ona susamış gibiydi. Birkaç saniye öylece gözlerine dalıp gitsem de bir an sonra gözlerini yumduğunda rüyadan uyandım sanki. Telaşlandım. O an salonun ortasında öylece yerde oturmamız bir an için komik gelse de bir an sonra o hengâmede farkına varmadığım detay afallamama sebep oldu.

"Sen?" dedim, Eren'e engel olamadığım bir kızgınlıkla. "Sen o yılana kahve mi ikram ettin?"

Eren bir an içinde yaşadığım duygu değişimiyle afallayıp ayaklansa da sanki o an için yaşadığımız her şey yok olmuş, geriye sadece Eren'in bu odada o pisliğe kahve sunuşu kalmıştı.

"Leyla... Ben nereden bileyim? Yakın arkadaş olduğunuzu, adresi de sizin evdekilerden öğrendiğini söyleyince... Ayıp olmasın misafirine diye düşündüm," dediğinde onu anlasam da öfkeme mâni olamıyordum. O yılan bu odada Eren'le nasıl baş başa kalabilirdi? Delirecek gibi hissediyordum kendimi! Ben onu Cenk'le aynı yatakta basmış olmama rağmen şu anki öfkemin zerresini bile hissetmemiştim o zaman. Ama şimdi...

"Hata ettim! Saçlarını yolup eline vermeden göndermeyecektim o sürtüğü!" diye haykırıp ayaklanırken Eren'in bana attığı şaşkın bakışları görmezden gelerek masada duran fincanı elime alıp mutfağa ilerledim. Güzelim fincanı çöpe atıp kapağı sertçe kapattığımda sinirim hâlâ geçmezken, sağa sola adımlayıp dayanamayarak bu defa da banyoya geçtim. Bir bezle temizleyici alıp yeniden salona geçtiğimde kendimi durduramazken Eren'in koluma dokunup, "Leyla... Bir sakin ol," demesini umursamadan o şıllığın değdiği her yeri kazıyarak silmeye başladım. Belki de deliriyordum ama kendime engel olamıyordum.

Neredeyse yarım saatin sonunda ellerim artık bir yerleri silmekten sızlarken, "Biraz daha iyi misin?" diye yarı gülerek yarı endişeyle soran Eren'e ters ters baktım. "Ona nasıl kahve yaparsın ya sen!" diye haykırdığımda liseli ergenler gibi davrandığımın farkındaydım ama hırsım geçmek bilmiyordu bir türlü.

"Leyla... Anlattım ya, ben nereden bileyim kadının kim olduğunu," dediğinde dayanamayarak elimdeki bezi suratına fırlattığımda, "Önüne gelen her kadına kahve yapma sen de o zaman! Çok meraklıysan da canın istedikçe gel bana yap!" deyip hışımla salondan çıkarak odama geçtim. Kapıyı kapattığım an söylediklerim bir bir yüzüme çarparken, ellerimle yüzümü kapatıp, "Allah'ım ben neler

söyledim adama?" diye utançla inledim. Bu geceden sonra bir daha yüzüne bakamazdım...

Yeni bir sabaha gözlerimi aralamak nedensizce ilk kez bu denli güç olurken, ardı ardına çalan zille neye uğradığımı şaşırdım. Elimi rastgele yana savurup gözlerimi araladığımda pencereden içeri vuran gün ışığı yüzümü buruşturmama sebep olurken, yeniden çalan zille telaşla yerimden doğruldum. Saatin neredeyse 10.00 olduğunu görmemle neye uğradığımı şaşırırken, telaşla ayaklarıma terlikleri geçirip üzerime de sabahlığı alarak odadan çıktım. Delikten baktığımda gelenin Ayşe olduğunu görmemle rahatlayarak kapıyı açarken, "Anlaşılan bu sabah ikimiz de uyuyakaldık," dediğinde gülerek onu içeri davet ettim.

"Sen geç, ben de hemen hazırlanayım."

Hazırlanmamın ardından birlikte pastaneye geçtiğimizde telaştan iki ayağımız bir pabuca girse de neyse ki öğlene kadar acil olan işleri halledebilmiştik. Her ne kadar onca telaşın içerisinde düşünmeye vakit bulamasam da öğlen bir kahve molası verdiğimde aklım ister istemez yine Eren'e takıldı. Dün gece söylediklerim bir yana, sabah da kahvaltı hazırlamadan göndermiş gibi olmuştum. Acaba uyuyakalmamı üzerine alınmış mıydı? İnşallah ona trip attığımı falan düşünmemişti yoksa bir daha yüzüne nasıl bakardım ben bu adamın?

Düşünceler eşliğinde koskoca bir günü geçirdikten sonra akşam eve geçtiğimde bir şekilde konuşup abartılı tepkimi mantıklı bir izahla açıklamayı düşünsem de yemek hazırladığım sıra gelen mesajla tüm hevesim kursağımda kaldı.

Bu gece nöbetim var. Yarın akşam görüşürüz.

Gece gelmeyecekti. Daha evvel bir iki kez daha eve gelmediği olmuştu ve o geceler de tatsız tuzsuz bir yemek kadar sıkıcı geçmişti benim için. O vakitler kendi hislerime bir anlam veremediğimden

hâliyle bu duruma da bir anlam veremezken, şimdi ne hissettiğimi bildiğim için yokluğunun bana neden acı verdiğini de çok iyi biliyordum. Alışmıştım ben bu adama. Koridorda rastgele karşıma çıkmasına, yan yana film izlemeye, hatta birlikte tavla oynayışımıza bile...

Eve geldiğimde onun da geleceğini bilerek yemek hazırlama telaşı küçük bir çocukken bahçede çiçek toplamak kadar eğlenceli geliyordu bana. Zil çaldığında onun geldiğini düşünmek tamamlanma hissiyatıyla sarıyordu dört bir yanımı...

Hangi ara tutulmuştum böyle, sonumuz nereye gidecekti, ben de bilmiyordum ama artık kendime engel olamıyordum... Canım yanacaksa da kapılmak istiyordum bu duyguya... Öyle de böyle de canım hep yanmışken bir kere de onun için yansın ama hiç değilse yanımda olsun istiyordum... Belki... Belki bir gün...

Gelen mesajın ardından hevesim kursağımda kalmış bir şekilde kendime göre bir şeyler hazırlayıp masaya geçtim. İsteksizce bir şeyler atıştırıp bomboş evde ne yapacağımı düşünerek salona adımlıyordum ki çalan zille bir umut Eren'in geldiğini düşünerek heyecanla kapıyı açtım.

Kapıyı açmamla karşımda Ayşe'yi bulduğumdaysa ister istemez hayal kırıklığına uğrasam da yine de Ayşe geldiği için mutluydum.

"Hoş geldin, geçsene."

"Hoş buldum. Cemal bu gece nöbetçi. Eren abinin de nöbetçi olduğunu söyleyince ben de sana geleyim dedim. Uygunsan tabii?"

"İyi ettin. Ben de sıkıntıdan patlıyordum zaten," dediğimde birbirimizi öptük ve içeri geçtik. "Yemek yedin mi?" diye sormamla başını salladığında, "O zaman dur, ben bir çay koyayım madem. Ne de olsa gece uzun," deyip mutfağa geçtiğimde keyfim biraz olsun yerine gelmişti. Hiç değilse gece kara kara Eren'i düşünerek geçmeyecekti.

Çaylar hazır olana kadar yanına da hazırda olan turtalardan alıp biraz sonra tepsiyle içeri geçtim. Ayşe de dalgın bir hâlde telefonuyla uğraşsa da beni görünce telefonu kenara bırakıp gülümsedi. Birlikte bir süre işlerle ilgili konuşsak da zaman geçtikçe sanki ikimiz de biraz

daha rahatladık birbirimize karşı. Muhtemelen onun aklında da bana dair bir sürü soru vardı lakin bu defa erkenci davranan ben oldum.

"Geçen gün yarım kalan şu hikâye vardı ya hani... Anlatsana onu," dediğimde bir süre neden bahsettiğimi düşünse de sonrasında burukça gülümseyip, "Anlatayım. Ama bitene kadar sözümü kesmek yok," dediğinde usulca başımı sallayıp öncesinde de hızlıca çayları tazeledim. Anlaşılan hikâye uzundu...

"O gün de demiştim ya sana... Yeşil ile Avcı'nın masalı bu... Benim hayatımda görüp göreceğim en güzel aşk masalı... Bizim oraların hikâyesi... Bir vakitler birbirine düşman iki aile yaşarmış bizim köyde. Asırlardır süregelen toprak kavgaları işte... Yok yere can yakan, can alan şu kavgalar... İşte o ailelerden birinin kızıyla diğerinin oğlu sevmişler birbirlerini. Hem de görüp göreceğin en saf aşkla. Ama kavuşamamışlar. Eski zaman tabii, o zaman ana, baba ne derse o olurmuş. İkisi de başkalarıyla evlenmiş, ayrı ayrı yuvalarda başka başka çocuklara ana, baba olmuşlar. Ama birbirlerini de hiç unutamamışlar. Derler ki ikisi de son nefeslerini birbirlerinin adını söyleyerek vermişler. Daha da acısı ne, biliyor musun? İkisi de aynı gün vefat etmişler... Adamın namı Avcı'ymış. Kızın da gözleri öyle güzel bir yeşilmiş ki, sanki Karadeniz'in bütün ormanlarını taşırmış içinde. O yüzden ona da Yeşil derlermiş... Yeşil ile Avcı efsanesini bu masalı dinleyerek öğrendim ben. Annemin o tertemiz ruhuyla bana anlattığı en güzel masaldı. Sonu acı da bitse mutlu peri masallarından daha çok severdim ben onları. Çünkü kendi rüyalarımda Yeşil ile Avcı'yı bambaşka bir diyarda kavuştururdum ben. Benim hayalimde onların sonu hep mutluydu..."

Bir süre tanımadığım o insanlara dair içimde yaşadığım hüzünle buruklaşsam da Ayşe devam etti anlatmaya...

"Ama benim sana anlatacağım asıl hikâye onlar değil. Belki de onların ikinci şansı, kim bilir? Benim sana anlatacağım Yeşil ile Avcı'nın torunlarının hikâyesi. Rahmetli Avcı yani Kerim dedenin torunu ile Yeşil yani Seher ninenin torununun hikâyesi... Efsane bu ya, birbirlerine hasret giden âşıkların torunları da yıllar sonra aynı

sevda ateşine düşmüşler. Şimdi anlatacağım Yeşil de aynı ninesi gibi güzel olduğundan -hele ki gözleri de tıpkı ninesine benzediğinden- ona da Yeşil derler bizim oralarda. Tabii Avcı da aynı dedesi... Onun gibi yağız, mert, heybetli... Bizim oralarda bu iki gencin, o iki ihtiyarın ruhlarını taşıdığını düşünen bile olur... Neyse işte, gel zaman git zaman bu gençler de tıpkı büyükleri gibi düşmüşler sevda ateşine. Birbirlerine olan aşklarını da köyde herkes bilirdi. Daha güzeliyse zaman içinde aileler arasındaki o düşmanlık da bitmiş, aileler de artık âşıkların önünde durmaz olmuştu. Yani anlayacağın bu defa Yeşil ile Avcı'nın kavuşmasının önünde hiçbir engel yoktu..."

"Ayşe... Çok heyecanlandım gerçekten, sanki film gibi anlattıkların," dediğimde burukça gülümsedi.

"Öyle... Neyse gel zaman git zaman bu gençler büyüdüler. Yaşları evlenme çağına geldi. Zaten karşı çıkan kimse de yoktu. En azından herkes öyle zannediyordu... Ama sonra hiç kimsenin beklemediği bir şey oldu..."

"Ne? Ne oldu?"

"Yeşil'in... Yani Zehra'nın ablası Suna... O da içten içe sevdalanmış Avcı'ya. Ama öyle böyle değil, ölümüne sevmiş... Kimse de anlamamış bu vakte kadar... Söz yüzüklerinin takılacağı gece canına kıymaya kalktı. Son anda kurtardılar onu. Gözünü açtığındaysa kapattı kendini her şeye. Ortalığı yakıp yıkmadı, arsızlaşmadı ama herkes anladı olan biteni. İki kız kardeş de aynı adamı seviyordu."

"Bu... Çok kötü bir şey... Üstelikte bunun yaşandığını bilmek... Çok üzücü," dediğimde gerçekten içim acımıştı. Neresinden tutsan elinde kalan bir hikâyeydi.

"Yeşil... O çok arafta kaldı ama sonunda sevdası ağır geldi. Her şeye rağmen sevdiği adamla olmak istedi ama Avcı... O yapmadı. Yapamadı. İki kardeşin arasına giren bir bıçak gibi olmayı göze almadı. Çok mert bir adamdı. Tıpkı dedesi gibi... Şefkati ise herkese yetecek kadar fazlaydı. Ne Suna'nın sebebi olmak istedi ne de Zehra'yı ailesinden ayrı düşürmek... Sevdasını yüreğine hapsetti ve sonunda vazgeçti. Canı yana yana bıraktı sevdiğinin elini... Ama Zehra'yı da

ömrünün sonuna dek bir bilinmeze, umutsuz bir bekleyişe hapsetmek istemediği için bir şey yaptı. Babaannesinin sözüne kulak verdi."

"Ne sözü?" dediğimde artık meraktan ne diyeceğimi bilemez hâldeydim.

"Babaannesi... Yani rahmetli Avcı'nın eşi... Gül nine... Çok merhametli bir kadındır. Yedi köyü ana gibi sahiplenmesiyle tanınır. Öyle ya, eşinin bir başkasına olan sevdasını bilmesine rağmen bir gün olsun çatmamış kaşlarını. Hatta rahmetli Kerim dede bu yüzden acı çekerek ölmüş. Belki dilinden sevdasının adı dökülmüş ama eşini hakkıyla sevemediği için yüreği pişmanlık ateşiyle cayır cayır yanarak gitmiş... İşte öyle güzel kadındır Gül nine... Bunca olan bitenden sonra torununa el uzatan da o oldu. O vakitler dağın eteğindeki evinde yanında öksüz bir kızla yaşardı. İkisi birbirlerine yârenlik ederlerdi. Dedi ki: "Torunum, canın yanmasın diye can yakma, git buralardan... Ama giderken de bir masumun elinden tut. Birbirinize yoldaş olun..." Avcı anlamadı başta. Anlayınca da kabullenmedi lakin sonunda en kıymetlisine yani ninesine hayır demeye gücü kalmadı. Gül nine dedi ki: "Ben yarın öbür gün hakkın rahmetine kavuştuğumda bu öksüz koca dünyada bir başına kalacak. Kimsesi yok onun. Sen ol, onun her şeyi..." Sonunda kabullendi Avcı da. Tuttu garibin elinden, bıraktı maziyi ardında..."

"Sonra?" diye heyecanla sorduğumda Ayşe derin bir iç çekip gözlerime bakmaya devam ederken, "Sonra... Bir şekilde yaşamaya devam ettiler..." dediğinde hayal kırıklığıyla baktım yüzüne.

"Nasıl yani devamı yok mu? Hem sen tanıyor musun bu insanları?" diye heyecanla sorduğumda eliyle usulca aksak bacağını ovuşturup, sonrasında suratıma âdeta tokat gibi çarpan cevabı verdi bana.

"Ben o garip kızım Leyla... Avcı dediğimse Cemal... Yani benim hayatta görüp göreceğim en güzel sevda masalı kocamın... Ama o masalın diğer yarısı ben değilim... Ben hikâyenin sonunda dinleyen herkesi hatta seni bile hayal kırıklığına uğratan üçüncü kişiyim..."

Bu hayatta herkesin bir yarası vardı... Ve anladım ki Ayşe'nin yarası sızısı dinmeden kanamaya devam ediyordu.

*Oscar Wilde, Mutlu Prens, İş Bankası Kültür Yayınları.

On Altıncı Bölüm
Sevdiğim Adam

Leyla'dan

"*Hakkın karşına çıkardığı değişimlere direnmek yerine teslim ol. Bırak, hayat sana rağmen değil, seninle beraber aksın. Düzenim bozulur, hayatım altüst olur diye endişe etme! Nereden biliyorsun hayatın altının üstünden iyi olmayacağını,* demiş Şems-i Tebrîzî... Ne kadar doğru, değil mi? Haydi kal sağlıcakla güzel kız."

Dudaklarından dökülen sözlerin ardından masaya bıraktığı bozukluklarla ayaklanan yaşlı kadını yine yüzümde buruk bir tebessümle uğurladıktan sonra tezgâhın ardına geçtim. Belki de alışmıştım artık bu rutine de sorgulamaktan, bir mana bulmaya çalışmaktan vazgeçmiştim.

Yaklaşık bir aydır her gün aynı saatte gelip, bir fincan ıhlamur içip kalkıyordu yaşlı kadın. Adını bilmiyordum. Sorsam da duymazdan gelerek söylememişti nedense. Pek konuşkan olduğu da söylenemezdi zaten, sohbet etme girişimlerime iştirak etmediğini anladıktan sonra ben de daha fazla üstelememiştim. Sadece gitmeden evvel bana söylediği sözler vardı ki başlarda bu hâli kafamı karıştırsa da bir yerden sonra düşünmeyi de bırakmıştım. Yaşlı, tuhaf ve hissettiğim kadarıyla yalnız bir kadındı, bu yüzden de neyi neden yaptığını sorgulamak anlamsızdı.

"Gitti mi Zümrüt teyze?"

Ellerini kurulayarak mutfaktan çıkan Ayşe'yi başımla onaylarken, "Gitti," deyip tezgâhın üzerindeki bulaşıkları kenara çektim. Kadının adını bilmiyorduk ama zümrüt yeşili gözlerinden dolayı adı aramızda Zümrüt teyze diye kalmıştı. Kadın geldiği her gün ya bana ya da Ayşe'ye derin anlamlı bir cümle kurmadan gitmiyordu. Dedim ya, tuhaftı. Çok tuhaf...

Öte yandan bugün bana söylediği söz de garip bir şekilde ruhuma dokunmuştu. Son zamanlarda içine düştüğüm duygu karmaşaları beni öylesine allak bullak etmişti ki sanki Şems-i Tebrîzî bu sözleri Zümrüt teyze vasıtasıyla benim için söylemiş gibi hissetmiştim.

Hayatım değişiyordu. Ben ne kadar direnirsem direneyim, aklım, kalbim, tüm benliğim her yeni gün biraz daha altüst oluyordu ve ben bunun sonunun nereye varacağını artık kestiremiyordum. Bu evcilik oyununa başladığım anki hislerimin yerinde şimdilerde yeller esiyordu mesela. Hayır, kastettiğim babamın katilini bulmaktan vazgeçtiğim değildi elbette, sadece... Kalbimin sesini duymazdan gelmek eskisi kadar kolay değildi. Öte yandan tek bildiğim bu değişimden sağ çıkamayacak olduğumdu...

"Çocuklar sabırsızlıkla seni bekliyor. Hadi burası da sakinlemişken geç sen bahçeye," diyen Ayşe'yle daldığım dehlizlerden sıyrılırken, "Tamam, gidiyorum ama çok sıkışırsan seslen bana," deyip ellerimi yıkayarak bahçeye geçtim. Beni bekleyen neşeli gruba doğru içimi saran sıcaklıkla ilerlerken, "Evet çocuklar... Hazır mıyız bakalım dünyanın en güzel çikolatalı pastalarını yapmaya?" dediğimde senkronize bir şekilde, "Evet!" diye çığlık atmalarıyla gülümsedim.

Bir süredir aklımı kurcalayan fikri yaklaşık üç hafta kadar önce gerçekleştirmeyi başarmış, çocuklardan oluşan bir grupla bu muazzam bahçede küçük bir pastacılık atölyesi oluşturmuştum. İlanı paylaştığım gün birbiri ardına gelen başvurularla bu kadar çabuk bir geri dönüş beklemediğim için şaşırsam da hızla grupları oluşturarak bu keyifli serüvene atılmıştım.

Şimdiyse üç haftanın sonunda çocuklarla pasta yaparken,

dünyanın en mucizevi işini yaptığımı düşünüyordum. Yıllar evvel bir deli cesaretiyle ekonomi okumayı bırakmakla ne denli doğru bir karar verdiğimi de en çok şimdi anlıyordum. Bu hayatta sıfatların, şanın, şöhretin bir önemi yoktu. Asıl önemli olan senin bu hayata ne için geldiğini keşfetmendi. Ve ben... Bu hayata holding toplantılarında terör estirmek için değil, bu minik ellere bir şeyler başarabildiklerini göstermek için gelmiştim...

Bir saatlik dersimiz çocukların neşeli gülüşleri arasında su gibi akıp giderken, dersin sonunda her birinin yaptıkları pastaları özenle paketleyip kucaklarına bıraktım. Başlarda sıkılacaklarını ya da yaptıkları pastaları umursamazca yiyip dağıtacaklarını düşünmüştüm ama çocuklar beni fena hâlde yanıltmışlardı. Öyle ki birbirlerine bile dokundurtmadıkları gibi evde de özenle servis edilmedikçe kimsenin yemesine izin vermiyorlardı.

Annelerinin tek tek gelip almalarıyla da onları mutlulukla evlerine uğurlarken, sona kalan ufaklıklarla içeri geçip onları bir masaya oturttuktan sonra birer tane de meyve suyu ikram ettim.

Güneş, Savaş, Emir ve Eda... Eren'in yeğenleri olarak hayatıma dâhil olan bu dünyalar tatlısı minikler de öğrencilerim arasındaydılar. Ela ve Zeynep fikrimi duyar duymaz bu atölyeye çocuklarının da dâhil olmasını istemişler, çocuklar da işe hevesli olunca bana yalnızca kabul etmek kalmıştı. Arkadaşları olan Rüya'nın ikizleri de aynı şekilde katılmışlardı. Aslında bir süredir içten içe Eren'in ailesinden olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum ama her biri özellikle de kardeşi Ela buna bir türlü izin vermiyor, ne kadar kız kıza organizasyonları varsa beni de davet ediyordu. İşin kötüsü öylesine sıcakkanlıydı ki ona hayır demek mümkün olmuyor, böyle olunca da benim aramıza örmeye çalıştığım duvarlar bir türlü yükselmiyordu.

Hissediyordum. Uğradığım onca ihanete rağmen yine birilerine güveniyordum ve bu işin sonunda canım yine çok fazla yanacaktı. Çünkü artık hayatımdan çıkarmak zorunda kaldıklarım Eren'den çok daha fazlasıydı.

Bir yandan çocukların kendi aralarında döndürdükleri neşeli sohbeti dinlerken, bakışlarım dalgınlıkla tezgâhın ardında bir şeylerle uğraşan Ayşe'ye takıldı. Ve o an yine istemsizce bulutlandı bakışlarım. Nasıl da hüzünlü, nasıl da yaralıydı o da... Tıpkı benim gibi...

O gecenin, hikâyesine şahit olduğum gecenin üzerinden koskoca bir ay geçmişti ve biz o geceden sonra birbirimize çok daha yakın olmuştuk. Belki de bambaşka dünyaların içinde benzer acıları yaşadığımızı bilmek bizi birbirimize biraz daha yaklaştırmıştı. Fazla mıydı, bilmiyorum ama birini kardeş kadar yakın görmek nasıl olur diye düşündüğümde artık aklıma Ayşe geliyordu. Yaralı, umutsuz, sevdalı Ayşe...

Umutsuzca seviyordu kocasını. Hiç sevilmeyeceğini bile bile... En azından o öyle düşünüyordu ama ben buna inanmak istemiyordum. Ayşe... Öylesine güzeldi ki her zerresiyle, uçsuz bucaksız bir aşkla sevilmeyi hak ediyordu. Cemal de onu sevmeliydi. Bu hayata iki umutsuz âşık çok fazlaydı. Bu hikâyenin sevilmeyecek olanı bendim. Ayşe sevilmeliydi. Hem de geçmişi unutacak kadar çok sevilmeliydi...

"Biz geldik!"

Kapı girişinden gelen neşeli sesle bakışlarımı oraya yönlendirirken, Ela'nın yanında arkadaşı Gülce'yle geldiğini görüp ayaklanarak onları karşıladım.

"Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk yengeciğim," diyerek bana sarılan kızla her seferinde olduğu gibi yine boş bulunup afallasam da o hâlimi umursamadan çocukların yanına geçtiğinde Gülce'yi de selamlayıp masaya yönlendirdim. O sıra Ela'nın ittiklediği bebek arabasının içindeki meleğe hayranlıkla bakmaktan da alamadım kendimi. Gülce'nin bebeği Melek ailenin en küçüğüydü ve yeşil gözleriyle, turuncu saçlarıyla âdeta bir biblo kadar kusursuzdu. Onu daha evvel de bir kez görme şansım olmuştu ve kelimenin tam anlamıyla âşık olmuştum.

Çocuklar da en az benim kadar büyük bir coşkuyla bebek

arabasının etrafını sardıklarında ben de kızlara dönüp, "Ne ikram edeyim size?" diye sordum.

"Ben bir soğuk limonata alayım," diyen Ela'yla Gülce'ye döndüğümde vitrinin ardındaki pastalara aşk dolu bakışlar attığını görüp gülümsedim. "Ben bir muzlu pasta alayım, bir de çilekli. Bir de şu fıstıklı muffinlerden, bir de..." diye devam edeceği sıra Ela eliyle ağzını kapatıp Gülce'ye ayıplar bakışlar atarken, Gülce bir anda dolan gözleriyle ona küskün bir bakış atıp omuz silkti.

"Bakma öyle kötü kötü ya, ben hamileyim!"

Duyduğum cümle karşısında şaşırarak Gülce'ye baktığımda Ela gözlerini devirerek başını iki yana salladı.

"Yine de bu tüm pastaneyi yiyebileceğin anlamına gelmez. Bu kadarı sana zararlı, biliyorsun."

Onu umursamayan Gülce aynı aşk dolu bakışlarla vitrine bakmaya devam ederken, Ayşe'ye bir bakış attığımda mesajı anlamış gibi gülümseyip kızlar için ikramlık bir şeyler hazırlamaya girişti. Ben de güzel bir haber almış olmanın mutluluğuyla heyecanla kızlara döndüm.

"Hamilesin demek... Çok güzel bir haber bu... Ama Melek de daha çok küçük, epey yorucu olacak senin için," dediğimde Gülce bakışlarından taşan bir sevgiyle çocukların arasında kıkırdayan kızına baktı, bir eliyle de usulca karnını okşayıp yüzünde şefkat dolu bir gülümsemeyle yeniden bana döndü.

"Yaşadıklarımızı bilsen, bu bahsettiğin yorgunluğun bize ne denli büyük bir lütuf olduğunu anlardın Leyla. Biz Melek'i çok uzun zaman bekledik. Kaç kez tükenmenin, yok olmanın eşiğinden döndük bir bilsen... Ama sonunda sabrımızın mükâfatı kızımız oldu. O hayatımıza dâhil olduktan sonra da yaşanan hiçbir acının önemi kalmadı. Öte yandan bu ufaklık da hiç hesap etmezken, hayalini bile kurmazken geldi bize. İkimiz de tek şansımızın kızımız olduğunu düşünürken, Rabb'im bir melek daha gönderdi bize. O yüzden varsın yorgunluktan hâlimiz kalmasın, yeter ki onlar sağlıklı bir şekilde bizim kucağımızda olsunlar. Bir gün anne olduğunda ne

demek istediğimi daha iyi anlarsın, o yorgunluk dediğin şey benim can suyum."

Yaşadıklarını tam olarak bilemesem de az çok tahmin edebildiğimden anlayışla baktım karşımdaki dünyalar güzeli genç anneye. Belli ki o da hayatın acı yüzüyle çok yakından tanışmıştı ama sonunda hak ettiği mutluluğu da yakalamıştı. Keşke acı çeken her insan onun kadar şanslı olsaydı... Keşke her acının eninde sonunda bir mükâfatı olsaydı...

"Artık darısı sizin başınıza yengeciğim."

Bir an sonra Ela'nın yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle söylediği cümle karşısında boş bulunup içmekte olduğum suyla öksürdüm, telaşla masadan bir peçete alıp çenemi kurularken kızaran yüzümü de gizlemeyi umdum. Bebek... Eren'le bana ait bir bebek...

"Bak, bak nasıl da heyecanlandı? Ya, var ya sizin bebeğiniz nasıl tatlı olur ama, değil mi Gülce? Bir kere gözler her türlü yemyeşil ama kız olursa halaya çeker, tabii benim gibi sarışın bir afet olur. Gerçi annesi de fıstık gibi. Yok, yok, sizin bebeğiniz anne çocuk dergilerine kapak olmazsa ben de bir şey bilmiyorum."

Ela'nın hızını alamadan kurduğu hayaller ten rengimin bir türlü normale dönmesine izin vermezken, o sıra elinde tepsiyle bize yaklaşan Ayşe'ye can simidi gibi tutunup ayaklandım. "Hah, tatlılar da geldi!"

Coşkulu tepkim karşısında aralarında kıkırdayan kızlarla yerin dibine girmek istesem de hızlıca tabakları masaya dizip, "Siz keyfinize bakın, benim az bir işim vardı, onları halledip geliyorum," diyerek hızlı adımlarla mutfağa geçtim.

Bir yandan da elime aldığım peçeteyi gelişigüzel yüzüme doğru yellerken neden bu denli abartılı tepkiler verdiğime bir anlam veremiyordum.

Ah! Kimi kandırıyordum ki? Kendi kendime kurduğum hayaller bir başkasının dilinden döküldüğü için bu hâldeydim tabii ki...

"Leyla, iyi misin?"

Ardımdan gelen sesle boş bulunup yerimde sıçrasam da daha fazla kimseye rezil olmamak için derin bir nefes alıp kendime geldim. Gelenin Ayşe olduğunu gördüğümde gülümserken, "İyiyim, kızların hızına yetişemedim sadece," deyip işi şakaya vurmaya çalıştım.

"Çok tatlılar gerçekten. O çocukların anneleri oldukları her hâllerinden belli. Düşünüyorum da ne kadar şanslılar aslında, değil mi? Belki onlar kendi hayatlarını son derece sıradan görüyorlar ama yaşadıkları hayat benim hayallerimin bile çok ötesinde. Sen de en az onlar kadar şanslısın ama. Belki bir yanın kırık dökük ama diğer yanın bahar bahçe. Sevdiğin adamla evlisin, bir gün onun çocuklarını doğuracaksın ve çektiğin tüm acılar geçmese de unutulup gidecek. Ama benim için hiçbir zaman böyle bir ihtimal olmayacak."

Dışarıdan bakıldığında bana söylüyor gibi görünse de aslında kendi içinde tutamadıklarını özgür bırakıyordu Ayşe, farkında bile olmadan. İnsan şaşıyordu doğrusu, biraz olsun kıskançlık kokmaz mıydı cümleleri? Kokmuyordu. Neye şaşırıyordum ki zaten, Ayşe kocasının sevdası bildiği o kadını bile kıskanmıyordu.

Ah, Ayşe...

Öte yandan kendince haklı olsa da benim hakkımda nasıl büyük bir yanılgı içinde olduğunun farkında bile değildi. Evet, sevdiğim adamla evliydim ama asla onun çocuklarını doğuramayacaktım.

Elime aldığımın farkında bile olmadığım tabak yere düşüp un ufak olduğunda rüyadan uyanmışçasına bir irkilme sardı benliğimi. Kalp atışlarım hızlandı, ellerim titremeye başladı ve ben aklımdan geçirdiğim cümle karşısında donakaldım.

Sevdiğim adam...

Sevdiğim adam...

Eren... Benim sevdiğim adam...

"Leyla! Leyla, iyi misin? Ne oldu, birdenbire yüzün bembeyaz oldu?"

"Ben... Ayşe, ben..."

Kelimeler dudaklarıma ulaşıyor ama sanki duvara çarpıyormuş

gibi gerisin geri dönüyordu. Konuşamıyordum. Nasıl olurdu? Nasıl düşünürdüm böyle bir şeyi? Nasıl olmuştu bu? Olamazdı ki...

"Gel şuraya, bak iyi görünmüyorsun sen," diyen Ayşe gitgide daha da endişeli bir hâle büründüğünde uzattığı suyu içip sertçe yutkundum. Onu da yok yere telaşlandırdığım için canım sıkılırken, "Tamam, iyiyim ben," deyip kenardaki tabureye oturdum. O sıra Ayşe faraşla yerdeki kırıkları süpürdü, ben de titreyen ellerime diktiğim bakışlarımla öylece kabullendim kâbus kokan gerçekliğimi.

Ne acayip... Romantik bir ortamda değil, onun gözlerine bakarken değil, bana sarıldığı anda ya da dans ettiğimiz anda değil. Tam şu anda. Böylesi sıradan, habersiz bir anda sanki hissettiğim şeyi hep bilirmişim gibi yüreğimden zihnime yol aldı kelimeler. Sevdiğim adam. Eren, benim sevdiğim adam.

"Yok, yok, iyi saatte olsunlar uğradı galiba sana. Demin bayılacak gibiydin, şimdi de gülüyorsun."

Ayşe'nin endişeden kurtulmuş sesiyle gülümseyen bakışlarım onu bulurken, "Ayşe, ben kocamı seviyormuşum," dediğimde sözlerin dudaklarımdan nasıl döküldüğünü bilmiyordum. Bunu ona neden söylediğimi de bilmiyordum ama sanki o an o cümle kursağımda bir düğümdü de nefes almam için atılmalıydı.

Öte yandan bunu Ayşe'den başka hiç kimseye söyleyemeyeceğimi de yine o an fark etmiştim. Çünkü ondan başka yüreğime yaklaştırdığım kimse yoktu...

"Biliyorum, patron. Aksini söyleyen kim zaten?" deyip kıkırdayan Ayşe'yle ben de istemsizce kıkırdadım. "Hadi hadi, kaçak gelin ilan edilmeden görümcelerinin yanına geç sen," dediğinde içeride bıraktığım kızları hatırlayıp telaşla ayaklandım. Hâlime çekidüzen verip kapıya doğru adımlarken dudaklarımdan atamadığım gülümseme ben farkında olmasam da sonumun başlangıcıydı.

Kızlar biraz daha oturup çocukları da alarak pastaneden ayrıldıklarında vakit öğleni geçmek üzereydi, ben de daha fazla oyalanmadan toparlanıp Ayşe'nin yanına geçtim. "Ben çıkıyorum, sen de siparişi hazır olan müşterilere pastaları teslim ettikten sonra fazla oyalanmadan çıkarsın," dediğimde Ayşe başını sallayıp yanıma geldi.

"Çok kalabalık olacak, istersen tatlı olayını bana bırak," dedikten sonra söylediğine kendi kendine gülerken, "Benimki de laf! Dünyaca ünlü şef dururken benim ıslak kekimi kim ne yapsın?" dediğinde başımı iki yana sallayıp güldüm.

"Sen merak etme, tatlıları, soğukları akşamdan hazır ettim ben. Sadece sıcakları halledeceğim, o kadar. Hem o keke de laf edeyim deme, onu menüye eklemeyi düşünüyorum, haberin olsun," deyip göz kırparak Ayşe'nin şaşkın bakışları gölgesinde pastaneden ayrıldım. O sıra çağırdığım taksi de geldi, hızlıca eve geçip üzerimi değiştirdikten sonra daha fazla vakit kaybetmeden mutfağa geçip hazırlıklara başladım.

Ne de olsa bu akşam ağır misafirlerimiz vardı. Eren'in ekip arkadaşları evimize davetliydi.

Düşünmeyi bir yana bırakıp olabildiğince hızlı çalışarak saatlerimi mutfakta geçirdikten sonra evi havalandırmak için camları açıp hemen sonrasında banyoya geçtim. Duş alıp yemek kokusundan arındığımda kendimi daha da iyi hissederken telaştan bornozumu almadığımı fark ettiğimde sıkıntıyla soludum. Banyo dolabını açtığımda biraz genişçe bir havlu olduğunu görüp onu elime aldıktan sonra havluyu bedenime sarıp saçlarımı da küçük bir havluya doladım. Kilidi çevirip banyo kapısından çıktığım an ayağım ıslak olduğundan mermer zeminde yağ gibi kayarken, korkuyla çığlık atmamla belimden kavranmam eş zamanlı oldu.

Başımdan düşen havludan yüzüme savrulan ıslak saçlar görüşümü kapatsa da gözlerimin önündeki saçlar geriye doğru döküldüğü an karşı karşıya kaldığım bakışlarla tüm bedenimin bir yanardağdan aşağıya doğru yuvarlandığını hissettim. Ölmek gibiydi hissettiğim şey. Bir o kadar da yaşamak gibiydi.

Bir adam vardı karşımda. Üzerimde kalçalarımı dahi zor kapatan bir havluyla onun kucağına düşmüştüm şimdi ama o... Bedenime bakmamak için gözlerini gizlemişti kirpiklerinin ardına. Ve ben onun bana duyduğu saygı karşısında en baştan düşmüştüm aşka...

Usulca doğrulmama yardımcı olduğunda, "Ben..." diye mırıldanıp sonrasında konuşmanın anlamsız olacağını düşünerek sustum. O da hâlimi anlamış olacak ki yutkunurcasına, "Ben içerideyim," deyip hızlı adımlarla salona ilerlediğinde delicesine çarpan göğsüme ellerimi yaslayıp tam karşıdaki odama geçtim ve kapıyı kapattım. Aynanın karşısına geçtiğimde yanaklarım allığa bürünmüşçesine kıpkırmızı görünürken gözlerime, dudaklarımda şaşkın bir tebessüm, gözlerimde ilk kez rastladığım bir parıltıyla dolabın karşısına geçip üzerimi giyindim.

Saçlarımı da kurutup şekillendirdikten sonra kıyafetime uygun bir makyaj yapıp daha fazla oyalanacak bir bahane bulamadığımdan tedirgin adımlarla odadan çıktım. Öncesinde mutfağa geçip yemekleri kontrol ettikten sonra daha fazla kaçamayacağımı bildiğimden ürkek adımlarla salona ilerledim. O sıra Eren'in sofrayı son derece şık bir şekilde kurmakta olduğunu görüp şaşırsam da bana dönen bakışlarıyla, "Olmuş mu? Beğendin mi?" diye sorduğunda iç çektim.

Seni mi? Çok beğendim...

"Leyla?"

"Hı?"

"Sofrayı diyorum, beğendin mi?"

"Sofra... Çok güzel, senden bu kadarını beklemezdim komiser," deyip işi alaya vurarak kendime gelmeye çalışsam da gün boyu yaşadıklarımdan sonra bunu başarmak o kadar da kolay değildi. Kocam olacak olan adamı sevdiğimi kabullenmem yetmezmiş gibi aynı günün içinde kendimi yarı çıplak bir vaziyette onun kolları arasında bulmuştum. Ama o bana bakmamıştı. Normal şartlarda bunun canımı sıkması mı gerekirdi? Bir kadın olarak onu etkileyemediğim için üzülmem mi gerekirdi?

Ama ben öyle hissetmiyordum. Tam aksine kendimi hayatımda hiç hissetmediğim kadar değerli, saygı duyulası hissediyordum. Eren benim savunmasız hâlimden yararlanıp arsız bakışlarla bedenimi tarasaydı eğer, o zaman herkes gibi olacaktı. Ama o gözlerini yumup bana özgürlük tanıdığında, beni kötü olan her şeyden korumaya ant içen o adam olmuştu. Beni o uçurumun kenarından alıp soyadını adımın yanına iliştiren o adam olmuştu. Ve benim itirafım o adamaydı. Çünkü yüreğimin üzerindeki ölü toprağını silkeleyip atan o adamdı...

"Bizim de kendimize göre marifetlerimiz var Leyla Hanım. Tabii senin mutfağınla yarışmam söz konusu bile olamaz. O kokular ne öyle ya, vallahi senin yüzünden bizim evden çıkmayacak bunlar söyleyeyim," dediğinde gülüşüm keyifli hâli karşısında biraz daha genişlerken kendime engel olamayarak yanına adımlayıp dağınık duran saçlarını elimle düzelttim. "Böyle daha iyi."

Az evvel yumulu olan gözleri şimdi tam karşısında eşit şartlarda olduğumuzdan olsa gerek öylece gözlerime dalıp gitmişken, "Çok güzel olmuşsun," diye sanki farkında olmadan mırıldandığında gülümsemem mümkünmüş gibi biraz daha genişledi.

"Teşekkür ederim. Sen de çok yakışıklı olmuşsun."

Ben hazırlanırken, o da duş alıp hazırlanmış olmalıydı. Saçlarının ıslaklığı hâlen parmak uçlarımdaydı ve o ıslaklığa tezat parmak uçlarım ateşe yaklaşmışçasına tatlı tatlı sızlıyordu.

"Leyla?"

"Efendim?"

"Yarın... Nöbetim iptal oldu da benim. Diyorum ki her gün her gün yemek yapmaktan da bıkmışsındır şimdi sen. Yemeğe mi çıksak acaba? Karaköy'de sevdiğim bir balıkçı var, hoşuna gider diye düşünüyorum," dediğinde bakışları hâlâ gözlerimde gülüşüm hâlâ dudaklarımdaydı. Neydi şimdi bu? Beni randevuya mı çıkarmak istiyordu?

"Araştırdığın belgelerle ilgili bir şey mi konuşmak istiyorsun?"

"Hayır."

"Kötü bir haberin var da onun için beni mutlu etmeye mi çalışıyorsun?" diye sorduğumda dudakları tatlılıkla kıvrılırken, "Hayır," dediğinde ben de bir an için bakışlarımı kaçırıp, "O zaman... Bu bir randevu teklifi mi?" diye anlık gelen cesaretle mırıldandım.

"Öyle olsa kabul eder misin?" diye sorduğunda gülüşüm sanki artık dudaklarıma dahi sığmazken, "Yarın bir işim yok. Neden olmasın," diye devam ettiğimde başını iki yana sallayıp hafifçe alnını kaşıyarak güldü. O sıra çalan zille ikimizin etrafını saran atmosfer bir anda dağılsa da kapıyı açmaya yeltendiğim an elimi kavramasıyla şaşkınlıkla baktım yüzüne.

"Evliliğimizi tebrik etmek için geldiler, değil mi? Misafirlerimizi hayal kırıklığına uğratmayalım şimdi."

Eğlenerek söyledikleri karşısında dudaklarım keyifle kıvrılırken, birlikte el ele kapıya doğru adımlayıp bizi bekleyen heyecanlı kalabalığı içeri davet etmek için kapıyı açtık.

"Hoş geldiniz."

Tüm ekip ve yanlarında Ayşe gülümseyerek bizi selamladıklarında ellerindeki çiçekleri, hediyeleri, tatlıları âdeta kucaklayıp Eren'le birlikte mutfağa bıraktık. Daha evvel kutlama yemeğinde hepsiyle tanışmış olsam da şu an onları ev sahibi olarak evimizde ağırlamanın tatlı telaşıyla tek tek selamladım her birini. Bu gece bizimle olanlar Eren'in amiri Cihan Bey, ekip arkadaşları Yavuz, Cemal, Esra ve Seda'ydı. Tabii bir de Cemal'in eşi sıfatıyla Ayşe buradaydı. O olmasa işim çok daha zor olurdu.

Hoşbeşin ardından birlikte sofraya geçtiğimizde yemeklerimi övgü dolu cümlelerle taçlandırmaları ve her sohbet girişimlerinde hissettiğim samimiyetleri beni biraz daha rahatlatırken, Eren'in bu gece bir başka bakan yeşillerinden ve Ayşe'nin uzattığı dost elinden aldığım destekle kendimi çok daha iyi hissettim. Son derece keyifli geçen yemek sırasında her birini tek tek tanıma şansım da olmuş, pek fazla konuşmayan Seda dışında hepsine fazlasıyla içim ısınmıştı. Cihan amir başlarda bana biraz sert görünse de ekibe karşı bir baba gibi olan tavrı kısa zamanda beni de etkisi altına almıştı. Öte yandan

gitgide daha fazla tanımaya başladığım Cemal de hiç sahip olamadığım ağabey şefkatini bana yaşatmıştı. Esra desen son derece tatlı bir kızdı. Eren'e duyduğu saygıdan olsa gerek bana da bir o kadar saygılı ve içten yaklaşmıştı. Sanırım ekibin fırlaması da Yavuz'du çünkü gece boyu bir şekilde diğerlerini delirtmeyi başarmıştı.

"Ee Eren komiserim, Cemal başkomiserim. Bu sene artık polis balosuna damsız girilir kuralınızı bozarsınız herhâlde. Ayşe yengeciğim, sen de artık tek başıma sıkılırım bahanesi ardına sığınamazsın, takarsın kocanı koluna, gelirsin. Leyla yengeciğim sen de tabii... Yahu siz karılarınızı alın yanınıza da ben de kız arkadaşımla geleyim şu baloya bir sefer de!"

Yavuz'un keyifle söyledikleri karşısında bakışlarım evvela Ayşe'yi bulsa da onun bu konuda fazla isteksiz göründüğünü fark ettiğimde üzerine gitmeyip Eren'e döndürdüm bakışlarımı. O an onun da bana elle tutulur bir beklentiyle baktığını fark etmemle yüreğimde bir telaş baş gösterirken, bakışlarımı yeniden Yavuz'a döndürüp, "Nedir bu balo mevzusu?" diye sordum.

"Polis haftasında her yıl şahane bir balo düzenlenir. Normal şartlarda millet eşiyle, sevgilisiyle gelir ama bu vakte kadar ekipte tek evli Cemal başkomiserim olduğundan, o da Ayşe'yi bir türlü ikna edemediğinden biz de damsız damsız ekip olarak katılıyorduk. Ama bu sene siz de gelirseniz, ben de kız arkadaşımla gelir, şu balonun tadını doğru dürüst çıkarırım diyorum. Seda, Esra... Artık siz de kendinize birer dam bulursunuz kızlar," diye eğlenerek söylendiğinde bakışlarım kızlara dönerken, o sıra Seda'nın hüzünlü bakışlarla Eren'i izlemekte olduğunu fark etmemle tüm keyfimin kaçması bir oldu. Sonra da bir başka detay takıldı aklıma. Baloya ekip olarak gidiyorlardı. Yani bu Eren baloya Seda ile gidiyor demek oluyordu ve ben gitmezsem bu sene de onunla gidecekti. Belki de dans edeceklerdi.

O an nasıl bir telaş içerisindeysem, "Ne zaman bu balo?" diye panikle sorduğumda, "Sakin ol yenge, daha iki ay var. Hidiv Kasrı'nda olacak," demesiyle rahat bir nefes aldım. O zamana kadar kaybettiğim aklımı saklandığı yerden çıkarır, geceye yakışır bir elbise de bulabilirdim.

Seda'nın hâlâ Eren'in üzerinde olan bakışları cesaretimi biraz daha körüklerken hafifçe gülümseyip Eren'e çevirdim bakışlarımı. "Sana eşlik etmekten mutluluk duyarım," dediğimde Eren'in bakışlarını saf bir parıltı kaplarken bir an sonra Ayşe'ye dönüp muzipçe göz kırptım. "Ve tabii Ayşe de o gece bizimle olacak..." Ayşe bu durumdan pek hoşnut görünmese de sebebini tahmin edebildiğimden umursamadım. O baloya gidilecekti.

Sonrasında yeniden keyiflenen sohbetle gece son sürat devam ederken, bizim için getirdikleri hediyeleri açtığımda ince düşünceleri karşısında gözlerimin dolduğunu hissettim. Hepsi çok şık, çok değerliydi ama içlerinde bir şey vardı ki onun anlamını tarif edemezdim.

O gece... Kutlama gecesinde Eren'le dans ederken çekilen bir fotoğrafımızı çerçeveletmişlerdi. Nasıl güzeldi. Nasıl güzeldik. Evet, kendi kendime gelin güvey oluyordum ama engel de olamıyordum hissettiklerime. Bugün her şey yüreğime çok fazlaydı. Çok fazla...

O andan sonra aldığım her nefes sanki daha bir mutluluk depolarken ruhuma, en son kahveleri yapmak için yüzümü saran mutlulukla mutfağa geçtim. Dudağımda keyifli bir mırıltıyla kahveleri hazırladığım sıra ardımdan kapının kapanmasıyla Eren'in gelmiş olduğunu düşünüp gülümseyerek ardıma döndüğümde beklemediğim kızı karşımda bulmamla ne hissedeceğimi bilemedim.

"Bir şey mi istedin Seda?"

"Ben... Sadece seni tebrik etmek istemiştim," dediğinde yaşadığı hüzün gözlerinden okunurken, o an hissettiğim tüm kıskançlığı unutup tuhaf bir pişmanlıkla baktım yüzüne. Sanki ben sebep olmuştum gözlerinde yer edinen o hüzne. Ben almıştım onun sevdiğini elinden. Ne yapıyordum ben? Bana yaşatılanı bir başkasına mı yaşatıyordum şimdi?

"Teşekkür ederim ama gerek yok. Bak ben aslında..."

"Dur, lütfen. Bir daha böylesi bir cesareti bulabileceğimi zannetmiyorum. Bu içimi bir ur gibi kaplayan his... Gözlerinde görüyorum anladığını. Anlar çünkü değil mi? Seven anlar... Sen de

anladın... Biliyor musun, yıllarca sevdim onu. Bir yerden sonra günleri saymayı bıraktım çünkü yıllara döndü. Öylece bekledim. Hep oradaydım. Bir gün başını çevirip beni görecekti. Görür sandım. Ama olmadı. Sonraları anladım neden olmadığını. Çünkü onun da bir gönül yarası vardı."

O an söyledikleri karşısında içimde bir yerlerin sızladığını hissetsem de bunun duyacaklarım karşısında bir hiç olacağını tahmin bile edemezdim.

"O günü hiç unutmuyorum. Ben salak gibi onun beni göreceği günü beklerken, o meğer çoktan kapılıp gitmiş başka bir kadının rüzgârına. İşin tuhafı o kadın bile anladı, biliyor musun ona duyduğum aşkı? Ama o anlamadı. Sonra bir gün evlendiğini duydum o kadının, çocukları bile oldu ama o beni yine görmedi. Sandım ki imkânsız bir kadına duyduğu aşk onu lanetlemiş. Umudu kestim ama yine de beklemeye devam ettim. Sonra da sen geldin. Karısı olarak hem de... Seni sevdiğini söylediğinde hiç değilse artık imkânsız bir aşkın peşinde sürüklenmeyecek diye mutlu oldum ben de... Çünkü benim yaşadığımı o yaşasın istemedim. Evli birini, üstelik de sürekli görmek zorunda olduğun birini sevmeye devam etmek çok acı. O seninle evlendiğine göre onu unutmayı başarmış. Umarım bir gün ben de başarırım. Lütfen beni yanlış anlama, olur mu? Aklımda bitti, yüreğimde de bitmesi için her şeyi yapacağım. Mutlu olmasını isterim çünkü. Çok mutlu olmanızı..."

Seda başka da bir şey söylemeden mutfaktan ayrıldığında gün boyu hissettiğim mutluluk tam o sıra cezvelerden taşan kahveler gibi etrafa saçılıp yok olurken, yüreğimde hissettiğim buruk sızıyla usulca tabureye oturup kendi kendime mırıldandım.

"Beni sevdiği için o kadını unuttuğunu sanıyorsun demek... Ama Eren beni hiç sevmedi ki... Yani o kadını hiç unutmadı, öyle mi? Kim peki o kadın? Sürekli görerek yüreğini kanattığın o kadın kim Eren? Kimi seviyorsun sen?"

On Yedinci Bölüm
Cesur

Ayşe'den

"Her şey için tekrar teşekkür ederiz. Sabah görüşürüz Leyla."

"Görüşürüz canım. İyi geceler Cemal abi."

"İyi geceler."

Kapanan kapının ardından Cemal asansörün kapısını aralayıp geçmem için yol verdiğinde, usulca kabine doğru iki adım atıp omzumu aynalı bölmeye yasladım. Bakışlarım yorgun çehremi görmekten kaçarcasına bir lale fidesi misali yere eğilmişken, gelen sesle kata indiğimizi anlayıp yine Cemal'in açtığı kapıdan geçerek dairenin önüne geldim. Anahtarla kapıyı açtığımda çektiğim acıyı belli etmemek için dişlerimi sıkarken, Cemal ayakkabılarını çıkardığı sıra bir şey söylemeden hızlı adımlarla kendimi banyoya attım. Kilidi çevirip kendimi can havliyle küvetin kenarındaki basamağa bıraktığımda gözlerimden akan yaşlara daha fazla engel olamadım.

Usulca ileri doğru uzattığım sağ bacağım sanki etimden et koparılıyormuşçasına sızlıyor, benimse elimden hiçbir şey gelmiyordu. Parmaklarımı öne doğru uzatıp kasılan dizimden aşağısını ovalasam da bu çabam bileğimi yormaktan başka hiçbir şeye yaramıyordu. Sesim duvarların dışına taşmasın diye dudaklarımı birbi-

rine bastırdığımdan yüzüm kıpkırmızı kesilmiş, ensemden gerisi terlemeye başlamıştı.

Acı... Saf acı bu hayattaki en güçlü duyguydu ve benim zayıf bedenim her defasında daha fazlasıyla yüzleşmeyi artık kaldıramıyordu.

Usul usul yaşların boşaldığı boş bakışlarımla bir yandan ovalamaya devam ettiğim bacağıma bakarken düşünüyordum. Kesip atsalar canım daha az yanar mıydı?

Bir zaman boyunca öylece ovalamaya devam etsem de bir an sonra tıklatılan kapıyla irkilip kendime geldim. "Ayşe, iyi misin?" diye soran Cemal'in sesindeki telaş kırıntıları gül fidesinin dallarındaki dikenler misali yüreğime batarken, sertçe alt dudağımı ısırıp, "İyiyim. Çok terledim, duş alacağım," diye yanıtladım onu. Şu aciz hâlimle bir kere daha yüzleşmesini, bir kere daha bana acıyarak bakmasını kaldıramazdım.

"Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa seslen ama salondayım."

"Seslenirim."

Belki başka bir hayatta... Senin yanına yakıştığım başka bir ihtimalde...

Bir iki dakika sonra televizyonun sesi duyulmaya başladığında da uzaklaştığından emin olarak rahat bir nefes aldım. Duvardan destek alarak güçlükle doğrulup üzerimdekileri çıkarmaya başladığımda bacağımın sızısı da biraz olsun dinmeye başlamıştı. Sıcak suyu açıp küvete girdiğimde üzerimden akan sular tuzlu gözyaşlarımı kendine katıp ayaklarımın altından akıp giderken, güçlükle bedenimi yıkayıp bu gecelik daha fazlasına güç bulamadığım için hızlıca durulandım. Bornozumu üzerime geçirip saçlarımı da havluyla sardıktan sonra dışarı çıktığımda televizyonun hâlâ açık olduğunu fark etmemle Cemal'in salonda olduğunu düşünerek rahatlıkla yatak odasının kapısını araladım. Fakat içeri adım atmamla yatağın üzerinde oturmuş, beni bekleyen adamı gördüğümde biraz olsun eskimeyen, eksilmeyen aynı hisle heyecandan dizlerimin uyuştuğunu hissettim. Onun karşısında ilk kez bornozla durmuyordum. Onun karşısında çırıl-

çıplak olduğum geceler hâlâ kirpiklerimin ardında gizliydi ama her defasında yaşadığım bu acı veren telaş hiç azalmıyordu.

Üstelik de böylesi bir anda, fiziksel acı bu denli baskınken onun karşısında böylesine savunmasız olmak yalnızca acı veriyordu.

"Ben... İçeridesin sandım," diye gereksiz bir cümle kurup ne yapacağımı bilemez bir hâlde ondan başka her yere bakarken, yataktan usulca doğrulduğunda istemsizce bir adım geriledim. *Kaçma Ayşe!*

"Şey... Üstümü giyineyim ben," deyip titreyen bedenimle dolabın önüne geçip iç çamaşırları ile rahat bir pijama takımı aldığımda ardımda hissettiğim bedenin her saniye bana biraz daha yaklaşması kalp atışlarımın kulaklarımda yankılanmasına sebep oldu. Boşa bir çabayla odadan çıkmasını beklediğim adam gitmeyeceğini yere sağlam basan ayaklarıyla tam ardımda hissettirirken, usulca ona döndüğümde titreyen ellerimden kıyafetleri alıp komodinin üzerine bıraktı. Hiçbir şey söylemeden bornozumun kuşağını açtığında gözleri bir an olsun gözlerimden ayrılmazken, tek bir an bile bedenime bakmadan bornozu omuzlarımdan düşürdüğünde gözlerimi çaresizce yumdum.

Onun karşısında çırılçıplak kalmak kendimi hem en güçlü hem de en zayıf hissettiğim andı. Bir şey söylemeden komodinin üzerinde duran çamaşırlarımı eline alıp bana giydirdiğinde tavrı karşısında yine dudaklarımda buruk bir tebessüm peyda olurken, yumuşak geceliğimi de üzerime geçirdiğinde çıplaklığımdan arındığım için omuzlarım biraz daha dikleşti. Elimden kavrayıp yatağa oturmama yardımcı olduğunda bakışlarım eline aldığı kreme kaydığında da bir anlık yaşadığım kendine güven hissi acizliğim karşısında toz bulutu gibi dağıldı.

Anlamıştı. Anlamıştı ve yine sadece bana acıyordu. Bir eş gibi tutkuyla değil, bir baba gibi şefkatle yaklaşıyordu... Zaten başka türlüsü ne zaman mümkün olmuştu ki...

"Ben yaparım," deyip kreme uzanacak olsam da, "Rahat dur, serçe. Bütün gece acı çektiğini fark edemediğim için sinirliyim zaten kendime, bir de sen huysuzlanıp sinirimi arttırma," dediğinde yine buruk bir tebessüm peyda oldu dudaklarımda. Ne kadar da

doğruydu aslında benzetmesi. O her daim avcıydı. Bense yüreğinin dermanı değil, yalnızca avuçlarına alıp yaralarına şifa olmaya çalıştığı bir serçeydim.

"Bütün gece ağrımadı. Kalkarken başladı," diye mırıldandığımda da gergin bakışları bana döndü. Sanki doğru söyleyip söylemediğimden emin olmaya çalışır gibi baktı gözlerime. Çünkü doğru söylemem onun için önemliydi. Çünkü onun görevi beni korumak, yaralarıma derman olmaktı.

"Bakma öyle, doğru söylüyorum," diye direttiğimde de ciğerlerine içli bir nefes çekip kremin kapağını açtı. Şifa olduğu yoktu dermanıma ama hiç değilse arada nükseden ağrılarımı biraz olsun hafifletiyordu bu krem. Aslında hayatımın normal seyrinde çocukluğumdan bana âdeta bir lanet misali yapışan aksak bacağım yürüyüşümde sersem bir sallantıdan başka bir şeye sebep olmuyordu ama belli belirsiz zamanlarda gelen bu ağrılar canıma okumaya yetiyordu. Öyle zamanlarda da kendimi öylesine acınası bir varlık gibi hissediyordum ki herkesten, en çok da Cemal'den kaçmak istiyordum. Ama ne kadar çabalarsam çabalayayım, günün sonunda kendimi yine onun ellerinde, bakışlarında şifa ararken buluyordum.

Direnmenin manasız olduğunu bildiğimden sırtımı usulca yatağın başlığına yasladığımda bacağımı hafifçe kendine çekerek geceliğin eteğini sıyırdı. Bir an sonra soğuk kremle ıslanan parmakları sızlayan dizimin çevresinde dolanmaya başladığında gözlerim kapanırken, başımı da geriye bırakıp bir anlığına da olsa yine acılarımdan kurtulmak için dokunuşlarına sığındım. Parmakları bir bebeğin tenine dokunurcasına bir şefkatle tenimde dolanırken, hissettiğim o sancılı sızı da sanki usulca kayboluyordu. Ama biliyordum, buna sebep o kremin içinde yer alan ıvır zıvır etkenler değildi, onun şefkat dolu dokunuşlarıydı.

Saniyeler geçtikçe sızılar bir bir yok olup giderken, parmaklarını usulca tenimden çektiğinde rüyanın bittiğini anlamak zor olmadı. Yine de o ellerini yıkamaya gidene kadar gözlerimi açmamaya karar vermişken, beklemediğim o kısacık anda dizimin biraz üzerinde

hissettiğim sıcacık öpücükle elektrik çarpmışçasına irkildim. Gözümü açmama dahi fırsat vermeden odadan çıkıp banyoya geçtiğinde de gözkapaklarımın arasından iki damla yaş süzülürken, telaşla ışığı kapatıp sırtımı dönerek yorganın altına gizlendim. Dakikalar sonra odaya girdiğini kıyafetlerini çıkarmasından kaynaklanan seslerden anlasam da uyuduğumu düşünsün diye nefes dahi almadım. Usulca yorganı kaldırıp yatağın içine girdiğinde de tıpkı benim gibi sırtını bana dönerek uyuduğunu biliyordum.

Evlendiğimiz günden itibaren aynı yatakta yatmadığımız gün olmamıştı. Çünkü hikâyemizin başladığı o köyden kaçarcasına ayrıldığımız gün Gül nine ikimizi de dizinin dibine oturtup, biz daha birbirimizin yüzüne bile bakamazken bizden bir söz almıştı.

"İkinize de hem analık hem ninelik ettim. Bugünden sonra daha kaç sabaha açılır gözlerim, sizi daha kaç kere görürüm, bilmiyorum. O yüzden de şimdi bana bir söz vermenizi hatta yemin etmenizi istiyorum. Her ne olursa olsun, aynı yastığa baş koymaktan vazgeçmeyeceksiniz. Her ne olursa olsun, başka başka yataklarda uykuya dalmayacaksınız. Ben o yatağa hayatım boyunca o kadar çok gece tek başıma girdim ki her gece biraz daha eksildiğimi bir ben bilirim. O yüzden de bana söz verin çocuklar! Her ne olursa olsun, birbirinize helal kaldığınız müddetçe ayrı uyumayacaksınız!"

İkimiz de taş kesmiştik o sözleri duyduğumuzda ama Gül nine öylesine muhtaç, sanki yalvarır gibi bakmıştı ki gözlerimize, ağzımızı açıp da tek kelam edememiştik. Sonra da bir görevi yerine getirircesine ateş olup ikimizi birden yakan o yastığa birlikte baş koymuştuk.

Bir gün... Bir ay... Bir yıl...

Sonra... İnsanoğlunun en saf duyguları o yatakta aramıza sinsice süzülen zehirli bir yılan misali ikimizi birden sarmalamış, yan yana ama ten tene değmeden uyuduğumuz o yatakta birbirimize karışmıştık. Nasıl olmuştu, niye olmuştu, hiç düşünmemiştim o andan sonra... Çünkü bir yıldır kocam olan ama o gece beni karısı, kadını yapan kocama geri dönülemez bir şekilde âşık olmuştum. Üstelik onun benimle neden evlendiğini bildiğim hâlde...

Aşk çok acizdi, çok tehlikeli bir duyguydu. Hele de benim gibi her zerresi dökülen kırılgan bir ruha sahipseniz bir lanetti. Ve ben bile isteye kapılmıştım o lanete... Nereden geldiğimi, kocam için nasıl bir mecburiyet olduğumu, her şey bir yana tüm bu mazi yaşanmasa bile aksak bacağımla onun heybetli varlığı yanında bir hiç olduğumu unutmuş, her adımına aksayarak da olsa koşarak karşılık vermiştim. Farkında olmasam da bana ilk kez dokunduğu o gece hiç uyanmak istemeyeceğim bir rüya başlamıştı benim için. Her gece, o beni istedikçe her gece kollarına sığınmış, çocuk olmayı tatmadan, genç kızlığı yaşamadan kadın olmayı keşfetmiştim.

Öyle mutluydum ki... Hayatımda ilk kez mutluydum belki de...

Ve kocam beni sarıp sarmaladığı her saniye, canımı yakmadan tenimde can bulduğu her gece ona yeniden ve yeniden âşık olmuştum. Öyle ki güzel anılara sahip oldukça geçmişi unutmuş, olmayacak hayaller bile kurmuştum. Bir çocuğumuz olsun istemiştim mesela. Kendini bana kattığı her gece bir bebeğimiz olsun diye sessizce yakarmıştım... Ama olmamıştı...

Yine de umutsuz değildim. Sonuçta bugün olmasa yarın olacaktı...

Oysa bilmediğim şey o yarının hiçbir zaman gelmeyeceğiydi.

Çünkü yaşadığımız, tenini tenime kattığı o son geceden sonra bir daha bana dokunmasına izin vermemiştim. Çünkü o gece anlamıştım. Onun sevdiği, seviştiği, hayallerinde yaşatmaya devam ettiği karısı, aşkı, sevdası ben değildim.

Çünkü benim rüyam o gece kocam uykuya daldıktan sonra rüyasında sayıkladığı isimle bitmişti.

Ben başımı onun çıplak tenine yaslayıp bebeğimizi çağırırken o, "Zehra," diye sayıkladığı an bitmişti...

Ve biz o geceden sonra bir daha asla birbirimizin teninde kaybolmamış ama her gece bu yatakta sırt sırta vererek uyumaya devam etmiştik. O gecenin üzerinden koskoca bir yıl geçtiğinden olsa gerek zaman buna da alışmamızı sağlasa da bu gece böylesine dağılmama sebep olan tenime bıraktığı öpücük olmuştu...

Aklındaki neydi, bilmiyordum ama bir daha ona teslim olmayacağımı biliyordum. Çünkü bir kere daha ona kapılırsam, bu benim sonum olurdu...

Leyla'dan

Dalgın bakışlarla önümdeki pastacı kremasını çırpmaya devam ederken, "Yağmur iyi bastırdı, Allah'tan çamaşırları toplamıştım çıkmadan evvel," diyerek kapıdan içeri giren Ayşe'ye yönelttim bakışlarımı. Sabahtan beri üzerinde tuhaf bir hava vardı ve sanki ben ona bir şey sormayayım diye yerli yersiz bir şeyler söyleyip duruyordu. Bilmediği şeyse benim bugün onu sorguya çekecek hâlimin olmamasıydı.

Tabii bir de Cemal abinin sabahtan attığı mesajı aklıma getirdikçe onun oturarak yapacağı bir işler uydurmaya çalışıyordum ama sanki onu da anlamış gibi Ayşe Hanım iki dakika yerinde oturmuyor, gelen her müşteriye benden evvel koşuyordu. Cemal abi mesajda Ayşe'nin gece ağrısı olduğunu bu yüzden de onu olabildiğince dinlendirmemi rica etmişti ve ben Ayşe'yi uygun bir dille eve göndermeye bile çalışsam da bir işe yaramamıştı. Belli ki onun da kafasında bir şeyler vardı ve benim gibi düşünmekten kaçmak için kendini işe vermeye karar vermişti.

Krema hazır olduğunda onu dolaba atıp bir kahve arası vermek için kahvemi alıp masaya geçtim. Ayşe de hesabı aldığı müşteriyi uğurladıktan sonra yanıma gelirken, "Sende bir hâller var," deyip karşımdaki sandalyeye oturduğunda kahvenin fincanın kenarında bıraktığı tuhaf şekillere dalan bakışlarımı ona çevirdim. Anlatmalı mıydım? Birine anlatmazsam ölecekmişim gibi hissediyordum ama Ayşe doğru kişi miydi?

Hayır, Ayşe benim bir şeyler anlatmak isteyeceğim en doğru

kişiydi ama bu konuda bir şey biliyor olabilir miydi? Bildiğim kadarıyla Cemal'le üç yıla yakındır evliydi ve bu süreçte de Eren'i epeyce tanımış olmalıydı. Öte yandan Seda'yı tanıdığı da ortadaydı. Peki, ya o bahsettiği gizemli kadın? Onu da biliyor olabilir miydi? Dahası bilse bunu bana söyler miydi?

"Soru işaretleri etrafında âdeta uçuşuyor Leyla. Bana bir şey sormak istiyorsun ama bir o kadar da çekiniyorsun. Açıkçası sana en derin yaramı açtıktan sonra bunu yapman beni biraz kırdı," diye üzgünce mırıldandığında istemsizce telaşlansam da, "Tamam, tamam, sakin ol. Duygu sömürüsü yapıp ağzından laf almaya çalışıyordum sadece," diyerek gülümsediğinde burukça tebessüm edip omuz silktim. Ondan başka soracağım kimsem yoktu.

"Sen... Seda'yla Eren'i biliyor musun?"

Sorduğum soru karşısında iri çakır gözleri mümkünmüş gibi biraz daha irileşirken, "Tanımak manasında sordun herhâlde. Yani aynı ekipte olduklarını tabii ki biliyorum," diye mırıldandığında, "Ayşe," dememle gözlerini kıstı.

"Leyla... Bak ne sormak istediğini anladım ama yanlış anladığımı umuyorum. Onların arasında hiçbir şey yok, üstelik..." diye durumu açıklamaya devam ediyordu ki yanlış anlaşıldığımı fark edip araya girdim.

"Hayır, yani onu kastetmedim. Aralarında bir ilişki falan olmadığını tabii ki biliyorum. Sadece... Seda'nın Eren'e karşı hoşlanmaktan öte hisleri olduğunun farkındayım," dediğimde bakışlarını kaçırmasından onun da bunu bildiğini anlamak zor olmadı. Zaten anlamamış olsa şaşırırdım çünkü kızın bunu saklamak gibi bir gayreti olduğu söylenemezdi.

"Ben... Yani..."

"Ayşe, sakin ol. Seda, Eren'den hoşlanıyor diye olay çıkaracak değilim. İşin tuhafı, o kızın zararsız olduğunun da farkındayım. Sadece... Eren bunu nasıl anlamıyor ya da anlıyor da neden hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor bunu çözemiyorum. Tabii bir de..."

"Bir de ne?"

"Seda bana dedi ki..."

"Bir dakika... Seda seninle bunları mı konuştu?" diye hayretle sorduğunda takılacak daha mühim mevzular olduğundan bu kısma hiç takılmadığımı fark ettim.

"Boş ver şimdi onu. Evet, konuştu ve dedi ki... Eren'in bir yürek yarası varmış. Sen bunun hakkında bir şey biliyor musun?" diye sorduğumda şaşırmış görünüyordu Ayşe.

"Ay, dur Leyla. Hangi birine şaşırıp, neyi sindireceğimi şaşırdım vallahi. Önce şu Seda konusunu bir halledelim. Bak, bunu seninle konuşmak bile beni çok rahatsız ediyor ama madem sen de fark ettin, o zaman diyeceğimi diyeyim. Ben üç yıldır buradayım, hâliyle ekibi de epeyce tanıma şansım oldu. Açıkçası geldiğim günden beri Seda'nın Eren abiye olan duygularının farkındayım, aslında herkes farkında. Hatta bana sorarsan Eren abi de farkında ama Seda'yı kendince kırmamak için farkında değilmiş gibi davranıyor. Aslında Seda çok iyi bir kız gerçekten, yani buraya geldikten sonra da bana çok destek oldu ve kızma bana ama onu üzülürken gördükçe Eren abiye kızdığım bile olmuştu... Ama sonraları anladım ki ufacık bir kıpırtı bile yok onun yüreğinde Seda'ya karşı. O saatten sonra da Seda için tek dileğim onu gerçekten sevecek birinin karşısına çıkması oldu. Diğer mevzuya gelince de bana kalırsa o işte bir yanlışlık var çünkü aynı apartmanda yaşadığımızdan dolayı Eren abiyi hepsinden daha yakın tanırım ve bu zamana kadar birini sevdiğine dair en ufak bir ize rastlamadım onda. Yani seven adam dalıp gider, bir şarkıda hüzünlenir, ne bileyim işte ara sıra da olsa melankolik hâllere falan girer... Nereden biliyorsun diye sorarsan da kocamdan biliyorum..."

Ayşe'nin kendisiyle dalga geçercesine son söyledikleriyle yüreğimde bir yer sızlarken, "Yani... Bence onun sevdiği kimse falan yok. Yani en azından senden başka," diye gülümseyerek sözlerini sonlandırdığında tebessüm etmekle ağlamak arasında bir yerlerde sıkışıp kaldım.

Doğru olabilir miydi? Eren gerçekten de yüreğinde kimseyi

taşımıyor olabilir miydi? Ve en önemlisi de bana bakarken gözlerinde yakaladığım o parıltı aşka dair olabilir miydi?

Düşünmek hiçbir soruya cevap olmadığı gibi başımın da ağrımasına sebep olurken, o sıra gelen müşteriyle Ayşe ayaklanınca ben de biten kahvenin fincanını alıp mutfağa geçtim. Çalışmak iyiydi. Düşünmeden durup, kendime gelmeye ihtiyacım vardı.

Vakit akşama döndüğünde Ayşe'yle birlikte eve geçtiğimizde de Eren'in bu akşam için olan planını hatırlayıp hızlıca duşa girdim. Dün misafirler gittikten sonra hemen yatmıştık ve sabah da o erken çıktığı için karşılaşmamıştık ama gün içinde mesaj atıp akşamı hatırlatınca kaçacak yerim kalmamıştı. Öte yandan kendimi kandırmanın da bir anlamı yoktu. Duyduklarıma rağmen kaçmak falan istemiyordum. Belki de Ayşe haklıydı. Seda kendi acısına yenilip olmayacak bir şeyi gerçek sanmış, beni de buna inandırmaya çalışmıştı. Ve ben bunu yapmayacaktım. Eren'in ağzından duymadığım müddetçe onun bir başkasına sevdalı olduğuna inanmayacaktım.

Duştan sonra hazırlanmamla Eren'in de eve gelmesi eş zamanlı olurken, ben salonda oyalandığım sıra o da hızlıca duşa girdi ve hazırlanıp yanıma gelmesiyle de birlikte evden çıktık. Yol boyu anlamsız konulardan konuşup durmamız zaman zaman beni güldürse de bunun sebebinin ikimizin de üzerinden atamadığı o tuhaf gerginlik olması ister istemez heyecanlandırıyordu beni.

Sanki her şey normaldi ve biz ilk randevusuna çıkan acemi âşıklar gibiydik...

Birlikte mekâna geldiğimizde cam kenarında bizim için ayrılan şık masa beni gülümsetirken, Eren'in bugün daha bir üzerimde olan bakışları da ayrıca heyecanlanmamı sağlıyordu. Her zaman alışık olduğum o gamsız hâllerinden sonra bugün o kadar farklıydı ki...

Biraz daha bana böyle bakmaya devam ederse muhtemelen ona âşık olduğumu haykırmam kaçınılmaz olacaktı.

"Buraya gelmişken lüfer yemeden gitmeyeceksin. Uyar değil mi?" diye sormasıyla başımı sallarken, siparişlerimizi vermesiyle ikimiz de bir süre konuşmadan birbirimizi izledik. Biraz sonra garson yemeklerimizi ve içecekleri getirdiğinde birkaç dakika da öylece yemek yerken akıp giderken, bir an sonra çatalı tabağın kenarına bırakıp bakışlarını bana çevirdiğinde ben de istemsizce yemeği bırakıp ona çevirdim bakışlarımı.

"Tüm bunlar olmasaydı... Yani bu yaşananlar... Ne yapmayı düşünüyordun?"

Bakışlarım sorduğu soru karşısında bir an için denize dalıp gitse de sonrasında usulca ona döndüm yeniden.

"Şimdi sen böyle sorunca sanki üzerinden yüzyıllar geçmiş gibi hissettim. Tüm bunlar olmasaydı, muhtemelen yine ülkeme, babamın yanına dönecektim, yanımda kardeş bildiğim o akreple. Beni sevdiğini sandığım o iblis de bizimle beraber gelecekti ve ben ailem saydığım o ikisine tüm hayatımı, babamın sahip olduğu her şeyi sunarken, onlar bir yandan pisliklerini hayatıma sıvamaya, diğer yandan bana ihanet etmeye devam edeceklerdi. Muhtemelen sevildiğimi sandığım bir evlilik yalanının içinde her gün ihanete uğrayacak ama hiçbirinin farkında olmayacaktım. Hatta belki bir gün o ikisinin korkunç bir tuzağına kurban gidip ölecektim. Muhtemelen o dosya da bir şekilde senin önüne gelecekti. Sonuçta karma böyle bir şey, değil mi? Kaderimizin illaki bir yerlerde kesişmesi gerekiyor."

"Hep bunu yapıyorsun, değil mi? Dünyaya o güzel yeşil gözlerinle bakmak yerine hep bir kara bulutun ardından bakıyorsun," dediğinde iltifatının etkisi çok sonraları ruhumda yer edindi. "Öyle bir şey yapmıyorum. Sadece..." diye mırıldanıp sustuğumda devam etti konuşmaya.

"Seni tanıdığım ilk andan beri böylesin. Hep kötü bir şeylerin seni bulacağını düşünüyorsun. Hep mutsuz olacağını, ihanete uğrayacağını düşünüyorsun. Bu yüzden kendini görünmez duvarların

ardına gizliyorsun. Kimseye güvenmemek için kendinle savaşıyorsun. Mesela Ayşe... Ona tüm bu oyunları anlatmak için deliriyorsun ama içten içe bir şey sana mâni oluyor."

Sözleri, daha doğrusu içimi okurcasına gözlerimden ayrılmayan bakışları, beni gafil avlamıştı sanki. Haksız olduğunu söyleyemezdim ama yanıldığı da yok değildi.

"Her şeyi bildiğini sanır gibi konuştuğunda sana sinir oluyorum komiser!"

"Bense sen bana öfkeli gözlerle, 'Komiser!' diye söylendiğinde sana hayran oluyorum."

Ne?

Tamam... Bunu beklemiyordum.

Kendi içimde yaşadığım afallama saç diplerimden parmak uçlarıma dek her zerremde kendini belli ederken, boş bakışlarla ona bakmaya devam edişim bir an sonra yanı başımızdan gelen sesle bölündü.

"Eren, Leyla... Sizi burada görmek ne güzel."

Bakışlarımız aynı anda yanı başımızdan gelen sese döndüğünde karşımda bize gülümseyerek bakan, kızların arkadaşı Rüya ve eşi Ege'yi bulurken, anlık bir afallamanın ardından yerimden kalkıp selamlaştım onlarla. Aynı şekilde Eren de ikisini birden selamladığında bakışlarım istemsizce ikizleri arasa da bunu fark eden Rüya, "Babaannemle dedeme bıraktık bizimkileri. Uzun zamandır baş başa bir şeyler yapamıyorduk, onlar da gönüllü olunca bize fırsat doğdu," deyip gülümsediğinde anlayışla tebessüm ettim. Kızların her biri çok özeldi ve Rüya'nın da onlardan eksik kalır yanı yoktu. İkizler dışında bir de Melek'ten birkaç ay büyük bir oğulları vardı ve bu denli genç yaşta üç çocuk sahibi olmaları hem hayret verici hem de bir o kadar güzeldi. Kocasıyla birbirlerine ne denli âşık oldukları da yan yana oldukları her an kendini belli ediyordu. Ne kadar şanslıydı aslında. Aynı yaşlardaydık ve o hayatın tüm güzelliklerini keşfetmişken benim elimde avucumda koca bir boşluk vardı...

Rüya'yla ayaküstü biraz daha sohbet ettikten sonra onların ken-

dileri için ayrılan masaya geçmeleriyle bakışlarım yeniden Eren'i bulurken, onun da bakışlarının bende olduğunu fark etmemle konuyu değiştirmek adına aklıma gelen şeyi sordum.

"Ege'yle aranızda bir sorun mu var? Yani diğer kızların eşleriyle de tanıştım, hepsi de çok yakın davrandılar, gerçi Ege de öyle davrandı ama sana karşı biraz soğuk sanki... Ya da bana öyle geldi," dediğimde bakışlarını az evvel bizden uzaklaşan çifte çevirip, "Eski bir mevzu... Ben onun kaybetme korkusunu gün yüzüne çıkardığım için pek hoşlanmaz benden," demesiyle ne kastettiğini başta anlamadım. Fakat bir an sonra birleşen parçaların ortaya çıkardığı resimle kaskatı kesildim.

Sürekli görmek zorunda olduğu birine âşık...

Evli bir kadına âşık...

İmkânsıza âşık...

"Sen... Rüya'ya âşık mısın?"

Bu soru dudaklarımdan nasıl oldu da döküldü, bilmiyorum ama şimdi Eren de karşımda kaskatı kesilmiş hâldeydi. Kendi zihnimde düşündüğüm ihtimal bir anda pimi çekilmiş bir bomba misali ortamıza düşerken, Eren bana tek kelime etmeden garsona seslenip hesabı istediğinde yerin dibine girecek hâldeydim. Aklımdan geçirirken nasıl olur da dile dökerdim...

Biraz sonra gelen hesabı ödeyip ayaklandığında ben de hiçbir şey demeden peşinde ilerlerken arabaya yönelmek yerine sahile doğru yürümeye başladığında bir an için kararsızlıkla duraksadım fakat bunun da anlamsız olacağını fark edip sessizce ardından ilerlemeye devam ettim.

Bir süre o önde ben peşinde ilerlesek de kimse konuşmazken bir anda arkasına dönüp, "Nasıl sordun bunu?" diye hayal kırıklığı dolu bir isyanla bağırmasıyla ne diyeceğimi bilemedim.

"Ben..."

"Sen ne? Sen her zaman en kötünün başına geleceğini düşündüğün için evli bir kadına âşık olan aşağılık bir adamla evlenmek zorunda bırakıldığını düşündün, değil mi?"

Tamam... Kızmasını anlıyordum, belki haddimi aşmıştım ama bu öfke... Fazla değil miydi?

"O şekilde değil... Ben..."

"Senin sorunun ne, biliyor musun Leyla? Herkesi dinleyip kendi kalbinin sesini dinlememen!"

"Eren..."

"Bu saçmalığı kimden duydun da karşıma çıkardın, bilmiyorum ve inan ki şu kadar bile umurumda değil ama madem bu gece kartlarımızı açık oynuyoruz, o zaman artık kaçmak yok Leyla!" deyip bana doğru bir adım atarak neredeyse bedenlerimizin birbirine yapışmasına sebep oldu.

"Şimdi gözlerime bak ama gerçekten bak ve bana orada ne gördüğünü söyle! Kimi gördüğünü söyle!"

"Eren!"

"Eren yok Leyla! Sen konuşacaksın bu gece! Kaçmadan, yaşadığın acıların ardına gizlenmeden sen söyleyeceksin bana gerçeği! Bana sormadan sen söyleyeceksin kimi sevdiğimi!"

Geriye doğru bir adım atmaya yeltendiğim an elleriyle ellerimi sıkıca kavrarken, bakışlarımı ondan kaçırmak istercesine başımı eğdiğimde, "Hayatın boyunca bir kere olsun cesur olmayı denemeyecek misin yoksa?" diyerek bana sataşmasıyla kanımın öfkeyle kaynadığını hissettim.

Tüm benliğim bir ateş kuyusuna düşmüşçesine cayır cayır yanarken, sanki bir ormanı aleve vermişçesine parlayan gözlerine aynı alevle bakıp sanki bizden başka kimse duymasın istercesine fısıldadım.

"Madem benden duymak istiyorsun, o hâlde iyi dinle! Ben orada kimi gördüğümü biliyorum artık ama sen de şunu bil komiser. Bu saatten sonra orada bir başkası olmayacak!"

Sözlerim bittiğinde ellerimi saran elleri daha da sıkılaşırken bakışlarında gördüğüm yangınla başka bir söze gerek duymadan aramızdaki bir nefeslik mesafeyi de aşarak dudaklarına kapandım. Cesur olmamı istiyorsa ben de cesur olacaktım...

On Sekizinci Bölüm
Aşk

Leyla'dan

Hayatınız boyunca verdiğiniz en cesur karar neydi? Daha doğrusu hangi kararı verirken cesarete ihtiyaç duyduğunuzu hissettiniz?

Siz düşünedurun, ben vereyim cevabımı...

Bir katilin peşine düştüğümde, o arabayı uçuruma sürdüğümde bile cesarete ihtiyaç duymayan ben saniyeler evvel yaptığım şey için hayat boyu sahip olacağım tüm cesareti tek seferde harcamışım gibi hissediyorum.

Ben...

Evet, ben yaptım bunu.

Eren'i öptüm.

Üstelikte gözlerinde kendimi gördüğümü söyledikten hemen sonra...

Peki, sonra ne oldu?

İtmedi beni. Durmadı da öylece duvar gibi. Sarıldı belime, bir bütün oldu bedenlerimiz. Ve o da beni öptü. Hâlâ öpüyor. Biz... Aman Allah'ım, biz ne yapıyoruz?

Bir yerlerden korna sesleri çalındı kulağıma, epey uzaktan...

Gecenin esintisi sahilde olduğumuzdan olsa gerek denizden tarafta sarmaladı etrafımızı. Ürperdim. Farkında olmadan biraz daha sokuldum kollarına sığındığım adama. Dünyanın bizi unuttuğu ıssız bir köşede kendi başlattığım oyunun ortasında rakibime teslim olmuşken, göğsümü delercesine çarpan kalbimin atışlarında hep aynı gerçeği buldum.

Âşıksın Leyla. Hem de ölmekten vazgeçip yeniden hayata tutunacak kadar çok âşıksın sen bu adama...

Bir an sonra dudaklarını dudaklarımdan koparıp alnını alnıma yasladığında uyuşan dudaklarımın sızladığını hissettim. O an sızısı yetmezmiş gibi bir de onun bir nefes uzaklığında duran nefesleri dudaklarıma çarparken, tüm bu yaşananların bir rüya olmasından korkarcasına titreyen gözkapaklarımı güçlükle araladığımda karşılaştığım manzarayla en baştan düştüm aşka.

Alnı alnıma yaslı olan adamın gözleri huşuyla kapalıydı ve tıpkı benim gibi sızladığına emin olduğum dudaklarında belki de ilk kez gördüğüm tasasız bir tebessüm vardı.

Mutluydu. Ben de mutluydum.

Bir an sonra gözlerini araladığında da tıpkı bulaşıcı bir hismiş gibi aynı gülümseme benim dudaklarımı da esir aldı. "Galiba... Oyun bitti," diye fısıldadığında ne kastettiğini anlamanın mutluluğuyla gülümseyip ona biraz daha sokularak usulca fısıldadım.

"Oyun bitti komiser."

Hiçbir şey söylemeden hafifçe benden uzaklaşıp elini uzattığında bir an için öylece avucuna baktım. O eli tutarsam bundan sonra hiçbir şeyin aynı kalmayacağını, aldığım hiçbir kararın o andan sonra bir önemi olmayacağını düşünüp bir an için duraksasam da yalnızca onun bana umutla bakan yemyeşil gözlerine dönmem aklımdaki tüm soru işaretlerini yok etmeye yetti.

Bu hayata tutunmak için son şansımdı o benim. Son umudum. Ve ben şu saatten sonra onu kaybetmeyi göze alamazdım. Uzattığı eline elimi bıraktığımda avuçlarımızın arasında âdeta yepyeni bir

umut filizlenirken, bildiğim tek şey bu defa hayatımın ellerimden alınmasına izin vermeyeceğimdi...

O gece birlikte el ele attığımız her adım aslında hayat yolculuğumuzun da başlangıcıydı ve ben ölümün soğukluğundan ihanetin yakıcılığından sonra tıpkı yıllar evveli gibi, tıpkı beş yaşındaki Leyla gibi hissedebildiğim için şükrediyordum. Her zerremde hissediyordum çünkü. Elini tuttuğum, elimi tutan bu adam benim kaderimdi ve ne kadar acı da olsa başıma gelen her şey yolumu ona çıkarmak için bir sebepti...

Birlikte öylece hiçbir şey konuşmadan arabaya yürüyüp sonrasında da arabaya atlayarak eve, evimize geldiğimizde içimde yer edinen bu taze, canlı, hayat dolu duygular âdeta kelebekler misali uçuşuyor, bense attığımız her adımda bundan sonrasını düşünüyordum.

Şimdi ne olacaktı?

Eve girdiğimizde de aynı düşünceler dilime kilit vurmuşken peşimden salona gelen adam bir anda bana doğru adımlayıp sımsıkı sarıldığında bir an için ne yapacağımı bilemez gibi öylece kalakaldım kollarında. "Eren," diye fısıldasam da sesi çıkmazken bir an sonra, "Bana bir söz vermeni istiyorum," diye fısıldadığında endişeyle uzaklaştım ondan.

"Ne sözü?"

"Tanıştığımız ilk günü hatırlıyorum. Sonra amirimin evinde yeniden karşılaşmamızı. O uçurum kenarını, sonra bana nikâh masasında evet deyişini, bu eve geldiğim her gün gözlerinde gördüğüm o bakışı... Hepsini hatırlıyorum Leyla. Hepsini çok iyi biliyorum. O günden bugüne çok şey değişti ama senin gözlerindeki o bakış, o ölüme dörtnala koşan bakış hiç değişmedi. Ben en başından beri bunu bildiğim için, sırf seni korumak adına yanlış bir yola sapma diye gözlerimi senden ayırmadım ama işe bak ki o bakışların arasında seni koruyayım derken kendimi sende kaybetmişim... Anlamışsın. Konduramasan da anlamışsın ya seni sevdiğimi, gözlerimde kendini gördüğünü... Şimdi de benden duy o zaman,"

devip ellerimi sıkıca kavrayarak gözlerimin en derinine kilitledi bakışlarını.

"Doğru Leyla... Baktığın o gözlerde sadece sen varsın. Nasıl oldu, ne ara oldu, bilmiyorum ama oldu işte... Bir başkası hiç olmamıştı zaten ama bu saatten sonra da senden başkası olmayacak orada. Ne gözlerimde ne de yüreğimde... Tüm bunlar içine düştüğümüz bu kurmacanın içinde yoktu, biliyorum. Seni korumaktı görevim, sevmek değil... Ama oldu işte... Sende durumlar ne âlemde bilmiyorum ama ben sana bildiğin tutuldum. Anlayacağın ben kanına âşık oldum."

Sözleri, daha doğrusu bir çocuk gibi yakınırcasına söylenişi karşısında dudaklarımda keyifli bir gülümseme peyda olurken, "O yüzden de şimdi sana soracağım soruya iyi düşünüp cevap vermeni istiyorum," demesiyle istemsiz bir telaş esir aldı benliğimi.

"Sen hâlâ o kızsan, hâlâ ölmek isteyen, bu hayatta tutunacak hiçbir sebebi, kimsesi olmayan o kızsan, bir gün beni de bu evi de ardında bırakıp gidecek olan o kızsan, bunu şimdi söyle bana. Söyle ki daha fazla umuda kapılıp kandırmayayım yüreğimi... Ama değilsen... Sen de benim gibi hiç hesapta olmayan bu aşkın rüzgârına kapıldıysan, tut elimi. Yerleş yüreğime ve bana bir söz ver. Artık tek başına olmadığını, sadece kendin için değil, benim için de yaşayacağını söyle. Bizim için bir umut varsa eğer, bunu bana söyle Leyla... Söyle ki benim de her gün ölümü omuzlarımda taşıyarak başladığım günleri yuvamda sonlandırmak için bir sebebim olsun."

O an söylediği onca güzel söz değil, tek bir cümlesi düştü yüreğime. *Ölümü omuzlarımda taşıyarak başladığım günler...* İşte o an, yüreğime aldığım birinin daha ölme ihtimali öylesine büyük bir korkuya esir düşürdü ki yüreğimi ne yaptığımın bile farkında olmadan ellerimle yanaklarına sarılarak yeniden kapandım dudaklarına. Sanki bir ceza verircesine, sanki söylediğinin bedelini ona ödetircesine öfkeyle dudaklarını öperken şaşkınlıktan tepki dahi veremeyen adamdan hafifçe uzaklaşıp kıstığım gözlerimle baktım gözlerine.

"Ölümden bahsetmeyeceksin bir daha! Ölürsen... Bak ölürsen seni öldürürüm komiser!"

Söylediğim cümlenin saçmalığı kahkahalarla gülmesine sebep olurken, "Gülme! Şakam yoktur, bilesin!" diye direttiğimde bir anda beni kucaklayıp koltuğa yerleşti.

Bulunduğum konumun etkisiyle utanç bir anda tüm benliğimi esir alırken, "O zaman sözünü alayım," dediğinde bakışlarımı dudaklarından gözlerine tırmandırıp bir an bile kararsızlık yaşamadan yanıtladım onu. Zaten kendime söz vermiştim, şimdi de o duyacaktı...

"Söz veriyorum. Bundan sonra ölümün soğukluğuyla bakmayacağım gözlerine. Çünkü ben zaten senin gözlerine baktığım ilk gün orada yeşeren filizlere tutundum. Kimseye güvenemeyeceğimi zannederken sana güvendim. Kimsenin sözüne inanmam zannederken, sana inandım. Bir daha kimseyi yüreğime almam zannederken, ne kadar kaçsam da direnseme de seni aldım. Ama yanlış anlama, sana duyduğum hisleri adını anmaktan bile tiksindiğim o iblislerle sınamıyorum. Bahsettiğim şey... Eren, ben bu hayatta annemle babamdan başka hiç kimseyi bu kadar çok sevmedim, sevemedim. Hep birilerini çok sevmek istedim, sandım ki birilerini çok seversem yüreğimdeki bu kimsesizlik de biter... Ama olmadı... Ne ben kimseyi onlar kadar çok sevdim ne de yüreğimin ıssızlığı dinmek bildi... Ama senden sonra her şey karıştı," deyip ıslak gözlerimle gülümsedim.

"Sen hayatıma girdiğinden beri benim örmeye çalıştığım o duvarlar yükselmez oldu. Sadece sen de değil; ailen, arkadaşların, en çok da Ayşe... Sen hayatıma girdiğin gün bana tastamam bir hayat da getirdin. Ben bir gün gitmek zorunda olduğumu bildiğim için hiçbirine bağlanmak istemedim ama olmadı. Çünkü gerçek sevgi ne kadar kaçsan da yakanı bırakmıyormuş... O yüzden de sana söz veriyorum, artık ölümü düşünmeyeceğim. Çünkü benim de artık yaşamak için bir sebebim var... Sen varsın... O yüzden bundan sonra tıpkı dediğin gibi omuzlarında ölümü taşırken yüreğinde de beni

taşı... Taşı ki sevdam seni korusun... Her akşam seni beklediğimi bilerek gel artık bu eve... Evimize... Çünkü ben bundan sonra her akşam senin bana dönmeni bekleyeceğim..."

Bazen sözler biter geriye yalnızca bakışlarda gizlenen manalar kalırdı. O andan sonra yaşadığımız da tam öyle bir andı işte. İkimizin de sözleri tükenmiş, yüreklerimizde birikenler ortaya dökülmüştü. Onun benim yaşama tutunacağımı bilmeye ihtiyacı vardı, benimse bu defa ihanete uğramayacağıma inanmaya... Tüm bunlar sözlerle ifade edilemeyeceği için de o andan sonra ikimiz de sustuk ve öylece birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Ben ona *"Beni asla bırakma,"* derken, o bana *"Seni asla bırakmayacağım,"* dedi. Ve o bakışlarda edilen yeminler o gece bir kere daha birleşen dudaklarımızın arasında mühürlendi. Gerçek sevgiden doğan her söz, her bakış, her dokunuş yaralarıma şifa olurken hissettiğim tek şey benim için, bizim için yepyeni bir hayatın başladığıydı...

Uzaklardan kulaklarıma çalınan huzursuz bir ses huysuzca kıpırdanmama sebep olsa da keyifli uykumdan kopmak istemediğim için çekildiğim yumuşaklığa biraz daha sokuldum. Aldığım her nefes âdeta can suyu misali bedenime damla damla şifa olurken, uzun zamandır böylesine mutlu hissetmediğimi düşünerek farkında olmadan gülümsedim. Sanki bir rüyaydı yaşadıklarım ve ben uyanmak istemiyordum.

Yüzümü miskin bir kedi gibi yaslandığım sıcaklığa biraz daha sürtüp uykuyla uyanıklık arasında bir yerlerde keyifli mırıltılar çıkarırken, "Bir kediyle uyuduğumu bilmiyordum," diyen eğlenen sesi duyduğumda tüm algım bir anda açıldı. Telaşla açılan gözlerimle yerimde doğrulmaya çalıştığımda bulunduğum, daha doğrusu bulunduğumuz konum gözüme çarparken bana uykulu ama bir o kadar da mutlu gözlerle bakan adamla yüz yüze geldiğimde adından başka diyecek bir şey bulamadım.

"Eren."

"Leyla'm..."

Ah! Hadi ama öldürmek mi istiyordu bu adam beni?

"Eren?"

"Güzelim..."

"Eren!"

"Söyle karıcığım," dediğindeyse beni şaşkın bir gülme tutarken, "Biz burada mı uyuduk?" diye bulunduğumuz hâli işaret ettiğimde beni belimden kavrayarak yeniden kollarının arasına çekti.

"Öyle olmuş galiba..."

Resmen dün gece oturduğumuz iki kişilik küçük koltuğun üzerinde iki büklüm bir hâlde uyuyakalmıştık. İşin tuhafı ben neredeyse onun üzerinde uyuduğum için en az kuş tüyü bir yatakta yatmışçasına rahat olsam da Eren o iri cüssesiyle bir de üzerine tüneyen benle perişan olmuş olmalıydı.

"Bütün gece perişan olmuşsundur burada. İşe de gideceksin şimdi... Keşke uyandırsaydın beni," diye söylendiğimde, "Hımm..." diye saçlarıma doğru mırıldanıp beni biraz daha çekti göğsüne. "Hayatımın en güzel uykusunu uyumuşken mi? Hiç sanmıyorum."

Sözleri beni gülümsetirken, "Sen ne ara bu kadar tatlı oldun bakalım komiser?" diye mırıldandığımda da, "Ben hep böyleydim. Görmeyen gözler utansın," deyip lafı yine gediğine oturtmayı başardı.

Bir süre daha birbirimize sarılı hâlde miskince uzanmaya devam etsek de işe gideceği gerçeği aklıma geldiğinde, "Kahvaltı hazırlayayım ben," deyip yerimde doğruldum. Cevap olarak, "İyi olur vallahi, bayağı acıktım," dediğindeyse odunluğu karşısında gözlerim hırsla kısılırken elime aldığım yastığı yüzüne çarpıp, "Tatlı mı dedim ben sana? Ah! Salak Leyla!" diye kendi kendime söylenip sinirle doğruldum. Banyoya geçip elimi yüzümü yıkadıktan sonra homurdanarak mutfağa geçerken, başımı çevirmemle gördüğüm manzara karşısında kalakaldım.

Mutfak masası mükellef bir kahvaltı sofrasına bürünmüş, bahar çiçekleri bile masadaki yerini almıştı. İstemsizce sulanan bakışlarım bir türlü karşımdaki manzaradan ayrılmazken bir anda arkamdan belime dolanan kollarla gözlerimden akan yaşa mâni olamadım.

"Senin sofralarının yanından bile geçemez ama ilk sabahımız böyle başlasın istedim," diye kulağıma doğru fısıldadığında iç çekip gözyaşları arasında gülümsedim.

"Babam... O da anneme böyle sürprizler yapardı hep... Özel günleri hatırlamıyormuş gibi davranır, hiç beklemediği anlarda böyle şeyler yapıp gönlünü alırdı. O zamanlar çok kısa sürdü ama ben hiç unutmadım... Ve hep istedim ki benim de öyle güzel, mutlu olduğum anlarım olsun... Zaman geçtikçe o umut tükendi ama sen o yeşil yeşil bakan gözlerinle bana çocukluk hayalimi geri verdin."

Tüm bu sözleri onun gözlerine bakmadan söylesem de sonrasında usulca ona dönüp kollarımı boynuna sararak tüm kalbimi dile dökercesine aşkla fısıldadım.

"'*Sonsuza dek mutlu yaşadılar*' diye biten o masallar var ya... Ben onları küçükken hep annemden dinlerdim ve o gittikten sonra da kimseye anlattırmadım o masalları... Çünkü inancımı kaybetmiştim... Sonsuza dek mutlu yaşamak diye bir şey yok sanmıştım... Ama ben artık o masalları yeniden dinlemek istiyorum Eren... Dinleyip öyle bir hayal kurmak istiyorum... Sonsuza kadar mutlu yaşamak bizim için de mümkün olsun istiyorum," dediğimde dudaklarını önce alnıma ardından yeniden ıslanan gözlerime bastırıp bir yemini dile getirircesine fısıldadı.

"Sana söz veriyorum Leyla'm... Biz çok mutlu olacağız... Öyle mutlu olacağız ki sen ileride çocuklarımıza yalnızca bizim masalımızı anlatacaksın..."

Sevmek, aile olmak, hayata tutunmak... Tastamam bir adamın bakışlarından akıp yüreğimi sarmıştı. O andan sonra başımıza nelerin geleceği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu ama bildiğim bambaşka bir şey vardı.

Yaşamak ilk kez mecburiyetim değil umudumdu... Çünkü ben

bu adamla sonsuza dek mutlu yaşamayı her şeyden çok istiyordum artık...

Ayşe'den

Bir insanın mutlu olduğunu anlamak için yalnızca gözlerine bakmak yetiyordu aslında. Uzun uzun sohbetlere, hayatındaki her şeyi bilmeye ya da psikolojiye dair yıllarca eğitim almaya lüzum yoktu. Bir insan, bir kadın kapalı bir ortamda bile gözlerine güneş vurmuşçasına parıldıyor, dudaklarında farkında bile olmadan keyifli mırıltılar gizliyorsa o insan mutlu demekti bu. O kadın mutlu demekti.

Uzun süredir aynalarda görmediğim ama karşımda gördüğüm manzara işte tam da buydu. Mutlu bir kadın. Mutlu bir Leyla...

Onu tanımaya başladığımı sanmıştım oysa. İçi sıcacık olsa da bakışlarında hep bir soğukluk hep bir uzaklık var sanmıştım. Oysaki öyle değildi. O hâlleri bir kurmacaydı belki de... Çünkü şu an karşımda duran kadın öylesine güzel, öylesine bambaşkaydı ki gerçek hâlinin bu olduğunu anlamamı sağlamıştı.

Sanki uzun zamandır bir maskenin ardında saklanıyordu da şimdi o esaretten kurtulmuş gibiydi.

"Leyla," dedim bir an sonra merakıma yenik düşerek. "Bugün başka türlü bir hâlin var senin."

Sözlerim daldığı telefondan sıyrılmasına sebep olurken, utanarak gülümseyip bir şeyler daha yazdıktan sonra telefonu kenara bıraktı.

"Çok mu belli oluyor?"

"Çok belli oluyor."

"Kocamla flörtleşmeye başladık desem," dediğinde bir an için

anlamayarak gözlerine baksam da, "Ayşe... Sana bir şeyler anlatmak istiyorum ben artık," dediğinde merakım daha da arttı.

"Ne gibi?"

"Gerçekler gibi..."

Sonra konuşmaya başladı. Bildiğimi sandığım her şeyi bambaşka bir hâlde anlatırken, duyduklarım karşısında bir ara aklımın uyuştuğunu hissettim. Uğradığı ihanet, babasının ölümünün ardındaki gizem, Eren abi ile olan evliliği, bir aşk hikâyesinden doğduğunu sandığım evliliğin aslında bir oyundan ibaret olması ve şimdi de gerçeğe dönüşmesi...

Tüm bunlar benim gibi tuhaf bir hayatın içinde debelenen birine bile çok fazla gelmişken, normal insanların ne tepki vereceğini tahmin bile edemiyordum. Öte yandan tüm bu anlattıklarına rağmen takıldığım ve en çok mutlu olduğum kısım sonunda birbirlerine âşık olduklarını itiraf etmeleri olmuştu. Çünkü onlar aksini iddia etseler de ilk günden beri aralarındaki çekim öylesine barizdi ki bunca zaman geç kalmaları bile üzüntü vericiydi...

"Ah! Ben de kendi hayatımı karmakarışık zannederdim. Meğer sen benden de betermişsin. Tabii bunca zaman oynadığın oyuna da şapka çıkartmak lazım, ser verdin sır vermedin. Aranızda gerçek anlamda bir karı koca ilişkisi olmadığı kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi," deyip hayret yüklü bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde mahcupça omuz silkip gülümsedi.

"Aslında sana çok daha önce anlatmak istedim... Özellikle de sen bana hikâyeni anlattığın o akşam... Ama..."

"Boş ver," deyip elimi havada gelişigüzel sallayarak gülümsedim ona. "Seni anlıyorum. Öylesine sağlam bir kazık yedikten sonra şu an bana güvenmiş olman bile çok büyük bir şey. Yalnız var ya, o yılan soyu kız bir karşımıza çıksa, ağzının ortasına iki tane yapıştırmadan duramam ben bu saatten sonra..."

Söylediklerim kıkırdamasına sebep olurken, o sıra pastaneye giren bir müşteriyle oturduğum yerden ayaklandım.

"Buyurun, hoş geldiniz," dediğimde Leyla'nın da bakışları kapıya dönerken, "Ferit?" deyip şaşkınlıkla genç adama doğru ilerlediğinde, birbirlerini tanıdıklarını da anlamış oldum. Karşı karşıya geldikleri an birbirlerine sarıldıklarında adamın Leyla'ya sarıldığı an gözlerini yumup sanki kokusunu solurcasına bir nefes alması kaşlarımın çatılmasına sebep olurken bir an sonra ayrıldıklarında Leyla bana dönüp, "Ayşe gelsene, seni kuzenimle tanıştırayım," diye seslendi.

Kuzen demek...

Huzursuz adımlarla yanlarına ilerleyip Ferit denen adamla tanıştığımda istemsizce içimi bir sıkıntı kaplarken, biraz sonra onlar bir şeyler konuşmak için bahçeye geçtiklerinde bir an için arkalarından dalıp gittim.

Çok kısa bir andı ama adamın tavrı sebepsizce huzursuz etmişti beni. Kuzen oldukları için samimi davranmış olabilirdi ama...

Ah, her neyse... İnsanların yakınlıklarını sorgulamak bana düşmemişti elbette...

Günün geri kalanı pek fazla müşteri olmadığından sakin geçerken, vakit akşama döndüğünde Leyla'yla birlikte pastaneyi kapatıp eve geçtik. Aslında niyetim onları akşam yemeğine davet etmekti ama daha dün gece birbirlerine yaklaştıklarını duyduktan sonra bunun gereksiz olacağını düşündüm. Eminim bizimle olmaktansa baş başa olmayı tercih ederlerdi.

Eve geçtikten sonra bir duş alıp mutfağa yöneldiğimde Cemal'in bugün nöbeti olduğunu bildiğimden kendim için hafif bir şeyler hazırlayıp elimde tabakla salona geçtim. Ufak ufak sızlayan bacağımı koltukta uzatıp boş bakışlarla bir yandan televizyondaki saçma diziyi izlerken, biraz sonra çalan telefonumla tabağı kenara bırakıp sehpada duran telefonu aldım. Arayanı gördüğümde de yüzümde bir gülümseme doğarken telefonu açıp, "Nine... Çok özledim seni," diye şakıdım. Zaten beni ya Cemal arardı ya da Gül nine...

"Kuzum benim, nasılsın yavrum, iyice misin?"

"İyiyim ninem, çok şükür. Asıl sen nasılsın? Geçen de aradım, ulaşamayınca merak ettim."

"Aman kuzum, ne olacak koca karıya, iyiyim ben. Sizinle görerek konuşayım diye bana kameralı bir telefon almıştı Cihan ama onun da ne dilinden anlarım ne huyundan. Zaten torunlar da oyun oynayacağız diye alıyorlar elimden, hiç duymamışım," dediğinde gülümsedim. Cihan abi Cemal'in abisiydi. Gül nine biz köyden ayrıldıktan sonra yalnız kalmasın diye onlarla yaşamaya başlamıştı. Allah'tan Cihan abinin karısı Esma abla da çok iyi bir insandı da nine onlarla yaşamaktan hiç rahatsız değildi.

Bir süre havadan sudan, köyde olup biten gerekli gereksiz şeylerden konuşmaya devam etsek de biraz sonra, "Ayşe'm," deyişinden kendine bir şeyleri dert ettiğini anlamam zor olmadı.

"Buyur ninem."

"Kuzum, geçen gece rüyamda gördüm seni. Gene gözün yaşlı, öylece baktın bana... Sonra rahmetli anacağın geldi yanına, tuttu elinden çekiştirdi seni. Bana da öyle bir baktı ki sanki canımı çekti, aldı oracıkta... Ayşe'm... Ben size iyilik edeceğim diye kötülük mü ettim kuzum... Yuvanız olsun, mutlu olun derken sizi mutsuzluğa mahkûm mu ettim... Niye böyle rüyalar görür oldum ben?"

Bir yandan bunları söylerken diğer yandan ağlaması yüreğimi sıkıştırdı. "Ninem, yapma böyle... Ağlama... Sen bizi düşündün sadece... Annem de razıdır senden, öksüz kızına analık ettin sen, hiç kötü bakar mı sana? Yapma bak, beni de ağlatacaksın," derken çoktan ağlamaya başlamıştım bile...

"O kızcağıza da kötülük ettim belki de... Biliyorum, ben peşinden git desem de Cemal gitmezdi ona ama... Ah, o Suna... Seviyorum diye kendini öldürmeye kalktı, sizin peşinizden telli duvaklı gelin olup güle oynaya kocaya vardı... Ben kime ne diyeyim, neye üzüleyim, bilmiyorum... Ama tek isteğim senin de benim gibi olmamandı... Sandım ki zamanla sever sayarsınız birbirinizi, aile olursunuz ama... Olmadı, değil mi?"

Ninenin gözyaşları içinde sayıklarcasına söyledikleriyle kursa-

şimdi hiç atamayacağım bir düğüm olurken, ne kadar onu üzmeyeyim diye kendimi tutmaya çalışsam da içimde birikenleri tutamadım.

"Olmadı nine... Olduramadık... Zaten en baştan belli değil miydi kaderimiz? Sen de yaşamadın mı bunu nine? Seven bir adamın kalbine girmek zor değil, imkânsız... Ben sevsem, kocam desem, aile olalım desem ne fayda... Onun yüreği beni hiç almadı ki... Saydı, şefkat gösterdi, sahip çıktı ama dahası yok... Olmadı... Olmasın da zaten... Anaların kaderi kızına geçermiş derler ya... Öyle işte... Rahmetli annem sevilmedi, sen de bana ana oldun ama hak ettiğin gibi sevilmedin, şimdi de ben... Ama kızmıyorum, inan... Üzülmüyorum da... Çünkü onun suçu değil... Kimsenin suçu değil... Sadece bizim kaderimiz bu... Madem açtın bu konuyu, madem ille de hem kendi canını hem de benim canımı yaktın, kanattın... O zaman şunu da duy... Sen benim annemsin, ninemsin, ailemsin... Ben senden razıyım, sana hep duacıyım ama şunu bil... Ben onların önünde durmayacağım nine... Cemal gitmek isterse ona gitme demeyeceğim... Ona git demeye cesaretim yok, onu bu kadar severken sevdiğine kendi ellerimle yollamaya gücüm yok ama o gitmek isterse de dur demeyeceğim. Kal demeyeceğim..."

Gül nine duyduklarından sonra daha fazla bir şey söylemeyip ağlayarak telefonu kapattığında elimde asılı kalan telefon güçsüz bileğime yenilip kucağıma düşerken, hıçkırıklar arasında ellerimle yüzümü kapatıp ağlamaya devam ettim.

Söylediğim her bir söz o andan sonraki hayatımı değiştirecekti belki ama beklemediğim, hiç hesap edemediğim şey tam o an kulaklarıma çalınan sesti.

"Dur demeyeceksin, kal demeyeceksin, öyle mi? Gitmeme izin vereceksin?"

Cemal buradaydı. Kapı eşiğinde dikilip kalmış, söylediğim her şeyi duyduğunu apaçık sözleri, bomboş bakan gözleriyle belli ederken donup kalmıştım gözyaşlarımla birlikte.

En acısı da bu saatten sonra neler olacağını tahmin bile edemiyordum...

*Gabriel Garcia Marquez, Yüzyıllık Yalnızlık, Can Yayınları.

On Dokuzuncu Bölüm
Ahu Gözlü

Ayşe'den

Hayatta bazı anlar için keşke hiç yaşanmasaydı deriz... Bazı sözler hiç dile dökülmeseydi... Bazıları o sözleri hiç duymasaydı...

O vakitler can simidi gibi tutunduğumuz tek bir kelime olur. Keşke...

Keşkelerle dolu bir anın içine hapsolmuş gibiydim şimdi de. Keşke bunları söylemeseydim, keşke söylediklerimi duymamış olsaydı, keşke onu hiç sevmemiş olsaydım, keşke bana dokunmasına hiç izin vermeseydim, keşke bu evliliği hiç kabul etmeseydim, keşke hiç doğmasaydım. Keşke... Sonu gelmez keşkelerden ibaretti benim hayatım...

Çok zaman sorgulamıştım bu hayata geliş amacımı. Anneme yüktüm, babama utanç, Cemal'e mecburiyet... Kimse için "İyi ki varsın," cümlelerine özne olamamıştım. Kimse beni bu hayatta "İyi ki varsın," diyecek kadar çok sevememişti... O yüzden de çok sordum kendime... Niye varım ben? Niye geldim hayata? Birilerinin çekeceği acıyı üzerime almak için mi yoksa başkalarının hâlime acıyıp şükretmelerine sebep olmak için mi? Niye?

Zavallı Ayşe! Kimsesiz Ayşe! Pranga Ayşe! Öksüz Ayşe! Yetim Ayşe! Hiç sevilmeyen Ayşe!

Ne zaman daha fazlası olmak istesem elimdekinden de oldum. Annem varken babam beni biraz olsun sevsin istedim, annemi de kaybettim. Cemal'le evlendiğimizde hiç değilse onun şefkatine, dostluğuna sahip olacağım dedim ama âşık olmak gibi bir aptallığa düşüp onu da kaybettim.

Bunca zaman kaçtım, gizledim ama bunu da beceremedim. Duydu. Daha evvel anlamış mıydı, bilmiyorum ama şimdi duydu. Hiçbir zaman sevdamı dile dökemediğim adam onu nasıl sevdiğimi, onu severken nasıl acı çektiğimi duydu. Karşısında nasıl aciz, nasıl yitik olduğumu duydu.

En acısı da ona kal demeyeceğimi, yoluna taş koymayacağımı duydu... Ne olacak şimdi, gidecek mi? O gitmese bile ben bunca şeyden sonra nasıl yanımda isteyeceğim onu?

Düşündüm... Her şey bir sebepti belki de... Olmadıysa, olduramadıysak peşini bırakmak en iyisiydi... En başından beri ona yük olduğumu bilsem de şimdi tüm bunları dile dökmüşken buna daha fazla dayanamazdım. Ona olan hislerim dile gelmişken sırf bana acıyacak diye daha fazla yanımda kalmasına izin veremezdim. Bu kadarı ikimize de çok fazlaydı...

"Ayşe... Bir şey söyle! Bana hiç söylemediğin onca şey varmış madem, şimdi söyle!"

Sinirli miydi, şaşkın mı, üzgün mü anlayamıyordum. Cemal hep sert konuşur, sıcacık bakardı ama şimdi hepsi birbirine karışmıştı sanki. Öfkeliydi belki de... Yüreğinde bir başkası olduğunu bile bile ona tutulduğumu duyduğu için, bir de bunu başkasına anlattığım için öfkeliydi... Kendim yetmezmiş gibi bir de sevdamı ona yük etmeye çalıştığımı düşündüğü için öfkeliydi...

Ben taş kesildiğim yerde öylece kucağıma bakıp ne söyleyeceğimi düşünürken, bir an sonra yanıma adımlayıp koltuğun kenarına oturmasıyla istemsizce kıpırdandım oturduğum yerde. Ne kadar yüzüne bakamasam da çenemden kavrayıp gözlerini gözlerime kenetlemesiyle gözlerimdeki yaşlar biraz daha hızlanırken, "Niye ağ-

lıyorsun?" diye sanki acı çekercesine fısıldadığında bir çocuk gibi omuz silkip, "Bıktım artık," diye fısıldadım.

"Benden mi?"

"Senden, kendimden, bu hayattan, her şeyden!"

"Az önce söylediklerin," deyip duraksadığında bakışlarım istemsizce gözlerini bulurken, "Ne söylememi istiyorsun Cemal?" diye acı çekercesine sayıkladığımda, "Bilmiyorum," deyip iç çekti. O an yine kırılıp döküldü yüreğimde bir yerler...

"Çok şey duydun Cemal... Hoşuna giden, gitmeyen bir sürü şey duydun... Ama biliyor musun, belki de olması gereken buydu... Söylesene bana, üç koca yıl geçti evlenip buraya gelmemizin üzerinden... Hiçbir şey değişti mi? Sende, yüreğinde o günden bugüne değişen bir şey oldu mu?"

Ondan kaçıp uzağa gitmem gerekirken hâlâ tutunacağım bir umut aramak acizliğimi bir kere daha gözler önüne sermişti aslında. Öylesine muhtaç bir hâldeydim ki, "Seni seviyorum," dese her şeyi unutur bir tek o sözüne inanırdım. Ama demedi... Hiç değilse kandırmadı beni... Evlenirken de bana dokunurken de söylemediği o sözü şimdi beni avutmak için de söylemedi...

İyi ki de söylemedi... Söylemedi de bu sayede cesaret verdi bana... Çünkü başka türlü asla yapamayacaktım bunu. Asla bu kadar cesur olamayacaktım belki de...

Bir an sonra, "Cemal," dediğimde sanki son kez gözlerine bakıyormuşum gibi aşkla kara gözlerine tutunurken, "Bana nikâh defterine imza atmadan önce verdiğin sözü hatırlıyorsun, değil mi?" diye sorduğumda bir an için gözlerinde hiç aşina olmadığım bir telaş dalgalandı. Ama öylesine allak bullak bir noktadaydık ki artık buna da bir anlam vermektense yaşadığımız anın gerçekliğine tutundum sımsıkı...

"Ben hiç unutmuyorum o günü... Üzerimde annemin elbiselerinden biri, saçlarım iki yanımda örgülü, yüzümde sanki hiç bilmediğim bir oyunu oynamanın şaşkınlığıyla sana bakarken 'Ayşe,' de-

miştin bana o her şeye rağmen sıcacık bakan gözlerinle... 'Ayşe, bunu sana niye yaptığımı bilmiyorum, seni kendi mutsuzluğuma neden mecbur ettiğimi bilmiyorum ama sana söz veriyorum. Bir gün, ne zaman istersen iste, gitmek istediğinde sana engel olmayacağım, söz veriyorum. Benden bu saatten sonra kimseye fayda gelmez ama madem ille de gönüllüsün bu mahkûmiyete, o zaman bil... Bil ki rahat ol. Sana yemin ederim Ayşe, gitmek istediğinde asla engel olmayacağım. İstediğin zaman boşanacağız...' Noktasına virgülüne bunlardı söylediklerin. Ben o zaman önemsememiştim bunları çünkü senin sandığının aksine bir mahkûmiyet olarak görmemiştim seni hiçbir zaman... Çünkü aşkla, bir kadının bir adamı sevdiği gibi değil ama o zamanlar da bir kahraman gibi çok sevmiştim ben seni... Ve sana iyi gelebilme ihtimali bile mutlu etmeye yetmişti beni. Çünkü bu hayatta varlığımın ilk kez bir işe yarayacağını, bir anlamı olacağını düşünmüştüm... Bir aralar bunun olduğuna bile inanmıştım... Neyse... Ama sevgiye aç yürekler sevda ateşine de çok çabuk düşüyorlarmış meğer... Ben de düştüm, bu yüzden de senden özür dilerim. Ama seni sevmem demek seni kendime mecbur edeceğim demek değil, ben bunu çok iyi biliyorum. O yüzden de... Şimdi sözünü tutmanı istiyorum Cemal... Boşanalım... Sadece benim için değil, artık senin için de bir mahkûmiyete dönen bu evlilik bitsin..."

Hiçbir zaman peşin hükümlü olmamalıydı insan, hiçbir şeyi yapamam, cesaret edemem dememeliydi. Çünkü an geliyor, o cesaret edemeyeceğimizi sandığımız şey kolayca dilimizden dökülüveriyordu işte. Dakikalar evvel ona asla git diyemeyecek olan ben, şimdi boşanalım istiyordum. Ve en acısı da buna hayır demeyeceğini biliyordum. Çünkü o sözü nasıl verdiği, o gün aslında beni korumak için ettiği yemin hâlâ kulaklarımdaydı ve şimdi bunu ben ondan istemişken asla hayır demeyecekti...

Zamanın akıp gittiğini unuttuğumuz o anda öylece başını eğip gözlerini gözlerimden kaçırsa da hiçbir şey söylemedi. Bir yanım içten içe her şeye rağmen hayır demesini beklese de sesini duyamadıkça daha çok kırıldı umudum. Ne garip, hayatım boyunca mutluluğa ucundan kıyısından da olsa ilk kez bu evlilikle yaklaşmışken

şimdi kendi ellerimle bitiriyordum. Tuhaf bir sakinlik, bir o kadar da ruhsuzluk sardı benliğimi. Bitiyordu... Ben de bitiyordum artık...

Bir an sonra bir şey söylemeden yanımdan kalkıp gittiğinde de öylece bomboş bakışlarla baktım arkasından. Hâlâ bir umut geri dönmesini, bana sıkı sıkı sarılmasını beklediğim adam geri gelmezken, dış kapının çarpma sesi de kulaklarımda yankılandığında iki damla yaş daha yanaklarıma usulca süzüldü.

Dudaklarım buruk bir tebessüme ev sahipliği yaparken, acı kokan nameler istemsizce dudaklarımdan döküldü...

Denizde kararti var, bu gelen kayik midur?

Denizde kararti var, bu gelen kayik midur?

Ben ozledum yarumi, ağlasam ayip midur?

Ben ozledum yarumi, ağlasam ayip midur?

Dakikalar geçti... Saatler... Gün usulca geceye döndü ama ne gelen oldu ne giden... Öylece oturup kaldığım yerde kımıldayamadım bile... Sanki üzerime toprak atılmış gibi kendi ruhumun bedenimden süzülüşünü izledim. Ağladım... Yakardım... Öfkelendim... Türküler söyledim... Sonra yine ağladım... Anladım ki her ne karar verirsem vereyim, gözümün yaşı hiç dinmeyecekti benim...

Ortam geçen her saniye sanki biraz daha ıssızlaşırken içten içe beklediğim adam beklemekten vazgeçmek üzere olduğum anda geldi. Çevrilen anahtarın ardından gelen tok sesle parke zemin üzerinden bana gelişini nefesimi tutarak beklerken, her ne hâlde olursam olayım onu gördüğüm an tüm bedenim kaskatı kesildi.

Beklediğim kesinlikle bu değildi.

Sanki birileri iki yandan omuzlarına yüklenmişçesine bedeni öne doğru bükülü hâlde karşıma geldiğinde telaşla yerimde doğrulurken, söyledikleri hiçbir koşulda asla beklemeyeceğim, duymaya hazır olamayacağım şeylerdi.

"Babaannem... Kalp krizi geçirmiş. Durumu çok ağırmış. Abim... Hemen gelin dedi..."

İnsan acının her türlüsüne alışık olduğunu zannediyordu ama işin aslı öyle değildi. Her acı en baştan bir yıkılış en baştan bir kaybediştı ve biliyordum ki bugünün ardından ikimiz de böylesi bir kaybı kaldıramazdık... Hele de bu saatten sonra sebep olmanın vicdan azabıyla yaşayamazdık...

Leyla'dan

Dalgın bakışlarla cezvedeki kahveyi fincanlara boşaltırken düşünüyordum. Hayat ne acımasız bir döngüydü ki insana hiçbir zaman dibine kadar bir mutluluk yaşatmıyordu. Sanki her an bir köşede bir acı pusuda bekliyor, insanın en mutlu anının ortasında ortaya çıkıp her şeyi altüst etmeyi başarıyordu. Cezveyi kenara bırakıp tepsiyle salona geçtiğimde Eren'in de konuşması bitmiş olacak ki telefonu kenara bıraktı. Beni gördüğü an yüzünde âşık olunası bir gülümseme parlasa da keyfinin yerinde olmadığı her hâlinden belliydi.

"Şimdi inmişler uçaktan... Hastaneye geçtikten sonra ararız yine," dediğinde başımı sallayıp kahvesini uzattım. Kendi kahvemi de aldıktan sonra karşısına geçmek yerine içimden gelen istekle koltukta hemen yanına oturdum. O saniye kahveyi kenara bırakıp kolunu omzuma sararak saçlarımdan öptüğünde de dayanamayıp gülümsedim. Ona yakın olmaya sanki asırlardır muhtaç gibiydim ve şimdi her şey bizim için bu kadar mümkünken ondan uzak kalmak istemiyordum.

"Bütün gün sadece seni düşündüm. Bu zamana kadar nasıl dayanmışım sana sarılmadan, kokunu solumadan, hayret ediyorum kendime..."

Sözleri karşısında yüreğim ısınırken, "Bende de durumlar senden farklı değil. Gün boyu tek düşündüğüm sana sarılmaktı," dediğimde beni biraz daha sardı. "Ama keşke bunlar yaşanmasaydı," deyip mutsuzca başımı omzuna yasladığımda da usulca kolumu okşayıp, "Keşke," diye mırıldandı.

Akşam saatleri heyecanla Eren'in eve gelmesini beklerken kapımda gözleri ağlamaktan kan çanağına dönen Ayşe'yi bulduğumda neye uğradığımı şaşırmıştım. Cemal'in babaannesinin durumunu öğrendikten sonra apar topar Trabzon'a gitmek için yola çıkmışlar, bizi de arkalarında endişeli bir hâlde bırakmışlardı. Ayşe'nin anlattıklarından dolayı babaannelerine ne kadar düşkün ve de bağlı olduklarını bildiğimden endişem daha da artmıştı. İkisi de o kadar perişan görünüyorlardı ki hastalık haberi bile onları bu hâle getirmişken -Allah korusun- vefat haberini kaldıramazlardı.

Saniyeleri saymayı bıraktığım bir zaman boyunca bulunduğum konumun keyfini çıkarırcasına biraz daha sevdiğim adamın göğsünde huzuru solumaya devam ederken, biraz sonra çalmaya başlayan telefonla sıkıntıyla iç çektim. Dünya yalnız ikimiz varken ne kadar güzelse, birileri aramıza girmeye çalıştığında o denli kasvete bulanıyordu sanki.

Usulca geriye çekildiğimde Eren de homurdanarak sehpaya uzanıp telefonu aldığında gördüğü isimle bakışlarını bir an için bana çevirdi. Sonrasında telefonu açıp, "Tekin amirim?" dediğinde istemsizce irkilirken o sıra çalan telefonumda arayanın İlyas amca olduğunu görüp daha da telaşlandım. Eren telefonla konuştuğu sıra ben de İlyas amcanın telefonunu yanıtladığımda ikimizin de bakışları birbirlerini bulurken aynı anda, "Tamam, geliyoruz," diye mırıldanıp telefonları kapattık.

"Tekin amirin evine çağırıyorlar bizi. Bir şey olmuş olmalı, değil mi? Babamla ilgili olmalı?" diye telaşla sorduğumda Eren de yerinden doğrulup bana doğru adımlarken, ne kadar sakinliğini korumaya çalışsa da bedenindeki gerilimi hissedebiliyordum. Kollarıyla beni sarıp göğsüne yasladığında bir an için başımı göğsüne yaslayıp

kokusunda huzuru arasam da içten içe rüyanın çoktan bittiğini de hissediyordum. Bu zamana kadar düşünmekten kaçındığım, aşk rüzgârında savrulurken içten içe halı altına süpürdüğüm uğursuz gerçek yeniden ortaya çıkmıştı işte...

"Leyla'm... Korkmak, telaşlanmak yok, tamam mı? Ben hep yanındayım ve her ne olursa olsun, seni bırakmayacağım. Yeter ki bana güven."

Sevdiğim adamın beni avutmaya çalışan sözleri az da olsa yüreğime su serpse de hiçbir şeyin bu denli kolay olmayacağını biliyordum sanki. Yine de varlığımı omuzlarına yük etmişken bir de korkularımı yüklemeyecektim ona. O benim için savaşırken, her ne olursa olsun, yanında güçlü kalacak, ben de bizim için direnecektim. O yüzden de tam kalbinin üzerinden öpüp sonrasında bakışlarımı usulca gözlerine çevirdim. "Korkmuyorum çünkü sana güveniyorum. Sen de korkma, tamam mı? Bizim için gerekirse ölüme de kafa tutacağım, ben de seni asla yalnız bırakmayacağım."

Bana sıkıca sarıldığında sözlerimi mühürlercesine ben de ona sarılsam da bir gün o mührü kendi ellerimle söküp verdiğim sözlerin üzerine basa basa geçeceğimi ne yazık ki bilmiyordum...

Gelen telefonların ardından birlikte her şeyin başladığı yere, Tekin amirin evine geldiğimizde İlyas amcanın da bizden evvel gelmiş olduğunu gördüm. İkisi de ne kadar yüzlerine yansıtmamaya çalışsalar da gergin bir hâlde bizi karşıladıklarında o andan sonra ortamın gerginliği beni de çepeçevre sardı. Hâlimi fark eden Eren beni içine düştüğüm ruh hâlinden çekip çıkarmak istercesine elimi sıkı sıkı kavrayıp alnımdan öperken, hâlimizi fark eden İlyas amca ve Tekin amir, birbirlerine bir bakış atıp burukça gülümsediler. Başka zaman olsa hâlimizden utanacak olsam da o anki ruh hâliyle ne hâlde olduğumuzun farkında bile değildim.

Bir süre gereksiz birkaç detay üzerine konuşsalar da sonrasında Tekin amir derin bir solukla nihayet söze girdi.

"Bir süredir el altından bazı eski dostların da yardımıyla bazı araştırmalar yapıyordum. Eren bunların bir kısmına zaten hâkim,"

dediğinde bakışlarımı bir an için Eren'i bulsa da sonrasında yeniden Tekin amire döndüm. "Ne tür bir araştırmadan bahsediyorsunuz? Yani tam olarak nerede ne arıyorsunuz?"

"Başlangıçta bir yol haritamız olmadığı için biz de neyi nerede aramamız gerektiğini bilemiyorduk tabii ama sonrasında mesleki tecrübelerime güvenerek bazı adımlar attım ben. Bugünü araştırmaktansa biraz geçmişi kurcalamak istedim ve orada gizlenen bazı bilgilere ulaştım. Leyla... Kızım şimdi sana bir soru soracağım... Amcanın, yani Cevdet Emirsoy'un gayrimeşru bir ilişkiden doğduğunu biliyor muydun?"

Duyduklarım karşısında bir an için şok içinde kalakaldım. Amcam... Bu... Nasıl olur?

Bir an sonra şaşkın bakışlarımı diğerlerine çevirip yeniden Tekin amire döndüm hayretle. "Bu... Olamaz... Yani böyle bir şeyi hayatım boyunca duymadım ben. Hem... Nasıl yani babam ile amcam üvey kardeş mi?"

"Bunu bilmediğini tahmin edebiliyordum. Çünkü anladığım kadarıyla bunu aile içinde dahi bilen çok az kişi var. Yakın çevre zaten hiçbir şey bilmiyor ama bilginin doğruluğundan emin olabilirsin. Amcan Cevdet, babanla baba bir anne ayrı üvey kardeşler. Bildiğin gibi amcanla baban arasında üç yaş var. Deden evli olduğu süre içinde evlilik dışı bir ilişki yaşıyor ve o ilişkiden de Cevdet Emirsoy dünyaya geliyor. Dönem şartları içerisinde baba kiminle evliyse nüfusta anne olarak o kişi göründüğü için de Cevdet Emirsoy, Selda Emirsoy'un yani babaannenin oğlu olarak nüfusa kaydediliyor."

"Bu... Emin misiniz? Tüm bunlar inanılır gibi değil... Ben... Ne düşüneceğimi bile bilmiyorum... Babaannem... Onu çocukken kaybettik ama bölük pörçük anılarımda bir şeyler hatırlıyorum tabii... Babaannem amcama karşı hep fazla sertti. Babama karşı ne kadar sevgi doluysa, amcama karşı bir o kadar tahammülsüzdü. Bu o yaşlarda anlam verebildiğim bir şey değildi ama bu söylediklerinizi... Demek ki bu yüzdendi her şey... İlyas amca, sen bunları biliyor muydun?"

Bakışlarım bu defa da İlyas amcayı bulurken onun da duyduklarına ne denli şaşırdığı gözlerinden belli oluyordu.

"Yok kızım, ben de siz gelmeden az evvel öğrendim bunları. Tabii duyduklarımdan sonra birçok şey daha anlamlı gelmeye başladı bana. Rahmetli deden Salim Bey ile Cevdet Bey arasında sebebini bir türlü çözemediğim bir soğukluk vardı her zaman. Sanki ikisi de bir şeylerin hırsını çıkarırcasına kavga ederlerdi bazı zamanlar. Rahmetli baban da hep o vakitler amcanın yanında durur, babasına karşı kollardı onu. Bana hiçbir zaman hiçbir şey söylemedi ama şimdi düşünüyorum da baban biliyordu belli ki bu mevzuyu. O yüzden de amcan ne zaman yanlış bir işe kalkışsa, babası duymasın diye düzeltmeye çalışıyordu o yanlışı. Anladığım kadarıyla deden ne kadar nüfusuna alsa da babana davrandığı gibi davranmadı amcana o evde ve Cevdet Bey de hep bunu hissederek yaşadı. Baban da bunu bildiği için bir abiden daha fazlası olmaya çalıştı kardeşi için..."

İnsanın ailesi hakkında bu denli önemli bir şeyi dahi bilmemesi nasıl büyük bir acıydı. Bahsettikleri amcamdı, dedemdi ama ben sanki onları tanımıyor gibiydim. Ellerimle yüzümü sıvazlayıp derin bir soluk aldım. Sonrasında aklıma gelen soruyu sordum Tekin amire.

"Peki, ya o kadın... Yani amcamın öz annesi? O bu hikâyenin neresinde?"

"O... Pavyonda çalışan bir hayat kadınıymış. Zaten çocuk doğduktan sonra da kendisinde kalmasını istememiş. Birkaç sene sonra da pavyonda çıkan bir olay sırasında öldürülmüş."

"Öldürülmüş mü? Aman Allah'ım! Bu nasıl bir hikâye? Tüm bunları benim ailem yaşamış ve ben hiçbir şey bilmiyorum öyle mi?"

"Bunun için kendini yıpratma kızım. Sen doğmadan evvel yaşanmış, sonra da üzeri kapatılmış acı dolu bir geçmiş bu... Asıl mevzu," deyip sustuğunda bakışlarım yeniden onu bulurken, onca şey konuşulsa da söyleyeceklerine hiç hazırlıklı olamadığımı dehşetle fark ettim.

"Amcan... Çocukluğundan beri yaşadığı bunca şeyi geri dönülemez bir nefrete dönüştürmüş olabilir mi? Söylemesi bile çok zor ama... Babana zarar vermiş olabilir mi?"

Soluğumun kesildiğini hissettim bir an... Amcam... Babamı öldürmek isteyecek kadar ondan nefret edecekti, öyle mi? Hatta beni de...

Başımı hiddetle iki yana sallarken telaş içerisinde ayaklandım. "Hayır... Bu kadarı çok fazla. Amcamdan bahsediyoruz! Ne yaşanırsa yaşansın, babamın kardeşi o! Onlar birbirlerini hep çok sevdiler! Şimdi sırf bu yüzden... Hayır! Hayır, bu kadarı fazla! Böyle bir şeyin ihtimali bile olamaz!" diye salonun ortasında gelişigüzel adımlamaya devam ederken sanki tüm bedenimin ayazda kalmış bir serçe misali titrediğini hissediyordum. Böyle bir şeyin ihtimali bile aklımı kaçırmama sebep olurdu. Hayır! Dünya çok berbat bir yerdi ama bu kadar da değildi! Bu kadarı olamazdı!

Bakışlarım bir an için güç almak istercesine Eren'e döndüğünde onun kafası karışmış bir hâlde Tekin amire baktığını görmemle bakışlarım buğulanırken, "Eren! Hayır! Bu kadar değil! Bu olmaz!" diye canhıraş bir çabayla sayıkladım. Sanki onu ikna edersem tüm bunlar saçmalık olarak kalacaktı. O an hızla ayaklanıp bana sarılarak, "Tamam, sakin ol güzelim," diye fısıldadığında sanki can simidi gibi ona tutunurken içinde debelendiğim düşünceler arasında sayıklamaya devam ediyordum.

"Böyle bir şey olmaz! Olamaz! Bu da olursa dayanamam... Bu kadarını kaldıramam..."

O andan sonra kimse daha fazla söyleyecek bir şey bulamazken Eren'le yanlarından ayrılıp sessiz bir yolculuğa koyulduk. Arabanın içinde başımı cama yaslamış hâlde tek kelime etmeden eve varmayı beklerken, biraz sonra durduğumuzda dalgın bakışlarımı dışarıya çevirdim. O an Taksim'in orta yerinde olduğumuzu fark edip şaşkınlıkla Eren'e döndüğümde, "Biraz bizi yaşamaya ihtiyacımız var," deyip arabadan inmesiyle dalgın bir hâlde ben de arabadan indim. Kapıyı kilitleyip yanıma gelerek elimi sıkıca tutmasıyla istemsizce

düşen omuzlarım dikleşirken saçlarımdan öpüp, "Her şeyi yoluna koyacağım. Yeter ki sen bana güven," demesiyle yüreğimin ısındığını hissettim.

Kolumu beline sarıp, "İyi ki varsın. Sen olmasan aklımı kaçırırdım tüm bunlarla," dediğimde beni biraz daha kendine çekerken, birlikte akşam esintisi altında kalabalık İstiklal Caddesi'ne doğru ilerledik. Cadde öylesine kalabalık göründü ki gözüme bir an için dünyanın merkezindeymişim gibi hissettim kendimi. İnsanlar etrafımızda akıp gidiyordu, her an yanımızda bambaşka biri beliriyordu ama biz hiç değişmiyorduk. Ellerimiz, bedenlerimiz, gözlerimiz asla ayrılmıyordu. Ayrılmayacaktı da...

Yokuş aşağı indikçe etrafımızı saran müzik sesleri beni gülümsetirken, bir an sonra en fazla on iki on üç yaşlarında bir çocuk sıkıca tuttuğu balonlarla önümüzü kestiğinde ikimiz de duraksadık.

"Abi... Ablama alsana bir balon," deyip sıcacık gülümsediğinde ikimizin de bakışları çocuğun masumiyeti karşısında şefkatle dolarken, Eren elimi bırakıp usulca yere eğilerek çocukla yüz yüze geldi.

"Adın ne senin?" diye sorduğunda, "Ahmet," demesiyle saçını okşarken, "Çok geç olmadı mı Ahmet? Bu saatte burası senin için çok tehlikeli," dediğinde ufaklık telaşla başını iki yana salladı. "Bir şey olmaz. Hem ben yalnız değilim ki abim de burada," deyip duvar kenarında oturan çocuğu gösterdiğinde bakışlarımız onu bulurken, genç çocuk bizi fark edip telaşla yanımıza geldi.

"Ahmet, ne oluyor?" deyip kardeşini kendine doğru çektiğinde koruyucu tavrı beni gülümsetirken Eren, "Bir şey yok delikanlı, balon alacaktım sadece," dediğinde küçük çocuğun gözleri parladı. "Hangi renk?" diye heyecanla sorduğunda gülümsemem daha da büyürken Eren cüzdanından epeyce bir miktar çıkarıp, "Hepsini istiyorum," dediğinde çocuk şaşkın bakışlarla abisine döndü. "Abi duydun mu? Hepsini satarsak alabiliriz o bisikleti."

Bir bisiklet mevzusu vardı anlaşılan...

"Kendine mi alacaksın bisikleti?" diye sorduğumda da başını iki yana salladı. "Hayır, kardeşimiz için alacağız. Hastaydı o ama artık

iyileşti. Biz de abimle para kazanıp ona bisiklet alacağız," dediğinde istemsizce bir endişe sardı yüreğimi. Hava da gitgide soğumaya başladığından çocuklar için endişem daha da artarken, "Sizi eve bırakalım mı? Balonları da sattığınıza göre işiniz bitti galiba," dediğimde çocuklar aynı anda başlarını iki yana salladılar.

"Gerek yok, zaten bizim evimiz buraya çok yakın. Hadi abi gidelim artık," dediğinde çocuklar el ele tutuşup yokuş yukarı gülerek koştururlarken Eren hızla yanımızdan geçen bir polis memurunu durdurup bir şeyler söyledi. Sonrasında genç polis memuru da hızla çocukların gittiği yöne doğru koştuğunda ne olduğunu anlamayarak arkasından baksam da Eren neredeyse yirmi balonu birleştiren ipi elime bırakıp beni yeniden sıkıca sararak ilerlemeye devam etti.

"Merak etme, arkadaş çocukları gittikleri yere kadar takip edecek. Yarın da bana adreslerini verecek, durumlarına bakacağım," dediğinde kısacık bir anın ortasında bile bunları düşünmüş olmasına dayanamadım. Bir elimde sıkıca tuttuğum rengârenk balonlarla ona sarılırken, "Sana çok âşığım ben," diye kulağına fısıldadığımda bir anda belimden kavrayıp beni etrafımda döndürmeye başladı. O sıra etraftaki kalabalık hâlimize alkışlarla, ıslıklarla eşlik ederken keman çalan bir genç de romantik bir melodi çalmaya başladığında gözlerimden akan mutluluk gözyaşlarıyla ona daha sıkı sarıldım. Bir an sonra durduğumuzda da ben ne olduğunu bile anlamadan dizlerinin üzerine çökerken, çoktan dönmeye başlayan başım duyduklarımın etkisiyle tamamen kendini kaybetti.

Bu akşam rüyamda Leyla'yı gördüm,
Derdini ağlarken yanan bir muma;
İpek saçlarını elimle ördüm,
Ve bir kement gibi taktım boynuma
Bu akşam rüyamda Leyla'yı gördüm.
Leyla... Ela gözlü bir çöl ahusu,
Saçları bahtından daha siyahtır.

Kurmuş diye sevda yolunda pusu
Döktüğü gözyaşı, çektiği ahtır.
Leyla... Ela gözlü bir çöl ahusu.
Bir damla inciydi kirpiklerinde,
Aşkın ıstırapla dolu rüyası
Bir başka güzellik var kederinde
Bir başka âlem ki ruhunun yası
*Sessiz incileşir kirpiklerinde.**

Yalancı şairlere, ruhsuz bakan gözlere kanmıştım bunca zaman. Şiir okuyan adam güzel sever derken bir hainin yüzünden buna inanmaktan vazgeçmiştim. Oysa şimdi bana aşkla bakan gözlerinde kendimi görürken gerçeğin farkına varıyordum. Yalancılar, sahtekârlar, şiirleri dahi bu uğurda kullananlar sevmeyi bilmezdi. Ama tıpkı karşımdaki adam gibi şiir yazılası bakışlarıyla yüreğe dokunan adamlar güzel severdi. Hem de çok güzel...

"Leyla'm... Güzel Leyla'm... Ömrüm ayaklarının altına serildi ela gözlerine tutulduğum ilk günden beri... Şimdi de bu yüzden önünde diz çöküp soruyorum sana tek dileğimi. Bu defa oyun olmadan, gizli saklı hiçbir şey olmadan cevap ver istiyorum bana... Ömrünü ömrüme, kederini kaderime, kalbini ruhuma düğümler misin? Benimle evlenir misin?"

Tutmayan dizlerimin üzerine düştüğümde bakışlarımız birleşti. Gözlerimden akan yaşlara bir de dudaklarımın arasından firar eden hıçkırıklar karışırken, gülmekle ağlamak arasında bir yerlerde ona sımsıkı sarıldım. Bir an için unuttuğum rengârenk balonlar üzerimizden gökyüzüne doğru süzülürken, "Seni çok seviyorum ama senin karın olmayı her şeyden daha çok seviyorum," diye fısıldadığım adama o an bir kere daha âşık oldum.

"O yüzden de evet! Son nefesime kadar evet!"

*Ahmet Hamdi Tanpınar, Bütün Şiirleri, Dergah Yayınları.

Yirminci Bölüm
Sevgili

Ayşe'den

Zamanın birinde bir çocuk yaşarmış. Belki de adam... Yaşı küçük lakin yüreği kocaman. Etrafında kim olursa olsun, korur, kollar, sevdiklerine esen rüzgârın dahi zarar vermesinden çekinirmiş. İçten içe bu hayata birilerini korumak için geldiğine inanır, kendini hep başkalarının önüne atarmış. Onun bu hayattaki vazifesi mutlu olmak değil, evvela mutlu etmekmiş... İnandığı, doğru bildiği yalnızca buymuş...

Gel zaman git zaman o çocuk büyümüş, sevmiş, bağlanmış ama makûs talihi yine kara yüzünü göstermekten çekinmemiş. "Sen kimseyi mutsuz edemezsin," dediği an genç adam kendi mutluluğuna arkasını dönmüş. Çünkü ona göre hayat insanın hem kendini hem de başkalarını mutlu edebileceği kadar güzel bir yer değilmiş...

Hikâyenin sonunda da...

"Ayşe?"

Usulca kirpiklerini aralayan adamla daldığım düşüncelerden sıyrılırken, onun omzuma yasladığı başını kaldırıp uyuşan boynunu ovalamasıyla ben de yerimde kıpırdandım. Daha dalalı on dakika bile olmamışken yine uyanmıştı. Her an bir yerde düşüp

bayılacakmış gibi görünüyordu ama ne kadar dinlen desem de laf anlatamıyordum bir türlü.

"On dakika bile uyumadın daha Cemal. Hiç değilse bu gece eve git," dediğimde sözlerimi duymamış gibi kapıya bakarken, "Bir haber yok mu hâlâ?" diye sorduğunda sıkıntıyla iç çektim. Üç gün evvel apar topar geldiğimiz memleketimizde yüreğimizi ağzımıza getiren bir haberle soluğu şehir hastanesinde almıştık. Gül ninem kalp krizi geçirmiş, biz yetişemeden alelacele ameliyata alınmıştı. Sabaha karşı ameliyattan çıkarıldığında doktoru çok şükür ki ameliyatın iyi geçtiğini söylese de Gül nine hâlâ yoğun bakımdaydı. Ve o gözlerini açmadıkça da bizim için hiçbir şey iyi olmayacaktı.

"Yok... Uyanmadı hâlâ ama Tarık bu geceden ümitli, öyle söyledi," dediğimde ters ters bakıp, "Hangi ara?" diye kaşlarını çatarak mırıldandı. "Ben uyurken mi geldi yoksa buraya?" diye tıslarcasına devam ettiğinde kaşlarımı çatıp yüzüne bakarken, "Başka nerede olacak, dibimden ayrıldığın mı var sanki?" diye sinirle homurdandım.

"Puşta bak, resmen fırsat kolluyor sana yaklaşmak için!"

"Cemal! Ne biçim konuşuyorsun?"

"Ne Cemal? Ninemin ameliyatına girmiş olmasa yüz metre yanımıza yaklaştırmazdım onu," dediğinde bir an için aptala dönmüş gibi baksam da yüzüne sonrasında umursamazca omuz silktim. Durduk yere hayal kurup umutlanmanın hiçbir anlamı yoktu. Biz boşanacaktık.

Doktor Tarık benim liseden arkadaşımdı. Aslında arkadaş demek ne kadar doğruydu ondan da pek emin değildim. Ben genel anlamda arkadaşsız bir hayat geçirmiştim ama Tarık son sınıfta babasının tayini dolayısıyla bizim okula gelmişti. Ben de o zamanlar daha birinci sınıftaydım ve onunla yalnızca okul kütüphanesi sınırlarında kalan ve kitapların dışına çıkamayan bir arkadaşlığımız olmuştu. Tabii sene sonunda o üniversiteyi kazanıp başka şehre gidince başlamaya meyilli dostluğumuz da öylece bitmişti. Sonrasında da görüşmüşlüğümüz yoktu ama apar topar hastaneye geldiğimiz gün

burada onunla karşılaşmıştık. İşin Cemal'i delirten tarafı da Tarık'ın daha ben onu hatırlamaya çalışırken bana birden sarılmasıydı. Eskiden de bu kadar rahat bir çocuk muydu, bilmiyorum ama zaman onu sanki biraz değiştirmişti.

Tabii o andan sonra da Cemal'in laz damarı kabarmış, buraya niye geldiğimizi bile bir an unutup Tarık'ın yakasına yapışmıştı. Allah'tan Cihan abi araya girip ortalığı yatıştırmıştı da üzerine bir de Tarık'ın Gül ninenin doktorlarından biri olduğunu duyunca biraz sakinleşmişti. Ama yine de Tarık yanımıza yaklaştığı an bir kartal gibi pençelerini açıp önüme geçmekten vazgeçmiyordu.

Kıskandığını falan düşünmüyordum elbette. Onunki şu her erkekte olan gereksiz *kadınıma yaklaşma* refleksiydi...

Biz birbirimize ters bakışlar atmaya devam ettiğimiz sıra yoğun bakımın kapısından çıkan hemşire, "Hastanız uyandı," diye gülümseyerek seslendiğinde ikimiz de mutlulukla yerimizden sıçradık. Hızlı adımlarla kapıya ilerleyip, "Görebilir miyiz? Durumu nasıl?" diye telaşla sorduğumda, "Doktor bey şimdi çıkacak. Sonrasında kısa da olsa sırayla görebilirsiniz," dedi hemşire. O andan sonra doktorun gelip her şeyin yolunda olduğunu bize izah etmesiyle içimiz daha da rahatlarken, "Hadi gir sen," dediğimde içeri adım atacakken durakladı. "Yok, önce sen gir. Seni gördüğüne daha çok mutlu olur," demesiyle başımı iki yana sallayıp içeri doğru itekledim onu. "Gir hadi Cemal. Sonra da eve gidip uyuyacaksın," diye söylendiğimde kararsızca yüzüme baksa da sonrasında usulca başını sallayıp içeri geçti. O geçince ben de telefonumu çıkarıp önce Cihan abiye, ardında da merakla bizden haber beklediklerini bildiğim Leylalara haber verdim.

Beş dakika kadar sonra Cemal yüzündeki maskeyi sıyırarak odadan çıktığında yüzünde anlamını çözemediğim bir ifadeyle yüzüme baksa da sonrasında silkelenip, "Seni bekliyor yaşlı kurt. İki dakikada payladı beni, formundan hiçbir şey kaybetmemiş," diye söylendi. Ona gülümseyip hazırlanarak içeri girdiğimde Gül nineyi bu hâlde görmek ruhumu daraltsa da iyi olduğunu duyduğumdan rahatlatmaya çalıştım kendimi.

"Ninem," deyip yanına oturarak elini kavradığımda yüzünden birbiri ardına yaşlar kayıp giderken, "Affet beni. Ben seni üzdüm diye bu hâldesin, biliyorum," deyip elini öpmemle güç bela kaldırdığı elini saçlarıma bıraktı. "Asıl sen beni affet kızım. Bu hâlimle bir kere daha üzdüm seni. Yine bana dertlenip yaktın canını, biliyorum," dediğinde parmak uçlarımla yanağını ıslatan yaşları sildim.

"Ah, ninem. Sana bir şey olsa ne yapar bu garip Ayşe kız. Bir sen varsın derdimle dertlenen," dediğimde Gül nine bana yaşlara inat parlayan bir gülüşle baktı bu defa. "Bir ben yokum güzel Ayşe'm. Sen de yakında anlayacaksın bunu."

Onun ne kastettiğini anlamaya çalışsam da o çakır bakışları yine hiçbir sırrı açık etmezken içeri giren hemşire, "İlk günden hastamızı daha fazla yormayalım," dediğinde anlayışla başımı salladım.

Yoğun bakım bölümünden çıktığımda da Cemal'i âdeta oturduğu yerde uyuyacakmış gibi buldum. Yanına adımlayıp ona eve gitmesi için dil dökeceğim sırada kurtarıcım da can simidi gibi imdadıma yetişen Cihan abi oldu. Bu gece de refakatçi olarak kendisinin kalacağını söyleyip bizi eve yolladığında sabah yeniden gelmek üzere sözleşerek arabaya atlayıp köydeki eve geçtik.

Gece karanlığında yol aldığımızdan pek bir şeyi ayırt edemesem de tuhaf şekilde her şey değişmiş gibi geliyordu bana. O günden... Evlenip bu köyü, bu şehri, memleketimizi ardımızda bırakıp İstanbul'a gittiğimizden beri ilk kez geri dönüyorduk ve sanki üzerinden üç sene değil de koskoca bir asır geçmiş gibiydi. Acaba her şey, herkes bıraktığımız gibi miydi yoksa biz gibi buralar da değişmiş miydi?

Bir vakit sonra araba Cihan abinin evinin önünde durduğunda ikimiz de arabadan inip hiç konuşmadan eve doğru adımladık. Kapıyı sessizce açan Esma abla, "Hepimize geçmiş olsun," dediğinde ben ona tebessüm ederken, Cemal de yengesine bir baş selamı verip bu kattaki banyoya geçti.

"Ayşe... Ablam aç mısınız? Yemeği ısıtayım mı hemen?"

"Yok abla, bir tost yemiştim akşam, oturdu kaldı mideme. Ce-

"Ninem," deyip yanına oturarak elini kavradığımda gözünden birbiri ardına yaşlar kayıp giderken, "Affet beni. Ben seni üzdüm diye bu hâldesin, biliyorum," deyip elini öpmemle güç bela kaldırdığı elini saçlarıma bıraktı. "Asıl sen beni affet kızım. Bu hâlimle bir kere daha üzdüm seni. Yine bana dertlenip yaktın canını, biliyorum," dediğinde parmak uçlarımla yanağını ıslatan yaşları sildim.

"Ah, ninem. Sana bir şey olsa ne yapar bu garip Ayşe kız. Bir sen varsın derdimle dertlenen," dediğimde Gül nine bana yaşlara inat parlayan bir gülüşle baktı bu defa. "Bir ben yokum güzel Ayşe'm. Sen de yakında anlayacaksın bunu."

Onun ne kastettiğini anlamaya çalışsam da o çakır bakışları yine hiçbir sırrı açık etmezken içeri giren hemşire, "İlk günden hastamızı daha fazla yormayalım," dediğinde anlayışla başımı salladım.

Yoğun bakım bölümünden çıktığımda da Cemal'i âdeta oturduğu yerde uyuyacakmış gibi buldum. Yanına adımlayıp ona eve gitmesi için dil dökeceğim sırada kurtarıcım da can simidi gibi imdadıma yetişen Cihan abi oldu. Bu gece de refakatçi olarak kendisinin kalacağını söyleyip bizi eve yolladığında sabah yeniden gelmek üzere sözleşerek arabaya atlayıp köydeki eve geçtik.

Gece karanlığında yol aldığımızdan pek bir şeyi ayırt edemesem de tuhaf şekilde her şey değişmiş gibi geliyordu bana. O günden... Evlenip bu köyü, bu şehri, memleketimizi ardımızda bırakıp İstanbul'a gittiğimizden beri ilk kez geri dönüyorduk ve sanki üzerinden üç sene değil de koskoca bir asır geçmiş gibiydi. Acaba her şey, herkes bıraktığımız gibi miydi yoksa biz gibi buralar da değişmiş miydi?

Bir vakit sonra araba Cihan abinin evinin önünde durduğunda ikimiz de arabadan inip hiç konuşmadan eve doğru adımladık. Kapıyı sessizce açan Esma abla, "Hepimize geçmiş olsun," dediğinde ben ona tebessüm ederken, Cemal de yengesine bir baş selamı verip bu kattaki banyoya geçti.

"Ayşe... Ablam aç mısınız? Yemeği ısıtayım mı hemen?"

"Yok abla, bir tost yemiştim akşam, oturdu kaldı mideme. Ce-

mal'e de sorarım çıkınca, isterse ben hazırlarım ona. Hadi sen de çok yoruldun, git yat artık," dediğimde Esma abla minnettar bir bakışla bana gülümsedi. "Sanki sen benden az mı yoruldun? Yoldan geldiniz, eve ayak basmadan hastaneye gittiniz. Bilirim ben sizi, ikiniz de uyumamışsınızdır kaç gündür. Neyse neyse, ben size üst kattaki büyük odayı hazırladım. Kocan çıksın, yemeğinizi yer, gider, bir güzel dinlenirsiniz," dediğinde istemsizce yüzüme çalan bir kızarıklıkla başımı sallayıp, "İyi geceler," demesine, "Sana da," diye mırıldanarak karşılık verdim.

O odasına geçtikten sonra Cemal de banyodan çıkıp bana doğru adımladığında, "Ben de bir elimi yüzümü yıkayayım, sonra atıştıracak bir şeyler hazırlayayım," dedim fakat başını iki yana salladı. "Ben hiçbir şey yiyecek hâlde değilim. O zıkkımın tostu taş gibi oturdu mideme. Gidip yatacağım," dediğinde usulca başımı salladım. "Tamam, Esma abla üst kattaki büyük odayı hazırlamış... Bizim için," dediğimde başını sallayıp merdivenleri yorgun adımlarla çıkmaya başladı.

Ben de banyoya geçip elimi yüzümü yıkadıktan sonra mutfaktan su ile iki bardak alıp ağır ağır yukarı çıktım. Odaya girdiğimde ışık açık olsa da Cemal çoktan üzerini değiştirip yatağa girmişti bile. Arkasının dönük olmasıyla rahatlayarak ben de kıyafetlerimi çıkarıp Esma ablanın benim için bıraktıklarını elime alıp telaşla üzerime geçirdim.

Hay, geçirmez olaydım! Elime aldığımda basit bir penye gecelik sanmıştım fakat neredeyse göğüslerimin tamamı meydana çıkmıştı bir anda. Tabii kabahat bendeydi, cilveli Esma ablanın kapalı geceliği mi olurdu? Ne yapacaktım şimdi bu hâlde?

"Ah, Esma abla! Ah!"

"Ayşe," diye uykulu sesle mırıldanan Cemal arkasını dönecekken telaş içerisinde ışığı kapatıp, "Uyu sen," diye mırıldanarak hızla yatağa geçtim. Yorganın altına girdiğimde birkaç dakika öylece karanlık tavana baksam da bir zaman sonra Cemal benden tarafa dönüp kolunu üzerime attığında nefesim kursağımda düğümlendi. Bir

zaman sonra başını da göğsüme bıraktığında sakalları çıplak tenimi tatlı bir ürpertiyle yakarken, "Ayşe'm," diye mırıldandığını duyduğumda çaresiz bir damla yaş usulca yanağıma süzüldü. Zarardı bu adam. Ömrüme zarardı...

Ertesi sabah çenemde hissettiğim kaşıntıyla huysuzlanarak gözlerimi araladığımda bir an için nerede ne hâlde olduğumu idrak edemedim. Fakat bir an sonra başımı usulca doğrulttuğumda Cemal'in neredeyse boylu boyunca üzerimde uyuduğunu görüp telaşla kıpırdandım. Bu adam her gece sırtını dönerek uyur ama nasıl oluyorsa her sabaha benim üzerimde gözlerini aralardı. *İhtiyaç* diye düşündüm ağzımda sevimsiz bir tatla... Ben olduğum için değil, bir başkası olsa da yine böyle sarılırdı... *Erkek milleti değil mi? Hepsi aynı bokun laciverti!*

O an aklıma düşen görüntülerle istemsizce bir huzursuzluk benliğimi sararken pek de kibar olmayan bir şekilde onu diğer tarafa itekleyip yatakta doğruldum. Normal şartlarda bu hareketimle uyanacak olsa da belli ki üç günlük uykusuzluk yorgun düşürmüştü onu. Mızırdanarak diğer taraftaki yastığa doğru sarılırcasına uyumaya devam ettiğini görünce söylene söylene yataktan çıkıp kenarda duran kıyafetlerimi elime aldım. Aynı telaşla üzerimi giyinip odadan çıktığımda evvela alt kata inip banyoya geçtim. Elimi yüzümü yıkayıp kendimi biraz daha toparladıktan sonra da sakin adımlarla mutfağa doğru ilerledim.

Karşımda bulduğum manzaraya da elbette şaşırmış değildim. Dibine kadar Karadeniz kızı olan Esma abla çoktan en mükellef şekilde sofrayı hazırlamış, şen şakrak bir hâlde çayları dolduruyordu.

"Günaydın abla."

"Günaydın Ayşe'm. Gel, koydum çayını. Siz oralarda adamakıllı bir çay içemediğinizden renginizi de soldurmuşsunuz. İç şu ablanın

çayını da keyfin yerine gelsin," diye şakıdığında tebessümle yanına ilerleyip sandalyeye oturdum.

"Sağ ol ablam. Kusura bakma, uyuyakalınca yardım edemedim sana."

"Höst... Ne yardımıymış o, onca zaman sonra evime gelmişsiniz, bir de iş mi yaptıracağım sana! Zaten eriyip kalmışsın oralarda... Bana bak, bu abisi kılıklı Cemal iyi bakmıyor mu sana oralarda? Kaynım demem, rahmetli kaynanacığımdan emdiği sütü burnundan getiririm o kerkenezin. He gülüm, söyle ablana?"

"Yok abla, ne yapsın Cemal daha. Aldı beni, başına taç etti, kendi hayatını da ziyan etti," diye küskünce mırıldandığımda beklemediğim anda Esma abla çatalıyla elime vurup sıçrattı beni yerimden.

"Hadi be oradan... Ne ziyanıymış o, gül goncası gibi karısı var, daha Allah'tan belasını mı istiyor sanki?" diye kızgınca söylendiğinde, "Abla..." diye mırıldanıp hüzünlü bir bakış attım ona.

"Biliyorsun işte... Kendimizi mi kandıralım, öyle bir şey yokmuş gibi mi davranalım? Sen sevdiğin adamla evlendin, insanın sevdiğiyle evlenmesinin nasıl büyük bir mutluluk olduğunu sen bilirsin hatta ben bilirim ama Cemal... O bilmez abla... Belki bir gün o da başkas-"

"Günaydın yengem!"

Esma ablanın birden kapıya doğru seslenişiyle başımı usulca kapıya doğru çevirdiğimde Cemal'i eşikte öylece bana bakarken görmeyi beklemediğim için boş bulunup afalladım. Yine anlamını çözemediğim bir bakışla bana bakıyor, yine bir sürü şey söylemek ister gibi baksa da hiçbir şey söylemiyordu. "Gel yengem, otur da çayını koyayım," diyen Esma abladan önce davranıp, "Ben koyarım abla," dedikten sonra çayı koyup boş sandalyeye oturan Cemal'in önüne bıraktım. Dalgın bir bakışla bana bakmaya devam ettikçe bir şeyler yemek zor olsa da Esma ablanın ortamı neşelendiren sohbetiyle kendimizi düşünmeyi bırakıp bir iki lokma bir şeyler atıştırdık.

Biraz sonra hastaneden arayan Cihan abi gelmemize gerek

kalmadığını, akşama doğru Gül nineyi eve getirebileceğimizi söyleyince de keyfimiz tam anlamıyla yerine geldi. O andan sonra Esma abla çocukları okula yollayıp hazırlıklar için mutfağa geçince ben de Cemal'i hastaneye uğurlayıp Esma ablanın yanında işe koyuldum. Bir süre iş telaşıyla sorguya çekilmekten kurtulmuş olsam da pazı sarması için masanın başına oturduğumuzda artık kaçamayacağımı biliyordum.

"Ayşe'm... Benim boncuk gözlü eltim... Anlat bakalım ablana, bir hâller var sizde... Nine de senden sonra düştü, yığıldı koltuğa. Bak, ölümü gör, ayrıldık falan deme!" diye korkuyla söylendiğinde elimle damağımı kaldırıp, "O nasıl söz abla," diye çıkıştım.

"Yok yani öyle bir şey..."

"Abla..."

"Ne ablası kız? Anlat hadi, anlat da neymiş seni böyle zarganaya çeviren dert, bir çare bulalım," dediğinde gözümden akan yaşa inat gülümsedim.

"Ya, abla ya... Ne anlatayım ben sana? Zaten bildiğin mevzu işte. Ben kocamı severim, kocam başkasını sever... Eee? Bu hikâyeden mutlu son mu beklenir Allah aşkına?" diye söylendiğimde şefkatle baktı gözlerime.

"Nereden bilirsin kocanın da sana gönül düşürmediğini? Ah, Ayşe! Bütün köy bir efsanedir tutturdu yıllarca, alayınız da sazan gibi peşinde sürüklenip durdunuz. Bize o efsane diye anlatılan şey var ya, Allah affetsin ama rahmetli Kerim dedenin bok yemesi anca! O kadar sevdiyse tutup kaçıracaktı sevdiğini, beceremediyse de gül gibi karısına böyle bir hayatı reva görmeyecekti! Ben sana diyeyim mi, kimse düşünmez ama bence bizim o yiğit avcı diye bildiğimiz dede korkağın tekiydi. Ne sevdim dediğine sahip çıktı ne de karım dediğine... Bu hayatta bir kural vardır Ayşe'm. Ya sevdiğini alacaksın ya da aldığını seveceksin. Arada derede geziniyorsan, kusura bakma da ben sana dertli âşık değil, anca şerefsiz derim! Ay! Tövbe tövbe, oturduğum yerde amma günaha girdim ben de ha! Cihan duysa, ölmüş dedeme neler diyorsun sen diye sabaha kadar kükrer, durur tepemde!"

"Abla ya... Sen de amma dolmuşsun... Ama sen de bizim gibi bu efsaneyle büyüdün."

"Boş versene sen! Dede efendi bir haltı beceremedi diye efsane mi olurmuş! Ben sana bir şey diyeyim mi, bu hayatta bir adam bir kadını gerçekten severse önünde dağ olsa duramaz. Dede efendi korkaklığından bir haltı becerememiş, yıllar sonra da onun namını taşısın diye zorla Cemal'ime yüklediler aynı yükü. Daha çişini tutamayan çocuktu bunlar ya, masal diye kulaklarına hep bu hikâyeyi anlatırlardı. Sanki sizin de kaderiniz bu dermiş gibi... Yahu ben onun şu kadarlık hâlini bilirim kız, ne aşkı ne sevdası... Bu oğlanın aklına bir tek hanesindekiler değil, bütün köy işledi bu hikâyeyi. Bu safım da kendini kara sevdaya düştüm sandı. Sadece o mu Zehra da aynısı... Kusura bakma, şimdi senin yanında onları yan yana anmak istemem ama doğruya doğru. Bunlar daha çocukken akıllarına işlenen bir masalın kurbanı oldular. Sen bir düşün bakalım, Cemal seninle evlenip gitmeyi nasıl öylece kabul etti? Ya Zehra... O nasıl bir sene geçmeden başkasıyla evlendi?"

"Boşandı ama sonra..."

"Hah! O da ayrı terane... Ne sanıyorsun sen, o kız Cemal'i unutamadı diye mi boşadı kocasını? Hiç de bile, alakası yok. Şerefsiz kocası sekreterini hamile bırakmış da ondan boşandı bu. Yoksa kaç kere gördüm çarşıda pazarda, kocasının koluna girip girip geziyordu ortalarda... Sonra ablası da aynı terane... O da aynı, sözde Cemal'in aşkından kendini öldürüyordu ama ne oldu, senesi dolmadan evlendi gitti. Yetmedi, birkaç aya kalmadan iki bacı barıştılar... Yani Ayşe'm diyeceğim o ki bu hikâyede kimsenin kimseyi mahvettiği yok. Sen el âlemi düşünmeden evvel kendi hâline dön bir bak. Kaynım ciğerci kedisi gibi melül melül peşinde dolanıyor ama sen adamın yüzüne bile bakmıyorsun?"

Esma ablanın nefes almadan söyledikleri yetmezmiş gibi bir de yüzüme âdeta çemkirerek sorduğu soruyla bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Söyledikleri bana öyle tuhaf gelmişti ki bir anda sanki hep tanıdığım o insanları değil de bambaşka birilerinin hayatını

dinliyor gibiydim. Sahiden böyle miydi? Sahiden hiçbir şey aslında benim düşündüğüm gibi değil miydi?

Bir süre ellerimi kenetleyip öylece tepsideki yapraklara dalıp gitsem de bir an sonra kendi içimdeki çığlıklara daha fazla dayanamadım. Sanki birine anlatsam her şey çözülecekmiş gibi hissettiğimden belki de dayanamayıp döktüm içimi abla bildiğim kadına.

"Abla... Biz boşanıyoruz."

Gözyaşları arasında fısıldayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımda Esma abla telaş içerisinde ellerini beze silip yanıma geldi. Beni kendine çekip, "Eyvahlar olsun!" diye fısıldayarak sarıldığında hıçkırıklarım daha da artarken bir süre hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ettim. Sanki uzun zamandır sadece buna ihtiyacım vardı. Sığınıp içimi dökeceğim bir limana. Evet, Leyla da dert ortağımdı belki ama beni her şeyimle bilen birinin yanımda olduğunu hissetmek bambaşkaydı.

Hıçkırıklarım bir süre sonra iç çekişlere döndüğünde Esma abla bir peçeteyle yanaklarımı kuruladı. "Hadi gülüm, anlat ablana. Anlat ki şu çözümsüz bildiğin derdine derman olayım," diye hüzünle konuştuğunda bir yanım utansa da diğer yanım dayanamadı. Sanki bilsin ve bana yanlış anladığımı söylesin istercesine bir umutlu döküldü ortalığa...

"Abla... Biz... Yani... Gerçekten karı koca olduk Cemal'le..." dediğimde şaşırmasını beklesem de sakin bir tebessümle yüzüme baktığını gördüğümde şaşırmadığını anladım. "Ateşle barut hangi hikâyede yan yana durmuş, a benim masum Ayşe'm," diye sessizce mırıldandığında yanaklarımın ısındığını hissettim ama bir yandan da buruk bir hâl aldı yüreğim. *Ateşle barut olduğumuz için yan yana duramamıştık, aşka düştüğümüz için değil...*

"Geçen sene yanınıza geldiğimizde anlamıştım aslında hâlinizden. Sizi buradan gönderdiğimiz gibi kardeş kardeş bakmıyordunuz birbirinize. Ne zaman dalıp gitseniz, bakışlarınız birbirinizin üzerinde oluyordu. Sadece ben mi, hepimiz fark ettik hatta Cihan bizim uşaklara kuzen gelmesi yakındır diye söylendi durdu kaç zaman.

Esasen ben de pek umutlanmıştım be Ayşe'm... Pek bir güzel bakıyordunuz birbirinize... Ne oldu da bu noktaya geldiniz?"

İçli bir soluk yaktı kavurdu yüreğimi. Ne oldu da bu noktaya geldik? Ne olmadı ki... Bizden olamadı mesela... En çok o yüzden geldik bu hâle...

Bu kadarını anlatmak, biz olduğumuzu bir başkasına duyurmak bile başlı başına yüreğime ağır gelse de susacak noktayı geçmiş gibiydim. Susamadım da zaten. Belki akıl versin diye belki de bana hak versin diye yine dökülüp saçıldım ortalığa...

"Çok inandım, biliyor musun abla? Nasıl başladığımızı bile unutacak kadar çok inandım mutlu olacağımıza... İnsan hayatında hiç mutlu olamayınca böyle şaşırıyor işte... Beni... Beni ilk kez öptüğünde öldüm sandım bir an. Bir sene boyunca bana dokunmadan öylece yanımda uyuyan adam beni öptüğünde bir rüyaya daldım sandım. Ben hiç çocuk olamadım, genç kız olamadım ama Cemal beni öptüğünde... Ben kendimi kadın gibi hissettim. Sanki çok güzelmişim gibi hissettim. Sonra..." deyip kızararak yutkundum. Benim aşk dolu sandığım gecelerin görüntüsü gözlerimin önünden akıp geçtikçe hem utanç hem de kopkoyu bir hasret sardı dört bir yanımı. Nasıl da uzaktı artık... Nasıl da bir daha yaşanamayacak kadar imkânsızdı...

"Çok inandım abla. Sonra da çok sevdim. Bile bile, yüreğimi acıta acıta çok sevdim kocamı. Geride kalanı unutup bencil oldum. Bu mutluluk benim hakkımmış gibi sahiplendim onu ama... Rüya bir gecede başladı, bir başka gecede bitti işte..."

"Ne oldu Ayşe... Ne oldu da sen inancını kaybettin?"

Buruk bir bakışla gözlerine bakıp yanağıma usulca süzülen tek damla yaşla fısıldadım. "Zehra oldu abla... Sadece Zehra oldu..."

"Ayşe?"

Bunu söylemek bile kendi ellerimle üzerime toprak atıyormuşum gibi hissettiriyor ama gerçek değişmiyordu işte. "Ben ona sığınıp, ikimize dair hayaller kurarken... O... Zehra diye sayıkladı abla...

Bizim yatağımızda biz olmuşken onun adını sayıkladı... O gece kulaklarım dağlandı sandım, tıpkı yüreğim gibi... Bunun nasıl büyük bir acı olduğunu bilemezsin abla. Sevdiğin adamın bir başka kadının adını ağzına almasının ne demek olduğunu sen anlayamazsın..."

Esma abla eliyle ağzını kapayıp kaçmak için fırsat kollayan isyanlarını bastırırken, ben bile bile kanatmaya devam ettim yaralarımı.

"O an bütün dünya başıma yıkıldı sandım. Ben... Ben yalnızca bir avuntuydum kocam için, onun gönlü hâlâ unutamadığı sevdiğindeydi. Öyle kötü hissettim ki kendimi, yakasına yapışıp hesap sormak istesem de yapamadım. Öylesine aciz hissettim ki kendimi, sanki sorsam çekip gider diye düşündüm, sustum. Ama o geceden sonra da bir daha yaklaşmadım ona. Yaklaşamadım... Bana dokunurken de mi onu düşünüyordu sorusu öyle ağır ki abla... Yapamadım... En acısı da... O da hiçbir şey söylemedi... Beni sevse neden demez miydi? Neden istemiyor karım beni diye düşünmez miydi? Düşünürdü elbette... Ama ben onun gözünde düşünülmeye bile layık olmayan bir yerdeymişim meğer... Varsam varım, yoksam da umurunda değilim... Peki, madem böyle hissettin, şimdi mi aklın başına geldi de boşanıyorsun diye soracaksın?" deyip buruk bir tebessümle acıdım hâlime.

"Şimdi bile aklım başıma gelmedi ki abla... Hâlâ gel dese giderim. Çünkü hâlâ... Çok seviyorum... Ve en acısı da hayatım boyunca bir kere daha yine sadece ben seviyorum..."

Dertleşmek insanın yükünü hafifletirdi, eğer ki dertleştiğiniz kimse yaranızı kanatmaktansa sarmaya hevesliyse. O an beni sıkı sıkıya sarıp sarmalayan Esma abla da ahir ömrümde gözüm kapalı sığınacağım sayılı insanlardan biriydi ve her şeye rağmen bir çıkış yolu olmadığını bilsem de ona sığınmak iyi gelmişti. Çünkü bazen güvendiğin bir insanın kollarında yalnızca ağlamak da iyileştirirdi...

Saatler sonra Cemal ve Cihan abi Gül nineyi eve getirdiklerinde bitkin hâli hepimizi endişelendirse de bu kadarına da şükretmemiz gerektiğinin bilincindeydik. Yaşı da göz önüne alındığında ağır bir rahatsızlık geçirse de çok şükür ki kısa zamanda ayaklanmayı başarmıştı.

Gül ninenin yalnız kalmaktan hiç hazzetmediğini bildiğimizden yatağını salondaki geniş divana hazırlamıştık. Gelir gelmez yatağına yerleştiğinde biz de annesinin etrafına üşüşen civcivler misali divanın etrafına dizildik. Bir süre onun yorgun hâli eşliğinde çocukların şen şakrak lakırdılarını dinledikten sonra bizi kovalamasıyla Esma ablayla birlikte hızlıca sofrayı hazırladık. Cemal abi ve Cihan da çocukları kucaklayıp sofraya geldiklerinde nihayet oturabilmiştik.

Esma abla ile Cihan abinin iki çocukları vardı. Büyük olan Efe on bir yaşında, küçük olan Kaan da yedi yaşındaydı. İkisi de dünyalar tatlısıydı ve ailenin neşesiydi. Tabii idolleri de şaşırılmayacak şekilde bebekliklerinden beri onları sırtında gezdiren amcalarıydı. Cihan abi bu duruma ne kadar bozuluyormuş gibi dursa da oğullarının kendisi kadar amcalarını da örnek almalarından son derece mutluydu.

Şimdi de iki çocuk Cemal'in birer yanına oturmuş, geldiklerinden beri olduğu gibi onu soru yağmuruna tutmaya devam ediyorlardı.

"Peki amca, kötü adamları yakaladıktan sonra size de ödül veriyorlar mı?"

"Nerede be Efe'm. Hem insana yapması gerekeni yaptı diye ödül verildiği nerede görülmüş," diyen Cemal'e Efe kaşlarını çatarak baktı.

"Ama Hüsnü komisere her bölüm ödül veriyorlar?"

"Hüsnü komiser mi?"

"Aman amca, sen de kimseyi tanımıyorsun. Rıza Baba'nın ekibinde ya... Hani hı hı hı diye gülen Mesut'un kankası... Of! Sen kesin

Mesut komiseri de tanımıyorsundur. Amca senin de Garip gibi bir köpeğin var mı?"

Çocukların soruları bir yerden sonra Cemal'in devrelerini yakmaya başladığından başı ağrımış gibi baygın bakışlarla onlara bakakalırken, Esma abla neyse ki oğlanların önüne sarma dolu tabaklarını bırakınca çocuklar sorguyu bir yana bırakıp tabaklarına gömüldüler. Yemek çocukların neşeli cıvıltıları dışında sakin geçerken sonrasında da Esma ablayla birlikte sofrayı toparlayıp bulaşıkları yıkadık. Ben kendime olabildiğince iş uydurup Cemal'den kaçmaya çalışıyordum, Esma abla da muhtemelen Cemal'e olan hırsını kafasını yararak çıkarmamak için kendini işe veriyordu.

En son çaylarla tatlıları alıp salona geçtiğimizde abi kardeş her ne konuşuyorlarsa bizi görünce sustular. O sıra Gül nineye bakmaya giden Esma abla, "Nine uyumuş, ilaçlar ağır geliyor herhâlde," diyerek kocasının yanına kurulduğunda ben de çayımı alıp en köşedeki tekli koltuğa geçtim.

"Eee Ayşe, anlat bakalım. İş hayatı nasıl gidiyor? Geldiğinizden beri koşturmaktan iki laf edemedik," diyen Cihan abiyle bakışlarımı tebessümle ona çevirdim.

"İyi abi, nasıl olsun işte... Leyla, yani çalıştığım pastanenin sahibi arkadaşım, sizlerden iyi olmasın, çok iyi bir insan. Bana da çok yardımcı oluyor. İşin aslı o öylesine becerikli ki aynı anda üç pastaneyi bile çekip çevirir, esasen bana öyle çok bir ihtiyacı yok ama-" dediğim sıra, "Hiç de bile," diye çıkışarak kesti sözümü Cemal.

"Ayşe her zamanki gibi kendinin farkında değil abi. Evet, Leyla maşallah çok iyi, çok becerikli ama Ayşe de orada hayır işi olsun diye değil, hakikaten faydalı olduğu için çalışıyor. Öyle olmasa senin kaç tane tarifin o menüye girer miydi?"

Birdenbire beni bana karşı böyle savunması gururumu okşarken kendime engel olamayarak gülümsedim ona. O gülüşle sanki yüzüne renk gelmiş gibi onun da bakışları parlarken bir an sonra yan taraftan gelen fısıldaşmalarla bakışlarımı utançla kaçırdım gözlerinden. O an utandığım bakışmamızı yakalayan Cihan abi ile

Esma abla mıydı yoksa kendi duygularım mıydı, bilmiyordum...

"Yolculuk ne zaman Cemal'im? Havalar da ısınmadı ki hazır buraya gelmişken yaylaya çıkardık birlikte," diyen Cihan abiyle oraları ne kadar özlediğimi anımsadım. İstanbul'u da seviyordum ama çektiğim onca sefilliğe inat hiçbir yer kendi memleketim kadar huzur vermiyordu bana. Şöyle bir yaylaya çıksak, bulutlara tepeden baksak ne güzel olurdu... Buradan kaçmak o güzel manzaraları da ardımızda bırakmamıza sebep olmuştu hep...

"İyi olurdu abi ama yarından sonra dönmemiz lazım. Ama sözümüz olsun, bu sene erken kullanacağım iznimi, yazın gelir, çıkarız yaylaya. Zaten Ayşe de çok özledi."

Cemal'in sözleri karşısında başım bir refleksle ondan tarafa dönerken usulca çatılan kaşlarımın altında afallayan bakışlarla baktım yüzüne. Ne demek istiyordu? Birincisi biz boşanacaktık. İkincisi boşanmasak bile buraya gelmemiz adı konulmamış bir yasak değil miydi? Kimsenin yarası kanamasın diye üç sene evvel kaçarcasına ardımızda bıraktığımız memleketimize nasıl geri dönecektik?

"Ay, ne iyi olur ama... Tek başına çıkıyoruz da ne oluyor, her sene ayrı terane... Yazın gelin de şöyle adamakıllı bir tadını çıkaralım. Değil mi kız Ayşe? Hem sonra çocuk falan olduğunda bir yere kıpırdayamaz olursun benim gibi, hazır benim uşaklar da eteğime yapışmayı bırakmışken bu yaz iyice bir keyif çatalım iki elti..."

Bu defa başım aynı refleksle Esma ablaya dönerken sanki saatler evvel gözyaşları eşliğinde anlattıklarımı unutmuş gibi neşeyle hayaller kurması iyice afallamama sebep oldu. Bir de bebek lafı ortaya düşmüşken her bir zerrem utançla kavrulurken daha fazla dayanamayıp, "Ben çayları tazeleyeyim," diyerek telaşla ayaklandım. Elimde tepsiyle odadan çıkacağım sıra Cihan abinin söylediklerini duyduğumda da titreyen dizlerimle yere kapaklanmamak için zor tuttum kendimi.

"Yaza kaç ay var daha Esma'm... Bakarsın bizim yeğen haberi gelir o vakte kadar... Cemal'im, hadi siz de daha bekletmeyin bizimkileri, bizim uşaklar iyice büyümeden gelsin kuzenleri..."

Çay faslının ardından hızlıca çay bulaşığını da toparlayıp yukarı odaya çıktığımda elim ayağım titrer bir vaziyette telaşla odanın içinde dolandım. Başka zaman olsa duydukça mutlu olacağım şeyler bu gece beni engel olamadığım bir şekilde öfkelendirirken o sıra açılan kapıdan Cemal içeri girdiğinde bir an için adımlamayı kesip öylece baktım yüzüne. Bana doğru adımlayıp, "Bir şey mi oldu? Yüzün kızarmış, ateşin mi var yoksa?" diye telaşla yanıma adımlayıp elini alnıma yaslamasıyla öfkem hüznüme karışıp istemsizce harlanırken ondan bir adım uzaklaşıp, "Yapma artık bunu!" diye hırsla fısıldadım.

"Neyi? Ne yaptım yine ben Ayşe?"

"Hiçbir şey olmamış gibi davranma! İnsanlara olmayacak hayaller kurdurma! Biz... Boşanacağız... Yazın buraya geleceksek bile ben Esma ablanın eltisi olarak gelmeyeceğim buraya! Ya da Cihan abi o beklediği yeğen haberini benden almayacak!"

Fısıltıyla ama engel olamadığım bir hırsla söylediklerim onda küçücük bir tepki dahi uyandırmazken, "Çok yorgunum Ayşe. Bunları döndüğümüzde konuşalım," deyip arkasına döndüğünde kendime engel olamayarak kolundan tuttum.

"Dönünce de değişen bir şey olmayacak. Bu zamana kadar nasıl hiçbir şey değişmediyse, şimdi de değişmeyecek," diye devam ettiğimde beklemediğim anda belimden kavrayıp çekti beni kendine. Neredeyse dudakları dudaklarıma değecek kadar yakınımdayken, "Değişen çok şey oldu ve bunu sen de gayet iyi biliyorsun," diye fısıldadığında yakınlığının etkisiyle yutkundum. Ne kastettiğini gayet iyi anlıyordum ama bana dokundu diye onu bir ömür kendime esir edecek değildim. Ben beni sevsin diye değil, ona sevdalandım diye izin vermiştim bana dokunmasına. Şimdi madem sevmemişti beni, sırf kocam oldu diye yanımda kalmasına izin verecek değildim. En azından bu kadar saygım olmalıydı kendime...

Çay faslının ardından hızlıca çay bulaşığını da toparlayıp yukarı odaya çıktığımda elim ayağım titrer bir vaziyette telaşla odanın içinde dolandım. Başka zaman olsa duydukça mutlu olacağım şeyler bu gece beni engel olamadığım bir şekilde öfkelendirirken o sıra açılan kapıdan Cemal içeri girdiğinde bir an için adımlamayı kesip öylece baktım yüzüne. Bana doğru adımlayıp, "Bir şey mi oldu? Yüzün kızarmış, ateşin mi var yoksa?" diye telaşla yanıma adımlayıp elini alnıma yaslamasıyla öfkem hüznüme karışıp istemsizce harlanırken ondan bir adım uzaklaşıp, "Yapma artık bunu!" diye hırsla fısıldadım.

"Neyi? Ne yaptım yine ben Ayşe?"

"Hiçbir şey olmamış gibi davranma! İnsanlara olmayacak hayaller kurdurma! Biz... Boşanacağız... Yazın buraya geleceksek bile ben Esma ablanın eltisi olarak gelmeyeceğim buraya! Ya da Cihan abi o beklediği yeğen haberini benden almayacak!"

Fısıltıyla ama engel olamadığım bir hırsla söylediklerim onda küçücük bir tepki dahi uyandırmazken, "Çok yorgunum Ayşe. Bunları döndüğümüzde konuşalım," deyip arkasına döndüğünde kendime engel olamayarak kolundan tuttum.

"Dönünce de değişen bir şey olmayacak. Bu zamana kadar nasıl hiçbir şey değişmediyse, şimdi de değişmeyecek," diye devam ettiğimde beklemediğim anda belimden kavrayıp çekti beni kendine. Neredeyse dudakları dudaklarıma değecek kadar yakınımdayken, "Değişen çok şey oldu ve bunu sen de gayet iyi biliyorsun," diye fısıldadığında yakınlığının etkisiyle yutkundum. Ne kastettiğini gayet iyi anlıyordum ama bana dokundu diye onu bir ömür kendime esir edecek değildim. Ben beni sevsin diye değil, ona sevdalandım diye izin vermiştim bana dokunmasına. Şimdi madem sevmemişti beni, sırf kocam oldu diye yanımda kalmasına izin verecek değildim. En azından bu kadar saygım olmalıydı kendime...

"Beraber olduk diye yanımda olmanı isteseydim, sana boşanalım demezdim," dediğimde aramızdaki o bir nefeslik boşluğu da kapatarak alnını alnıma yasladı. Bel boşluğumu kavrayan eli sırtımı usulca sararken, "Kastettiğimin o geceler olduğunu mu sanıyorsun?" diye fısıldadığında hem dokunuşunun hem de sözlerinin etkisiyle yutkundum. Kursağım bir yudum suya muhtaç olurcasına kururken, "Ne demek istedin o zaman?" diye ısrarla direttiğimde beklemediğim anda benden uzaklaşıp yatağa doğru ilerledi.

"Dönünce Ayşe... Burada gizli saklı değil, evimizde konuşacağız ne varsa..."

Sırtını dönüp öylece yatmasıyla içine düştüğüm bilinmezlik her solukta beni bir girdap gibi içine çekerken yorganı usulca kaldırıp yatağa girdim. Tıpkı onun gibi ben de arkamı dönerken kapattığım ışıkla ortamı saran karanlığa doğru aynı fısıltıyla mırıldandım.

"Döndüğümüzde de hiçbir şey değişmeyecek, efsanenin Avcı'sı... Bizim hikâyemiz bitti..."

Ertesi sabah yüzüme vuran gün ışığıyla gözlerimi araladığımda Cemal'in yine uyanmamış olduğunu düşünsem de ardımdaki boşluğu fark edip usulca doğruldum. Çocukların hiçbir zaman kaybolmayan enerjileri yine kendilerini kapı dışında belli ederken yüzümde durgun bir tebessümle doğrulup yatağı toparladım. Üzerimi değiştirdikten sonra odadan çıkıp bu kattaki banyoya geçerek işlerimi de hızlıca hallettim.

Ahşap merdivenlerden aşağı doğru attığım her adım gıcırtılarla kendini belli ederken mutfağa geçtiğimde Esma ablayı her zaman olduğu gibi yine çocuklara yemek yedirmeye çalışır hâlde buldum. Onların arasına girmek istemeyerek adımlarımı Gül ninenin odasına doğru ilerlettiğimde dalgın bakışlarla pencereden dışarı doğru baktığını görüp kapıyı tıklatarak içeri girdim. Son

günlerdeki koşturmacadan ötürü bacağım yine sızlamaya başlamıştı lakin bunu belli edip bir de bu hâlimle üzmeyecektim onu.

"Günaydın ninem."

"Günaydın Ayşe'm... Gel kuzum, gel, otur şöyle," dediğinde yanına çektiğim sandalyeye kendimi bıraktım.

"Nasıl oldun, daha iyi misin?"

"Bırak şimdi beni, bugün ölmem, yarın ölürüm. Şu yaştan sonra daha ne yaşayacağım da ölmekten korkayım. Benim bir derdim var, o da sensin. Gözümü kapadım, açtım, bir tek seni düşündüm, Ayşe'm... Kuzum, ben seni benim yaşadıklarımı yaşa diye gelin etmedim bu eve. Sen zaten gelin olmaktan önce de kızıydın bu evin. Ben... Ben Cemal'i korumak, uzaklaştırmak istedim, doğru ama seninle bu yüzden evlendirmedim."

"Ninem..."

"Sus da bir dinle beni... Ayşe'm, ben bilsem ki Cemal de dedesi gibi bir hayalin peşinde sürüklenip gidecek, ölürdüm de seni onunla evlendirmezdim kızım. Ben torunumu tanırım, hem de anasından da babasından da iyi tanırım. Onu anasından evvel ben büyüttüm. Benim büyüttüğüm çocuk da dedesine şu kadar bile benzemiyor, bunu biliyorum. Ben size evlenin demeden evvel onu karşıma aldım, sordum. Tamam, kabul ediyorum, bana Zehra'yı sevmiyorum demedi, Ayşe'yi seviyorum demedi ama... Onun sevgi bildiği öyle ömürlük bir yangın değildi kızım. O çocuk bir hayalin gölgesinde büyüdü ve o hayale itildi. Üstelik bunu hepimiz yaptık ona. Ama gel gör ki o çocuk büyüdü Ayşe'm. Ben onun gözlerinde gördüm bunu. Hele de bu geldiğinizde... O gözlerdeki çaresizliği de, korkuyu da, sevdayı da gördüm ben... Üzerinde şu kadarcık hakkım varsa, sen de geçmişi düşünmeyi bırak ve hakikaten bak onun gözlerine. Sen de göreceksin. Orada kimin olduğunu sen de göreceksin Ayşe'm..."

Önce Esma abla, şimdi de Gül nine... İkisi de el birliği etmiş gibi bana çok iyi bildiğim bir hikâyenin hiç bilmediğim bir yüzünü anlatıyorlardı sanki. Kendi bildiğime inanırsam elimde tutunacak

bir dalım kalmıyor, onlara inanmaya kalktığımda arsız bir umut yine yüreğimde filiz vermeye başlıyordu.

İnanmak istiyordum aslında... Hem de her bir zerremle ama... Benim yatağımda bir başkasının adını sayıklayan bir adama beni sevmeyi yakıştıramıyordum işte. O iki parça birbirini tamamlamıyordu. Beni sevse onun adını sayıklar mıydı?

Esma ablaya anlatıp neden bu denli umutsuz olduğuma onu ikna etmiştim belki ama Gül nineye bir de bu durumu anlatıp kadını bu defa kalpten götüremezdim. O yüzden en iyisi susmaktı. Belki de Cemal haklıydı. Her ne konuşulacaksa bağıra çağıra evimizde konuşmalıydık. Fısıldamaktan da usanmıştım artık...

"Tamam ninem, anlattıklarını düşüneceğim. Ama sen de bizi düşünüp üzülmeyeceğine söz ver artık. Asıl sana bir şey olursa bunun altından kalkamam ben. Madem bir derdin benim, o zaman mutlu olduğum günleri görecek kadar çok yaşa... Çünkü sana ihtiyacım var benim..."

Yüzünde bilmiş bir tebessümle başını sallayıp yeniden pencereye doğru bakmaya başladığında konuşmanın bittiğini düşünüp ayaklanmıştım ki söyledikleriyle yine amansız bir telaş esir aldı benliğimi.

"Yaşayacağım inşallah. Rabb'im sizin yavrunuzu görmeden almasın canımı diye dua ediyorum her gece... Tabii siz de elinizi çabuk tutun biraz. Hiç değilse nine diye etrafımda dolanacak kadar büyüsün çocuklar..."

Yüzümde bir tebessümle başımı iki yana sallayarak odadan çıktığımda Esma abla da çocukları okul için uğurlamış, kapıyı kapatıyordu. Gayriihtiyari etrafa bakınıp, "Cemal nerede?" diye sorduğumda bilmiş gülüşü yüzünü kaplarken, "Aman da aman... Kocasını görmeden de duramazmış," diye söylendi. "Abla ya!" diye huysuzlanarak söylensem de, "Seninki akşam için bilet almaya gitti. Yarına işte olması lazımmış," dediğinde sesi artık üzgün geliyordu. Aslında ben de üzülmüştüm birden. Her şeye rağmen evimi özlemiştim ama yıllar sonra yeniden burada olmak da iyi hissettirmişti.

Ayaküstü bir iki lokma atıştırıp ağrılarım için de ağrı kesicimi aldıktan sonra salonda çamaşırları katlayan Esma ablanın yanına ilerledim. "Abla, madem bugün gidiyoruz, ben müsaadenle bir annemi ziyaret edeyim," dediğimde Esma abla ayaklanıp yanıma geldi. "Git tabii kuzum, istersen seninle geleyim ben de... Gerçi Gül nine ne olacak?"

"Yok ablacığım, senin gelmene lüzum yok. Ben de çok oyalanmam zaten, çabuk gelirim," dediğimde kolumu sıvazlamasıyla gülümseyip kapıya doğru adımladım. Ceketimi giyip ayakkabılarımı da ayaklarıma geçirdikten sonra ağır adımlarla bahçeden çıkıp alt yoldaki mezarlığa doğru ilerledim. Vakit neredeyse öğlene dönmüştü ama yine de dışarılarda pek kimseler görünmüyordu. Bazı şeyler değişmişti demek ki... Ben buraları bıraktığımda yaz kış demeden sokaklar insan kaynardı.

Ağır ağır yokuşu inmeye devam ederken ilacın etkisiyle sızılarım da dindiğinden biraz daha rahatladım. Alt yola geçtiğimde karşımda duran mezarlığa doğru ilerlerken, içeri adım attığımda ortamı saran tuhaf huzur dudaklarımda bir gülümsemeye sebep oldu. İnsanların mezarlıklardan korkması ne garipti. Asıl korkulacak olanlar toprak altındakiler değil, hâlâ nefes almaya devam edenlerdi. Ben eskiden beri mezarlığa girdiğimde hep aynı tuhaf hisle sarmalanırdım. Çünkü burası benim korkacağım bir yer değildi, benim anneme gelişimdi.

Ne acı ki üç senedir kendimi ondan, onu da kendimden mahrum bırakmıştım. Her şerde bir hayır var dedikleri bu olsa gerekti. Gül ninenin rahatsızlığı yıllar sonra buraya dönmemize vesile olmuştu.

Adımlarım ezbere bildiğim mezara doğru ilerlerken bir yandan da çantamdaki şişeyi çıkardım. Mezarın başına geldiğimde dudaklarım hüzünle titrese de, "Annem... Ben geldim," diye yanağıma doğru usulca süzülen yaşla fısıldadım.

"Küstün mü yoksa bana, seni bırakıp gittim diye... Haklısın ama yine de küsme... Buraya gelemesem de sen benimleydin. Dualarımda,

rüyalarımda hep benimleydin," deyip usulca mezar taşının kenarına oturdum.

"Sana uzun uzun dert yanmak istiyorum ama bir yandan da sadece susmak istiyorum anne... Başımı dizlerine yasladığımda öylece saçlarımla oynar, tek kelime etmezdin ya, o günlere dönmek istiyorum yeniden... Birlikte susalım, birlikte kimsesizliğimizi paylaşalım istiyorum..."

Toprağın üzerindeki kuru otları temizlerken, her şeye rağmen çiçek gibi bakıldığını görmek bile ısıttı yüreğimi. Biliyorum ki bu da Esma abla ile Cihan abinin işiydi. Ben olmasam da onlar bakmışlardı annemin mezarına. Zaten başka kimimiz vardı...

Şişedeki suyu usulca toprağa döktükten sonra şişeyi yeniden çantama atıp ellerimi açtım. İçimden geldiği gibi dua ederek biraz da gözyaşlarımla annemin toprağını ıslattıktan sonra yanaklarımı elimin tersiyle silip burukça gülümsedim.

"Annem... Şimdi gidiyorum ama belki de çok kısa bir zaman sonra yine gelirim. Ya da belki... Çok daha uzak bir yere giderim... Gitsem üzülür müsün anne? Eğer boşanırsak buraya gelmem de doğru olmaz, değil mi? Eğer öyle olursa kızma bana, olur mu? Çünkü sen hep benimlesin, nereye gidersem gideyim, yüreğimin en derin yerinde gizlisin... Hoşça kal annem..."

Yerimden doğrulup son bir bakışla mezarlıktan çıkacakken aklıma gelen şeyle duraksadım. Hiç tanımadığım ama hayatımda derin bir iz bırakan biri daha bu mezarlıkta yatıyordu. Ona gitmek doğru mu yanlış mı diye düşünsem de şu saatten sonra bunun hesabını yapmak bile kendimden utanmama sebep oldu. Burası hesaplaşmaların son bulduğu yerdi ve herkes bir duayı hak ederdi.

Ağır adımlarla mezarlığın diğer ucuna doğru ilerlemeye devam ederken az ileride gördüğüm silüetle duraksadım. Birilerinin orada olduğunu görmemle kaşlarım çatılsa da birkaç adım daha attığımda gördüğüm tanıdık yüzlerle öylece kalakaldım.

Kerim Canyurt... Namıdiğer Avcı... Mezar taşının iki ucunda iki misafir ağırlıyordu bugün. Belki de yıllar sonra yüz yüze gelen iki

insan onun mezarının başucunda yeniden kavuşuyorlardı. Zehra ve Cemal... Benim kocam...

Zehra mezar taşının bir ucuna oturmuş, Cemal'se diğer ucunda yere oturmuştu. Birbirlerine değil, ikisi de Kerim dedenin toprağına bakıyorlardı. Zehra... Hâlâ ne kadar güzeldi. Upuzun sarı saçlarının üzerine attığı yeşil şal gözlerinin yeşilini daha bir ortaya çıkarmıştı. Sanki her hâliyle ben Yeşil'im diye haykırıyordu. *Avcı'nın yârî Yeşil...*

Belki de ilk kez bacağımdaki âraza lanet ettim. Şuradan koşa koşa gidemediğim için. Evet, koşmak istiyordum ama hangi yöne... Onlara doğru mu yoksa onlardan çok uzağa mı? Düşündüm. İnsan bazen bir saniyenin içinde bile sıkışıp kalabiliyormuş böyle. Sıkışıp kaldım o anda. Kıskançlık kesif bir sızı misali damarlarımı ele geçirip her zerremi sarsa da tuhaf şekilde buna hakkım olmadığını düşündüm.

İstediğim bu değil miydi zaten? Yıllar evvel aralarına girdiğim iki âşığın arasından çekilmek...

Çekip gitmek istedim. Çekip gidecektim de ama... Bir şey durdurdu beni. Sanki birisi sırtımdan itekledi. O hiçbir şeyi duymadan kaçıp giden, sonra da deli gibi pişman olan salak roman karakterleri gibi kaçma dedi. Ben de o sese uydum. Adımlarım usulca diğer taraftan onlara doğru ilerlerken, etraftaki ağaçlara şükrettim. Ben onları görebiliyordum ama saklandığım ağacın ardında onlar beni göremiyordu.

Belki de duymalıydım onları. Bu an bu hesaplaşma yaşanmalıydı ve ben ne yapmam gerektiğini bilmeliydim. Onlar hâlâ birbirlerine aitlerse buradaki varlığımın bir anlamı kalmazdı.

Mezarlığın mistik atmosferi bir yana, ağaçlar yüzünden etraf daha bir gölgeli daha bir serindi. Rüzgâr hışırtılarla ağaçların arasında usulca gezerken önce seslerini duyamıyorum sandım fakat sonra kulağıma çalınan sesle yalnızca susuyor olduklarını anladım.

"Yine de her şeye rağmen seni gördüğüm için mutluyum Cemal. Hiç değilse o arsız umut olmayacak artık benimle..."

Ne demekti bu? Ne anlatmaya çalışıyordu?

"Umut... Ne güzel kelime... Ne çok şey saklıyor içinde... Biliyor musun, benim de ilk kez bir umudum var. Gerçekten mutlu olmak için..."

"Tamam. Bu biraz acıttı... Ama biliyor musun, anlıyorum seni. Kızmıyorum da... Yani benden yana için rahat olsun..." diyen Zehra'yla kaşlarım biraz çatıldı. Ne anlatmaya çalışıyordu böyle?

"Buraya gelirken ya da daha öncesi aklımda bir gün karşılaşır mıyız düşüncesi yoktu Zehra, sana yalan söylemeyeceğim. Ama bugün seninle konuşmak iyi geldi. Kendim için değil, senin için... Giderken de sana bir yük bırakmak istememiştim, bugün de istemiyorum. İstiyorum ki sen de mutlu ol, seni gerçekten sevecek, hak edecek biriyle..."

"Ben bu konuda senin kadar şanslı mıyım, bilmiyorum Cemal... Sen bu hikâyenin mutlu sonlu tarafısın, bense nereye ait olacağını bilemeyen tarafı..."

Zehra'nın buruk bir tınıyla söyledikleri her saniye biraz daha benliğimi sararken dizimde yeniden başlayan sızıyla dayanamayarak yere çöktüm. Omzumu ağacın heybetli gövdesine yaslayarak onları dinlemeye devam ederken, Cemal'in dudaklarından dökülenler ruhumda bir arbedeye sebep oldu.

"Mutlu sonlu tarafı mı? Karım evde beni bekliyor Zehra... Benden boşanmak için! Mutlu son bunun neresinde?"

"Mutlu son ona karım derken gözlerinin parlayışında... Mutlu son bana bir kere bile Zehra'm demeyen dudaklarının Ayşe'm deyişinde... Ben bu hikâyenin sonunda aşkımı kaybettim ama görüyorum ki sen bu hikâyenin sonunda gerçek aşkını bulmuşsun..."

O an oracıkta zaman durdu sanki... Rüzgâr sustu, kuşlar sustu, Cemal sustu, ben sustum. Zehra'nın dudaklarından dökülen her bir söz dermanı kalmayan bedenimde bir deprem etkisi doğururken, gözlerime biriken ama bir türlü akmayan yaşlarla onu bekledim. Bir şey desin diye bekledim. Dedi de... Ama hayatım

boyunca duyduğum hiçbir söz bu denli altüst etmemişti beni...

"Bunu ona söyleyemezken bir başkasına, hele de sana söylemem ne acı... Ama neyi inkâr edeceğim, öyle değil mi şu saatten sonra... Bizi birbirimize iten, birbirimizden başka yolumuz olamazmış fikrini yaptığı hatalarla kaderimize işleyen Avcı'nın mezarı başında söylüyorum bunu ilk kez... Önce o duysun, duysun ki ona benzediğimi söyleyen herkese inat, ona hiç benzemediğimi anlasın diye..." deyip avucuna aldığı toprağı usulca geri bıraktı.

"Dede... Ben senin efsanenin Avcı'sı olmadım... Çünkü ben... Karıma âşık oldum... O bir gün benden bunu duymaya hazır olur mu bilmem ama bir gün ona da söyleyeceğim. Beni bırakacaksa bile bunu bilecek. Benden uzakta daha mutlu olacaksa gitmesine engel olmayacağım ama bilecek... Ayşe'm... Onu çok sevdiğimi, bir tek onu sevdiğimi bilecek..."

Leyla'dan

Bir ömre kaç nefes sığar? Kaç ölüm? Kaç kayıp? Kaç gözyaşı?

Sayamadım... Bir yerden sonra o denli ağır geldiler ki yüreğime, yoruldum. Bitsin istedim. Tükendim çünkü. Ağır geldi.

İşte orası tam da benim ölmek istediğim yerdi. Evet, ölmek istedim ben. Ama gerçekten ölmek! Çünkü bu hayata dair bir umudum kalmamıştı artık. Sevmek, ait olmak, yuva bulmak... Sanki hepsi benden acımasızca çalınan ailemle birlikte yok olup gitmişti.

Fakat günün birinde bana huzur kokan orman yeşilleriyle bakan bir adamın bana kaybettiğim umudu geri vereceğini nereden bilebilirdim? Bakışlarım parmağımda gökyüzünden kayan bir yıldız misali parıldamaya devam eden yüzüğümden ayrılmazken, bir elimi de kalbimin üzerine yaslamış, hülyalara dalmıştım, tıpkı günlerdir olduğu gibi. Yaşamak istediğim bu muydu, bilemiyordum

ama artık bu hâlden başkasına bürünemiyordum. Herkese, her şeye, her acıya rağmen mutluydum işte. Dibine kadar, iliklerime kadar mutlu...

An geliyor, utanıyordum bu hâlimden. Bunca kayıp verdikten sonra mutlu hissetmeye hakkım olmadığını düşünüyordum ama yüreğime günbegün biraz daha yerleşen, orasını artık kendine yuva bilen adam başka türlü hissetmeme de izin vermiyordu.

Eren Karahan aşkıyla beni iyileştirmek istiyordu ve ben de iyileşiyordum.

"Bir limonata alabilir miyim?"

Masadan gelen tatlı sesle daldığım hayaller âleminden sıyrılırken silkelenerek kendime geldim. "Hemen getiriyorum," deyip limonatayı hazırladıktan sonra üzerine taze nane yaprağını da atıp sunuma hazır bir şekilde sipariş veren güler yüzlü genç kızın önüne bıraktım. Neredeyse bir saattir buradaydı ve geldiğinden beri öylece dış kapıya doğru bakıyordu. İlk başlarda birini beklediğini düşünsem de zaman geçtikçe anlamıştım derdini. Birini beklemiyordu. Beklediği zaten tam karşıdaydı.

Pastanenin tam karşısında oldukça sevimli bir kitapçı bulunuyordu. Çoğunlukla ikinci el kitaplar bulundursa da mekân genç kızlar tarafından sıkça rağbet görüyordu. Sanırım bunun bir sebebi de kitapçının sahibi Tahir Bey'in oldukça hoş bir adam olmasıydı. Otuzlarının başında gibi görünen adamın sanki bambaşka bir dünyaya aitmiş gibi görünen bir hâli vardı ve bu da zamanın genç kızlarına fazla cazip görünüyor olmalıydı. Benim açımdan da oldukça kibar bir dükkân komşusuydu.

Aslında çoğunlukla kızlar buraya değil, doğrudan kitapçıya uğrar, Tahir'le sohbet etmeye çalışırlardı lakin benim müşterim olan genç hanım sanki biraz utangaçtı. Bu yüzden de oraya gitmek yerine buradan izlemeyi tercih ediyordu. Zaten Tahir de sabahtan akşama dek kapı girişine yerleştirdiği eski koltukta kitap okur, pek içeride durmazdı.

"Limonatanız, başka bir arzunuz var mıydı?" deyip bardağı

genç kızın önüne bıraktığımda daldığı âlemden usulca sıyrılıp tebessüm etti. "Hayır, teşekkür ederim."

"Afiyet olsun."

Yeniden kendi yerime geçtiğimde bir süre daha gelen giden müşterilerle ilgilensem de en sonunda yalnızca o genç kız kalınca dayanamayıp yanına doğru adımladım.

"Sakıncası yoksa oturabilir miyim?" diye sorduğumda şaşırsa da başını sallayınca sandalyeyi çekip karşısına oturdum. "Yanlış anlamazsanız bir şey sormak istiyorum. Birini mi bekliyorsunuz?"

"Ben... Evet... Aslında hayır..."

"Haddimi aştıysam kusura bakmayın ama... Bu arada ismim Leyla," dediğimde kız da gülümseyip elini uzattı tokalaşmak için. "Memnun oldum, ben de Zühre..."

O an duyduğum isimle yüzümde manidar bir gülümseme parlarken bu kadarı da tesadüf olamaz diye düşündüm. Kader yine iş başındaydı ve belki de bu defa beni aracı kılmıştı.

"Sizi daha önce de gördüm burada ama ilk kez bu kadar uzun oturduğunuzu fark ettim. Sanki bir yere, daha doğrusu birine dalıp gitmiş gibi bir hâliniz var," dediğimde bakışlarını mahcupça eğip masanın üzerinde duran parmaklarıyla oynamaya başladı.

"Ben... Çok mu belli ediyorum?"

Sesinin titreyişi ellerinin titreyişiyle birleşip yüreğime dokunurken engel olamadığım bir şefkatle baktım karşımdaki kıza. İnsan belki de gerçek aşkı bulduğunda böyle oluyordu. O duyguyu herkes tatsın, herkes aşkıyla mutlu olsun istiyordu.

"Aslında belli etmek değil bu... Yalnızca aşkı tadan kalplerin anlayacağı bir hâliniz var... Tahir'e baktığınızda..."

"Tahir mi?"

O an başını hızla kaldırıp şaşkın bir hâlde bana baktığında tutulup kaldığı adamın adını bile bilmediğini anlayıp gülümsedim. Bir an için bakışlarını hâlâ aynı yerde oturan adama çevirip sonrasında yeniden bana döndüğünde bakışları az evvelki ürkekliğine

inat şimdi daha bir inançla parlarken, "Adını bilmiyordum. Demek Tahir... Tahir ile Zühre," diye sonlara doğru kısık sesli bir tebessümle mırıldandığında içimin ısındığını hissettim.

"Ne güzel bir tevafuk, değil mi? Belki de bir işarettir senin için."

"Ben..." deyip sustu yeniden parmaklarıyla oynarken. "Çok zaman olmadı onu göreli ama... Yani böyle şeylerin yalnızca romanlarda olduğunu zannederdim. Bir adam görürsün, sadece bir saniye sana bakar ve sen o baktığı yerde kalıverirsin... Mümkün mü bu gerçekten?"

"Bazen bir adam gelir, sana kaybettiğin umudunu geri verir. Bazen o adam seni bir uçurumun kenarından alır ve sana bir hayat verir. Bazen ölmek isteyen bir kadın bir adamın bakışlarına tutunarak yeniden başlar hayata... Yani diyeceğim o ki... Sevmek zor iş ama hâlâ bir yerlerde gerçek sevdalar filizleniyor Zühre... O yüzden adının hakkını ver derim. Sen Zühre'ysen ve milyarlarca insanın içinde bir Tahir'e tutulmuşsan, bunun bir anlamı olmalı..."

Sözlerim karşısında bakışları heyecanla parıldarken çantasından bir miktar para çıkarıp masaya bıraktı. "Teşekkür ederim," deyip ayaklandığında yüzümde bir gülümsemeyle ona baktığımda çantasını da alıp kapıdan çıktı. Bir süre arkasından öylece baksam da saniyeler süren bir duraksamanın ardından omuzlarını dikleştirerek tam karşıdaki dükkânın önüne ilerledi. Önünde dikilen kızı fark eden Tahir de elindeki kitabı bırakıp usulca doğrulurken kapı eşiğine doğru ilerlediğimde Zühre'nin dudaklarından dökülenler gülümsememe sebep oldu.

"Nazım Hikmet'in şiir kitabını arıyorum, var mı elinizde?"

"Nazım Hikmet... Olmaz mı, var elbette... Özellikle aradığınız bir şiir varsa ona göre bakayım," deyip içeri doğru adımlayan Tahir'le Zühre usulca fısıldadı.

"Var aslında... Tahir ile Zühre Meselesi..."

Onlar usulca kitapçıya girip gözden kaybolduklarında bakışlarım sevgiyle parlayarak içeri geçtim. Çalan telefonumu duymamla

gülümsedim. İnsan kendisini arayacak bir sevgilinin varlığını hissettiğinde telefona bile nasıl da hızlı koşuyordu.

Gördüğüm isimle gülümseyip, "Eren," diye açtığımda kalbimden taşan aşk sesime yansırken, "Leyla'm... İzin işi tamamdır. Akşama yola çıkabiliriz," dediğinde gözlerimi yumup mutlulukla iç çektim.

"Çok sevindim ama Ela konusunda ciddiyim. Kızı mecbur bırakmış gibi olduk," dediğimde homurtusu kulaklarımı doldururken, "Alakası bile yok, daha az evvel konuştum, o hâlinden son derece memnun," deyip yine içimi rahatlattı. Evliliğimize dair hiçbir şey normal olmamıştı ama Eren, adına balayı demesek de kısa bir tatile çıkmamız konusunda epey ısrarcı davranmıştı. İşin doğrusu ben de onunla her şeyden uzakta yalnız kalma fikrine öylesine heveslenmiştim ki hayır diyememiştim. Aslında Ayşe ile Cemal bu akşam dönüyorlardı ama Eren, Ayşe'nin de yorgun olabileceğini söyleyerek biz yokken pastaneye bakması için Ela'ya teklif sunmuş, sevgili görümcem de seve seve kabul etmişti. Ben her ne kadar ona emrivaki yaptığımızı düşünüp huzursuzlansam da Ela'yla konuştuğumda sesi öylesine hevesli gelmişti ki biraz olsun içim rahatlamıştı.

Birkaç günlük yokluğumuzda pastane Ela'da olacak, biz de Eren ile normal bir çift gibi ilk kez kendimiz için bir şeyler yapacaktık. "Ben şu son ayarlamaları da halledeyim, akşam evde görüşürüz bir tanem," deyip telefonu kapattığında bir süre kapanan telefon elimde öylece dikilsem de aklıma gelen ihtimallerle kalbimi saran heyecana mâni olamadım.

Birbirimize olan aşkımızı itiraf etsek de Eren günler önce bana evlenme teklifi etmiş olsa da aslında hâlâ iki sevgiliden öteye geçememiştik. Birlikte uyuyor, birlikte uyanıyor, birbirimizi öpmeye doyamıyor olsak da dahası olmamıştı. İşin utanç verici tarafı da ben artık daha fazlası olsun istiyordum. Aşkı ilk kez tadan kalbim, ait olmayı da sahip olmayı da öğrenmek istiyordu artık. Bu yüzden de bu tatil için hem utanç hem de heyecan doluydu tüm benliğim...

Çünkü hissediyordum. Bu yolculuğa Eren ve Leyla olarak çıkacak olsak da biz olarak dönecektik...

Yirmi Birinci Bölüm
İtiraf

Cemal'den

Sevmek, ıstıraplı bir yolculuktur. Sevmemekse huzurlu bir hayat. Lakin sevmeden geçen bir hayatın sonunda mutlu son bulamazsın. Mutlu sonlar yalnızca sevdaya düşenlerin payına düşen bir sondur... Sevmek, illaki bir başkasını sevmek de değildir. İnsan çiçeği de sever, hayvanı da, kitabı da, mesleğini de... Kendini de...

Mutlu olmak için sevecek bir şeyler bulmak lazım bu hayatta. Hiçbirini beceremiyorsan da kendini sevmeyi denemek lazım. Çünkü kendini sevemeyen insan, başka hiçbir şeyi sevmeyi beceremez...

Yarısı yastığa, yarısı omzuma süzülen gece karası saçlara daldım. Yine...

Ömrüm yalnızca onlara bakıp geçmekle tükense yine de bıkmazmışım gibi... Bıkmazdım da zaten...

Bir zaman boyunca daha koluma sarılarak uyumaya devam etti, her zaman yaptığı gibi. Sonra da huysuzlanarak diğer tarafa dönüp güzel yüzünü benden gizlediğinde iç çektim. Ah, Ayşe...

Bir süre daha tavanla bakışsam da horozlar da ötüşmeye başladıktan sonra daha fazla öylece yatmaya katlanamayarak yataktan

kalktım. Üzerimi giyinip bir an için yine o güzel yüze dalıp gitsem de başımı iki yana sallayarak sessizce odadan çıktım. Ev ahalisi hâlâ uykuda olsa da yengem her zaman olduğu gibi mutfakta, tam formundaydı.

"Kolay gelsin yenge."

"Sağ olasın yengem. Erkencisin," dediğinde bir yandan da böreğin hamurunu açmaya devam ediyordu. Bir bardak su alıp içimin yangını dinsin ister gibi onu içtikten sonra bardağı tezgâha bırakıp ağır ağır başımı sallayarak kapıya doğru adımladım. "Akşama dönmemiz lazım yenge, işler malum. Gidip şu bilet işini falan halledeyim, geçe kalmaz, dönerim."

Tam mutfaktan çıkacağım sıra, "Cemal," diye seslenmesiyle bakışlarım yeniden yengeden öte abla bildiğim kadını bulurken, "Buyur yenge," dediğimde dudaklarından dökülenler belki bir nasihat, belki de tehditti ama ikisi de benim için ölümden beterdi.

"Seni kendi kardeşimden ayırt etmeden sevdiğimi bilirsin. Ama yukarıda uyuyan o masum var ya... Onu da evlatlarımdan ayırmadan severim. Kardeş candır ama evlat candan ötedir, aklında bulunsun. Sana güvenmesem, seni bilmesem başka türlü konuşurum ya, susuyorum şimdilik. Sen konuş diye... O kız senin yüzünden üzülürse, seni paralarım Cemal. Ama o kız senin gönlün başkasında diye üzülürse, işte o zaman sana hakkımı helal etmem, bilesin. Hadi uğurlar ola kardeşim."

Yengem söyleyeceğini söyleyip yeniden önündeki hamura dönerken mutfaktan çıkmadan evvel belki o duysun, belki de içten içe sesim bir haykırışa dönsün de yukarıda yatan yârim duysun diye fısıldadım.

"Ben yüreğimde kendime bile yer bulamam be yenge. Öylesine dolu ki değil, başkası ben bile sığamıyorum oraya artık..."

Evden ayrılıp çarşıya indiğimde evvela bilet işlerini hallettikten sonra bir süre boş boş gezindim sokaklarda. Çalışmaya, it kopuk peşinde koşmaya öylesine alışmışım ki böyle avare delikanlılar gibi gezinmek bile bir tuhaf geldi. İşlerimi hallettikten sonra gerisin geri

eve dönecekken, nasıl olduysa kendimi uzun zamandır uğramadığım mezarlığın girişinde buldum.

Bir yuvam da burası değil miydi aslında? Anam, babam, dedem... Hepsi burada, derin bir uykudaydı.

Adımlarım onların mezarlarına doğru ilerleyecekken vazgeçip evvela başka bir mezar başında duraksadım. Tam da söylediğim gibi bakımlı hâlde tuttuklarını görmek az da olsa içimi rahatlatırken, "Elif anam," deyip yalnızca çocukluğumdan kalma anılarda hatırladığım kayınvalidemin mezarı başına usulca oturdum. Dertleştim onunla, kızını ağlatıp durduğum için af diledim, helallik istedim. Ve sonumuz nereye varırsa varsın, kızının gözümün bebeği olduğunu bilsin, her koşulda başımın tacı olduğunu duysun istedim. Sonra dua edip biraz su biraz da gözyaşımla suladığım toprağının başından usulca kalkıp vedalaşarak diğer yamaca adımladım.

Sıra sıra anama, babama dua ettim, hasret giderdim onlarla. İkisi de genç sayılacak yaşlarda göçüp gitmişlerdi bu hayattan. Düşündüm de onlar hayatta olsaydı ben daha doğru bir adam olur muydum acaba? Sevdayı bilen, sevmeyi eline yüzüne bulaştırmayan bir adam...

Zaman geçti epeyce... Mevzubahis ana, baba olduğunda hasretlik hiç bitmiyordu. Sonunda da hem kaçtığım, hem hasretini çektiğim, hem öfkelendiğim hem de özlediğim koca Avcı'nın mezarı başında aldım soluğu. Derdim öfke kusmak değildi elbette, duamı ettim, güzel şeylerden bahsettim ama bir vakit sonra tepedeki güneşi gizleyen bir gölge önüme düştüğünde başımı usulca kaldırdım.

Karşımda bulduğuma ise hazırlıksızdım.

"Zehra?"

"Merhaba Cemal..."

"Sen?" Burada olmasına duyduğum şaşkınlıkla mırıldandığımda tam çaprazıma, mezarın diğer ucuna oturdu. Huzursuz hissettim kendimi. Burada, onunla olmak doğru değildi. Hiçbir yerde hiçbir kadınla olmak doğru değildi sanki yüreğim için.

Elimi güneşten kavrulan mermere yaslayıp doğrulacakken, "Dur, lütfen," dediğinde duraksadım. Kaşlarım çatılmış, yüzüm kararmıştı istemsiz. "Burada olmamız doğru değil Zehra. Var git yoluna."

"Hangi yol Cemal? Benim senden başka yolum mu varmış sanki?" diye kızgınca söylendiğinde istemsizce kanıma karışan bir huzursuzlukla baktım ona.

"Bu laflar yersiz. Bu konuşma manasız. Herkes kendi yoluna gitti, kendi kaderini yaşıyor. Aradan yıllar geçti," dediğimde yalnızca hissettiklerim dile gelmişti ama bu pek hoşuna gitmiş gibi görünmüyordu.

"Kimse kendi yoluna gitmedi, kendi kaderini yaşamıyor. Sen ve ben... Biz mecbur bırakıldık bu hayatlara. Sen, ben ailemden kopmayayım diye kendini sürgün ettin. Bense sana inat evlendim ama ikimiz de mutsuz olduk," dediğinde ilk kez doğrudan baktım gözlerine.

"Ben mutsuz olmadım Zehra."

"Ne?"

"Ben, karımı mutsuz ettim. Onu hiç hak etmediği bir hayata mahkûm ettim, memleketinden kopardım, çok ağlattım ama... Ben onunlayken hiç mutsuz olmadım."

"Cemal... Sen ne diyorsun?"

"Buradan kalkıp gidecektim aslında ama belli ki senin duyman gerekenler var. Benim de dilemem gereken bir özür... Sen ve ben... Bizim mecbur bırakıldığımız şimdi yaşadığımız hayatlar değil Zehra... Geçmişimiz... Bir masalın kurbanı olduk biz. Aşkı, sevdayı bilmeyecek yaşta itildik birbirimize. Evet, yalan değil, seni sevdim sandım, Ayşe'yle evlenirken de buralardan seni üzmeyeyim diye gittim ama... Zaman bana çok şey öğretti. En başta da sevmenin ne demek olduğunu..."

Gözleri doldu sözlerim karşısında. Elini gelişigüzel saçlarına attığında canının yandığını gizlemeye çalışması benim de canımı

yaktı ama aşktan değildi bu, vicdandandı. Çünkü bir ümit benden bir şeyler beklemişse, bunda benim de suçum vardı. "Sen... Ben sandım ki..."

"Biliyorum... Ben mutsuzum, sevmediğim bir kadına mahkûmum sandın, değil mi? Ama öyle değil... Seni üzüyorsam eğer özür dilerim ama bunları bilmen gerek Zehra... Hiç hesapta yokken öğrendim ben sevmeyi. Hiç hesapta yokken sevdim Ayşe'mi... Bunları seni üzmek için söylemiyorum ama..."

"Ben... Anladım... Yani yoluna bak artık demek istiyorsun..." deyip bir süre güçlükle duraksasa da sonrasında içli bir soluk alıp devam etti konuşmaya.

"Olsun be Cemal... Yine de her şeye rağmen seni gördüğüm için mutluyum. Hiç değilse o arsız umut olmayacak artık benimle..."

"Umut... Ne güzel kelime... Ne çok şey saklıyor içinde... Biliyor musun benim de ilk kez bir umudum var. Gerçekten mutlu olmak için..."

"Tamam. Bu biraz acıttı... Ama biliyor musun, anlıyorum galiba seni. Kızmıyorum da... Yani benden yana için rahat olsun..." dediğinde bunları söylemenin onu üzdüğünü hissetsem de elimden bir şey gelmiyordu. Gerçekler acıtırdı ama iyileştirirdi de... Benden yana bir ümidi kalmamalıydı çünkü benim sonu mutluluk olsun ya da olmasın Ayşe'den başka bir yolum olamazdı artık...

"Buraya gelirken ya da daha öncesi aklımda bir gün karşılaşır mıyız düşüncesi yoktu Zehra, sana yalan söylemeyeceğim. Ama bugün seninle konuşmak iyi geldi. Kendim için değil, senin için... Giderken de sana bir yük bırakmak istememiştim, bugün de istemiyorum. İstiyorum ki sen de mutlu ol, seni gerçekten sevecek, hak edecek biriyle..." dediğimde buruk bir bakışla tebessüm etti.

"Ben bu konuda senin kadar şanslı mıyım, bilmiyorum Cemal... Sen bu hikâyenin mutlu sonlu tarafısın, bense nereye ait olacağını bilemeyen tarafı..."

Zehra'nın buruk bir tınıyla söyledikleri bakışlarımın dalgınlıkla

uzaklara takılmasına sebep olurken, acı çeken bir tebessümle mırıldandım.

"Mutlu sonlu tarafı mı? Karım evde beni bekliyor Zehra... Benden boşanmak için! Mutlu son bunun neresinde?"

Bunu bilmek ne acıydı. Bunu söylemek ne acıydı. Bunu bir başkasına söylemek hepsinden daha acıydı.

"Mutlu son ona karım derken gözlerinin parlayışında... Mutlu son bana bir kere bile Zehra'm demeyen dudaklarının Ayşe'm deyişinde... Ben bu hikâyenin sonunda aşkımı kaybettim ama görüyorum ki sen bu hikâyenin sonunda gerçek aşkını bulmuşsun..."

Gerçek aşkım... Gerçek sevdam... Ayşe'm...

"Bunu ona söyleyemezken bir başkasına, hele de sana söylemem ne acı... Ama neyi inkâr edeceğim, öyle değil mi şu saatten sonra... Bizi birbirimize iten, birbirimizden başka yolumuz olamazmış fikrini yaptığı hatalarla kaderimize işleyen Avcı'nın mezarı başında söylüyorum bunu ilk kez... Önce o duysun, duysun ki ona benzediğimi söyleyen herkese inat, ona hiç benzemediğimi anlasın diye..." deyip avucuma aldığım toprağı usulca geri bıraktım. Bu bir hesaplaşmaydı belki ve kapanmalıydı artık. Ben Avcı değildim. Hiçbir zaman olmamıştım. Hiçbir zaman da olmayacaktım...

"Dede... Ben senin efsanenin Avcı'sı olmadım... Çünkü ben... Karıma âşık oldum... O bir gün benden bunu duymaya hazır olur mu, bilmem ama bir gün ona da söyleyeceğim. Beni bırakacaksa bile bunu bilecek. Benden uzakta daha mutlu olacaksa gitmesine engel olmayacağım ama bilecek... Ayşe'm... Onu çok sevdiğimi, bir tek onu sevdiğimi bilecek..."

Sözlerimin ardından bir süre ortalığı kasvetli bir sessizlik sarsa da bir an sonra Zehra usulca ayaklandı. "Belki de sen haklısın. Belki benim de inandığım gerçeklerin sahteliğiyle yüzleşmem gerek artık. Bu vakte kadar içten içe hep bir umut besledim ben, bir başkasıyla evliyken bile ama... Yanlış başlayan bir yolculuk insanı doğru yola götürmüyormuş demek ki... Ben kendi yoluma bakacağım artık, umarım sen de derdin her neyse dermanını bulursun. Bundan

sonra da karşılaşmayız herhâlde... Hoşça kal... Yaşattığın her şey için de her şeye rağmen teşekkür ederim..."

Bu onu son görüşümdü, hissediyordum galiba. Mezarlıklarda zaman geçmez derlerdi ama ben sanki bir asır devirmiştim bugün. Kapatamadığım ne kadar hesap varsa kapatmış, geride kalan her şeyi silip atarak önüme dönmüştüm sonunda. Ve artık yapmam gereken tek bir şey vardı... Sevdiğim kadını sevdama inandırmak zorundaydım...

Neredeyse iki saat sonra eve döndüğümde daha eşikten adım atar atmaz istemsizce Ayşe'yi aradı gözlerim etrafta. Yengem yukarıda olduğunu söyleyince de hevesli adımlarıma mâni olamayarak yukarı çıktım. Odaya girdiğimde öylece geniş pencere pervazına oturmuş, dalgın hâlde dışarıyı izlediğini görüp bir süre onu ürkütmekten çekinerek sessizce izlesem de bir an sonra varlığımı hissetmiş gibi bana çevirdi bakışlarını. Ve o an...

Gülümsedi.

Beklemediğim bir köşeden biri çıkmış da suratıma sert bir yumruk geçirmiş gibi sendeledim tek bir saniye. O nasıl gülümsemekti be...

"Hoş geldin."

Hoş mu geldim sahi? Çok hoş buldum ama... En son ne zaman böyle içten gülümsemiştin ki sen bana?

"Hoş buldum. Biletleri aldım, bir saate çıksak iyi olur," dediğimde her hâlim tedirginliğimi ele verse de Ayşe'de de tuhaf bir hâl vardı sanki. Neredeydi o dün geceki hâlleri? Böyle gülümsemek de neyin nesiydi?

"Tamam, zaten toparlayacak bir eşyamız yok. Olanları da hallettim ben. Yemek için aşağıya inelim, iyice bir vedalaşalım," deyip kapıya doğru ilerlediği sıra dayanamayıp bileğine sarılarak durdurdum onu. "Ayşe, sen iyi misin?"

"İyiyim, niye ki?"

"Bilmem... Bir tuhaf davranıyorsun?" dediğimde sanki üzerindeki bir şeyden bahsetmişim gibi bakışlarını bedeninde gezdirdi.

"Kötü mü görünüyorum?" diye masum bir tınıyla sorduğunda da engel olamadığım bir tebessüm sardı çehremi.

"Hayır. Tam aksine çok iyi görünüyorsun."

Sözlerim yüzündeki tebessümü biraz daha genişletirken, "Tamam o zaman. Ben gidip Esma ablaya yardım edeyim," diyerek telaşlı adımlarla odadan çıktı ama farkında olmadan üç gram aklımı da eteğinde sürüklemeyi başardı.

Biraz sonra toparlanıp aşağıya indiğimde ailemizle güzel bir yemek yiyip yolcu yolunda gerek diyerek evden ayrıldık. Abim bizi havaalanına bıraktıktan sonra da Ayşe'yle baş başa kaldık. Yol boyu yine sessizliğe gömülüp konuşmaması beni de mecburi bir sessizliğe sürüklerken, epeyce geç bir saatte evimize ayak bastığımızda ne yapmam gerektiğini bilemez hâldeydim.

Salonda öylece oturmaya devam ettiğim sıra Ayşe yıkanmış, üzerini değiştirmiş hâlde yanıma gelip tam karşımdaki koltuğa oturdu. Saçlarından yayılan bahar kokusu bir an için gözlerimi yummama sebep olurken, ona bu kadar yakın ama bir o kadar uzak olmanın sancısıyla iç çektim. Bir an sonra gözlerimi araladığımda konuşmaya belki de hiç olmaması gereken bir yerden başlamıştım ama tuhaf bir şekilde pişman değildim. Çünkü aramızda yeterince sır varken bir şey daha eklensin istemiyordum.

"Bu sabah mezarlığa gittim. Orada... Zehra ile karşılaştım."

Ayağa kalkıp suratıma şöyle sağlam bir Osmanlı tokadı yapıştırmasını isterdim ya da içeri gidip silahımı alarak beni vurmasını... Hiç olmadı, kalkıp yüzüme tükürse rahatlardım belki ama bu sessizlik canımı yakıyordu. Tüm o sözleri söylemişken böylesine uzağımda kalması artık beni yoruyordu.

"Onunla görüşmek gibi bir niyetim yoktu, hiçbir zaman da olmadı. Aslında yanıma geldiği an kalkıp gidecektim ya, kendini

inandırdığı saçmalıkların peşinde sürüklendiğini görünce engel olmak istedim. Neyin ne olduğunu anlasın istedim," dediğimde yine o içimi okur gibi bakan iri çakır gözleriyle baktı yüzüme. Oysa hiçbir zaman içimi okuyamamıştı o gözler... Okusa bu hâlde mi olurduk zaten...

"Ayşe... Bir şey söylemeyecek misin?" Bir an sonra dayanamayarak yakarırcasına fısıldadığımda oturduğu koltuktan kalkıp yanıma geldi. Şimdi biraz kımıldasam dizlerim dizlerine değecekti ama uzaklığı durdurdu beni.

"Cemal..."

"Söyle Ayşe'm," dediğimde çocuksu bir şaşkınlıkla gülümsedi ve ben o an yaptığım gafın farkına vardım. O benim Ayşe'mdi ama kulakları ona böyle seslendiğimi hiç duymamıştı.

"Ayşe'n miyim ben senin? Ne zamandan beri? Dünden beri mi?" diye sorduğunda ellerimle sertçe yüzümü sıvazladım. Sonunu kestiremediğim bir yola girsem de savaşacaktım. Çünkü o buna değerdi.

"Dünden beri değil, kalbimin yönü kalbine döndüğünden beri. Sana," deyip ellerimle usulca yanaklarını kavradım. Küçücük bir kalpti sanki avuçlarımdaki, kalbinden öpesim geldi, alnından öptüm. Gözleri kapandığında dayanamadım, gözlerinden öptüm. Usulca yanaklarına kaydı dudaklarım. O durdurmuyordu, ben zaten durmak istemiyordum. Yalnızca fısıldayacak kadar uzaklaştım teninden.

"Sana dokunduğum, sende can bulduğum günden beri Ayşe'msin sen benim."

"Biz beraber olduk diye-"

"Biz beraber olduk diye Ayşe'm olmadın sen benim! Sen yüreğimin sahibi olduğun için, sen benim Ayşe'm olduğun için sana dokundum ben. Seni nefsim için, arzuladığım için istesem bir sene bekler miydim sanıyorsun? Ben senin tenine vurulmadım Ayşe, ben sana vuruldum," dediğimde gözlerinden kayıp avuçlarıma bulaşan

yaşlarla kaskatı kesildim. Onu sevmem miydi bu denli canını yakan?

"Niye ağlıyorsun? Seni sevmem mi acıtıyor canını? Ama duydum sen de beni-" dediğim an küçük avucunu dudaklarıma yasladı. Yaşlarla parlayan gözleri gözlerime takılırken, "O zaman neden?" diye sayıkladığında anlamayarak baktım gözlerine.

"Ne neden?"

"Neden benim yanımda uyurken onun adını sayıkladın?"

Beş sene önceydi. Bir çatışma sırasında sol omzumun kalbe yakın bir noktasından kurşun yemiştim. Herhâlde ölüme en yakın olduğum andı o gün. Doktor santimlerin canımı kurtardığını söylemişti. Kurşun iki santim daha aşağıya gelse kalbim paramparça olurmuş.

O zaman olmadı belki ama şimdi tam da öyle hissediyorum. Kalbim paramparça... Ama o yapmadı bunu, ben ne yaptıysam kendime yaptım.

"O yüzden mi?" derken kahkahalar atmak, belki de kendimi öldüresiye yumruklamak istiyordum.

"Unutmadın demek," dediğinde sesindeki sitem o acınası hâlin içinde bile beni gülümsetirken, "Beni artık istemediğini düşündüğüm günü nasıl unuturum?" diye alayla söylendim. Hiçbir şey anlamadığını fark ettiğimdeyse ellerimi teninden çekip başımı koltuğun kenarına yasladım. Bir süre sıkıntıyla solusam da daha fazla sessiz kalmanın bir anlamı olmayacağını bildiğimden döktüm içimde birikenleri.

"Ben, seninle evlenip buraya geldikten sonra Zehra'yı hiç görmedim rüyamda. Hiç düşünmedim diyemem, hele ki ilk zamanlar vicdanım onu ardımda bıraktığımı söyleyerek çok yaktı canımı ama içten içe doğru olanı yaptığımı da biliyordum. Zehra ve sen... Siz hiçbir zaman kalbimde aynı anda yan yana durmadınız. Seninle evlendiğimde vicdanım onun için sızlıyordu ve sen... Seni sevmek hiç hesapta yoktu. Ama sonra her şey değişti... Sana tutuldum ben, baktığım yerde seni görmeyince huzursuz oldum. Senden ayrılsam

bunun bana vicdan sızısı değil, hiç bitmeyecek bir kalp ağrısı getireceğini anladığımda da artık kendimi kandırmaya bir son verdim. Seviyordum seni..."

Bunları duymayı beklemiyordu belki de... Ama madem dilimin kilidi bir kere kırılmıştı, o zaman aramızda gizli saklı hiçbir şey kalmayacaktı.

"Ve sen... Bana öyle güzel bakıyordun ki ben o bakışları umut bildim kendime. Sana sığındım, sana teslim oldum, sana inandım, sonra..."

"Onun adını sayıkladın!" dediğinde artık üzgün değil, öfkeliydi ve bu iyiydi işte. Çok iyi...

"Onu sayıkladığımı hatırlarken o gece ne konuştuğumuzu unuttun mu peki? O gece bir bebeğin hayalini kurmadık mı biz ilk kez? Gerçek bir aile olabilmeyi düşlemedik mi birlikte?" dediğimde kararsız bakışları beni de öfkelendiriyordu artık. Bunca zamanı yalnızca susup kaldığımız için kaybettiğimizi düşünmek canımı yakıyordu.

"O gece hoşlantı dediğim, aşk dediğim hislerin aslında ömürlük sevdam olduğunu kabullendiğim gündü ve ben o gece bir rüyanın değil, zifirî karanlık bir kâbusun içinde gördüm Zehra'yı... Tıpkı ablası gibi canına kıydığını, onu ardımda bıraktığım için, bir başkasını sevdiğim için beni suçladığını gördüm. Aşkla değil, korkuyla sayıkladım adını... Ve gözümü açtığımda korkularımı sana anlatacakken seni bu denli uzağımda bulacağımı tahmin edemiyordum elbette," dediğimde dudaklarından firar eden hıçkırıkla baktı gözlerime.

"Bilemezdim. Böyle olduğunu... Ben sandım ki..."

"Bilemezdin ama sorabilirdin Ayşe. Oysa ben sordum sana, neden birdenbire çektin kendini diye defalarca kez sordum! Ama buz gibi bakmaktan başka bir karşılık vermedin bana. Sonunda da en kötüsü düştü aklıma... Ben seni sevdim diye sen de beni sevecek değildin ya... Denedi, çabaladı ama olmadı diye düşündüm ben de sonunda. Daha fazla içi almadı benimle olmayı... Çünkü

aksini düşünmem için bana hiçbir sebep vermedin," dediğimde pişmanlıkla baktı gözleri.

Yaşadığımız onca acının böylesine sebepsiz olduğunu bilmek içten içe canımı yaksa da her şeye inat hâlâ ondan duymayı beklediğim itiraf her şeyi unutmama yeterdi. Koca bir aptal gibi bu saçma sapan durumu yıllarca daha sürdürüp onu bırakacak değildim elbette. Hele de beni sevdiğini duymuşken... Şu saatten sonra silahı kalbime de yaslasa bırakmazdım onu. Asla!

"Ayşe," dediğimde kucağına düşen ıslak bakışları ürkekçe beni bulurken, "Şimdi bana bir şey söyle. Söyle ki yolumuzu çizelim artık," dediğimde saniyeler boyunca suskunluğunu korudu. Sabırla ondan bir cevap beklediğim anın sonunda, "Cemal," demesiyle bile dudaklarım gülümsemek için sızlarken her şeyi duymayı bekliyordum ama bu kadarını ben bile beklemiyordum herhâlde.

"Bebek yapalım mı?"

Donakalan bakışlarım bir an sonra karardığında tedirgin gözleri ürkekçe kıpraşırken, beklemediği anda onu kucağıma alıp ayaklandım. Attığı şaşkın çığlık dudaklarımın arasında kaybolurken ezbere bildiğim yolda gizli mabedimize doğru adımladım. Günlerin, ayların değil, yılların hasreti ayakta kalmamı dahi zorlaştırırken, narin bedenini yatağın üzerine bıraktığımda hafifçe soluklansın diye uzaklaştım. Fakat sanki gideceğimden korkarcasına elleriyle yakama yakışıp dudaklarıma sarıldığında mutluluk kahkahalarımız tutkulu iniltilere karıştı. Saniyeler içinde yeri boylayan kıyafetlerimizle bedenlerimiz tüm engellerin ardından birbirlerine kavuşurken, yüreğimden taşan bir telaşla bedeninden uzaklaştım. Ne olduğuna anlam veremeyen parlak bakışları soru işaretleriyle dolarken, sırtını yatak başlığına yaslayıp bedenini üzerime çektim. Şimdi loş ışığın altında yüz yüzeydik.

"Önce söyle... Sen gözlerime bakarken duymak istiyorum," dediğimde yüzünü mutlu bir gülümseme kaplarken, elleriyle yanaklarımı sarıp, "Çok seviyorum seni," diye fısıldadı. "Çok âşığım. Öyle çok âşığım ki bu bazen çok acı veriyor ama vazgeçemiyorum. Hiçbir

zaman da vazgeçmek istemedim. Ve şimdi korkularım gözlerimin önünden çekilmişken gözlerinde görüyorum ya beni nasıl sevdiğini... Bunca zaman sevilmeyi beklediğim her an karşılık bulmuş gibi hissediyorum. Çok seviyorum seni Cemal... Yalnızca benim Cemal'im..."

"Yalnızca senin... Ve sen de benimsin Ayşe Canyurt... Şu saatten sonra ölsem bile hortlar, sana dadanır, yine de bırakmam seni. Hayatını hayatıma düğümledim, artık benden kaçamazsın!"

O andan sonra cevabı gözyaşlarına inat kıkırdayarak koynuma sokulmak olurken, "Nerede kalmıştık biz?" diye aşkla fısıldayıp yeniden dudaklarına kapandım. Sevdamız tutkuyla harmanlanıp geceye karışırken bu defa her şeyin bambaşka olacağını biliyordum. Aşk artık kuytularda değil, birleşen bedenlerimizde, aynı ritimle çarpan kalplerimizde, sesimizin her tınısındaydı. Biz artık gerçekten bizdik ve işte bu iyiydi... Hem de çok iyi...

Leyla'dan

Güneşin utangaç bir genç kız misali kızaran ışıkları usulca dağların arasından sıyrılıp yolumuza seriliyordu. Az evvel araladığım camdan içeriye dolan ıslak toprak kokusu ruhumda izini bırakan yaralarıma dahi şifa oluyordu sanki. Sırtım, bacaklarım saatlerdir küçücük rahatsız bir koltukta oturmaktan dolayı uyuşsa da yüzümde rahatsızlığımı anlatan zerre bir ifade olmadığını hissediyor gibiydim.

Çünkü rahatsız değildim.

Eren direksiyonu saran parmaklarını arada kasıp gevşeterek rahatlamaya çalışsa da yorulduğunun farkındaydım ve o an tek sıkıntım ona yardımcı olamamaktı. Oysa bir zamanlar ne çok severdim araba kullanmayı...

Fakat o uçurum kenarında yaşadığım korkudan sonra sevdiğim birçok şey gibi bu da elimden alınmıştı.

"Sana yardım edemediğim için üzgünüm."

Belli belirsiz mırıldanmam efsunlu yeşillerini bana çevirmesini sağlarken, bacaklarımı kalçamın altında toparlayarak oturmaya devam ettiğim koltukta hafifçe ondan tarafa döndüm.

"Belki de cesaretsiz davranıyorum. Direksiyon başına geçsem düşündüğüm gibi olmayacak hiçbir şey ama... Of! Bir de kaza yapmanın âlemi yok, değil mi şimdi?" diye kendime duyduğum alayla mırıldandığımda vites kolunun üzerinde duran sağ eliyle elimi kavrayıp yeniden vitesin üzerine yerleştirdi.

"Beni en çok üzen şey ne, biliyor musun? Senin sürekli olarak kendini suçlayacak, eksik görecek, ayıplayacak bir şeyler bulman... Araba kullanmak mı istiyorsun? Kullanacaksın! Gerekirse o korkularını silahımı çeker, tek tek vururum ama sen yeter ki onlardan kurtulmak iste. Kullanmak istemiyor musun? O zaman da bastonlu ihtiyar bir dede olduğumda bile seve seve senin şoförlüğünü yaparım. Yeter ki artık sadece Leyla olmadığını anla bu hayatta... Sen benim Leyla'msın. Bu hayatta hiçbir şeyle tek başına mücadele etmek zorunda değilsin artık..."

"Arabayı durdursana..."

Sözlerinin ardından söylediğim cümle karşısında bakışları hafifçe kısılsa da dediğimi yapıp arabayı sağa çekerek durduğunda titreyen ellerimle emniyet kemerimi çözdüm. Ne yaptığıma şaşırmış gibi telaşlı bakan gözleri başka zaman olsa beni gülümsetecekken içimde öylesine kaynayan bir his vardı ki dudaklarımı yalnız o his için kullandım. Biraz daha öne eğilip tişörtünün yakasından çekerek dudaklarına kapandığımda bir an için vişne tadındaki dudakları saldırım karşısında donup kalsa da saliseler sonra öpücüğüme aynı şevkle karşılık verip beni kendi saldırımda mağlup etti.

Sabaha karşı güneşin yeni yeni yüzünü gösterdiği bir vakitte iki tarafı orman olan ıssız bir yolun ortasında aylar evvel bana yabancı olan bir adamın dudakları altında erirken düşündüğüm tek bir şey vardı.

Aşk diye bir şey varsa eğer... O yalnızca Eren Karahan'dı...

"Saat 08.30'da kahvaltı servisimiz başlayacak efendim. Şimdiden keyifli vakit geçirmenizi dilerim."

Gözlerinden uyku aksa da kibarca bizi karşılayan resepsiyon görevlisi ahşap bir anahtarlığın ucunda sallanan anahtarımızı uzattığında ben anahtarı aldım, Eren de ikimizin eşyalarını sığdırdığım valizimizi aldı. Taşlı yolda tıpkı birbirinin aynısı olan bungalov evlerin arasında ilerlerken evlerin arasındaki alanların peyzajına hayranlık duymadan edemedim. Huzurun adresini sorsalar hiç düşünmeden burayı tarif edebilirdim.

Tatilimiz yalnızca iki gün süreceğinden uzak bir yere gitmeyi düşünmemiştik ve ikimizin ortak kararıyla kendimizi Sapanca'da bulmuştuk. Çok küçükken... Hani dünyada kötü olan hiçbir şey yok zannederken bir keresinde annem ve babamla birlikte gelmiştim buraya ama o güzel günler hatırlayamadığım kadar uzağımda kaldığından her şey bana yepyeni görünüyordu.

Saat henüz sabahın 07.00'siydi ve araba kullandığından dolayı Eren'in gözlerinden uyku akıyordu ama ben aldığım oksijen dolu soluklarla sanki bir anda açılmış gibiydim. Yine de beni böyle görürse onun da benimle uyanık kalacağını bildiğimden elimle ağzımı kapayarak esnemeye çalıştım. "Kahvaltı saatine kadar uyuyup dinlensek mi?" dediğimde esnemem onu gülümsetirken dudaklarını şefkatle alnıma yasladı.

"Olur tabii..."

Bizim için ayarlanan evin önüne geldiğimizde valizi kenara bırakıp anahtarı eline alarak kapıyı açtı. İçeri adım atacağım ansa bir anda beni kucağına aldığında gözlerim telaşla büyürken, "Adetleri atlamayalım, değil mi?" deyip içeri geçtiğinde kıkırdayarak yanağına sevgi dolu bir öpücük bıraktım. Bu adamı tüm benliğimle seviyordum.

Beni neredeyse dört kişilik bir aileye bile yetecek kadar büyük görünen yatağın üzerine usulca bırakırken, sonrasında kapının önündeki valizi alıp kapıyı ayağıyla itekledi. Valizi kenara koyup yanıma doğru adımladığında bakışlarım gayriihtiyari etrafta gezerken tıpkı dışarısı gibi kalacağımız yere de hayran olmuştum. Bir evden ziyade bir odaydı aslında ama bir otel odası gibi değildi, tam aksine insana başka türlü bir mahremiyet sağlıyordu. İç mekân da dışarısı kadar özenli dekore edilmiş görünüyordu. Çimen yeşili koltuklar ahşap dekorla göz alıcı bir bütünlük sağlarken, cam kenarındaki saksılarda yetiştirilen çiçekler ortama gerçek bir ev havası veriyordu. İlerideki kapının da banyo olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Sevdin mi burayı?"

Usulca dizinin üzerinde yatağın kenarına oturan Eren'in sesiyle odayı taramayı bırakırken gülümseyen bakışlarımı ona çevirdim. "Buradan daha iyisi olamazdı. Etrafı keşfetmek için de sabırsızlanıyorum."

Mutluluğumun yansıması onun gözlerinde yıldızlı bir gece misali parlarken, ayakkabılarını ayaklarıyla çıkarıp kenara attı. Sonrasında benimkileri de sanki Külkedisi'nin beyaz atlı prensiymiş gibi naif bir dokunuşla ayaklarımdan çıkardığında istemsizce yanaklarım kızarırken, başparmağıyla usulca bileğimi okşadığında dudaklarım titredi iç çekişle. Sanki heyecanımı fark etmiş gibi dudak kıvrımlarında arsız bir tebessüm peyda olsa da beklemediğim anda yatakta kendini sürüyüp yanıma yattı. Beni de kollarıyla sarıp göğsüne yatırdığında içimde yine adını koyamadığım bir his çağlarken, "Madem etrafı keşfedeceğiz, öncesinde biraz güç toplayalım. Hadi kapat gözlerini," deyip dudaklarını saçlarımın üzerine bastırdığında elimin altında kalan kalp atışlarıyla gülümsedim.

O, kalp atışlarını avucumda hissettiğim ilk adamdı ve ben bu yüzden çok şanslıydım.

Uykum yok mu demiştim ben?

Gözlerimi sıcak bir kuytuya doğru araladığımda saat neredeyse 12.00 olmuştu ve ben bıraksalar sonsuza dek uyuyacak gibiydim. Öte yandan sıcaklığına sokulduğum Eren de nasıl bıraktıysam hâlâ öyle uyuyordu. Hafifçe kıpırdanıp başımı biraz yukarı kaydırarak yastığa bıraktığımda artık yüz yüzeydik. Daha önce de ona bu kadar yakından bakabilme şansım olmuştu ama sanki her defasında bambaşka kusursuz görünüyordu bana. Sevmekten diye düşündüm... Ona duyduğum sevgi çoğaldıkça gözümdeki, gönlümdeki yeri de dokunulmaz oluyordu sanki...

Renginde huzuru tanıdığım bakışlarını gizleyen kirpikleri nasıl da gürdü böyle. Bir an için kıskandım onu, ben saatlerce rimelle cebelleşiyordum... Sonra yüzünü süsleyen kirli sakalı, biçimli burnu, artık tadının vişneye benzediğini bildiğim o dudakları...

"Artık öperek uyandırma aşamasına geçsen mi güzelim? Daha fazla böyle karizmatik poz kesemeyebilirim."

Dudaklarından mırıldanırcasına dökülenlerle bir an için donup kalsam da sonrasında karnımı tutarak kahkahalarla gülmeye başladım. Bir süre beni izlese de beklemediğim anda gülüşümü dudakları arasına esir düşürdüğünde aynı his yine damarlarımda kaynamaya başlarken, başımın fena hâlde dertte olduğunu biliyordum artık.

Zamanın donup kaldığı o büyülü anda vişne tadı benim dudaklarıma da bulaşırken, hafifçe üzerimde yükselip bakışlarını yüzümde gezdirdiğinde istemsizce telaşlandığımı hissettim. Çünkü gerçek hayatta kadınlar bebeksi bir yüz ifadesiyle, fönlenmiş gibi kusursuz görünen saçlarla uyanmazdı. En doğal hâlimin ona bu kadar yakın olması ister istemez beni telaşa sürüklese de, "Sana çok fena tutuldum ben," dediğinde istemsizce kıkırdadım.

"Bir de tutulmasaydın komiser," diye kendimi tutamayarak eğlenircesine söylendiğimde bir anda parmakları huylandığım her zerremde arsızca gezinmeye başlarken, dışarı taşan kahkahalarım etrafımızda yankılandı. Her gülüşüm orman yeşillerine bir yıldız daha yerleştirirken artık biliyordum.

Bu saatten sonra mutsuz olursam bu yalnızca benimle kalmayacaktı. Çünkü biz canıma can olan adamla ruhlarımızı düğümlemiştik ve bu saatten sonra mutsuz olmam demek, onu da mutsuz etmem demekti... O yüzden de yaşayacaktım. Yalnız kendim için değil, onun için de dibine kadar yaşayacaktım bu hayatı...

Balayı çifti olduğumuzu diğer misafirlere de odanın dışına taşan kahkahalarımızla ispat ettikten sonra sırayla duş alıp hazırlanarak el ele odadan çıktık. Kahvaltı servisi çoktan bitmiş olmalıydı ama yemyeşil bir bahçenin ortasına nasıl olduysa bizim için şahane bir kahvaltı sofrası kurulmuştu. Ah, belki de brunch demeliydim. Açıkçası isimler sorun değildi çünkü günün her saati kahvaltı yapabilecek kadar kahvaltı düşkünüydüm ben.

İki kişilik masada kendi yerime kurulurken, Eren de bir centilmen edasıyla konforumu sağladıktan sonra karşıma geçti. Taze sıkılmış portakal suyu çok cazip görünse de mis gibi kokan çaya kayıtsız kalamayarak ilk yudumu ondan aldım. Sofra gerçekten bakarak bile doyabileceğimiz türdendi, zira eksik olan bilindik tabirle yalnızca kuş sütüydü.

"Nisanın başı olsa da sanki yaz gelmiş gibi buralara. Şanslıyız," deyip ağzıma bir lokma peynir attığımda usulca başını sallayıp etrafta gezdirdi bakışlarını. "Daha önce gelmemiştim buraya ve şimdi de iyi ki gelmemişim diye düşünüyorum," dediğinde anlamayarak baktım yüzüne.

"Niye ki? Sen sevmedin mi?" diye sorduğumda sesim niye bu kadar mutsuz çıkmıştı, anlayamadım bile. İnsan galiba sevdiği bir şey olduğunda sevdiği insan da en az onun kadar sevsin istiyordu.

Sözlerim onu anlamadığım şekilde güldürürken, masada duran elimi kavrayıp usulca öptü.

"İyi ki daha önce gelmemişim. Çünkü o zaman ilk kez seninle gelmenin mutluluğunu yaşayamazdım," dediğinde şımarık bir edayla gülümsedim. Onun tarafından böylesine şımartılmak, özel hissettirilmek muazzamdı lakin bakışlarım bir an sonra ağaçlarda cıvıldayan kuşlara takıldığında bakışlarım kederle gölgelendi.

"Ben ilk kez gelmiyorum ama... Çok eskiden, annem de babam da yanımdayken gelmiştik. O zaman kıştı, çok kar yağıyordu. Annemle babamın benden bile daha fazla çocuklaştıklarını hatırlıyorum kartopu oynarken..." deyip bulutlanan bakışlarımı sevdiğim adama çevirdim.

"Biliyor musun, benim annem de babam da çok mutlu insanlardı. Annemin kahkahaları hiç eksik olmazdı mesela... Babamın en çok sevdiği şeyse benimle oyunlar oynamaktı... Bizim etrafımızda çok fazla yetişkin vardı eskiden... Mesela amcam," deyip onun hakkında ima edilen onca şey aklıma düştüğünde ellerimin kasıldığını hissettim.

"O, pek gülmezdi. Çocukken gittiğimiz bir çiftlik vardı, orada da bir korkuluk. İşte amcamı küçükken hep o korkuluğa benzetirdim," deyip burukça gülümsedim. "Sonra Feryal yengem... O da hep kızacak bir şeyler bulurdu. Çalışanlara hep emirler yağdırır, kendi çocuklarına da sürekli birilerini örnek gösterirdi. Ferit'le Filiz o yüzden hep sert kabuklar ördüler etraflarına... Zaman onları mesafeli hatta kibirli yaptı. Ama çok eskiden öyle değillerdi. Filiz mesela... Uzun zamandır benden nefret ediyormuş gibi davransa da ben bir zamanlar onun da beni sevdiğini biliyorum... Ah, neyse... Yine sıktım seni dertlerimle," dediğimde şefkatle baktı gözlerime. Ama o bakışlarda gizlenen soruyu çok iyi görüyordum. Çünkü o soruyu tanıyor, yıllardır ben de kendime soruyordum.

Bu kadar mutlularsa eğer, neden kendi canlarına kıydılar?

Onun beni teselli edecek bir şeyler söyleyeceğini hissettiğim an sanki bunu engellemek istercesine telaşla araya girdim. "Neyse, bu konuyu kapatalım ve sadece tatilimizin tadını çıkaralım, olur mu? Bir şeylerin sebebini sorgulamaya değil, yalnızca seninle mutlu olmaya ihtiyacım var şimdi," dediğimde elimi yeniden usulca kavrayıp aşkla gülümsedi.

"O zaman karnını iyice doyursan iyi edersin. Çünkü bugün epeyce uzun olacak bizim için."

Öyle de oldu...

Öğlen yemeği niyetine paylaştığımız kahvaltının ardından el ele ormanın derinliklerine doğru keyifli bir yürüyüşe çıktık. Aldığım her nefes öylesine berrak öylesine tertemizdi ki büyük şehrin koşturmacasında böylesine alışık olmadığımızdan genzim yanıyordu. Bahar iyiden iyiye kendini belli ettiğinden etraf yeşilin büyüsüne kapılmış, rengârenk çiçekler âdeta fırçadan tuvale saçılan damlalar misali o yeşillerin üzerine saçılmıştı.

Ne kadar cazip görünse de toplamak için koparmak istemedim onları. Yalnızca Eren bir papatyayı okşarcasına eline alıp saçlarımın arasına yerleştirdiğinde ona gülümsedim. Narin parmaklarım güçlü parmakları arasına miskin bir kedi misali sokulduğunda ben de ona biraz daha sokulup başımı omzuna yaslayarak ilerlemeye devam ettim. Saatleri devirdik etrafı keşfederken... Sayamadığım kadar çok fotoğrafımız oldu. Onları çerçeveletip evin duvarlarına asmayı geçirdim aklımdan, hem de defalarca...

En uzun zamanı da göl kenarında geçirdik. Bizim gibi hafta sonu kaçamağı yapan çok fazla insan olsa da kendimize gizlenecek, ikimize ait bir köşe bulduk. Sohbet ettik saatlerce... Ama bu defa ben konuşmadım. Her anımın sonu başka bir keder durağına çıktığından yalnızca o konuşsun istedim. Hiç bilmediğim çocukluğunu anlattı bana. Neden polis olduğunu, başından neler geçtiğini... Eski sevgililerini bile anlattırdım ona, zorla. Hevesli değildi elbette ama dayanamadı ısrarıma. Çünkü buradan ayrıldığımızda birbirimiz hakkında bilmediğimiz bir şey kalsın istemiyordum.

Ben sormadım ama Rüya'yı da anlattı. Ona hiçbir zaman adına aşk denecek bir duyguyla bakmadığını, yalnızca onun çok yalnız olduğunu gördükçe yalnızlığını paylaşmak istediğini söylediğinde ona inanmaktan başka bir şeyi düşünmedim bile. Çünkü o Eren'di ve bana asla yalan söylemezdi.

En zoru da Seda'yı konuşmaktı belki... Çünkü o kızın gözlerinde gördüğüm yıllanmış aşk gerçekti.

"İnsan bazen bir şeyi yok saydığında, görmezden geldiğinde yok olacağını düşünüyor galiba. Seda da benim için öyleydi. Bizim

ekibe geldiğinde daha yeni mezun olmuştu akademiden. Hayat dolu, geleceği parlak, ışık saçan bir kızdı. Ama o ışık benim gözlerimi kamaştırmadı hiçbir zaman. Hatta Ela neyse, benim için öyle oldu zamanla... Ekip arkadaşları başka mesleklerdeki iş arkadaşlarına benzemez. Biz birbirimize her gün yeni baştan canımızı, başımıza bir şey gelirse diye ailemizi emanet ediyoruz. Biz birbirimize güvenmek zorundayız yoksa hayatta kalmamız bile mucize olur... Neyse... Mesleğinin ilk yılıydı daha, bir operasyon sırasında pusuya düştük ikimiz. Ben alışıktım belki de o ilk kez yüzleşiyordu bizim mesleğin gerçeğiyle. Ölüm ve biz bir aynanın yansıması gibiydik. O pusuda ilk kez anladı bunu Seda... Biz o gün oradan birlikte kurtulduk ama ben onu korumak isterken ufak bir yara aldım," dediğinde kaskatı kesildim birden kollarında. Gözlerine bakmadan kollarında bunları dinlemek kolaydı ama ölüme yaklaştığını duymak canımı yakmıştı.

Usulca kollarımı beni sakinleştirmek istercesine sıvazlarken devam etti anlatmaya.

"Öncesi var mıydı, bilmiyorum ama bence o zamandan sonra bu hislere esir düştü Seda. Bana değil, onun için hayatını tehlikeye atan Eren komisere hayran oldu. Bunu uzun zaman anlamadım ben, farkına vardığımdaysa elimden görmezden gelmekten başka bir şey gelmedi. Ona hiçbir zaman umut vermedim ben, sana yemin ederim ama karşısına geçip 'Sevme beni,' de diyemedim. Yalnızca aşkına karşılık bulacağı birini sevmesini diledim. Hâlâ da diliyorum. Çünkü o kötü biri değil ve bunu hak ediyor, gerçekten..."

Bana kendini anlatma çabası gülümsetti beni. Ona inanmayacağımı düşünmesi saçmalıktı çünkü ona inanmasam bugün asla burada, kollarının arasında olmazdım. Usulca yaslandığım göğsünden doğrulurken tereddütle bakan yeşillerine daldım bir an. Sonra da parmak uçlarım şefkatle yanağını sararken uzanıp dudaklarına minik bir öpücük bıraktım.

"Teşekkür ederim," dediğimde bakışları ne için dercesine kısılırken, "Böyle güzel bir adam olduğun için," deyip gülümsedim. Ve içimden tekrar ettim. *Ve kalbini bana sakladığın için...*

Dönüş yolculuğumuz da epey keyifli geçerken, odamıza geçmeden evvel keyifli bir akşam yemeğini paylaştık birlikte. Açık hava üzerine yürüyüş öylesine acıktırmıştı ki beni, gözüm yemeklerden başka hiçbir şeyi görmemişti. Bir zaman da ışıkların azlığından daha bir yıldızlı görünen gökyüzünü izleyerek zamanı erittikten sonra yine kenetlenen ellerimizle kalacağımız yere geçtik. İçeri girdiğimizde, "Önce sen gir duşa," demesiyle rahatladığımı hissettim ve hızlıca eşyalarımı alarak kendimi banyoya attım. İhtiyaçlarımı giderip telaşlı bir duş aldıktan sonra yeniden odaya geçtiğimde o da gözlerini bana değdirmeden hızlıca banyoya geçti. Üzerime her zaman giydiğim tarzda yazlık bir gecelik geçirip saçlarımı da makyaj masasının önünde kuruturken titreyip duran bedenime bir türlü mâni olamıyordum.

Tamam, çocuk değildim elbette bir şeylerin farkındaydım ama...

"Of!"

Kendi kendime oflayışım üzerine bir şort bir de tişört geçirerek banyodan çıkan Eren'le bölünürken kendime saydırmadan edemedim. Ben niye banyoda giyinmek yerine dünden meraklı gibi havluyla çıkmıştım ki sanki!

Bir süre ben makyaj masasının taburesinde o yatağın ucunda öylece oturarak sessizliği paylaşırken bakışlarımı usulca kaydırıp aynadaki yansımasına baktım. Bana değil, yere bakıyordu. İlk adımı kimin atması gerektiğini düşünüp kendime engel olamayarak parmaklarımı kıvırıp dururken, "Hadi yatalım artık," deyip ince pikeyi kaldırdığında ben de telaşla ayaklandım. Böyle direkt mi oluyordu bu işler acaba...

"Yatalım."

"Yorulduk zaten, uyku da bastırdı," deyip kendi kısmına ilerlediği sıra bir süre anlamayarak arkasından bakarken, "Uyumak anlamında yatmaktan mı bahsediyorsun?" dediğimde kulaklarım sözlerimi duyar duymaz ağzıma bir tane yapıştırdım. O sıra erkeksi bir şekilde kıkırdayan Eren omzunun üzerinden bana baktığında hâlim

onu daha da eğlendirirken, usulca yanıma doğru adımlayıp tam önümde durduğunda parmak uçlarımdan başka bir yere bakamaz hâldeydim.

"Leyla'm... Seni buraya dinlen, rahatla, dertlerden uzaklaşıp mutlu ol diye getirdim ben. Fırsatçı gibi seninle sevişmek için değil."

Oysa ben seninle fırsatçı gibi sevişmek için gelmiştim Eren.

Sözleri bakışlarımı ona çevirmeme sebep olurken, yakınlığımıza, konuştuğumuz müstehcen konuya inat çekinmeden baktım gözlerine.

"İstemiyor musun?"

"Ne?"

"Beni... İstemiyor musun?" dediğimde dingin yeşilleri bir kibrit çakılmışçasına tutuşurken, "Mesele benim ne istediğim değil," dediğinde anlamayarak baktım yüzüne. "Senin ne istediğin..."

"Sen, ben olmayı bıraktığımızı söylemiştin. Şimdi sen diyerek kendini kenarda mı tutacaksın?" dediğimde, "Leyla..." dese de devam ettim konuşmaya. "Bir meselemiz varsa eğer, o bizim ne istediğimiz olmalı. Ha, illaki bensem mesele, o zaman iyi dinle. O bahsettiğin fırsatçılık var ya... Bende var o... Ben," dediğimde sözlerim bitmeden belimi sarıp dudaklarıma bir nefes kadar yaklaşırken, dudaklarıma vuran ılık nefesin söyledikleri içimde çağlayıp duran o volkanın sonunda infilak etmesine sebep oldu.

"Senin için yanıp tutuşuyorum. Sana deli oluyorum. Kendimi sende kaybedip yüreğinde can bulmak istiyorum. Seni... Seni aklımı kaçıracak kadar çok istiyorum Leyla... Ama en çok da beni, seni istediğim kadar istemeni istiyorum," dediğinde, hiçbir halt bilmememe rağmen kadınsı bir içgüdüyle bedenimi bedenine yaslayarak ona sokuldum ve ılık nefesimi onun dudakları üzerine usulca bıraktım.

"Her bakışın, her nefesin benliğimde bir kibrit daha çakıyor komiser. Sana deli oluyorum ve artık sende kaybolup sende can bulmak istiyorum. Hadi... Bana aptal bir prenses gibi davranmaktan vazgeç artık! Madem ikimiz de yanıyoruz, o hâlde birlikte yanalım."

O gecenin aklı başında edilen son sözleriydi bunlar belki de... Sonrası aşkın yalnızca iki kişi arasında mezara dek gidecek olan saklısıydı. Vişne tadı vahşi bir saldırıyla dudaklarıma bulaştığında bu defa hissettiğim masum bir aşktan çok daha fazlasıydı. Her nefesi yangına düşen bir kibritken, her dokunuşu emsalsiz bir vaatti. Her dokunuşunda beni kendine esir düşürürken, aslında kendini de bana tutsak ediyordu. Küçük dokunuşlar usulca yerini önlenemez bir girdaba bırakırken, ikimiz de her saniye o girdaba biraz daha çekiliyorduk. Bedenlerimizi birbirinden saklayan her bir kumaş parçası tek tek yeri boylarken, belki onlarca duyguyu aynı anda hissediyordum ama asla utanç hissetmiyordum. Çünkü sevdiğim adama tüm benliğimle ait olurken kimseye ihanet etmiyordum ben. Yasak değildi onunla olmak, günah değildi, ihanet değildi. Yalnızca mucizeydi. Yalnızca gerçek bir aşka düşen kalplerin anlayacağı mucize...

Ne kadar ona aksini söylesem de bir prensese dokunur gibi nazikti dokunuşları, kibardı. İçinde patlayan volkanların yansıması tutuşan yeşillerindeydi ama yine de her dokunuşu beni acıtmaktan korkar gibiydi. O gece bana verdiği fiziksel acı yalnızca anlıktı ama sonrası gerçekten de yeniden doğmaktı benim için... Sevdiğim adamın kollarında teni tenime karışmışken, kulaklarımda onun sesinden kopup gelen aşk sözcükleri süzülürken, ben artık bambaşka bir Leyla'ydım. Bu yalnızca kadın olmakla ilgili değildi, bu umut etmekle ilgiliydi. Çünkü ben bugün gerçekten bir umuda tutunmuştum.

Canıma can olacak, bana can verecek bir umuda...

Bazı anlar vardır, rüya olmasından ölesiye korkarsınız. Öyle ki gözlerinizi açmak bile zulüm gibi gelir size... *Ya, her şey rüyaysa?*

Öyle bir andaydım ben de. Eğer ki vücudumdaki tatlı sızıları hissetmesem öyle kalmaya da devam edecektim belki... Oysa tenimin her zerresinde hissettiğim yorgunluk saatlerce yürümekten değildi, biliyordum. Saatlerce aşka düşmektendi...

Daha fazla gözlerimdeki sızıya dayanamayıp usulca gözlerimi araladığımda kapalı perdeyi dahi zorlayan güneş günün çoktan aydınlandığını bana ispatlarken başını göğsüme yaslamış hâlde bana sarılarak uyumaya devam eden adamı gördüğümde dudaklarımda arsız bir tebessüm peyda oldu. Artık görüntüsü de vişneyi andıran kalın dudakları kızarmakla kalmamış, sanki şişmişti de... Şimdi sakince göğsümün üzerinde büzüşerek duran o dudakların gece boyunca bana yaşattıkları istemsizce kıpırdanmama sebep olurken, "Ömrümün sonuna kadar bu şekilde uyuyabilirim," diyen iç gıdıklayıcı boğuk fısıltıyı duyduğumda gülümsedim. Bu adamın sesi her sabah mı böyleydi yoksa o da mı tıpkı benim arsız bedenim gibi değişmişti?

"Uyumadığını biliyorum yoksa sen de benim gibi numara peşinde misin?"

Mırıldanmaya devam ettikçe tenimi sızlatan dudakları iyiden iyiye arsız bir hisle sarmalanmama sebep olurken, "Acıktım ben," diye kaçmak istercesine söylenmemle bir anda başını kaldırıp bedenini de üzerimde yukarı doğru kaydırarak dudaklarıma saldırmadan önce fısıldadı.

"Ne tesadüf, ben de..."

Sonrasında biraz daha yatakta ve ne kadar kaçmaya çalışsam da banyoda geçen saatlerin sonunda hazırlanıp dışarı çıktığımızda sanki etrafımızda bir ışık çemberi varmış da gece ne haltlar yediğimizi herkese ilan edecekmiş gibi etrafa bakınmaya devam ettim. Eren'se kavradığı elimle beni bahçede bizim için hazırlanan sofraya doğru ilerletirken, "Hangi ara arayıp da söylüyorsun bunu hazırlamalarını?" diye sorduğumda yalnızca çapkınca göz kırpmakla yetindi. Ben farklı görünüyor muydum, bilmiyorum ama o sanki daha bir canlı, daha bir mutlu görünüyordu ve bu bile tek başına gülümsemem için bir sebepti.

Birlikte aç kurtlar gibi talan ettiğimiz sofradan yine el ele kalkıp birkaç saat daha etrafın tadını çıkarsak da Eren'in izni yalnızca iki günlük olduğundan yola çıkmak için daha fazla geç kalmak

istemedik. İkindine doğru toparlanıp Sapanca'dan ayrıldığımızda da temennim en kısa zamanda buraya yine gelebilmekti.

Kahkahaların, neşeli şarkıların bize eşlik ettiği yolculuğumuz hiç olmadığı kadar keyifli geçerken birkaç saat sonra evimize vardığımızda artık bazı şeylerin daha güzel olacağına tüm kalbimle inanıyordum. Arabadan inip eşyalarımızı alarak apartmana doğru ilerlediğimizde bakışlarım istemsizce apartmana doğru kayarken, "Işıkları açık, acaba beş dakika Ayşelere uğrasak mı?" diye sorduğumda kolundaki saate bakıp başını salladı usulca. "Olur, zaten onlar geldi, biz gittik derken adamakıllı bir geçmiş olsun da diyememiştik."

Birlikte yukarı çıkıp zili çaldığımızda saniyeler sonra Ayşe açtı kapıyı. "Leyla! Hoş geldiniz," deyip içtenlikle bana sarıldığında ben de aynı içtenlikle dostuma sarılıp gülümsedim. "Rahatsız etmedik inşallah, ışıkları açık görünce beş dakika uğrayalım demiştik," dediğimde kaşlarını çattı yalandan.

"Saçmalama, olur mu öyle şey. Zaten Cemal de biraz evvel geldi, sofra kurmuştum, hadi siz de gelin," dediğinde karşı çıksak da Ayşe bizi takmadan içeri çekiştirdi. Birlikte içeri girdiğimizde peşimiz sıra Cemal de gelip bizi karşıladığında tuhaf bir şeyler olduğu buram buram hissediliyordu.

Kısa süre havadan sudan bir şeyler konuşulsa da Eren, Cemal'e dönüp, "Abi bir sorun mu var?" diye sorduğunda Cemal sıkıntılı bir nefes alıp ensesini ovuşturarak bana çevirdi bakışlarını.

"Ya aslında... Of! Böyle zamanda edilecek laf değil de," demesiyle ikimizi de endişe sararken, "Bir durum var," dediğinde bana kayıp duran bakışlarından meselenin benimle alakalı olduğunu anlamak zor olmadı.

"Benimle ilgili bir şey... Ne oldu? Yoksa babamla ilgili mi?"

Telaşlı söylenişimle Eren sıkıca elimi kavrayıp beni kendine çekerken bakışlarımız endişeyle Cemal'e döndüğünde söyledikleri aklımın ucundan dahi geçmeyecek şeylerdi.

"Bu sabah... Bir cinayet dosyası geldi önümüze. Aslında bizim şubenin işi değil, biliyorsunuz ama..."

"Abi kem küm etmeden anlat şunu!"

"Of! Tamam be oğlum... Cenk Saygın bu sabah öldürüldü. Olay kaza, intihar falan değil, düpedüz infaz... Dosyanın bize gelme sebebi de... Ölmeden önce bir mektup yazmış ama yollayamamış. Eşyaları arasında bulundu. Mektup Leyla'ya..."

Ayışığı Kitaplığı

Yirmi İkinci Bölüm
Kan

Leyla'dan

Yine bir ölüm lafı düştü hayatımın tam ortasına. Yine tanıdığım biri ecelini bekleyemeden öldü. Şimdilerde yalnız ihanetinin yarasını bilsem de bir vakitler hayatımı birleştirmeyi düşündüğüm biri...

Cenk...

Hangi ara ayağa kalktığımı bilmesem de usulca yeniden koltuğa oturdum. Dizlerimde yükümü ağırlaştıran bir sızı vardı sanki. Ayakta kalacak gücü kendimde bulamıyordum. Öylece dizlerime bıraktığım ellerime dalıp gitmişken Eren'in sesi çalındı kulağıma.

"Leyla'm... İyi misin güzelim?"

Başımı usulca sevdiğim adama çevirdiğimde onu ne denli telaşlandırdığım gözlerinden okunuyordu. Dizime bıraktığım elimi avuçları arasına alıp sanki ısıtmak istercesine ovuşturduğunda omuzlarımdaki yüklerin onun omuzlarına taşındığını hissettim sanki. Acımı paylaşıyordu. Yüklerimi, makûs kaderimi... Ve kederimi...

Bir yanım da huzursuzca dalgalandı içimde. Acaba ne düşünüyordu? Eski sevgilim için acı çektiğimi düşünüp yakıyor muydu canını?

Sanki bu ihtimali yok etmek istercesine, "Eren," dedim soluklanarak. "Sevsem de sevmesem de tanıdığım insanlar ölüyor hep... Ben... Korkuyorum," diye fısıldayarak başımı göğsüne yasladığımda kollarıyla beni sıkıca sardı. Ve belki de o an neden bu hâle geldiğimi gerçekten anlamış oldu. Ben korkuyordum. Bir vakitler ölüme koşa koşa gideceğimi düşünsem de bugün ölmekten, hayatım boyunca hiç yaşamamışken şimdi sahip olduğum bu mutluluktan koparılmaktan deli gibi korkuyordum.

Bir süre sevdiğim adam usulca bedenimi yatıştırıcı elleriyle sarıp sırtımı okşarken kokusunda güven bulmaya çalıştım. Bir ara Ayşe bizler için içecek bir şeyler getirdi. Keyif için olmasa da yüreğimdeki fırtına dinsin istercesine içtiğim çay, ne yalan söyleyeyim, bana iyi geldi. Zaman aktı, geçti, bu konu başka gereksiz mevzular arasında bir süre bekletilse de daha fazla gizlenemeyeceğimi, kaçamayacağımı bildiğimden usulca doğruldum sığındığım kollardan. Ve her şeye hazırlıklı olduğumu umarak Cemal'e çevirdim bakışlarımı.

"Mektubu okuma şansım var mı? En azından ne yazdığını bilmek istiyorum."

"Dosya gizliliği kapsamında bu yaptığım tamamen yanlış olsa da bilmek isteyeceğini tahmin ettim," deyip ayaklandı. İçeri gidip yeniden elinde bir kâğıtla yanımıza geldiğinde istemsizce ellerim titrerken, "Bir fotokopisini aldım senin için. Bilmen gereken şeyler olduğu ortada," deyip kâğıdı bana uzattığında usulca elime aldım.

Eren'in yanımdan kalkacağını hissedip engel olmak istercesine elimi telaşla dizine yaslarken, beni bulan bakışlarına yalvarırcasına baktım. "Kal... Sen olmadan baş edemem."

Usulca kolunu omzuma atıp beni kendine çektiğinde kâğıt ikimizin ortasında kalırken, korkunun ecele faydası olmadığını bildiğimden derin bir soluk alıp bakışlarımı kâğıda çevirdim. Ve daha ilk bakışta yazısını tanıdım. Yıllar boyunca şiirlerini yazdığı defterleri kurcaladığım için çok iyi biliyordum.

"Onun yazısı... Bundan bir kuşkunuz olmasın," deyip satırları okumaya başladım.

Leyla...

Sana artık sevgi dolu bir hitapla seslenememek ne acı... İstemediğimden değil, hakkım olmadığını bildiğimden... Sen bu hayatta başıma gelen en güzel şeydin ve ben seni kendi ellerimle kaybettim. Bu yüzden de seni kaybetmek başıma gelen en kötü şey oldu Leyla...

Artık inanmadığını, senin için hiçbir anlamı olmadığını biliyorum ama ben... Bu hayatta sadece seni sevdim. Sadece seni... Kendi acizliğim yüzünden bir şeytanın elinde oyuncak oldum ve sana hiç hak etmediğin şeyler yaşattım. Şimdi her şey için çok geç olduğunu biliyorum ve inan bana, tüm bunları senden bir umut beklediğim için de yazmıyorum. Sadece... Bir zamanlar masum kalbiyle bana gülümseyen o kıza, sana... Borçlu olduğum için yazıyorum...

Leyla... Büşra senin tanıdığın gibi biri değil... Hiçbir zaman olmadı... Sana yaşattığımız ihanetten bahsetmiyorum, o gerçeklerin yanında o kadar ufak bir detay ki... Büşra çok tehlikeli biri Leyla... Bana kalırsa o bir iblis... Ve sana olan hisleri kıskançlık kadar basit değil... Onun sana duyduğu nefret bir insanın bir insana duyduğu nefretten katbekat fazla... Bu kadarını ben bile anlamadım bunca zaman ama artık görüyorum. O seni yok etmek istiyor. Yalnız bedeninle değil, sahip olduğun her şeyle...

Ona çok dikkat et Leyla... Ben seni ondan korumayı çok isterdim ama benim gücümün yetmeyeceği şeyler var ve biliyorum ki yetse de sen zaten benim yardımımı istemezdin. Hem... Artık seni hak ettiğin gibi sevecek, koruyacak biri var hayatında... Umarım o adam benim yaptığım hataları yapmaz ve senin kıymetini bilir, seni korur...

Son olarak... Elimde elle tutulur hiçbir delil yok ama emin olduğum tek bir şey var.

Büşra'nın babanın ölümüyle kesinlikle bir bağlantısı var.

Ben artık buralardan gideceğim. Tek temennim hak ettiğin kadar mutlu olabilmen...

Hoşça kal,

Cenk

Kâğıt ellerimin arasından kucağıma düştüğünde nefret yüklü bakışlarımı Eren'e çevirdim. Nefretimin muhatabı o değildi elbette ama ondan başka kimseye bakmak istemiyordum.

"Bunu daha önce de ima etmişti ama bu... Burada kendinden çok emin konuşuyor Eren... O pislik gerçekten de babamın katili olabilir mi?" diye nefretle soluduğumda nefes almaya bile gücüm kalmamış gibi hissediyordum. Her şeye tamam ama bu kadarı... Bunu yapmışsa, babamın ölümünde en ufak bir parmağı varsa onun ölümü de benim elimden olurdu.

"Leyla'm... Araştıracağım. Sana söz veriyorum, her kimin bu işte parmağı varsa, hak ettiği cezayı çekecek," dediğinde bakışlarımı bu defa da Cemal'e çevirdim.

"Cenk... Nasıl ölmüş? Yani burada gideceğini yazmış ama ne oldu sonra?"

"Ailesi bir süre ulaşamayınca emniyete başvurmuş. Yurt dışına döneceğini bildiklerinden uçağa binmediğini öğrenince telaşlanmışlar. Kaldığı eve gidildiğinde... Başından vurulmuş hâlde bulundu. Silah ortada yok, intihar olmadığı kesin... Zaten valizleri falan toparlanmış hâldeydi. Muhtemelen havaalanına gidecekti ve gelen her kimse... Buna izin vermedi."

Cenk iyi bir insan değildi. Cenk bana ihanet etmişti. Cenk beni aptal yerine koymuştu. Ama tüm bunlar bugün onun için üzülmeme mâni olmuyordu. Bana ihanet eden o pislik için değil, bana kitapçıda selam verip gülümseyen o masum gülümsemeli tatlı çocuk için acıyordu canım. Ve ister istemez düşünmeden edemiyordum... Eğer tüm bunlar doğruysa... O zaman onun ölümünde de Büşra'nın parmağı olmalıydı. Olamaz mıydı?

"Bu mektup," dedim her ikisine birden göstererek. "Yani burada

yazılanlar Büşra'yı suçlamaya yetmez mi? Sadece babamın değil, Cenk'in ölümünde de parmağı olmalı. Bir itiraf sayılamaz mı bu mektup?" diye sorduğumda Eren bakışlarını benden kaçırırken Cemal sıkıntılı bir soluk aldı.

"Büşra denen kadın bu sabah sorguya alındı zaten ancak onu şüpheli gösterecek en ufak bir somut delil bile olmadığından mahkemeye sevk ettiğimizde serbest bırakıldı," dediğinde alayla gülmeye başladım.

"Yine somut delil! Harika! İki insan katledildi ve o şeytanı suçlu gösterecek bir somut delil bulamıyoruz diye istediği gibi ortalarda fink atacak. Artık sıradaki kurbanının başında bir delil bırakmasını bekleriz... Ya da dur, muhtemelen ben olurum o kurban da!"

Onların bir suçu olmadığını bildiğim hâlde tüm sinirimi onlardan çıkarıyordum. Çünkü hesap soracağım kimse yoktu karşımda. Babamın ölümünde yaşadıklarımı, duyduklarımı sanki yeniden yaşıyordum ve bunu anlamak beni kahrediyordu. İnsanlar bir hiç uğruna ölüp gidiyordu ve buna sebep olanlar belki de köşelerinde kahkahalarla gülüyorlardı.

İster istemez Cenk'in annesiyle babası geldi gözlerimin önüne. Bir kere Cenk'i ziyarete gelmişlerdi de o zaman tanışmıştık. İkisi de öğretmen emeklisi, kendi hâllerinde insanlardı. Kızları hayırsızın birine kaçmıştı da onların yanında bir oğulları kalmıştı. Başarılarıyla da hep yüzlerini güldürmüştü. Onunla gurur duyuyorlardı. Şimdi ne hâldeydi o insanlar? Cenk belki de hiç alakası olmayan bir olayda sırf bir şeyler duyduğu için ya da gördüğü için öldürülmüştü. Yazık değil miydi? Hayat fazla adaletsiz değil miydi?

Burada durup düşünmenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini anladığımda sıkıntıyla yüzümü sıvazlayarak ayaklandım. "En iyisi eve gidelim. Kendi kafamda kurduklarımla bir yere varamayacağım ortada," deyip bana şefkatle kollarını açıp, "Her şey geçecek, inan bana," diyen Ayşe'ye sarıldıktan sonra Cemal'le de vedalaşıp evden ayrıldık. Kendi dairemize geçtiğimizde yarım saat öncesine göre

vakit dikkatle bir bakmıştım ve mutluluğun yine bana çok görülmüş olmasına acıyla gülümsemiştim.

Hiçbir şey söylemeden banyoya girip kapıyı kapattıktan sonra üzerimdekileri çıkarıp suyu açtım. Kabine girip kendimi akan suyun altına bıraktığımda istemsizce akan gözyaşlarım sulara karışırken, bir zaman sonra kabinin kapısı açıldığında arkamı dönemedim. Kapı yeniden kapandığında varlığını hissettiğim adam benden bir sonraki beklerken, usulca ona dönüp boynuna sarılarak hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Eren hiçbir şey söylemeden yalnızca sırtımı, saçlarımı okşayarak beni rahatlatmaya çalışırken, "Ben... Korkuyorum," diye fısıldadığımda başını hafifçe geri çekip yüzümdeki saçları geriye savurarak alnını alnıma yasladı.

"Sen her şeyi hisset ama korkuyu hissetme... Korkmak yalnız insanların duygusudur Leyla'm... Sen korkamazsın çünkü ben varım. Ne sana ne de bize bir şey olmasına asla izin vermeyeceğim. Tüm bu yaşananlarda parmağı olan herkes yaptıklarının bedelini ödeyecek. Yeter ki sen korkma ve elimi asla bırakma!" dediğinde dayanamayarak önce dudaklarına sokuldum. Onu muhtaçlıkla öptükten sonra beline biraz daha yaslanarak çaresizce fısıldadım.

"Hep benimle ol Eren. Beni bırakma..."

Başkasına değil, benim bir tek ona ihtiyacım vardı.

İki Hafta Sonra

"Mutlu yaşları olsun kızınızın. Yine bekleriz."

"Gerçekten harika görünüyor. Çok teşekkürler, görüşmek üzere..."

Son pasta siparişini de alıcısına teslim ettikten sonra kapıdan çıkan kadınla yorgun bir tebessüm belirdi dudaklarımda. Mesleğimi

sevmek bir yana, çocuklar için bir şeyler hazırladığımda ekstra bir mutluluk yayılıyordu ruhuma.

Aldığım ücreti de kasaya bıraktıktan sonra kasayı kilitleyip oradan çıktım. "Ayşe!" diye içeri doğru seslendiğimde, "Geliyorum!" diyen sesi kulağıma çalınırken, saniyeler sonra ince ceketini üzerine geçirip yanıma geldiğinde ben de ceketimi giyip kapıya doğru adımladım. Kenarda duran poşetleri ve kılıfı da alıp, "Taksi gelmiş," dediğimde birlikte pastaneyi kapatarak caddeye çıktık. Taksiye bindiğimizde de tarif ettiğimiz adrese doğru yola çıktık.

"Bir şey unutmadık, değil mi Leyla? Elbisem? Elbisen? Ayakkabılar? Ay! Ne zor işlermiş bunlar ya!" diye tatlı tatlı söylenen Ayşe'yle gülümsedim.

Uzun süredir hayatımızda, en azından yuvalarımızın dışındaki dünyada iyi giden bir şeyler olmasa da bugün kendimizce hayattan payımıza düşen mutluluğu alacaktık. Aylar evvel konuşulan polis balosu bu akşamdı ve biz sevdiğimiz adamların koluna girerek bu geceyi doyasıya mutlulukla yaşayacaktık. Üstelik bu baloya gitmeye karar verdiğimiz akşamdan sonra hayatımızda neler değişmişti neler...

Pastaneyi hazırlıklar için bugün biraz erken kapatmıştık ve şimdi de geldiğimiz yer kuaför salonuydu. Ayşe'nin kuaförde vakit geçiren kadınlardan olmadığı belliydi ama bugün için nedense ekstra heyecanlıydı. Aslında düşününce nedenler fazlasıyla ortadaydı. Ve evet, geçen bu iki hafta boyunca pek iyi şeyler olmamıştı ama Ayşe ve Cemal bunun istisnasıydı. Onları tanıdığımdan beri ikisini de ilk kez bu denli mutlu görüyordum. Trabzon'da her ne olduysa onlara iyi gelmiş diye düşündüğüm sıra Ayşe her şeyi bana tek tek anlatmıştı. Orada yaşadıklarını, Cemal'in itirafını ve sonrasını... Yeniden gerçek bir karı koca olduklarını da kulaklarına dek kızararak anlattığında öylesine tatlı öylesine içtendi ki ben de onun tüm benliğiyle kendini bana açması karşısında daha fazla gizlenmeye katlanamayarak ona bizi anlatmıştım.

Tabii bilmediği şeyler onu yine ne denli büyük şoklara soksa da

hikâyenin sonunda ilgilendiği tek şey gerçekten karı koca olmamızdı ki fazlasını sormamıştı bile...

Şimdi de kuaför sandalyelerine kurulmuş, saçımızın, makyajımızın yapılmasını beklerken aynada arada birbirimize bakıp kıkırdıyorduk. Ayşe benim çocukluktan beri hayalini kurduğum kız kardeşim olmuştu sanki. Bir vakitler sahtekârların yanılgılarına düşüp bu sıfata başkalarını layık gördüğüm olmuştu ama artık ne doğru ne yanlış görebiliyordum. Geçmişimdekiler ne kadar sahteyse Ayşe o kadar gerçekti.

Bu akşam için de aslında Eren bizi evden alacaktı çünkü Cemal'in görev sebebiyle doğrudan balonun yapılacağı mekâna geçmesi gerekiyordu. Ben de bunu duyunca Eren'e de doğrudan mekâna geçmesini, Ayşe'yle birlikte hazırlanıp geleceğimizi söylemiştim. Madem can dostum kocasıyla gidemiyordu, ben de gitmezdim. Hem kız kıza hazırlanıp yanlarına gitmek, sevdiğimiz adamların şaşkın yüzlerine aynı anda şahit olmak daha keyifli olabilirdi.

Arada içtiğimiz kahveyle hazırlıklarımız son sürat devam ederken kendime değil, Ayşe'ye bakmaktan alamıyordum kendimi. Epeyce uzayan saçlarını uçlarından biraz kestirmiş, dalgalı bir model verdirmişti. Ve resmen o kız çocuğu görüntüsü kaybolmuş, yerini baştan çıkarıcı güzellikte bir kadın almıştı. Ben de elbisemin modeline uyacağını düşündüğüm şekilde saçlarımı toparlattım. Elbisem yeterince dikkat çekici olduğundan hafif bir makyajla hazır olduğumda ikimiz de kıyafetlerimizi giymek için içerideki odalara geçtik.

Biraz sonra odalardan çıktığımızda mekândaki herkes alkışlar, ıslıklar eşliğinde bize övgüler dizerken bu gecenin yeni hayatımın, güzel günlerin başlangıcı olmasını diliyordum tüm kalbimle...

Taksiye atlayıp balonun yapılacağı görkemli mekânın balo salonuna geçtiğimizde ikimiz de heyecandan titriyorduk. "Leyla...

Makyajım akmamış, değil mi? Bak çok terledim, aktıysa hemen düzeltmem lazım. Sonra rezil olurum," diyen Ayşe galiba benden biraz daha heyecanlıydı. Tahmin ediyordum aslında, ilk kez böyle bir geceye katılıyordu ve hatta ilk kez bir gece için böyle özenle hazırlanmıştı.

"Ayşe," dedim buz gibi olan ellerini kavrayarak. "O kadar güzel, o kadar kusursuz görünüyorsun ki herkes sana hayran olacak," dediğimde hızla başını iki yana salladı.

"Herkes değil... Herkes olmasın, sadece Cemal," dediğinde şefkatle gülümsedim. "O sana zaten hayran canım arkadaşım, bu gece olsa olsa güzelliğin karşısında dili tutulur," dediğimde gülümsemesiyle birlikte mekândan içeri girdik. Balo salonunun tıpkı filmlerdeki gibi altın varaklı işlemeleri olan uzun bir merdivenin ucunda olduğunu gördüğümüzde gülümsesek de Ayşe tam oraya yöneleceğim sıra telaşla durdurdu beni.

"Ne oldu? Makyajın akmamış, gerçekten harika görünüyorsun," dediğimde muzipçe baktı yüzüme.

"Hayır, hayır, onun için durdurmadım. Bu mekân ve sen... Çocukken izlediğim filmlerdeki gibisiniz. Şimdi önce ben aşağıya inip bizimkileri bulacağım, sonra sen de tüm gözleri kendine çevirerek bu merdivenlerden bir prenses edasıyla ineceksin, anlaştık mı? Çok güzel olacak."

"Ayşe... Ne gerek var, birlikte inelim işte," desem de, "Lütfen, Leyla..." diye ısrar edişine daha fazla kayıtsız kalamadım.

Usulca kenara çekilip gülerek onun merdivenleri inmesini beklerken tam merdivenlerden ineceğim sıra orkestranın çalmaya başladığı müzikle kahkaha atmamak için zor tuttum kendimi. Tıpkı o prensesler inerken çalan müziklere benziyordu. Ayşe'nin kalbinin temizliği buraya bile yansımış, dileği gerçek olmuştu sanki...

Uzun kuyruklu kırmızı elbisemin eteklerini tutup usulca merdivenleri inmeye başladığımda tam da Ayşe'nin söylediği gibi tüm bakışlar bana dönerken, benim bakışlarım yalnızca ruhuma işlercesine benden kopmayan yeşillerdeydi. Eren arkadaşlarının tam ortasında

tüm yakışıklılığıyla elindeki bardakla öylece donup kalmış gibi dururken, gözlerini dahi kırpmadan yalnızca beni izliyordu.

Takılıp düşmemek için ağır ağır indiğim merdivenlerin sonuna ulaştığımda sevdiğim adam bir prens edasıyla yanıma gelip elini uzatırken, usulca gülümseyerek elimi eline bıraktım. Elimin üzerine ateş gibi yakan dudaklarıyla bir öpücük bıraktığında tüm bedenim arzuyla titrerken, aynı arzuyu onun da alevlenen yeşillerinde görmek kadınca bir gururla sarmaladı benliğimi.

"Çok... Çok güzelsin Leyla'm," dediğinde gülümseyip usulca kırdığı koluna girdim. "Sen de çok yakışıklısın kocacığım," dediğimde çarpıkça gülümsedi.

Birlikte ekip arkadaşlarının olduğu yere gittiğimizde hepsinin hayranlık dolu bakışları beni gülümsetirken, "Az önceki film sahnesi gerçek miydi? Öyle muazzam bir iniş gerçek hayatta olmaz sanıyordum," diyen Yavuz'la hafifçe kıkırdadım. "Müzik denk geldi sadece."

"Kendi güzelliğinin farkında olmamanın da böylesi... Vallahi Ayşe ve sen bu gecenin kraliçelerisiniz, net!" dediğinde Yavuz, Ayşe'yle birbirimize bakıp kıkırdadık. Diğer kızlar biraz bozulmuştu sanki ama çok da takılmadım. Mutlu olmak arada sırada bizim de hakkımızdı.

En az benim kadar güzel görünen Ayşe de herkesten hayranlık dolu övgüler alırken, böylesine durumlara pek alışık olmadığından her iltifatla daha da kızarıp Cemal'e biraz da sokuldu. Cemal'se karısının güzelliği karşısında öylesine donup kalmıştı ki gözlerini ele geçiren duygular zavallı adamı perişan etmişti. Eve kadar dayanabilseydi bari... Görünen o ki Ayşe'yi fena bir gece bekliyordu...

Gece ödül töreniyle, yenilen yemekle ve sonrasında orkestranın çalmaya başladığı şarkılar eşliğinde edilen danslarla akıp giderken Eren dans için elini uzattığında onu bekletmedim. Birlikte dans edenlerin arasına karıştığımızda tüm bedenim ihtiyaçla onun kolları arasına sokulurken, "Her geçen gün sana biraz daha fazla âşık oluyorum, başım fena hâlde dertte," diye fısıldadığında aşkla

gülümsedim. Ona biraz daha yaklaşıp ılık nefesimi boynuna üflediğimde bedeni biraz daha kasılırken, dudaklarımdan kaçan sözcüklere ben bile inanamadım.

"Bir... Bebeğimiz olsun istiyorum."

Şaşkın bakışları gözlerimi bulduğunda orada en az kendisi kadar şaşkın bir ifade yakalarken, bir an için ikimiz de dansı bırakıp hareketsiz kaldık. "Sen... Ne dedin az önce?" diye fısıldadığında, "Ben..." diye soluklanır gibi mırıldansam da, "Bebek... Bebek mi istiyorsun?" diye hayretle sorduğunda hafif bir buruklukla mırıldandım.

"Sen istemiyor musun?"

Sorum karşısında başını iki yana sallayarak gülerken alnını alnıma yasladı. "Ben sana tutulduğum günden beri yalnızca bunu istiyorum ama senin istediğini düşünmemiştim. Leyla... Sen bunun ne demek olduğunu biliyorsun, değil mi? Artık gidemezsin, ölümü düşünemezsin, beni bırakamazsın..." diye sayıkladığında hâlâ gitmemden korktuğunu anlamak canımı yaktı.

Nasıl işlemişsem bu fikri kalbine, hâlâ gitme ihtimalimden korkuyordu.

"Eren," dedim ellerim usulca boynuna sarılırken. "Bir bebek gidişimi engellemez. Çünkü ben zaten gitmeyeceğim. Ben sana nasıl âşığım görmüyor musun, anlatamıyor muyum? Seni bırakmam ben. Asla! Bırakamam! Sen benim çocukken rüyalarımda gördüğüm mutluluksun. Sen benim yıldız kayarken tuttuğum dileksin. Sen benim içimde iyi kalan her şeysin. Lütfen, inan bana! Ben seni bırakmayacağım."

Yeşilleri çiğ düşmüş yapraklar gibi nemlenirken alnını alnıma biraz daha yasladı. "Buna inanmayı çok istiyorum. Çünkü artık eskisi gibi değilim ben Leyla. Sen gidersen eskisi gibi yoluma devam edemem. Beni bırakma... Ve..." deyip belimdeki elini hafifçe kaydırarak karnıma yasladı. "O zaman... Yakın zamanda... Çok yakın zamanda bir bebek yapalım," dediğinde öyle tatlı söyledi ki bunu dayanamayıp kıkırdadım. "Yapalım," diye iç çekercesine fısıldadım.

O sıra dans parçası sonlandığında birlikte masaya geçeceğimiz sıra çalan telefonuyla duraksadı.

"Çok gürültü var, sen geç, ben balkonda konuşup geleyim," dediğinde başımı sallayıp masaya doğru ilerledim. Biz dans ederken tatlıların geldiğini görüp yaşadığım mutluluktan kaynaklı iştahla Ayşe'nin yanındaki yerime kurulurken onun dünyadan bihaber Cemal'le cilveleştiğini görüp kıkırdadım. Çatalı elime aldığım sıra tabağın kenarından görünen kâğıtla istemsizce kaşlarım çatılırken, kâğıdı çekip araladığımda gördüklerim kanımın donmasına sebep oldu.

Kimsesiz kalmak senin kaderin Leyla... Çok yakında bunu sen de anlayacaksın!

Ellerim titremeye, gözlerim yaşadığım korkuyla yanmaya başlamıştı ki kulakları sağır eden bir silah sesi tam o an salonda yankılandığında kalp atışlarım bir çığlığa dönüştü. Herkes bir telaş hâliyle etrafa bakınıp ne olduğunu anlamaya çalışırken ben elimde sıkıca kavradığım kâğıtla kalabalığın arasından can havliyle balkona koştuğumda daha eşikte karşılaştığım görüntü kalbimin durmasına yetti. Derman kalmayan dizlerimle son bir gayret koştuğumda yanı başına geldiğim an dizlerim yere kapaklanırken, zeminden ellerime bulaşan sıcak kanı hissettiğim an nefesim kesildi.

Eren... Kocam... Sevdiğim adam... Lanetimi hayatına bulaştırdığım adam... Göğsü kırmızıya boyanmış bir hâlde gözleri kapalı yerde öylece yatıyordu. Az evvel içinde boğulduğum gözleri kapalıydı. Bedenimi sarmalayan kolları hareketsizdi. Ve kan... Her yerde, her yerde yalnızca kan vardı... Kan kırmızısı elbisemin eteklerine bulaşan, oradan tüm benliğimin ölüm fermanını imzalayan kan sevdiğim adama aitti.

İçeriden koşturan onlarca insan, yanı başıma çöken Cemal, Ayşe ve Eren'in diğer ekip arkadaşları... Hepsi şoka girmiş bir hâlde öylece Eren'in hareketsiz yatan kanlar içindeki bedenine bakarken avucumdaki kâğıdı biraz daha sıktım.

Benim yüzümdendi.

Yine sadece benim yüzümden...

Yirmi Üçüncü Bölüm
Kırmızı

Leyla'dan

Çok eskiden... Kötü olan hiçbir şeyden haberimin olmadığı yaşlarımda beni en çok eğlendiren şey resim yapmaktı. Beş yaşındaydım, belki de altı... Ve o zamanlar kendimi dünyanın en iyi sulu boya resim sanatçısı zannediyordum. Evet, sulu boya... Başka bir boya türü nedense ilgimi çekmiyordu. Fırçayı boyaya dokundurup su dolu kabın içine daldırdığımda suya dağılan o renk öylesine büyülüyordu ki beni, hiç kimselerin bilmediği bir şeyi keşfetmiş gibi hissediyordum kendimi.

O vakitler annemin, "Ebru sanatçısı mı olacaksın acaba?" dediğini hatırlıyorum. Ne demek istediğini o yaşlarda anlamam zaten mümkün değildi. Bildiğim tek Ebru anaokulundaki huysuz kızdı ve annem onun resmini yapmamı kastettiyse eğer çok yanılıyordu...

Öyle zannediyordum... Ne saflık...

Yaptığım resimlerin büyük çoğunluğu da kırmızı ağırlıklı olurdu o yaşlarda. Çünkü suda dağılmasını izlemeyi en sevdiğim renk kırmızıydı.

O yaşıma kadar...

O güne kadar...

O kırmızıya kadar...

Suya karışan kırmızı ilk kez banyonun kapısı altından sızarak karşılamıştı beni. Sonra kapıyı araladığımda küvetin içinde. Ve annemin bembeyaz elbisesi üzerinde... Taşan kırmızıya bulanan su ayakkabılarıma dokunmuştu önce, sonra da yüreğime... Ve ben o gün nefret ettim kırmızıdan... Adını bile anmadım yıllarca...

Ta ki bugüne kadar...

Belki de yıllar sonra ilk kez nefret ettiğim kırmızıyı üzerime elbise diye giydim. Ama yıllar bile onun uğursuzluğunu bitirmeye yetmemiş olacak ki yine ayaklarıma kan bulandı. Avuçlarım kızıl bir karanlığa gömülürken her ses bir çığlığa ardından uğultuya döndü kulaklarımda...

"Ambulans geldi, çekilin!"

Birinin beni omzumdan kavrayıp kenara doğru sürüklemeye çalıştığını hissetsem de amansız bir direniş gücü vardı içimde. Kımıldamadım. Ne zaman ki Eren'i sedyenin üzerine alıp götürmeye yeltendiler, o vakit sarsakça doğrularak peşinden koşmaya başladım. Kimseyi umursamadan ambulansa binip sevdiğim adamın elini kavradığımda hissettiğim soğukluk tenimi buz keserken, "Eren!" diye sayıkladım şuursuzca. "Yalvarırım beni bırakma. Sen de bırakma..."

Gözlerimi bir an olsun sevdiğim adamın bir türlü açılmayan gözlerinden ayıramıyordum. Onun bana bakmasına, bakışlarıyla sevip korumasına öylesine alışmıştı ki tüm benliğim, bu hâli etimi dağlıyordu sanki. Kendimi belki de hiç hissetmediğim kadar çok kimsesiz hissediyordum. Yanı başımızdaki sağlık görevlisi durmaksızın bir şeyler yapıyor, belki de beni rahatlatmak adına bir şeyler söylüyordu ama ben tüm dikkatimi sevdiğim adamın kalp atışlarına yöneltmiş, yalnızca onu dinliyordum. Kalbi atıyordu ya, hâlâ benimleydi ya, biliyorum, gözlerini de açacaktı. Beni bir kere daha kimsesiz bırakmayacaktı. Çünkü söz vermişti.

Dakikalar sonra ambulans durduğunda büyük bir telaş eşliğinde Eren'i ambulanstan indirdiklerinde ben de bir an olsun elini bırakmadan yanında koşturdum. "Tek kurşun yarası var, çıkış yok,

kalbin üç santim aşağısında!" diyen görevliyle yanı başımızdaki kalabalık doktor grubu Eren'i kapısında kocaman AMELİYATHANE yazan bölüme alıp kapıyı üzerime kapattıklarında da olduğum yerde gücüm tükenmişçesine dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimdeki kan mermer zeminde lekeler bıraktıkça midem çalkalanırken, bir an sonra bir el omzumu kavrayıp beni kendine çektiğinde içim çekilircesine ağlamaya başladım.

"Ayşe... Gitti... Eren gitti..."

Saçlarımda, sırtımda gezinen şefkatli anne dokunuşu ruhumdaki yaralara dokunamasa da, "Leyla... Canım yapma böyle, iyi olacak Eren abi," diyen Ayşe'nin inançlı sesi her şeye rağmen bana güç verdi. Geçmişin hayaletleri bir an olsun yakamı bırakmasa da bu defa kaybetmemek için dua edecektim. Bir ömre yetecek olandan katbekat fazlasını zaten kaybetmiştim ben. Bir kere daha kaybedemezdim. Sevdiğim adamı da kaybedemezdim.

Ayşe ve Cemal'in peşi sıra neredeyse tüm emniyet mensupları koridoru doldursalar da bir vakit sonra burada olmaktan daha önemli bir işleri olduğunu fark ederek yanımızdan ayrıldılar. Buna sebep olan her kimse onu bulmak zorundaydılar. Benim yanımda şimdilik Ayşe, Cemal ve Seda kalırken bakışlarım bir an için duvara yaslanmış, öylece yere bakan Seda'ya takıldığında onun acısını kıskanmak bir yana kendi yüreğimde hissettim. Ne acıydı ki aynı adam için kanıyordu yüreklerimiz...

"Abi! Abim nerede! Abi!"

Koridorun ucundan koşturarak gelenleri görmemle istemsizce tüm benliğimi bir telaş esir alırken, Ela perişan hâliyle yanıma koşup ellerimi kavradı sımsıkı. "Leyla... A- Abim... İyi de... Lütfen," diye korkuyla sayıkladığında yüzünü sırılsıklam eden yaşlar acımı biraz daha katlarken dayanamayarak ona sıkıca sarıldım. "İyi olacak. Biliyorum, bırakmayacak bizi."

Diğerleri de gelmişti. Zeynep, Rüya, Gülce ve eşleri... Hepsi buradaydı, bizimleydi. O andan sonra Ela'yla yan yana ameliyathane kapısı önündeki bankta bekleyişimiz gözlerimizde yaşlarla, dilimizde

dualarla sürüp giderken, "Annemler de yola çıktılar," diye hüzünle fısıldadığında bakışlarımı ona çevirdim. "Ben haber veremezdim zaten, yüreklerine iner diye ama bütün haber kanallarında son dakika olarak geçiyor," deyip öfke dolu bakışlarını yanı başımızda ayakta dikilen Cemal'e çevirdi.

"Benim aklım almıyor. Bir yığın polisin olduğu bir yerde böyle bir saldırı nasıl olabilir? Ne bunlar, terörist mi? Ne çeşit bir düşman ki böylesine bir şeye kalkışabildiler? Onca polisin arasında benim abime nasıl ulaşabildiler?"

Ela'nın buram buram öfke kokan her bir sorusu hâlen avucumun içinde buruşmuş hâlde duran kâğıdı hatırlamamı sağlarken avucumdaki kandan dolayı rengi kırmızıya bürünen kâğıda takıldı bakışlarım. Nefes alamıyormuşum gibi göğsüm sıkıştığında istemsizce ayaklanırken, diğerlerinin endişe yüklü bakışları arasında karşıdaki pencereye doğru adımladım. Pencereyi aralamamla yüzüme vuran serin hava gözlerimdeki sızıyı biraz daha çoğaltırken artık acımın yanında çok daha büyük bir duyguyu taşıdığımı bilmenin ağırlığıyla omuzlarım çöktü.

Suçluluk...

Sebep olmanın vicdan azabı...

İnkâr etmenin, kaçmanın, yok saymanın hiçbir anlamı yoktu. Avucumda sıkılmaktan buruşan kâğıdın ayan beyan ortaya koyduğu tek bir gerçek vardı.

Eren Karahan şu an sadece benim yüzümden ölümle savaşıyordu!

Saatler bir koridorun ortasında acı içinde, gözyaşları arasında amansız bir bekleyişle akmaya devam ederken içeriden bir türlü gelmeyen o iyi haber her birimizi daha da perişan etti. İlyas amca ve Tekin amir de haberi duyar duymaz soluğu hastanede almışlardı ve

ben avucumda bir kurşun tutarcasına sakladığım acı gerçeği bir tek onlara itiraf edebilmiştim. İlyas amca yine kendince benim kendimi suçlamama karşı çıksa da her şey ortadaydı. Ben olmasaydım Eren bu gece, bu acıyı yaşamayacaktı.

Biraz sonra bu defa çok daha büyük bir acıyla koridora düşen ses her birimizin bakışlarının tek odağı olurken, Eren'in annesi sanki saatler içinde on yaş yaşlanmış kadar bitap bir hâlde yanımıza geldiğinde onun acısı karşısında omuzlarımın biraz daha çöktüğünü hissettim.

"Oğlum! Oğlum nasıl? İyi deyin, yalvarırım!" diyen perişan kadın kızına acı içinde sarılırken, bir süre anne kız aynı acının kenetlediği yürekleriyle hıçkıra hıçkıra ağladılar. O sıra yanıma gelip bir baba şefkatiyle bana sarılan Eren'in babasıyla tüm dirayetim yine yerle bir olurken, "Özür dilerim... Özür dilerim," diye sayıkladım defalarca kez. Duysa da duymasa da...

"Oğlumu bu hâle getirdiler ya, benim ciğerime bu ateşi düşürdüler ya! Sebep olanların da canı yansın tıpkı benim gibi! İki dünyada yüzleri gülmesin inşallah! Allah'ım, sen onların da canını yak!"

Esra teyzenin acı içinde dudaklarından dökülen her bir beddua etrafımı saran duvarlara çarpa çarpa kulaklarımda parçalanırken buz kesen bedenimle gözlerimi kapatıp tekrar ettim içimden defalarca.

"Yanıyor Esra teyze, merak etme. Tıpkı senin gibi yanıyor canım. Tıpkı senin gibi gülmüyor yüzüm. Biliyorum, bugünden sonra da diğer tarafta da gülmeyecek..."

Amansız bekleyişimiz geçen her saniye dirayetimizi biraz daha kırsa da bir vakit sonra ameliyathanenin sürgülü kapısından çıkan yorgun bakışlı doktorla her birimiz koşar adımla etrafını sardık.

"Nasıl Eren?"

"Oğlum iyi, değil mi doktor bey?"

"Tehlikeyi atlattı, değil mi?"

Birbiri ardına gelen sorularımızı eliyle susturan doktor önce yüzündeki maskeyi sıyırdı yorgun bir hâlde. "Öncelikle hepinize

geçmiş olsun. Eren Bey oldukça zor bir ameliyat geçirdi ama çok şükür ki atlattı diyebiliriz. Kurşun kalbe yakın bir noktaya isabet ettiği için bizi epeyce zorladı ancak kabul etmeliyiz ki hastamız fazlasıyla inatçı çıktı. Kurşunu çıkardık, şu an için her şeyin yolunda gittiğini söyleyebilirim ama olası komplikasyonlar için hastamızı yoğun bakıma alacağız. Her şey sorunsuz ilerlerse de yarın kendine gelmesini bekliyoruz. Hepinize tekrar geçmiş olsun."

Doktorun söyledikleri ardından ortamdaki kasvet yerini bir anda neşe dolu mutlu sarılmalara bırakırken, farkında olmadan birbirine sarılan kalabalık arasından usulca uzaklaşıp koridorda ilerlemeye başladım. O an yaşadıkları mutluluktan dolayı kimse benim farkımda değildi belki ama böylesi daha iyiydi aslında. Ne de olsa yaşadıkları bu acıya ben sebep olduysam, şimdi yanlarında olup mutluluklarına ortak olmaya da hakkım yoktu.

Sarsak adımlarla bahçeye çıktığımda serin hava çıplak kollarıma iğne misali batarken, usulca banka doğru adımlayarak külçe misali bedenimi üzerine bıraktım. Gözlerimden akan her damla âdeta bıçak kesiği misali yanağımda izler bırakırken, kollarımı bedenime sarıp burukça gülümsedim kendi kendime. Olması gereken buydu. Sarılacaksam kendime sarılacak, ağlayacaksam kendime ağlayacak, mutlu olacaksam kendi kendime mutlu olacaktım bundan sonra... Dahası yoktu... Artık olmayacaktı...

Karanlığın gizlediği o köşede öylece dakikalar boyunca beklemeye devam edişim yanıma doğru adımlayan küçücük bir kız çocuğuyla son bulduğunda ellerimle yüzümü kurulayıp telaşlı bakışlarımı ona çevirdim. Üzerinde pembe bir hastane elbisesi ve renkli hasta maskesi vardı ve bu saatte, bu soğukta burada olmak için fazla savunmasız duruyordu.

Tam ben ağzımı açacağım sıra bana bir kâğıt uzattığında bakışlarım istemsizce küçük soluk renkli eline takılırken, "Ne bu?" diye sorduğumda az ilerideki karanlık boşluğu işaret etti. Anlamayarak kâğıdı elime aldığımda küçük kız öylece karşımda durmaya devam ederken, katlanan kâğıdı araladığımda sokak lambasının

ışığı altında gördüğüm yazı yine nefesimin kesilmesine sebep oldu.

İtiraf etmeliyim, başarısız oldum! Niyetim sana bu kâğıdı mezarlıkta vermekti ama senin komiser dayanıklı çıktı. Her neyse, bugün olmaz, yarın olur, değil mi Leyla? Hangi zafer tek seferde gelmiş ki insanoğluna? Neyse... Bu gecelik seni daha fazla yormayacağım ama artık bazı şeyleri anladığını da düşünüyorum. Blöf yapmıyorum Leyla! Hiçbir zaman da yapmayacağım... Bu arada çektiğin acılara karşılık sana bir mükâfatım olacak. Bunu da belki bir dostluk nişanesi olarak düşünebilirsin. Aşağıda yazan adreste seni bir sürpriz bekliyor. Korkma, bu defa kötü adam değilim ben hatta sana epey büyük bir iyilik yaptım sayılır. Tahmin edeyim, tek başına gitmeyecek kadar akıllısın. Sorun değil, adresi polislere ver, sana onlar versin büyük sürprizi... İyi geceler Leyla. Bugün çok yoruldun, şimdilik seni rahat bırakıyorum. Yakında yeniden görüşeceğiz.

Adres: Sahran Sokak No: 25 Eski Kâğıt Deposu - Fatih

Titreyen ellerimden kucağıma düşen kâğıda boş bakışlarla bakmaya devam etsem de bir an sonra kafamı kaldırdığımda küçük kızın ortadan kaybolduğunu fark etmemle afalladım. Ne yapacağımı bilememenin telaşıyla öylece etrafa bakınırken, bana doğru gelen İlyas amcayla Tekin amiri gördüğümde onlardan gizlenemeyeceğimi bilerek ayaklandım.

"Bir not daha geldi, bir adres yazmış," dediğimde ikisi de endişe yüklü bakışlarını kâğıtta gezdirmeye devam ederken, "Tuzak olabilir bu. Ne ile karşılaşacağımızı bilmiyoruz," diyen Tekin amir telefonunu çıkarttı. Kısa bir görüşme yaptıktan sonra ikisi arabaya doğru ilerlerken dayanamayarak, "Ben de geleceğim," dediğimde itiraz yüklü bakışları beni buldu.

"Leyla... Kızım senin ne işin var orada? Zaten ekipler şu an adrese doğru yola çıktılar. Eren'in yanında diğerleriyle olman daha doğru," diyerek beni ikna etmeye çalışan İlyas amcayı başımı iki yana sallayarak reddettim.

"Hayır İlyas amca. Yukarıda o insanların yüzüne bakacak hâlim yok benim. Çektikleri acının sebebi benim, görmüyor musun? Her

şey benimle, bu lanet oyunla ilgili ve anladım ki ben Eren'in yanında oldukça en çok ona zarar vereceğim," dediğimde ikisi birden itiraz edecek olsalar da önlerine geçerek durdurdum onları.

"Lütfen birbirimizi yormayalım ve şu görmem gereken şey neyse, görelim artık," deyip arabaya bindiğimde bir süre kararsızca birbirlerine baksalar da sonrasında pes edercesine omuzlarını düşürüp arabaya bindiler. Gecenin karanlığında hastane bahçesinden ayrılıp yola çıktığımızda hâlâ tüm bedenim titrerken, İlyas amca üzerindeki ceketi çıkarıp giymem için uzattı. Yolun kalanı aynı sessizlikte akmaya devam ederken verilen adrese geldiğimizde etraftaki polis arabalarının ve ambulansın ışıklarından âdeta gün gibi aydınlanan mekânda ne göreceğimizin korkusuyla araçtan indik. Mekânın şeritlerle sınırlandırıldığını görmemle istemsizce bir korku daha yüreğimi esir alırken, kalabalık emniyet personeli arasında ilerleyip Tekin amirin görevli memurlarla konuşması sonrası içeri girdiğimizde daha hiçbir şey görmeden buz kesti bedenim. Boş depoda her adımım ölümün soğukluğunu benliğime biraz daha hissettirirken önümdeki polis memurları kenara çekildiği an gördüğüm manzara karşısında ayaklarıma tonlarca beton dökülmüşçesine olduğum yerde kalakaldım.

Saatler öncesine gittim. Düne... Haftalar öncesine... Aylar öncesine... Yıllar öncesine... En son yedi yaşımın haziran ayına... Orada durdum. Banyonun eşiğinden sızan kana bulanmış su birikintisi nasıl o gün beni durdurduysa, bugün de beni durdurdu. Yine aynı bulanık kırmızı, yine aynı uğursuz birikinti... Yine ayaklarıma bulandı kana bulanmış su... Yine ölümün soğukluğu sardı dört bir yanımı... Yıllar geçti ama geçmişim yıllar öncesi gibi aynen karşımdaydı. Su dolu bir küvet... İçindeki su kana bulanmış, taşmış, etrafa saçılmış... İki yanda cansız duran narin bilekler... O bileklere atılan kesikler... O kesiklerden akan bir can daha... Yine bir kadın... Güzel yüzü ruhunu kaybetmiş, bembeyaz elbisesi kana bulanmış bir kadın... Yine kalbimden, geçmişimden, ailemden biri... Yine benden biri...

Ama bu defa annem değil...

Bir zamanlar kardeş dediğim...

Büşra...

Tıpkı yıllar evvel annem gibi aynı görüntünün içinde aynı manzarada aynı hatırayla veda etti bana...

Ölüm... Korkusu iki kez, kendisi bir kez düştü bu gece yüreğime. Hiç beklemediğim anda ölüm korkusu Eren'le yüreğime düşerken, yalnızca üç saniye içinde Büşra'nın ölümüyle yüz yüze geldim.

Büşra... Nefret ettiğim Büşra... Sahi neredeydi o nefret şimdi? Niye kalbim acıyordu benim? Niye gözlerim hiç ağlamamışım gibi şimdi de onun için ağlıyordu? Ve niye sebep olmanın acısı çökmüştü yine omuzlarıma?

Karşımdaki cansız bedene baktım ama orada bana ihanet eden Büşra'yı değil, çocukluğumu gördüm yalnızca. İlk oyun arkadaşımı, ilk sırdaşımı, ilk kardeşimi... Sonrası silindi, gitti sanki ve ben on yaşındaki Leyla oldum birden. On yaşındaki kardeşimi kaybettiğime ağladım.

Annem öldü. Babam öldü. Cenk öldü. Şimdi de Büşra öldü. Bir şekilde hayatımda iz bırakan kim varsa, kanlı bir görüntünün ortasında can verdiler. Hiçbiri eceliyle ölemedi.

Bir tek Eren... Onu da almak istediler ama o direndi. Benim için direndi ama düşündüm de ben buna değer miydim?

Yüzümde derin kesikler bırakırcasına akmaya devam eden yaşlar acıma acı katarken az evvel fark etmediğim detay başımı kaldırmamla karşımda belirdiğinde, nefesim sanki hiç kesilmemişçesine öylece kalakaldım. Bu... Bu kadarı çok fazlaydı...

Karşımdaki eski duvarda kan kırmızı bir boyayla tek bir cümle yazıyordu.

DOĞUM GÜNÜN KUTLU OLSUN LEYLA!

Gece yarısını geçmişti. Artık takvimler 11 Nisan'ı gösteriyordu. Yani benim doğum günümü...

Hediye dediği Büşra'nın ölümüydü. Büşra, benim için öldürülmüştü.

Yine benim yüzümden...

*William Shakespeare, Fırtına, İş Bankası Kültür Yayınları.

Yirmi Dördüncü Bölüm
Hain

Leyla'dan

Arabanın farları ve sokak lambaları dışında etrafı aydınlatan hiçbir şey yoktu. Yol üzerindeki belli belirsiz şeritler bir görünüp bir kaybolarak gözlerime takılırken başımı cama yaslamış hâlde düşünüyordum. Ve aklıma ister istemez çok sevdiğim Tolstoy'un sözleri geliyordu.

"Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar: Ya bir insan bir yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir."

Kendimi bu hikâyenin iki öznesi yerine de koyabiliyordum aslında. Yolculuğa çıkan da bendim, şehre gelen yabancı da...

Düşününce hiçbir seçimim özgür irademle olmamıştı aslında. Ne İtalya'ya gidişim kalpten gelen arzumdu ne de buraya dönüşüm. Gidişim içten içe kaçmak içindi, dönüşümse bir kaybın mecburiyeti...

Kararları veren, adımları atan hep ben olsam da tüm bunları gerçekten isteyen kişi hiçbir zaman olamamıştım. Ben yalnızca yaşayandım. Yalnızca mecbur olan...

Ve bu gece anlamıştım ki ben bu kâbusun mağduru değildim yalnızca, tam ortasındaki kişiydim en başından beri...

"Leyla, geldik kızım."

Ön koltuktan gelen İlyas amcanın sesiyle başımı usulca sallarken hiçbir şey söylemeden arabanın kapısını aralayıp kendimi dışarı attım. Hastanenin önü gece yarısını çoktan geçmiş olsa dahi iğne atsanız yere düşmeyecek bir şekilde kalabalıkken, arkamdan gelen adım sesleriyle birlikte kalabalık girişten içeri doğru adımladım. Asansörü es geçip merdivenlerden çıkarken tek derdim kendime gelmek adına zaman kazanmaktı belki de...

Hâlen aldığım nefesten kaybolmayan kan kokusu her adımda midemi biraz daha dalgalandırmaya devam etse de usulca boynumu ovuşturarak üç katı çıktım. Eren'in bulunduğu kata vardığımda koridora girer girmez tanıdık kalabalığı karşımda bulmak bir an için beni afallatsa da sarsak adımlarla yanlarına doğru ilerledim. Eren'in ailesi ve arkadaşları, kısacası giderken kimi bıraktıysam hepsi hâlen buradaydı.

O kalabalık içinde ilk anda Ayşe'nin bakışları beni bulurken telaşla ayaklanarak yanıma doğru adımladı. Onun refleksiyle diğer bakışlar da beni bulurken, hepsinin gözünde nerede olduğuma dair sorular parıldasa da hiçbiri soru soracak hâlde değildi. Yanıma gelen Ayşe beni az ileriye doğru çekiştirdiğinde yalnızca ona ayak uydurdum.

"Neredeydin? Birden ortadan kaybolunca ödümüz koptu," diye telaşla söylenen arkadaşımla iç çekercesine soluklanırken ona hiçbir şey söyleyememenin hüznüyle bakışlarımı kaçırdım.

"Boş ver beni, buradayım işte. Eren nasıl? Doktor yeni bir şey söyledi mi?"

"O da iyi. Hatta annesi yanına da girdi. Gel, doktordan izin alalım da sen de gir," deyip beni çekiştireceği sıra buna ne kadar çok ihtiyacım olsa da içten içe bir parçam bu gecenin sorumluluğunu üzerimden atamadığından, "Ayşe," diyerek durdurdum onu. "Ben... Hazır hissetmiyorum kendimi."

"Leyla? Neden böyle üzgünsün, ben anlamıyorum. Doktor, Eren abinin durumumun iyi olduğunu söyledi. Evet, çok zor bir

geceydi ama sağ salim atlatmayı başardık," dese de kendimi suçlu hissetmekten alıkoyamıyordum bir türlü.

"Yine de..."

"Bırak şimdi yineyi falan. Bak, onun sana ihtiyacı var. Sen yanına girersen eminim bunu hissedecektir ve kendine gelecektir. Hadi gel," deyip beni yeniden çekiştirdiğinde o fazla güçlü olduğu için değil ama ben fazlasıyla güçsüz olduğum için daha fazla direnemedim.

Doktordan gerekli izni aldıktan sonra yoğun bakım için uygun kıyafetleri giymemin ardından hemşirenin yönlendirmesiyle Eren'in bulunduğu yoğun bakım bölümüne girdim. İlk anda ortamın soğukluğu içimi ürpertse de yatakta gözleri kapalı, göğsü sargılı hâlde derin bir uykuda olan sevdiğim adamı gördüğümde gözlerimden durmaksızın akan yaşlarla hiçbir şey düşünmeden yanına ilerledim.

Kenardaki sandalyeyi çekip oturduğumda solan yüzü vicdan azabımı her nefeste biraz daha köpürtse de dayanamayarak kenarda duran elini kavradığımda kalbimi saran kasvet bulutları biraz olsun dağıldı. Göğsünü kaplayan geniş sargı bezi ellerime bulaşan kanın hissiyatını yeniden parmak uçlarımda hissettirse de, "Eren," diye fısıldayarak başımı eğip dudaklarımı usulca maskenin altından elinin üzerine bastırdım.

"Senden çok özür dilerim ama aynı zamanda sana çok teşekkür ederim. Ben her ne kadar sana beladan başka bir şey getirmesem de sen bana bu hayattaki en güzel günlerimi yaşattın. Bildiğimi sanırdım, sevmeyi... Sevilmeyi... Oysa ben hiçbir şey bilmiyormuşum senden önce... Hiç yaşamamışım sanki, hiç nefes almamışım senden önce... Başına gelen bu acı da benim yüzümden ve bunu bilmek beni kahrediyor. Belki bunları duyuyorsun ve içten içe bana kızıyorsun, biliyorum ama başka türlü hissedemiyorum. Bu hayatta babamdan sonra beni koşulsuzsa sadece sen sevmişken, sana bu acıyı yaşattığımı bilmeye dayanamıyorum. O kurşunu ben ateşlemedim ama o tetik benim yüzümden çekildi, bunu sen de biliyorsun. Şu an en doğru şey gitmek, biliyorum ama ona da cesaret edemiyorum

ki..." deyip elinin üzerine düşen gözyaşımı parmağımın ucuyla usulca sildim.

"Eskiden kendim için korkardım, şimdi senin için korkuyorum. Yanında kalmamın mı yoksa senden uzak olmamın mı sana daha çok zarar vereceğini ise bilmiyorum... Belki de yalnızca bu bahaneye sığınıyorum," deyip burukça gülümsedim gözyaşları arasında. "Çünkü artık ben de bencilim Eren. Yaşanan her şeye rağmen senden gidemeyeceğimi çok iyi biliyorum."

Acı çekercesine dudaklarımı sızlatan tebessümüm dudaklarımı esir alırken, parmaklarımın arasındaki el varla yok arası kıpırdandığında bakışlarım refleksle sevdiğim adamın yüzünü buldu. Yüzünde, gözlerinde en ufak bir kıpırtı dahi olmasa da gözlerinin kenarından akan yaş nefesimin kesilmesine sebep olurken, avucumdaki parmağı yeniden kıpırdandığında hıçkırıklar arasında gülümsedim. Tam da o an yanıma gelen hemşire, "Artık çıkmanız gerekiyor," dediğinde ıslak gözlerim onu bulurken, "Kıpırdadı. Elini kıpırdattı!" diye heyecanla şakıdığımda yanıma gelip bir şeyleri kontrol etti.

"Henüz kendine geldi diyemeyiz ama bu iyiye işaret. Hastamızın uyanması yakın görünüyor," dediğinde heyecanım mutluluğuma karışırken bakışlarımı yeniden sevdiğim adama çevirip maskeyi indirdim ve kendime engel olamayarak önce akan gözyaşının üzerine ardından dudaklarına bir öpücük bırakarak fısıldadım.

"Sensiz dayanamıyorum Eren. Uyan artık, gel bana!"

Hemşirenin uyarısıyla üzerimdeki önlüğü sıyırıp yoğun bakım bölümünden çıktığımda herkesin endişe yüklü bakışları beni bulurken, "Uyanacak. Elini kıpırdattı, uyanacak!" dediğimde sanki uyandı haberi vermişim gibi herkesi bir mutluluk havası sardı. Eren'in annesi Esra teyze yanıma gelip bana bir anne şefkatiyle sıkıca sarıldığında ona karşı duyduğum mahcubiyet yine vicdan azabı olup boynuma dolansa da, "Sen olduğunu biliyorum," dediğinde ne dediğini anlamayarak şaşkınlıkla baktım yüzüne. Ve o an herkesin içinde söyledikleri yaşadığım her acıya, her pişmanlığa inat önlenemez bir umutla doldurdu yüreğimi.

"Bu hayatta herkesin kalbiyle bağlandığı, ölümüne sevdiği tek bir kişi olur. O kişi oğlum için sensin. İyi ki geldin kızım. İyi ki..."

Ertesi sabah öğlene yakın bir vakitte doktorlar Eren'in kendine geldiği haberini verdiğinde ortalığı yine bir bayram havası kasıp kavururken yine sırayla kısa süreliğine de olsa Eren'i görme şansımız oldu. Her ne kadar uyanmış olsa da ilaçların etkisiyle hâlâ tam anlamıyla kendine gelebilmiş değildi. Bizi gördükçe dudaklarında kırık dökük tebessümler parıldasa da iyi olduğunu hissetmek için zamana ihtiyacı vardı. Akşamüzeri normal odaya aldıklarında da artık tam anlamıyla kendine gelmiş, yetmez gibi hastaneden çıkmak için dil dökmeye bile başlamıştı. Nasıl da unutmuştum. Eren Karahan hastane lafı geçtiğinde mızmız bir çocuğa dönüşüyordu.

Ne kadar dil dökse de o gece ve ertesi gün de hastanede kalırken, iki günün sonunda doktorun da onay vermesiyle taburcu olarak eve geçtik. Bizimle birlikte Eren'in tüm ailesi de bizimle eve geldiği için hastane ortamından farklı bir durumun yaşandığı da söylenemezdi. Bir sıkıntı olduğundan değil ama Esra teyze kendinden başka kimseye güvenmediği için oğlunun her ihtiyacıyla özel olarak ilgilenmeyi tercih ediyordu. Küçük bir çocukları olduğundan Ela ve eşi kendi evlerine geçseler de Esra teyze oğlunu kolay kolay bırakacak gibi görünmüyordu. Hâl böyle olunca da her ne kadar evimizde de olsak Eren'le beş dakika dahi baş başa kalabildiğimiz söylenemezdi.

Açıkçası bundan rahatsızlık duyduğumu söylemek de yalan olurdu çünkü Eren'e ne vurulma olayının sebebini ne de Büşra'nın trajik ölümünü açıklayacak dermanım yoktu. O ise ortada bilmesi gereken bir şeyler olduğunu hissetmiş gibi beni yalnız yakalamaya çalışsa da annesini aşmayı başardığı söylenemezdi. Yalan yok, kaynanamın kocamla aramıza girmesi epey işime gelmişti.

Her ne kadar bu açıdan işler yolunda gitse de dört günün

sonunda kayınpederim oğlunun da iyi olduğuna emin olarak karısını koluna takıp zorla yanımızdan ayrıldığında da günler sonra belki de ilk kez Eren'le baş başa kalabilmiştik. Artık yatmıyor, fırsat buldukça evin içinde dolanıyordu. Çok şükür ki rahat bir nefes alacağım kadar iyiydi lakin bu da sorgu vaktinin geldiği anlamına geliyordu.

Tüm bunlarla tek başıma baş edemeyeceğimi anladığım için de o akşam için İlyas amca ile Tekin amiri eve davet ettim. Akşam yemeğinden sonra onları karşısında bulan Eren meselenin sandığından da ciddi olduğunu anlarken bana kalmadan Tekin amir usulünce bana baloda gelen nottan başlayıp Büşra'nın cesedini bulmamıza kadar olan biten ne varsa ve ne öğrendilerse tek tek anlattı.

Eren'in tüm bunları öğrendikten sonraysa dudaklarından tek bir şey döküldü.

"Tüm bunlar seninle ilgiliyse bu senin hayatının tehlikede olduğu anlamına gelir. Bundan sonra yanımdan asla ayrılmayacaksın Leyla!"

"Eren! Bu manyak her kimse beni öldürmeyi değil, beni delirtmeyi amaçlıyor olmalı. Sırf bunun için sana zarar verdi," dediğimde usulca yerinden kalkıp koltukta yanıma oturdu. "Hedefine seni değil, beni koyarak akıllılık etmiş yoksa onun yedi sülalesini-"

Gelecek küfrü tahmin ederek elimi dudaklarının üzerine kapatsam da ters ters yüzüne bakmaktan alamadım kendimi. "Sana bir şey olduğunda ben güllük gülistanlık yaşayacağım sanki! Görmüyor musun? Bu şerefsiz her kimse benim canımı nasıl yakacağını çok iyi biliyor. Büşra ve Cenk öldürüldü... Ben ikisinden de nefret ediyordum, hâlâ da ediyorum. Ölmüş olmaları bana yaşattıklarını unutacağım anlamına gelmiyor ama onlar... Onlar bile ucunda benim olduğum bir oyun yüzünden öldürüldüler. Evet, biliyorum, benim suçum değil, herkes kendi günahının bedelini öder ama Allah aşkına, bunu siz de görüyorsunuz. Nefret ettiğim insanların ölümü için bile vicdan azabı duyar hâldeyim, üstelik ne kadar aksini düşünsem de buna engel olamıyorum. Ve en acısı da artık

görüyorum. Babam, Eren... Belki babam da bu yüzden öldürüldü."

Günlerdir düşünmekten ne kadar kaçarsam kaçayım kurtulamadığım tek ihtimal buydu. En başından beri babamın hedefte olduğunu düşünsem de gerçek bu değildi. Hedefte olan hep bendim. Amaçları benim canımı yakmak, beni acı çeke çeke bitirmekti.

Babamın ölümü, Cenk ve Büşra'nın ihaneti, sonra da ölümleri... Hepsi ince ince işlenen bir senaryonun parçalarıydı. Ve ben şu andan itibaren bunu bilerek yaşamaya mecburdum.

"Olan biten buydu, şimdi de sonrasını konuşalım," diyen Tekin amirle bakışlarımız onu bulurken, yanında getirdiği dosyanın içindeki kâğıtları orta sehpanın üzerine dizmeye başladı.

"O gece Leyla'ya gelen notla başlayalım. Baloda çalışan tüm personelin kayıtlarına ulaşıldı. İçlerinde yalnız bir isim asıl listede bulunmadığı hâlde o gece serviste görev almış. Kamera kayıtlarındaki görüntüsü sayesinde kimliğini tespit ettik. Eşref Sağlam. Herhangi bir sabıka kaydı yok ancak abisi için aynı şeyleri söylemek pek doğru olmaz. Ansiklopedi kalınlığında bir sabıka kaydı dosyası var adamın. Her neyse... Bu Eşref son anda rahatsızlandığı için listeden çıkarılan bir personelin yerine son dakika içeri alınıyor. Kapsamlı bir araştırma yapılmadığı için de sabıkasının olmaması balo komitesince yeterli görülmüş olmalı. Adamın adresine baktık ama çoktan sırra kadem basmış, yine de peşindeyiz. Notu sana bırakan o olduğu için o adamı bulmamız çok önemli. Sonra tetikçi... İçeride bu şekilde bir suikast düzenlemeleri imkânsız olduğundan hedefleri Eren'i açık alana yani balkona çıkarmak olmalı. Zaten vurulmadan önce sana gelen telefon da bunu gösteriyor. Karşı binanın çatısına konuşlanmışlar. Binanın kamera kayıtlarını izlediğimizde siyah giyimli, yüzü de siyah maskeyle kapalı bir erkek olduğundan başka bir tespitte bulunamıyoruz. Ancak vuruş mesafesini göz önüne aldığımızda silah kullanmayı iyi bilen biri olduğu aşikâr."

"Keskin nişancı gibi mi amirim?" diyen Eren'in huzursuzluğunu kavradığı elimden dahi hissedebiliyordum. Dedikleri şeyleri

kafamda döndürüp durduğumdaysa aklıma gelen ihtimaller midemi bulandırıyordu.

"İhtimal dâhilinde ama olabilir. Eski bir polis ya da asker. Meslekten atılan çürük elmalarla ilk kez karşılaşmıyoruz, sen de çok iyi biliyorsun... Her neyse... Bunlar vurulma olayıyla ilgiliydi ama gecenin asıl olayı Büşra'nın cinayeti. Büşra ve Cenk cinayetlerini delillerle henüz ispat edemesek de kafamızda birbirine bağlayabiliyoruz. Cenk'in mektubu da polisin aklında kesin olmasa da bir şüphe uyandırmış durumda. Büşra'nın telefon kayıtlarını incelediğimizde İtalya'dan birileriyle konuştuğunu tespit ettik. Muhtemelen şu bahsettiğin arkadaşları. Yalnız bizimkiler kamera kayıtlarını inceledikleri sırada düşündürücü bir görüntüyle karşılaştılar. Ki şunu da belirtmek durumundayım, bu araştırma senin bize sundukların dışında benim kendi şüphelerim ekseninde yürütüldü," diyen Tekin amirle bakışlarım daha bir merakla dolarken ne demek istediğini anlamaya çalışarak baktım yüzüne. Ve bunca şeye rağmen duyduklarıma hâlâ hazırlıksız olduğumu fark ettim şaşkınlıkla.

"Ferit Emirsoy."

"Ferit mi? Kuzenim Ferit? Onun Büşra ile nasıl bir münasebeti olabilir ki?" diye hayretle sorduğumda elim istemsizce boynuma gitti. Duyacaklarımın çirkinliği şimdiden nefesimi daraltırken yine ve yine hayrete düşmekten alamadım kendimi.

"Büşra ve Cenk'i araştırdığımız gibi uzun zamandır amcanı ve ailesini de araştırıyoruz Leyla. Her ne kadar sen buna ihtimal vermesen de mesleki tecrübelerimiz bize her halının altına bakmamız gerektiğini öğretiyor. Amcan, yengen ve kuzenin Filiz cephesinde bizi düşündürecek bir durum yaşanmasa da Ferit Emirsoy radarımıza yakalandı. Yakın tarihli değil ama Büşra, İtalya'dan Türkiye'ye döndükten sonra epey sık telefon görüşmeleri yaşanmış aralarında. Çoğu arama Büşra tarafından yapılmış. Sonra Ferit Emirsoy'un Sarıyer'deki dairesinde epey sefer bir araya gelmiş ikisi. Dediğim gibi bunlar yakın tarihli değil ama geriye dönük yaptığımız araştırmalar sonucu karşımıza çıktı. Sen bize Ferit ve Büşra arasında

bir yakınlıktan bahsetmediğin için ister istemez bu durum ilgimizi çekti," diyen Tekin amirle saçlarımı sıvazlayıp hayretle ve afallayarak baktım yüzüne. İlk başta ne söyleyeceğimi bilemesem de sonra sonra geçmişin satırları döküldü gözlerimin önüne.

"Ben... Böyle bir şeyden hiç bahsetmedim çünkü o ikisini yan yana getirecek hiçbir şey yaşanmadı. En azından yakın bir zamanda... Ama düşününce... Büşra eskiden, çok eskiden Ferit'ten hoşlanmıştı. Biz daha ortaokulda falandık. Ferit o zaman lisedeydi. Aralarında hiçbir şey yaşanmadı, sonra da zaten Büşra unuttu... Of! Belki de ben öyle sanıyorum. Tüm bu yaşananlar bana o kadar tuhaf geliyor ki bildiğimi sandığım her şeyden şüphe duyuyorum artık," dediğimde hepsi anlayışla baktılar yüzüme.

"O zaman... Yani onlar beraberse... Ama Ferit biliyor, Büşra'nın bana yaşattığı ihaneti... O zaman... Bile bile onunla olduysa... Allah'ım! İğrençler! Hayatımdaki herkes mi kandırmış beni?"

Yine bir yerleri kırıp parçalayacak gibi bir nefretle dolsam da artık kılımı dahi kıpırdatmak istemiyordum kimse için. Ve kimse yapmaz, bana ihanet etmez diyemiyordum. Çünkü herkes hain olabilirdi. Herkes bile bile benim canımı yakabilirdi.

"O zaman..." dedim bir an sonra kafamdakileri toparlamaya çalışarak. "Büşra'yla Ferit birlikteyse... O zaman Cenk'i onlar öldürmüş olabilir mi? Belki de Ferit kıskandığı için yaptı ya da Büşra istedi bunu? Ya da aralarındaki her neyse önlenemez bir noktaya geldi ve Ferit öldürdü Büşra'yı? Ama o zaman neden bana öyle bir not bıraksın ki katil? Ve tüm bunların, bu saçma sapan rezil ilişkilerin babamla ya da benimle ne ilgisi var?" diye afallayarak mırıldandığımda Tekin amir çantadan yeni bir dosya daha çıkarırken İlyas amca da yüzünü sıvazlayarak bakışlarını kaçırdı. Tekin amir bir an için Eren'e baktığında Eren de duyacaklarının hiç hoşuna gitmeyeceğini hissetmiş gibi yerinde kıpırdanıp beni kolunun altına çekerken Tekin amir isteksizce yeni dosyayı açarak önümüze bıraktı ve ben o an şok içinde donakaldım.

"Bu dosyadaki fotoğraflar... Leyla'ya ait," dediğinde uzanıp

dosyayı aralamamla gördüğüm fotoğraflar ürpermeme sebep olurken, sayfaları çevirdikçe gördüklerim karşısında Eren de kaskatı kesildi.

Her fotoğrafın öznesi bendim. Sokakta, okulda, İtalya'daki evimde, gece, gündüz, uyurken, sonra burada, pastanede, her yerde... Hiçbirinde fotoğrafımın çekildiğinin farkında değildim ki birçoğunda da yalnız olduğumu zannediyordum. Oysa değildim. Değilmişim.

Ve en kötüsü... Havluyla yarı çıplak hâlde yatağımın üzerinde uyuyakalmışken... Bu o geceydi. Asla unutmayacağım, kahrolduğumu zannederken aslında mutlu olduğum son gece. Büşra ve Cenk'in ihanetini öğrendiğim, ağlaya ağlaya yatağımda sızıp kaldığım gece. Evde tek başıma olduğum gece. Öyle sandığım gece. Babamın öldüğü ama benim haberimin olmadığı gece...

"Bu..." dedim titreyen ellerimden düşen dosyayla. "Bu ne demek oluyor? Kim çekti bu fotoğrafları?"

Bazen kaçan bakışlar, alınan sıkıntılı soluklar sorunuza cevap olur ya, öyle bir andı yaşadığım. Ve henüz hiçbir şey duymasam da bundan sonrasının dipsiz bir karanlıktan fazlası olmadığını şimdiden hissediyordum.

"Bu fotoğraflara Ferit Emirsoy'un telefonuna ve bilgisayarına sızarak ulaştık. Çok üzgünüm ama o senin sandığın gibi masum bir adam değil Leyla. Telefonunda, bilgisayarında senin binlerce fotoğrafın gizli. Büşra, Cenk ve belki de baban... Tüm bu ölümler, daha doğrusu cinayetler tek bir isme bağlanıyor. Ferit Emirsoy..."

Yirmi Beşinci Bölüm
Tuzak

Leyla'dan

"En iyi saldırı savunmadır."

Karşımda tüm heybetiyle durmuş, ellerine bandajları geçiren adam alelade bir şeyden bahsedercesine mırıldandığında az evvel ellerime sardığı siyah bandajlara bakıp hafifçe kaşlarımı çattım.

"En iyi savunma saldırıdır değil miydi o?"

Yüzüme imalı bir bakış atan Eren eğilip ortamızda duran minderi düzeltirken hareket ettikçe kasılan kollarına bakmaktan alamadım kendimi.

Kahretsin! Yine oyundan çıkıyordum! Duygu yoktu! Aramızda duygunun esamesi bile okunamazdı! Bu işin sonunda o yoluna, ben kendi sonuma gidecektim ama öyle ama böyle...

"Senin durumun için değil. Düşmanının nereden geleceğini bilmiyorsun. Kim olduğunu bilmiyorsun. Ne kadar kalleş olabileceğini de bilmiyorsun. Bilmediğin bir düşmana saldıramazsın ama kendini her durumda savunmayı öğrenebilirsin."

Ellerini hafifçe ovuşturup yerde hafifçe zıplayarak, "Hadi!" dediğinde şaşkın bir bakışla karşısında kalakaldım. "Vur bana!" dediğinde

dalga geçip geçmediğini anlamaya çalışırken, "Saldırıyı da savunmayı da kâğıt üzerinde öğrenemezsin. Önce burada," deyip şakağına yasladı parmağını. "Sonra da burada," deyip bileğini işaret ettiğinde ne demek istediğini anlayabiliyordum artık. Düşmanı alt edebileceğime önce kendi içimde, zihnimde inanmalıydım. Gerisi zaten gelirdi.

Yani en azından öyle olmasını umuyordum.

Tıpkı onun gibi ben de hafifçe zıplayıp sıktığım yumruğumla ona doğru atıldığımda tabii ki onu yere sermeyi falan beklemiyordum ama bileğimi kavradığı gibi kolumu döndürüp sırtımı göğsüne yaslamasına da hazırlıksızdım.

"Çüş! Kolum çıktı!"

Ani tepkimle ardımdan gelen kıkırtısı kaşlarımı çatmama sebep olurken ayağımla geriye doğru tam bacak arasına vurma çabam da bacağımı bacakları arasına kıstırmasıyla aynı şekilde sonuçsuz kaldı.

"Düşünerek dövüşemezsin. Aklından geçen her şeyi bedenin ele veriyor. Tıpkı bir refleks gibi olmalı her hareketin. Ne zaman ne yapacağını asla anlamamalıyım," deyip bedenimi bıraktığında gerilen kolumu ovuşturup somurttum.

"Senin için söylemesi kolay tabii... Bu senin hayatın, mesleğin, yıllarını vermişsin. Şimdi burada iki antrenmanla seni yere devirmem zaten imkânsız. Bence boşuna uğraşıyoruz," deyip yüzümü asmamla keyifli yüzü hafifçe solarken, "Yine çok çabuk vazgeçiyorsun. Sen savaşmak, mücadele etmek nedir hiç bilmez misin?" diye söylenip arkasını döndüğünde, "Eren," diye hüzünle mırıldandım.

Hafifçe bana döndüğünde ona doğru yaklaşıp başımı eğerken, "Belki de haklısın," deyip biraz daha yaklaştım. "Hiçbir zaman direnen, vazgeçmeyen biri olamadım," dediğimde elleriyle yüzünü sıvazlarken o saniyelik anda bileğimde biriken tüm gücümle karın boşluğuna vurduğumda anlık kesilen nefesiyle iki büklüm oldu. Kendine geldiği anda karşısında asla şansım olmayacağını bildiğimden bacak arasına da sert bir tekme geçirmemle yere yığılırken, minderin üzerine yığılan bedeninin yanına oturup sanki omzumdaki tozu silkelercesine bir hareketle gülümseyerek mırıldandım.

"Haklısın komiser. Düşmanım ne zaman ne yapacağımı asla anlamamalı ve beni her zaman hafife almalı!"

"Kalbin çok hızlı atıyor. Bundan kendime pay çıkarmalı mıyım?"

Göğsüme doğru mırıldanan sesle tavanda takılı kalan bakışlarımı usulca önüme çevirdim. Ben sevdiğim adamın göğsüne başımı yaslayamasam da ihtiyacımız olan tek şey birbirimize sarılmak olduğundan o başını göğsüme yaslamış, yarasına dikkat ederek belimi sıkıca kavramıştı.

"Kalbimin atışının tek bahanesi sensin," diye mırıldandığımda dudaklarını tam kalbimin üzerine yasladı. "Her zaman da ben olacağım. Kalbin aşktan başka hiçbir şey için dengesini şaşırmayacak. İzin vermeyeceğim," dediğinde bana doğru çevirdiği başıyla gözlerine bakarak gülümsedim.

Yaşadığım her şeye ama her şey rağmen sırf bu adamın aşkına sahip olabildiğim için kazançlarım kayıplarımdan fazlaydı. En azından hissettiğim şey buydu.

İlyas amca ve Tekin amir bombayı aramıza bırakıp evden ayrıldıklarında bir süre ikimiz de tek kelime edememiştik. Ben hâlâ duyduklarımı, gördüklerimi sindiremezken Eren de çıkıp birilerini kurşuna dizmemek için kendini zor tutuyor gibiydi. O birilerinin kim olduğunu ise ne yazık ki artık biliyorduk.

İkimiz de kendimizden çok birbirimizi yatıştırmaya çalışırken ellerimizi birleştirerek kendimizi yatak odamızda bulmuştuk. Eren'in hâlâ yaralı olması dolayısıyla yaramazlık yapacak hâlimiz yoktu tabii, sadece birbirimize sarılarak günlerin, belki de doğduğumuz günden beri ayrı geçirdiğimiz yılların hasretini dindirmeye çalışmıştık. Onun yanı başımda nefes alıyor olması bile tek başına kalp atışlarımı hızlandırmaya yetse de tenime bıraktığı her öpücük kısa bir an için de olsa dünyadan soyutlanmamı sağlıyordu.

"Ne düşünüyorsun peki böyle derin derin? En azından bu gece hiçbir şeyi kafamıza takmayacağımıza dair söz vermemiş miydik?" diyerek saçlarımı okşadığında başımı eline yaslayıp iç çektim. "Evet, öyle yapmıştık ama... Her neyse... Zaten bu geceyi değil, başka bir zamanı düşünüyordum. Hani evliliğimizin ilk günleri bana savunma sanatının inceliklerini öğretmeye çalışıyordun?"

Hatırladıkları tıpkı benim gibi onun da bakışlarında bir parıltıya sebep olurken parmak uçlarını yüzümden boynuma oradan da açıkta kalan tenime kaydırıp iç çekti. "O zaman anlamıştım, eninde sonunda sana yenileceğimi."

"Ve ben de o zaman anlamıştım. Eninde sonunda sana âşık olacağımı."

"Hadi oradan. Beni tekmelerken hiç de âşık olacakmış gibi görünmüyordun?" diye muzipçe mırıldandığında keyifle kıkırdayıp ona biraz daha sokuldum. "Ateşli bir çift olacağımızı en başından kestirmiş olmalıyım demek ki," diye mırıldandığımda yeşilleri o ateşle tutuşurken beklemeden, bekletmeden dudaklarıma kapandığında hissettiğim ihtiyaçla ona teslim oldum. Belki ileri gidemezdik ama bu gece ona ihtiyacım vardı. Aslında her gece nefes aldığım her saniye ona ihtiyacım vardı ama bu gece başkaydı. Tüm çocukluğumun tahminimden de öte bir çamurun içine gömüldüğünü unutmak için masum bir sevgiye ihtiyacım vardı. Ve bu hayatta bunu bana verecek tek kişi sevdiğim adamdı.

Eren Karahan...

Yüzüme vuran güneş ışıkları yerine odanın içinde yankılanan gök gürültüsüyle gözlerimi araladığımda çocukluktan kalma bir korkuyla yorganın altına biraz daha gizlendim. O an etrafımı saran kollar huzur olup bir koza misali beni sarmalarken, "Nisan ayında fırtına çıktı, gök yarılacak. Dünyanın dengesi bizden beter," diye

mırıldandığımda Eren saçlarımın üzerine bir öpücük bırakıp bir an sonra yatakta doğruldu. Sanki birkaç gün evvel göğsünden vurulan o değilmiş gibi benden bile sağlıklı görünüyordu. Utanmasa yere uzanıp şınav çekmeye başlayacaktı. Pencereye doğru ilerleyip perdeyi araladığında yağmurun çoktan başladığı gözlerime takılırken, puslu bir griyi andıran gökyüzüne karşı somurtup usulca yataktan doğruldum.

Yatağı toparladığım sıra Eren odadan çıkıp banyoya adımlarken, ben de odadaki banyoya geçip elimi yüzümü yıkadım. Odaya döndüğümde Eren çoktan üzerini çıkarmış, siyah bir pantolonla lacivert bir tişörtü üzerine geçirmişti. Ben de koyu yeşil tulumumu alıp hızlıca üzerime geçirdim. Aynanın karşısına geçip sessizce saçlarımı toparladıktan sonra aynanın yansımasından beni izlediğini gördüğüm adama doğru ilerlerken, "Bugün zor geçecek. Hazır mısın?" diye sorduğunda bana uzattığı ellerine ellerimi bırakıp başımı salladım.

"Artık bitecekse her şey, hazırım."

Birlikte evden ayrıldıktan sonra aşağıya inip otoparka doğru ilerledik. Araba kullanmaktaki korkum Eren'in canının yanma ihtimali karşısında kaybolduğundan onu yan koltuğa yönlendirip kendim sürücü koltuğuna geçtim. Kemerimi takıp derin bir soluk aldığımda bana güvenle bakan bakışlar gülümsememe sebep olurken, "Sen yanımda olduktan sonra karşısında duramayacağım hiçbir korkum olamaz," diye fısıldadığımda elimi kavrayıp üzerine aşk dolu bir öpücük bıraktı.

"O hâlde korkunun adı bile geçemez artık aramızda. Çünkü ben hep bir nefes kadar yakınında olacağım."

Arabayı çalıştırmamla birlikte yola koyulduğumuzda ister istemez gerginlik bedenimin kasılmasına sebep olurken boynumu sağa sola hareket ettirerek rahatlamaya çalıştım. Yarım saatlik yol boyunca düşünceler, ihtimaller bir türlü yakamı bırakmazken Eren ne kadar beni konuşturarak rahatlatmaya çalışsa da tam anlamıyla iyi hissettiğim söylenemezdi. Bugünden sonra hiçbir şeyin aynı

kalmayacağını bilmek beni ne kadar rahatlatsa da bir o kadar endişelendiriyordu.

Kendim için bir toz zerresi kadar dahi korkum yoktu ancak bir kere daha Eren'e ya da sevdiğim bir başka insana benim yüzümden bir şey olursa buna dayanamazdım.

Yarım saatin ardından hikâyemizin başladığı yere, Tekin amirin Polonezköy'deki evine vardığımızda arabadan inip hafif çiselemeye dönen yağmurun altında bizi bekleyen kaosun ortasına doğru el ele ilerledik. Ne gariptir ki ne zaman bu eve gelsek yağmur yağıyordu. Kapıyı açan Tekin amir bizi selamlayıp içeri buyur ettiğinde sessizce içeri geçtik. İlyas amca da bizden evvel gelmiş, elindeki çay bardağıyla düşüncelere dalmıştı. Bizi görmesiyle kısa bir selamlaşma faslı geçirip kurdukları kahvaltı sofrasına oturduğumuzda kimsede tek lokma yiyecek hâl olmasa da usulen çaylarımızı karıştırıp durduk.

"Şu bahsettiğim garson, hani sana not bırakan. Karısı adına kısa zaman önce açılmış bir banka hesabı tespit ettik ve balonun ertesi günü tanıdık bir hesaptan yüklü miktarda bir para yatırılmış. Hesap sizin şirket adına kayıtlı Leyla."

Duyduklarım artık beni şaşırtmadığından, "Ferit," diye mırıldandım. "Onun da hesaplara erişimi var. İstediği transferi yapabilir. Ama elden vermek yerine şirket hesabından gönderdiğine göre sandığımız kadar zeki olmamalı. Fazla aptalca bir hareket değil mi?" diye mırıldandığımda İlyas amca başını sallarken Tekin amir devam etti.

"Ya da seni hafife alıyor anlamına gelir. Ondan şüphelendiğini aklına bile getirmiyor. Düşmanı dışarıda aradığından o kadar emin ki böylesine pervasızca davranabiliyor," dediğinde dudaklarımda keyifli bir gülümseme parladı.

"İşte bu çok iyi. Beni hafife alması işime gelir. Çünkü bir keresinde bir söz duymuştum. Düşmanın ne zaman seni hafife alırsa, o zaman onu alt etmeye en yakın andasındır."

Eren'le kesişen bakışlarımızda birbirimize güç veren ifadeler doğarken Tekin amir gülümseyip başını salladı. "Bunu ben de bir

öğrencime söylemiştim bir zamanlar," deyip Eren'e manidar bir bakış attıktan sonra devam etti konuşmaya. "Elimizdeki delillerle şikâyet dilekçesi oluştursak da fazla ileri gidemeyebiliriz. Kabul etmek zorundayım ki elimiz zayıf, üstelik tüm bunların kâğıt üzerinde babanın ölümüyle hiçbir bağlantısı yok," dediğinde omuzlarım istemsizce düşse de devamında söyledikleriyle bir umut doğdu içime.

"Ama her zaman, her koşulda işe yarayan başka bir yoldan da gidebiliriz."

"Nedir o?" diye heyecanla sorduğumda Tekin amirin bakışları benden evvel Eren'e kayarken, Eren ne geleceğini anlamış gibi, "Hayır amirim. Asla! Söz konusu bile olamaz," dediğinde ne olup bittiğini anlayamadığımdan hayretle baktım yüzüne.

"Ne? Ne olamaz? Eren?" diyerek sevdiğim adama döndüğümde Eren bana bakmadan Tekin amire karşı başını iki yana sallarken, "Beni bu işin dışında bırakmayın. İhtimal neyse bilmek istiyorum!" diye direttiğimde Tekin amir Eren'e bakmadan bana çevirdi yıllanmış bakışlarını.

"Ferit'in sana olan zaafını kullanabiliriz. Umutsuzca delil aramaktansa ona itiraf ettirmeyi başarabilirsek eğer, her şeyi bitirebiliriz. Ama bunun için sana ihtiyacımız var Leyla."

"Amirim!"

Eren sanki beni herkesten korumak istercesine ayaklanıp önüme geçse de aklın yolunun bir olduğunu o da biliyordu. Beni korumak istemesi yaralı ruhuma şifaydı ama bu şekilde hiçbir yere varamadığımızın o da farkındaydı. Bir süre sessizce onların kendi aralarında tartışıp durmalarını dinlesem de daha fazla dayanamayarak konuşmalarına dâhil oldum.

"Tekin amirim... Zaafını kullanmaktan kastettiğiniz tam olarak nedir?" diye sorduğumda Eren, "Leyla!" diye söylenerek bana baksa da Tekin amir sertçe elini masaya vurup, "Yeter Eren!" diye çıkıştı. "Duygularının seni bu hâle getirdiğinin farkındayım ama kendine gel artık. Aptal bir âşığa değil, sağduyulu bir polise ihtiyacımız var şu an. Lafın önünü sonunu dinlemeden hemen en kötüsüne hüküm

veriyorsun. Her ne yaparsak yapalım, tabii ki önceliğimiz Leyla'nın güvenliği olacak. Onu tehlikeye atacağımızı nasıl düşünürsün? Beni iyice sinirlendirme de otur şuraya!"

Tekin amirin Mahmut Hoca benzeri çıkışıyla Eren uslu bir çocuk olup yeniden yanıma otururken İlyas amca aldı bu defa da sözü. "Ferit Bey'in-"

"İlyas amca! Bey deme şuna!" diye çıkıştığımda tepkimle şaşıran adam başını sallayıp devam etti konuşmaya.

"Kusura bakma kızım, ağız alışkanlığı işte. Ferit'in şirket hesaplarını kullanarak yaptığı, yaptırdığı işlemleri araştırıyorum bir süredir. Düzenli olarak İtalya'da bir hesaba para transferi yapılmış. Sen ve Büşra için orada yaşadığınız süre boyunca bizzat babanın talimatıyla hesabınıza para yatırılıyordu, bunu zaten biliyorsun. Fakat bunun dışında bir hesaba daha düzenli ve yüksek meblağlarda ödeme yapıldığını fark edince araştırdım. Tahmin ettiğiniz üzere hesap Büşra'ya ait. Neredeyse İtalya'da yaşamaya başladığınız aydan itibaren her ay aynı miktar para o hesaba aktarılmış. Bizzat Ferit'in talimatıyla..."

"Büşra'yla o zamandan beri birlikteler miydi yani?" diye hayretle sorduğumda İlyas amca benimle aynı fikirde olmadığını gösterircesine başını iki yana salladı.

"Bu para transferinin aralarındaki gönül ilişkisiyle alakalı olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen Büşra'yı senden her anlamda, her zaman haberdar olmak için kullanıyordu Ferit. Senin her anına, her saniyene dair fotoğraflara ulaşmasının başka bir açıklaması olamaz," dediğinde bedenimi saran ürpertiye mâni olamadım. Kollarımı ellerimle sararken aklıma düşen her ihtimalde daha da tedirgin oluyordum. Çok daha mahrem fotoğraflarım elinde olabilir miydi?

Aman Allah'ım!

"Tüm bunları para için mi yaptı yani Büşra? Anlamıyorum, zaten benim dostum olarak kalmaya devam ettiğinde de benim olan her şeye sahip olacaktı. En basitinden ben hiçbir zaman şirket işlerine ilgi duymamıştım, zaten planımız onun benim yerime şirkette

bizi temsil etmesiydi. Üstelik bunu bilmiyor da değildi," diye saçlarımı karıştırarak mırıldandığımda Tekin amir devraldı sözü.

"Orada da Ferit'e olan takıntılı duyguları aklını ele geçirmiş olmalı. Büşra'nın tüm bunları sadece para için yaptığını söyleyemeyiz. Anlattıklarınla öğrendiklerimi ve yıllarca edindiğim tecrübeyi bir araya getirdiğimde ortaya tek bir sonuç çıkıyor. Büşra, Ferit'e olan hisleri yüzünden âdeta onun kuklası olmuş ve Ferit'in sana olan takıntısı da onun senden nefret etmesine sebep olmuş. Büşra zayıf karakterli bir kadın. Görünen o ki yalnızca kıskançlık ve nefret duygularına yenilerek yapmış her şeyi. Muhtemelen Cenk'le olmasının sebebi de bu... Ferit ondan bunu istemiştir ama asıl senin canını yakma düşüncesi Büşra'yı ele geçirmiş."

Sanki hayatım bir aynaydı ve duyduğum her bir gerçek o aynada bir çatlağa dönüşüyordu. Babamı kaybettiğim günden beri kusursuz saydığım hayatım parçalanıyordu ve her yanım kan revan içindeyken bu savaştan sağ çıkamamaktan korkuyordum. Hâlâ bir umudum vardı yaşamak için ama daha fazlasını öğrenip dayanamamaktan korkuyordum.

İçten içe bu kâbustan uyanmak için yalvardım ve tüm kalbimle diledim. "*Lütfen daha fazlası olmasın. Artık dayanamıyorum.*"

"Zavallı Cenk," dedim, bir an sonra kendime engel olamayarak. "İhanetini affetmek değil bu ama tüm bu rezilliğin içinde o bile masum geliyor artık bana. En çok da bu kirli oyun yüzünden öldürülmüş olmasını hazmedemiyorum. Her şeye rağmen kendi yoluna bakacaktı o. Yaptıklarının farkındaydı ve pişmandı. Onu neden öldürdüler peki? Bir şey öğrenmişti belki de... Olamaz mı?"

"Olabilir... Ama ne yazık ki bunu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz."

Kendi kendime mırıldandıklarım üç adamın da kafasında yeni sorular oluştururken, "Peki..." deyip derin bir soluk aldım.

"Şimdi ne yapacağız? Ferit'i nasıl konuşturacağız? Sonucu ne olursa olsun, bunu yapmak istiyorum. Onun kirli oyunları yüzünden ölen herkes için, acı çeken herkes için, en çok da rahat bir nefes

alabilmek için buna mecburum," dediğimde Eren ne kadar karşı çıkıp beni sonsuza dek bir yere hapsederek herkesten korumak ister gibi gözlerime baksa da kararlığım karşısında en sonunda çaresizce omuzlarını düşürdü.

"Kılına bile zarar verecek olursa onu inlete inlete gebertirim!" dediğinde elini kavrayıp hem kendime hem ona güç verircesine gülümsedim.

"Biliyorum. Ve sana güveniyorum. Bize hiçbir şey olmayacak. Bu savaşın sonunda kaybeden o olacak!"

Gün boyu üzerinden geçtiğimiz plan içinde her şey kusursuz ve bizim adımıza oldukça güvenli görünürken akşama doğru üzerime düşen görevi yapmak için derin bir soluk alıp telefonu elime aldım. Rehberde ismini bulduğum an yüzümü saran tiksinme hissiyle onu ararken, yüzümü görmediği için kendimi şanslı hissediyordum. Aksi hâlde planımızın elimizde patlaması an meselesiydi.

İki çalışın ardından gelen heyecanlı, "Leyla!" sesiyle tüylerim diken diken olurken, artık onun hastalıklı duygularını bildiğim için midem bulandı. Bir süre sessiz kalsam da daha fazla kendimi ele vermemek adına, "Ferit," dediğimde Eren yanı başımda kasılırken onu sakinleştirmek istercesine elini kavrayıp devam ettim konuşmaya.

"Özür dilerim, bu saatte seni rahatsız ettim ama başka kimi aramam gerek bilemedim."

"Leyla, olur mu öyle şey? Beni hangi saatte istersen arayabilirsin. Senden daha önemli işim olamaz benim," dediğinde Eren yanı başımda, "Pezevenk!" diye söylenirken Ferit duymasın diye telaşla ayaklanıp Eren'e kızarak baktım.

"Olsun... Yine de rahatsız etmek istemezdim."

"Leyla... Hadi bırak bunları da anlat her ne sıkıntın varsa,"

dediğinde nasıl böyle ikiyüzlü davranabildiğine hayret ederek konuşmaya başladım.

"Az çok tahmin edersin aslında... Mesele babamla ilgili," dediğimde bir süre karşı taraftan ses gelmese de sıkıntıyla soluklanıp, "Dinliyorum," dedi bir an sonra.

"Ben Eren'le evlendikten sonra bir şeyleri kurcalamayı bırakmıştım ama bu defa da birileri beni rahat bırakmıyor Ferit. Bunu neden sana anlattığımı düşünüyorsun belki... Çünkü çok kötü şeyler oldu. Eren'in vurulduğunu biliyorsun zaten... O... O da bu yüzden vuruldu. Düşmanım her kimse beni alt etmek için sevdiğim insanlara zarar veriyor artık," deyip ona kendiyle ilgili olan detaylar dışında sanki hiç haberi yokmuş gibi balo gecesini ve Büşra'nın cesedini buluşumuzu anlattım. Çünkü en inandırıcı yalanlar içinde gerçeği saklayanlardı.

"Büşra da bu oyunun parçasıymış ama öldüğü için artık ondan bir şey öğrenemem. Eren'le de konuşmak istemiyorum bunları çünkü kendi lanetimi ona sıçratmak istemiyorum. Benim yüzümden ölümden döndü. Onu ne kadar sevsem de bu tehlikeyle yaşamasına dayanamam artık," dediğimde, "Ayrılacak mısın yani ondan?" diye heyecanla sormasıyla diğerlerinin bakışları altında hafifçe gülümsedim.

"Ben... Bilmiyorum... Ama başka bir çare göremiyorum. Mutlu olmayı denedim ama olmuyor işte... Karşımdaki her kimse belli ki durmayacak, etrafımda kim varsa zarar verecek. Belki size de zarar verecek. Bunun olmasını bekleyemem. Gideceğim ben. Kimsenin beni bulamayacağı kadar uzağa gideceğim ve bu yüzden de sana ihtiyacım var. İlyas amcaya söylesem mutlaka Eren'e anlatır her şeyi ama sen beni anlarsın diye düşünüyorum. Tıpkı eski günlerdeki gibi... Bana yardım edecek misin?" diye sorduğumda nefesimi tutmuş beklerken, bir an sonra gelen heyecanlı yanıtla içimde kabaran tiksinme hissiyle usulca yumdum gözlerimi.

"Edeceğim tabii ki... Söz veriyorum, sana kimsenin zarar veremeyeceği bir hayat kuracağız birlikte. Hem belki..."

"Evet?"

"Neyse... Bunu sonra konuşuruz. Önce senin için kusursuz bir plan yapmalıyız," dediğinde Eren'in yanına oturup ondan güç almak istercesine başımı omzuna yasladım. Yumruk yaptığı elini parmaklarımın arasına alıp rahatlamasını sağlarken, bu defa mutlu sonumuza yaklaştığımıza inanıyordum.

"Merak etme Leyla. Ben şimdiden hazırlıkları yapmaya başlıyorum. Benden haber bekle. Yarın senin için çok güzel bir gün olacak," dediğinde başımı sevdiğim adama çevirip kulağımda celladımın sesiyle sevdiğim adamın güzel gözlerine bakarak fısıldadım.

"Bence de... Bence de yarın çok güzel bir gün olacak."

Ayışığı Kitaplığı

Yirmi Altıncı Bölüm
Seçim

Leyla'dan

"Bunu yapmak zorunda mıyım? Çünkü yapabileceğimden kesinlikle emin değilim."

Elime bıraktığı, bırakır bırakmaz da ağırlığından dolayı bileğimin ağrıdığı silaha bakarken huzursuzca mırıldandım. Nereden nereye sürüklenmişti hayatım birkaç ay içinde... Bir vakitler bileğimi hamur yoğurmaktan başka hiçbir şey yormazken şimdilerde kum torbası yumruklamaktan, silah tutmaktan perişan olmuş hâldeydim. Üstelik tüm bunların ne işe yarayacağını da kestiremiyordum.

Cidden birini vurabileceğime inanıyor muydu bu adam?

"Her şeye hazırlıklı olmak zorundasın. Düşmanın her zaman arabanın frenleriyle oynamakla yetinmeyecektir. Belki de silah çekecek sana... O zaman ne yapmayı düşünüyorsun?" diye bilmişlikle sorduğunda yarı alayla, yarı kendime duyduğum güvensizlikle baktım yüzüne.

"Muhtemelen çığlık atarım. Yani benim de ona silah doğrultacak hâlim yok, öyle değil mi?" diye mırıldandığımda ensesini kaşıyarak gülümsedi.

"Yani çığlığının da epey bezdirici bir silah olduğunu tahmin edebiliyorum ama yine de silah kullanmayı, en azından bir silahı nasıl

tutacağını öğrensen fena olmaz. Mesela kendi ayağını vurmayı planlamıyorsan eğer, böyle burnu yere bakmayacak şekilde tutmakla başlayabilirsin," deyip bileğimden kavrayarak silahı kaldırdığında diğer elimle bileğimi ovuşturup iç çektim.

"Bunun bu kadar ağır olduğunu tahmin edemezdim. Filmlerde hiç böyle zor görünmüyor."

"Filmlerde görünen hiçbir şeyin gerçek olmadığını söyleyerek seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama durum bu... Neyse biz şimdi asıl mevzumuza dönelim. Tabii ki sana silah kullanmanı söylemiyorum, zaten bunu yapacak gerekliliklere sahip değilsin ama olası her durum için seni hazırlamak zorundayım. Adam tekmelemede gösterdiğin başarının yarısını silah tutmakta da gösterebilirsen eğer, en azından caydırıcı bir savunma daha kazanmış oluruz," dediğinde ne kadar içimden gelmese de başımı salladım. Ben ve silahlar asla bir araya gelmemesi gereken bir ikiliydik.

"Şimdi... Kabzayı sıkıca ama bileğini yormayacak şekilde kavra," deyip elleriyle bana yardımcı olduğunda bakışlarımız bir an için kesişse de hızla kendini toparlayıp beni atış poligonundaki bölmeye yönlendirdi. Neyse ki bugün burada bizden başka kimse yoktu.

"Karşındaki resmi görüyorsun. Silahı doğrult ve o resimde yalnızca göğüs bölgesine odaklan," dediğinde filmlerdeki gibi gözlerimi kısıp resme bakarken, "Şimdi ateşle," dediğinde ilk kurşunu cesaretsizce sıktım.

Kulağımdaki kulaklığa rağmen sanki ses kulaklarımda patlamış gibi irkilsem de omzuma dokunup devam etmemi istediğinde, "Hadi bakalım. Ne kadar zor olabilir ki?" diye kendi kendime mırıldanarak ardı ardına ateşlemeye başladım. Tüm kurşunlar bittiğinde silahı fırlatırcasına kenara bırakıp ağrıyan bileğimi ovuştururken, Eren de kulaklığımı çıkarıp yanda bir düğmeye basarak resmin bize doğru gelmesini sağladı.

Bize doğru yaklaştıkça yaralarını belli eden resim yüzümü asmama sebep olurken, Eren tam önümüzde duran resimde bakışlarını gezdirip eğlenircesine mırıldandı.

"Kollarından, kafasından ve karnının altından başarıyla vurmuşsun. Göğüs kısmında tek bir kurşun izi dahi olmasa da fena başlangıç

sayılmaz," dediğinde dalga geçtiğini anlayıp suratımı assam da, "Seni vurmamı istemiyorsan uzatma komiser. Duvarı da vurabilirdim, en azından hedefi tutturmuşum, bu da bir başarıdır," deyip omuzlarımı dikleştirdiğimde gülerek başını sallayıp kulaklığı yeniden bana taktı. Sonrasında kendi kulaklığını da takıp silahı aldığında ne yaptığına bakarken, beni yönlendirip silahı elime verdikten sonra tam arkama geçtiğinde içim titredi. Tam arkamdan ellerimi kavrayıp silahı yeni hedefe doğrulttuğunda ağır silah sanki ikimizin avuçları arasında kaybolurken, nefesini ensemde hissettirerek fısıldadıkları kalbimin hiç alışık olmadığım bir hızla atmasına sebep oldu.

"Dünyanın geri kalanını unut. Geçmişi, geleceği unut. Ve olur da bir gün gerçekten bir silah kullanmak zorunda kalırsan korkma ve beni tıpkı şu anki gibi bir nefes uzağında hisset. Baktığın hedeften başkasını görme ve çek tetiği. Yapman gereken tek şey bu."

Söylediklerinden aldığım cesaretle ardı ardına kurşunları ateşlediğimde her seferinde cesaretim daha da katlanırken, kurşunlar bittikten sonra bize doğru gelen hedefin üzerindeki izleri gördüğümde gülümsedim.

"Hepsi göğüste. İşte bu kadar!" diyen adamın hâlen ardımdaki varlığı huzursuzluktan ziyade hiç aşina olmadığım bir huzur hissiyatıyla sarmalanmamı sağlarken o gün orada başımın fena hâlde dertte olduğunu anlamaya başlamıştım.

"Eren, tek başıma burada kalmak istemiyorum. Lütfen bırak, ben de sizinle geleyim. Hem belki beni orada görmemek her şeyi anlamasını sağlayacak? Ya kaçarsa ya da başka bir sorun çıkarsa?" diye diretsem de Eren taviz vermez bakışlarıyla başını iki yana sallayarak üzerine siyah tişörtünü geçirip çekmecede duran silahını beline taktı.

"Hayır Leyla'm. Orada ne ile karşılaşacağımız bile belli değilken

seni tehlikeye atamam. Biz üçümüz de orada olacağız zaten. Senin orada olman canını sıkmaktan başka hiçbir şeye yaramayacak. Ayrıca seni o herifle aynı ortama sokmak da istemiyorum. O şerefsizi konuşturmak ve o itirafları tek tek almak için her yolu deneyeceğim Leyla ama sen orada olursan dikkatim dağılır. Lütfen beni dinle, bana güven ve beni burada, evimizde bekle," dediğinde ne kadar içimden gelmese de çaresizce başımı salladım.

Kendimi düşündüğümden değil lakin benim yüzümden dikkati dağılır da ona en ufak bir zarar gelirse buna dayanamazdım.

Eren çıkmadan evvel son kez Tekin amirle görüşmek için telefonunu alıp salona geçtiğinde kendimi tükenmiş bir hâlde dağınık yatağın üzerine bırakıp düşüncelere daldım. Dün gece Tekin amirin evinde Ferit'le konuştuktan sonra eve gelmiştik ve sabaha dek ikimizin de gözüne uyku girmemişti. Erken saatlerde Ferit arayıp buluşmak için bir adres verdiğinde de planın sorunsuz ilerlediğini anlamak bizi hem rahatlatmış hem de bir o kadar germişti. Ferit bana sözde kimselerin bilmediği Beykoz sırtlarındaki dairesinin adresini vermişti ve beni orada beklediğini, pasaportumu da yanıma alarak kimseye haber vermeden oraya gelmem gerektiğini söylemişti. Konuşurken bile sesi öylesine heyecanlı, bir o kadar da telaşlı geliyordu ki verdiğim karardan pişman olup vazgeçmemden korkuyordu sanki.

Nasıl bir ruh hastasıydı ki sanki onunla kaçmak için heveslendiğimi falan düşünüyordu. Bunca zaman nasıl olmuştu da onun bu hastalıklı duygularını fark edememiştim ben? Çocukluğumuzdan beri hep en yakınımdaydı. Ne zaman başıma bir iş gelse beni bir abi şefkatiyle koruduğunu sandığım adam meğer nasıl da bir ruh hastasıydı...

Düşünmemek, düşündükçe delirmemek elde değildi... Sanki hayatımdaki herkes bir şekilde beni hayal kırıklığına uğratmak için vardı. Ona en çok ihtiyaç duyduğum anda ölümü seçen annem, kardeş bildiğim Büşra, abi saydığım Ferit, sevgisine inandığım Cenk... Herkes...

Bir vakit sonra Eren yanıma geldiğinde beni üzgün görmesin diye dik durmaya çalışsam da her hâlimi bilen adam yanıma adımlayıp, ellerimden kavrayarak beni ayağa kaldırdı. "Her ne olursa olsun, sana geleceğimi biliyorsun, değil mi? Bunu sakın aklından çıkarma," deyip dudaklarını alnıma bastırdığında ona duyduğum aşkla gözlerim usulca kapanırken gözlerimden akan bir damla yaşla kollarımı beline sarıp, "Seni bekleyeceğim," diye muhtaçlıkla fısıldadım.

"Artık mutlu olmak istiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum. O yüzden her ne olursa olsun, bana geleceğini biliyorum," diye fısıldadığımda hafifçe kendini uzaklaştırıp dudaklarını dudaklarıma yasladı. Sahip olduğu tüm aşkla bana belki de hayatımın en anlamlı öpücüğünü yaşatırken, ona şimdiden duyduğum hasretle, tüm aşkımla tükenircesine karşılık verdim.

Titreyen bedenimi usulca geri çektiğimde yeşillerinden taşan sevda yüreğimi ısıtırken, tek isteğim artık her şeyin bitmesiydi...

Eren'i uğurladıktan sonra bir süre pencereden boş bakışlarla bahçeyi seyrederken her nefeste bildiğim ne kadar dua varsa okudum. Saniyenin asırlar gibi geçtiği o anlar bir türlü bitmek bilmezken Ferit'in bir an evvel çözülüp dökülmesi ve her şeyi bitirmesi tek dileğimdi.

Bugün için pastaneyi Ayşe'ye bıraktığımdan uğraşacak bir meşgalem de yoktu, öylece dakikaları salonun ortasında volta atıp durmakla, Eren'den gelecek müjdeli haberi beklemekle geçirdim. Ve soluk soluğa bekleyişin ardından geçen dakikalardan sonra telefonumun sesi odanın içinde yankılandığında koşarak telefonu elime aldım. Kimin aradığına bile bakmadan telefonu açıp, "Eren? İyi misin?" diye telaşla sorduğumda duyduğum cızırtılı oynanmış ses dizlerimin bağının çözülmesine sebep oldu.

"Sana bağlı Leyla."

"Sen... Sen..."

Dizlerimin üzerinde yere çöküp telefonu hafifçe kendimden uzaklaştırdığımda arayanın gizli numara olduğunu görüp korkuyla titrerken, "Uzun zaman oldu, değil mi?" diye konuştuğunda midemin bulandığını hissettim.

Kim olduğunu anlayamıyordum çünkü sesle oynanmıştı. Âdeta bir robot konuşuyordu karşımda ve ben delirmek üzereydim artık.

"Öncelikle çabanı takdir etmeliyim. Şimdiye dek çoktan korkudan bir yerlere kaçmaya çalışacağını düşünmüştüm ama sen direnmeye devam ederek beni yanılttın," dediğinde aklım allak bullak olurken, "Kimsin sen?" diye nefretle solduğumda bir kahkaha sesinin ardından sözleri çalındı kulağıma.

"Gerçekten öğrenmek istiyorsan bugün öğreneceksin. Ama önce telefonuna gelen görüntüleri aç," dediğinde ellerim telaş içerisinde titrerken, kapanan telefonun ardından gelen görüntülü aramaları yanıtladım. İki ayrı arama konferans yoluyla birbirine bağlanmıştı.

Aramayı cevaplamamla gördüğüm görüntüler kalbimin hızlanmasına sebep olurken, "Eren... Ayşe..." diye sayıklayıp nefes alamayarak sırtımı koltuğun kenarına yasladım.

Ekranın yarısı pastanede tek başına olan Ayşe'yi gösteriyordu. Görüntüyü çeken her kimse oradaydı ama Ayşe onu sıradan bir müşteri sanıyor olmalıydı. Diğer taraftaysa Eren, Tekin amir ve İlyas amca vardı. Bu bir güvenlik kamerasının görüntüsüydü. Bir evin içinde hapsolmuşlardı. Eren telaş içerisinde bir çıkış arıyor, sağa sola koşturuyor ama bulamıyordu.

Görüntü bir an sonra kaybolduğunda aynı gizli numara beni yeniden ararken korkuyla açarak sesi hoparlöre verdim.

"Adi şerefsiz! Allah senin belanı versin! Ne istiyorsun benden hayvan herif!" diye boğazımı yırtarcasına bağırmam yine kahkaha atmasına sebep olurken, "Senin de istediğin şeyi istiyorum," demesiyle nefretle soludum.

"Ben sadece senin geberip gitmeni istiyorum. Tam şu an kafana sıkmaya ne dersin?"

"Pek tercihim değil... Olur da kendimi öldürmeye kalkarsam daha acısız bir yol tercih ederim," dediğinde sınırı olmayan bir ruh hastasıyla muhatap olduğumu anlamanın çaresizliğiyle, "Ne istiyorsun?" diye tükenircesine soludum.

"Aşk olsun, ne isteyeceğim? Seni tabii ki... Buraya gelmeni istiyorum... Söylememe gerek yok sanırım. Birine haber verdiğini anladığım an önce o sevimli arkadaşının beyni tek kurşunla dağılacak, sonra da çok sevgili kocan ve yanındaki ihtiyarlar havaya uçacaklar. Bana inanmıyorsan arkadaşının kafasını patlatırken sana canlı yayınla gösterebilirim," dediğinde tüylerim diken diken olurken, "Hayır!" diye çaresizce haykırdım.

"Kimseye zarar verme. Onlarla bir işin yok senin."

"Evet, onlarla bir işim yok. Ama sen uslu bir kız olup yanıma gelirsen," dediğinde oturup kaldığım yerde başımı koltuğun kolçağına yaslayıp gözlerimi yumdum. Ardı ardına akan yaşlar yanaklarımı sırılsıklam ederken birkaç ay içinde yaşadığım mutlulukları düşündüm.

Koskoca bir ömür içinde yalnızca birkaç ay mutlu olabilmiştim. Ama o aylar öylesine tıka basa mutluluklarla doluydu ki belki de koskoca bir ömre bedeldi. Dostluğu da tatmıştım, aşkı da... Ve şimdi de bana bu duyguları yaşatan iki insan için kendimi feda etmem gerekiyordu.

Risk alabilir miydim?

Evet, alabilirdim.

Ama hangi ihtimal onların canından daha değerliydi?

Karşımdaki pislik babamın katiliydi. Cenk'in katiliydi. Büşra'nın katiliydi. O bir katildi ve asla blöf yapmıyordu. En başından beri derdi bendim. Derdi beni bitirmekti ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, karşısında gücüm yoktu. En başından beri söylediğim gibi bu hikâyenin sonunda sevdiklerim kendi yollarına gidecekti, ben de kendi sonuma...

Ve görünen o ki o son da her neyse, bugün yaşanacaktı...

En azından, *"Çabaladın, Leyla,"* diyebiliyordum kendime. *"Direndin, mutlu olmak istedin... Ama olmadı."*

Yine de yüzümde buruk bir gülümseme peyda oldu. *"Boşu boşuna yaşamadın Leyla,"* dedim kendi kendime. *"Ömrünün son demlerine denk gelse de mutlu yaşadın. Ve şimdi de boşu boşuna ölmeyeceksin. Sana o mutluluğu tattıran insanlar için öleceksin."*

"Nereye geleceğim?"

Önce derin bir nefes, ardından da tüyler ürperten bir kahkaha çınladı kulaklarımda...

"Doğru yolu seçecek kadar akıllı bir kız olduğunu biliyordum," dediğinde cevap vermedim. "Sitenin arka sokağındaki caddede lacivert renk eski bir araba bekliyor seni. Ona bineceksin, o seni bana getirecek. Bu arada tedbirli kocan seni çok düşündüğünden apartmanın önüne bir polis ekibi yerleştirmiş. Söylememe gerek yok herhâlde, onlara görünmeden apartmandan ayrılmanın bir yolunu bulman gerekiyor. Seni takip ettiklerini fark ettiğimiz anda, ki fark ederiz, plan biter, seninkiler havaya uçar," dediğinde, "Tamam!" diyerek kestirip ayaklanarak telefonu suratına kapattım. Bir daha buraya gelemeyeceğimi bildiğimden sanki veda edercesine evin içinde adımlasam da en son yatak odasına geçip üzerimdeki tişörtü çıkararak Eren'in tişörtlerinden birini üzerime geçirdim. Kokusunun bana son nefesimde huzur vereceğine inanarak odadan çıkacakken tek temennim benden sonra yaşamaya, mutlu olmaya devam etmeleri olacaktı.

Tam odadan çıkacağım sıra son anda vazgeçerek elime bir ruj alıp kapağını açarak aynanın karşısına geçtim ve hiç unutmasınlar istercesine tek bir şey yazdım.

Mutlu ol!

Aşağıya inip ön kapı yerine bodrum katının kapısına doğru ilerledikten sonra oraya inip rutubetli bodrumda arka bahçeye açılan eski kapıya doğru ilerledim. Kilitli olmasa da bir türlü açılmazken

zorlayarak ittirip en sonunda açarak kendimi arka bahçeye attım. Apartmanların arkalarından dolaşarak kimselere görünmeden siteden çıktığımda adımlarım bile robotlaşırken, bahsettiği arka sokağa doğru ilerleyip, gördüğüm kapısı açık olan eski arabaya doğru ilerledim ve tek kelime etmeden arka koltuğa yerleştim. Sürücüyü tanımıyordum ama şu saatten sonra kim olduğu da zaten önemsizdi.

Neredeyse bir saate yakın yol gittikten sonra depo gibi eski bir binanın önünde durduğumuzda adamı beklemeden inip binaya doğru adımlarken, tüm duyularım körelmiş, âdeta idamına yürüyen bir mahkûm gibi hissediyordum. Victor Hugo'nun *Bir İdam Mahkûmunun Son Günü* adlı eserini yıllar önce okuduğumda gerçekten bu kadar olabilir mi diye düşünmüştüm ve şimdi hissettiklerimle kıyasladığımda anlıyordum.

Gerçekten o kadardı...

Bir andan sonra insanda korku değil, koşulsuz bir kabulleniş can buluyordu ve o andan sonra debelenmek, umut etmek anlamsız oluyordu.

Yanı başımdaki adam kolumu kavrayıp beni bir çuval gibi yanında sürüklendiğinde de bu yüzden direnmedim. Tam da tahmin ettiğim gibi küf ve rutubet kokan, karanlık bir depoya girdiğimizde istemsizce yüzüm buruşurken beni patlamak üzereymiş gibi cızırdayan ampullerin olduğu yarı aydınlık bir alana getirip tam ortadaki sandalyeye oturttuklarında da aynı tepkisizlikle durmaya devam ettim.

Sanki kaçacakmışım gibi ellerimi ayaklarımı bağladıklarında da sesim çıkmazken bir an sonra gözden kaybolduklarında tek başıma kaldım. Ölüm soğukluğunda geçen saniyelerin ardından yüzü maskeli biri yanıma doğru adımlayıp tam karşıma bırakılan sandalyeye oturduğunda bakışlarım nefretle kararırken, "Beni öldürmek için ayağına kadar getirdiğin hâlde maske takmaya devam edecek kadar korkaksın demek?" diye soluduğumda omuzları dikleşti.

"Hadi Ferit! Oyun bitti, göster o meymenetsiz suratını bana da gözlerine bakarak söyleyeyim senden ne kadar nefret ettiğimi! Ne

kadar tiksindiğimi!" diye haykırdığımda maskeyi sıyırıp tam gözlerimin içine bakmasıyla olduğum yerde âdeta taş kesildim.

"S- Sen?"

"Evet sevgili yeğenim. Ben... Amcan... Hadi itiraf et, bu kadarını da beklemiyordun, değil mi?"

İnsanoğlunun sınırı yoktu. Her ne yaşarsak yaşayalım, yine de içimizde bir parça hâlâ umut etmeye devam ediyordu. Ve o umut her hayal kırıklığına dönüştüğünde de yine ve yine cam kırıkları misali dağılıyorduk sanki.

Niye şaşırıyordum ben? Nasıl hâlâ şaşırabiliyordum? Cenk, Büşra, Ferit... Sırayla uğradığım ihanetler bana her şeyin mümkün olacağını öğretmemiş miydi de hâlâ şaşırabiliyordum?

Ama...

Ama bu kadarı çok fazla değil miydi?

Amcam... Öz amcam mıydı düşmanım en başından beri?

Babamın katili?

"Niye?"

Dudaklarımdan dökülen tek şey bu oldu. *Niye?* Herkes için bir kılıf bir bahane bulmuştu aklım ama onun için bulamıyordu. Bulamıyordum... Bir an sonra zihnimde birikenler döküldü gözlerimin önüne. Tekin amirin anlattığı gayrimeşruluk hikâyesi, dışlanmış hissederek geçirdiği çocukluk, benden almaya çalıştığı hisselerim...

"Para? Hepsi para için miydi?" diye hayretle içim acıyarak solurken kendime engel olamayarak kahkahalarla gülmeye başladım. Ellerim ayaklarım sıkıca bağlıydı. Rutubet kokan, farelerin cirit attığı karanlık depoda düşmanım tam karşımdaydı. Ve o düşman bu hayatta kan bağıyla bağlı olduğum tek insandı. Amcam...

Ve ben buna rağmen kahkahalarla gülüyordum. Muhtemelen delirmeye başlamıştım artık. Böylesi iyiydi. En azından acım azalacaktı artık.

Kahkaham karşımdaki adamı da sinirlendirmek bir yana keyiflendirirken, tıpkı benim gibi o da kahkaha atmaya başladı. Fakat

onun kahkahası beni öfkelendirirken, "Sen gerçekten de tam bir orospu çocuğuymuşsun!" diye nefretle ve alayla soluduğumda kahkahası bıçak gibi kesilirken o da aynı nefretle baktı bana. Hassas yanı buydu demek ki...

Fakat bir an sonra söyleyecekleri yine keyfini yerine getirmiş olacak ki oturduğu yerde bacak bacak üstüne atarak söyledikleri bildiğimi sandığım her şeyi silip atarken, tüm hayatımın başıma yıkılmasına sebep oldu.

"Para mı? Para bu hikâyede sözü edilecek en son şey sevgili yeğenim. Mesele aşk... Hazır mısın? Şimdi sana destansı bir aşk hikâyesi anlatacağım. Ve sen bugünü hiç unutamayacaksın."

Ve tam da o an dışarıdan kulaklarıma ulaşan şimşek sesleri kıyametin başlangıcıydı...

Benim kıyametimin...

*William Shakespeare, Macbeth, İş Bankası Kültür Yayınları.

Yirmi Yedinci Bölüm
Gerçekler

Leyla'dan

Aşk mı?

Böylesine çamura bulanmış kirli bir hikâyenin içinde aşk gibi masum bir duyguya nasıl yer olabilirdi?

"Oğlun olacak pisliğin bana duyduğu sapkın hislerden aşk diye bahsediyorsan eğer, aklını kaçırmış olmalısın! Sizin gibi aşağılıklar aşktan, sevmekten ne anlar?" diye öfkeyle soluduğumda hiç beklemediğim bir şekilde yeniden kahkahalarla gülmeye başladı. Her kahkahasında sarsılan omuzları içimde büyüyen nefreti köpürtmeye devam ederken beni bu şekilde bitirmeye çalıştığını anlamak zor değildi.

Beni delirtmeye çalışıyordu ve böyle giderse de başaracaktı.

Yine de öfkelendiğimi belli edip ona yeni bir haz yaşatmamak için dişlerimi sıkarak sakin kalmaya çalıştım. Bir yerden sonra benden beklediği tepkiyi alamamak keyfini kaçırmış olacak ki, "Ferit mi? Ah, benim zavallı oğlum," diye mırıldandığında kaşlarımın çatılmasına mâni olamadım.

"Demek oğlumun hislerinden haberdar oldun sonunda. Kızlar nasıl annelerinin kaderini yaşıyorlarsa, oğullar da babalarının kade-

rini yaşarmış meğer... Benim zavallı oğlum da tıpkı babası gibi kendisini hiç hak etmeyen, değmeyecek bir kıza tutuldu... Sana!"

Sözlerinin altında yatan gizli manaları çözmek beni hiç istemediğim sonlara vardıracakmış gibi hissettiğimden düşünmemeye çalıştım. Yalnızca son söylediğiyle yüzümü buruşturup, "Oğlun hasta! Kardeş gibi büyüdüğü insanı, beni bir sapık gibi izlemiş, takip etmiş onca zaman! Ama neticede senin oğlun, değil mi? Senin gibi hasta ruhlu bir babası varken ondan normal bir insan gibi davranmasını bekleyemeyiz!" diye alayla söylendiğimde küstahlığım karşısında keyfi biraz daha kaçtı. Benden çırpınmamı, belki de onu karşımda bulduğum için çığlık çığlığa ağlamamı beklediğini biliyordum ama bunu asla yapmayacaktım. Karşısında böylesi bir duruma düşüp ölecek olsam da o hazzı ona yaşatmayacaktım.

"Hastalık mı? Senin hastalık dediğin birini herkesten çok sevmek! O pezevenk sevgilin seni seviyordu hani, ne oldu? Kardeş dediğin kızla aylarca boynuzladı seni! Sahi nasıl bu kadar salak oldun da gözün görmedi gözünün önünde yaşananları?" diye alayla söylendiğinde o günlerin bedenimde yarattığı tiksinti duygusuyla midem bulandı.

"Ama oğlum seni öyle çok seviyordu ki seni kurtarmak istedi. Onun ne mal olduğunu bir an evvel anla diye Büşra'yı kullanmaktan bile çekinmedi."

"Ne demek bu?" diye anlamayarak sorduğumda keyifle omuz silkip devam etti konuşmaya. Hiç değilse ölmeden önce merak ettiğim her şeyin cevabını alacaktım. Eh, bu da bir şeydi.

"O çocuk seni hak etmiyordu ama derdi sahip olduğun şeyler olduğundan bir türlü gözünün göreceği bir hata da yapmıyordu. Biz de biraz müdahale ettik. Büşra'yı Cenk efendinin yatağına sokmaya çalıştık. İşin doğrusu pek fazla çabalamamıza da gerek kalmadı. Herifin hâli ne fenaysa artık üç beş girişimin sonunda Büşra'yı aldı yatağına. Büşra her defasında midesinin bulandığını söyler, dururdu. O anlarda da tek motivasyonu aldatılan kişinin sen olduğunu bilmesiymiş. Kızın sana duyduğu nefret muazzamdı. O nefret olmasa

işimiz bu kadar kolay ilerlemeyebilirdi," dediğinde söylediklerinden ne kadar keyif aldığı gözlerinden okunuyordu. Kendi kafamda çoktan kabullenmeye başladığım gerçekler karşısındaysa hayal kırıklığı hissetmiyordum artık. Yalnızca nedenler vardı merak ettiğim, onları öğrenmek istiyordum.

"Büşra neden benden bu kadar nefret ediyordu? Onu öldürdüğünüz için artık bunu ona soramayacağıma göre belki sen cevaplamak istersin?" diye sorduğumda hâlâ dik durmaya devam edişim onu afallatıyordu ve ben sırf bu yüzden dayanacaktım. Karşısında bittiğimi, yıkıldığımı asla görmeyecekti.

"Aslında o kızı kendime çok benzetiyorum, biliyor musun? O da aynı benim gibiydi. Kendisinin hak ettiği her şeye bir başkasının, bir zavallının sahip olduğunu düşünüyordu."

"Benim mi?"

"Yine çok akıllısın sevgili yeğenim. Büşra... Hayatınıza girdiği ilk günden beri senin sahip olduğun her şeye takıntı derecesinde hayrandı. Babana, soyadına, evine, servetine, arkadaşlarına... Ve tabii Ferit'e..."

"Ben Ferit'e hiçbir zaman sahip değildim!" diye sertçe çıkıştığımda başını iki yana sallayıp elini gelişigüzel havada savurdu.

"Sahiptin. Sen Ferit'in sonsuz aşkına sahiptin. Bunu hiç göremesen de anlayamasan da Ferit sen hayata gözünü açtığın günden beri sana bağlıydı. Bunu çok uzun zaman içinde yaşadı ama sonunda hissettikleri kalbine sığmaz oldu. O sana çok âşıktı Leyla. Bir adam bir kadına en fazla ne kadar âşık olursa, o kadar âşıktı!" dediğinde midemin bulanmasına mâni olamadım.

Kim ne derse desin, nereden bakarsa baksın, söylediği şey iğrençti. Kardeştik biz! Kardeş olarak kalmalıydık! Bu söylediklerini aklım da kalbim de midem de almıyordu artık!

"Her neyse... Ferit nasıl sana âşıksa, Büşra da aynı şekilde Ferit'e âşıktı ve onun sana duyduğu aşk Büşra'nın ikileminde son nokta oldu. Her türlü kıskançlığına rağmen size duyduğu minnet elini

kolunu bağlıyordu ama Ferit'in de seni seçtiğini gördükten sonra artık yolunu seçmişti o. Tek derdi senin canını yakmaktı ve bu uğurda her şeyi göze aldı..."

"Babamı öldürmeyi de..." diye sayıklarken, "O kadar da değil," diyerek kesti sözümü.

"Daha oraya gelmedik ama şu kadarını söyleyebilirim. Büşra'nın içinde olmak istemediği tek şey babanın ölümüydü. Senden ne kadar nefret ederse etsin, galiba bir parçası hâlâ babana bağlıydı ve bu yüzden onu bu meselenin dışında tuttuk," dediğinde iğrenerek baktım yüzüne. Sanki bir cinayetten değil de iş anlaşmasından bahseder gibi konuşuyordu aşağılık herif!

"Sevinmem mi gerekiyor buna? Her biriniz kendi zavallı hayatlarınızın acısını bizden çıkarmaya kalkışmışsınız! Yaşadığınız her neyse sonuna kadar hak ediyorsunuz! Belki bir parçam -sizin aksinize kaybetmediğim insan yanım- Büşra için bile üzülürdü ama artık hayır! O da başına ne geldiyse sonuna kadar hak etmiş! Kimsenin onu sevmediğine şaşırmamalı! Çünkü böylesine kötü bir insan kimsenin sevgisine layık değildir! Senin psikopat oğlunun bile!"

Sözlerim bir süre daha sessizliğini korumaya devam etmesini sağlasa bile bir yerden sonra derince soluklanıp devam etti konuşmaya.

"Ne diyorduk? Büşra... Onu manipüle etmek zor olmadı. Bu uğurda benim bir şey yapmama da gerek kalmadı. Birkaç kez Ferit'in onu yatağına alması istediğimiz her şeyi yapmasına yetti yıllarca. Önce seninle ilgili her anı bize rapor etti, sonra da bizim isteğimizle Cenk'i aradan çıkardı," dediğinde o an Büşra için hissettiğim nefreti Cenk için hissedemediğimi fark ettim ve dayanamayarak sordum.

"Cenk'i neden öldürdünüz?"

"Aptal çocuk! Onun değersiz canıyla hiçbir işimiz yokken kendi başına bela aldı. Büşra'yı takip ediyormuş buraya geldiğinden beri ve Ferit'le olan bazı görüşmelerini öğrenmiş. Derdi o konuşmaları sana getirip bizi suçlu çıkarmaktı herhâlde ama ne yazık ki doğru dürüst saklanmayı beceremeyecek kadar da salaktı. Pisi pisine gitti

anlayacağın," deyip güldüğünde içimin acımasına engel olamadım.

Her şeye rağmen benim için bir şeyler yapmak isterken öldürülmüştü. Ah, Cenk...

"Peki ya Büşra? Madem parmağınızda oynattığınız bir kuklaydı, o hâlde onu niye öldürdünüz?" diye anlamak istercesine sorduğumda her şeye rağmen duyduklarım tüylerimin ürpermesine sebep oldu.

"Salak kız... Onu oğlumun sana duyduğu sonsuz aşk için kullandığımızı bilmesine rağmen aptal hayaller kurmaya devam etmiş. Sırf Ferit'le olabilmek için işi beni ifşa etmeye kadar götürmeye kalkışınca da artık işimize yaramayacağını anladık. Hem sana da güzel bir doğum günü hediyesi vermek istiyordu Ferit. Hadi itiraf et, sana bunca kötülüğü yapan birinin ölümünü izlemek keyfini yerine getirmiş olmalı... Tabii bir de şu bebek meselesi var. Ne yalan söyleyeyim, dede olmak için de çok gencim daha..."

Arsız kahkahası midemin bulanmasını son raddeye getirirken dayanamayarak başımı çevirip yere kustum. Ağzımdaki acı tat, gözlerimdeki yaşlarla bütünleştiğinde içim çekilmiş gibi hissederken, "Büşra hamile miydi?" diye fısıldadığımda elini gelişigüzel savurması tüm kanımın bedenimden çekilmesine sebep oldu. Bu çamur içindeki oyunda masum bir bebek de can vermişti.

"Nasıl... Nasıl bu kadar canavarlaşabildin sen? Bu kadar kötülük bu kadar canilik neden?" diye nefretle bağırdığımda dakikalardır üzerinde taşıdığı keyif de bir anda kayboldu. O an bakışlarından asıl şimdi canımın yanacağını hissetsem de artık bundan kurtulamayacağımı biliyordum.

"Nasıl, biliyor musun? Kulaklarını aç ve iyi dinle o zaman! Büşra'yla paylaştığım ortak nokta bu işte! Tıpkı onun gibi ben de sahip olduklarını hiç hak etmeyen bir zavallıyı izleyerek büyüdüm. Babam... Bana can veren babam beni, kendi oğlunu sırf bir fahişeden peydahladı diye evin içine alsa da bir piç kurusu gibi büyütürken, resmî nikâhlı karısından doğan oğlunu bir prens gibi büyüttüğü için bu hâle geldim! Senin babanın başı okşanırken benim saçlarım

kökünden kazıtılırdı. Senin baban ağaçtan düştüğünde etrafında onlarca insan pervane olurken benim bir yerim yaralandığında bir tokat da babamdan yerdim. Sanki ben onun hayatına zorla ilişmişim gibi hıncını benden çıkarırdı!" diye haykırdığında dayanamayarak kestim sözünü.

"Babanla ne yaşadığın umurumda bile değil! Benim babam sana sevgi dolu bir abilik yapmaktan başka ne yaptı? O hep seni sevdi! Hep korudu! Bunu sen bile inkâr edemezsin!" dediğimde bir an için irkilse de hırsla başını iki yana salladı.

"Onun merhametini istemedim hiçbir zaman! Benden esirgenip fazla fazla ona sunulan hayatı istedim. Babam onu benim yerime de sevdi! Üvey annem bir fahişenin oğlu olduğumu aldığım her nefeste yüzüme vurmaktan çekinmedi! Abim! Benim merhamet dolu abim! Onun yaşadığı mükemmel hayatta iyi olmak zor bir şey miydi sanki?" diye bağırdığında hastalıklı hislerinin onu tamamen ele geçirdiğini görmek omuzlarımın düşmesine sebep oldu. Kendini inandırdığı saçmalıklara öylesine bağlıydı ki artık kurtulması imkânsızdı.

"Yine de o acınası çocukluğun içinde bile ona hiç zarar vermedim," derken omuzları düşmüş sanki o günleri anımsadığı için içinde bir yerler harekete geçmeye başlamıştı. Kafasından neler geçirdiğini anlamak kolay değildi ama kendi içinde bir şeylerle mücadele ettiğini gözlerinde görebiliyordum.

"O çocukluğun içinde her şeye rağmen onu sevmeye bile başlamıştım. Bir yerlerde yanlış olan bir şeyler vardı ama ben umutsuzca direniyordum. Yıllarca... Yıllarca üzerimde kapkara bir damgayla yaşadım o evde ama yine de kötü olmayı seçmedim. Hatta..." deyip yüzünde buruk bir gülümsemeyle sanki ileride biri varmış gibi uzaklara baktı.

"Hatta... Hayaller bile kurmaya başladım bir gün... Kendi ailemi kuracaktım. Bir kızım olacaktı, bir de oğlum. Kızım babasının prensesi olacaktı, oğlum başımın tacı. Onlara sonsuz sevgiyi tattıracaktım. Hayatta en mutlu oldukları yer evleri olacaktı. Kaçmak

istemeyeceklerdi. Benden nefret etmeyeceklerdi," derken ses tonundan bile bunu başaramadığını anlamak zor değildi. Ama neden böyle düşündüğüne de bir anlam veremedim. İstediği gibi kendisine sonsuz sevgiyle bağlı kızı da oğlu da olmuştu. Daha ne istemişti bu lanet adam da bunca acıyı yaşamak zorunda kalmıştık?

"Yirmi iki yaşındaydım. O günü hiç unutmuyorum. Eylülün en güzel sabahıydı. Evimizin sokağında yıllardır boş olan eve bir aile taşınmıştı. Daha arabalarından indikleri ilk anda görmüştüm onları. Gülümseyen bir anne, kudretli bir baba ve güzeller güzeli kızları. Hayalini kurduğum her şeydi sanki karşımdaki manzara. Kız... O kadar güzel o kadar masumdu ki hayatımda ilk kez böylesi bir varlıkla karşılaşmış gibiydim. Saçları upuzun, gözleri denizi içine hapsetmişçesine masmavi, çehresi... Öyle güzeldi işte... Her hâli asil, bir o kadar narin, masum, sanki hayal gibi... Adını öğrenmem bile bir haftamı aldı. Her gün saat başı evlerinin önünden geçtim, belki tesadüf gibi denk getiririm de tanışırız diye... Hayatım boyunca yaşamadığım bir heyecandı, içim içime sığmıyordu," derken gözleri hâlâ uzaklardaydı. Tüm bunların sonunun nereye varacağını tahmin bile edemesem de durdurmadım onu. Durmayacağını biliyordum çünkü...

"Bir ay geçti ama kader bu ya, bir türlü karşılaşamadım onunla. Şimdiki gibi değil tabii, kapıyı çalıp karşısına çıkamıyorsun. Öylece günler geçti, sonra bir gün babam bir iş için Ankara'ya gönderdi beni. Çok şaşırdım, biliyor musun? Çünkü hayatım boyunca ilk kez benden işle ilgili bir şey istiyordu. Gizemli kızla tanışamadığım için içim buruktu ama bir yanım babamın benden bir şey istemesinin heyecanıyla nasıl mutluydu. İkiletmeden gittim ben de... İlk kez abimden değil de benden bir şey istediği için nasıl da mutluydum. Neredeyse gözümü bile kırpmadan o işle uğraştım Ankara'da... Tam bir ay sürdü. Bir ayın sonunda ilk kez bana verilen bir işi hakkıyla başarmanın mutluluğuyla eve geldiğimde de asıl sürprizle orada karşılaşacağımdan habersizdim," dediğinde iki karanlık çukuru andıran gözlerinin ıslandığına yemin edebilirdim.

"Yemek salonumuzda şahane bir ziyafet sofrası kurulmuştu. Girer girmez anlamıştım ağır misafirlerimizin olduğunu. Üvey annem o gece beni de aralarında görmekten son derece mutsuz olsa da bunu konuklarına yansıtmamıştı elbette. Çünkü o bile o gece fazlasıyla mutluydu. Konuklarla selamlaşırken tanıdık simaları karşımda bulmak heyecanla çarptırmıştı yüreğimi. Gizemli kızın annesiyle babasıydı karşımdaki. Demek ki kendisi de buradaydı," dediğinde artık bu hikâyenin varacağı sondan korkmaya başlamıştım.

"Benim bakışlarım heyecanla etrafta onu ararken bahçe kapısından tüm kusursuz güzelliğiyle girdiğini gördüm... Yanında abimle... Sonra da babamın keyifli sesi çalındı kulağıma... *'Abinin sözünde burada olmayacaksın diye endişeleniyorduk biz de... Neyse ki yetiştin oğlum. Tanış bakalım güzeller güzeli gelinimizle...'*"

Söyledikleri karşısında şok olmuş hâldeydim. Babamın çok daha önce nişanlandığı bir başkası yoksa eğer... Bahsettiği annemdi.

"Sen... Annemden mi bahsediyorsun?" derken böyle bir şeyi tahmin bile edemez hâldeydim. Bu nasıl olurdu?

"Evet, annen... Güzeller güzeli masum Reyhan... Bir ay içinde tanışmışlar abimle ve zaman kaybetmeden evlenmeye karar vermişler. Düşünebiliyor musun, benim evde olmadığım o bir ay içinde... Sanki tarih yine tekerrür etmişti karşımda. Yine bir hayalim elimden alınıp abimin avuçlarına sunulmuştu. Her şeyi almıştı benden... Babamı, yuvamı, itibarımı... En sonunda da sevdiğim kızı..."

"Babam senden hiçbir şey almadı. Kendin söylüyorsun, sen hiç tanışmamışken tanışmış onlar. Bunun için kimseyi suçlayamazsın. Hele annemle babamı asla suçlayamazsın. Babama söyledin mi sözlüsüne âşık olduğunu?" diye sorduğumda bakışlarından aldığım cevap tam da tahmin ettiğim gibiydi.

"Söylemedin tabii... Çünkü söylesen, babam ne kadar sevse de annemi ayrılırdı ondan. Sen hastalıklı zihninde hiç anlamasan da babam seni hep çok sevdi. Ne yazık ki senin kalbin bunu anlamayacak kadar körleşmiş. Sahip olamadığın sevgilerin hesabını sormak yerine sahip olduklarına sarılsaydın eğer, bunların hiçbiri

olmayacaktı Allah'ın cezası!" diye bağırırken artık kendimi kontrol edemiyordum.

"Onun sevgisini istemedim ben hiçbir zaman! O evde, o hayatın içinde, benim asla olamadığım her şey demek olan birini nasıl sevebilirdim?" diye bağırdıktan sonra bir süre sustu. Ne kadar zaman geçti, kaç hayal kırıklığı dökülüp saçıldı ortalığa, bilinmez lakin en sonunda hikâyenin sonu dayandı kapıya. Ve ben o an pişmanlığı iliklerime kadar hissettim. Tüm bunları duyacağıma keşke en başında ölseydim...

"Yıllar geçti. Onlar evlendi. Sanki bir şeylerin önüne geçmek istercesine beni de hiç tanımadığım biriyle evlendirdiler. Sonradan öğrendim, babamın yeni ortağının kızıymış. Varlığım bir işe yarasınmış, evlilikle ortaklık pekişsinmiş. Öyle evlendik biz de... Dünyanın en mutsuz, en duygusuz evliliğini yaşadım Feryal'le... Hiçbir zaman sevmedik birbirimizi. O sevgisizlikten iki çocuk doğdu ama yetmedi. Sevdiğim kadın ve abim her gün gözlerimin önünde mutluluk dolu hayatlarını yaşarlarken gün geçtikçe tükendim ben. Annene duyduğum aşk içimde bir tümöre dönüşmüştü sanki, gün geçtikçe tükenmeye başladım. Sonra senin haberini aldım. Sevdiğim kadın hayallerimdeki gibi bir kız çocuğu doğuracaktı ama babası ben olmayacaktım. Bunun ne demek olduğunu anlayabiliyor musun? Sen bizim kızımız olmalıydın!" diye bağırdığında oturduğum yerde sıçradım. Donup kalmış hâldeydim. Artık ne hissedebiliyor ne de tepki verebiliyordum.

"Yıllarca uzaktan uzağa sevmeye devam ettim onu. Böylesinin ne demek olduğunu yaşamayan anlayamaz. Ama bir gün... Dayanamadım... Tükendim... İçimde birikenler artık yüreğime sığmaz oldu. Baban iş seyahatine çıkmıştı, evinize geldim," dediğinde tüylerim diken diken oldu.

"Beni gördüğüne şaşırdı ama her zamanki sevecen yanını benden de esirgemedi. Zaten kimseye kötü bakamazdı o... Önce havadan sudan konuştum, eskileri açtım biraz, anlamadı ama bozuntuya da vermedi. Sonra birden döküldü içimde ne varsa. Anlattım onu

nasıl sevdiğimi... Önce benim sevdiğimi... Çıldırdı duydukları karşısında, sen içeride uyuduğun için bağıramadı ama gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Onu sevmem canını yakmıştı sanki. Sonra kovdu beni. Her şeyi unutacağım, yeter ki git, dedi ama ben duracağım, gideceğim noktayı çoktan geçmiştim," dediğinde saatlerdir ellerim bağlı olsa da sesim çıkmazken ilk kez ellerimin bağlı olmasına lanet ettim. Duymak istemiyordum bunları. Kulaklarımı kapatmak istiyordum. Öğrenmek istemiyordum artık hiçbir şeyi!

"Ona yaklaşacağım an benden korktu ya, işte o son perde oldu gözüme inen. Çıldırdım, delirdim, kendimi kaybettim..."

"Sus! Kes sesini!"

"Aşkımı görmemesi, inanmaması yetmezmiş gibi bir de benden korkması-"

"Sus artık Allah'ın cezası, sus!" diye haykırırken çığlıklarım boğazımı yırtıyor, debelenmemden sandalye altımda kayıp duruyordu. O çıldırmıştı, ben de çıldırmıştım. Bunun geri dönüşü yoktu.

"Bir kere olsun, ben mutlu olayım istedim. Bir kere olsun, biri benden bir şey çalmasın da ben çalayım istedim! Benim hakkımdı o! Benim olmalıydı! Benim!" diye haykırdığında artık debelenmek yerine sadece çığlık çığlığa ağlıyordum.

"Allah belanı versin! Geber inşallah! Geber! Geber!"

"O evde, o gece, sadece benim oldu sevdiğim kadın! Hak ettiğim gibi! En başından beri olması gerektiği gibi!" dediğinde nefes alamıyordum artık. Başım önüme düşmüş, gözlerim kan çanağına dönmüştü. Yaralı, ölmek üzere olan bir hayvan gibi acıyla inliyor, başka da bir tepki veremiyordum.

Tüm bunlar sanki şu an burada, gözlerimin önünde yaşanıyormuş gibi çığlık çığlığa ağlıyor, acı içerisinde tek bir şey sayıklıyordum.

"Anne! Anne!"

En çok da bunca zaman içten içe bizi terk ettiği için onu suçladığıma lanet ediyor, pişmanlıkla kavruluyordum. Çünkü bu yürek

yakan hikâyede ilk kez her şey yerli yerine oturmuştu. O geceden sonra kaybetmiştim ben annemi. Yalnız babamın değil, annemin katili de karşımdaki şeytandı. Tüm hayatımı çalmıştı benden... Her şeyimi...

Sırılsıklam olan yüzümle hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ederken, "Baba!" diyen sesi duysam da tepki veremedim. İleriden bana doğru koşturup önümde diz çöken Ferit yüzüme dokunacağı an, "Dokunma!" diye çığlık attığımda geriye sendelese de yüzüne tükürüp çığlık çığlığa bağırmaya devam ettim.

"Allah belanızı versin! Allah hepinizin belasını versin!"

Debelendiğim sandalyede çığlıklarım gözyaşlarıma karışırken artık sadece ölmek istiyordum.

"Öldür beni! Öldür beni Allah'ın cezası! Öldürün artık!" diye bağırmamla Ferit karşımda gözle görülür derecede irkilirken, "Sana bunu nasıl yaparım? İyi olacaksın! İyi olacağız," dediğinde daha çok delirmeye daha çok ağlamaya başladım.

"Baba ona ne yaptın, ne söyledin? Böyle konuşmamıştık! Leyla'ya artık zarar vermeyeceğine söz vermiştin!" diye bağırdığında gözyaşlarım durmazken, "Hiçbir şey yapmadım. Sadece çok istediği gerçeklerle yüzleştirdim onu," dediğinde yırtılan boğazımla kesik kesik soludum.

"Hem daha hikâye bitmedi. Madem her şeyi öğrenmek için buraya geldin, o zaman sonuna kadar dinleyeceksin," dediğinde içim çekilirken tek yapabildiğim, "Allah belanızı versin!" diye sayıklamaktı.

"O geceden sonra kaybettim sevdiğim kadını. Sırf babanı düşündüğünden kendi canına kıydı. Yine abim olacak adam yüzünden sevdiğim bir şeyi kaybettim. Üstelik de artık bana aitken... O gün yemin ettim. Ben de onun elinden her şeyini alacaktım. Önce itibarını, sonra servetini, en son da seni... Niyetim en başından beri seni öldürmekti ama oğlumun da benim gibi kaybetmesini göze alamadım. Senin canını onun için bağışladım ama baban hayatta olduğu müddetçe onun da sevdiğine asla kavuşamayacağını bildiğimden

onu öldürdüm," dediğinde artık sesim çıkmıyor, kılım kıpırdamıyordu.

"Aslında öldürdüm demek yanlış olur. Sonuçta tetiği bizzat kendisi çekti," dediğinde Ferit, "Baba!" diye bağırsa da durmadı. Durmayacaktı.

"O gün o bağ evinde olacağını biliyordum. Çünkü benim ufak dokunuşlarım sayesinde işleri mahvolmuştu. Orada kendine gelip çare arayacaktı. Öyle de yaptı. Tabii ben de küçük kardeşi olarak çok sevgili abimi yalnız bırakmadım. Yalnız ona ufak bir sürprizim vardı. Ne yaptım, biliyor musun? Önce annenle ikimize ait o geceyi anlattım ona... Delirdi... Görsen nasıl perişan, o hâliyle nasıl da komikti. Boğazıma yapıştı, öldürecekti beni... Sonra da ona asıl sürprizimi gösterdim. Seni..."

Sözleri karşısında yerde takılı kalan bakışlarım yeniden ona dönerken tepkisizce bakmaya devam ettim yüzüne. Felç hissi böyle bir şey olabilir miydi? Dünyayı yere sermek istesem de kılımı bile kıpırdatamıyordum.

"Teknoloji ne güzel şey, değil mi? Bizim zamanımızda yoktu tabii... Şimdi bir tıkla kilometrelerce öteyi görüyor insan... Ben de babana seni gösterdim, hani şu senin ihanetle yüzleştiğin ilk gece... Unutmuş olamazsın, değil mi?" dediğinde Ferit önüne geçip, "Baba yeter!" dese de durmadı iblis. Asla durmayacaktı.

"Kes Ferit! Her şeyi bilmek sevdiğin kızın, benim biricik yeğenimin de hakkı... Hah! Nerede kalmıştık... Söylememe gerek yok herhâlde, evinin anahtarları zaten Büşra sayesinde elimizdeydi. Aslında bir adamımı gönderecektim de Ferit kimsenin sana yaklaşmasına tahammül edemediği için bizzat kendisi geldi yanına. Ama sen de işimizi çok kolaylaştırdın be Leyla... Üzerinde havluyla ağlaya ağlaya sızıp kalmışsın yatağında... Ferit başucuna kadar geldi o gece ama ruhun bile duymadı," dediğinde bana yaşatılan şeyin düşüncesiyle bile başım dönerken dayanamayarak yeniden kustuğumda saçlarımın uçları da bundan payını aldı.

"Hayır hayır," diyen Ferit bana yaklaştıkça bağlı olduğum

sandalyede geriye doğru sıçrarken, "Dokunmadım sana, korkma! Sana asla rızan dışında dokunmam. Seviyorum ben seni," diye sayıkladığında gözyaşlarım yüzümdeki lekelere karıştı. Çırpınmaktan bileklerimi kesen ipler sanki boynuma sarılmış gibi nefesimi de daraltırken, "Gerisini tahmin etmen zor değil herhâlde," diyen iblis gözlerimin içine bakarak döktü ortalığa son sözlerini.

"Ona kamerada uyuyan seni ve yanı başındaki kara maskeli adamı gösterdim. Ve dedim ki istersen beni öldürebilirsin ama o an kendi kızını da öldürmüş olacaksın. Onun yaşamasını istiyorsan kendi silahınla sık kafana! Sadece beş dakikan var, başka da çaren yok... Baban da o beş dakikayı kurtulmaya çalışmak yerine senin için harcamayı seçti. O mektubu yazdı... Tabii içine koyduğu şifreleri çok sonra çözdük ama her neyse... Sonra da bir an bile düşünmeden gözlerimin içine bakarak sıktı kafasına... İtiraf etmeliyim ki bir an için de olsa onun sana duyduğu sevgiyi kıskandım. Baban seni çok seviyor Leyla..."

Ruhum bedenimden çekildi önce. Kalp atışlarımın yavaşladığını hissediyordum. Parmak uçlarımda bir üşüme hissi can buldu. Sanki her yanıma minik minik iğneler batırılıyordu.

Annemi düşündüm. Ben sesini duymayayım diye o karanlık gecede çığlıklarını içine gömen annemi. Babamı düşündüm. Ben yaşayayım diye gözünü kırpmadan canını feda eden babamı... Aslında ne kadar kimsesizdim şimdi ve ne kadar yalnız değildim aynı zamanda... Anneler, babalar çocuklarını çok severlerdi de hepsi bu kadarına cesaret edebilir miydi?

Çocuğu yaşasın diye kendinden geçerler miydi?

Ruhum ölüyordu. Bedenim adım adım ölüme yürüyordu ve ben artık düşünmek istemiyordum. Hissetmek istemiyordum. Bu hayatta istediğim tek bir şey vardı ve onu başardıktan sonra bir daha asla Leyla olmak istemiyordum...

Zaman geçiyordu. Karşımdaki iblis tüm nefretini kusmuşçasına bir gevşeklikle karşımda oturmaya devam ederken yalnızca yere bakıyordum. Bir an sonra, "Belgeleri alıp geleceğim. Sakın başından

ayrılma Ferit," deyip depodan ayrıldığında boş bakışlarla yere bakmaya devam ederken onun bıraktığı boşluğa oturup hâlâ saçma bir telaş içerisinde kendini anlatmaya çalışan Ferit'le amansız bir nefretin kanıma karıştığını hissettim.

"Çok... Çok fazla şey oldu, biliyorum ama unutacağız. Unutacaksın. Seni nasıl sevdiğimi, ölürcesine sevdiğimi gördüğünde sen de her şeyi unutacaksın. Annenin başına gelenleri asla istemezdim. Baban için de bana kızgın olduğunu biliyorum ama sana yemin ederim, öldüreceğini düşünmemiştim. Ben sadece hisseler için imza alacağını sanıyordum. Ölümden bahsetmedi bana, yemin ederim," dediğinde artık yolumu nasıl çizeceğimi biliyordum.

Başımı usulca sağa sola sallarken, "N- Nefes..." diye sayıkladım. "Nefes alamıyorum. Nefes..."

"Leyla..."

"Nefes alamıyorum... Ne- Nefes..."

Sayıklamalarım, başımı tutamaz gibi sallanışım telaş içerisinde ayaklanıp bana gelmesini sağlarken önce titreyen elleriyle ayaklarımdaki ipleri çözdü. Boğulurcasına sesler çıkarmaya devam etmemle ellerimi de çözüp yardım çağırmak için arkasına döndüğü vakit tek bir an bile düşünmeden can havliyle sandalyeyi kaptığım gibi kafasına geçirdim. Yere yığılıp sesini çıkaracağı sırada bir kere daha kafasına vurmamla gözleri kayarken, başından kirli zemine doğru akan kanla kendinden geçtiğini anladığım an telaşla öne atılıp az evvel belinde gördüğüm silahı kavradım.

"Ferit! Ne oluyor içeride?"

Telaşla bize doğru gelen ses beni karşısında ayakta bulduğunda bir an için afallasa da, "Oğlum," deyip yerdeki oğluna doğru atılacağı sırа ardımda sakladığım silahı suratına doğru çevirdim.

Kesif bir küf kokusu aldığım soluklara karışıyordu o saniye... Son olduğunu bildiğim nefeslerimin bu kokuya tutsak olmasını istemesem de başka bir çıkışım kalmadığını biliyordum artık... Tavanda yanıp sönen bozulmuş ampuller cızırtılı seslerle etrafın

uğursuzluğunu daha da arttırırken, etrafı saran kirli duvarlardan süzülen çamurlu sular burayı gözümde bir mezarlıktan farksız kılıyordu geçen her saniye...

Tepedeki cızırdayan ampullerden biri daha patladığında zaten loş olan ortamın aydınlığı biraz daha köreldi. Kuruyan dudaklarımı refleksle yaladığım vakit dilime bulaşan zehirli tat midemi bulandırsa da hiçbir şey aldığım keskin kan kokusu kadar dağıtmıyordu benliğimi...

Kan kokuyordu. Artık her yer sadece kan kokuyordu...

Aldığım her solukta etrafımı saran kan kokusu geçen her saniye benliğimi daha fazla pençeleri altında kıstırırken, bunun geri dönüşü olmayacağını çok iyi biliyordum artık...

Burası hikâyenin başladığı yer değildi çünkü... Burası hikâyenin sonuydu...

Kim bilir, belki de başka birileri, bu gece karanlığa teslim olduğunda kendi hikâyelerini yazmaya başlayacaklardı ardımızdan ama... O hikâyelerin hiçbirinde yoluna devam eden kahraman ben olmayacaktım...

Ne acı...

Hiçbir şey yaşayamadan, hiçbir şeye başlayamadan şimdi kendi ellerimle ekliyordum hikâyeme o son noktayı. Peşine iki nokta daha ekleyip umutlarımı diri tutmaya da cesaret edemiyordum. Peki, bunu istiyor muydum?

İstiyorum bile diyemiyordum.

Sonrası olmadığını biliyordum çünkü... Buradan bir çıkışım olmadığını bildiğim gibi... Bu gecenin asla bir sabahı olmayacağını bildiğim gibi...

Umarsızlıkla birbirine giren saçlarımın arasından süzülen ter damlaları omuriliğim boyunca kayıp gidiyor... Dizlerim titriyor, ellerim, dudaklarım, soluklarım...

Bir tek bakışlarım keskin... Bu hayatta göreceği son şey olduğunu bile bile bir an olsun düşmanımın yüzünden ayrılmıyor. Bir an olsun titremiyor. Bir an olsun vazgeçmiyor.

Çünkü bu iş bugün bitecek!

"Düşünmesi kolaydır... Düşmanını hayal ettikçe bilenen öfkenle, nefretinle, hırsınla düşlemesi... Tıpkı o silahı eline alması gibi... Ama o sınıra geldiğinde tetiğe basacak yürek herkeste olmaz... Hele ki senin gibi aptal bir kız çocuğunda asla!"

Arsızlık sonradan edinilen bir karakter özelliği değildi. Karaktersizliğin karşıdaki insana yansımasıydı belli ki... Şimdi karşımdaki zavallı mahlûk hâlâ en arsız gülüşüyle beni yok etmeye çalışırken, titreyen ellerim bahsettiği o kesif öfkeye bulanıp daha sıkı sarmaladı soğuk metali. Bir ürperti kapladı içimi tam da o anda... Hayatımda ilk ve son kez gerçekten de birini vurmak için kullanacağım bir silahın kabzası tam da nabzımın üzerine değiyordu... Ölümü hatırlatır gibi... Sonumun geldiğini anlatır gibi...

Düşündüm... İnsan bir ömre kaç kimsesizlik sığdırır? Kaç yara, kaç gözyaşı, kaç acı?

Kaç ölüm?

Ben sayamıyorum artık... Aldığım her nefese kan kokusu karışırken, bu lanetten kurtulamayacağımı biliyorum.

Ölüm...

İki hece, dört harften çok daha fazlası benim için...

Her şeyin sonu, belki de başlangıcı...

Ama benim tek gerçeğim!

Bir ölümle son bulmayı hak ediyor benim hikâyem... Bir ölümle başladığı için belki de...

Şimdi elimde bileğime ağır gelen, yüreğimi ağrıtan bir silah var... Karşımdaysa bu hayattaki tek düşmanım, bana düşmanlık beslemeyi öğreten düşmanım... Biliyorum, bu silah bugün patlayacak... Ne garip, namlunun ucunda düşmanım var ama ölen ben olacağım...

Hem katil hem de maktulüm bu hikâyenin sonunda...

Elimde tuttuğum silah için pişman değilim... Burada olduğum için de... Onu öldüreceğim için de... Sadece... Sevdiğim adamı ardımda bırakmak zorunda kaldığım için pişmanım... Hayatında kanlı

ayak izlerimi bıraktığım için... Kan kokan ellerimle, lanetli kaderimle ona dokunduğum için pişmanım...

Bir de... Son kez göğsüne sığınamadığım için galiba...

Yeniden mutlu olur mu?

Olsun... En azından bu lanet benim ölümümle son bulsun istiyorum. Eren sevgili olmalı yeniden, baba olmalı, bir yuva olmalı... Benimle birlikte bir hayalet olmamalı...

Kalın metali saran ellerim yorgun, durmayı dileyen kalbim hâlâ atmak zorunda olduğu için kızgın, düşmanımsa hâlâ beni ciddiye almadığı için arsız...

"Bitir artık şu komediyi Leyla! Sen bir adamı öldürecek kadar acımasız olamazsın. O silahı sabaha kadar elinde tutsan bile o tetiğe basamayacağını ikimiz de biliyoruz. Sen ben değilsin, asla da benim gibi olamazsın. Sen katil olamazsın Leyla!"

Sanırım en başından beri hikâyemize aradığım final cümlesi buydu. Kan kokan hikâyeme, ölüm vuruşu olacak bir şey duymayı bekliyordum düşmanımdan. O ise bunu bana vermekte gecikmemişti.

"Haklısın..." dedim, belki de dakikalar sonra ilk kez küf kokan duvarlar arasında ona sesimi duyurarak.

"Ben sen değilim... Senin gibi kalleş, senin gibi korkak, senin gibi beş para etmez bir insan müsveddesi değilim! Sırf sen olmadığım için bu silahı sırtına değil, tam da kalbine tutuyorum şimdi! Senin gibi olmadığım için, düşmanıma bir korkak, bir zavallı gibi sinsice ardından yaklaşmadığım için tam da gözlerinin içine bakıyorum."

Dudaklarımdan dökülen sözlerin ardından bariz bir şekilde alaycılığını kaybeden bakışları, kesif bir öfkeyle kararadı. "Sen... Yapamazsın... Hayatın biter, hapse girersin... Bunu yapmaya cesaret edemezsin," diye sesine bulanan korkuyla haykırdığında, belki de unuttuğum bir zamanın ardından ilk kez gerçek bir gülümseme kapladı yüzümü.

"Merak etme amcacığım... Ölüler de hapse girmiyor..."

İşte o an... Gözlerinde korkunun özünü gördüğüm o saniyelik an bana aradığım ışığı verdi... Zifirî karanlık, günü geceye, soluğu ölüme bürüyen o karanlık ışık...

Sıkı sıkıya kavradığım silahın soğuk tetiğinde asılı duran işaret parmağım tek bir an bile düşünmeden tetiğe bastığında tam o saniye belimden bacaklarıma yayılan sancı bedenimi iki büklüm hâle getirdi. Küflü duvarlarda patlayan ölümün sesi çığlığa karışırken, yaralı bir hayvan gibi acı içinde debelenen yüreğim sessizliğe gömüldü. Elimden kayıp giden silah ıslak zeminde kulakları çınlatan gürültülü bir ses bıraktığında, saniyeler sonra bedenim de yerle buluşurken, bacaklarıma yayılan ıslaklık tükendiğini sandığım gözyaşlarımın son demlerini de azat etti.

Kaybedecek başka bir şeyim kalmadı sanmıştım. Oysa silah benim elimde olsa da katilim benden son nefesimi de çalmayı başarmıştı. Hiç tatmasam da bu hissi biliyordum. Varlığından bile habersiz olduğum bebeğim de benden gitmişti...

Tıpkı hayatım gibi çamura bulanan bedenim tarif edemediğim bir soğuklukla sarmalanırken uzaklardan gelen, "Leyla!" diye haykıran ses duyduğum, ne garip ki ölürken de duymak istediğim son sesti.

Ama artık her şey için çok geçti...

Yirmi Sekizinci Bölüm
Bedel

Eren'den

Boş cadde önümüzde hesapsızca akıp giderken geçip giden zamanı düşündüm. Arkada oturan iki adam içine düştükleri beyin fırtınası içerisinde durmaksızın ihtimalleri dile dökerlerken, salladığım direksiyonun dalgınlığında bugünü düşündüm. Ve bakışlarım bir an için sol elimde gözüme çarpan alyansıma takıldığında kalbimde dermansız bir sancıyla geleceği düşündüm.

Her şeyi yoluna koyabilmek ilk kez bu kadar önemli ve belki de ilk kez bu kadar zor geliyordu bana. Yüreğimde anbean büyüyen sancı her adımımda beynimi uyuştururken yanlış bir şey yapmaktan deli gibi korkuyordum. Belki de Tekin amir haklıydı. Leyla'ya âşık olduğum andan beri Komiser Eren Karahan gibi düşünmeyi beceremiyordum. Yalnızca karısına âşık bir adam gibi, "O iyi olsun, gerisi mühim değil," diyordum tüm kalbimle. Ve böyle olmak beni anbean uçurumun kıyısına sürüklüyordu ama hâlâ hiçbir şeyin farkında değildim.

"Şu köşede dur Eren. Evin sokağına girmeyelim. Fark edip kaçabilir."

Tekin amirin seslenişiyle daldığım düşüncelerden sıyrılıp ara-

bayı sağa çekerken, derin bir nefes alıp arabayı durdurdum. Telefonu çıkarıp önce saati kontrol ettikten sonra daha evvel yazdığım mesajı ilgili kişiye yollayıp telefonu yeniden cebime attım. "Beş dakika bekleyelim," dedikten sonra parmaklarımın direksiyon üzerinde hareket ederek oluşturduğu ritimle etrafı seyrederken, ortalıkta tuhaf görünen bir şey olmadığını düşünerek derince soluklandım.

Silahımı da kontrol etmemin ardından beş dakika sonra araçtan indiğimde Tekin amir ve İlyas abi de peşimden gelirken, daha evvel tespit ettiğim arka sokaktan dolanarak evin kör noktada kalan arka kısmına geçtik. Kapıyı gören bir kamera muhakkak olmalıydı ama bu açıdan görüneceğimizi düşünmüyordum. Sessiz adımlarla ve etrafı kolaçan ederek bahçeye girdiğimizde daha içeri adım atar atmaz mesleki tecrübemle tuhaf bir durum olduğunu hissedip Tekin amire bir bakış attığımda onun da bana anladığını gösterircesine attığı bakışla telefonumu çıkarıp az evvel mesaj attığım numaraya hazırda tuttuğum bir mesajı daha yolladım.

Sonrasında usulca ilerleyerek arka bahçe kapısının önüne vardığımızda kapıyı açmak tahmin ettiğim gibi pek zor olmadı. İçeri geçtiğimiz ilk anda kimsenin olmadığını hissetsem de peşimden gelen iki adamla sessizce evin içinde ilerlemeye başladım. Aralık bıraktığımız kapının ardımızdan çarparak kapanmasıyla bakışlarımız o yöne dönse de İlyas abinin kontrol ettikten sonra gerilerek, "Kilitlenmiş," demesiyle kaşlarım refleksle çatıldı. "Dikkatli olun!"

Salon olduğunu tahmin ettiğim yere vardığımda masanın tam ortasında gördüğüm şey gözlerimin anlık bir şokla büyümesine sebep olsa da soğukkanlılığımı hızla elime alarak masaya doğru ilerledim.

Bomba...

"Zaman ayarlı. Muhtemelen kapıyı açtığımız an aktifleşti," dediğimde Tekin amir telefonunu eline alsa da, "Çekmiyor. Sizinkilere bakın," dediğinde aynı sonucu alacağımı bilerek telefonuma baktım.

"Benimki de çekmiyor. Siz etrafa bakının," derken masanın kenarına oturup bomba kurulu düzenekte bakışlarımı gezdirdim.

Yirmi Sekizinci Bölüm
Bedel

Eren'den

Boş cadde önümüzde hesapsızca akıp giderken geçip giden zamanı düşündüm. Arkada oturan iki adam içine düştükleri beyin fırtınası içerisinde durmaksızın ihtimalleri dile dökerlerken, salladığım direksiyonun dalgınlığında bugünü düşündüm. Ve bakışlarım bir an için sol elimde gözüme çarpan alyansıma takıldığında kalbimde dermansız bir sancıyla geleceği düşündüm.

Her şeyi yoluna koyabilmek ilk kez bu kadar önemli ve belki de ilk kez bu kadar zor geliyordu bana. Yüreğimde anbean büyüyen sancı her adımımda beynimi uyuştururken yanlış bir şey yapmaktan deli gibi korkuyordum. Belki de Tekin amir haklıydı. Leyla'ya âşık olduğum andan beri Komiser Eren Karahan gibi düşünmeyi beceremiyordum. Yalnızca karısına âşık bir adam gibi, "O iyi olsun, gerisi mühim değil," diyordum tüm kalbimle. Ve böyle olmak beni anbean uçurumun kıyısına sürüklüyordu ama hâlâ hiçbir şeyin farkında değildim.

"Şu köşede dur Eren. Evin sokağına girmeyelim. Fark edip kaçabilir."

Tekin amirin seslenişiyle daldığım düşüncelerden sıyrılıp ara-

hayı sağa çekerken, derin bir nefes alıp arabayı durdurdum. Telefonu çıkarıp önce saati kontrol ettikten sonra daha evvel yazdığım mesajı ilgili kişiye yollayıp telefonu yeniden cebime attım. "Beş dakika bekleyelim," dedikten sonra parmaklarımın direksiyon üzerinde hareket ederek oluşturduğu ritimle etrafı seyrederken, ortalıkta tuhaf görünen bir şey olmadığını düşünerek derince soluklandım.

Silahımı da kontrol etmemin ardından beş dakika sonra araçtan indiğimde Tekin amir ve İlyas abi de peşimden gelirken, daha evvel tespit ettiğim arka sokaktan dolanarak evin kör noktada kalan arka kısmına geçtik. Kapıyı gören bir kamera muhakkak olmalıydı ama bu açıdan görüneceğimizi düşünmüyordum. Sessiz adımlarla ve etrafı kolaçan ederek bahçeye girdiğimizde daha içeri adım atar atmaz mesleki tecrübemle tuhaf bir durum olduğunu hissedip Tekin amire bir bakış attığımda onun da bana anladığını gösterircesine attığı bakışla telefonumu çıkarıp az evvel mesaj attığım numaraya hazırda tuttuğum bir mesajı daha yolladım.

Sonrasında usulca ilerleyerek arka bahçe kapısının önüne vardığımızda kapıyı açmak tahmin ettiğim gibi pek zor olmadı. İçeri geçtiğimiz ilk anda kimsenin olmadığını hissetsem de peşimden gelen iki adamla sessizce evin içinde ilerlemeye başladım. Aralık bıraktığımız kapının ardımızdan çarparak kapanmasıyla bakışlarımız o yöne dönse de İlyas abinin kontrol ettikten sonra gerilerek, "Kilitlenmiş," demesiyle kaşlarım refleksle çatıldı. "Dikkatli olun!"

Salon olduğunu tahmin ettiğim yere vardığımda masanın tam ortasında gördüğüm şey gözlerimin anlık bir şokla büyümesine sebep olsa da soğukkanlılığımı hızla elime alarak masaya doğru ilerledim.

Bomba...

"Zaman ayarlı. Muhtemelen kapıyı açtığımız an aktifleşti," dediğimde Tekin amir telefonunu eline alsa da, "Çekmiyor. Sizinkilere bakın," dediğinde aynı sonucu alacağımı bilerek telefonuma baktım.

"Benimki de çekmiyor. Siz etrafa bakının," derken masanın kenarına oturup bomba kurulu düzenekte bakışlarımı gezdirdim.

Daha evvel karşılaşmadığım bir şey değildi. Mesleğin ilk yıllarında Terörle Mücadele biriminde görev alırken hatırı sayılır sayıda bombayla yüz yüze gelmiştim. "Makas ya da bıçak bulun!" diye içeriye doğru seslenip bakışlarımı kablolar üzerinde gezdirmeye devam ederken İlyas abinin getirdiği bıçağı elime aldım.

"Evden çıkmadığımız müddetçe uzak durman bir işe yaramaz ama sen yine de uzak dur abi," dediğimde yaşlı adamın yüzü içine düştüğümüz durumdan ötürü bembeyaz kesilirken yığılırcasına deri koltuğa oturdu. Normaldi tabii bu hâli, adamcağız bizim gibi bomba görmeyi alışkanlık hâline getirmemişti.

"Uzaktan patlatmaya uygun değil. Bunu akıl edememiş olmalarına şükredelim," deyip alnımda biriken terle ilk kabloyu kestikten sonra yanı başımda kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi duran adama rahatlatmak istercesine gülümseyerek baktım.

"Korkma abi, çıkacağız buradan."

Kronometre üç dakikayı gösterdiğinde ikinci kabloyu da kesip derince soluklanırken, "Yine de hakkını helal et abi," dediğimde elini omzuma yaslayıp hafifçe tebessüm etmesiyle derin bir soluk daha alıp son kabloyu da kelimeişehadet getirerek kestim.

"Bitti mi? Bitti mi? Yaşıyor muyuz?"

İlyas abinin gözleri kapalı hâlde bağırmasıyla hiç olmadık yerde kahkaha atmak istesem de, "Bitti abi. Yaşıyoruz, rahatla," deyip yerimde doğrularak kapıya doğru adımladım. O sıra yanımıza gelen Tekin amir, "Başka yok, her yeri kontrol ettim," dediğinde usulca başımı sallarken tam o sıra kapanan bahçe kapısının önünden gelen sesle yüzümde manidar bir gülümsemeyle o tarafa doğru ilerledim.

"Kırmakta sorun var mı komiserim?"

"Kır gitsin Yavuz. Asayiş berkemal!"

Bir an sonra kapı kırılarak açıldığında Cemal ve Yavuz bana attıkları kızgın ama bir o kadar da rahatlamış bakışlarla karşımda belirirlerken hafifçe omuz silkip, "Tam zamanında beyler," diyerek yanlarına doğru ilerledim. Bu zamana kadar bu meseleyi herkesten

gizli tutsam da buraya gelirken her ihtimali düşünmek zorunda olduğumdan Yavuz ve Cemal'i de operasyona dâhil etmek zorunda kalmıştım. Şüpheli durumların fazlalaşmasıyla da eve girmeden evvel ikisine mesaj atmış, on dakika içinde yeniden aramazsam başımın dertte olduğunu anlamalarını ve verdiğim adreste olmalarını söylemiştim. Neyse ki meseleyi kurcalamak yerine sadece yanımda olmayı başarmışlardı.

Evden çıktığımızda telefonumun hâlâ sinyal bozucu etkisinde olduğunu görüp homurdanırken, "Yavuz, telefonunu versene," deyip elimi uzattım. Telefonu uzatmasıyla ezberimdeki numarayı çevirip Leyla'yı aradığımda kaç kez çalarsa çalsın telefon bir türlü açılmazken bu defa da yüreğimi saran endişeyle apartmanın önüne yerleştirdiğim polis memurlarını aradım.

Her ne kadar bir sorun görünmediğini söyleseler de içim rahat etmezken, yukarıya çıkmalarını tembihleyip ben de telaşla eve geçmek için arabaya atladım. Fakat iki dakika sonra gelen aramayla bir bombanın başındayken bile yaşamadığım o korku kalbimi çepeçevre sardı.

"Kapı açılmıyor komiserim. Talimatınız doğrultusunda eve girmek zorunda kaldık ama evde de kimse yok. Sadece... Aynaya bir not yazılmış... 'Mutlu ol!' yazıyor aynada."

"Leyla... Ne yaptın sen?"

Ne kadar boşa bir çaba olsa da telaş içerisinde eve vardığımda karşımda bulduğum manzara ne yazık ki değişmedi. Leyla'm yoktu. Gitmişti. Mutlu olmamı söyleyerek gittiğine göre de... Temelli gitmişti.

Ölüme gitmişti.

Bunu kendi isteğiyle yapmadığını biliyordum. Çünkü artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. En başta da biz eskisi gibi değildik. Âşıktık, mutluyduk ve sonsuza dek birlikte mutlu olmak istiyorduk.

Tuzağın tek ayağı biz değildik belli ki... Belki de bizim üzerimizden tehdit ederek mecbur bırakmışlardı onu. Kahretsin! Bunu

neden düşünememiştim? Şimdi tek yapmamız gereken nereye gitmiş olabileceğini bulmaktı. Tekin amir haklıydı. Âşık Eren olarak değil, Komiser Eren Karahan olarak düşünmek zorundaydım ve bu uğurda kalbimi susturmak için durdurmam gerekiyorsa onu da yapacaktım...

İlk işimiz MOBESE kameralarından Leyla'nın evden nasıl ayrıldığını tespit etmekle başladı. Arka caddede bekleyen bir arabaya binerek gözden kayboluyordu. Merkezden arkadaşlar aracın güzergâhını tespit etmekle uğraşsalar da benim bekleyecek vaktim yoktu. Vakit kaybetmeden şirkete ulaştığımda Ferit'i değil belki ama karşımda babasını bulmayı beklesem de orada olmadığını öğrendiğimde ve kimsenin de nerede olduğunu bilmediğini öğrendiğimde aklıma düşen ihtimalle nefretle soludum.

Mesleki tecrübelerimden ötürü ne kadar hissetsem de sırf Leyla daha fazla perişan olmasın diye yok saymaya çalıştığım, olmasın istediğim senaryo görünen o ki gerçekti. Bu işte sadece Ferit'in değil, babasının da parmağı vardı. Şirketin ardından evine gittiğimizde karşımda bulduğum boşluk yine öfkeyle yanmama sebep olurken, geçen her dakika sevdiğim kadına ulaşamamanın sancısı sırtımda can yakan bir ağırlığa dönüştü. Gidecekleri, gitme ihtimalleri olan her yere baksak da her defasında eli boş dönmemiz gücümü anbean kaybetmeme sebep olurken, merkezden aldığım haber kuşkularımı amansız bir korkuya dönüştürdü.

"Komiserim, Cevdet Emirsoy'un eşi Feryal Emirsoy bu sabah ülkeden ayrılmış. Erken saatlerde Amerika'ya uçmuş."

O herifin karısı kaçmıştı. Kendisi, kızı ve oğluysa ortalarda yoktu. Akıllarında nasıl bir plan varsa sanki her şey ilmek ilmek işlenmişti. Ve bunların planı her neyse ucu sevdiğim kadına dokunacak, en çok ona zarar verecekti.

Delirmenin eşiğinde gezdiğim dakikalar boyunca merkezden bir haber gelmesini dört gözle beklerken, beklediğim haber hiç ummadığım bir anda hiç ummadığım birinden geldi. Telefonuma gelen aramayı cevapladığımda karşımda bulduğum kişi kaşlarımın kuş-

kuyla çatılmasına sebep olurken, hızlı hızlı söyledikleri ve hemen sonrasında telefonuma gönderdiği adresle düşünecek bir şey kalmamıştı. Bu bir tuzaksa da düşünecek zaman yoktu. Leyla için tutunacak başka bir dalım yoksa ben de düşmanın uzattığı dalı tutacaktım.

Leyla'dan

Daha evvel canınızdan laf olsun diye değil, gerçekten bir canın koptuğunu hissettiniz mi?

İnşallah hissetmemişsinizdir. Çünkü bu acı düşmanıma bile dilemeyeceğim bir şeymiş meğer...

Ben de bilmezdim. Bilmezmişim... Hatta öyle ki hislerimi kaybettiğimi, duyduklarımdan sonra acıdan uyuştuğumu hissetmeye başlamıştım o gün. Orada. O anda...

Ama daha yaşayacak acım, alacak nefesim varmış gibi yine ölmedim. Ölemedim. Ama yemin ederim, ben ölmeyi hiç böyle çok istememiştim...

"Leyla! Leyla!"

Acıyla haykırıyordu biri adımı. Acıma başka türlüsü yakışmazdı zaten. Canı çekilen dizlerim ıslak zeminde iki büklüm hâldeyken taşıyamadığım silah çoktan elimden kayıp gitmişti. Yüzüme savrulan terden ıslanmış saçlarımın arasından etrafı parça parça görüyordum. Yanıp sönen ampuller karşımdaki manzarayı bir gösterip bir gizlerken karşımda bana bakan nefret dolu gözlerle ağlamak istiyordum.

Ölmemişti. Öldürememiştim. Başaramamıştım.

Eren'i düşünmüştüm oysaki. Tıpkı bana gösterdiği şekilde arkamda onu hissederek, tam kalbine hedef almıştım ama tam o an bedenimde hissettiğim keskin sancı gözlerimi karartmış, ellerim titremişti. Ve o kısacık anda kalbinden vurmak istediğim adamı ne yazık ki ancak kolundan vurabilmiştim.

Acımasız düşmanım tam karşımda kolunun acısıyla iki bük-lüm sızlanıp yaralı bir çakal misali haykırırken yeniden, bu defa çok daha yakından gelen, "Leyla!" sesini tanımak zor olmadı. Onu nere-de olsa tanırdım. Ne zaman olsa tanırdım. Başımı çeviremesem de, "Eren," diye acı dolu bir fısıltıyla adını haykırırken yine saçlarımın arasından gördüğüm görüntüyle dudaklarımda bir gülümseme pey-da oldu.

Hiçbir zaman vazgeçmeyen düşmanım son kozunu oynarcası-na arkasından çıkardığı silahı bana doğrulttuğunda kılım bile kıpır-damazken, tetiğe basacağı sıra patlayan sesle bakışlarım usulca bü-yüdü. Beyaz gömleğe hızla yayılan kızıllık yerdeki su birikintisine karıştığında aklım yıllar önce annemi kaybettiğim o ana sürüklenir-ken, karşımda acıyla nefesi kesilen bir an sonra da gözleri kapanarak tamamen yere yığılan düşmanımla ben de gözlerimi kapadım.

"Leyla'm! Aç gözlerini güzelim. Yalvarırım, yapma bana bunu!" diye haykırarak beni kucağına alan Eren acıyla inleyerek koşar adım ilerlerken, bedenimden kopup giden cana veda edercesine gözle-rimden akan yaşlara sevdiğim adamın gözlerinden kopup yüzüme dökülen yaşlar karıştı.

Ve benim o geceye dair hissettiğim son şey sevdiğim adamın çaresiz çırpınışlarıydı...

"Merak etmeyin, ilacın etkisi geçmek üzere. Birazdan kendine gelecektir."

Sesi tanıdık olmayan bir kadın kulağımın dibinde bir şeyler söylüyordu. Muhatabı ben değildim. Muhatabı elimi sımsıkı tutan, dudaklarını elimin üzerinden ayırmayan adamdı.

Hissediyordum. Ne zaman uyandığımı bilmesem de bir süredir onun yanı başımdaki varlığını hissediyordum ama gözlerimi açmak istemiyordum. Belki başka zaman olsa her şeyin bir kâbus olduğunu

düşünerek hevesle gözlerimi açardım lakin ayan beyan hissettiğim hiçlik hissi bir türlü dinmezken hiçbir şeyin kâbus olmadığını biliyordum.

"O kadar çok özledim ki seni Leyla'm. Sanki asırlardır gözlerine hasretim. Biliyorum, canın çok yandığı için uyanmak istemiyorsun. Tüm dünyaya küskün olduğundan gözlerini açmak istemiyorsun ama ben sensizliğe dayanamıyorum. Senin bana bakmadığın bir dünyada nefes alamıyorum. Ne olur, geri dön bana. Birlikte ağlayalım, birlikte yanalım, gerekirse birlikte ölelim ama beni yokluğunla sınama. Yapamam Leyla. Artık olmaz..."

Her sözü bir haykırış, her dokunuşu bir yalvarıştı. Neyi ne kadar bildiğini bilmesem de uyandığımda karşısında bulacağı Leyla'nın bıraktığı Leyla olmayacağını biliyordu. Korkusu soluğundan soluğuma karışıyor, acısı sızlayan bedenimde kendine de bir yer buluyordu. Ama bilmediği, daha doğrusu yanıldığı bir şey vardı. Ben artık ağlamayacaktım. Çünkü gözyaşı ruhun bir parçasıydı ve ben bedenimi değilse de ruhumu çoktan o katile kurban etmiştim.

Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. O konuştu, ağladı, yakardı. Ben sadece sustum. Hiç uyanmak istemedim, çoktan uyanmış olsam da... Gözlerine bakmak istemedim ama gücüm tükendi en sonunda. Usulca gözlerimi araladığım an hissetmiş gibi anında gözleri gözlerimi bulurken, "Leyla... Güzelim uyandın," diye aşkla fısıldayıp ardı ardına elimin üzerine öpücükler bıraktığında boş bir duvara bakar gibi baktım kızaran gözlerine. İstediğimden değil, başka türlüsü içimden gelmediğinden...

"Sen bana döndün ya, gözlerin yine gözlerimde, ellerin yine ellerimde ya, her şeyi atlatacağız sevgilim. Her şeyi..."

Eren'in bitmek bilmeyen bir inançla söylediği her şey bomboş bakan gözlerime âdeta bir duvara çarpar gibi çarpıp yine boşluğa karışırken, gözlerimi araladığım andan sonra dudaklarımdan ilk kez bir şeyler döküldü.

"Öldü mü?"

Katilimin ölümünü duymayı dileyen kalbim belki de saatler

sonra ilk kez bir umutla çarparken, "Orada öldü. Hastaneye yetiştirilmesine bile gerek kalmadı," dediğinde bakışlarımı ondan alıp tepemde bembeyaz duran tavana çevirdim.

"Ben beceremedim ama sen başardın. Tıpkı en başta söz verdiğin gibi intikamımı aldın. Teşekkür ederim komiser... Teşekkür ederim..."

O akşam ilk ve son sözlerim bunlar oldu. Sonrası benim için derin bir sessizlikten ibaretti. Yalnızca geç saatlerde bir doktor uğradı yanıma, bana ayan beyan hissettiğim kaybımın gerçekliğini anlattı. Yanılsama değildi, strese bağlı kadınsal bir kanama değildi, kâbus hiç değildi... Farkına varmadığım gerçeklik bebeğimdi ve o da benden gitmişti...

"Henüz dört haftalıkmış Leyla Hanım. Çok küçükmüş ve ne yazık ki yaşadığınız bu travma size fazla gelmiş. Çok üzgünüm... Biliyorum, şu an bunları duymak bile size acı veriyor ancak lütfen kendinizi yıpratmamaya çalışın. Çok gençsiniz, sağlıklısınız, yine bebeğiniz olacaktır. Tekrar geçmiş olsun..."

Böyle söyledi doktor. O sıra Eren yanımda değildi. Çünkü duyacaklarımı bildiğimden onun dışarı çıkmasını istemiştim. Bildiğini biliyordum. O da benim bildiğimi biliyordu ama yine de bu gereksiz anı yaşamak zorundaydık. O an yanımda olmasını istemedim. Çünkü onun acı dolu bakışlarına karşın benim bakışlarım yine dipsiz bir kuyu misali bomboş olacaktı...

Beklenen hıçkıra hıçkıra ağlamamdı belki de ama o da olmadı. Çünkü dediğim gibi gözyaşı ruhun bir parçasıydı ve ben ruhumu çoktan kaybetmiştim...

O gece hastane odasında sevdiğim adamın yanı başımdaki varlığıyla sessizce geçerken ertesi gün doktorun daha fazla burada kalmama gerek olmadığını söylemesiyle hastaneden ayrılıp eve geçtik.

Gerek yoktu tabii... Kurtarılacak, iyileşecek neyim kalmıştı...

Eve geldiğimizde Eren kapıyı açmadan Ayşe kapıyı açıp bizi karşılarken, onun dolu dolu güzel gözlerine de aynı boş bakışlarla bak-

maktan öte gidemedim. Ayşe teklifsizce bana şefkatle sarıldığında ellerim külçelerce ağırlığı taşırcasına doğrulup beline sarılamazken, bozuntuya vermeyip hafifçe benden uzaklaşarak içtenlikle gülümsedi.

"Çorba yaptım senin için, sevdiğin yemeklerden de... İstersen hemen hazırlayayım sofrayı ama duş alıp dinlenmek istersen de-"

Ayşe'nin iyi niyeti dahi ruhumda bir kıpırdanmaya sebep olamazken usulca ellerini tutup gözlerine baktım.

"Ayşe... Her şey için çok teşekkür ederim ama sadece yalnız kalmak istiyorum. Beni düşündüğünüzü, benim için acı çektiğinizi biliyorum ama sizin etrafımda pervane olmanız beni daha çok hırpalıyor. Ben telafisi imkânsız şeyler yaşadım, yeri dolmayacak kayıplar verdim ve bunlarla baş etmek için sadece yalnız kalmak istiyorum. Lütfen kırılma ve beni anla," deyip yanından geçerek yatak odasına doğru ilerledim.

Kapıyı açıp ardımdan kapattıktan sonra bedenimi yığılırcasına yatağa bıraktığımda bakışlarım yine önümde uzayıp giden boşluğa takılırken, bir vakit sonra açılan kapıdan içeri giren adamı hissettiğimde bedenim kasıldı. Yatağın yan tarafı çöktüğünde de ona dönmezken, ardımdan belime sarılıp sırtımı göğsüne yasladığında kulağıma fısıldadıkları deliksiz bir uykuya kendimi bırakmadan evvel kulağımda yankılanan son sözlerdi. Ve her hecesi benim bundan sonrası için çizeceğim yolun habercisiydi...

"Nefes aldığım müddetçe, yerim yalnızca senin yanın olacak. Yaşarsak da beraber, ölürsek de beraber..."

Üç Hafta Sonra

Eren'den

"Sevgilim, hiçbir şey için acele etmek zorunda değiliz, biliyorsun değil mi? Yani daha iyi hissetmen beni tahmin edemeyeceğin

kadar çok mutlu ediyor ama yine de," dediğim sıra kesti sözümü sevdiğim kadın.

"Biliyorum Eren. Hazır olmasam böyle bir akşama niyetlenmezdim zaten. Düşünme bu kadar," deyip arkasını dönerek banyoya doğru ilerlediğinde ikilemde kalan bakışlarla arkasından bakmaya devam ettim. Gerçekten iyi miydi, gerçekten yeniden başlamaya hazır mıydı yoksa kendini bir şeyler için zorluyor muydu, bilmiyordum ama iyi olmasını yeniden bana, bize, hayata dönmesini her şeyden çok istiyordum.

Kaç vakit olmuştu o güneşi kıskandıran gülüşünü görmeyeli... Bir asır mı?

Unutuyordum sanki... Ve ben ona dair bir şeyi unutmaktan deli gibi korkuyordum.

Yine de kuruntu yaptığımı düşünerek rahatlatmaya çalışıyordum kendimi. Belki de zamanın her şeyin ilacı olduğunu söyleyenler haklıydı. Ve o zaman bu defa bize de derman oluyordu...

Üç hafta geçmişti, o asla hatırlamak istemediğim acı dolu karanlık günün üzerinden. Leyla'mın ruhunu, bebeğimizi kaybettiğimiz günün üzerinden... Ne tuhaf ki insan sahip olduğundan haberdar bile olmadığı bir şeyi kaybettiğinde de kahrolabiliyormuş. Bebeğim... Bebeğimiz... Belki kızımız, belki oğlumuz... O da annesinin çocukluğu gibi bu acı dolu kahrolası maziye kurban gitti. Canım çok yandı, öyle çok yandı ki kendime şaşırır oldum ama yine de sevdiğim kadının karşısında ortak kaybımızı bile ağzıma alamadım. Çünkü ben bir yandıysam, o bin yandı... Biliyorum, hâlâ yanıyor ve en acısı da içten içe kendini suçluyor...

Yine de zamanın onu iyileştirdiğine inanmak istiyorum. Üç haftadır kovsa da kızsa da dizinin dibinden ayrılmadım. Yıllardır doğru dürüst kullanmadığım izinlerimi kullanıp üç haftanın her anını onunla evimizde geçirdim. Eskisi gibi değildi hiçbir şey ama eskisinden bile iyi olacağına duyduğum inancımı asla kaybetmedim.

Onlarla ilgili bir şey duymak istemedi Leyla. Ama bilmesi gerekenleri belki biraz olsun içi soğur diye söyledim ona. Cevdet

Emirsoy sevdiğim kadına silah doğrulttuğu an benim silahımdan çıkan kurşunla o gün cehennemin dibini boylamıştı. Oğlu olacak şerefsiz de kendine geldiği an babasının da öldüğünü duyduktan sonra çorap söküğü gibi döküldü. İşlediği, işledikleri her suçu tek tek itiraf etti. Bundan sonra kalan hayatını en rezil şekilde demir parmaklıklarının ardında geçirecekti ve bir daha asla gün yüzü göremeyecekti.

Onun itiraflarına ve eldeki verilere bakıldığında annesiyle kız kardeşinin bu işlerle ilgisi yoktu, zaten anne Feryal Emirsoy çoktan yurt dışına kaçmıştı bile... Ailenin küçük kızı Filiz Emirsoy'a gelince de...

O kız hâlâ bu denklemin çözülemeyen son bilinmeziydi... Ona atfedilecek bir suç kaydı olmadığı gibi daha da önemlisi bu olayın çözülmesinde de yadsınamayacak bir payı vardı. O gün, olay günü beni arayıp Leyla'nın tutulduğu deponun adresini veren Filiz Emirsoy'un ta kendisiydi. Sonrasında ben kendisiyle görüşmesem de Tekin amir ve İlyas abi görüşmüş, kızın çok yakın bir zamanda olanları öğrendiğini ve adresi duyar duymaz bize haber verdiğini öğrenmişlerdi. Bu meslek bana hiç kimseye güvenmememi öğretse de Tekin amir kızın sözlerinde samimi olduğuna inandığını söylemişti ve o andan sonra konu benim için kapanmıştı.

Çıkan olayların ardından Cevdet Emirsoy'un şirkette yaptığı yolsuzluklar da bir bir ortaya dökülmeye başlamış ve bunun üzerine ailenin malvarlığına da şirket tarafından el konulunca Filiz Emirsoy da beş parasız ortada kalmıştı. Şimdilerde nerede, ne hâlde olduğunu bilmiyordum ama Leyla olur da öğrenmek isterse o zaman bu meselenin de peşine düşecektim.

Bu akşamki mevzuysa bambaşka bir durumdu. Geçen üç hafta boyunca yaşananlar magazin gündemine de bomba gibi düştüğünden birtakım mahrem mevzular dışında Cevdet Emirsoy'un ihaneti ve sonrasında yaşananlar herkes tarafından öğrenilmişti. Bizim ekip, ailem ve arkadaşlar o günden beri yanımıza gelip destek olmak isteseler de Leyla buna hazır olmadığından hepsini geri çevirmiştim

bunca zaman. Fakat her ne olduysa, dün akşam Leyla herkesi evimizde ağırlamak istediğini söylemiş, ne kadar itiraz etsem de beni de en sonunda ikna etmişti. Bir süredir burada olan annemler de Ela'da kaldıklarından bu habere herkesten çok sevinmişlerdi. Akşam her ne kadar yalnızca sevdiğimiz, güvendiğimiz insanlar bizimle olacak olsalar da yine de içten içe bir tedirginlik taşıyordum yüreğimde...

Umarım tüm bunlar bir mücadele değil de gerçekti... Umarım Leyla'm rol yapmıyordu da gerçekten iyileşmeye başlıyordu...

Ayışığı Kitaplığı

*Julio Cortazar, Mırıldandığım Öyküler, Can Yayınları.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm
Karar

Eren'den

"Günaydın komiserim."

Yan taraftan gelen sesi muhtemelen ikinci tekrarda fark ettiğimden bana selam veren memura bir baş selamıyla karşılık verip aracı kilitledim. Otoparkın çıkışına doğru üzerimden atamadığım dalgınlık hâliyle ilerlemeye devam ederken, asansöre binip bizim birimin katına çıktım. Etraftakilerin meraklı bakışları günler geçmiş olmasına rağmen azalmadan devam ediyordu. Normaldi tabii, birdenbire yalnızca ana haberlere değil, magazin haberlerine de konu olmuştuk.

Bizim kata adım atmamla ortamın tanıdık atmosferi istemsizce rahat bir nefes almamı sağlarken, kendimden emin adımlarla ekibin muhtemelen çay simit eşliğinde geyik muhabbeti çevirdiği toplantı odasına doğru ilerledim. İçeri girmemle tüm başlar bana dönerken, "Selam millet," diyerek ben de her zaman oturduğum çaprazdaki boş sandalyeye oturdum.

"Esma bana da bir çay."

"Hemen getiriyorum komiserim."

İş olsun diye taze simidin ucundan koparıp ağzıma attığımda

herkesin tam kadro benden bir şeyler duymayı beklediklerini biliyordum ama ayrı ayrı açıklama yapmaktansa bir seferde diyecektim ne diyeceksem.

İki dakika sonra memur Esma çayımı önüme bıraktığında demli çaydan bir yudum alıp, bardağı masaya bırakarak ekipte gezdirdim bakışlarımı. İçlerinde yalnızca Cemal ve Yavuz olaylara vâkıf olsalar da onlar da her şeyi tam olarak bilmiyorlardı. Cihan amir ise olaylar adli boyuta taşındıktan sonra bizzat benim ağzımdan her şeyi öğrenmişti. Zaten o yüzden şimdi o burada olmadan da ne olup bittiğini anlatabiliyordum.

"Neler olup bittiğini merak ettiğinizin farkındayım. Olaylara az çok hâkimsiniz zaten. Leyla'nın babasının ölümüyle başladı her şey. Tüm deliller bu ölümün bir intihar vakası olduğunu gösterse de Leyla bunu hiçbir zaman kabullenmedi. Haklıydı da... Babasının yakın bir dostuyla bu işin peşine düştükten sonra da bir şekilde yollarımız kesişti," dediğimde her birinin bakışlarını hayret ifadesi kaplarken, yanlış bir fikre kapılmamaları için kesmeden devam ettim.

"Evet, size anlattığım gibi romantik bir hikâyenin ortasında tanışıp evlenmedik biz. Her şey bir oyunla başladı ama sonrasında her şey değişti. Her neyse... Konumuz karımla birbirimize nasıl âşık olduğumuz değil zaten şu an... Sonrasını biliyorsunuz. Leyla'nın defalarca kez ölümle burun buruna gelmesi, benim vurulmam, olayla bağlantısı olan Cenk ve Büşra cinayetleri... Hepsi bizi kaçınılmaz sona götürdü, yani katile... Cevdet Emirsoy'a... Artık her şey bitti; oyunlar, tuzaklar, ihanetler... Geriye yalnızca biz kaldık ancak bu sona gelene kadar haddinden fazla kayıplar verdik. En çok da Leyla... Ona iyi gelmeye çalışıyorum, toparlamaya çalışıyorum ama yaşadıkları hiç kolay değil... Ama inanıyorum ki zaman bize iyi gelecek... Şimdi sizden istediğim bu süreçte bizim yanımızda olacaksanız tüm bu yaşananları tamamen unutmanız. Artık neyin ne olduğunu biliyorsunuz madem, bundan sonra her şeyi unutmak istediğimizi de bilin..."

Sözlerim bittiğinde bir süre ortamdaki sessizlik katlanarak artsa da saniyeler sonra beklediğim hareket yine Yavuz'dan geldi. "Ee akşamki maç neydi öyle be abi! Hoca yaktı bizi resmen!" diye yakınmaya başlamasıyla diğerleri de ona eşlik ederken, kasılan omuzlarımı gevşetip rahatlıkla sırtımı sandalyeye yasladım.

O andan sonra kimseden rahatsız edici en ufak bir bakış dahi gelmezken, günün telaşı da bizleri sokaklara döktüğünde kafam biraz daha rahatladı. Akşamı haber vermek için Ela'ya uğradığımda benzer bir konuşmayı onlarla da yaptıktan sonra özellikle ahlanıp vahlanmaya dünden hevesli annemi tekrar tekrar uyararak yoldan bir çiçekçiye uğradıktan sonra eve geçtim.

Zili çaldığımda kapı saniyeler sonra sevdiğim kadın tarafından açılırken, yüzündeki gülümsemeye kapılıp ben de gülümseyerek içeri geçtim.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum Leyla'm."

Yanağını öpüp çiçeği uzatmamla bakışları buğulanarak çiçeği elimden alırken, "Ben kimse gelmeden hızlıca bir duş alayım," deyip hızlıca banyoya geçtim. Duşumu alıp üzerimi giyindikten sonra salona geçtiğimde sofranın çoktan hazır olduğunu görmek şaşkınlıkla hayranlık arasında bir bakış atmama sebep olurken, "Yardıma yetişirim dedim ama olmadı," diye üzgünce mırıldanarak mutfağa doğru adımladım. Neredeyse yirmi kişi ağırlayacaktık bu akşam, buna rağmen tek başına her şeyi halletmişti.

"Dert etme, bana terapi gibi geldi. Yemek yapmayı özlemişim," derken ardından beline sarılıp boynundan öptüm. Kollarımda kasılmasa da adını koyamadığım bir hâli vardı o günden beri. Uzaklaşmak istemiyor ama sanki kalmak da istemiyordu kollarımın arasında. Yüzüm asılsa da göstermedim ona bu hâlimi, gülümsedim.

Boynunda soluklanıp onu rahat bırakmamla ocağın başındaki işine dönerken, "Hiç değilse salatayı halledeyim," deyip dolaptan malzemeleri alarak masaya geçtim. Ben salatayı hallederken duş almak için banyoya geçen sevdiğim kadın yirmi dakika sonra

kusursuz bir görüntüyle karşımda belirdiğinde güzelliği karşısında farkında olmadan dalgınlıkla parmağımı kestim.

"Eren!" diye telaşla söylenip peçeteyi alarak parmağıma bastırdığında gözlerim hâlâ zümrüt yeşili elbisesi içinde kusursuz görünen karımdaydı. Çok ama çok güzeldi.

"Eline bıçak vermemek lazım senin," diye söylenerek yarayı incelerken, "Sadece sen yanı başımdaysan," deyip çapkınca gülümsedim. Dayanamayıp gülümsese de bakışları yaraya takıldıkça yüzü asılırken, "Hadi elini yıka sen, ben bunları hallederim," demesiyle ayaklanıp banyoya geçtim. Kesiğe bir yara bandı yapıştırıp yeniden yanına geçtiğimde de hazır olan yemekleri salona taşımasına yardım ettim. Kısa zaman sonra önce Ayşe ve Cemal ardından annemler, en son da ekip eve doluşurken salonda neredeyse adım atacak yer kalmamış, mecburen Cemallerden de sandalye taşımak zorunda kalmıştık. Bana kalsa herkesi aynı anda ağırlamak eziyetten başka bir şey değildi ama Leyla ısrarla herkesi bir arada görmek istediğini söylemişti.

Koltuklarda annem, babam, Cihan amir, Tekin amir ve İlyas abi otururken gençler mecburen sandalyelere sıkışmıştı. Uyarılarım işe yaramış olacak ki başta annem olmak üzere kimse de Leyla'yı huzursuz edecek bir şey sormamıştı. Sanki yalnızca yeni evli bir çifttik ve sevdiklerimizi topluca evimizde ağırlıyorduk.

Belki de gerçekten böyleydi ama ben neden böyle değilmiş gibi hissediyordum?

Ayşe, Ela ve Zeynep'in yardımlarıyla Leyla'm gün boyu hazırladığı yemekleri konuklarımıza ikram ederken, ben de olası bir olumsuzluğa karşı âdeta tetikte bekliyordum. Fakat ben ne kadar gergin, huzursuz ve şüpheci olsam da bu gece Leyla sanki bir başka parlıyordu. Herkesle sohbet etmiş, anlatılanlara kahkaha atmasa da yer yer tebessüm etmişti. Annemle, babamla uzun uzun konuşmuş, o anlarda annem ağzından olmadık bir şey kaçıracak diye tetikte beklesem de hiçbir şey korktuğum gibi olmamıştı.

Ve ben gecenin sonuna doğru yavaş yavaş inanmaya başlamıştım artık. Leyla'm iyiydi. İyileşiyordu...

Başka zaman olsa muhakkak yatıya kalacak olan annem bu gece bizi baş başa bırakmak istemiş olacak ki Eda'nın da uyuklamaya başlamasıyla kalkma emrini verdiğinde önce bizimkiler, ardından da ekip şişkin göbeklerini ovuşturarak ve Leyla'ya minnetlerini sunarak toparlanıp evden ayrıldılar. En son Ayşe ve Cemal de evlerine geçmek için toparlanırlarken, "Yarın akşam da bizdeyiz, tamam mı?" diye hevesle şakıyan Ayşe'ye aksi için bir sebep görmediğimden başımı salladım.

"Olur... Ya da şöyle yapalım. Uzun zamandır dışarı çıkmıyoruz, yarın ikimizin de nöbeti yok madem, sahilde güzel bir yere gidelim, ne dersiniz?" dediğimde Ayşe'yle Cemal birbirlerine bakıp gülümseyerek, "Olur," dediklerinde Leyla'ya döndüm gülümseyerek.

"Olur, değil mi Leyla'm? Zaten bugün perişan oldun, yarın biraz keyif çatalım," dediğimde bakışları günün yorgunluğundan olsa gerek uykuya yenik düşmüşken başını salladı.

"Olur."

Yarın akşamı da organize ettikten sonra Ayşe ve Cemal de evden ayrıldıklarında Leyla'yı doğruca odaya gönderip kolları sıvadım. Bütün gün mahvolmuşken ona bir de mutfağı toparlatacak değildim. Ne kadar itiraz etse de onu odaya gönderdikten sonra mutfağa geçtiğimde hiç değilse korkulacak bir manzarayla da karşılaşmadım. Kızlar gitmeden önce çoğu işi halletmiş görünüyorlardı.

Kalanları da hallettikten sonra uyku akan gözlerimle odaya geçtiğimde Leyla'yı uyandırmamak için yavaş hareket etsem de loş ışığın altında yatakta oturduğunu gördüğümde bir an için endişelendim. "İyi misin Leyla'm?" deyip yanına doğru adımladığım sıra usulca ayaklanırken beklemediğim bir hamleyle boynuma sarılıp dudaklarıma yapıştığında şok içinde kalakaldım.

"Leyla..." diye boğukça inlememle buğulu bakışları gözlerime değerken, "Seni çok özledim," diye fısıldadığında başka bir şey duymayı beklemeden onu kucağıma aldığım gibi yatağa doğru ilerledim.

"Asıl ben seni nasıl özledim, bir bilsen... Öldüm hasretinden Leyla'm... Çok özledim... Çok..."

Narin bedenini yatağa bırakıp usulca üzerine uzandığımda ağırlığımı dirseklerimin üzerine bıraktım. Başımı hafifçe geri çekip güzel gözlerine baktığımda orada yakaladığım parçalanmışlık beni de paramparça ederken, parmak uçlarımı usulca teninde gezdirdim.

"Ağlamak istermiş gibi bakıyorsun Leyla'm," diye fısıldadığımda bir damla yaş kaydı gitti parmak uçlarımdan.

"Ağlamak istiyorum ama istemiyorum da... Sadece... Merak etmeden duramıyorum," diye boğuk bir tınıda fısıldadığında ne demek istediğini anlamayarak baktım gözlerine.

"Neyi merak ediyorsun?"

Elimi usulca avucuna alırken avuç içimi karnına yasladı. İrkildim, titredim, bir saniyenin içinde dağılıp yeniden toparlandım bakışlarında.

"Onu... Kaybetmeseydik... Her şey bambaşka olur muydu diye düşünüyorum."

Ortak kaybımız, ortak acımız ilk kez dile geliyordu belki de... Onu üzmekten korktuğum için o günden beri bakışlarımı bile karnına çevirmekten kaçınmışken, şimdi oradaki boşluğu hissetmek, varlığını kaybettiğimiz anda öğrendiğimiz bebeğimizden bahsetmek ağır geliyordu yüreğime...

Oysa nasıl da isterdim bir bebeğimizin olmasını... Nasıl da isterdim, bebeğimizin annesinin tüm yaralarına şifa olmasını...

Usulca aşağıya kayıp pijamasını yukarı doğru çekiştirdim. Parmak uçlarım okşarcasına dümdüz karnında gezinirken dudaklarımı çok kısa bir zaman bebeğimize yuva olan karnına yasladım. Ardı ardına tenine bıraktığım her öpücük sevdiğim kadını ayazda kalmış bir kuş misali titretirken, "Onu kaybetmeseydik..." diye fısıldayıp yeniden gözlerine çevirdim bakışlarımı.

"Her şey çok güzel olurdu. Biz çok mutlu olurduk... Ama... O

gitti... Buradan daha güzel bir yere gitti... Yine de bize bir umut bıraktı giderken," dediğimde ıslak gözleriyle baktı gözlerime.

"Bize varlığını hatırlattı. Bir bebeğimizin olabileceğini hatırlattı. Bize tastamam bir aile olabileceğimizi hatırlattı. Ve... Aslında bebeğimiz o gün annesini kurtardı. O... Biliyorum çok acı ama o pislik senin silahından çıkan kurşunla ölseydi sen bununla yaşayamazdın Leyla'm. Aksini istesen de birini öldürmenin yükünü kaldıramazdın," deyip usulca yükselerek yüzünün her bir zerresinde dudaklarımı gezdirdim.

"Yeniden bir bebeğimiz olacak. Bir sürü çocuğumuz olacak bizim, ben inanıyorum. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan insan artık kazanmaya başlar Leyla'm. Biz hep bu anı beklemedik mi seninle? Her şeyin biteceği ve bizim hikâyemizin başlayacağı anı beklemedik mi? İşte o an geldi. Kötüler hak ettikleri karanlığa gömüldüler ve artık bizim zamanımız geldi," diye fısıldadıktan sonra bakışlarından aldığım izinle dudaklarını kavradım.

Öptüm, emdim, ısırdım. Ne kadar talepkârsam bir o kadar kendimi sundum ona. Üzerindeki her bir kumaş parçasıyla birlikte onu yüklerinden, acılarından da sıyırırken kendimi de karşısında çırılçıplak bıraktım. Ona teslim olurken, her zerresini istila ettim. Yakmadan, yıkmadan kattım kendimi sevdiğim kadına. Teninde tatmadığım zerre kalmazken ona bizi en baştan hatırlatmak istedim.

"Eren... Seni çok seviyorum..."

Teninde kayboldukça başka hiçbir şey söylemedi. Yalnızca adımı ve bana olan aşkını haykırdı. İnandım.

"Leyla'm..."

Her soluğum dudaklarından ruhuna karışırken ellerini bir an olsun bırakmadım ve o gece bir söz verdim sessizce. Ne olursa olsun, ondan asla vazgeçmeyecektim...

Güneş ışıkları usulca kirpiklerimi aralamama sebep olurken aldığım kokuya inat istemsiz bir telaş sardı benliğimi. Hep böyle olmaz mıydı zaten? İnsan rüya gibi bir gece geçirdiğinde gerçekten de rüya olma ihtimaliyle aralardı gözlerini. Ben de öyle araladım. Ama ne zaman ki saçlarını yastığa savurmuş güzeller güzelimin öylece aşk dolu bakışlarla beni izlediğini gördüm, istemsizce derin bir rahatlık yayıldı bedenime.

"Günaydın," diye fısıldayıp aşk dolu bakışlarla bana bakmaya devam ederken dudaklarından öpüp, "Günaydın Leyla'm," diye fısıldadım. Ona Leyla'm demek bu hayatta en keyif aldığım şey olabilirdi. Onun bana ait olduğunu çekinmeden dile dökebilmek muazzam bir histi.

"Kahvaltı hazırlayacaktım ama kolumu bile kaldıramadığımı fark ettim," diye söylendiğinde istemsizce gülümserken, "O hâlde güne kocanın maharetli ellerinden çıkacak şahane bir kahvaltıyla başlayacaksın demektir," deyip hızla doğruldum. Çıplak bedenimle bakışlarını istemsizce kaçırırken yeniden dudaklarından öperek banyoya doğru adımladım. Hızlıca bir duş alıp odaya geçtiğimde hâlâ miskin bir kedi gibi çarşafların arasında kıvrılması beni gülümsetirken, "Ben her şeyi hazırlayana kadar duşunu al, keyfine bak güzelim," deyip üzerime bir şeyler geçirdikten sonra odadan çıktım. Neyse ki evden çıkmadan evvel hiç değilse bir saat vaktim vardı.

Çayı koyup kapıcıdan da ekmekle simit istedikten sonra hızlıca omlet işine girdim. Dolaptaki kahvaltılık malzemeleri yerleştirdiğim sıra ekmekler de gelirken onları da dilimleyip çayı demledikten sonra, "Leyla'm gel hadi," diye içeriye seslendim.

Güzelim paytak adımlarla ayaklarını sürüyerek yerine geçtiğinde de çayları koyup karşısına geçtim. Kendimden çok ona yedirerek geçirdiğim dakikalardan sonra daha fazla geç kalamayacağım için ayaklanıp önce banyoya ilerleyerek dişlerimi fırçaladım. O sıra beni uğurlamak için kapıya ilerlediğini gördüğüm karıma sarılıp mis kokusunu soluduktan sonra huzurla gülümsedim. "Akşam çok geç kalmayız biz. Yeri de ayırtırım ben gün içinde, 20.00 gibi hazır

olun siz," deyip alnını öperek kapıya yöneleceğim sıra durdurdu beni.

"Eren," deyip birden boynuma sarıldığında mahzunluğu yine yüreğimi dağlarken, "Kendine dikkat et, olur mu?" diye fısıldadığında yeniden alnını öpüp yanağını okşayarak gülümsedim.

"Merak etme. Sen de dikkatli ol, iyice dinlen bugün."

Evden çıkıp aşağıya indiğimde Cemal'le birlikte merkeze geçtik. Günlerce evde olmamın etkisiyle bedenim de hamlamış olacak ki gün boyu koşturmaktan bacaklarım tutmaz oldu akşama doğru. Eve geçmeden evvel Cemal ve Yavuz'la çay ocağına indiğimizde ikisinin de bakışları benden ayrılmazken, "Hadi söyleyin," diye direttiğimde derince soluklandılar.

"Leyla'yı iyi gördüm ben," diyen Cemal'i Yavuz da başını sallayarak onayladı.

"Ben de... Açıkçası duyduklarım beni bile darmaduman etmişken helal olsun yengeye," dediğinde nedensiz bir sıkıntı sardı yüreğimi. Anlayamadım.

"Doğru... Daha azıyla bile her şeyden vazgeçen insanlar gördük. Kızın bunca yaşadıklarına rağmen hâlâ ayakta kalabilmesi takdire şayan," diyen Cemal'le yüreğimdeki sızı biraz daha kabarırken engel olamadığım bir huzursuzlukla elimdeki bardağı sertçe masaya bırakıp ayaklandım.

"Ben eve geçiyorum. Cemal işin bittiyse birlikte geçelim," dediğimde başını sallasa da tepkime şaşırdığı belliydi.

"Ne oldu birden ya!"

"Bir şey olduğu yok Yavuz. Kızları yemeğe götüreceğiz, geç kalmayalım," dememle Cemal'le birlikte binadan çıkıp otoparka indik. Arabaya atladıktan sonra trafiğin de etkisiyle bir saatin sonunda ancak eve vardığımızda hava da kararmak üzereydi.

"Yarım saat sonra aşağıda buluşalım," dememle Cemal kendi dairesine girerken ben de üst kata çıkıp zili çaldım. Duymamış olabileceğini düşünüp yeniden çalsam da kapı bir türlü açılmazken,

"Uyuya mı kaldın Leyla'm? Yorgunsun tabii dünden sonra," diye mırıldanıp sessizce içeri geçtim.

"Leyla'm!" diye seslensem de hâlâ bir tepki alamazken ayakkabılarımı çıkarıp salona doğru adımladığımda daha kapı eşiğinde öylece kalakaldım.

Yılların mesleki tecrübesi miydi beni o eşikte durduran yoksa eskiden beri bize aynı sahnelerle izletilen filmler mi, bilmiyorum ama anlamıştım yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu.

Öylece o eşikte duruşum bundandı. Sanki oradan hiç kımıldamasam korktuğum hiçbir şey başıma gelmeyecekti. O yüzden de salonu es geçip mutfağa geçtim. Boştu. Tıpkı yatak odası, banyolar ve diğer küçük odamız gibi. Kimse yoktu. Leyla'm yoktu. Çaresiz adımlarla salona dönmek zorunda kaldığımda ayaklarımı sürüyerek koltuğa doğru ilerledim.

"Bunu bize yapmış olma," diye canım çekilircesine sessizce sayıklasam da sanki içten içe neyle karşılaşacağımı çok iyi biliyordum.

Salondaki siyah sehpanın üzerinde ay gibi parıldayan bembeyaz zarfın üzerinde yalnızca tek bir kelime yazıyordu ve o tek kelime benim dünyamı başıma yıkmaya yetiyordu.

Eren'e...

Bir vakit yalnızca oturup kaldım koltuğun ucunda. Sanki her an kaçıp gidecekmişim gibi ardıma bile yaslanmadım. Bakışlarımı ne kadar kaçırmak istesem de adımı üzerinde taşıyan zarf öylece önümde durdukça daha fazla dayanamadım. Parmak uçlarım zarfı kavradığında sanki yazılanların ağırlığını hissetmişim gibi omuzlarım çökerken farkında olmadan gözümden akan tek damla yaş elime damladı.

Zarfı açıp içinde katlı kâğıdı çıkarmamla yüreğimin sızısı biraz daha çoğalırken, karşı karşıya kaldığım tanıdık naif yazıyla artık kaçacak bir yerimin kalmadığını da anlamış oldum.

Eren...

Söze nasıl başlamam gerektiğini bilmiyorum. Az evvel ben öperek çıktın evden, kokun hâlâ üzerimde, dudaklarının sıcaklığı hâlâ tenimde... Ve ben şimdi bu hâlimle sana veda mektubu yazmaya çalışıyorum.

Komik değil mi?

Bence de... Üstelik çok saçma...

Eren... Kızıyor musun şu an bana? Yoksa sadece canın mı yanıyor, bilmiyorum. Bunların hiçbirini sana yaşatmak istemesem de günün sonunda senin canını yakan insan olduğumu biliyorum ama...

Çok düşündüm Eren. Çok... Olmuyor... Bu zamana kadar hep gerçeklerin beni karanlığımdan çekip çıkaracağını düşünmüştüm ama meğer o bilinmezlik karanlığımda yanan tek mum ışığıymış... Meğer bazen bir şeyleri hiç bilmemek çok daha iyiymiş...

Olmuyor... Kaldıramıyorum.. Nefes alamıyorum.. Dayanamıyorum...

Sanki her yer kan kokuyor artık... Annemin, babamın, bebeğimizin hatta düşmanlarımın kanı...

Belki de diyorsun ki artık her şey bitti Leyla'm. Asıl şimdi yaşamaya başlayacağız. Ama... Öyle değilmiş hiçbir şey. Her şey biterken ben de bitmişim Eren. Nefes alırken ruhum ölmüş benim. Kalbim atarken umutlarım ölmüş...

En başında ölüme giderek bu cehennem azabı hayattan kurtulmayı diliyordum ama artık onu da yapamam. Annem, babam hatta bebeğimiz ben yaşayayım diye ölmüşken ölmeye bile hakkım yok benim. Ama... Yaşayamam da Eren... Gülüp mutlu olup yoluma bakamam... Belki çok sonra...

Ama şimdi değil... Şimdi sadece durmak istiyorum ben. Yeniden konuşmaya cesaret edene kadar susmak istiyorum. Yeniden gülmeye cesaret edene kadar sadece ağlamak istiyorum.

Ama tam burada seni yanımda istemiyorum. Seni de kendimle birlikte çıkış görünmeyen bir karanlığa hapsetmek istemiyorum. Kendi mutsuzluğuma seni de mahkûm etmek istemiyorum. Kırgın olsun istemiyorum. Ben sadece yalnız kalmak istiyorum. Ve sen yaşa istiyorum... Ne olur artık mutlu hayatına dön...

Sana bekle diyemem Eren. Çünkü sonrasını ben de bilmiyorum. O yüzden de en başından birbirimize söz verdiğimiz gibi olsun her şey...

Oyun bitti ne de olsa... Artık sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma gideyim...

Boşanmak için gerekli olan evrakları hazırlatıp imzaladım. Yalnızca tek bir imza atman yeterli. Lütfen at o imzayı ve mutlu ol. Senden son olarak sadece bunu istiyorum.

Ve... Beni bulma. Bulamayacağın bir yerde olmayacağım ama beni bulma Eren. Çünkü ben bulunmak istemiyorum. Çünkü ben çoktan gittim...

Seni çok sevdim. Bu hayatta sadece seni sevdim. Ve hayatına bulaştırdığım lanetime rağmen iyi ki seni sevdim.

Hoşça kal...

Leyla...

Gözlerimden akan yaşlar durduramadığım bir telaşla kâğıdın üzerine düşerken kâğıt da kayarak yere serildi. O an zarfın içinde parıldayan yüzük bakışlarıma takılırken parmak uçlarım sıcağını hâlâ üzerinde taşıyan halkayı sardı. Sonra az evvel görmezden geldiğim dosyaya kaydı bakışlarım.

Boşanma evrakları...

Tek bir imzayla Leyla'yı benden sonsuza dek ayıracağını sanan bir yığın kâğıt parçası...

Bomboş bakışlarım yere düşen mektupta, avucumda sıktığım alyansta, masanın üzerinde öylece duran evraklarda dolanırken çalan kapıyla istemsiz bir heyecan dalgası sardı yüreğimi.

"Leyla'm..."

Sevdiğim kadının gidemediğini düşünerek koşar adım kapıya varıp açmamla karşımda iki gözü iki çeşme ağlayan Ayşe'yi ve yanı başında endişeli gözlerle beni izleyen Cemal'i bulduğumda da hayal kırıklığıyla çöken omuzlarımla yeniden içeri geçtim. Peşim sıra gelip yanıma oturduklarında ikisinin de neler olup bittiği hakkında bir şeyler bildikleri hâllerinden belli oluyordu.

"Eren abi... Az önce posta kutusunda buldum bunları. Leyla mektup yazmış bana. Gitmiş..."

Ayşe'nin ağlayarak söyledikleri bildiğim gerçeğin sızısını yeniden göğsümün tam ortasına yerleştirirken, "Bir de bu kâğıtları bırakmış bana. Neden böyle bir şey yaptı ki... İstemiyorum ben hiçbir şey. Leyla neden gitti abi?" diye hüzünle söylendiğinde masaya fırlattığı kâğıtlara kaydı bakışlarım.

Ah, Leyla'm...

Pastanenin Ayşe'ye devredilmesi için hazırlanmış kâğıtlardı bunlar. Bir imzayla beni bırakacak, bir imzayla da pastaneyi Ayşe'ye bırakacaktı demek... Öylece hiç var olmamış gibi çıkıp gidebileceğini sanıyordu hayatımızdan...

Tüm benliğim engel olamadığım bir hayal kırıklığıyla sarmalanırken acı içerisinde birtakım gerçeklerin farkına vardım. Tüm bunları günler öncesinde planlamış olmalıydı. Dün gece de herkese veda etmek istemişti yalnızca... Gülen yüzüyle sevdiklerimize... Aşkıyla, tutkusuyla bana...

Engel olamadığım bir hırsla yüzümü sıvazlarken masanın üzerinde duran bir tomar kâğıdı toparlayıp hışımla mutfağa ilerledim. Kâğıtları çöpe teptikten sonra aynı öfkeli adımlarla yeniden salona geçerken cebimde sıkışan telefonu çıkartıp kayıtlı numarayı aradım.

"Alo... Eren?"

"Merhaba İlyas abi," dememle ses tonumdaki sertlik telefonun diğer ucundaki adamın derince soluklanmasına sebep olurken, "Oğlum ben..." diyeceği sıra kestim sözünü.

"Bir şey demene gerek yok abi. Açıklama yapmana da... Bu seninle son konuşmam olacak. Sadece söyleyeceklerimi iyi dinle ve ona ilet. Ve sakın bilmiyormuş gibi davranma, her şeyden haberdar olduğunun farkındayım ama merak etme, seni suçlamıyorum. Ben kimseyi suçlamıyorum. Her neyse... Ona de ki..." deyip yorgunlukla sokuklandım.

"Nasıl istiyorsa öyle olacak. Peşinden gitmeyeceğim, nerede olduğunu asla bulmaya çalışmayacağım. Sadece yeniden Leyla olabilmesini dileyeceğim tüm kalbimle. Ancak... O kâğıtları asla imzalamayacağım abi. Eğer benden boşanmak istiyorsa karşıma çıkıp gözlerime bakarak söyleyecek bunu. Ve söz veriyorum, o zaman da asla sorun çıkarmayacağım. Başka türlüsü olmayacak ama... Kendine iyi bak İlyas abi. Ve söyle... O da kendine iyi baksın..."

Cemal ve Ayşe'nin afallayan bakışlarına karşın telefonu kapatıp bedenimi koltuğa bırakırken, "Peşinden gitmeyecek misin?" diye kızgınca söylenen Ayşe'ye buruk bir bakışla karşılık verdim.

"Hayır... Leyla bulunmak istediği için gitmedi Ayşe. Kaybolmak istediği için gitti... O kendini yeniden bulamadıkça biz onun için hiçbir şey yapamayız. Ben sadece onu bekleyeceğim. Eğer bir gün bana geri dönmek isterse, hâlâ onu beklediğimi bilmesi yeterli olacak zaten..."

Parmağımdaki yüzüğü usulca okşarken Leyla'nın yüzüğünü alıp her daim yanımda olan cüzdanımın içine yerleştirdim. O hep benimle olmaya devam edecekti. Ama o da beni yanında isterse, işte ben ancak o zaman sevdiğim kadının yanında olacaktım...

Çünkü aşk her zaman savaşmak değildi. Bazen de sadece beklemekti...

Ayışığı Kitaplığı

Final
Veda

On Ay Sonra

Leyla'dan

Gözlerimin önünde alabildiğine uzanan bahçede adımlarken, peşimde koşturarak gelen Lucy önüme atlayıp benden evvel ahşap kapıdan içeri girdi. Sapsarı tüyleri hareket ettikçe kabarıp sönüyor, günün bu saatleri güneş tepeye doğru yükseldikçe onu daha da parlak gösteriyordu.

"İçeri girme kızım. Dur orada!"

Açık balkon kapısından içeri atlamak üzereyken son anda yakaladım onu. Başka zaman umursamasam da çamura batmış hâliyle içeri girmesi hâlinde olacakları tahmin bile edemiyordum.

"Gel buraya, önce temizleneceğiz," derken kenarda duran çeşmeyi açarak hortumu elime aldım. Önüme doğru uzattığı patilerini temizledikten sonra onu gönderip ben de dizlerimden aşağısına sıçrayan çamurları soğuk suyla temizledim.

"Günaydın tatlım. Yine erkencisin bakıyorum?"

Ardımdan gelen sesle çeşmeyi kapatıp hortumu yerine bıraktıktan sonra yüzümde gülümsemeyle arkama döndüm. Bana üst

balkondan seslenen kadının yeni uyandığı mahmur bakışlarından belliydi.

"Sana da günaydın Bella. Öyle oldu bu sabah da... Hava harikaydı, kaçırmak istemedim. Yalnız yeni sulama yapılmış, biraz kirlendik Lucy ile," dediğimde lafın gerisini dinlemeden gözleri dehşetle büyüdü.

"Umarım o cadaloz bembeyaz mermerlerimde izlerini bırakmıyordur şu an," diye yakarıp içeri doğru koşturduğunda ardından tebessüm edip aheste adımlarla içeri doğru ilerledim.

O sıra çoktan köşesine kurulmuş, kahvesini yudumlayan yaşlı adam bakışlarıma takıldığında, "Günaydın Andre," diyerek ona da selam verdim.

"Günaydın hayatım. Ne diye bağırıp duruyor o deli kadın yukarıda?" diye sorduğunda küçük bir kahkaha attım.

"Lucy'nin eve çamurlu patileriyle girdiğini zannediyor," dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Keşke gerçekten öyle olsaydı. Sabah sabah ne eğlenirdik ama..." diye söylendiğinde eğlenerek başımı iki yana salladım.

"Sen gerçekten yaramaz bir adamsın. Yıllar sonra yeniden evlenmeye ikna ettiğin hâlde hâlâ karınla uğraşmaktan zevk alıyorsun," dediğimde gülümsedi.

"Çünkü onun en güzel hâli sinirli olduğu zamanlar Liya... Keşke o anlarda onu benim gözümden görebilsen..."

Andre'nin iç çekerek söyledikleri gülümsememi buruklaştırırken, ağır adımlarla yan taraftaki odama geçtim. Kapıyı kapatıp bir süre boş bakışlarla yerdeki halıyı izlesem de sonrasında usulca adımlayarak yatağımın kenarını buldu bakışlarım. Komodinin üzerinde duran çerçeveyi elime alıp yatağa oturduğumda bakışlarım ilk günkü gibi dolarken, parmak uçlarımı fotoğrafta bana gülümseyen adamın çehresinde gezdirip gülümsedim.

"Günaydın sevgilim."

On ay olmuştu bugün. Koskoca on ay... Ona arkamı dönüp

giderken umutlarımı, hayallerimi, mutluluğumu hatta belki de tüm benliğimi bırakmıştım ardımda. Bir şey düşünmemiştim. Planım da yoktu. Yalnızca kaçmaktı yaptığım. Eren'i ruhu ölen bir kadına mahkûm etmek istememiştim daha fazla. Aklım yerinde değildi o zamanlar, yerinde olmasını da beklemiyordum zaten. Gözümü kapattığım her an, ya annemin sessiz çığlıkları ya babamın çaresiz gözyaşları aklıma düşerken hayata dönemiyordum. Dönmek de istemiyordum işin doğrusu...

Maddi olarak her şeye sahipken manevi olarak yapayalnız hissettiğim o anda da ne düşündüysem hayat beni ihanetle yüzleştiğim ilk yere, yeniden İtalya'ya sürüklemişti. Dahasını bilmediğim için mi yoksa cesaret edemediğim için mi bilmiyorum ama ancak buraya kadar kaçabilmiştim. Evim hâlâ kapısında kilitle öylece dursa da oraya adım atmaya cesaret edememiş, ben de eski bir dosta sığınmak için sokağımda bulunan Bella'nın yerine adım atmıştım. Ama orada da bir sürpriz karşılamıştı beni.

Bella'nın yerini artık tanımadığım yabancılar çalıştırıyordu. Üstelik de mekân bildiğim, sevdiğim o nostaljik büyüsünü kaybetmiş, her köşe başında görmekten bıktığım modern kahve dükkanlarından birine dönüştürülmüştü. Burayı da kaybetmiştim...

Etraftakilere sorup soruşturduğumda da uğradığım hayal kırıklığına rağmen aldığım haberle yüzümü bir gülümseme kaplamıştı. Bella ve eski eşi Andre... Yeniden evlenip Toskana'da bir çiftlik evine yerleşmişlerdi.

O yaşlı kurtların birbirlerini ne kadar büyük bir aşkla sevdiklerine çok yakından şahit olduğumdan bu habere pek fazla şaşırmamıştım ama hissettiğim mutluluk çok fazlaydı. Hak eden birilerinin mutlu olduğuna şahit olmak, içimde ölmeye yüz tutan umutları da her şeye rağmen canlı tutuyordu.

O sokağa kadar gelebildiğim hâlde ihanetin her karesine sindiği eve adım atmayı bile düşünmediğimden birkaç gün yakınlarda bir otele yerleştim. Vaktim İtalya turu atmaktansa odamın penceresinden sokaktan geçenleri izlemekle geçti. Neden buraya geldiğimi

bilmiyordum. Zaman geçse de kendime bir cevap veremiyordum.

Belki hiçbir acıyla yüzleşmediğim anılara saklanmak istiyordum. Belki de içten içe Eren'in beni kolayca bulabileceği bir yerde olmak istiyordum... Ona beni bulma desem bile...

Öyle bir şey olmadı tabii... İtalya'ya vardıktan kısa süre sonra İlyas amcayla konuştuğumda bana söyledikleri gibi oldu her şey. Eren beni serbest bıraktı. Peşime düşmedi. Biliyorum, asla da düşmeyecekti. O her zaman sözünü tutan bir adamdı. Bu defa da tutacaktı. Beni bulmayacaktı.

İstediğim bu olduğu hâlde ilk birkaç gün durmaksızın ağladım. Sonra zaman geçtikçe doğru olanın bu olduğuna karar verip sakinleştim. O sakinlikte birkaç gün daha geçtikten sonra da bu defa aklımda bambaşka bir ihtimal belirdi.

Eren'in bana sınır tanımadan dokunduğu son gecemizi düşündüm. Üzerinden üç haftaya yakın zaman geçmişti. Şüphe öyle bir şey ki insan ne kadar kaçarsa kaçsın, pençesine düşmekten asla kurtulamıyor. Ben de kurtulamadım. Ve ondan sonra tüm bedenim de o şüpheye sıkı sıkıya bağlanmam için âdeta teyakkuza geçti. Durup dururken midem bulanmaya başladı. Sanki tüm bedenim bir anda daha da hassaslaştı. Sonra tıkır tıkır işleyen regl düzenim bir anda altüst oldu ve ben küçücük bir kıvılcım olan o şüpheyi büyütüp gürül gürül yanan bir ateşe çevirdim. Hamile olduğuma öylesine inandım ki doktora gitmeden evvel İstanbul'a dönüş biletimi aldım. Sonra da heyecanla hamile olduğumu bana söyleyecek olan doktora gittim.

Söylemedi.

Hamile değildim çünkü. Vücudumun verdiği ve benim hamile olduğuma yorduğum her tepki bir bebekle ilgiliydi ama o bebek doğacak olan bebeğim değildi. Kısa zaman önce kaybettiğim bebeğimizdi.

İnsan bir kere kaybetmeye alışmayagörsün. Önünü alamıyor böyle. Neye sahip olsan, neyi düşlesen kaybediyorsun.

Ben de kaybettim. Artık hiçbir şey kaybedemem diye düşünürken, o doktorun odasından çıktığımda son umudumu da kaybettim.

Bir daha asla mutlu olamayacaktım.

İtalya'ya gelişimin üzerinden neredeyse iki aya yakın zaman geçmişken her gün İlyas amcayla konuşup Eren'in bugün de boşanma protokolünü imzalamadığı haberi dışında başka bir şeyle ilgilenmiyordum. Bir de Ayşe vardı tabii... Ona bıraktığım pastanenin devir işlemlerini tamamlamamış, pastaneyi üzerine almamıştı. Ama yine de sanki ben oradaymışım gibi pastaneyi çalıştırmaya devam ediyordu. Yanına da üniversitede okuyan bir öğrenci almış, onunla birlikte işleri yürütmeye çalışan dostum bir yandan da haftada üç gün devam ettiği bir pastacılık kursuna kaydolmuş. İlyas amca bunun haberini verdiğinde uzun zaman sonra ilk kez gülümsemiştim. Ayşe'nin kendisi için bir şeyler yapması o kadar değerliydi ki...

Bense hâlâ bir belirsizliğin ortasında zaman öldürmeye devam ediyordum. Oteldeki çalışanlar dahi bir yerden sonra varlığımı garipsemeye başlamışlardı. Ne de olsa iki ay boyunca bir otel odasına kapanan genç bir kadının varlığına alışkın değillerdi. Yine de bir ev tutmak istememiştim. Yerleşmek istemiyordum belki de... Hâlâ bavulum kenarda, bir ayağım kapının eşiğindeydi. İçten içe gitmek istiyor ama o cesareti bir türlü kendimde bulamıyordum.

İki ayın sonunda bir gün rastgele yürüdüğüm sokakta karşılaştığım yaşlı çiftle gözlerim dolarken, onların hiç beklemeden açtıkları kollarına sanki bir yudum şefkate muhtaçmışım gibi koşarak sığındım. Öyleydim de aslında... Bir damla şefkate, bir yudum sevgiye muhtaçtım.

O gün o sokakta Bella ve Andre'yle karşılaşmak İtalya yolculuğumu bambaşka bir yöne sürükledi. Onlara İtalya'dan ayrıldığım günden beri başımdan geçenleri anlattığımda kendimi nedense büyük bir yükten kurtulmuşum gibi hissettim. Sonra da nasıl olduysa kendimi onların yeni hayatlarının bir parçası olarak buldum. Düşünmeyi mi bırakmıştım, bilmiyorum ama sanki birilerinin beni bir yere ait kılmasına ihtiyacım varmış gibi sığındım gölgelerine. Valizimi toparlayıp birlikte Toskana'ya doğru yola çıktığımızda

daha yaşadıkları kasabaya giriş yolunda sanki emin oldum, onlarla gitmekle ne kadar doğru bir karar verdiğime.

Sanki dünyadan bambaşka bir yerdeydik artık. Yeşilden, buz gibi akan sulardan ve masumiyetle gözünün içine bakan hayvanlardan başka bir şey yoktu burada. Tek tük yaşayan yerel halk da zaten kendi hâlindeydi. Kimse kimsenin özelini merak etmiyordu. Kimse kimsenin arkasından iş çevirmiyordu. Kimse kimseye ihanet etmiyordu. Herkes kendi hâlinde mutlu bir şekilde yaşıyordu. Böylesi bir hayat ihtimali bile o kadar ütopikti ki önceki hayatımda, o yüzden görür görmez vuruldum yeni hayatıma...

Andre ve Bella ortasına taş bir evin kurulduğu bir çiftliği devralmışlar, küçük bir üzüm bahçesiyle uğraşarak kalan hayatlarının tadını çıkarıyorlardı. Ben onların hayatına dâhil olduğumda da herkese beni uzaklardan gelen torunları olarak tanıtmışlardı. Yalan da sayılmazdı aslında. Onlardan gördüğüm şefkati kendi büyüklerimden hiçbir zaman görmemiştim.

O günden sonra o kasaba, o çiftlik yeni hayatım oldu. İlk zamanlar varlığımı yabancılasa da sonrasında eteğimden ayrılmayan köpeğim Lucy de en yakın arkadaşım. Gelir gelmez değil ama birkaç hafta sonra Bella'nın isteğini kıramayarak bir psikolog ile görüşmeye başladım. Hiç tanımadığım birine yaşadığım onca felaketi anlatamayacağımı düşünürken ikinci görüşmemizde çözüldü dilimdeki düğümler. Annemi anlattım, babamı, kaybettiğimiz onca yılı ve bebeğimizi... Bir tek Eren'i anlatamadım. İçten içe dile dökmedikçe onu kaybetmiş sayılmayacağımı düşündüm belki de... Onu sadece Bella'ya anlatabildim. Başımı bir anneye duyduğum muhtaçlıkla dizlerine yasladığım her gece, "Çok özledim..." diye sayıkladım yalnızca... Hiçbir şey söylemeden saçlarımı okşadı her gece Bella... Bir şey duymaya hazır olmadığımı biliyordu çünkü...

Ve sekiz ayı devirdim o çiftlik evinde... Bazı günler bazı geceler öylesine sessiz olurdu ki kalp atışlarımı duyduğumu düşünürdüm. O da yalnızca Eren der dururdu. Eren'den hiç vazgeçmedim ama o benden vazgeçsin diye çok dua ettim. Her yeni güne boşanma evraklarını

imzalamış olduğu haberini almayı bekleyerek uyanırken imzalamadığını duyduğum her an gizli gizli mutluluktan ağladım. Evet, hâlâ deliriyordum ama artık acıdan, ihanetten değildi. Yalnızca hasretten ve katlanarak büyüyen aşktandı...

"Tatlım hadi, kahvaltı hazır!"

İçeriden seslenen Bella ile çerçeveyi kenara bırakıp terasa doğru adımladım. Birlikte paylaştığımız kahvaltılar bile epeyce uzun süredir bana huzur veriyordu. Kendimi onların yanında hiçbir zaman rahatsız hissetmedim çünkü bana karşı öylesine sahiplenicilerdi ki bir an olsun huzursuz olmadım yanlarında. Eren'den sonra tanıyordum artık gerçek sevgiyi... Ve tabii Ayşe'den...

Kahvaltının ardından günün geri kalanı da çiftliğin çevresindeki meyve bahçelerini dolaşarak geçti. Çıplak ayaklarla toprakta yürümek sanki sadece gerginliğimi değil, yaşadığım ne kadar kötü anı varsa hepsini alıp götürüyordu. Öğleden sonra da artık bir terapist olarak değil, arkadaş olarak ziyaret ettiğim Camilla'ya uğradım. Anlatacak kötü anılar bitmiş miydi, bilmiyorum ama bu defa Ayşe'yi anlattım ona yüzümde huzurlu bir gülümsemeyle. Geçmiş zamandan bahseder gibi değil ama... Bugün gibi...

"İlyas amca pastanede işlerin oldukça iyi gittiğini söylüyor. Ayşe de artık kendi yolunu çizmiş gibi..."

Taze nanelerle süslenmiş limonatayı önüme bırakan Camilla kendi bardağından da ferah bir yudum alıp gülümsedi. "Sen kenara çekilsen de dünya dönmeye devam ediyor Leyla. Ayşe'yi yalnızca anlattıklarından tanıyorum ama şuna eminim ki tüm bu çabası yalnız kendisi için değil. Sen döndüğünde her şeyi bıraktığın gibi bulmanı istiyor bence..."

Camilla'nın söyledikleri içten içe benim de yüreğimden geçiyordu ama dile almak kabullenmek demekti ve hâlâ kendimi buna

hazır hissetmiyordum. İyileşmek için gitseydim ve onlara beni beklemelerini söyleseydim, belki bu kadar umutsuz olmazdım ama içten içe kalplerini kırdığımı biliyordum. Çünkü onlara geri döneceğime dair bir umut vermemiştim. Üstelik de kalbimden geçen bu olmadığı hâlde ikisini de yanımda istemediğimi söylemişken şimdi hiçbir şey olmamış gibi karşılarına çıkmaya cesaret edemiyordum.

Camilla'nın yanından ayrıldıktan sonra biraz daha etrafta dolaşmaya devam etsem de akşama doğru eve geçtiğimde bahçedeki hamağa kurulup elime kaç kez okusam da asla bıkmayacağım kitabımı aldım.

Gurur ve Önyargı

Kendimi yine Elizabeth'in ruhuna bürüyüp satırlarda kayboldum. Zaman akıp gitti, güneş usulca battı ama içimdeki sıkıntı nedense bir türlü beni rahat bırakmadı. Bunu da bugün İlyas amcayla konuşmamış olmama yordum. Akşamı kendimi oyalayacak meşgalelerle tamamlayıp yatağa girsem de huzur uykuda da beni yakalayamadı. Sonra ertesi sabah oldu. Telefonum yine çalmadı. Ve bir sonraki gün de... Ondan sonraki gün de...

Gittiğimden beri ben İlyas amcayı hiç aramamıştım. O her sabah beni aramış, bilmem gereken ne varsa bilgilendirdikten sonra yoluna devam etmişti. Ama ilk kez üst üste üç gün boyunca ondan haber alamamak huzursuz bir hâle sürükledi beni. Elim uzun zaman olduğundan kolay kolay telefona gitmese de ona kötü bir şey olduğu düşüncesi aklıma üşüştükçe kendime daha fazla engel olamadım. Telefonu elime alıp her sabah beni arayan numarayı çevirdiğimde uzun süre çalması gerginliğimi daha da arttırırken tam kapamak üzere olduğum an açıldı telefon.

"Leyla? Merhaba kızım."

"Merhaba İlyas amca. Nasılsın? Çok merak ettim seni, bir sıkıntı yoktur inşallah?"

"Y- Yok... Yok kızım, ne sıkıntısı olsun, bu ara işler epey yoğundu, ondan habersiz bıraktım seni de kusuruma bakma."

"Estağfurullah, ne kusuru... Şey... İlyas amca... Ben... Eren'den yeni bir haber var mı?" diye tereddütle sorduğumda aldığı derin nefes sanki benim ciğerimden çekilmiş gibi yüreğim sıkışırken sebepsizce dikilip kaldığım köşede yatağın kenarına oturdum. "İlyas amca?"

"Yok! Yok kızım, imzalamadı protokolü. İmzalayacağı da yok bana kalırsa," dediğinde nedensizce dudaklarımda bir tebessüm parıldasa da bir an sonra kendi bencilliğimden utandım.

"Ona haksızlık ediyorum, değil mi? Belki de hayatına devam edecek ama..."

"Ne diyeyim kızım. On ay geçmiş sen gideli, fikrin değişmediyse bundan sonra da ne yapacağına sen karar vereceksin. Umarım ikiniz için de en doğru kararı verirsin. Ve umarım çok geç kalmazsın," dediğinde usulca başımı salladım. İlyas amcanın telefonu kapatmak istediğini hissedip uzatmadan aramayı sonlandırdığımda da tüm günü nedensizce içimde kabarıp duran sıkıntıyla geçirmeye devam ettim. Akşama doğru ruhumu saran kasvet bende nefes alacak hâl bile bırakmazken, içimde bir fısıltı gibi dinmeden konuşup duran o sesi susturamayıp alt kata indim. Buraya adım attığım günden beri görebileceğim ve beni yerle bir edecek en ufak bir haberden dahi kaçtığım için internetin yanına bile yaklaşmıyordum ama içimde de kötü bir his vardı. Şirketle ilgili tatsız bir şey olmuş olabileceğini düşünüp sıkıntıyla bilgisayarın başına oturduktan sonra önce şirketin adını yazıp güncel haberleri arattım. Kayda değer bir şey çıkmadı. Sonrasında gazetelerin sayfalarına girip rastgele son haberlerde gezinirken, bir gazetenin bir avuç kadar yer ayırdığı, kenarda kalmış haber gözüme çarptığında bir bombanın sayacı gibi tik tak içimde çınlayan ses sustu ve o bomba yüreğimin tam ortasında patladı. Uzun zaman sonra durduramadığım yaşlar bir şelale gibi gözlerimden akarken

nefesimin kesildiğini, atmayı unutan kalbimin ebedi bir sessizliğe bürünmek üzere olduğunu hissettim.

İstanbul Emniyet Müdürlüğü Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü özel ekiplerince düzenlenen operasyon sırasında üç polisimiz ağır yaralandı. Başkomiser Cemal Canyurt ve Komiser Muavini Suat Arcan hastaneden taburcu olurken, Komiser Eren Karahan'ın durumunun ağır olduğu bildirildi.

Elimden kayıp giden telefon zeminde tok bir ses bıraktı. "E-Eren! E- Eren!" diye sayıklayıp hıçkırarak ağlarken sanki ona dokunacakmışım gibi parmak uçlarımı ekranda adının yazılı olduğu küçücük noktada gezdirdim. Haber üç gün öncesine aitti. Sonrasındaki haberleri taradım hızlıca, hiçbir şey bulamadım. Yüzlerce saçma sapan magazin haberinin arasında ona dair tek bir haber dahi yoktu. Telaş içerisinde telefonu elime alıp İlyas amcayı aradım. Kahretsin! Telefonu kapalıydı.

O sıra koşturarak yanıma gelen Bella ve Andre kötü bir şey olduğunu anlasalar da ben Türkçe sayıklayıp durduğumdan, haber de Türkçe olduğundan bir şey anlamadılar. Koşar adım odama geçip çekmeceden pasaportumu ve cüzdanımı aldıktan sonra onlara yalnızca, "Türkiye'ye dönmem gerekiyor. Çok acil!" deyip dışarı doğru koşturdum. Telaşımı anlayan Andre bir şey sormadan arabasına geçtiğinde ben de hemen yanı başına kuruldum. Beni havaalanına bir saatte ancak götürebilmişti. Yolculuk sırasında bilet işini hallettiğimden uçağa da son anda yetiştim. Her şey tıpkı o günkü gibiydi. O gün de babamın haberini aldığımda aynı böyle yola çıkmış ama yolun sonunda babamı değil ancak yokluğunu bulabilmiştim. Ama bu defa öyle olmayacaktı. Eren ölmeyecekti. Ölemezdi. Hissederdim, değil mi? O benden gitse hissederdim. Hem söz vermişti. Ben sözümü tutamasam da o tutardı. Beni bırakmazdı...

Saatler sonra İstanbul Havaalanı'na indiğimde mahşer yerini andıran kalabalığın içinde bir an için kalakaldım. Neredeydi? Nereye gitmeliydim? Telefonumu çıkarıp İlyas amcayı yeniden arayacakken onun beni aramasıyla telaş içinde açtım telefonu.

"Kızım beni aramışsın. Telef-"

"Eren nerede İlyas amca?"

Sözünü kesip nefes nefese solumamla bir an için ses gelmedi. "Biliyorum! Vurulmuş! Nerede o, hangi hastanede?" diye sorduğumda etraftaki kalabalıktan insanlar bakışlarını bana çevirirken gözyaşlarımı durduramıyordum.

"Şişli Etfal Hastanesi'nde," dediği an başka hiçbir şey duymadan telefonu kapattığım gibi dışarı çıkıp bekleyen bir taksiye atladım. "Şişli Etfal. Acele edin lütfen," derken yüreğimi anbean saran kasvetle başımı cama yaslayıp gözlerimi kapadım. Neredeyse gün doğmak üzereydi ve camdan vuran yakıcı güneş ışığı ağlamaktan sızlayan gözlerimi daha da ağrıtırken, "Bu defa olmasın," diye sayıkladım yol boyunca. "Bir kere daha aynı acıyla yaşayamam. Yaşayamam."

Sabah trafiğinin etkisiyle yol bir türlü bitmek bilmezken, hastanenin önüne vardığımızda parayı uzatıp telaş içinde giriş kapısına doğru koşturdum. Danışma bankosuna yaklaşıp, "Eren Karahan!" dediğimde artık nasıl perişan görünüyorsam kadın bir an acıyarak yüzüme baksa da bilgisayarı kontrol edip, "Üçüncü kat, yoğun bakım servisi," dediğinde korkuyla merdivenlere doğru koşturdum. Nefes nefese çıktığım uzun merdivenlerin ardından geniş koridorlarda tabelalara bakarak etrafta koştururken YOĞUN BAKIM tabelasının gösterdiği koridora saptığımda gördüğüm simalarla önüme set çekilmişçesine kalakaldım.

Doğru yere gelip gelmediğimi düşünmeme gerek yoktu. Çünkü herkes buradaydı ve şimdi de şok olmuş bir hâlde bana bakıyorlardı.

Ekiptekilerin perişan olmuş yüzlerinde acımayla karışık hayret varken, Eren'in ailesi katıksız bir öfkeyle, belki de nefretle bakıyorlardı yüzüme. Belki de ben bunu hak ettiğimi düşündüğümden öyle baktıklarını düşünüyordum. O kalabalığın içinde kimseden tek kelime çıkmazken bana doğru koşturan, "Leyla!" diye hayretle söylenen Ayşe oldu. Birkaç adımda yanıma gelip boynuma sarıldı. Sıtmaya tutulmuşçasına titreyen bedenim onun kolları arasına girdiğim an usulca sakinleşse de o telaşın içinde farkına vardığım şeyle içimin

ufacık da olsa ısındığını hissettim. Ayşe bana sarılmakta zorlanıyordu çünkü karnı kocamandı.

Hamileydi.

Ben ellerim iki yanda ona sarılamadan öylece karşımdaki yoğun bakım yazısına bakmaya devam ederken, hafifçe benden uzaklaştı Ayşe. "Sen... İyi misin? Neredeydin?" diye telaş içerisinde sorduğunda her şeye rağmen bakışlarındaki sıcaklık kalbimi sarsa da tam o an yerinden kalkıp bir hışımla bana gelen kadınla o sıcaklığın kaybolduğunu hissettim.

"Ne işin var senin burada?"

Esra teyze... Sevdiğim adamın annesi. Bir zamanlar ben artık senin de annenim diyen kadın öylesine içimi ürperten bir sesle bağırdı ki diğerleri bile yerlerinde irkildiler. "Oğlum senin yüzünden içeride canıyla cebelleşiyor! Niye gittiğin yerde kalmadın? Ne yüzle buradasın?" diye haykırdığında az evvel üşüyen içim âdeta buz keserken, "B- Ben... Eren'i merak ediyorum," diye acı içerisinde fısıldadığımda alayla baktı gözlerime.

"Bu zamana kadar neredeydi aklın? Oğlum bu noktaya gelene kadar neredeydin?"

Yeniden bağırışı, "Anne... Yenge..." diye söylenmeleriyle iki yandan koluna giren Ela ve Zeynep'le kesilirken, onlar kadını çekiştirseler de sanki güç yetiremiyor gibiydiler. O sıra koridorun başından gelen İlyas amca yanıma gelip şu ortamda destek alacağım tek kişi gibi önüme doğru geçerken, "Gel kızım. Gidelim şimdi," dediğinde öylece karşımdaki tabelaya bakmaya devam ediyordum. Esra teyze iyiden iyiye öfkelenip, "Git buradan! Hakkın yok senin burada durmaya!" dediğinde artık herkes az evvelki öfkeli bakışlarını kenara bırakıp bana acıyarak bakarlarken, "Gitmeyeceğim!" diyerek Esra teyzenin gözlerinin içine baktığımda kadın daha da öfkelendi.

"Sen!" deyip bana doğru atılacağı sıra, "Esra! Rahat bırak kızı!" diyen Eren'in babası yanı başımızda belirdi. Bana eşi gibi öfkeyle değil, buruk bir kırgınlıkla ama hâlâ bir baba sevgisiyle baktığını gördüğümde minnetle baktım yüzüne. O sıra yoğun bakım kapısı

aralandığında bir an bile beklemeden çıkan hemşireye doğru adımlayıp, "Eren'i görmek istiyorum," dediğimde hemşire kim olduğumu anlamaya çalışır gibi baktı yüzüme.

"Birinci derece yakınları dışında görüş izni yok," dediğinde de, "Eşiyim ben," dememle kadın şaşırsa da anlayışla başını salladı. Neredeydin kaç gündür diyordu muhtemelen. "Tamam o zaman, bu taraftan," dediğinde Esra teyze hâlâ arkamdan söylenmeye devam ederken hemşireyi takip ederek içeri geçtim. Üzerime giydiğim önlükle ve yüzüme taktığım maskeyle Eren'in kaldığı bölmeye geçtiğimdeyse bir an için gördüğüm manzara karşısında yerin ayaklarımın altından çekildiğini hissettim. Son anda sandalyenin kenarına tutunarak yere düşmekten kurtulurken, "E- Eren..." diye fısıldayarak yatağın kenarındaki sandalyeye oturdum.

Tüm göğsü boydan boya bir sargıyla kaplıydı. Sakalları günlerdir değil, sanki aylardır kesilmiyormuş gibi uzamıştı. Hasret kaldığım yeşillerini gizleyen gözlerinin etrafı kararmıştı sanki. Yanakları çökmüştü. Onu bıraktığımdan beri kaç kilo kaybetmişti? Bu üç günlük bir tahribat değildi. Sevdiğim adam ne hâle gelmişti böyle...

Her hâline ayrı ayrı yüreğim dayanmazken, "Eren," diye acı içerisinde sayıkladım. Cansız gibi duran eline uzandığımda parmak uçlarım ateşe dokunmuşçasına yanarken, "Ne yaptım ben sana böyle?" diye kendime duyduğum nefretle yakardım. Başımı eğip titreyen dudaklarımı eline yasladığımda gözyaşlarım solgun tenine damladı. "Şu an benden nefret mi ediyorsun yoksa hâlâ seviyor musun, bilmiyorum. Sırf sen benim yükümden kurtul diye uzaklaştım ama yine olmamış. Uzakken de hayatını mahvetmeye devam etmişim."

Titreyen dudaklarım acı dolu fısıltılarımı tenine kazırken tıpkı filmlerde olduğu gibi beni hissedip uyansın istedim. Uyanmadı. Parmağının ucu dahi kıpırdamadı. Bir an sonra hemşire yanıma gelip çıkmam gerektiğini söylediğinde de mecburen oradan ayrılmak zorunda kaldım. Dışarıya çıktığımda herkes merakla bana bakarken yüzlerine bakamadığımdan koridorun diğer ucuna gidip oradaki banka oturdum. Bir süre sonra Ayşe ürkek adımlarla yanıma

geldiğinde bakışlarım buğulanırken yanıma oturup ellerimi kavradığında gözlerimden akan yaşlarla burukça gülümsedim.

"Hamile olmana çok sevindim," dediğimde bakışları karnına kayarken istemsizce o da gülümsedi. "Yedi aylık oldu. Oğlumuz olacakmış," dediğinde aşk dolu bakışları az ileride arkadaşlarının yanında duran kocasına kayarken, Cemal de karısının bakışlarını üzerinde hissetmiş gibi dönüp ona uçsuz bucaksız bir aşkla baktı. Onları birbirlerine âşık hâlde bırakmıştım ama görünen o ki zaman onlara çok daha fazlasını da katmıştı.

"Neden gittin Leyla?"

Bir an sonra Ayşe'nin bana dönüp sessizce sorduğu soruyla gözlerimden tek damla daha akıp giderken başımı diğer tarafa çevirip yaşı usulca sildim.

"Bilmem... Belki iyileşmek için, belki de yalnızca Eren'i kendimden kurtarmak için. Düşünemiyordum o zamanlar Ayşe. Nefes alamıyordum. Kalamazdım burada..." dediğimde acıyla baktı yüzüme.

"İşe yaradı mı peki? İyileşebildin mi?"

"Onu da bilmiyorum. Bir hayat yaşamadım gittiğim yerde. Sadece saklandım. O kadar sessiz kaldım ki bazı zamanlar, kendi sesimi unuttum. Düşüne düşüne eskittim acıları, sonra da kullanılmaz hâle geldiler. Sorduğun unutup unutmadığımsa, artık yastığa başımı koyduğumda katiller gelmiyor kâbuslarıma. Nefes aldıkça kan kokusu duymuyorum. Hâlâ derin derin acı çekiyorum ama uzun zamandır sadece Eren için. Onu özlediğim için," dediğimde buruk bir tebessüm parladı dudaklarında.

"Neden gelmedin o zaman?"

"Eren'i sevmediğim için gitmedim ben. Özlediğim için de gelemezdim öylece. Bir insanın hayatına canının istediği gibi müdahale edemezsin, öyle değil mi? Eren'e dönmeyeceğim demişken, ona imzaladığım bir boşanma protokolü bırakmışken, Ben iyileştim, sana geri geldim, diyemezdim. Diyemem."

"O zaman... Bu geri döneceğin anlamına mı geliyor?" diye telaş içerisinde sorduğunda cevapsız kalarak başımı diğer yana çevirdim. Gitmek istemiyordum ama Eren beni istemezse kalamazdım da... Bundan sonra ne olacağını ben de bilmiyordum. Ama bunu şimdi düşünmek de istemiyordum.

"Eren abi de tıpkı senin gibi saklandı. Dışarıdan hayatına devam ediyor gibi görünse de onu tanıyan herkes yola devam edemediğinin farkındaydı. Tıpkı istediğin gibi seni hiç aramadı ama bir gözü kapıda, bir gözü telefonda oldu gittiğin günden beri... Çok bekledi seni. Hâlâ da bekliyor. Cemal'in dediğine göre en tehlikeli görevlere gönüllü olup duruyormuş. Kendini... Kendini öldürtmek istiyor sanki, dedi Cemal. Bu son görevde de..." deyip sustuğunda başımı duyacaklarımın korkusuyla yüzüne çevirdiğimde iç çekti. Elini şiş karnına yasladığında söylediklerinin onu altüst ettiği gözlerinden belliydi.

"Aslında tehlike bölgesinde olan Cemal'miş. Ama Eren abi onu kurtarmak için kendi hayatını tehlikeye atmış. O hem kocamı hem bebeğimin babasını kurtardı ama kendi hayatını bu uğurda hiç düşünmeden feda etmeyi göze aldı. O yüzden... Sadece dostumuz olduğu için de değil, bize yeni bir hayat verdiği için sana yalvarıyorum. Onu bırakma, olur mu? O adam seni her şeyden çok seviyor ve hâlâ sadece seni bekliyor. Bir kere daha gitme. Lütfen gitme Leyla..."

Üç koca gün daha geçti o konuşmanın üzerinden. Ayşe beni darmaduman ettikten sonra kalmamı ya da gitmemi istediğine dair hiçbir şey söylemedi. Yalnızca yanımda olup bana destek olmaya devam etti. Zeynep ve Ela da ilk andaki şoku atlattıktan sonra sıkı sıkıya sarıldılar bana. İkisi de gittiğim için kızgınlardı ama asla nefret etmiyorlardı benden. Suçlamaksa akıllarının ucundan bile geçmiyordu. Ekip de arada hâlimi hatırımı soruyor ama üzerime pek fazla düşmüyorlardı. Bir tek Esra teyze öfkeyle bakmaktan vazgeç-

miyordu. Ama onun da kızgınlığı sanki her geçen gün gitmediğimi gördükçe biraz daha azalıyordu. Belki de gitmeyeceğimden emin olmak onun öfkesini dizginliyordu. Bu süreçte en büyük desteği de hiç kuşkusuz Eren'in babasından görmüştüm. Bana âdeta kendi kızı gibi davranan adam, sanki eskisinden bile daha çok sever olmuştu beni. Karısına karşı beni kolluyor, bir şeye ihtiyacım var mı diye etrafımdan ayrılmıyordu.

Eren'in yoğun bakıma alınmasının yedinci gününde de durumunda hâlâ bir değişiklik olmaması geçen her gün umutları kırsa da herkes gelecek olan iyi haberi duymayı bekliyordu. Her sabah ve akşam beşer dakika da olsa yanına girip ona yüreğimi açıyordum ama beni duyuyor mu, varlığımı hissediyor mu, bilmiyordum.

Herkes ara ara evlerine uğrayıp biraz dinlendikten sonra geri gelse de ben bir kere olsun ayrılmamıştım buradan. Belki de kokmaya başlamıştım, zira aynı kıyafetlerle duş almadan duruyordum günlerdir ama bu umursadığım son şeydi. Yalnızca bekliyor ve düşünüyordum. En sonunda da kararımı vermiştim. Sonu ne olursa olsun, atacağım adım belliydi.

Ve beklediğimiz haber nihayet sekizinci günün erken saatlerinde geldi bize. Eren gözlerini açar açmaz ilk benim adımı sayıkladığında da düşünecek hiçbir şey kalmamıştı artık.

Doktor ara ara yine uykuya dalacağını söylese de hayati tehlikeyi atlattığına hepimizi ikna ettiğinde o heyecanla herkes birbirine sarılmıştı. Hatta Esra teyze de bana sarılmış, sonra sevinçten nasıl saçmaladığını fark edip bana arkasını dönse de yüzümde bir gülümseme doğmuştu. İnanıyordum artık. Bundan sonra her şey güzel olacaktı. En azından ben güzel olması için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Eren'den

"Leyla... Leyla neredesin?"

Güçlükle araladığım gözlerimin gördüğü ilk şey yoğun bir ışık huzmesi oldu. Gözlerimi kamaştıran ışık geri çekildiğinde gözlerimi yeniden aralarken, etrafımdaki beyaz önlüklü üç kişiye afallayarak baktım.

"Neredeyim ben?"

"Geçmiş olsun Eren Bey. Hastanedesiniz. Oldukça ciddi bir ameliyat geçirdiniz ve on günlük yoğun bakım uykusunun ardından nihayet aramıza döndünüz."

"Ne? On gün mü? Bir dakika... Cemal? O iyi mi?" diye telaşla doğrulmaya çalıştığım an omuzlarıma elini yaslayarak durdurdu beni doktor.

"Sakin olun lütfen. Operasyon sırasında ağır yaralanan yalnızca sizdiniz. Diğer arkadaşlarınızın hepsi çok iyiler ve günlerdir dışarıda sizden gelecek güzel haberi bekliyorlar. Tabii aileniz ile birlikte," dediğinde rahat bir nefes aldım. Ancak bir an sonra aklıma gelen ihtimalle yüzümü buruşturdum. "Annemler de burada mı?"

"Evet, tüm aileniz," diyen doktorla homurdandım. Annem zaten evhamların sultanıydı, kim bilir korkudan ne hâle gelmişti? Polisliği bırakmamı falan istemeseydi bari...

Bir an sonra aklıma gelen, uyuduğum derin uyku boyunca kulağımdan silinmeyen ses yüreğimde bir ışık yaktığında, "Başka..." diye soludum. "Başka kim var dışarıda?"

"Çok fazla ziyaretçiniz oldu, tam olarak kimi soruyorsunuz?" diye sorduğunda, "Leyla..." desem de sonrasında bakışlarımı tavana çevirip sıkıntıyla soludum. Hayal kurmanın âlemi yoktu.

"Leyla... O isimde birini hatırlamıyorum," dediğinde yüzüm biraz daha soldu. "Hâlâ uyuyacakmışım gibi hissediyorum kendimi. Ne zaman tam anlamıyla toparlarım," dediğimde son kontrolleri de yapıp gülümseyen bakışlarını bana çevirdi doktor.

"Zor kısmı atlattınız Eren Bey. Bundan sonrası daha da hızlı geçecektir, merak etmeyin. Birkaç gün içinde taburcu ederiz sizi," dediğinde başımı sallayıp gözlerimi kapadım. Sadece uyumak istiyordum...

"Anne... Üç aylık ömrüm kalmış gibi bakmaya devam edecek misin daha? Taburcu oluyorum ama sen hâlâ anlayamadın galiba?" diye söylenirken ayaklarıma terlikleri geçirip ayaklandım.

İki günün sonunda doktor ısrarıma dayanamayıp taburcu olmama izin vermişti de hiç değilse kendi evimin sessizliğinde kafamı dinlemeye devam edecektim artık. Gözümü açtığım andan itibaren hasta odam âdeta çay ocağına dönmüş, beş dakika kendimle baş başa kalamamıştım. Hâlâ her şeye rağmen gözlerim tek bir kişiyi arasa da onu hiçbir zaman karşımda bulamamak da umudumun son demlerini alıp götürmüştü. Kabul etmeliydim artık. Leyla yoktu. Şimdi bile gelmediyse artık gelmezdi bana.

"Ne varsa bu evde, kalsaydın ya şurada bir hafta daha! İyice bir baksalardı orana burana," diyen annemin hâlâ sinirle söylendiğini duyup gözlerimi devirirken ağır adımlarla odadan çıktım. Eşikte bizi eve bırakmak için Cemal bekliyordu. Annemin dediğine göre de Ela çoktan eve geçmiş, ortalığı hazırlamaya başlamıştı. Evde tek başıma kalmak istediğimi de üzerine basa basa tekrar etmiştim. Öte yandan annemin bunu kolayca kabullenmesi de bir tuhafıma gitmişti. Herhâlde Ela'nın evdeki varlığına güveniyor diye düşündüm. Onu da gider gitmez evine yollayacaktım zaten.

Annem ondan beklenmeyecek bir anlayışla doğrudan Ela'nın evine geçerken, ben de hayret dolu bakışlarla Cemal'in arabasına bindim. Dostum beni eve kadar bırakıp yeniden merkeze döndüğünde hâlinde bir tuhaflık olduğunu hissetsem de ilaçlar bende kuruntu yapıyor herhâlde diye düşünerek üzerinde durmadım. Asansöre atlayıp kendi katıma çıktığımda sersemlik

hâlâ üzerimdeyken usulca kapının kenarına yaslanıp zili çaldım. Bir an sonra kapı açıldığında başım hâlâ yerde, gözlerim kapalı, öylece soluklanırken duyduğum sesle yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim.

"Hoş geldin."

İlaçlardandı. İlaçlardan... Başımı kaldırdığım an karşımda Ela'yı bulacak, biraz söylenip sonra onu evden kovacaktım. Sonra da Leyla'nın yastığına sarılıp üzerinde hâlâ kokusu varmış gibi onunla uykuya dalacaktım.

Başımı kaldırdım. Gözlerimi tam kapıya çevirdim ama karşımda Ela'yı bulamadım.

Leyla...

Ellerini önünde birleştirmiş, yüzünde sıcacık ama tedirginliğini hissettiğim bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Gözleri parlıyordu. Eskiden de bu kadar parlıyor muydu sahi?

Üzerindeki çiçekli elbisesi unuttuğum baharı anımsattı bana. Belinde de hep mutfaktayken taktığı önlüğü bağlıydı. Sonra usulca içeriden mis gibi çorba kokusu geldi. Aylar içinde bir mezarlığa dönüşen evim sanki yeniden bizim yuvamız olmuş, rengârenk bir hâle bürünmüştü. Her şey tuhaf ama bir o kadar da olması gerektiği gibiydi. Sanki ben işten dönmüştüm de karım beni kapıda karşılıyordu. Sanki o son gün gibi... Hiçbir acı aramıza mesafeler sokmamış gibi...

Ben öylece ses çıkarmadan durmaya devam ettikçe Leyla'nın gülümsemesi usulca silikleşti. Ellerini birbirine kenetleyip güç bulmaya çalışırken, "Ben..." deyip sustu. Bir an öylece boşluğa dalıp gitse de sonrasında buruk bir ifadeyle bana çevirdi bakışlarını.

"Kötü bir fikirdi. Yüzsüzce davranıyorum şu an, değil mi? Sanki hiçbir şey olmamış gibi... Aslında aklımda olan şey buydu. Yani senden çaldığım son şey o gündü. O gün sana böyle kapıyı açmamı beklemiştin ama ben açamamıştım ve şimdi de..."

Hâlâ sesimin çıkmaması omuzlarını biraz daha düşürürken,

"Gideyim mi? Gitmemi mi istiyorsun?" diye sorduğunda tepkisizce baktım yüzüne.

"Geldin mi ki sen?"

"Eğer istersen... Kabul edersen," dediğinde yüzüme yansımasa da yüreğim amansız bir heyecanla hızlanırken öne doğru bir adım atıp içeri girerek kapıyı ardımızdan kapattım. "Boşanma kâğıtlarını imzalamam için mi? Çünkü istediğin buysa yapacağım," dediğimde bakışları elle tutulur bir korkuya bürünürken bir süre yere eğdi başını.

"Onun için değil. Ama eğer sen... Artık onları imzalamak istiyorsan," dediğinde birden mutfaktan gelen sesle içeri doğru koştuğunda ben de ne olduğunu anlamayarak hayretle peşinden ilerledim. Düdüklü tencerenin altını kapatıp soluklandığında hâlâ ona hayretle bakarken, "Boşanacaksak da evi patlatmanın âlemi yok, değil mi?" diye söylendiğinde dayanamayarak gülümsedim. On ay on gün sonra ilk kez...

"Vuruldum diye merhamet duyup buraya geldiysen eğer," dediğimde, "Saçmalama!" demesiyle içim rahatlarken derin bir soluk alıp ensemi ovuşturarak etrafa bakındım. "Bıraktığın adama döndüysen eğer, o adam değilim ben artık," dediğimde yüzü asılırken usulca ona doğru bir adım daha yaklaştım.

"Takvimlere göre bir yaş daha yaşlandım. Ölümün kıyısından dönünce de hayata geç kalıp durduğumu bir kere daha anladım. Dede olacak yaşta baba olmak istemiyorum. Bir an evvel baba olmak istiyorum. Ayrıca eskisi gibi korkuyla yaşamak istemiyorum. Dünyaya değilse de şu eve kök salacak, burayı yuvası bilecek birini istiyorum. Eve döndüğümde zili korkuyla çalmak da istemiyorum. Buraya-"

Sözlerimi birden belime sarılıp başını göğsüme yaslamasıyla kestiğinde romantik anımız, "Ah!" diye inlememle bölündü. Yarama başını yasladığını anlayıp, "Of! Özür dilerim. Özür dilerim, çok acıdı mı?" diye korkuyla sorduğunda telaşı beni şu durumda bile güldürürken, "Bir yerde canımı yakmaya son vermen lazım artık,"

dediğimde pişmanlıkla baktı yüzüme. İşte bu! Gittiği için pişmansa bu pişmanlık bana yeterdi.

"Canını yakmak istemedim. Canım yanarken senin de yandığını bildiğim için sandım ki..."

"Gidersen hayatıma devam ederim sandın. Sırf bu yüzden cezalandırmam lazım seni ama kendimi de cezalandırmış oluyorum böyle de..."

Söylediklerim karşısında kaşları hafifçe çatılırken alnını kaşıdı. Gözlerinde umut etmekten korkan parıltılar can bulsa da duymadan inanamayacaktı. Ah, Leyla'm... Bu kadar sevmesem, bu kadar özlemesem seni çektirmek vardı ya şimdi...

"Kafam karıştı benim... Ne oluyor bize? Ne yapıyoruz yani şimdi?" diye sorduğunda da daha fazla kendimi bu umursamazlık maskesinin içinde tutamadığımdan onu belinden kavradığım gibi kendime çektim. Göğsüme yaslayamadığı için havada asılı kalan elleriyle öylece yüzüme bakarken, "Geldin mi sonunda bana?" diye sorduğumda dilini yutmuş gibi yalnızca başını sallamasıyla daha fazla dayanamayıp hasret kaldığım dudaklara kapandım. İlk anda şok olsa da bir an sonra havada asılı kalan ellerini başımın ardına yaslayarak biraz da o çekti beni kendine. Tadına doyamadığım dudakları talan ederken aldığım her karşılıkta can buldu yüreğim. Nefes nefese kaldığımız an usulca geri çekildiğimde titreyen bakışlarına yorgun bir gülümsemeyle baktım.

"Artık gitmeyeceksin. Gideceksen de önce beni öldüreceksin Leyla. Ama bir daha yaralı bırakmayacaksın ardında," dediğimde burukça gözlerime bakıp, "Leyla?" demesiyle alnımı alnına yaslayarak dudaklarına çarpan soluğumla aşkla fısıldadım.

"Leyla'm..."

Bir an sonra, "Eren," dediğinde uyanmak istemediğim bir rüyadan kopmak istemez gibi zorla gözlerimi araladığımda da gözlerimin içine bakarak söylediği şey aylar sonra ilk kez yüreğimin aşkla dolup taşmasını sağladı.

"Hım..."

"İstersen... Yani şey... Bebek yapabiliriz."

Utanarak ama engel olamadığı bir heyecanla fısıldadığı cümleyle kanım lav gibi kaynayarak damarlarımda coşarken kendimi unutup onu kucağıma alacağım an yaramın sancısıyla ikimiz birden yere yuvarlandık. Düşüp kaldığımız yerde bir süre şoka girmiş gibi birbirimize bakakalsak da sonrasında dudaklarından dökülenlerle mutfağın ortasında kahkahalarla gülmeye başladık.

"Filmlerde hiç böyle olmuyordu bu kavuşmalar."

Kalçasını ovuşturarak söylediklerıyle kahkaham odada çınlarken yanıma sokulup bana sarıldığında beklemeden, bekletmeden sevdiğim kadını kollarımın arasına aldım. Sonunda hasret bitmiş, beklediğim an gelmişti. Ruhunu iyileştirmeden yara bere içinde yanımda kalmasındansa benden uzakta iyi olmasını tercih ettiğim için bunca zaman yokluğuna dayanmıştım ve sonunda mükâfatımı almıştım. Çünkü biliyordum. Onu yanımda kalmaya zorlasam beni mutsuz ettiğini düşündüğü için kendini suçlamaya devam edecekti ve kendini düşünmeden yalnız beni düşünecekti. Bu şekilde de asla iyileşemeyecekti. Gittiğindeyse beni saran özlem onu da saracak, bu da iyileşmek için sebep olacaktı. Belki kumardı oynadığım, belki de hiçbir şey düşündüğüm gibi olmayacaktı ama geldiğimiz bu anda kazandığım ortadaydı. Aşkı kazanmıştım ben, Leyla'mı geri kazanmıştım. Geride kalan hiçbir şeyin önemi yoktu artık.

Bakışları öyle bambaşka öyle arınmış öyle huzurluydu ki mazinin gölgesinden sıyrıldığını her zerresinde hissediyordum. Ve önemli olan da yalnızca buydu. Onun iyileşmesi, mecbur olduğu için değil, istediği için yanımda olmasıydı... Kendi isteğiyle bana gelmesiydi...

"Leyla'm..." diye fısıldadığımda başını göğsümden kaldırmazken saçlarının üzerine usulca dudaklarımı bastırıp tek gerçeğimi fısıldadım yine. Tek fark uzun zaman sonra fotoğrafına değil, sevdiğim kadının ta kendisine...

"Seni seviyorum... Ve az evvel çok değiştim dedim ya... Sevgim

de değişti... Artık senin için senden vazgeçecek kadar sevmiyorum seni... Ne olursa olsun, ne için olursa olsun, senden asla vazgeçemeyecek, seni asla bırakamayacak kadar çok seviyorum... O yüzden de ne olursa olsun, bir daha beni bırakma... Yaşayamam Leyla'm... Yaşayamam..."

Üç Sene Sonra

"Dayıııı... Hadi artık rahat bırak bizi, daha çok işimiz var!" diye annesi gibi yırtınan Eda'mın tepesinden öpüp yanağını sıktım. "Ne işiniz var acaba bacak kadar boyunuzla?"

"İpek'e oyunun taktiklerini öğretmem lazım. Ayrıca benim boyum senin bacağından daha uzun! Uff, hadi hadi, Emirler gelmeden kızlar çetesini biraz daha güçlendirmeliyiz. Zaten Melek bizi zayıflatıyor bari İpek'i iyi hazırlayalım," dediğinde neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadan başımı salladım. Elindeki oyuncağı ağzına sokup duran İpek böceğimi hangi savaşa sokmayı planlıyordu acaba anası kılıklı cadı?

İki yaşına bugün girecek olan fıstığım çimlerin üzerindeki minderlerde sağa sola kaykılıp dururken hiç kopamadığım elma yanaklarını biraz daha öpüp onu serbest bıraktım. Eda beni arkamdan itekleyip kızımın yanına oturduğunda da bir gözüm onların üzerinde masaya doğru ilerledim.

"Eren! Herkes gelmek üzere, hadi mangalın başına geç sen artık!" diye verandadan seslenen karıma aşkla gülümseyip çapkınca göz kırptıktan sonra mangalı kurduğumuz alana doğru ilerledim. Bakışlarım ilerideki minderlerde bıraktığım canımın iki parçasında işe koyulduğumda Eda'nın elini beline atmış, telaş içinde İpek'e taktikler vermeye çalışmasına gülümsedim. Bu cadı annesinden daha beter olacaktı.

Marine ettiğim etleri pişirmeye başladığım sıra bahçe kapısından girenlerle bakışlarım o tarafa dönerken, "Hoş geldiniz," deyip elimle selam verdim. "Dayı, çok acıktık!" diye yanıma koşturan Emir'in eline hemen küçük bir ekmek arası köfte tutuşturup, "Al bakalım aslan parçası. Yemeğe kadar bununla idare et," deyip kızların yanına yolladım onu. O sıra Zeynep beni öpüp mutfağa yardıma geçtiğinde Rüzgâr da yanıma gelip çektiği sandalyeye oturdu. İçerideki Güney de hanımların onu kovalamasıyla yanımıza geldiğinde bir süre etlerin başında sohbete devam ettik.

Zaman ilerledikçe Rüya ile Ege, Ali ile Gülce ve Mert ile Yasemin çiftleri de çocuklarla bahçeye doluşarak ortamı daha da neşelendirirlerken biz beylerle mangal başında, hanımlar mutfakta, çocuklar da bahçenin ortasında zaman geçirmeye devam ettik.

Cemal'le Ayşe de oğulları Yaman'la Cemal'in ancak merkezden çıkabilmesiyle sonradan aramıza katıldıklarında tüm ekip yeni evimizin bahçesinde toplanmıştık nihayet. Aslında evimiz pek de yeni sayılmazdı. Neredeyse iki sene olmuştu taşınalı. İkimiz de içten içe yeni başlangıcımızı yepyeni bir yuvada yapmayı düşünürken, Leyla'nın hamilelik haberiyle de bu planımızı gerçeğe dönüştürmüştük. Pastaneye yakın bahçeli müstakil bir ev bulduktan sonra da hiç vakit kaybetmeden hazırlıkları tamamlayıp oraya taşındık. Bu defa misafir gibi gelip yerleşmedi Leyla'm. Her eşyamızı kendisi heyecanla seçti. Her şey o nasıl isterse öyle oldu. Yalnızca Ayşe'nin komşuluğundan kopmak onun için zor olsa da aynı yerde çalıştıkları için o kadar da abartmadılar durumu.

Son üç yıldır dünya sanki daha güzel bir yer olmuş gibiydi. Zaman sadece bize değil, sanki herkese yaradı. Çok kayıplar verildi belki ama yolun sonunda yaralarımızı saracağımız bir liman karşıladı bizi. Annemin Leyla'ya kırgınlığı yeni başlangıcımızın ilk aylarında biterken, hamilelik haberi belki de en çok onu sevindirdi. Ve ben onların arasında asla taraf olmadım. Çünkü tecrübeyle sabitti ki birinden birine doğru atacağım tek bir adım benim değil, o ikisinin arasında onarılmaz yaralar açabilirdi zamanla. Şimdilerde yılın yarısını İstanbul'da

geçiren annem Leyla'yı hiçbir zaman Ela'dan ayırmıyordu. Leyla'nsa uzun süredir tadamadığı anne şefkatini annemin varlığında tadarak her yeni gün hayata biraz daha bağlanıyordu.

Bir vakitler varlığımdan anlamsızca rahatsız olan Ege artık neyin ne olduğunun farkına varmış olacak ki bana karşı ördüğü tüm duvarları kendi elleriyle yıkıp dostum olmuştu. Leyla'sız kaldığım günlerde varlığıyla bana destek olurken zamanla aramızda güven dolu bir dostluğun temeli de atılmış oldu.

Ayşe'yle Cemal desem... Onlar hâlâ en yakınlarımız. Daha Leyla gittiği ilk zamanlar bir yola girdi Ayşe. Bir yandan pastacılık kurslarına devam ederken içinde ukde kalan üniversite sınavlarına hazırlandı. Hem pastane hem fazla yaramaz olan Yaman onu epey zorlasa da bu yolda en büyük desteği kocasında buldu. Cemal karısına öyle büyük bir aşkla bağlı ki aşkı hiç tatmasaydım bile onları gördüğümde aşkın varlığına inanırdım.

Ve tabii asıl haber... Bundan yaklaşık altı ay önce Ayşe'nin bacağındaki sorun için bir tedavi yöntemi geliştirildiğini öğrendik. Duyar duymaz da doktorla görüşüp şartların uygun olduğunu öğrendikten sonra tedaviye başladı Ayşe. Şimdilerde azimle çabalamaya devam ediyor. Hiç kimse için değil, yalnızca kendisi için iyileşmeye çalışıyor ve görünen o ki çok uzun süre uğraşmasına da gerek kalmayacak...

"Eren etler ne durumda? Hamileler ve çocuklar bayılmadan oturalım şu sofraya!"

Leyla'mın yeniden seslenmesiyle son etleri de geniş tabağa alıp masaya doğru ilerledim. Ben kendi kendime düşüncelere dalmışken millet çoktan bahçeye kurduğumuz masaya kurulmuştu. O sıra bahçe kapısından son misafirlerimiz de girdiğinde onları da gülümseyerek karşıladım. Hayatın tatlı tesadüfleriyle yolları hiç olmayacak bir şekilde kesişen meslekten kardeşim Yavuz ve Rüzgâr'ın kardeşi Bahar... Kısa zaman önce güzel bir ilişkiye yelken açmışlardı. Rüzgâr'ın bir gözü onların üzerinde olsa da Yavuz'u tanıdıkça içi de rahatlamıştı tabii... Aşka, sevgiye inanan ve sonuna kadar saygı duyan

bir adam olduğundan kardeşi de sonunda mutluluğu yakaladığı için o da mutluydu.

Ekibin geri kalanı da buradaydı aileleriyle. Bir kişi hariç. Seda... Geçen sene tayinini istedi başka bir şehre. Ekip gidişine gönül koysa da ben vicdan azabıyla birlikte engel olamadığım bir huzur hissettim duyduğum anda. Benim yüzümden gittiğini bildiğim için vicdanım sızlıyordu ama kendi yolunu çizmesi için de buradan uzaklaşması gerektiğine inanıyordum. Tek temennim kalbini hak edecek birine emanet edebilmesiydi bu saatten sonra... Aşk karşılık bulduğunda öyle güzel bir duyguydu ki bunu yaşamayı Seda da sonuna kadar hak ediyordu. Elbet bir gün...

Masada süregelen keyifli bir sohbet eşliğinde yemeklerin tadını çıkarırken her birimizin yüzlerinde zamana direnmenin o yorgun ama huzur dolu tebessümü hâkimdi. Az çok şahittim, bu masada bulunan hiç kimse mutluluğa kısa yoldan kolayca ulaşamamıştı. Mutluluk her birimizin eline savaşarak kazandığımız bir ganimet olarak sunulmuştu ve bu yüzden her birimiz onun kıymetini biliyorduk.

Kulağım dostlarımın ortama neşe katan sohbetlerinde olsa da bakışlarım her daim olduğu gibi yine sevdiğim kadındaydı.

Leyla'm...

Belki de tüm bu kalabalık içinde en zor sınavlar hep ona dayatılmıştı ama gücüne meftun olduğum kadın her savaştan daha da güçlenerek çıkmayı başarmıştı. Bir zamanlar benden gittiğinde bile yüreğim ona kırgın kalmayı başaramamıştı çünkü hep biliyordum. O giderken de beni seviyordu. Sevmediği, istemediği için değil, gitmezse asla iyileşemeyeceğini hissettiği için gitmişti. Ve sonunda da bana geri dönmüştü ya... Geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu...

Yüzünde dalıp giden bakışlarımla yanakları kızarırken kucağındaki kızımızın karnını doyurmaya devam etti. Ben de bir yandan hayatımın en güzel manzarasını izlerken, yaşadığımız bu hayata yeniden ve yeniden şükrettim...

Yemeğin ardından hep birlikte sofrayı toparladığımızda daha

fazla sabredemeyen çocukların da iki ayağımızı bir pabuca sokmalarıyla hızlıca içeriden pastayı getirdik. Leyla'm kızımızın doğum günü pastasını dün gece bin bir emekle ve heyecanla hazırlamıştı.

"İyi ki doğdun İpek! İyi ki doğdun İpek! İyi ki doğdun, iyi ki doğdun, mutlu yıllar sanaaaaaa!"

Alkışlar, ıslıklar, çocukların neşeli cıvıltılarına karışırken kızımız ikimizin arasında cıvıltılı gülüşüyle kendisini alkışlayan, şarkılar söyleyen kalabalığa doğru gülümsüyordu. Yanaklarından öptüğümüz kızımız sıra sıra teyzelerinin, amcalarının, halalarının kucaklarında gezerken kıkırdamalara doymuyor, Leyla'm ve ben yaşadığımız bu ana yalnızca şükrediyorduk. Uzun zaman sonra herkesi bir arada evimize toplama bahanemiz kızımızın doğum günüydü.

Pasta merasiminin ardından gelen hediyeler bahçenin bir ucunda âdeta bir yığın oluştururken, herkese teşekkürlerimizi iletip pasta servisine geçtik. Açılan neşeli çocuk şarkılarıyla da herkesin keyfi yerine gelirken, elinde tabağımla bana doğru adımlayan karımın beline sarılıp kimseleri umursamadan kendime çekerek dudaklarına dudaklarımı bastırdım.

"Bana yaşattığın tüm güzellikler için sana teşekkür ederim," diye fısıldadığımda alnını çeneme doğru yaslayıp kokumu soluyarak usulca fısıldadı.

"Bana bir hayat verdiğin için, yeniden doğmama izin verdiğin için ben sana teşekkür ederim komiser."

Geçmişin yorgunluğu sesinin her zerresinden okunsa da bakışlarını aydınlatan ışıkta o mazinin esamesi bile okunmuyordu artık. Çünkü biz mutluyduk. Herkese, yaşanan her şeye rağmen çok ama çok mutluyduk...

Yıllar Sonra...

Leyla'dan

Adımlarım Arnavut kaldırımlı yolda tok sesler çıkarırken bahçe kapısından içeri doğru ilerledim. Gözlerimi perdeleyen güneş gözlüğüne rağmen yakıcı güneş gözlerimi kamaştırıyor, havanın bugün diğer günlerden daha da sıcak olması nefes almamı dahi zorlaştırıyordu. Elimle hafifçe yüzümü serinletirken bakışlarımı etrafta gezdirdim. Cumartesi öğlen vakti olduğundan dolayı ortam iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalıktı.

Bir an için gelmekle yanlış bir gün seçtiğimi düşünsem de gelmeye bile bu denli güç karar vermişken şimdi geri dönemezdim.

"Hoş geldiniz hanımefendi, tek kişi misiniz?"

Yanı başımda beliren genç garsona belli belirsiz başımı sallayıp beni yönlendirdiği deniz tarafındaki masaya doğru ilerledim. Neyse ki mekânın en köşesindeydi de istediğim gibi etrafı seyredebiliyordum. Bir çay söyleyip usulca bakışlarımı etrafta gezdirirken bir an sonra aradığımı bulmuş olmanın rahatlığıyla parladı gözlerim.

Ahşap mekânın arka kapısından elinde tepsiyle beliren genç kız mekânın açık tarafının diğer ucundaki aileye doğru ilerlerken bakışlarımı onun üzerinden ayıramadım. Bir yanım ne kadar inkâr etmek istese de gerçeklik ayan beyan karşımdaydı. Genç kız tepsideki kahvaltılıkları masaya yerleştirip gülümseyerek yeniden içeri döndüğünde bir süre denize çevirdim bakışlarımı. Çengelköy sahilde lüks değil, tam aksine orta gelirlilerin hatta öğrencilerin uğrayacağı tarzda otantik, sevimli bir çay bahçesiydi burası. Yalnızca lüks yerlere ait olmadığını kanıtlarcasına önünde uzayan huzur verici denizle harika bir yerdi. Etraftaki gençlerin neşeli cıvıltıları arasında bir süre daha çayımı yudumlayarak durmaksızın çalışmaya devam eden kızı seyrettim. Anladığım kadarıyla burada iki garson olarak çalışıyorlardı ve benim oturduğum tarafın sorumluluğu ona değil, diğerine aitti.

Bir çayın ardından bir sütlü kahve ve ardından da sıcaktan bunalmanın etkisiyle bir limonata sipariş ettim. Az evvel oturanların yerini yenileri alsa da ben bir yerden sonra dikkat çekmiş olmalıyım ki benimle ilgilenen garson kaşla göz arasında arkadaşına beni işaret etti ve bir saatin ardından beklediğim yüzleşme o anda yaşandı.

Ne garip... Hazır olduğumu zannediyordum ama şu an sandalyede oturuyor olmasam belki de dizlerim tutmaz, yere düşerdim. Karşıdaki kız da benzer hislere sahip olacak ki irileşen bakışlarıyla bana bakarken elindeki boş tepsiye âdeta güç almak istercesine sarıldı. Arkadaşına bir şeyler söyleyip sarsak adımlarla bana doğru gelirken hâlâ beni burada gördüğünü kabul edemiyor gibiydi.

"Leyla? Sen..." deyip sustuğunda elimle karşımı işaret ettim.

"Çok fazla vaktini almayacağım. Sakıncası yoksa biraz oturabilir misin Filiz?"

Bir an için arkasına bakıp arkadaşının başıyla işaret verip gülümsemesiyle usulca karşıma oturdu. Kuzenim...

Ve o an aralarında geçen bakışmadan yalnızca arkadaş olmadıklarını da anlamış oldum.

Bir süre denizin esintisinin yüzümüze vurduğu tuhaf bir sessizliği paylaştık. O anlarda da karşımda başını eğmiş, öylece kucağına bakan kızı izlemekten alamadım kendimi. Bir vakitler maşalamadan gün geçirmediği upuzun sarı saçları şimdilerde omuzlarındaydı. Dümdüzdü. Makyaj yapmadan duramadığı cildi onu tanımamı engelleyecek kadar berraktı. En çok da gözleri... O küstahlıkla, çoğu zaman hırsla bakan gözleri şimdi yalnızca yorgun bakıyordu. Yalnızca bana da değil, sanki hayata... Ama yine de o yorgunluğa inat onda hiç aşina olmadığım bir şekilde parlıyordu da... Muhtemelen aşkla...

Üstü başı yaşıtları gibiydi. Sıradan bir kot, üzerine beyaz düz bir tişört giyinmişti. Ayağında biraz eskimiş gibi duran beyaz spor ayakkabılar vardı. Mekânın sembolü önlüğüyle de bambaşka biriydi. Değişmişti. Öyle çok değişmişti ki belki adımı söylemese bana böyle acıyla bakmasa çocukluğundan beri hayatımda olan o kız olduğuna asla inanmazdım.

"Neden buradasın?" dedim bir an sonra dayanamayarak. Onun karşısına çıkacak cesareti yıllar sonra bulsam da anlam verememiştim bir türlü. Neden burada, sahip olduklarının yanında sefalet gibi kalan bu hayatın içindeydi?

"Ait olduğum yer burası çünkü..." dedi buruk bir tınıyla. "Asıl sen neden buradasın? Neden bunca zaman sonra karşımdasın?" diye sorduğunda sertçe yutkundum. Cevabını bilmediğim sorulardan nefret ediyordum.

"Bilmem... Merak belki... Belki de sadece son bir yüzleşme... Geçmişi ne kadar ardımda bıraksam da o geçmişten bir toz tanesi bile kalmışsa aklımda, öylece önüme bakamıyorum. Açık konuşacağım Filiz. Neden burada olduğunu bilmek istiyorum. Çok uzun zaman ailenle ilgili tek kelime duymak istemediğim için seni de merak etmedim ancak sen her zaman takip edildin. Baban kim olursa olsun, sen Emirsoy ailesinin torunusun ve benim neye hakkım varsa senin de hakkın var. Bunu biliyorsun. Sahip olduklarına rağmen neden bu hayatı yaşıyorsun?" diye sorduğumda bakışlarını usulca etrafta gezdirip yorgunlukla baktı yüzüme.

"Çünkü istemiyorum. Çünkü hak etmiyorum. Bir... Bir cani olan babamın, onun kuklası olan abimin ve beni düşünmeden kaçıp giden annemin ardında kalmışken, onlar gitti diye bana kalan mala mülke ihtiyaç duymuyorum. Yaşananlarda bir payım olmadığı hâlde senin yüzüne bakamıyorum. Artık hiçbir önemi yok ama şunu bilmeni istiyorum. Ben sana gösterdiğimin aksine hiçbir zaman senden nefret etmedim. Kıskanmadım da... Tam aksine özellikle küçükken en çok seni severdim ben. Güzelliğine hayrandım. Ama Büşra bir yabancı olduğu hâlde hiçbir zaman sana yakın olmama izin vermezdi. Çoğu zaman kendi yaptıklarını da benim üzerime yıkardı ve sen hep ona inanmayı seçerdin... Her neyse, burada maziyi deşmek istemiyorum ama yaşanan bunca şeyden sonra seninle yüz yüze gelmek de istemiyorum. Ama ailemin suçlarını omuzlarıma yükleyerek yaşamak da istemiyorum. Ben her şeye, hayata en baştan başlamak istiyorum sadece. O yüzden buradayım. Burada

da mutluyum. Hem de hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutluyum."

Bunu bas bas bağırarak söylemesine gerek yoktu aslında. Gözlerinin içinin buz gibi değil de onda hiç aşina olmadığım şekilde sıcacık bakmasından belliydi mutlu olduğu...

Buraya ne için gelmek istediğimi ben de çok düşünmüştüm aslında. Hesap sormak için mi? Yoksa ona yardım etmek için mi?

İkisi de olmadığına karar verdim. Yalnızca görmek istemiştim onu. Hayat bizi kardeş yapacakken karşı karşıya getirmişti ve yaşanan bunca şeyden sonra da artık yan yana gelmemiz imkânsızdı. Ama her şeye rağmen mazide kalan bir yanım onu iyi gördüğü için rahatladı. Ne kadar istemesem de böyle hissetmekten kaçamadım. Çünkü çok geç olsa da anlamıştım. O günahkârlar arasında en masum olandı.

"Okulu ne yaptın peki?" diye sorduğumda bildiğimi tahmin ettiği hâlde cevap verdi yine de.

"Asla gitmek istemediğim bir okulun asla gitmek istemediğim bir bölümüydü zaten. Bıraktım. Başlarda yeniden okuyacak bir gücüm de olmadığını zannediyordum ama sene başında yeniden sınava hazırlanmaya karar verdim. Yakında da sınava gireceğim. Ne kadar başarılı olurum, bilmiyorum ama hiç değilse kendim için denemiş olacağım," dediğinde anlayışla başımı salladım.

"Nerede yaşıyorsun peki?"

"Bildiğini bildiğim hâlde buna da cevap vereyim. Sokağın başındaki tek katlı evde oturuyorum. Dışına aldanma içi çiçek gibi... Zaten yakında," deyip sustuğunda bakışlarım onu bulurken başını az ileride endişeyle bizi izleyen gence çevirip hafifçe gülümsedikten sonra yeniden bana döndü. Parmağındaki sade alyansa umutla baktı.

"Yakında evleniyorum. O zaman daha iyi bir yerde oturacağız," dediğinde tebessüm etmekten alamadım kendimi. "Senin adına sevindim."

"Ben de senin adına sevindim," derken bakışları şişkin karnım-

daydı. Evet, hamileydim. İpek böceğimizden sonra ailemize bir melek daha katılacaktı.

"Teşekkür ederim."

"Keşke..."

"Keşke..."

Bir an sonra aynı anda dudaklarımızdan dökülenlerle buruk bakışlarımız birbirini bulurken derin bir solukla tebessüm edip yerimde doğruldum.

"Keşke böyle olmasaydı Filiz. Keşke en başından hiçbiri yaşanmasaydı ama yaşandı. Çok zor oldu ama ben artık önüme bakabiliyorum. Ve her şeye rağmen sen de önüne bakıyorsun diye iyi hissediyorum. Kendine bir hayat kurmuşsun, takdir etmemek elde değil ancak yine de sahip olduğun her şey istediğin zaman gelip alman için seni bekliyor olacak. Şimdilik kendine iyi bak. Yolun açık olsun," deyip çıkışa doğru iki adım attığımda, "Leyla," diye seslenerek durdurdu beni.

"Sen de... Sen de kendine iyi bak," dediğinde dudaklarımda buruk bir tebessümle oradan ayrılıp arabama atladım. Bir süre yol beni nereye sürüklerse direksiyonu o yöne sallasam da geldiğim yer uzun zaman sonra ayak bastığım topraklardı. Arabadan inip ağaçların arasında ilerleyerek varacağım noktaya kadar ilerledikten sonra daha fazla gücüm kalmamış gibi soğuk mermerin kenarına oturdum. Bakışlarım yıllar sonra birbirlerine kavuşan, artık sonsuza dek yan yana uyuyacak olan annemle babamın mezar taşlarına takıldığında elimi karnıma yaslayıp bebeğimden güç alarak derince soluklandım.

"Anne... Baba... Çok uzun zaman oldu, değil mi? Yanınıza kırık dökük bir hâlde gelmek istemediğim için uzun zamandır özlüyorum sizi... Zaman benden çok şey alıp götürdü ama siz sonunda yan yanasınız diye mutluyum galiba," derken yanaklarımı ıslatan yaşları usulca kuruladım. Bir süre parmak uçlarımla toprağı okşasam da bir an sonra karnımda hissettiğim hareketlenmeyle burukça gülümsedim.

"İpek'i size getiremedim henüz. Belki de hâlâ o kadar güçlü değilim ama... Diğer torununuzla tanışın istedim. Üç ay kaldı onu da kucağımıza almamıza. Cinsiyeti sürpriz olsun istedik, öğrenmedik ama... Ben galiba biliyorum. Dün gece sizinle dolu bir rüya gördüm uzun zaman sonra. Çocukluk zamanlarımdaki gibiydi her şey ama ben şimdiki hâlimdeydim. Kucağımda da aynı babasına benzeyen oğlumla... Galiba bir de oğlumuz olacak bizim... Eren yine çok sevinecek ama oğlumuz olacağı için değil, bir evladımız daha olacağı için... Anne... Baba... Yaşadığım her şeye rağmen kendimi çok şanslı hissetmem tuhaf değil mi sizce de? Ama ben böyle hissediyorum. Eren hayatımda olduğu için, onun sevgisine sahip olabildiğim için kendimi her şeye rağmen şanslı hissediyorum. Sonra çocuklarımızla, dostlarımızla... Ben hayatım boyunca çok az tadabildiğim o aile hissiyatını onlarla yeniden yaşıyorum. Buraya da bunu söylemek için geldim. Kızınız artık mutlu, güvende ve bir yuvaya ait demek için geldim," deyip burukça gülümsedim.

Getirdiğim buketlerdeki çiçekleri sırayla ikisinin de mezarına serpip bir süre daha onlarla sohbet ettikten sonra usulca doğruldum. Günlerin değil, koskoca bir geçmişin yükünü sırtımdan atmışçasına bir rahatlamayla evime doğru yola çıktığımda artık hayatımın yaşamam gereken döneminde olduğumu tüm kalbimle hissediyordum.

Yolda giderken telefon çaldığında arayanın Bella olduğunu görmek gülümsememe sebep oldu. Yuvama dönmüş olsam da bağlarımız kopmamıştı bu defa. Bana olan desteklerini, yuvalarını açmalarını asla unutamazdım. Doğuma yakın bir zamanda Türkiye'ye geleceklerini öğrenmek mutlulukla doldurdu içimi. Acılarımızda yanımızda olan insanların mutluluklarımızda da yanımızda olmaya herkesten çok hakları vardı.

Keyifli sohbet arkadan Andre'nin homurdanmalarını duymamla sona erdiğinde de eve geçmeden evvel pastaneye uğrayıp Eren'in sevdiği ama her defasında suçu kızımıza attığı keklerden almaya karar verdim. Artık Ayşe'yle ortak olarak yürüttüğümüz pastanemizde işler oldukça iyi gidiyordu ve yan taraftaki boşalan dükkânı da kısa

zaman önce devralıp bünyemize katmak için tasarım işlerini başlatmıştık. Bir taraf yine pastane olarak devam edecekken, diğer tarafı gelenlerin de talepleri üzerine sevimli bir kafeye dönüştürecektik. Açılış iki hafta sonraydı ve biz beylerin izinleri denk getirmeleri sayesinde iki aile olarak haftaya eğlenceli bir tatile çıkacaktık. Bu bir arada ilk tatilimiz olacaktı ve Ayşe'yle ben Yaman'la İpek'ten daha heyecanlıydık.

İçeri geçtiğimde Ayşe eli belinde, ustalara talimatları sıralamaya devam ediyordu. Beni gördüğünde gülümseyip yanıma doğru koşar adım geldiğinde yorgunlukla kendimi bir sandalyeye bıraktım. Onu böyle görmek her seferinde annesiymişim gibi duygulandırıyordu beni. Bacağındaki sorun neredeyse tamamen iyileşmişti.

"Hayırdır? Bugün gelmeyecektin?" diye sorduğunda o da yorgun hâlde sandalyeye kendini bırakıp, "Sena, bize iki soğuk limonata getirir misin canım?" diye içeri doğru seslendi. Sena, kısa zaman evvel servis için yanımıza aldığımız ikinci garsonumuzdu. İşler artınca ve tabii bizler de peş peşe hamile kalınca işlere yetişemez olmuştuk.

"Kalmayacağım zaten, eve geçmeden önce limonlu keklerden alayım dedim," deyip o sırada limonatalarımızı getiren Sena'dan kekleri de paketlemesini rica ettim. "Sizin randevu nasıl geçti?" diye sorduğumda Ayşe'nin gözleri parlarken, elini yeni yeni belirginleşen karnına yaslayıp heyecanla şakıdı.

"Erkek dedi doktor Leyla. Cemal bu defa kızı tutturamadık diye biraz bozuldu sanki ama ben çok sevindim. Neyse kısmet üçüncüye artık demesin mi bir de," dediğinde mutlulukla gülümseyip dostuma sarıldım. "Çok sevindim Ayşe'm. Tüh ama ya, benim kızıma arkadaş gelecekti," diye yalandan küskünce söylendiğimde o da kıkırdayıp limonatasından bir yudum aldı.

"Yalnız biz böyle peş peşe hamile kalmasaydık iyiydi. Birkaç ay sonra buralar ne olacak, Allah bilir," diye evhamla söylendiğinde boş ver dercesine elimi havada savurup kıkırdadım. "Aman, düşünme bunları. Hem ben Ela'yı çoktan ayarladım bile. Haftaya biz tatildeyken bir deneme yapacak zaten. Sonra da bir süre gelip burada

işleri devralacak. Ee, hala olmak kolay değil. Habire yeğen isteyip duruyorsa taşın altına da elini sokacak," dediğimde kıkırdayan Ayşe'yle ben de sırıttım. Şaka bir yana, bana kız kardeş olan Ela'nın hayatımdaki yerini, değerini tarif edemezdim. Hakkını da ödeyemezdim. İlk zamanlar aramızdaki sırlar yüzünden bir türlü birbirimize tam anlamıyla bağlanamasak da dönüşümden sonra her şey bambaşka olmuştu. Sanki herkesle en baştan tanışmıştım. Yalnız Ela değil, diğer kızlar da hayatımın birer parçası olmuşlar, hep birlikte hayatım boyunca gerçek anlamda hiç yaşamadığım o dostluk kavramını bana yaşatmışlardı.

Paketin gelmesiyle eve geçmek için ayaklandığım sıra karşı taraftakileri gördüğümde gülümseyip elimle selam verdim. Bir vakitler yalnızca içimden gelerek Tahir'ine açılması için cesaret verdiğim Zühre de şimdilerde kucağında bebeğiyle sevdiği adamın yanı başındaydı. Hayat gerçekten de mucizelere gebeydi her daim...

Arabaya atlayıp eve geçtiğimde daha kapıdan girer girmez beni neşeli cıvıltılar karşılarken, "Anneeee..." diye bağırarak koşturup bacaklarıma sarılan kızımla usulca yere eğilip onu kucakladım. "İpek böceğim beni özlemiş mi?"

"Çoookkk... Babamla Şirinler pastası yaptık, biliyor musun? Hem de kocaman! Yamancığım'ı da çağırabilir miyiz anne? Babam uyumuştur o diyor ama neden uyusun ki daha güneş çok yukarıda!"

Belinde önlük, sakallarında un, bakışlarında huysuzlukla mutfak kapısı eşiğinden kızımıza bakan kocamla tutamadığım kahkaham etrafa saçılırken, "Çağırırız tabii kızım, çağırmaz olur muyuz hiç? Hem haftaya tatile gittiğimizde de bol bol oynarsınız zaten Yamancığın'la," deyip kocama tatlılıkla göz kırptım.

Yediği çilekler yüzünden suratı kırmızıya boyanan kızım neşeyle mutfağa koşturduğunda da ayakkabılarımı çıkarıp bana aşkla

bakan kocama doğru gülümseyerek adımladım. Yanına varmamla biraz şekerlenmiş, biraz unlanmış dudaklarıyla dudaklarımı kavradığında tüm bedenim ateş almışçasına tutkuyla kavrulurken usulca yanağını okşayıp, "Sevenlerin arasına giremezsin komiser," deyip sırıttığımda bana ters ters bakıp homurdandı.

"Kızım daha beş yaşında!"

"Ve galiba beş yaşında ilk aşkını yaşıyor, ne şanslı. Ben yirmi beşimde ancak bulabilmiştim," dediğimde huysuzlanmasıyla kahkaha atıp içeri doğru adımladım.

"Cemal'in çenesinden kurtulamayacağım bu gidişle," deyip mutfağa doğru adımladığında yorgun bedenimi bitkinlikle koltuğa bırakıp elimi karnıma yasladım. Bir süre gözlerimi kapatıp sessizliği dinlesem de bir an sonra sevdiğim adam yanıma gelip beni göğsüne yasladığında yüzümde huzur dolu bir tebessüm doğarken onun bedenindeki kasılma ve iç çekip durması nedensizce huzursuzlanmama sebep oldu.

Usulca doğrulup, "Ne oldu?" diye sorarken elimi istemsizce yanağına yasladığımda bir süre tereddütle gözlerime baksa da, "Bir şey var," dediğinde endişeyle baktım yüzüne.

"Ne? Söyle hadi Eren."

"Ferit," deyip sustuğunda istemsizce içim kararırken, "Dün hapishanede... İntihar etmiş. Ölmüş," dediğinde bir an için boş boş baktım yüzüne. Bir an sonra derince soluklanıp başımı yeniden sevdiğim adamın kalbine yasladığımda kollarıyla bedenimi sararken, "Bir şey söylemeyecek misin?" diye fısıldadığında usulca başımı iki yana sallayıp omuz silktim.

"Hayır..."

"Leyla'm... Bak içine atıp sonra," dediği an endişesini sesinin tınısından anlarken, usulca doğrulup elimle sevdiğim adamın yanaklarını okşayarak gülümsedim.

"Sevgilim... Öldüğü için mutsuz değilim ama mutlu da değilim. Çok geç oldu ama sonunda öğrendim ki bu hayatta herkes

kendi seçimlerinin sonucunu yaşıyormuş. Sokaktan geçen bir insan intihar etti demiş olsaydın içim acırdı belki. Ne derdi vardı diye düşünür dururdum ama bahsettiğin kişi için böyle düşünmem imkânsız. Çünkü onun derdi yoktu, kendisi dertti birçok insana. Onun elinde tanıdığım, sevdiğim ya da sevmediğim birçok insanın kanı varken ona üzülecek değilim. Ama oh olsun diyecek hâlim de yok. Verecek çok hesabı var Eren. Tıpkı babası gibi... Yalnızca çocuklarımız o iblislerin nefes aldığı bir dünyada yaşamayacaklar diye mutluyum. Bakma bana öyle, kaçıp gideceğimi falan düşünür gibi korkuyla bakıyorsun gözlerime. Benden kurtulacağını sanıyorsan daha çok beklersin," deyip gülümseyerek boynuna sarıldım. Aldığı derin solukla beni sardığında da bu ihtimali kendine dert ettiğini düşünüp üzülmeme engel olamadım. Geçmişin bizi yine dağıtacağını düşünüyordu ama artık anlamalıydı.

Ona geri döndüğüm gün bizim için bir milattı ve ben artık bambaşka bir Leyla'ydım. Hayattan payına düşen mutluluğu söke söke alan, ölmek için değil, mutlu olmak için savaşan bir Leyla... Bu yüzden de her ne olursa olsun, geçmişin gölgesi bir daha bizim yuvamızın üzerine değemezdi artık. Buna asla izin vermezdim.

"Anneeeeee... Babaaaaaa... Şirinler pastamız pişti galiba, fırından taşmak üzere, koşuuuuun!"

İkimiz birden kızımızın tüm evde yankılanan sesiyle kendimize gelip koşturarak mutfağa geçtik. Eren son anda pasta kekini fırından çıkarırken ben de kızımı dikkatle sandalyeye oturtup hızlıca ellerimi yıkayarak yeniden yanlarına döndüm. Sonrasında masanın başında birlikte pastayı süslerken aslında üç kişi değil, ikide bir kendini hatırlatmaya çalışırcasına karnımı tekmeleyen oğlumuzla dört kişiydik.

Aileydik. Aşktık. Huzurduk. Ve her şeyden önemlisi de mutluyduk...

Burası hikâyemizin sonu değil, tam aksine upuzun bir ömre yayılacak olan başlangıcıydı ve ben ailemle bu hayatı yaşamak için sabırsızlanıyordum...

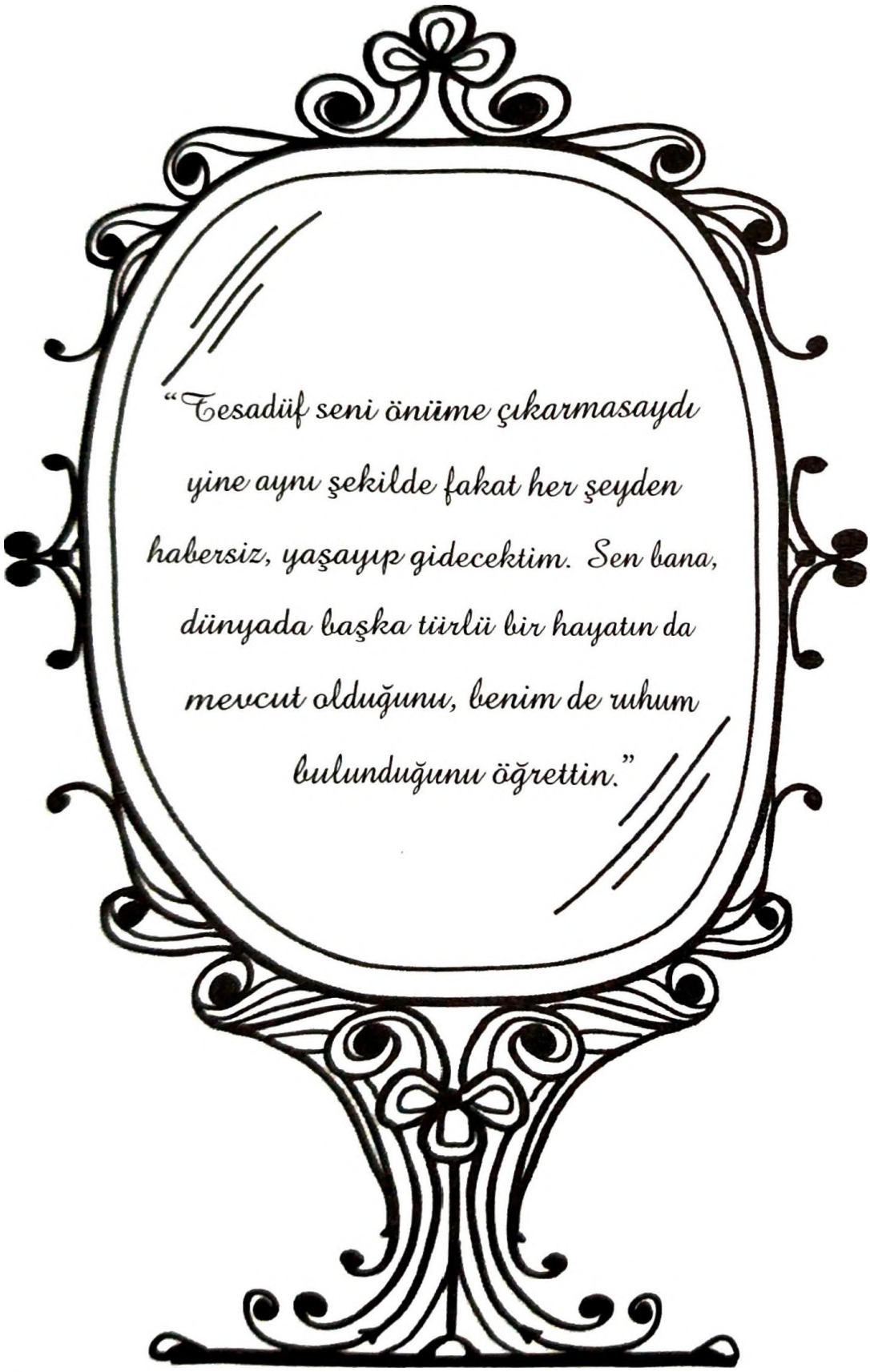

*Sabahattin Ali, Kürk Mantolu Madonna, Parola Yayınları.

SON SÖZ

Sözcükler, yalnız ruhların dermanıymış meğer. Hayal dünyamı satırlara dökmeye başladığım ilk andan beri bu farkındalıkla yaşıyorum. İyileşiyorum. Hikâyelerim aracılığıyla buluştuğum okurlarıma el uzatmaya çalışıyorum bir nebze. Onlara iyi geldiğime dair mesajlarını okudukça da daha bir anlam kazanıyor her şey. Yazmak, hayatımın en değerli döngüsü. Hikâyelerim, bana iyi geldiği kadar biliyorum ki sizlere de iyi geliyor.

Vardığın noktadan ziyade yolculuğun kendisi güzel diye düşünenlerdenim. Yıllardır devam eden ve bizi buluşturan yolculuğumuzun en anlamlı duraklarından biri olan Leyla ve Eren'in hikâyesi de sizlere emanet artık. Kayıplar verdiğimiz ve asla unutamayacağımız bir senenin ardından acının hikâyesiyle dönmek hüzünlü hissettirse de kendi zamanını kendisi seçmiş gibi hissediyorum. Yazarken hissetmediğim kadar çok hissediyorum artık Leyla'nın acısını. Sevdiğin birini kaybetmenin acısını... Birçoğunuzun da okurken aynı hisleri yaşayacağını biliyorum ne yazık ki...

Kayıplarımız asla unutulmayacaklar. Kalplerimizde, anılarımızda ve nefes aldığımız her yerde bizimle olmaya devam edecekler...

Bir hayalimin daha gerçeğe dönüşmesine vesile olan ve artık yeni yuvamız olan çok değerli Parola Yayınları ailesine, bu zamana kadar sabırla kavuşmamızı bekleyen, ilk günden beri en büyük destekçim olan okurlarıma ve her anımda varlıklarına şükrettiğim aileme çok teşekkür ediyorum. Umarım hayatınıza anlam katan ve kalplerinizde iz bırakan bir serüven olur sizler için. İyi ki varsınız. İyi ki yine yanımdasınız...

Yeniden buluşuncaya dek mucizeler yolunuza ışık olsun...

Sevgiler,

Ayşenur İNCE

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP